

Freud ve Jung bir araya gelse, daha iyisini yazamazdı

PSİKO analist

JOHN KATZENBACH

KORİDOR

ROMAN

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

PSİKO analist

"HEM BİR GERİLİM ROMANI, HEM BİR VAROLUŞSAL TEZ, HEM DE FREUDYEN BİR CEHENNEM SEYİR RAPORU... Kusursuz bir zamanlama ile gerilimi asla elden bırakmıyor. Katzenbach öyle kıvrak bir anlatıma sahip ki kitabın atmosferi içinize işleyecek."
Washington Post

53. doğum günün kutlu olsun, doktor.
Ölümünün ilk gününe hoş geldin.

New York'lu bir psikanalist olan Dr. Frederick Starks tehdit dolu, gizemli bir mektup alır. Kendini, Rumpelstiltskin adlı bir adamın tasarladığı korkunç bir oyunun ortasında bulur. Kurallar bellidir: İki hafta içinde Starks onun kim olduğunu tahmin edebilirse özgürlüğünü geri kazanacaktır. Başarısız olursa Rumpelstiltskin, Dr. Starks'ın sevdiği 52 yakınını tek tek öldürecektir - ancak ona bir seçenek daha sunar: Kendini öldür.
Zamana karşı bu zorlu yarışta Starks'ın kaderi, intikamını dolambaçlı yollardan almak isteyen bir psikopatın ellerindedir. Bu deli adamı durdurmanın bir yolunu bulmak zorundadır... yoksa deliren kendisi olacaktır.

"Müthiş bir iç hesaplaşma. Çalınan kimlik, intikam ve benliğin keşfi üzerine yazılmış sonuna kadar özgün bir hikaye."
USA Today

"Sizi esir alacak... Defalarca okumak isteyeceksiniz."
Rocky Mountain News



20 TL
ISBN 978-605-4188-41-3
9 786054 188413

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

BİRİNCİKISIM

Tatsız Mektup

ginny

Birinci Bölüm

O yıl ölmeyi beklediği yıldı aslında. Elli üçüncü doğum gününü tıpkı diğer günleri gibi geçirmiş, bütün gün insanların anneleri hakkında yakınmalarını dinlemişti. Düşüncesiz anneler, acımasız anneler, tahrik eden anneler. Çocuklarının akıllarında yaşamaya devam eden, ölmüş anneler. Çocuklarının öldürmek istediği, hayatta olan anneler. Bay Bishop, Bayan Levy ve hem Batı Yakası'nın üst tarafında oturduğu dairesini, hem de uyanık olduğu her dakikayı ve parlak rüyalarını, tek evladının bağımsızlığını elde etmek için sarf ettiği her cılız çabayı boşa çıkarmaya ömrünü adamış kuruntulu, çıkarcı ve huysuz annesiyle paylaşan, son derece şanssız biri olan Roger Zimmerman - hepsi de o gün bütün saatlerini onları bu dünyaya getiren kadınlar hakkındaki iğneleyici, acı sözlerini sayıp dökmek için harcıyorlardı.

Onların kabaran öfkelerini çıt çıkarmadan dinliyor; sadece ara sıra en ılımlı, uysal yorumlarını dile getiriyor, divandan fışkıran öfkeyi bir kere bile bölmüyor ve hep, en azından içlerinden birinin derin bir nefes alıp bir anlığına nefretini bir kenara bırakarak aslında kendi kendine kızdığını anlamasını diliyordu. Eğitimi ve deneyimlerine dayanarak söyleyebilirdi ki, dünyanın geri kalanından garip bir şekilde soyutlanmış bir psikanalist odasında, acı sözler sarf ettikleri yılların ardından nihayet hepsi - zavallı, mutsuz, arızalı Roger Zimmerman bile - bir gün ne yaptığının farkına varacaktı.

Yine de, o günün doğum günü olması ona ölümlü olduğunu hatırlattığı için hastalarından birinin bile bir psikanalistin zafer elde ettiğini gösteren o kabulleniş anına ulaştığını görmeye yetecek kadar vakti olup olmadığını merak ediyordu. Kendi babası elli üç yaşına girdikten kısa bir süre sonra ölmüştü; yıllar boyu üst üste yaktığı sigaralar ve stres yüzünden kalbi zayıflamıştı. Ve

biliyordu ki bu gerçek, sinsi bir yılan gibi bilinçaltında pusuya yatmış bekliyordu. Bu sırada hiçbir tat vermeyen Roger Zimmerman günün son seansının son dakikalarında homurdanıp yakınırken, dikkatini tek bir noktada toplamaya çalışıyordu ki bekleme odasına koyduğu zilin üç kez hafifçe çaldığını duydu.

Bu zil, hastalarından birinin geldiğini haber veren standart işaretti. İlk seansa gelmeden önce her hastasına, içeri girdiklerinde zili iki kez hızlı çalmalarını, üçüncü çalışta ise daha uzun süre basmalarını söylerdi. Bu sayede hastalarını kapıya gelmiş olabilecek herhangi bir satıcı, sayaç denetçisi, komşu veya servis elemanından ayırabiliyordu.

Yerinden kalkmadan, hastaların göremeyeceği şekilde arka taraftaki küçük masanın üzerinde duran saatin yanındaki ajandasına göz attı. Akşam altı için bir randevu yazılmamıştı. Saate baktı; altıya on iki dakika vardı ve Roger Zimmerman oturduğu yerde oldukça gergin görünüyordu.

"Her gün en son ben geliyorum sanıyordum."

Yanıt vermedi.

"Bugüne kadar benden sonra kimse gelmedi, en azından ben öyle hatırlıyorum. Bir kere bile. Bana söylemeden programınızı mı değiştirdiniz?"

Yine yanıt vermedi.

"Benden sonra birisinin gelmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum," dedi Zimmerman kendinden emin bir ses tonuyla. "Son gelen ben olmak isterim."

"Böyle hissetmenin sebebi nedir?" diye sordu sonunda.

"Sonuncu olmak bir anlamda ilk olmaktır," diye yanıtlayan Zimmerman'ın sesindeki sert ton, herhangi bir salağın bile bunu anlayabileceğini düşündüğünü gösteriyordu.

Başını salladı. Zimmerman şaşırtıcı bir biçimde doğru bir gözlemde bulunmuştu. Ancak sanki zavallı adamın kaderi buydu; her zaman olduğu gibi, bunu da seansın son dakikasında yapmıştı. Başlarken olsaydı, seansın kalan elli dakikasını faydalı bir konuşma yaparak geçirebilirlerdi. "Bu düşünceni yarına sakla," dedi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Konuşmaya oradan başlarız. Maalesef bugünkü süremiz doldu."

Zimmerman bir an tereddüt edip doğruldu. "Yarın mı? Yanılıyorsam düzeltin ama yann her yıl ağustos ayında yaptığınız gibi o kahrolası tatile çıkıp ortadan kaybolmadan önceki son gününüz. Bunun bana ne faydası olacak?"

Bir kez daha sessizliğini korudu; hastasının sorduğu soru yanıt bulamayarak havada asılı kalmıştı. Zimmerman yüksek sesle homurdandı: "Dışarıda kim bekliyor bilinmez ama benden daha ilginç olduğu kesin, değil mi?" dedi öfkeyle. Sonra Zimmerman ayaklarını kanepeden indirip doktora baktı. "Bir şeylerin değişmesi hoşuma gitmiyor," dedi sert bir ifadeyle. "Hem de hiç hoşuma gitmiyor." Huzursuz ve sinirli bir tavırla omuzlarını titretip yerinden kalkarken ateş püskürten gözleriyle doktora anlık bir bakış attı. "Her zaman aynı şekilde olmalı. Ben içeri girerim, kanepeye uzanıp konuşmaya başlarım. Her gün en son gelen benim. Böyle olması gerekir. Kimse değişikliklerden hoşlanmaz." İç çekti, ama bu sefer boyun eğmekten çok, öfkeli olduğunu belli edercesine. "Peki. Yarın görüşürüz o halde. Paris, Cod Tepesi, Mars ya da beni yalnız bırakıp her nereye gidecekseniz, oraya gitmeden önceki son seanstan önce." Zimmerman birden döndü, küçük muayenehaneyi geçip arkasına bile bakmadan kapıyı çekip çıktı.

Bir süre koltuğunda oturdu; öfkeli hastasının adımlarının koridorda yankılanmasını dinledi. Yerinden kalkarken, kanepenin arkasında saatler geçirdiği bir günün ardından, ilerlemiş yaşının eklemlerini sertleştirip kaslarını gerdiğini hissetti. Giriş kapısına yöneldi, bu kapı, mütevazı bekleme odasına açılan ikinci bir kapıydı. Uzun yıllar önce doktorluğa başladığı bu ilginç, benzersiz tasarımlı odanın bazı yönleriyle eşi benzeri yoktu ve ihtisasını bitirdikten sonraki yıl o daireyi kiralamasının tek nedeni bu bekleme odasıydı, üstelik sadece o oda yüzünden çeyrek asırdan fazladır oradaydı.

Muayenehanenin üç kapısı vardı: Küçük bir bekleme odası görünümündeki antreye açılan kapı, doğrudan binanın koridoru-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

na açılan ikinci bir kapı ve dairenin, mütevazı bir mutfak, yaşama alanı ve yatak odasından oluşan bölümüne giden üçüncü bir kapı. Muayenehanesi, bu farklı dünyalara geçiş sağlayan bir çeşit kişisel adaydı onun için. Burayı bir alt dünya olarak görüyordu, farklı gerçeklikler arasındaki bir köprü. Bundan hoşnuttu, çünkü muayenehanesini dışarıdaki hayattan ayrı tutarak işlerini daha kolay yürüttüğünü düşünüyordu.

Hangi hastası randevu almadan gelmişti, bilmiyordu. Bu mesleğe yıllarını vermişti ve bir kez olsun hastalarından birinin böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu.

Ya da hangi hastası, psikanalist ile hastası arasındaki ilişkide beklenmedik bir değişiklik yapacak kadar büyük bir kriz anındaydı, bilemiyordu. Her şey alışkanlıklar ve düzen üzerine kuruluydu, rutin ve sürerlilik önemliydi; bu sayede, psikanalistin yapay ama tamamen mahrem tuttuğu muayenehanesinde konuşulan sözlerin ağırlığı en sonunda anlayış yolunu buluyordu. Zimmerman bu konuda haklıydı. Değişiklik yapmak huyu değildi. O yüzden, bekleyişin verdiği hızlı adımlarla çabucak odanın öbür ucuna geçti.

Bekleme odasının kapısını açtı ve ileriye doğru baktı.

Oda boştu.

Bir an aklı karıştı, belki de zil çaldı zannetmişti ama çalmamıştı. Neden sonra, Bay Zimmerman'ın da zili duyduğunu hatırladı, o da odada tanıdık birisinin olduğuna işaret eden sesi işitmişti.

"Efendim?" dedi, ancak belli ki seslendiğini duyacak kimse yoktu.

Şaşkınlıktan kaşlarının çatıldığını hissedebiliyordu, tel çerçeveli gözlüğünü burnuna oturttu. "İlginç," dedi yüksek sesle. Derken, hastalarının oturduğu sert arkalıklı, tekli koltuğa bırakılmış zarfı fark etti. Yavaşça nefes verdi, başını öne arkaya salladı, bu biraz aşırı duygusal bir hareketti, şu anda listesinde olan hastalar için bile.

Öne doğru adım atıp zarfı eline aldı. Üzerinde adı yazılıydı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Çok garip," dedi yüksek sesle. Mektubu açarken tereddüt etti, Johnny Carson'ın Muhteşem Medyum Carnac skecinde yaptığı gibi, zarfı önce alnına tuttu, bir an için hangi hastasının bırakmış olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Ancak bu, düzenli olarak terapiye gelen hastalarından hiçbirinin yapacağı bir hareket değildi. Hepsi de, doktorun yetersizliği veya eksikliği olarak gördükleri şeyleri dile getirmekten hoşlanırdı, bazen rahatsızlık verici olsa da bu sürecin olmazsa olmaz bir parçasıydı.

Zarfı yırtarak açtı ve içindeki iki kağıdı çekip çıkardı. Sadece ilk satırı okudu:

53. doğum günün kutlu olsun, doktor. Ölümünün ilk gününe hoş geldin.

Dr. Frederick Starks, içgörü alanında uzman, başkalarının anılarından usanmış, yalnız yaşayan bir adamdı.

On beş yıl önce karısının hediye olarak aldığı, akçaağaçtan yapılmış küçük, antika yazı masasına doğru yürüdü. O öleli üç yıl olmuştu, masaya oturduğunda hâlâ sesini duyar gibi oluyordu. Mektubun iki sayfasını çıkarıp önündeki sümenin üzerine yaydı. Gerçekten bir şeyden korkmayalı on yıl oldu diye düşünüyordu, ki o zamanlar korktuğu şey, onkoloğun karısına koyduğu teşhisti. Şimdi, ağzındaki bu kuru, kekremsi lezzet, kalp atışlarının hızlandığını hissetmesi kadar nahoştu.

Kalp atışlarını yavaşlatmak için bir iki saniye durdu, çarpıntı geçene kadar sabırla bekledi. O anda ne kadar yalnız olduğunun bilincindeydi, tek başınalığın içinde yol açtığı kırılganlıktan nefret ediyordu.

Ricky Starks - bu gayrı resmi kısaltmanın okul bahçesini hatırlatan tınısını, daha ciddi ve gösterişli, bir rutin ve düzen adamı Frederick'e tercih ettiğini ve çok daha fazla beğendiğini nadiren başkalarına söylerdi. Dinin sınırlarında dolaşan ve kesinlikle takıntı da barındıran bir düzene bağlıydı; günlük yaşantısına çok fazla neden yüklüyor, hastalarının her gün getirdiği hengame ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

karmaşadan bir anlam çıkarmanın tek güvenli yolunun bu olduğunu düşünüyordu. Fiziksel olarak ince ve narin yapılı bir adamdı, bir seksenden birkaç santim kısaydı; vücuduna **pek** dikkat etmezdi, öğle yemeğinde hızlı bir yürüme egzersizi yapar, içten içe bayıldığı tatlı ve dondurmalara olan düşkünlüğünü kararlı bir şekilde reddederdi.

Gözlük takıyordu, ki bu onun yaşındaki biri için alışılmadık değildi, ama yine de numarasının hâlâ küçük olmasından gurur duyuyordu. Seyrelmiş olsa da, saçlarının kafasının üzerinde çayırda yetişen buğdaylar gibi dik dik durmasından da gurur duyuyordu. Artık sigara kullanmıyordu ve nadiren de olsa bazı akşamlar, rahat uyuyabilmek için bir kadeh kırmızı şarap içiyordu. Yalnızlığa alışarak büyümüş bir adamdı, bir restorana gidip yalnız yemek yemekten, ya da bir Broadway gösterisine ya da gösterimdeki bir filme tek başına gitmekten çekinmezdi. Zihin ve beden olarak çok iyi durumda olduğunu düşünürdü. Çoğu günler kendisini olduğundan daha genç hissederdi. Ancak, girdiği yaşın, babasının daha fazla yaşamadığı yaş olduğunun farkındaydı ve bu gözlemindeki mantıksızlığa rağmen, elli üçten sonrasını görebileceğini düşünmemişti, sanki tersi haksızlık olurmuş, ya da uygunsuz kaçarmış gibi. Ancak yine de aklında çelişkiler vardı; mektubun ilk kelimelerine bakarken, ölmeye hazır değilim, dedi kendi kendine. Sonra okumaya devam etti, yavaşça, her bir cümlenin üzerinde durup, dehşet ve huzursuzluğun içinde büyümesine izin vererek.

Geçmişinden bir yerlerden geliyorum. Sen hayatımı mahvettin. Nasıl ya da neden olduğunu bilmeyebilirsin, ya da ne zaman olduğunu, ancak gerçek şu ki mahvettin. Hayatımın her anına felaket ve acı getirdin. Sen hayatımı mahvettin. Şimdi ben de senin hayatını tamamen mahvetmeyi düşünüyorum.

Ricky Starks tekrar derin bir nefes aldı. Boş tehditlerin ve yeminlerin yaygın olduğu bir dünyada yaşıyordu, ama önünde-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ki kelimelere bakar bakmaz, her gün duyduğu atıp tutmalardan farklı olduğunu anlamıştı.

Başta durumu eşitlemek için sadece seni öldürmem gerektiğini düşündüm. Sonra bunun fazla kolay olacağını fark ettim. Acınacak derecede basit bir hedefsin, doktor. Gün içinde kapılarını kilitlemiyorsun. Pazartesiden cumaya aynı güzergahta yürüyor, aynı yere gidiyorsun. Hafta sonları şaşılacak bir şekilde bilindik şeyler yapıyor, pazar günleri evinden iki blok ötede, güneydeki popüler kafeden gazeteni, soğanlı simidini ve iki şekerli, sütsüz fındık aromalı kahveni almak üzere yürüyüşe çıkıyorsun. Haddinden fazla kolay bir avsın. Seni takip edip öldürmek hiç zor olmazdı. Bu cinayetin basitçe işlenebilecek olması, beni yeterince tatmin eder miydi, bilemedim. Kendi kendini öldürmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Ricky Starks koltuğunda rahatsızca yön değiştirdi. Kağıdın sıcaklığını hissedebiliyordu; her bir kelime şöminede yanan odunlar gibi, alnını ve yanaklarını ısıtıyordu. Dudakları kurumuştu, dilini üzerlerinde gezdirdi ancak ıslatmaya yetmedi.

Kendini öldür doktor.

Bir köprüden atla. Tabancayla beynini dağıt.

Otobüsün tekinin önüne atla. Metroda kendini trenin önüne at.

Ocağı aç ve pilot ateşini söndür. Uygun bir kiriş bul ve kendini as.

Nasıl yapacağına sen karar ver.

Ancak bu elindeki en iyi seçenek.

İlişkimizdeki hassas noktaları düşünecek olursak, intihar etmen çok daha uygun olacaktır. Ve kesinlikle bana olan borcunu ödemek için çok daha tatminkar bir yöntem bu.

Sana oynayacağımız oyunu anlatayım: Yarın sabah altıdan itibaren, kim olduğumu öğrenmek için on beş günün var. Başarılı olursan, New York Times *gazetesinin ön sayfasında alttaki küçük ilan alanlarından satın alacak ve adımı oraya*

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yazdıracaksın. Hepsi bu: Sadece adımı yazdır.
Yapamazsan, o zaman... Eh, oyunumuzun eğlenceli kısmı burası. Bu mektubun ikinci sayfasında yazan elli iki akrabanın ismini not alacaksın. Yaşları değişiyor. Aralarında yeni doğmuş bebek de var, altı aylık çocuk da, torununun yeğeni de, sıra dışı bir kapitalist ve Wall Street yatırımcısı olan kuzenin de var, tıpkı senin gibi içi kurumuş ve donuk kuzenin. Yukarıda açıkladığım ilan alanını satın alamazsan, başka bir seçeneğin daha var: Kendini hemen öldürmek, yoksa bu masum insanlardan birinin hayatını mahvedeceğim.
Mahvetmek.
Ne kadar büyüleyici bir kelime. Ekonomik yıkım anlamına gelebilir. Sosyal çöküntü anlamına gelebilir. Psikolojik taciz anlamına gelebilir.
Aynı zamanda, öldürmek anlamına da gelebilir. İşte bu noktada düşünmen gerekiyor. Genç biri de olabilir, yaşlı da. Erkek ya da kadın. Zengin ya da fakir.
Sadece şunu temin edebilirim, bu onların — ya da sevdiklerinin — asla tamir edemeyecekleri bir yıkım olacak, ne kadar uzun yıllar boyunca psikanalitik tedavi görseler de, bunu üzerlerinden atamayacaklar.
Ve bu ne olursa olsun, hayatlarının geri kalan her dakikasının her saniyesini buna sadece kendinin sebep olduğunu bilerek geçireceksin.

Ancak, elbette daha onurlu bir yol seçip kendini öldürebilir ve seçtiğim hedefi onu bekleyen felaketten kurtarabilirsin.
Seçimini yap: Ya benim kimliğim ya da senin ölümün. Aynı gazetede, tabii.
Kimlere kadar ulaşabileceğimi ve tasarımın ne kadar geniş çaplı olduğunu kanıtlamak için bugün listedeki kişilerden birine son derece mütevazı, küçük bir not ilettim. Bu akşamını kiminle ve ne şekilde temasa geçtiğimi bulmaya ayırmanı tavsiye ederim. Ondan sonra yarın sabah önündeki asıl görevi

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yerine getirmek için kolları sıvayabilirsin. Ben, elbette, kimliğimi açığa çıkarabileceğini tahmin etmiyorum.
O nedenle, ne kadar sportmen biri olduğumu göstermek amacıyla, önümüzdeki on beş gün içinde ara ara sana bir iki ipucu vermeye karar verdim. Olayları biraz daha ilginçleştirmek için tabii. Yoksa senin gibi akıllı ve sezgileri kuvvetli olan biri, bu mektubun da ipuçlarıyla dolu olduğunu tahmin edecektir. Yine de, önden bir ipucu vermek istiyorum, hem de bir defaya mahsus olmak üzere karşılıksız.
Eskiden hayat deli doluydu,
Anne, baba ve küçük bir çocuk.
Fakat bütün o güzel zamanlar uçtu gitti,
Babam uzaklara yelken açtığında.
Şiir pek benim kalemim değildir.
Ama öfke tam benlik.
Üç soru sorma hakkın var. Evet-hayır soruları olsun lütfen. Aynı yöntemi kullanacaksın, yani New York Times *gazetesindeki ön sayfa ilanları.*
Soruna kendi tarzımla yirmi dört saat içinde cevap vereceğim. Bol şans. Bu arada cenaze törenini ayarlamak için vakit yaratmaya da çalışabilirsin. Özenle hazırlanmış bir gömme işlemi için yakılmak, güzel bir seçim olabilir. Kiliselerden ne denli hazzetmediğini biliyorum. Polisle temasa geçmenin iyi birfikir olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen seninle dalga geçerler, ki kendini beğenmişliğin böyle bir hareketle başa çıkmanı engelleyecektir, diye düşünüyorum. Ve beni de daha fazla öfkelendirecektir, üstelik şu anda, benim aslında ne kadar dengesiz biri olduğum konusunda emin olamıyorsun muhakkak Tutarsızca karşılık verebilir, sayısız kötülük yapabilirim. Ancak tek bir şeyden emin olabilirsin: Öfkemin sınırı yoktur.

Mektubun altındaki imza büyük harflerle yazılmıştı:
RUMPLESTILTSKIN
Ricky Starks sertçe arkasına yaslandı, önündeki sayfada bulu-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nan kelimelerden dökülen öfke bir yumruk gibi suratına inmişti sanki. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, pencereye doğru yürüyüp camı açtı. Şehrin gürültüsü küçük odasının sessizliğinde bomba etkisi yapmıştı, içeri giren hava temmuz sonu esen rüzgarı taşıyor, akşam gök gürültülü bir fırtınanın şehri ziyaret edebileceğini haber veriyordu. Yenik düştüğü ateşten bir nebze olsun rahatlamasını sağlayacak bir şeyler arayarak havayı içine çekti. Birkaç blok öteden gelen polis sirenin yırtıcı sesini ve Manhattan'ın beyaz gürültüsü haline gelmiş, araba komalarının hiç durmayan sesini duyabiliyordu. İki ya da üç kere derin nefes aldı, sonra normal hayatın bütün seslerini dışarıda bırakarak pencereyi kapadı.

Mektuba geri döndü.

Başım dertte, diye düşündü. Ama ne kadar dertte, emin değildi.

Ciddi biçimde tehdit edildiğinin farkındaydı, ancak bu tehdidin boyutlarının ne derece büyük olduğu konusunda emin değildi. Bir tarafı, masanın üzerindeki belgeyi görmezden gelmesini söylüyordu. Pek de oyun gibi gözükmeyen bir şeyi oynamayı reddetmesini. Homurdanıp, bu düşüncenin beyninde büyümesini bekledi. Aldığı eğitimi ve bütün deneyimleri, hiçbir şey yapmamanın en mantıklı hareket olacağını söylüyordu. Ne de olsa bir psikanalist, hastasının en kışkırtıcı, en saldırgan davranışı karşısında sessizliğini korumak ve yanıt vermemenin bu hareketlerin psikolojik kökenlerine inmenin en akıllıca yolu olduğunu düşünürdü. Kalkıp tanımadığı bir şeyin kokusunu alan bir köpek gibi masanın etrafında iki tur attı.

İkinci turdayken durdu ve kağıtta yazılı kelimelere tekrar göz attı.

Kafasını salladı. Bu, işe yaramayacaktı. Bir anlığına yazarın entelektüel birikimi karşısında hayranlık duydu. Ricky, "seni öldüreceğim" tarzında bir tehdit alsaydı ilgilenmeyeceğini ve sıkıcı bulacağını fark etti. Sonuçta çok yaşamıştı, yıllarını iyi de geçirmişti, orta yaşlı bir adamı öldürmekle tehdit etmenin çok bir şey ifade etmediğini düşündü. Ancak, karşı karşıya kaldığı durum bu değildi. Daha dolambaçlı bir tehditti bu. Hiçbir şey

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yapmazsam bir başkası acı çekecek. Masum biri ve büyük ihtimalle genç biri, çünkü gençler hep daha savunmasız olurlar ve kolay incinirlerdi.

Ricky güçlükle yutkundu. Böyle bir şey olursa, kendimi suçlarım ve hayatımın geri kalanını gerçek bir ıstırap içinde geçiririm.

İşte mektubun yazan bu konuda haklıydı.

Ya da kendimi öldürürüm. Ağzındaki ani acılığı hissedebiliyordu. İntihar, tüm hayatı boyunca savunduğu her şeyi inkar etmek anlamına geliyordu. *Rumplesîiltskin* diye imza atan kişinin bunu bildiğinden şüphelendi.

Birden sınandığını hissetti.

Tekrar hızlı adımlarla muayenehanesinin içinde dolanmaya başladı, bir yandan zihninde mektubu değerlendiriyordu. İçinden bir ses kuvvetle kayıtsız kalmasını söylüyordu, kendisine verilen mesajın tümüne omuz silkmesini, bunu abartılı bir durum olarak görmesini ve gerçeklerle ilgisi olmayan bir fantezi olarak adlandırmasını, ancak yapamıyordu. Ricky kendini fırçaladı: *Sırf rahatsız oluyorsun diye görmezden gelemezsin.*

Ancak mektuba nasıl karşılık vereceği konusunda elle tutulur bir fikri yoktu. Volta atmayı bırakıp masasına döndü. Çılgınlık, diye düşündü. Fakat içinde belli bir zekaya sahip bir çılgınlık, çünkü benim de bu çılgınlığa dahil olmama neden olacak.

"Polisi aramalıyım," dedi kendi kendine. Sonra durdu. Arayıp ne diyecekti? 911 'i tuşla ve hayal gücünden yoksun, masa başı çalışan sıradan bir memura tehdit mektubu aldığım söyle. Adamın *Ee, ne olmuş?* lafını işit. En fazla onun yasaları çiğnemediğini söyleyebilirdi. Birilerini öldürmediği sürece. Ya şantaj? Bu nasıl bir cinayet olabilir ki, diye düşündü. Aklına bir avukatı aramak geldi, ama sonra Rumplestiltskin'in mektubunun yol açtığı durumun meşru olmadığım fark etti. Ona kendi oyun alanında yaklaşmıştı. Oynamayı teklif ettiği oyun sezgisellik ve psikoloji, duygular ile korkular üzerine kuruluydu. Kafasını sallayıp şöyle dedi: Bu arenada oynayabilirim.

"Neler biliyorsun?" diye sordu, boş odada kendi kendine konuşuyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Her gün ne yaptığımı bilen biri. Hastalarımı muayenehaneme nasıl kabul ettiğimi biliyor. Ne zaman öğle molası verdiğimi biliyor. Hafta sonları ne yaptığımı. Akrabalarımdan oluşan bir liste çıkaracak kadar akıllı. îşte bu marifet isteyen bir iş.

Doğum günümü biliyor.

Bir kez daha derin bir nefes aldı. Dersine çalışmış.

Ben fark etmemişim, ama biri beni izliyormuş. Beni tartıyormuş. Birisi bu oyunu ortaya koymak için hatırı sayılır zaman ve emek harcamış, üstelik karşı hamlede bulunabilmek için bana pek zaman vermiyor.

Dudakları susuzluktan kavrulmuştu, dili damağı kurumuştu. Birdenbire çok susadığını hissetti, ancak mutfağa gidip bir bardak su almak için kutsal muayenehanesinden ayrılmak zor geliyordu.

"Birinin benden bu kadar nefret etmesine yol açacak ne yaptım?" diye sordu.

Bu soru karnına inen bir yumruk gibiydi. Ricky pek çok sağlık görevlisinde bulunan kibrin kendinde de bulunduğunu biliyordu, birinin varlığını kabul etme ve anlama yoluyla dünyadaki küçük köşesine iyilik getirdiğini düşünürdü. Birinde nefret ve öfke dolu cani bir hastalık yarattığını düşünmek son derece rahatsız ediciydi.

"Kimsin?" diye sordu mektuba. Hemen hasta listesini gözden geçirmeye başladı, yıllar öncesinin kayıtlarına bakıyordu, ki birden durdu. Bunu eninde sonunda yapmak zorunda kalacaktı; ancak sistemli, kurallı ve azimli davranması gerekiyordu ve henüz bu adımı atmaya hazır değildi.

Ricky kendinin polisi olmak konusunda yeterince donanımlı olduğunu düşünmüyordu. Fakat sonra başını salladı ve bunun doğru olmadığını fark etti. Yıllardır bir çeşit dedektiflik yapıyordu. Gerçek dedektiflerden farkı, incelediği suçların doğası ve kullandığı yöntemlerdi. Ricky Starks, bu düşünceden destek alarak masasına oturdu, sağ üstteki çekmeceye uzandı ve deri ciltli, eski bir adres defterini çıkardı. Defter o kadar aşınmıştı ki, kenarları bir bant yardımıyla tutturulmuştu. Başlangıç olarak, dedi kendi kendi-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ne, bu kişinin yakınlarımdan hangisi ile temasa geçtiğini bulabiliriz. Psikanalizini kısa kesip, diye düşündü, depresyona girmiş eski bir hastam olabilir. Uzun yıllar boyunca psikoza yakın bir saplantı geliştirmiş biri olabilir. Biraz şans, biraz da temasa geçilen yakının bir iki yönlendirmesi ile hayal kırıklığına uğramış eski hastasını bulabileceğini tahmin ediyordu. Kendisini, mektubun yazarının - Rumplestiltskin'in - gerçekten de ondan yardım istediğine inandırmaya çalışıyordu. Derken, bu zayıf düşünceyi aniden terk etti. Adres defterini elinde tutmuş, mektubun yazarının adıyla imza attığı masal karakterini düşünüyordu. Acımasız, diye düşündü. Kara yürekli bir cin kurnazlıkla alt edilemez, ancak sadece şanssızlıktan dolayı girdiği bir iddiayı kaybeder. Bu düşünce kendini daha iyi hissetmesini sağlamamıştı.

Önündeki masada duran mektup parlıyor gibi görünüyordu.

Yavaşça başını salladı. Sana çok şey anlatıyor, diye ısrar etti. Mektubun yazarının yaptığı gibi sen de kelimeleri karıştır, o zaman kim olduğunu anlama yolunda biraz mesafe kaydedebilirsin.

Böylelikle, mektubu yana doğru itti ve adres defterini açıp elli iki kişilik listedeki ilk kişinin numarasını aramaya koyuldu. Hafifçe gülümseyip rakamları tuşlamaya başladı. Geçtiğimiz on yılda yakınlarıyla çok az iletişime geçmişti ve hiçbirinin sesini duymaktan hoşlanacağını sanmıyordu. Özellikle neden aradığı düşünülecek olursa.

İkinci Bölüm

Ricky Starks sesini duydukları için şaşıran akrabalarından bilgi koparma konusunda kendini hiç beğenmemişti. Hastalarının muayenehanesinde anlattığı her şeyi özümsemeye, bütün yorumlarım ve içgörülerini sıkıca kontrol etmeye alışmıştı. Ancak telefon numaralarını art arda çevirirken, tanımadığı, rahat-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sız edici bir alana girdiğinin de farkındaydı. İşine yarayacak bir cümle kuramıyor, bilindik bir selamlama ile başlayıp, ardından neden aradığını söylemeyi beceremiyordu. Sesinde duyabildiği tek şey tedirginlik ve kararsızlıktı. Basmakalıp selamlama sözlerini kullanırken dili sürçüyor, sorulabilecek en aptalca soruya bir cevap almaya çalışıyordu: Son zamanlarda başınıza garip bir şey geldi mi?

Sonuç olarak o akşamı, alabildiğine rahatsız edici bir dizi telefon görüşmesi ile geçmişti. Yakınları ya sesini duymaktan ötürü nahoş bir şekilde şaşkınlıklarını ifade etmiş, o kadar zaman sonra niye aradığını merak edip yapmakta oldukları bir işi böldüğü için memnuniyetsizliklerini dile getirmiş, ya da sadece kaba davranmışlardı. Her aradığı akrabası sert konuşmuş, hatta içlerinden bazıları telefonu yüzüne kapatmıştı. Birkaç kısa söz, ya da "Ne demek oluyor şimdi bu?" sorusuyla karşılaşmış, karşılık olarak eski bir hastasının akrabalarının isimlerinden oluşan bir listeyi bir şekilde eline geçirdiği ve onlarla temasa geçmesinden endişelendiği şeklindeki yalanını söylemişti. İçlerinden birinin tehdit edilme ihtimalini devre dışı bırakmıştı, belki de bu tamamen yalandı.

Saat 10'a gelmişti, yatma vaktiydi ve önündeki listede henüz aramadığı yirmiden fazla isim vardı. Şimdiye kadar araştırma yapmak için aradığı kişilerin hiçbirinin hayatında olağandışı bir şeye rastlayamamıştı. Ancak aynı zamanda, sorgulama yeteneğinden şüphe duymaya başlamıştı. Rumplestiltskin'in mektubundaki belirsizlik yüzünden aradaki bir bağlantıyı kaçırmış olmaktan korkuyordu. Üstelik aynı zamanda, o akşam aradığı akrabalarından birinin, mektubun yazan tarafından rahatsız edilip edilmediği konusunda Ricky'ye yalan söylemiş olma ihtimali de vardı. Aradığı birçok telefon cevap vermemiş, iyice kafası karışmıştı. Üç kere karşısına telesekreter çıkmış, asıl niyetini belli etmeyen, muğlak ve samimiyetten uzak mesajlar bırakmak zorunda kalmıştı.

O gün gelen mektubun saçmalıktan ibaret olduğuna kendini inandıramıyordu, öyle olmasını umuyordu ama. Sırtı kaskatı kesilmişti. Uzun saatlerdir yemek yemediği için karnı acıkmış-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

tı. Başı ağrıyordu. Elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerini ovuşturup başka bir numara çevirdi. Bitkindi, şakaklarında atan nabzını hissedebiliyordu. Çektiği baş ağrısını, yüzleştiği gerçeklerin bir cezası olarak görüyordu: Ailesinin çoğunluğu tarafından dışlanmış, hemen hepsine karşı yabancılaşmıştı.

Rumplestiltskin'in listesindeki yirmi birinci kişinin numarasını tuşlamaya hazırlanırken, işte insanları ihmal etmenin karşılığı, diye düşündü Ricky kendi kendine. Yıllarca hiç konuşmadıktan sonra, insanın ailesinin birdenbire kendisine kucak açmasını beklemek muhtemelen mantıksızdı, hele de çok az şey paylaştığı uzak akrabaları için bu böyleydi. Bazıları adını söylediğinde, sanki kim olduğunu hatırlamak istermiş gibi duraksamıştı. Bu duraksamalar kendisini dağdan inen yaşlı bir keşiş gibi hissetmesine neden olmuştu, ya da uzun kış uykusundan yeni uyanmış bir ayı gibi.

Yirmi birinci ismi bir yerlerden hatırlıyor gibiydi. Zihnini zorladı; kağıdın üzerindeki harfleri birleştirip tanıdık bir yüz bulmaya çalıştı. Kafasında yavaş yavaş bir resim beliriyordu. On yıl önce ölen ablasının ölen iki oğlundan büyük olanı. Bu durumda Ricky de dayı oluyordu. Ablasının cenazesinden beri yeğenlerinden hiçbiriyle temasa geçmemişti. Beynini kurcaladı, yalnızca görüntüsü değil adıyla ilgili de bir şeyler hatırlamak istiyordu. Listedeki ismin eşi var mıydı? Ailesi? Kariyeri? Kimdi?

Ricky kafasını salladı. Hiçbir şey hatırlayamamıştı. Temasa geçmek zorunda olduğu kişi, telefon rehberinden rastgele seçilmiş bir isimden fazlasını ifade etmiyordu. Kendi kendine öfkelendi. Bu iyi değil, diye düşündü, bir şeyler hatırlamak zorundaydı. Kendisinden on beş yaş büyük olan ablasını gözünün önüne getirdi. Aynı ailede doğmuş olsalar da, aralarındaki yaş farkı yüzünden çok zıt ortamlarda yetişmişlerdi. Ablası kardeşlerden en büyüğüydü, kendisi ise kazayla yapılmış en küçük çocuktu ve hep ailenin küçük bebeği olmuştu. Ablası bir şairdi, ellili yıllarda varlıklı insanların gittiği bir üniversiteden mezun olmuştu. Yayıncılık alanında çalışmış, Boston'lu bir şirket avukatıyla başanlı bir evlilik yapmıştı. İki oğlu New England'da yaşıyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky önündeki kağıtta yazan isme baktı. Adresi de vardı: Deerfield, Massachusetts, alan kodu 413. Birden hafızasında bir şeyler canlandı. Oğlu o şehirdeki bir üniversitede öğretmendi. Ne dersi veriyor acaba diye kendi kendine sordu. Cevabı birkaç saniye sonra aklına geldi: Tarih. Amerikan tarihi. Bir anlığına gözlerini kapadı ve zihninde bir görüntü belirdi: Kısa boylu, geri kafalı bir adam; tüvit ceket giymiş, kemik gözlükleri ve dökülmeye başlamış sapsarı saçları var. Karısı kendinden rahatlıkla üç-dört santim uzun olan bir adam.

İç geçirdi, elinde en azından biraz bilgi vardı, telefona uzandı.

Numarayı çevirdi ve telefonun beş defadan fazla çalan sesini dinledi. Hattın diğer ucundaki seste yanılmaya pay bırakmayan bir gençlik tonu vardı, kalın ama hevesli.

"Alo?"

"Alo," dedi Ricky. "Timothy Graham'ı aramıştım. Ben Frederick Dayı. Doktor Frederick Starks..."

"Ben de Tim Junior."

Ricky tereddüt etti, sonra konuşmasını sürdürdü. "Merhaba, Tim Junior. Seninle daha önce tanışmadığımızı..."

"Hayır, tanıştık aslında. Bir kere karşılaşmıştık, hatırlıyorum. Babaannemin cenazesinde. Siz kilisede ikinci sırada oturuyordunuz, annemle babamın hemen arkasında. Babama babaannemin çok çekmediğini söylemiştiniz. Ne dediğinizi iyi hatırlıyorum, çünkü o zaman hiçbir şey anlamamıştım."

"Sen o zamanlar..."

"Yedi yaşındaydım."

"O halde şimdi..."

"Neredeyse on yedi."

"Sadece bir kere karşılaşmamıza rağmen hatırlayacak kadar iyi hafızan var demek ki."

Genç adam bu ifadeyi düşündü, sonra yanıt verdi. "Babaannemin cenazesi beni çok etkiledi." Ayrıntı vermedi ve konuyu değiştirdi. "Babamla mı konuşmak istiyorsunuz?"

"Evet, tabii mümkünse."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Neden?"

Ricky, genç adamdan gelen bu olağandışı soru üzerine düşündü. Timothy Junior nedenini öğrenmek istedi diye değil, çünkü merak, gençler için normal bir durumdu. Fakat bu sorunun altında korumacı bir tavır vardı. Ricky çoğu gencin böyle bir durumda babasına telefona gelmesi için seslenmesini, sonra da her ne yapıyorsa, televizyon izlemek, ödev yapmak ya da bilgisayar oyunu oynamak gibi, ona dönmesini beklerdi, çünkü tanımadığı uzak bir akrabanın durduk yere araması, hayatlarında ilgilerini çekecek bir olay sayılmazdı.

"Şey, biraz garip bir durum var."

"Biz de burada garip bir gün geçirdik," diye yanıtladı genç adam.

Bu ifade Ricky'nin ilgisi çekti. "Nasıl yani?" diye sordu.

Ancak delikanlı bu soruya cevap vermedi. "Babamın şu anda konuşmak isteyeceğini zannetmiyorum, tabii konunun ne olduğunu bilmediği sürece."

"Şöyle ki," dedi Ricky kelimelerine dikkat ederek, "sanırım ona söylemek zorunda olduğum şeyle ilgilenecektir."

Timothy Junior dediğini anlamıştı. "Babam şu anda gelemez. Polisler hâlâ burada."

Ricky derin bir nefes aldı. "Polisler mi? Bir şey mi oldu?"

Genç, bu soruyu duymazdan gelip kendi sorusunu yöneltti. "Neden arıyorsunuz? Yani, sizden çok uzun zamandır..."

"Yıllardır. En az on yıldır. Babaannenin cenazesinden beri."

"Doğru evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Neden şimdi birdenbire arıyorsunuz?"

Ricky çocuğun şüphelenmekte haklı olduğunu düşündü. Önceden hazırladığı konuşmasını yapmaya koyuldu. "Eski hastalarımdan biri - ben doktorum, hatırlıyorsun, değil mi Tim? - yakınlarımdan bazıları ile temasa geçmek istemiş olabilir. Bunca yıldır görüşmüyor olsak da, insanları uyarmak istedim. Bu yüzden arıyorum."

"Nasıl bir hasta bu? Siz deli doktorusunuz, değil mi?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Psikanalist."

"Peki, bu hasta tehlikeli mi? Deli mi? Yoksa ikisi de mi?"

"Sanırım bununla ilgili olarak babanla konuşsam daha iyi olur."

"Size söyledim, şu anda polislerin yanında. Sanınm birazdan gidecekler."

"Polisler niye gelmiş?"

"Galiba kız kardeşimle ilgili bir şey."

"Ne kız kardeşinle ilgili?" Ricky kızın adını hatırlamaya, yüzünü gözünün önüne getirmeye çalıştı, ancak tek hatırlayabildiği ağabeyinden birkaç yaş küçük, sarı saçlı küçük bir kız çocuğuydu. Ablasının cenazesinden sonra yapılan törende yan yana oturan iki kardeşi hatırladı. Siyah ve rahatsız kıyafetlerinin içinde sessizce, ama sabırsızlanarak bekliyorlar, kasvetli havanın dağılıp hayatın normale dönmesi için can atıyorlardı.

"Birisi onu takip etmiş..." diye anlatmaya başladı genç adam, sonra durdu. "Babamı çağırsam iyi olacak," dedi çabucak. Ricky telefonun masaya konulduğunu duydu, arkadan konuşma sesleri geliyordu.

Çok geçmeden biri telefonu eline aldı ve Ricky tıpkı genç adamın sesine benzeyen, ancak derin bir yorgunluk izleri taşıyan bir ses duydu. Üstelik bu seste rahatsız edici bir aciliyet de vardı, sanki sesin sahibi baskı altındaymış, ya da kararsız kaldığı bir anında yakalanmış gibi. Ricky sesleri çok iyi analiz ettiğini düşünürdü; seslerin tonu ve alçalıp yükselmesi konusunda, kelime seçimi ve konuşma hızı, hepsi de ardında gizlenenleri gösteren işaretlerdi. Genç adamın babası kendini tanıtmadan konuşmaya başladı.

"Frederick Dayı? Aramanı hiç beklemiyordum ve şu anda bir aile krizinin tam ortasındayım, o yüzden umarım gerçekten önemli bir şey için aramışsındır. Senin için ne yapabilirim?"

"Merhaba, Tim. Araya girdiğim için özür dilerim. .."

"Önemli değil. Tim Junior bizi uyarmak istediğini söyledi..."

"Öyle de denebilir. Bugün eski hastam olduğunu düşündü-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ğüm birinden şifreli bir mektup aldım. Tehditkar denebilecek bir üslupla yazılmış. Doğrudan beni ilgilendiriyor. Ancak mektupta akrabalarımdan biriyle de temasa geçebileceği yazıyor. Ben de bu yüzden ulaşabildiklerimi uyarmak istedim."

Neredeyse bir dakika süren soğuk, ölümcül bir sessizlik oldu.

"Nasıl bir hasta bu?" diye sordu Tim Senior sertçe, oğlunun sorduğu gibi. "Tehlikeli biri mi?"

"Tam olarak kim olduğunu bilmiyorum. Adını yazmamış. Eski bir hasta olduğunu tahmin ediyorum ama kesin olarak emin değilim. Aslında olmayabilir de. Aslına bakarsan, şu anda net olarak bildiğim bir şey yok."

"Bu çok üstü kapalı. Fazlasıyla hem de."

"Haklısın. Özür dilerim."

"Bu tehdidin gerçek olduğunu düşünüyor musun?"

Ricky adamın sesindeki sert ve soğuk ifadeyi hissedebiliyordu.

"Bilmiyorum. Bazı telefon görüşmeleri yapacak kadar endişelendirdi."

"Polisle konuştun mu?"

"Hayır. Mektup göndermek yasalara aykırı değil sanırım?"

"O şerefsizler de bana aynen böyle söyledi."

"Efendim?" dedi Ricky.

"Aynasızlar. Aynasızları aradım ve o kadar yol gelip bir şey yapamayacaklarını söylediler."

"Neden polisi aradın?"

Timothy Graham hemen yanıt vermedi. Derin bir nefes aldı, ancak bu onu sakinleştirmek yerine, bastırdığı öfkesini dışarı çıkarmış gibiydi.

"İğrençti. Hasta herifin teki yapmış. Yavşak, onun bunun çocuğu. Bir elime geçirsem oracıkta öldürürüm. Ellerimle öldürürüm hem de. Şu eski hastan pislik herifin teki mi, Frederick Dayı?"

Bu ani öfke patlaması Ricky'yi afallatmıştı. Ayrıcalıklı ve muhafazakar bir okulda çalışan sessiz, kibar ve sıradan bir tarih

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

öğretmeni için oldukça olağandışı bir tepkiydi bu. Ricky durdu, nasıl cevap vereceğinden emin olamamıştı.

"Bilmiyorum," dedi. "Seni neyin üzdüğünü bilmek isterim."

Tim Senior gene duraksadı, derin derin nefes alıyor, sesi telefonda yılan tıslaması gibi geliyordu. "Doğum gününde, inanabiliyor musun? Bütün günler bitmiş gibi, on dördüncü doğum gününde. Mide bulandırıcı. . ."

Ricky koltuğunda doğruldu. Kan beynine sıçramıştı. Aradaki bağlantıyı hemen görmüş olması gerekirdi. Tüm akrabalarının içinde, yalnızca bir tanesi, bir tesadüf eseri onunla aynı gün doğmuştu. Yüzünü hatırlamakta güçlük çektiği, sadece bir kere, ablasının cenazesinde gördüğü küçük kız. Kendi kendine öfkelendi: *İlk araman gereken yer burasıydı.* Ancak bu düşüncesinin sesine yansımasına engel oldu.

"Ne oldu?" diye açık açık sordu.

"Biri okuldaki dolabına doğum günü kartı bırakmış. Hani şu mağazalarda satılan ve üzerinde anlamlı sözler yazan kocaman kartlardan. Hâlâ o şerefsiz herifin nasıl olup da içeri girdiğini ve kimseye görünmeden dolabı açtığını anlayamıyorum. Yani, güvenlik hangi cehennemdeydi? İnanılır gibi değil. Her neyse, Mindy okula gittiğinde kartı bulmuş, arkadaşlarından geldiğini düşünmüş ve açmış. Bil bakalım ne olmuş? Kart iğrenç pornografik resimlerle doluymuş. Her şeyi olduğu gibi gösteren pornolardan. Zincire vurulmuş kadınlar ve akla gelecek her türlü alet, akıl almaz görüntüler. Ağır, gerçek porno. Ve kartın üzerinde şöyle yazılı: *Seni elime geçirir geçirmez aynen bunları yapmayı planlıyorum..."*

Ricky koltuğunda kaykıldı. Rumplestiltskin, diye düşündü.

Ama düşündüğünü söylemek yerine, şöyle sordu "Peki ya polis? Onlar ne dedi?"

Timothy Graham kızgınlıkla homurdandı. Ricky bu hareketi yıllardır aylak öğrencileri için kullandığını hayal edebiliyordu ve muhtemelen bu hareketiyle ödlerini kopanyordu, ama bu sefer homurdanmasında zayıflık ve bitkinlik vardı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Yerel polisler," dedi hızlı hızlı, "geri zekalılar. Tam geri zekalılar. Mindy'nin biri tarafından takip edildiğini gösteren gerçek ve sağlam bir kanıt olmadan bir şey yapamayacaklarını söylediler. Açık fiil görmek istiyorlar. Yani gerçekten saldırıya uğraması gerekiyormuş. Geri zekalılar. Mektubun şakadan ibaret olduğunu düşünüyorlar. Okulda üst sınıftan öğrenciler herhalde. Ya da belki de geçen dönem düşük not verdiğim biri. Tabii, bu da olasılıkların dışında değil, ama..." Tarih öğretmeni duraksadı. "Şu eski hastandan bahsetsene? Cinsel suç mu işlemiş?"

Ricky'nin sesi kararsız çıkmıştı. "Hayır. Kesinlikle değil. Bu onun yapacağı bir şeye benzemiyor. Gerçekten, zararsız biri. Yalnızca biraz fazla sinir bozucu, o kadar."

Yeğeninin, söylediği yalanı anlayıp anlamadığını merak etti. Bundan şüphe duyuyordu. Adam kızgın, telaşlı ve öfkeliydi, karşısındakinin arada gerçekleri söylemediğini anlayabilmesi mümkün değildi.

Timothy Graham bir süre konuşmadı. "Onu öldüreceğim," dedi soğuk bir sesle. "Mindy bütün gün ağladı. Birinin ona tecavüz edeceğini düşünüyor. Sadece on dört yaşında, bugüne kadar bir karıncayı bile incitmedi, çok hassas bir çocuk ve hayatında böyle bir pisliğe maruz kalmamıştı. Daha düne kadar oyuncak ayılarıyla, Barbie bebekleriyle oynuyordu. Bu akşam, ya da önümüzdeki birkaç gece uyuyabilecek mi bilmiyorum. Sadece duyduğu korku yüzünden değişmemesini umuyorum."

Ricky bir şey söylemedi, tarih öğretmeni durup soluklandı ve konuşmaya devam etti.

"Böyle bir şey mümkün mü, Frederick Dayı? Uzman olan sensin. Birinin hayatının bu kadar kısa sürede değişmesi mümkün mü?"

Bir kez daha cevap vermedi, ama soru kulaklarında yankılanıyordu.

". . . Çok korkunç biliyor musun? Çok korkunç," diye birden patladı Timothy Graham. "Çocuklarını dünyanın kötülüklerinden ve hastalıklarından korumak için çabalıyorsun, bir saniyeliğine

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

savunman düşüyor ve bam! Seni vuruyor. Belki bu duyduğun en kötü yitirilmiş masumiyet olayı değildir, Frederick Dayı, ama sen karıncayı bile incitmemiş biricik küçük kızının, on dördüncü doğum gününde, birisi ona zarar vermek istiyor diye iki gözü iki çeşme ağladığını kendi gözlerinle göremiyorsun."

Son sözünü söyleyen tarih öğretmeni, telefonu kapadı.

Ricky Starks arkasına yaslandı. Derin bir nefes alıp, ön dişlerinin arasından havanın yavaşça girmesini bekledi. Rumplestiltskin'in hareketi onu hem alt üst etmiş, hem de merakını uyandırmıştı. Öğrendiklerini hızlıca gözden geçirip zihninde sıraladı. Genç kıza gönderdiği mesaj gelişigüzel yazılmamıştı, hesaplanmış ve etkili olmuştu. Belli ki genç kız hakkında bilgi toplamak için de vakit harcamıştı. Aynı zamanda, Ricky'nin not alması gerektiğini düşündüğü bazı becerileri olduğunu gösteriyordu. Rumplestiltskin okul güvenliğine görünmeden okula girmeyi başarmıştı ve dolabı kırmadan açabilecek kadar hırsızlık bilgisine sahipti. Aynı şekilde görünmeden okuldan çıkmayı başarmış ve Batı Massachusetts'ten New York'a giderek Ricky'nin bekleme odasına ikinci notunu bırakmıştı. Zamanlamayı yapmak zor değildi, aradaki mesafe arabayla çok uzun sürmezdi, en fazla dört saat belki, ancak iyi planlama gerektiriyordu.

Fakat Ricky'yi kaygılandıran bu değildi. Oturduğu yerde ağırlığını diğer tarafa verdi.

Yeğeninin sözleri muayenehanesinde yankılanıyor gibiydi, duvarlara çarpıp, bir çeşit sıcaklık yayarak odayı dolduruyordu: *Yitirilmiş masumiyet.*

Ricky bu kelimeler üzerinde düşündü. Bazen seanslar sırasında hastaları heyecan verici bir şey söylerdi; kavradıklarını, anladıklannı gösteren, gelişme gösterdiklerine işaret eden sözler. İşte böyle anlar, her psikanalistin peşinde olduğu anlardı. Genellikle beraberinde bir macera ve tatmin duygusu gelirdi, çünkü hastanın bu sözleri tedavi aşamasında kaydedilen başarılara işaret ederdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ama bu sefer değil.

Ricky içinde başa çıkılmaz bir ümitsizlik hissetti, korkunun kıyısında dolaşan derin bir ümitsizlik.

Rumplestiltskin, yeğeninin kızına çocukluğunun verdiği savunmasız anında saldırmıştı. Neşeli hatıralarla dolu olması gereken özel anını - on dördüncü doğum gününü - ondan çalmış, çirkin ve korkunç bir anıya dönüştürmüştü. Bu Ricky'nin tasavvur edebileceği en saldırgan tehditti.

Ricky birden ateşlendiğini hissetmiş gibi elini kaldırıp alnına götürdü. Ter olmadığını görünce şaşırdı. Kendi kendine şöyle düşündü: Tehditleri, güvenliğimizi tehlikeye atan şeyler olarak görürüz. Tabancası ya da bıçağı ve cinsel bir saplantısı olan bir adam. Ya da arabasını gitgide hızlanarak süren direksiyon başında sarhoş bir sürücü. Ya da içten içe bizleri kemiren sinsi bir hastalık, tıpkı karısını öldüren hastalık gibi.

Ricky sandalyesinden doğruldu ve tedirgin bir şekilde, hızlı adımlarla dolanmaya başladı.

Öldürülmekten korkarız. Ama daha kötüsü, mahvolmaktan korkarız.

Rumplestiltskin'in mektubuna göz attı. *Mahvettin.* Bu kelimenin biraz aşağısında yıkım kelimesini kullanmıştı.

Karşısındaki kişi, bizleri gerçekten tehdit eden ve savaşması en güç olan şeyin bizim içimizden geldiğini bilen birisiydi. Kabusların bizde bıraktığı etki ve acı, yumruk yemekten çok daha büyük olabilirdi. Ve aynı şekilde, bazen yumruk değil, o yumruğun ardındaki duygu, acı duymamıza neden olan şeydi. Birden durdu ve muayenehane duvarlarından birine yaslı duran küçük kitaplığa döndü. Sıra sıra dizilmiş metinler vardı - tıbbi metinler ve çoğunlukla mesleki gazeteler. Bu kitaplarda insan duygularını klinik olarak ve soğuk bir şekilde tanımlayan yüz binlerce kelime bulunmaktaydı. Bir anlığına, bütün bu bilgilerin işe yaramaz olduğunu fark etti.

Raflarda dur onu tanımladığını düşündüğü bu yere baktı. O an, tüm bunların değişmekte olup olmadığını merak etti ve birden,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bu yerin onun 101 numaralı odası olup olmayacağını düşündü. Dünyadaki en kötü şeyi koydukları o oda olup olmayacağını.

Üçüncü Bölüm

Saat gece yansına gelmişti, kendini aptal ve yapayalnız hissediyordu.

Muayenehanenin her tarafına kahverengi dosyalar, kağıt parçalan, stenografın defterleri ve dosya kağıtlarından oluşan yığınlar dağılmıştı, mini kasetçalarlardan oluşan küçük bir kümenin altında, on yıldır demode olan bir mikro kasetçalar duruyordu. Her bir küme, yıllar boyunca hastalan hakkında topladığı cılız belgeleri temsil ediyordu. Rüyalar hakkında alınmış notlar, hastalarının aklına gelen önemli aynntıların listelendiği çabucak yazılmış maddeler, ya da tedavi sırasında aklına gelen ilişkilendirmeler - hastalarının gizli duygularını ele veren kelimeler, ifadeler, anılar. Psikanalizin en az tıp kadar bir sanat dalı olduğu düşüncesini anlatan bir heykel yapılsaydı eğer, bunu etrafındaki dağınıklıktan daha iyi anlatamazdı. Hastalarının boy, kilo, ırk, din ya da doğum yeri bilgilerini tuttuğu düzenli bir listesi yoktu. Tansiyon, vücut sıcaklığı, nabız ya da idrar verilerini alfabetik olarak listelediği belgeler oluşturmamıştı. Hastalarının isim, adres, yakın akraba ya da tanı bilgilerini tuttuğu, rahatlıkla ulaşabileceği, düzenli bir tablosu da yoktu.

Ricky Starks her hastasının rahatsızlığına net bir tedavi bulmak için çabalayan, tedavi süreci hakkında bol bol aynntılı notlar alan bir dahiliye doktoru, kalp cerrahı ya da patolog değildi. Uzmanlık alanı tıptaki diğer metotları kullanan bir bilim dalıydı. îşte bu yüzden, psikanalistler tıbbın dışlanmış evlatlanydı ve yine bu özellik yüzünden, kadın ve erkekler bu mesleği çekici buluyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ama şu anda, Ricky büyüyen dağınıklığın ortasında duruyor, bir hortum gelip her yeri yıkıp geçtikten sonra yeraltı sığınağından çıkmış gibi hissediyordu. Hayatını bu kadar büyük ve yıkıcı bir şey dağıtana kadar, tüm yaşantısının aslında ne kadar karmaşık olduğunu görmezden geldiğini düşünüyordu, titizlikle kurduğu tüm dengeler yıkılmıştı. On yıllardır hastası olan kişiler ve yüzlerce terapinin arasından bir şeyler bulmaya çalışmak nafile bir çaba olacaktı.

Çünkü Rumplestiltskin'in onların arasında olmadığını düşünüyordu artık.

En azından, tanıyabileceği bir biçimde değil.

Ricky, mektubu yazan kişi en azından ölçülebilir bir tedavi süresince o divanda oturmuş olsa, kim olduğunu anlayabileceğini düşünüyordu. Üslubu. Yazma biçimi. Öfke, nefret ve kızgınlığı gösteren bütün işaretler. Bu işaretler, bir dedektif için parmak izi neyse, onun için de o kadar sağlam ve yanılmayacağı belirtilerdi. Gördüğünde anlayacağı türden ipuçları.

Bu düşüncesinin biraz da kibirden ileri geldiğini biliyordu. Kim olduğunu anlayana kadar Rumplestiltskin'i hafife almanın kötü bir fikir olduğunu hissediyordu. Ancak normal sürecinde tedavi ettiği hiçbir hastasının, kimliğini saklayabilecek kadar değişip, yıllar sonra öfkeli ve kızgın bir biçimde geri geleceğini düşünmüyordu. Geri gelebilirlerdi, ama yine de en başta onu aramalarına neden olan yaralarını içlerinde taşıyarak gelebilirlerdi ancak. Kızgın ve saldırgan bir tutum içinde geri gelebilirlerdi, çünkü psikanaliz ruha antibiyotik etkisi yapmaz, onlarda arıza yaratan çaresizliğin neden olduğu sonuçlan kökünden kurutmaz. Sinirlenmiş olabilirler, yıllarını konuşarak boşa harcadıklannı ve hiçbir şeyin değişmediğini düşünüyor olabilirlerdi. Bütün bunlar olasıydı, yine de Ricky'nin otuz yıllık psikanalistlik yaşantısında hiç böyle bir başansızlık meydana gelmemişti. En azından bildiği kadarıyla. Ancak, ne kadar uzun sürerse sürsün, her tedavinin tamamen başarıyla sonuçlandığını düşünecek kadar da burnu havada değildi. Diğerlerinden daha az başarıyla sonuçlanan tedavilerin olması doğaldı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Yardım etmediği insanlar olmalıydı. Ya da daha az yardım ettiği birileri vardı mutlaka. Veya psikanalizin getirdiği anlayışı unutup, eski haline geri dönmüşlerdi. Tekrar sakat kalmış, yine umutsuzluğa düşen birileri.

Ancak Rumplestiltskin çok farklı bir portre çiziyordu. Mektubunun üslubu ve on dört yaşındaki küçük yeğenine gönderdiği mesaj, her şeyi hesaplayan, saldırgan ve kendine sapıkça güvenen biri olduğunu gösteriyordu. Psikopat, diye düşündü Ricky, kafasında hâlâ net olmayan birine klinik bir isim vererek. Uzun yıllar süren kariyerinde bir iki kez psikopati eğilimleri olan kimseleri tedavi ettiğini düşünmediği anlamına gelmiyordu bu. Ama hiçbiri, Rumplestiltskin'in sergilediği nefret ve saplantıyı göstermemişti. Yine de, mektubu yazan kişi, tedavisi başarılı sonuçlanmayan biri ile bağlantılıydı.

İşin sırrı, bu eski hastaların kim olduklarını ve Rumplestiltskin ile aralarındaki bağlantıyı bulmaktı. Bu konu hakkında birkaç saattir düşünüyordu, aradaki ilişkinin burada yattığı çok açıktı. Onu öldürmek isteyen kişi, birinin çocuğu, eşi ya da sevgilisiydi. Ricky saldırgan bir tutumla düşünüyordu, ilk yapması gereken, tedaviyi en hassas durumdayken bırakan hastasının kim olduğunu bulmaktı. Ondan sonra izini sürmeye başlayabilirdi.

Kendi dağınıklığının ortasında yön değiştirip masasına geri dönü ve Rumplestiltskin'in mektubunu eline aldı. *Geçmişinden bir'yerlerden geliyorum.* Ricky kelimelere dikkatle baktı, sonra muayenehaneye dağılmış not yığınlarına göz gezdirdi.

Anlaşıldı, dedi kendi kendine. İlk iş terapi kayıtlarımı düzenleyeceğim. Eleyebileceğim parçaları bulacağım.

Yüksek sesle iç çekti. Yirmi beş yıldan uzun süre önce hastane çalışanıyken yaptığı bir hata şimdi peşine mi düşmüştü? İlk hastalarını hatırlıyor muydu? Psikanaliz eğitimi devam ederken, Bellevue Hastanesi'ndeki psikiyatri koğuşuna yatırılan paranoyak şizofren hastalar üzerine çalışmıştı. Çalışma, şiddet suçlarının tahmin edilebilirliğini etkileyen etmenleri belirleme üzerineydi ve klinik bir başarı yakalamamıştı. Ancak ciddi suçlar

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

işlemeye devam eden bazı haftalara uygulanan tedavi planlarını öğrenmiş ve bazı tedavi süreçlerine katılmıştı. Adli psikiyatri ile en fazla bu kadar yakınlaşmıştı ve çok hoşuna gittiği söylenemezdi. Bu çalışma ile işi bittiğinde, Freud'un ve arkadaşlarının çok daha güvenli ve daha az talepkar dünyasına geri dönmüştü.

Ricky birden susadığını hissetti, sanki boğazı sıcaktan kavrulmuştu.

Suç ve suçlular hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini fark etti. Şiddet konusunda uzmanlığı yoktu. Aslında bu alanla çok az ilgileniyordu. Hiç adli psikiyatr tanıdığı var mıydı, bundan emin değildi. Ara sıra görüştüğü arkadaşları ve sürekli temas halinde olduğu meslektaşları arasında yoktu.

Raflarında duran kitaplara göz attı. Krafft-Ebing'in cinsel psikopatoloji alanında yeni ufuklar açan kitabı orada duruyordu. Ama o kadardı, Rumplestiltskin'in cinsel psikopat olup olmadığından bile emin değildi, Ricky'nin küçük yeğenine gönderdiği pornografik mesaja rağmen.

"Kimsin sen?" diye sordu yüksek sesle.

Sonra kafasını salladı.

"Hayır," dedi yavaşça. "Ondan da önce, nesin sen?" Bu sorunun cevabını bulduktan sonra kim olduğunu bulacağım, dedi kendi kendine.

Yapabilirim, diye düşündü Ricky, kendine güvenini kazanmaya çalışıyordu. Yarın oturup hafızamı gözden geçireceğim ve eski hastalarımın listesini yapacağım. Meslek yaşantımın bütün evrelerine göre sınıflandıracağım. Sonra araştırmaya başlayacağım. Benimle bu, Rumplestiltskin denen adam arasındaki bağlantıya neden olan başarısızlığı bulacağım.

Yorgun, ama herhangi bir şey başarabildiğinden emin olmayarak, Ricky muayenehanesinden çıkıp küçük yatak odasına gitti. Bir komodin, birkaç raf, mütevazı bir dolap ve tekli bir yataktan ibaret küçük, basit bir odaydı. Eskiden, süslü başlığı olan çift kişilik bir yatak ve duvarlarda renkli tablolar vardı, ancak karısının ölümünden sonra yatağı birisine vermiş, daha basit ve küçük bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yatak almıştı. Bir zamanlar eşinin odayı süslediği parlak biblolar ve süs eşyalarının çoğu da gitmişti. Giysilerini bir kuruma bağışlamış, mücevherlerini ve özel eşyalarını ablasının üç yeğenine vermişti. On beş yıl önce açık, masmavi bir yaz sabahı, Wellfleet'teki çiftlik evlerinin önünde eşiyle birlikte çektirdikleri fotoğrafı çalışma masasında duruyordu. Fakat öldüğünden beri, bir zamanlar yaşadığını gösteren bütün işaretleri sistematik olarak silmişti. Yavaş ve acılı bir ölümün ardından üç yıllık bir silme süreci.

Ricky kıyafetlerini çıkardı, acele etmeden katlayıp, mavi blazer ceketini astı. Yakaları düğmeli gömleği çamaşır sepetini boyladı. Kravatını çalışma masasının üzerine bıraktı. Ardından, daha fazla enerjisinin olmasını dileyerek, iç çamaşırlarıyla kendini yatağın kenarına bıraktı. Yatağın yanındaki çekmecede içinde çok az kullandığı uyku ilaçlarının olduğu küçük bir ilaç şişesi vardı. Son kullanma tarihleri çoktan geçmişti, ancak yine de bu gece onu uyutmaya yeteceklerini düşündü. Hemen derin bir uykuya dalmasını sağlamalarını umarak bir tane küçük, bir tane de başka bir ilaç yuttu.

Ellerini pamuklu çarşafın üzerinde gezdirerek bir süre oturdu, bir psikanalistin geceye meydan okuyup uykusunun rüyalarla mahvolmaması için beklemesinin ne kadar ikiyüzlü olduğunu düşündü. Rüyalar kalbi yansıtan önemli, bilinçsiz bilmecelerdi. Bundan emindi, üstelik rüyalar genellikle dolaşması keyif veren caddelere benzerdi. Ama bu gece kendini çok bitkin hissediyordu, sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı. Nabzının hızla attığını duyabiliyordu, ilaçların etkisini gösterip karanlığın perdesini indirmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Tek bir tehdit mektubu onu bitkin düşürmüştü, elli üç yılın toplamından çok daha yaşlı hissediyordu.

Ağustos'ta bir ay sürecek olan tatiline çıkmadan önceki son günün ilk hastası, sabah yedide bekleme odasının zilini üç kez çaldırarak geldiğini haber verdi. Seans güzel gitti, diye düşün-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dü Ricky. Heyecan verici ya da dramatik bir şey olmadı. Sadece istikrarlı ilerleme. Divandaki genç kadın otuz yaşında bir psikiyatrik sosyal çalışma uzmanıydı, bir yandan tıp fakültesini atlayıp, psikanaliz sertifikasını almaya çalışıyordu. Bu psikanalist olmanın ne en verimli, ne de en kestirme yoluydu. Üstelik geri kafalı meslektaşlarının kaşlarının çatılmasına neden olan bir metottu, çünkü klasik tıp derecesi almayı gerektirmiyordu ama o yine de bu yönteme hep hayranlık duyardı. Bu meslek gerçek bir tutku, hasta koltuğuna ve yapabildiklerine içten bir bağlılık gerektiriyordu. Yıllar önce isminin önündeki Dr. kısaltmasını kullanmasını rica ettiklerini sıklıkla kendi kendine hatırlatıyordu. Genç kadının terapisi, çocukluğundaki sorumluluk yüklendiği ve şefkat yönünden eksik kaldığı atmosferi yaratan aşırı saldırgan hastalarının çevresinde dönüp dolaşıyordu. Sonuç olarak, Ricky'yle olan terapilerinde çoğunlukla sabırsız davranıyor, Psikanaliz Kliniği'ndeki kitapları ve dersleri ile bağdaşan içgörüleri duymak için can atıyordu. Ricky ise genç kadını devamlı yönlendiriyor, gerçekleri bilmek ile anlamanın ille de aynı şey olmayabileceğini kavramasını sağlamaya çalışıyordu.

Hafifçe öksürürken koltuğunda doğruldu ve "Evet, maalesef bugünkü süremiz doldu," dedi. Sevgilisi olma ihtimali olan yeni birini anlatmakta olan genç kadın iç çekti. "Eh, bir ay sonra hâlâ etrafımda mı, bakanz. . ." diyen genç kadının sözleri Ricky'yi gülümsetti.

Hastası ayaklannı divandan indirdi ve "İyi yolculuklar, doktor. İşçi Bayramı'ndan sonra görüşürüz." Ardından, el çantasını toparlayıp hızlı adımlarla odadan çıktı.

Bütün gün normal bir rutinde geçiyordu.

Hastalar ardı ardına muayenehaneye geliyor, beraberlerinde duygusal serüven anlamında çok az şey getiriyorlardı. Çoğu, doktorun tatil planından haberdardı ve Ricky, irdelenmesi bir ay sonraya kalacağı için, hastalarının bilinçsiz bir şekilde duygularını anlatmayı ertelemenin akıllıca bir seçim olduğuna inandıklarından şüphelendi. Tabii ki hastalarının anlatmamayı tercih ettikleri,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

terapi sırasında söyledikleri kadar ilgi çekiciydi, o yüzden her bir hastasının ifadelerindeki boşlukları yakalamak için bekliyordu. Odada dile getirilen kelimeleri ve cümleleri harfiyen hatırlama konusunda kendine müthiş bir güveni vardı, çünkü bunlar bir aylık boşluktan sonra işine yarayabilirdi.

Seansların arasındaki birkaç dakikalık sürelerde meslek yaşantısında geriye doğru gidiyor, yıllar içinde hastası olan kişilerin listesini yapıyor, boş bir not defterine isimlerini karalıyordu. Gün uzadıkça liste de uzuyordu. Hâlâ keskin bir hafızası vardı ve bu onu cesaretlendiriyordu. O gün vermesi gereken tek karar, tıpkı Rumplestiltskin'in tarif ettiği gibi, her zamanki günlük yürüyüşünü yapmak üzere çıktığı zaman ne yapacağıydı. O gün bir yanı, bir çeşit meydan okuma davranışı olarak, mektubun hatasız olarak resmettiği öğle molası rutinini bozmak istiyordu. Sonra, asıl her zaman yaptığı şeyleri yapmanın meydan okumak olacağını fark etti, onu takip eden kişinin mektup yüzünden korkmadığını görmesini ümit ediyordu. Bu yüzden, öğle vakti dışarı çıkıp her zaman yürüdüğü yoldan yürüdü, adımlarını her zaman bastığı aynı kaldırımlara atıyor, ıier gün yaptığı gibi ağır şehir havasını ciğerlerine çekerek ilerliyordu. Rumplestiltskin'in kendisini takip etmesini isteyip islemediğinden emin değildi. Ancak, attığı her adımın arkasında tekrarlandığını fark ediyordu, birçok kez arkasına dönüp izlenip izlenmediğine bakma ihtiyacı hissetti. Dairesine döndüğünde derin bir oh çekti.

Öğleden sonra randevusu olan hastalar, tıpkı sabah gelen hastalar gibi davranmışlardı.

İçlerinden pek azı tatile gideceği için kızgındı, tıpkı beklediği gibi. Bazıları endişelendiklerini belli etmişler, korktuklarını dile etmişlerdi. Günlük elli beş dakikalık seans rutininin güçlü bir etkisi vardı ve pek çoğu için, kısa bir süreliğine de olsa güvendikleri limanın olmayacağını bilmek huzursuz ediciydi. Ricky de, hastalar da biliyordu ki zaman hızla ilerleyecekti ve psikanalizde olan her şey gibi, divanda geçirilen vakit sürecin doğasını anlamaya katkıda bulunacaktı. Her şey, her an, günlük yaşantı sıra-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sında geçen her şey, anlamaları ile ilişkilendirilebilirdi. İşte süreci hem doktor hem de hasta açısından büyüleyici kılan buydu.

Saat beşe bir dakika kala pencereden dışarıya baktı. Muayenehanenin dışındaki hayat hâlâ sıcak yaz günün etkisi altındaydı: Güneş yakıcılığını koruyor, hava sıcaklığı otuz derecenin üstünde seyrediyordu. Şehrin kendisi de çok sıcaktı. Klimanın gürültüsünü dinledi, birden ilk başladığı günleri anımsadı. Temmuz ayının boğucu, puslu ve sıcak havasından biraz olsun kaçıp ferahlayabilmenin tek yolu açık bir pencere ve vantilatördü. Bazen, diye düşündü, hiçbir yerde hava yokmuş gibi geliyor.

Zilin üç kere çaldığını duyunca gözlerini pencereden ayırdı. Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüyerek Bay Zimmerman'ın bütün sabırsızlığıyla hızla odaya girmesi için hemen kapıyı açtı. Zimmerman girişteki odada beklemeyi sevmezdi. Seans başlamadan birkaç saniye önce gelir ve hemen içeri alınmak isterdi. Bir defasında Ricky adamın soğuk bir kış günü, içeride beklememek için binanın önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü görmüştü, birkaç saniyede bir saatine bakıyor, öfkeyle zamanın geçmesini bekliyordu. Ricky birkaç kez, dakik olmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayabilmek için Zimmerman'ın üç beş dakikalığına soluklanmasını beklemek istemiş, ama yapmamıştı. Onun yerine Ricky, hafta içi her gün saat tam beşte kapıyı açar, öfkeli adımlarla odaya girer, kendini koltuğa atar, o gün kendisine karşı yapılan bütün yanlışları alaycı ve öfkeli bir dille anlatmaya koyulurdu. Ricky kapıyı açarken derin bir nefes aldı ve yüzüne duygularını belli etmeyen bir ifade takındı. Ricky aslında ne hissediyor olursa olsun, Zimmerman'ın gördüğü yüzde hiçbir zaman rengini belli etmeyen o ifade olurdu.

"İyi günler," diyerek her zamanki gibi selam verdi.

Ancak bekleme odasındaki kişi Roger Zimmerman değildi.

Hayır, Ricky'nin birdenbire göz göze geldiği kişi, Zimmerman değil, göz alıcı ve heybetli genç bir kadındı.

Ayakkabılarına kadar inen, siyah kemerli uzun bir trençkot giymişti; hem de böyle güneşli bir günde. Koyu renk güneş göz-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lüğünü çıkarınca parlak yeşil gözleri ve delici bakışları ortaya çıktı. Yaşını tahmin etmesi gerekse, otuzlu yaşlarının başında diyebilirdi. Dış görünüşünün en iyi olduğu, artık çok genç olmadığı için dünyayı çok daha net biçimde anlayabildiği yaşta.

"Özür dilerim. . ." dedi Ricky tereddüt ederek. "Ama. .."

"Ah," diye yanıt verdi kadın ciddiyetsiz bir tavırla. Omuzlarına kadar dökülen san saçlarını geriye savurup eliyle yumuşak bir jest yaptı. "Zimmerman bugün gelmeyecek. Onun yerine ben geldim."

"Ama. . ."

"Artık size ihtiyacı olmayacak," diye devam etti. "Bugün tam olarak saat on dört yirmi yedide tedavisini sonlandırmaya karar verdi. Ne ilginçtir ki, bu kararını 92. Cadde'deki metro istasyonunda, Bay R. ile kısacık bir görüşme yaptıktan sonra verdi. Artık sizin hizmetinizi istemediğine veya tedavinize ihtiyaç duymadığına ikna eden Bay R.'dir. Anlaşılan, Zimmerman'ın bu karara varması o kadar da zor değilmiş."

Ardından genç kadın şaşkınlık içindeki doktoru itip muayenehaneye girdi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Evet," dedi genç kadın lakayt bir tavırla, "işte burada sır perdesi kalkıyor."

Ricky'nin ses çıkarmadan muayenehaneye kadar takip ettiği kadın şimdi de odayı baştan aşağı inceliyordu. Bakışları divanda, sandalyede, masada gezindi. Birkaç adım atıp doktorun raflarda duran kitaplarına baktı, kalın harflerle yazılmış sıkıcı isimleri okurken başını sallıyordu. Parmağını kitaplardan birinin sırtında gezdirdi, sonra parmağına bulaşan tozu fark edip başını sallayarak "Pek kullanılmamış..." diye mırıldandı. Gözlerini Ricky'nin

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

gözlerine dikerek, kınayan bir ses tonuyla, "Nasıl yani? Tek bir roman, bir şiir kitabı bile yok mu?" Ardından, diplomalarını ve küçük sanat eşyalarının yanı sıra meşe bir çerçeve içinde mütevazı boyutlardaki portresinin asılı durduğu krem renkli duvara yaklaştı. Resimde, her daim elinde olan sigarasını tutmuş, göçük gözleriyle bet bet bakıyordu; son yıllarının dayanılmaz acılar içinde geçtiğini gösterircesine beyaz sakalı çenesini kaplamıştı. Uzun parmağının ucundaki kıpkırmızı tırnağıyla portrenin üzerindeki cama tıklattı.

"Her meslekte duvara bir simge asmaları ne kadar ilginç, değil mi? Mesela, bir rahibi görmeye gitmiş olsaydım, duvarında haç ve İsa olacaktı. Bu bir haham olsaydı, duvarında bir yerlerde mutlaka Davut'un Yıldızı ya da bir menora olurdu. Değersiz politikacıların hepsi duvara ya Lincoln ya da Washington' in portresini asar. Bunu yasaklayan bir kanun olmalı gerçekten. Doktorlar muayenehanelerinde mutlaka kalp, diz ya da başka bir organın plastik modellerinden olsun isterler. Bildiğim kadarıyla Silikon Vadisi'ndeki her bilgisayar programcısı çalıştığı bölmenin yan tarafına Bill Gates'in resmini koyup her gün ona tapmakta. Senin gibi bir psikanalistin ise, Ricky, Aziz Sigmund'un portesine ihtiyacı var. Böylelikle bu odaya giren herkes kuralları kimin koyduğunu bilir. Sanırım böylelikle doğruluğu sorgulamaya açık kurallarınız biraz olsun haklı görünür."

Ricky Starks sessizce bir koltuk alıp, masanın önündeki boşluğa itti. Ardından koltuğun öbür tarafına geçip, genç kadının oturmasını işaret etti.

"Ne?" diye sordu kadın hemen, "ünlü divana uzanmayacak mıyım?"

"Zamanı değil," diye cevap verdi doktor soğuk bir ifadeyle. Tekrar oturmasını işaret etti. Genç kadın tekrar yeşil gözlerini odada gezdirdi, sanki odada bulunan her şeyi ezberlemeye çalışıyordu, sonra kendini divana bıraktı. Yavaşça çökerken bir yandan da siyah trençkotunun cebinden bir paket sigara çıkardı. Paketten bir sigara aldı, dudaklarının arasına koydu, açık renk-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

li bir çakmağı çıkartıp yaktı, ancak sigaraya birkaç santim kala çakmağın alevi söndü.

"Ah," dedi genç kadın, yüzüne hafif bir gülümseme belirdi, "ne kadar kabayım. Sigara alır mısın, Ricky?"

Doktor kafasını salladı. Kadın gülümsemeye devam etti.

"Tabii ki almazsın. Bırakalı kaç yıl oldu? On beş? Yirmi? Aslına bakarsan, Ricky, sanırım 1977 yılında bıraktın, tabii Bay R. beni yanlış bilgilendirmediyse. Sigarayı bırakmak için zor bir zaman, Ricky. O dönem insanlar hiç düşünmeden sigaralarını yakıyorlardı, çünkü tütün şirketleri ne kadar inkar etse de, insanlar sigaranın sağlığa ne kadar zararlı olduğunu biliyorlardı. Yalan yok, öldürüyordu. O yüzden insanlar bu konuda hiç düşünmemeyi tercih ettiler. Devekuşu gibi: Kafanı göm ve bariz olan bir şeyi görmezden gel. O zamanlar başka bir sürü şey de olup bitti. Savaşlar, isyanlar, skandallar. O zamanlar hayatta kalmanın çok zor bir şey olduğunu duydum. Ama genç stajyer doktor Ricky, sigara içmenin son derece yaygın bir alışkanlık olduğu, hem de bugünün tersine, toplum tarafından kabul edildiği o dönemde sigarayı bırakmayı başardı. Bu benim için çok anlamlı."

Genç kadın sigarasını yaktı, derin bir nefes çekti ve dumanı yavaşça odaya üfledi.

"Küllük var mı?" diye sordu.

Ricky çalışma masasına uzanıp çekmede sakladığı kül tablasını çıkardı. Masanın kenarına koydu. Genç kadın sigarasını hemen söndürdü.

"İşte oldu," dedi. "O zamanları hatırlatacak kadar dumanlı, keskin bir koku."

Ricky durdu, ardından "O zamanları hatırlamak neden önemli?" diye sordu.

Genç kadın gözlerini devirdi, kafasını arkasına yasladı ve yüksek sesle uzun bir kahkaha attı. Çıkan ses uygunsuzdu, kilisede yankılanan kahkaha veya havaalanında çalan klavsen gibi. Kahkaha sesi dindiğinde, genç kadın uzun ve sert bakışıyla Ricky'yi olduğu yere mıhladı. "Her şey hatırlanacak kadar önemlidir. Bu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ziyaretim ile ilgili her şey, Ricky. Bu her hastan için geçerli, değil mi? Onlar ne olduğunu söyleyene kadar ne olduğunu gerçekten bilmiyorsun, ya da onlar söylediklerinde, bu sana yeni bir dünya açıyor, değil mi? O yüzden de her zaman tetikte olman gerekiyor. Çünkü sır kapısının ne zaman açılıp bilinmeyenleri ortaya çıkaracağını bilemezsin. O yüzden her zaman hazır olman gerekiyor. Algıların açık ve dikkatli olman lazım. Karşındakinin dilinden dökülen her kelimeye ve anlattığı her şeye karşı ihtiyatlı olmalısın, değil mi? Süreci bu şekilde doğru değerlendiriyorsun, değil mi?"

Ricky evet dercesine başını salladı.

"İyi," dedi kadın kaba bir şekilde. "Bugünkü ziyaretimin o seanslardan daha farklı olduğunu düşünmene neden olan şey nedir, ki farklı olduğu gayet açık."

Cevap vermedi. Bir iki saniye sessiz kaldı, genç kadını huzursuz etmeyi umarak sadece baktı. Ancak kadın fazlasıyla soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Ve Ricky'nin bildiği kadarıyla en rahatsız edici şey olan sessizlik, onu etkilemişe benzemiyordu. En sonunda yavaşça cevap verdi. "Bu durum benim aleyhime. Hakkımda oldukça fazla şey biliyor gibisin, en azından bu odada olanlarla ilgili bir şeyler biliyorsun, halbuki ben adını bile bilmiyorum. Bay Zimmerman'ın tedavisini sonlandırdığını söyleyerek neyi kastettiğini bilmek isterim, çünkü Bay Zimmerman benimle temasa geçmedi ve bu son derece olanaksız. Ayrıca Bay R. dediğiniz ve Rumplestiltskin adıyla bana tehdit mektubunu gönderen kimse ile aynı olduğunu tahmin ettiğim kişi ile aranızda nasıl bir ilişki olduğunu öğrenmek isterim. Bu sorularımın cevaplarını hemen istiyorum. Yoksa polisi arayacağım."

Kadın tekrar gülümsedi. Telaşsızdı.

"Hayatın gerçekleri, değil mi?"

"Cevaplar," di) ; yanıtladı doktor.

"Hepimizin aradığı da bu değil mi, Ricky? Bu odaya adım atan herkesin aradığı şey bu değil mi? Cevaplar?"

Ricky yanıt vermedi, onun yerine telefona uzandı.

"Bunun Bay R.'nin de istediği şey olduğunu anlamıyor mu-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sun? Kafasını yıllardır meşgul eden soruların cevaplarını bulmak. Hadi Ricky: En acı intikamın bile basit bir soruyla başladığına katılmıyor musun?"

İşte bu merak uyandırıcı, diye düşündü Ricky. Ama kadının rahatsız edici tavrı, konuya duyduğu ilgiyi bastırıyordu. Davranışlarında kibir ve özgüvenden başka bir şey sezilmiyordu. Elini ahizeye koydu. Ne yapacağını bilmez bir haldeydi.

"Lütfen sorularıma hemen cevap verin," dedi. "Yoksa bu işin çözümünü polislere bırakacağım."

"Hiç eğlence anlayışın yok, değil mi Ricky? Oyunu oynamak istemiyor musun?"

"Ne tür bir oyun savunmasız bir kıza tehditkar, iğrenç pornografik bir kart yollamayı içerir, ya da nasıl bir oyun benden kendimi öldürmemi ister, anlamakta güçlük çekiyorum."

"Ama Ricky," dedi genç kadın sırıtarak, "bu tüm oyunlardan daha büyük bir oyun olmaz mıydı? Ölümden daha iyi oynamaya çalışmak?"

Bu sözler üzerine Ricky durdu, eli hâlâ telefonun üzerindeydi. Genç kadın doktorun elini işaret etti. "Kazanabilirsin, Ricky. Ama telefonu eline alıp 911 'i tuşlarsan değil. O zaman birisi, bir yerlerde, kaybeder. Bunun üzerine söz verildi ve emin ol, tutulacaktır. Bay R. her şeyden öte sözünün adamıdır. Ve biri kaybederse, sen de kaybedeceksin. Bu daha Birinci Gün, Ricky. Şimdi bırakmak, açılış vuruşundan hemen sonra yenilgiyi kabul etmek olur. Hücum etmeye fırsat bulamadan bırakmış olursun."

Ricky elini telefondan çekti.

"Kimsin?" diye sordu.

"Oyunun amacı dahilinde ve bugünlük, bana Virgil diyebilirsin. Her şairin bir rehbere ihtiyacı vardır."

"Virgil erkek ismi."

Kendini Virgil olarak tanıtan kadın omzunu silkti. "Bir kız arkadaşımın adı da Rikki. Fark eder mi?"

"Hayır. Peki, Rumplestiltskin ile olan ilişkiniz?"

"Kendisi benim işverenim. Oldukça varlıklıdır ve her çeşit

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

desteği alabilir. İstediği her türlü desteği. Aklındaki planı uygulamak için gereken her türlü araç ve amaca ulaşabilir. Şu anda zihni seninle meşgul."

"O halde zannediyorum ki, işverenin olduğuna göre, adını, adresini, ya da kimliğiyle ilgili bilgileri bana verebilir ve bu saçmalığa bir son verebilirsin."

Virgil başını salladı. "Ne yazık ki Ricky, hayır. Bay R. benim gibi sadece ona hizmet eden birinden kimliğini gizlemeyecek kadar saf değildir. Üstelik size yardım edebilecek olsaydım bile, etmezdim. Bu pek sportmence olmaz. Şair ve rehberi Virgil'in 'Her kim buraya girerse tüm ümitlerini terk etsin! . . .' yazısını okuyunca omuz silkip, 'Yapma ya. Oraya girmek istemezsin. . .' dediğini düşün. Bu, şiiri mahvederdi, değil mi? Cehennemin kapısından geri dönmek ile ilgili bir şiir yazamazsın, değil mi Ricky? Hayır. Kapıdan geçmen lazım."

"Öyleyse neden buraya geldin?"

"Söyledim sana. Samimiyetinden şüphe duyabileceğini düşündü - gerçi babası son derece sıkıcı ve geri kafalı Deerfield'li yeğeninin genç kızlık duygularının ne kadar çabuk düzeldiğini görünce vermek istediği mesajı almışsındır. Ancak şüphelerden tedirginlik doğdu, oyunu oynamak için iki haftan var - ki bu yeterince kısa bir süre. O nedenle hızlı bir başlangıç yapman için iyi niyetiyle sana bir rehber yolladı. Yani beni."

"Tamam," dedi Ricky. "Oyunun ne olduğunu defalarca anlattınız. Ama bu Bay Zimmerman'a göre bir oyun değil. Bir yıldan kısa bir süredir psikanaliz tedavisi görüyordu ve tedavisinin önemli bir aşamasındaydı. Siz ve işvereniniz, gizemli Bay R., benimle uğraşabilirsiniz. Sorun yok. Ama işin içine hastalanmı katarsanız bu tamamen farklı bir şey halini alır. Bu çizgiyi aşmaktır. . ."

Kendini Virgil olarak tanıtan kadın elini kaldırdı. "Ricky, bu kadar kibirli konuşmamaya çalış."

Ricky sustu ve sertçe genç kadına baktı.

Kadın bu bakışı görmezden geldi, elini hafifçe sallayarak,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Zimmerman bu oyunun bir parçası olmak üzere seçildi," dedi.

Ricky şaşkınlığını gizleyemedi ve Virgil şöyle devam etti, "Başta oyuna çok fazla dahil olmayacağı, ama ara sıra katılacağı söylendi bana. Ancak bu konunun geçtiği konuşmaya katılmadığım için ayrıntıları veremeyeceğim. Benim görevim farklıydı. Fakat kimin katıldığını söyleyeceğim. Orta yaşlı, bir eksikliği olan ve kendine LuAnne diyen, ki bence güzel bir isim, herkesin kabul ettiği üzere olağandışı ve bu gezegendeki belirsiz yeri düşünülecek olursa, pek uyumlu olmayan bir kadın. Neyse Ricky, buradan çıktığımda LuAnne'le konuşmanı öneririm. Kim bilir neler öğreneceksin? Tabii, eminim ki bir açıklama almak için Bay Zimmerman'ın peşine düşeceksin, ancak kendisinin müsait olmayacağından eminim. Dediğim gibi, Bay R. son derece varlıklıdır ve istediklerini elde etmeye alışkındır."

Ricky daha net bir açıklama istemek üzereydi ki, Virgil birden ayağa kalkıp, "Trençkotumu çıkarmamın mahsuru var mı?" diye sorunca, ağzından dökülmek üzere olan kelimeleri yuttu.

Eliyle izin verdiğini gösteren bir işaret yaptı. "Nasıl istersenız," dedi.

Kadın tekrar gülümsedi ve önündeki düğmeleri yavaşça açıp belinin etrafındaki kemeri çözdü. Ardından, tek bir hareketle trençkotunu omuzlarından sıyırdı ve yere düşürdü.

İçine hiçbir şey giymemişti.

Virgil bir elini kalçasına koyup vücudunu saldırgan bir şekilde Ricky'ye doğru çevirdi. Kendi etrafında dönüp, bir anlığına sırtını çevirdi, sonra tekrar dönüp yüzünü doktora döndü. Ricky bir bakışta bütün bedenini görmüştü, bir fotoğrafçının fotoğraf makinesi gibi çalışan gözleriyle göğüslerini, cinselliğini, uzun bacaklarını çekti ve tekrar genç kadının gözlerine döndü. Beklentiyle parlayan gözlerine.

"Gördün mü, Ricky?" dedi yumuşak bir sesle, "o kadar da yaşlı değilsin. Damarlarında kaynayan kanı hissedebiliyor musun? Bacaklarının arasında hafif bir canlanma var, değil mi? İyi bir vücudum olduğunu söylüyorlar, sence?" Kıkırdadı. "Cevap

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

vermene gerek yok. Ne söyleyeceğini gayet iyi biliyorum. Daha önce de yaşadım, başka erkeklerle."

Gözleri doktorun gözlerine kilitlenmişti, nereye bakacağını kontrol edebildiğini göstermek istiyor gibiydi.

"Bu mükemmel an hep vardır, Ricky," diyen Virgil geniş geniş sırıtıyordu. "Erkeğin kadının vücudunu ilk kez gördüğü an. Özellikle daha önce görmediği bir kadınsa. Seyretmesi keyifli ve maceralı bir manzara. Erkeğin gözleri uçurumdan akan su gibi aşağıya akar. Sonra, tıpkı şu anda senin yaptığın gibi, bacaklarımın arasına bakacağın yerde, suçluluk dolu bir göz teması kurulur. Erkek beni bir insan gibi gördüğünü düşünür ve yüzüme bakar, halbuki aslında bir canavarın düşüncelerine sahiptir, ne kadar eğitimli ve entelektüelmiş gibi davranmaya çalışırsa çalışsın. Şu anda olan da bu, değil mi?"

Ricky cevap vermedi. Yıllardır çıplak bir kadının karşısında bulunmadığını fark etmişti. Bunu anlamak, büyük bir gürültünün içinde yankılanmasına neden oluyordu. Virgil'in söylediği her kelime ile kulakları uğulduyordu. Sıcakladığının farkındaydı, sanki günün sıcaklığı davet edilmediği halde muayenehaneye dolmuştu.

Genç kadın gülümsemeye devam ediyordu. İkinci kez kendi etrafında döndü ve tüm bedenini sergiledi. Doğru duruşu bulmaya çalışan bir manken gibi poz veriyor, bir duruştan başka bir duruşa geçiyordu. Vücudunun her dönüşünde muayenehanenin sıcaklığı birkaç derece artıyor gibiydi. Ardından yavaşça eğildi ve siyah trençkotunu yerden aldı. Tekrar giymek istemiyormuş gibi birkaç saniye önünde tuttu. Ancak sonra, hızlı bir hareketle kollarım trençkota geçirdi ve hemen önünü iliklemeye başladı. Çıplaklığı yok oldukça, Ricky bir çeşit hipnozdan uyanır gibi oldu, hastalar narkozun etkisinden çıkarken böyle hissediyorlardır, diye düşündü. Konuşmaya başladı, ancak Virgil elini kaldırıp doktoru susturdu.

"Özür dilerim, Ricky," dedi hızlı hızlı. "Bugünlük seansımız bitti. Sana pek çok bilgi verdim, sana düşen harekete geçmek. Bu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

çok iyi becerdiğin bir şey değil, değil mi? Senin yaptığın dinlemektir. Sonra da hiçbir şey yapmazsın. Eh, o vakitler geride kaldı, Ricky. Artık dünyaya açılıp bir şeyler yapman gerekiyor. Aksi takdirde... Neyse, şimdilik aksi takdirde ne oluru düşünmeyelim. Rehber sana işaret ettiğinde o yoldan gitmek zorundasın. Sakın boş oturma. Şeytan boş duranın eline iş verir falan. Erken kalkan yol alır. Sana iyi tavsiyeler verdim. Bunlara mutlaka uy."

Kadın hızla çıkış kapısına doğru yürüdü.

"Bekle," dedi Ricky düşünmeden. "Tekrar gelecek misin?"

"Kim bilir?" diye yanıt verdi Virgil hafifçe gülümseyerek. "Belki ara sıra. Nasıl gittiğini göreceğiz," dedi ve kapıyı çekip çıktı.

Ricky bir müddet koridordaki topuk seslerini dinledi, ardından fırlayıp kapıya uzandı. Kapıyı çekti, ancak Virgil çoktan gözden kaybolmuştu. Birkaç dakika bekledi ve geri muayenehanesine gidip pencereye yaklaştı. Pencereye adeta yapışarak kadının binanın kapısından çıkışını zamanında yakalamak için dikkatle dışarı baktı. Dışarı bakarken uzun, siyah bir limuzin kapıya yanaştı, Virgil kaldırımdan adımını atıp araca bindi. Araba caddeden aşağı indi, o kadar hızlı gitmişti ki, Ricky arabanın plakasını veya teşhis etmeye yarayacak özelliklerine bakmayı düşünecek kadar akıllı ve planlı olsaydı bile, fırsat bulamazdı.

Wellfleet'teki yazlığının yakınında bulunan Cape Cod sahillerinde, bazen tehlikeli olabilen, hatta kimi zaman ölümlere yol açan güçlü sualtı akıntıları oluşur. Bu dalgalar, sürekli olarak sahile vuran okyanus suyunun gücünden ortaya çıkar ve sahili koruyan kıyı kordonunda, dalgalann altında oluklar açar. Boşluklar açılınca, dalgalarla gelen su birden okyanusa geri döneceği yeni bir yol bulur ve suyun altındaki bu kanallardan geri dökülür. Suyun üzerinde ise, yeni bir sualtı akıntısı oluşmuş olur. Biri böyle bir akıntıya kapılacak olursa, yapması gereken birkaç şey vardır. Bunlar, yaşadığı deneyimi sarsıcı, belki korkutucu, kesinlikle yorucu hale getiren, ama en başta zorlaştıran numaralardır. Bunları

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yerine getirmezsen, çok büyük ihtimalle ölürsün. Örneğin, akıntı dar olduğu için, ona asla karşı konulmaması gerekir. Sadece kıyıyla aynı doğrultuda yüzmelidir, birkaç saniye içinde akıntının şiddeti azalır ve kişiye sahile doğru yüzmek kalır. Aslında sualtı akıntıları genelde kısa sürdüğü için sudan sağ salim çıkılabilir, suyun kişiyi geriye doğru çekmesi azaldığında ise, yönünü değiştirip geri sahile yüzmesi yeterlidir. Ricky'nin bildiği kadarıyla bunlar son derece basit talimatlardır, bir partide, ya da okyanus kıyısında sıcak kumların üzerinde dururken anlatıldığında, sualtı akıntısından kurtulmak derine yapışmış bir pireyi çıkarmaktan bile daha kolaymış gibi gelir.

Ancak gerçekler çok daha zordur tabii. Okyanusa doğru muazzam bir kuvvetle çekilmek, sahilin yarattığı güvenlik duygusundan uzaklaşmak kişide hemen panik duygusu yaratır. İnsanın kendisinden çok daha güçlü bir kuvvet tarafından yönlendiriliyor olması korkunç bir deneyimdir. Korku ve okyanusun bir araya gelmesi ölümcül sonuçlar ortaya çıkarır. Bu ikilinin ardından dehşete kapılma ve bitkinlik gelir. Ricky hemen her sabah *Cape Cod Times* gazetesinde kıyıdan sadece birkaç metre ötede boğulan zavallı birisinin haberini okumuştu herhalde.

Ricky duygularına sımsıkı tutunmaya çalışıyordu, çünkü kendini bir akıntıya kapılmış gibi hissediyordu.

Derin bir nefes alıp karanlık ve tehlikeli bir şeylere doğru çekildiği hissine karşı savaşmaya çalıştı. Virgil'in bindiği siyah limuzin gözden kaybolur kaybolmaz, randevu defterini eline aldı ve hiçbir hastasını bu kadar aramak zorunda kalmadığı için unuttuğu telefon numaralarının arasından Bay Zimmerman'ın numarasını buldu. Numarayı hızla tuşladı ancak telefonda duyduğu tek ses çalma tonuydu. Zimmerman yoktu. Zimmerman'ın aşırı korumacı annesi yoktu. Telesekreter falan yoktu. Sadece rahatsız edici ve hep aynı şekilde devam eden arama tonu.

Kafasının karışık olduğu o an, Bay Zimmerman'la doğrudan görüşmenin daha iyi olacağını düşündü. Üstelik Rumplestiltskin tedavisini bırakması için Zimmerman'a para vermişse, kendine

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

acı çektiren kişinin kim olduğunu açıklığa kavuşturabilirdi. Zimmerman aksi bir adamdı, ancak sır tutabilen biri değildi, kendisine ne söylenmiş olursa olsun. Ricky açılmayan telefonu kapattı ve ceketini aldı. Birkaç saniye içinde kapıya varmıştı.

Şehrin sokakları hâlâ güneş ışığıyla doluydu, halbuki akşam yemeği saati çoktan gelmişti. Trafiğin yoğun saatinden kalan araçlar yolları doldurmaya devam ediyordu, ancak kaldırımlarda yürüyen insanlar azalmıştı. New York her ne kadar hayat yirmi dört saat canlı olsa da, herhangi bir büyükşehir gibi, diğer şehirlerle aynı ritme sahipti: sabahları enerji dolu, öğlenleri karar verme aşamasında, akşamlan aç. Birçok kere burnuna davetkar kokular gelmiş olsa da, kalabalık restoranlara bakmadan yürüdü. Bu akşam Ricky Stark'ın açlığı değişik türden bir açlıktı.

Ricky neredeyse hiç yapmadığı bir şey yaptı ve yoldan bir taksi durdurmak yerine Central Park'ın karşı tarafına geçmek için yürümeye koyuldu. Zaman ve çaba ile duygularını açığa kavuşturacağını, kendisine olanları anlayabileceğini düşünüyordu. Ancak aldığı eğitime ve son derece yüksek odaklanma gücüne rağmen, Virgil'in söylediklerini hatırlamakta güçlük çekiyordu; halbuki vücudunun her ince aynntısını, dudaklannda gezinen tebessümden göğüslerinin yuvarlaklığına, tüm kadınsılığını rahatlıkla anımsıyordu.

Günün sıcaklığı akşama yansımış, gitmek bilmiyordu. Birkaç yüz metre sonra sırtında ve koltuk altlarında biriken teri hissetti. Kravatını gevşetip ceketini çıkardı, parmağıyla tutup sırtından sallandırdı, bu ona, hissettiklerinin tam tersine, kaygısız ve neşeli bir hava katmıştı. Park halen egzersiz yapan insanlarla doluydu, birkaç kez çekilip yürüyüş yapan topluluğa yol vermek zorunda kalmıştı. Köpek yürütmek için ayrılmış alanlarda köpeklerini yürüten sıradan insanlar gördü, oynanmakta olan yarım düzineden fazla voleybol oyununun yanından geçti. Beyzbol sahaları, iç sahaların dışında kalan alanlar birbirlerinin üzerine gelecek şekilde düzenlenmişti. Bir takımdaki sağ dış alan oyuncusunun genellikle başka bir sahanın sol dış alan oyuncusuyla yan yana

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

durduğunu fark etti. Bu alanlarda şehre özgü, garip bir davranış şekli vardı, herkes kendi oyununa odaklanmaya çalışıyor, kimse başkasının oyununa müdahale etmiyordu. Ara sıra takımlardan birinin vurduğu top başka bir oyunun oynandığı sahaya düşüyor; sahasına top düşen oyuncular önce özenle kenara çekiliyor, daha sonra kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Ricky hayatın nadiren bu kadar basit olduğunu düşündü, genellikle insanlar birbirlerinin hayatlarına bir şekilde karışırdı.

Zimmerman'ın oturduğu apartmanın bulunduğu caddeye ulaşmak için on beş dakika daha hızlı hızlı yürüdü. Apartmana varana kadar bir hayli terlemişti, ayağını sıktıkları belli olan ve muhtemelen su toplamasına neden olacak deri ayakkabıları yerine eski koşu ya da tenis ayakkabılarını giymiş olmayı diledi. Gömleğinin altında nemi ve soğuk terin akıp, mavi gömleğini lekelediğini hissediyordu. Saçlarının matlaşıp alnına yapıştığını düşündü. Ricky bir dükkanın camının önünde durup yansımasına bakmaya çalışırken duraksadı, çünkü camda gördüğü yüz, hastalarını muayenehanesinin kapısında duygularını belli etmeyen bir yüzle karşılayan düzgün bir doktor yerine yataktan yeni fırlamış, kararsız kalmış, endişeli bir adama aitti. Darmadağın, telaşlı, belki de biraz korkmuş görünüyordu, birkaç dakika görünümünü düzeltmeye çalıştı.

Neredeyse otuz yıllık doktorluk hayatı boyunca, hasta ile psikanalist arasındaki katı kurallara dayanan ilişkiyi hiç bozmamıştı. Hastalarından birine bakmak için evine gitmeyi bir kere olsun aklından geçilmemişti. Hastası kendisini ne kadar çaresiz hissederse hissetsin, içinde bulundukları depresyonla birlikte muayenehaneye gelirler, ona ulaşırlardı. Çok perişan bir durumdalarsa bile muayenehaneyi arar ve doktoru görmek için randevu alırlardı. Bu, iyileşme sürecinin ayrılmaz bir bütünüydü. Bazı hastalan için ne kadar zor olsa da, içinde bulundukları duygular yüzünden kendilerini felçli gibi hissetseler bile, onu görmeye muayenehaneye gelmeleri önemli bir adımdı. Psikanalistin muayenehanesinin sınırlan dışına pek çıkılmazdı. Hasta ve doktorun arasındaki

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ilişkinin yarattığı yüzeysel engeller ve aradaki mesafenin varlığı bazen zalimce görünebilirdi, ancak aynı mesafeler sayesinde hasta kendisiyle ilgili içgörüye kavuşuyordu.

Zimmerman'ın oturduğu apartmana bir sokak kalmıştı, bir köşeyi döndü ve durdu. Tereddüt ediyordu. Kendisini o noktada bulmaktan ötürü şaşkındı. îçinde bulunduğu durumun Zimmerman'ın muayenehanesinin kapısının önünde volta atmasından farklı olmadığını düşününce, tereddüdü geçti.

Bloktan aşağı iki veya üç adım attı, sonra durdu.

Başını salladı ve yüksek sesle, ancak nefes nefese, "Bunu yapamayacağım," dedi.

Birkaç metre uzaktan geçen genç bir çift bu sözleri duymuş olmalı ki, adam, "Tabii ki yapabilirsin, dostum. O kadar zor değil," diye cevap verdi. Koluna girmiş olan genç kadın ise bir kahkaha patlatıp, sanki adamı hem esprili hem de kaba olduğu için cezalandırmak istercesine koluna yumruk attı. Genç çift yanından geçip, önlerindeki akşam onlar için ne planladıysa onu yaşamak üzere giderken, Ricky ayakta durmuş, halatla bağlı olup bir yere gidemeyen, ancak sert rüzgar ve akıntıyla oradan oraya savrulan bir tekne gibi sallanıyordu.

"Ne demişti?" diye kendi kendine fısıldadı.

Zimmerman tam olarak saat 14:37'de yakındaki bir metro istasyonunda tedavisini sonlandırmaya karar verdi.

Bu hiç mantıklı değildi.

Omzunun üzerinden arkasına baktı ve köşede bir telefon kulübesi gördü. Kulübeye doğru hızlı adımlarla yürüyüp makineye hızla bir çeyreklik attı ve hızla Zimmerman'ın numarasını tuşladı. Telefon defalarca çaldı, ancak kimse açmadı.

Ricky bu kez rahatlamıştı. Zimmerman evinde kimsenin telefonu açmadığı için, adamın kapısını çalmak zorunda kalmıyordu, ancak Zimmerman'ın annesinin telefona bakmaması onu şaşırtmıştı. Oğluna göre kadın, sınırsız, bitmez tükenmez öfkeli taleplerini ve aşağılayıcı yorumlarını savurmak dışında, gününün çoğunu yatakta, güçsüz ve hasta bir şekilde geçirirdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Yapması gereken, diye düşünüyordu, yaşadığı olayları kafasında bir düzene koymaktı, sonra da içine hapsolduğu bu oyunda olanları basit bir liste halinde dökecekti. Yapmaması gereken şey ise, dedi kendi kendine, korkup aceleci davranarak Roger Zimmerman'ı analiz etmek için geçirdiği bir yılı çöpe atmaktı.

Kendi kendine bunları düşündü ve emin oldu. Kararlı bir ifadeyle arkasını dönerek, tatile çıkmak üzere bavulunu toplamaya evine doğru yollandı.

Ancak gözleri 92. Cadde metro istasyonunun girişine takılmıştı. Diğer istasyonlarda olduğu gibi, bu metro da, yerin altına doğru inen, üzerinde san oklar bulunan çok sayıda basamaktan ibaretti. Oklann işaret ettiği yöne doğru gitti, basamakların başında bir an durakladı, sonra aşağı inmeye başladı, birden içi korkuyla dolmuştu, sanki bir şeylerin üzerindeki sis perdesi kalkmış ve görünür hale gelmişti. Basamaklan inerken ayak sesleri duyuluyordu. Duvarlardaki lambalardan çıkan yapay ışıklar vızıldayıp uğulduyor, fayanslara çarpıp yansıyordu. Uzaktan bir trenin sesi duyuldu. Yıllardır açılmamış dolabın kapağından gelen kokuya benzer eski, köhne bir koku geldi. Ardından gelen yoğun sıcaklığı hissetti, tren istasyonu bütün gün sıcaktan yanmış, ancak şimdi soğumaya başlamış gibiydi. O esnada istasyonda birkaç kişi vardı, jeton gişesinde çalışan zenci kadını fark etti. Kadının bozuk para isteyen yolcularla meşgul olmadığı bir anın gelmesini bekledi ve gişeye yaklaştı. Sert plastikten yapılmış penceredeki metal, yuvarlak konuşma deliğine doğru eğildi ve "Özür dilerim," dedi.

"Bozuk para mı istiyorsun? Yol tarifi mi? Harita şuradaki duvarda asılı."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Bir şeyi merak ediyordum, biliyorum biraz garip gelecek ama..."

"Ne istiyorsun?"

"Şey, merak ediyordum da, bugün burada bir şey oldu mu? Öğleden sonra..."

"Bunu aynasızlara sormalısın," dedi kadın kısaca. Olay benim vardiyamdan önce oldu."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Ama ne..."

"Burada değildim. Bir şey görmedim."

"Ama ne oldu?"

"Adamın biri trenin önüne atlamış. Ya da düşmüş, bilmiyorum. Aynasızlar gelmiş ama mesaim başladığında çoktan gitmişlerdi. Ortalığı temizleyip birkaç görgü tanığı toplamışlar. Hepsi bu."

"Hangi aynasızlar?"

"Transit. 96. Cadde ile Broadway'de. Onlarla konuş. Başka da bir şey bilmiyorum."

Ricky geriye doğru bir adım attı, midesine kramp girmişti; başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Hava almaya ihtiyacı vardı, ancak istasyon oldukça havasızdı. Bir tren yaklaştı, durmadan önce yavaşlamak acı veriyormuş gibi, tüm istasyonu gıcırtı ve gürültüyle kapladı. Her yanını kaplayan ses yüzüne yumruk gibi iniyordu.

"İyi misiniz beyefendi?" diye bağırdı gişedeki kadın. "Hasta gibi görünüyorsunuz."

Ricky başını sallayıp kadının duyamadığı bir sesle fısıldayarak yanıt verdi. "İyiyim," dedi, ancak yalan söylediği her halinden belliydi. Virajlı yolda araba kullanmaya çalışan bir sarhoş gibi yalpalayarak çıkışa doğru yöneldi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Akşam Ricky'nin girdiği her ortam, ona yabancı geliyordu.

96. Cadde ile Broadway'de bulunan Transit Polis İstasyonu'nun görünüşü, sesi ve kokusu, şehre açılan, o güne kadar hiç bakmadığı ve var olduğundan dahi haberdar olmadığı bir pencere gibi gelmişti. Merkez kapısından içeri girdiğinde hafif bir idrar ve kusmuk kokusu ile onu bastıran sert dezenfektan kokusunu aldı; sanki birisi çok ağır bir şekilde hastalanıp kusmuş, temizlik işi alelacele ve beceriksizce halledilmişti. Kokunun keskinliği tereddüt etmesine yol açmış, alışıldık ve gerçek dışı gibi görünen olayların

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yarattığı tuhaf kargaşadan allak bullak olmuştu. Gizli bir yerlerden ne dediği anlaşılmayan bir adamın bağırtılan duyuluyor, olanlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi görünen sözleri giriş kapısının etrafında yankılanıyordu. Çavuşun ağır ahşap masasının önünde, kucağında ağlayan bebeğini tutan sinirli bir kadın vardı; kadın İspanyolca bağınp çağınyor, beddua ediyordu. Polis memurları Ricky'nin yanından geçtiler, açık mavi gömlekleri terden sınlsıklam olmuş, tabancalarını taşıyan deri kemerlerle cilalanmış siyah ayakkabılarının gıcırtısı tuhaf bir ses çıkanyordu. Bir yerlerden telefon sesi duyuldu ancak açan olmadı. Birileri girip çıkıyor, kahkahalar ve hıçkırıklar duyuluyor, bunların hepsi kaba saba polis memurlan veya çoğu elleri kelepçeli, bekleme odasındaki affetmeyen floresan ışığın altında ezilen ziyaretçiler yüzünden ortaya çıkan çirkinlik dolu sahnelerle bölünüyordu.

Ricky, gördüğü ve duyduğu her şey tarafından saldınya uğramış ve ne yapacağı konusunda emin olmayan biçimde kapıda sallanıyordu. Birdenbire bir memur "Yoldan çekil arkadaş, buradan geçiyoruz..." diyerek aceleyle yanından geçti, bir iple çekilmişçesine aniden öne adım atmasını sağlayarak.

Komiser yardımcısının masasındaki kadın yumruğunu kaldırdı ve giriş bölümündeki görevli memurlara salladı, sert bir hakaret duvarına dönüşen katı kelimelerden oluşan bir şelaleyle patladı, çocuğu salladı ve çevirdi, kaşlarını çatarak ve Rick'i bir hamamböceği kadar önemsizmiş gibi iterek dönüp gitti. Rick öne doğru tökezledi ve masanın arkasındaki memura yaklaştı.

Bir zamanlar yaklaşık olarak Rick'in mevzi aldığı yerde duran biri, ahşaba gizlice A.K. harflerini oymuş, belli ki kimsenin silecek kadar değer vermediği bir görüş.

"Affedersiniz," Ricky başlayacaktı ki, sözü kesildi.

"Kimse gerçek anlamda af dilemez, arkadaş. Sadece öylesine söyledikleri bir şeydir. Asla ciddi değillerdir. Ama bak ne.diyeceğim, ben herkesi dinlerim. Peki, senin af dilediğini düşündüğün şey nedir?"

"Hayır, beni yanlış anladınız. Benim kastettiğim..."

"Kimse kastettiğim de söylemez. Önemli bir hayat dersi. Bunu daha fazla insan öğrenseydi daha faydalı olurdu."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Polis memuru muhtemelen kırklı yaşlarının başlarındaydı ve yüzünde hayatında bugüne kadar görülmeye değer her şeyi görmüş olduğunu belirten lakayt bir gülümseme vardı. Tıknaz bir adamdı, sağlam bir vücutçu ensesi ve alnından geriye doğru düzgünce yatırılmış düz siyah saçları vardı. Masanın üstü form kağıtları ve olay raporlarıyla darmadağındı, görünüşe bakılırsa hiçbir düzen anlayışı olmaksızın sağa sola saçılmışlardı. Memur arada sırada birkaç tanesini alıp bir araya zımbalıyor, onları tel sepete atmadan demode masa zımbasını gümbürtüyle yumrukluyordu.

Ricky sonunda sert bir üslupla "Baştan başlamama izin verin," dedi. Polis memuru kafasını sallayarak yine sırıttı.

"Hiç kimse asla baştan başlayamaz, en azından benim deneyimlerime göre. Hepimiz hayata tekrar sıfırdan başlamanın yolunu bulmayı istediğimizi söyleriz, ama işler böyle yürümüyor işte. Bak ne diyeceğim, bir dene bakalım. Belki de sen ilk olursun. Evet, sana nasıl yardımcı olabilirim arkadaş?"

"Bugün 92. Cadde'deki istasyonda bir olay oldu. Bir adam düştü..."

"Duyduğuma göre atladı. Görgü tanığı mısınız?"

"Hayır. Ama adamı tanıyordum. Doktoruydum. Bilgiye ihtiyacım var..."

"Doktor öyle mi? Ne doktoru?"

"Son bir yıldır psikanaliz tedavisi görüyordu."

"Psikiyatrist misin?"

Ricky başını sallayarak onayladı.

"Bu, ilginç bir meslek," dedi memur. "Şu divanlardan kullanıyor musunuz?"

"Evet."

"Hadi canım! Ve insanların hâlâ anlatacak şeyleri oluyor? Ben olsam herhalde kafamı koyar koymaz şekerleme yapmanın peşinde olurdum. Bir kez esner, hemen uyuyakalırdım. Ama insanlar şevkle gevezelik ediyorlar, öyle mi?"

"Bazen."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Harika. Tamam, bir kişi artık konuşmayacak demek. Detektifle konuşursanız daha iyi olur. Çift kanatlı kapıdan geçin, koridordan aşağı doğru devam edin, büro solda. Davayı Riggins aldı. Ya da, 8. Cadde ekspres treninin 92. Cadde istasyonundan saatte 60 mil hızla geçtikten sonra davadan arta kalanı. Ayrıntı istiyorsanız, oraya gideceksiniz. Dedektifle konuşun."

Polis memuru, polis merkezinin iç bölümlerine geçişi sağlayan çift kapının olduğu yöne doğru işaret etti. İşaret ederken, Ricky sırasıyla önce altlarında daha sonra üstlerindeymiş gibi gelen bir odadan alçalıp yükselen bir ses duyabiliyordu. Masadaki komiser yardımcısı gülümsedi. Dönüp bir deste kağıt alıp, onları silah ateşine benzeyen bir sesle zımbalayarak "Akşama kadar beynimi kemirdi," dedi. "Eğer sesini kesmezse, muhtemelen gecenin sonunda benim bir psikiyatriste ihtiyacım olacak. Doktor, sana lazım olan şey taşınabilir bir divan." Güldü, eliyle kışkışladı, kağıtlar esintiden hışırdayarak Ricky'yi doğru yöne yolladılar.

Sol tarafta, Ricky Starks'ın iterek açtığı ve DEDEKTİF OFİSİ yazan bir kapı vardı, kirli gri çelik masaların ve daha fazla iğrenç parlak tepe ışıklarından oluşan küçük bir çalışma alanına girdi. Parlaklık gözlerini tuzlu su gibi yakarmışçasına, gözlerini bir saniyeliğine kırptı. En yakın masada oturan, beyaz gömlek giyen ve kırmızı kravat takan bir dedektif ona doğru baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Dedektif Riggins?"

Dedektif kafasını hayır anlamında salladı. "Yok, ben değilim. Şu arka tarafta, bugün atlayan adamı gören tanıkların sonuncusuyla konuşuyor."

Ricky, odanın öbür ucuna baktı ve aşağıya kadar düğmeli, soluk mavi bir erkek gömleği, dekora uyum sağlayan gri bir pantolon, kenarlarında aşağı doğru inen parlak turuncu bir çizgi taşıyan zıt beyaz spor ayakkabıları giyen, her ne kadar gevşek asılmış olsa da ve ilmik dışında bir şeye benzemese de, çizgili ipek bir kravat takan ve orta yaşlarına merdiven dayamış bir kadın gördü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kirli sarı saçları, yüzünden sıkıca geriye doğru atkuyruğu olarak toplanmıştı ki bu da kendisini Ricky'nin tahmin etmiş olabileceği otuzlu yaşların ortalarından daha yaşlı gösteriyordu. Gözlerinin kenarlarında yorgunluktan kırışıklıklar vardı. Dedektif iki zenci gençle konuşmaktaydı; her biri aşırı abartılı, çuvalımsı kot giyiyordu, kafalarına eğri yapıştırılmış gibi duran, garip açılarda katlanmış olan beyzbol şapkası takıyordu. Ricky dünyanın değiştiğinden bir parça haberdar olmuş olsaydı, bunun günümüzün modası olduğunu fark ederdi, ancak bu durumda olmadığı için, görünüşlerini sadece farklı bir biçimde garip ve rahatsız edici buluyordu. Bu ikiliyle kaldırımda karşılaşsaydı, şüphesiz korkardı.

Karşısında oturan dedektif aniden "Bugün 92. Cadde'de atlayan adam için mi geldiniz?" diye sordu.

Ricky başını sallayarak onayladı. Dedektif telefonun ahizesini kaldırdı. Ofisin duvarına sıralanmış duran yarım düzine sert ahşap sandalyeleri işaret etti. Şu anda sandalyelerden sadece bir tanesi pejmürde, kire bulanmış, yaşı bir muamma olan, gri sırma saçları kafasından her yöne fışkırıyormuş gibi görünen ve Ricky'ye kendi kendine konuşuyormuş gibi gelen bir kadın tarafından doldurulmuştu. Kadın, vücuduna gittikçe daha sıkı saran eski püskü bir palto giymişti ve oturduğu yerde hafifçe ileri geri sallanıyordu, sanki içindeki elektrikle ritim tutuyormuş gibiydi. Evsiz ve şizofren, Ricky hemen teşhisi koydu. Her ne kadar yıllar boyunca her New Yorklu gibi benzer insanların yanından hızını artırıp geçmiş olsa da, okuldan mezun olduğundan beri kadının durumunda olan birine profesyonel olarak bakmamıştı. Son yıllarda, sokakta yaşayan evsiz insanların sayısı azalmış gibi görünüyordu, ancak Ricky her zaman onların politik manevralarla, meraklı turistlerin ve rahatı yerinde paralı halkın şehir merkezinden geçerken onlarla sık sık karşılaşmak zorunda kalmamaları için farklı bölgelere yönlendirildiklerini tahmin ediyordu.

"Şuraya, LuAnne'in yanına oturun," dedi dedektif. "Riggins'e konuşacağı başka bir canlı bağlantının daha olduğunu bildireceğim."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky kadının adını duyunca gerildi. Derin bir nefes aldı ve sandalye sırasına doğru yürüdü.

"Burada oturabilir miyim acaba?" diye sordu, kadının yanındaki sandalyeye işaret ederek. Kadın biraz şaşırarak ona baktı.

"Burada oturup oturamayacağını soruyor. Neyim ben? Sandalyeler kraliçesi mi? Ne söylemeliyim? Evet? Hayır? Nerede isterse orada oturabilir..."

LuAnne'in tırnaklan kırıktı ve içleri kir dolmuştu. Ellerinde yara izleri vardı, su toplamışlardı ve bir tane kesik iltihaplanmış gibiydi, derin kestanemsi kabuğun etrafındaki şişmiş deri koyu morumsu bir renk alıyordu. Ricky ne kadar acı verici olduğunu düşündü ama hiçbir şey söylemedi. LuAnne, bir aşçının yemeği üzerine tuz serpiştirmesi gibi, ellerini ovalıyordu.

Ricky kadının yanındaki sandalyeye lop diye oturuverdi. Kendini rahat ettirmeye çalışıyormuş gibi kaykıldı ve ardından "Demek adam raylara düştüğünde metro istasyonundaydın, LuAnne?" diye sordu.

LuAnne floresan aydınlatmaya baktı, gözlerini ışıltılı ve acımasız parlaklığa dikmişti. Omuzlarını hafifçe titretti ve ardından yanıtladı, "Bak işte, adam raylara düşerken orada olup olmadığımı öğrenmek istiyor. Ona gördüklerimi anlatmalı mıyım, bütün o kan ve korkunç çığlıkları... sonra polisin geldiğini."

"Metro istasyonunda mı yaşıyorsun?"

"Orada yaşayıp yaşamadığımı öğrenmek istiyor, iyi, ona bazen demeliyim, bazen orada yaşıyorum."

LuAnne sonunda gözlerini ışıktan aldı, odanın her yerinde hayaletleri selamlıyormuş gibi kafasını etrafa çeviriyor ve göz kırpıyordu. Bir süre sora nihayet Ricky'ye doğru döndü. "Gördüm," dedi. "Sen de orada miydin?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ölen adam tanıdığım biriydi."

"Ah, üzücü," kafasını salladı. "Senin için çok üzücü. Ben de ölen insanlar tanıdım. Bu da benim için üzücü, o zaman."

"Evet," diye cevap verdi. "Bu üzücü." LuAnne'e bakıp zorla gülümsedi. O da gülümseyerek yanıt verdi. "Anlat bana, LuAnne, ne gördün?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Boğazını temizlemek istercesine bir iki kez öksürdü. "Ne gördüğümü bilmek istiyor," dedi. Yüzü Ricky'ye dönüktü ama tam olarak onunla konuşmuyordu. "Ölen adam ve güzel kadını öğrenmek istiyor."

"Güzel kadın da kimdi?" diye sordu Rick, soğukkanlı bir şekilde.

"Güzel kadını bilmiyor."

"Hayır, bilmiyorum. Ama şimdi merak ediyorum," dedi, onu dikkatle teşvik ederek.

LuAnne'in gözleri uzaklara dalar gibiydi, görüşünün ötesinde bir şeye odaklanmaya çalışıyordu; bir serap gibi, düşünmeden ve içtenlikle konuşuyordu. "Adam bam olduktan hemen sonra güzel kadının yanıma geldiğini bilmek istiyor! Ve benimle gayet sessizce konuşuyor, olanlan gördün mü LuAnne diye soruyor. Adamın trenin önüne atladığını gördün mü? Tren geçerken nasıl köşeye geldiğini gördün mü, ekspres trendi, anlıyor musun, durmuyor, hayır, asla durmaz, eğer trene binmek istiyorsan banliyö trenine binmelisin ve nasıl da aşağı atladı! Korkunç, korkunç! Ve bana, LuAnne, kendisini nasıl öldürdüğünü gördün mü diyor? LuAnne, onu kimse itmedi diyor. Hem de hiç kimse. Bundan kesinlikle emin ol, LuAnne, onu kimse itmedi, bam! Sadece aşağı adım attı diyor kadın. Ne kadar üzücü. Aniden çok ölmek istemiş olmalı, bam! Ve sonra kadının hemen yanında bir adam var, güzel kadının hemen yanında ve bana diyor ki, LuAnne, gördüklerini polise anlatmalısın, onlara adamın diğer adam ve kadınların yanından doğruca geçip atladığını söyle, bam! Öldü. Ondan sonra güzel kadın diyor ki bana, bana diyor ki, polise anlatacaksın, LuAnne, bir vatandaş olarak bu senin görevin, onlara adamın atladığını gördüğünü söylemek. Ve sonra bana on dolar veriyor. On doların hepsi de bana. Ama bana söz verdiriyor. LuAnne, diyor, polise gidip adamın bir daha dönmemek üzere atladığını gördüğünü anlatacağına söz veriyorsun? Evet diyorum ona. Söz veriyorum. Ve bu nedenle polise anlatmaya geldim, tıpkı onun dediği gibi ve tıpkı benim söz verdiğim gibi. Sana da on dolar verdi mi?'

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Hayır," dedi Ricky yavaşça, "bana on dolar vermedi."

"Ah, çok kötü," diye karşılık verdi LuAnne kafasını sallayarak. "Şanssızlık."

"Evet. Bu çok kötü," diye onayladı Ricky. "Büyük şanssızlık."

Başını kaldırdı ve dedektifin odada onlara doğru geldiğini gördü.

Gün içinde yaşananlardan ötürü, Ricky'nin onu odanın diğer tarafında gördüğünde ilk tahmin ettiğinden daha da bitkin görünüyordu. Dedektif Riggins, ağrıyan kasları, yorgunluğu ve günün sıcaklığı ve tüm öğleden sonrasını talihsiz Bay Zimmerman'ın kalıntılarını toplamaya yardımcı olmaktan ve ardından metro peronundan atlamadan önceki son anlarının parçalarını birleştirmeye çalışmaktan güçsüzleşen ruhunu belli eden bir ağırlıkla hareket ediyordu. Tanışmadan geçip gülümsemelerin en beceriksizce yapılanını görmek Ricky'yi şaşırttı.

"Merhaba," dedi. "Bay Zimmerman konusunda burada olduğunuzu tahmin ediyorum?" Ama yanıtlayamadan önce, Dedektif Riggins LuAnne'e döndü ve ekledi, "LuAnne, bir memurdan seni geceyi geçirmen için 102. Cadde'deki sığınağa bırakmasını rica edeceğim. Geldiğin için teşekkür ederim. Çok yardımcı oldun. Sığınaktan ayrılma, LuAnne, tamam mı? Seninle tekrar konuşmam gerekebilir."

"Sığınakta kal diyor ama bizim sığınaktan nefret ettiğimizi bilmiyor. Eğer güzel bir kadından 10 dolar aldığını biliyorlarsa seni bıçaklayacak ve soyacak kötü, deli insanlarla dolu orası."

"Kimsenin bilmemesini sağlayacağım ve sen de güvende olacaksın, lütfen."

LuAnne kafasını salladı, ama çelişkili biçimde "Deneyeceğim dedektif," dedi.

Dedektif Riggins iki üniformalı memurun beklemekte olduğu girişe işaret etti. "Bu adamlar seni bırakacak, tamam mı?"

LuAnne kafasını sallayarak kalktı.

"Araba yolculuğu eğlenceli olacak, LuAnne. İstersen onlara ışıklarını ve sirenleri açmalarını söylerim."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bu, LuAnne'i gülümsetti. Çocuksu bir merakla kafasını salladı. Dedektif üniformalı polislere işaret etti ve "Beyler, buradaki tanığımıza kırmızı halı muamelesi uygulayın. Yol boyunca ışık ve aksiyon, tamam mı?" dedi.

Her iki memur gülümseyerek omuz silkti. Bu kolay bir görevdi ve LuAnne, parfüm gibi taşıdığı keskin ter, pislik ve iltihap kokusunu ardında bırakmadan araçlarından indiği sürece şikayetleri yoktu.

Ricky, dengesiz kadının başını sallayıp, yine kendi kendine konuşarak polis memurlarıyla ayaklarını sürüye sürüye çıkışa doğru gidişini izledi. Dönüp baktığında Dedektif Riggins'in de onu izlediğini gördü. Polis memuru iç çekti. "En azından bazıları kadar kötü durumda değil," dedi. "Yaşadığı yer çok yakın. Ya bugün de bulunduğu istasyon olan 97. Cadde'deki küçük bakkalın arkasında, ya da 96. Cadde'deki Riverside Park'ta. Yani bence, deli ve sıradışı bir kadın ama bazıları gibi bundan şikayet etmiyor. Gerçekte kim olduğunu merak ediyorum. Sizce onun için endişelenen birileri var mıdır, doktor? Mesela Cincinnati'de ya da Minneapolis'te. Garip halalarına ya da kuzenlerine ne oldu acaba diye merak eden bir aile, arkadaş ya akraba topluluğu. Belki de bir petrol zenginin mirasçısıdır ya da bir sayısal loto talihlisi. Bu biraz safça olurdu, değil mi? Onu bu hale neyin getirdiğini öğrenmek isterim. Beynindeki bütün o küçük çılgın kimyasallar kontrolsüzce fokurduyor. Ama bunlar sizin alanınız, benim değil"

"Ben ilaç tedavisi konusunda pek başarılı değilim," dedi Ricky. "Bazı meslektaşlarımın aksine. Bu kadar şiddetli bir şizofreni gerçekten ilaç tedavisi gerektirir ama benim yaptığım şeyin muhtemelen LuAnne'e pek faydası olmaz."

Dedektif Riggins Ricky'yi yanına sandalye çekilmiş masasına doğru yönlendirdi. Beraber odanın karşı tarafına yürüdüler. "Konuşmayı seviyorsunuz sanırım? Sorunlu tipler konuşkan oluyor, değil mi? Bütün o çan çan konuşmalar ve eninde sonunda her şey çözümleniyor?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Böyle söyleyince fazlasıyla basitleştirmiş oluruz, dedektif. Ama yanlış da değil."

"Kardeşim, boşandıktan sonra bir terapistten yardım almıştı. Gerçekten de bu, hayatını düzene sokmasını sağladı. Ama öte yandan kuzenim Marcie, başının üstünden kara bulutlar eksik olmayan biri. Üç yıl boyunca bir herifle görüştü ve henüz yolun başındayken eskisinden daha beter bir durumdaydı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Her işte olduğu gibi, rekabet dereceleri var." Ricky ve dedektif masanın başına oturdular. "Ama..."

Ricky sorusuna daha fazla devam edemeden Dedektif Riggins lafını kesti. "Bay Zimmerman'ın terapisti olduğunuzu söylediniz, doğru mu?"

Bir not defteri ve kalem çıkardı.

"Evet. Son bir yıldır psikanaliz tedavisi görüyordu. Ama..."

"Peki son haftalarda intihar eğiliminde artış fark ettiniz mi?"

"Hayır. Kesinlikle hayır," dedi Ricky kararlılıkla.

Dedektif şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten fark etmediniz mi? Buna benzer herhangi bir şey de mi fark etmediniz?"

"Az önce söylediğim gibi," diye karşılık verdi Ricky. "Hatta..."

"O zaman tedavisinde gelişme gösteriyordu?"

Ricky duraksadı.

"Ee?" diye aniden sordu dedektif. "İyileşiyor muydu? Kontrol elde ediyor muydu? Daha kendinden emin hissediyor muydu? Dünyaya karşı koymak için daha hazır hissediyor muydu? Daha az depresif miydi? Daha az sinirli?"

Ricky cevap vermeden önce yine duraksadı. "Ne sizin ne de benim büyük bir ilerleme olarak değerlendireceğimiz bir şey yapmıştı, diyebilirim. Hayatına bela olan konularla halen derinlemesine mücadele ediyordu."

Dedektif Riggins keyifsizce gülümsedi. Kelimelerinde sinirli bir ton vardı. "Neredeyse bir yıl boyunca devamlı tedavi, günde elli dakika, haftada beş gün, ee, yani yılda 48 haftadan sonra, ee, hâlâ ümitsiz ve depresif olduğunu söyleyebilir miyiz o halde?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky kısaca dudağını ısırdı ve başını salladı.

Dedektif Riggins defterine birkaç kelime yazdı; Ricky neler karaladığını göremiyordu. "Ümitsiz, çok ağır bir kelime öyle değil mi?"

"Evet," dedi Ricky kızgınlıkla.

"Beraber yaşadığı annesinin söylediği ilk kelime bu olmuş olsa da mı? Birkaç iş arkadaşının aklına gelen aynı kelime olmuş olsa da mı?"

"Evet," diye ısrar etti Ricky.

"Demek siz intihara meyilli olduğunu düşünmüyorsunuz?"

"Size söyledim dedektif. Klasik belirtilerin hiçbirini göstermedi. Gösterseydi ben de başka adımlar atardım..."

"Ne tür adımlar?"

"Seanslarda ona göre odaklanmaya çalışırdık. Belki de ilaç tedavisi uygulardım, eğer tehdidin gerçekten samimi olduğunu düşünseydim..."

"Az önce ilaç yazmayı sevmediğinizi söylediğinizi sanıyordum?"

"Sevmiyorum, fakat..."

"Siz yakında tatile gitmiyor muydunuz? Hem de çok yakında?"

"Evet. Yarın, en azından planım öyleydi, ama bununla ne..."

"Demek yarın onun da terapi hayatı tatile çıkıyordu?"

"Evet, ancak anlamakta güçlük çekiyorum..."

Dedektif gülümsedi. "Bunlar bir psikiyatristin ağzından çıkması ilginç olan sözler."

"Hangi sözler?" diye sordu Ricky, öfkesi içini sarmıştı.

'"Anlamakta güçlük çekiyorum..."' dedi Dedektif Riggins. "Bu sizin gibi adamların Freudyen dil sürçmesi olarak adlandırmayı sevdiğiniz şeye yakın değil midir?"

"Hayır."

"Yani siz intihar ettiğine inanmıyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, inanmıyorum. Ben sadece..."

"Geçmişte hiçbir hastanızı intihar neticesinde kaybettiniz mi?"

"Evet, maalesef. Ancak o vakada belirtiler net ortadaydı, fakat çabalarım o hastanın depresyonun derinliğine erişmek için yetersizdi."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bu başarısızlık bir süre üzerinize yapıştı, değil mi doktor?"

"Evet," diye karşılık verdi Ricky buz gibi bir ses tonuyla.

"Uzun süreli tedavi gören hastalarınızdan bir tanesi daha kendini 8. Cadde ekspresinin önüne atmaya karar verse işiniz ve itibarınız için çok kötü olurdu, değil mi?"

Ricky kaşlarını çatmış, sandalyede ileri geri sallanıyordu.

"Sorunuzdaki imayı beğenmedim, dedektif."

Riggins başını hafifçe sallayarak gülümsedi. "İyi, devam edelim o zaman. Eğer kendini öldürdüğünü düşünmüyorsanız, geriye birisinin onu trenin önüne itmiş olması seçeneği kalıyor. Bay Zimmerman size hiç kendisinden nefret eden ya da ona kin besleyen veya onu öldürmek için sebebi olabilecek birilerinden bahsetti mi? Sizinle her gün konuşuyordu; dolayısıyla kimliği belirsiz bir katil tarafından izleniyor olsaydı, muhtemelen size bahsetmiş olurdu. Öyle birilerinden bahsetti mi?"

"Hayır. Söylediğiniz gibi birinden bahsetmedi."

"Yani, şu ve bu kimse benim ölmemi istiyor, gibi bir şey demedi?"

"Hayır."

"Deseydi hatırlardınız."

"Tabii."

"Tamam, o halde birileri gerçekten onu gebertmek istemiyordu. İş ortağı? Ayrıldığı bir sevgili? Boynuzlanmış koca? Sizce neden birileri onu trenin önüne atmak istedi? Heyecan? Başka gizemli bir neden?"

Ricky duraksadı. Kendisini öldürmesini isteyen mektubu, onu ziyaret eden çıplak kadın Virgil'i, oynaması istenen oyunu polise anlatmak için bir fırsat yakaladığını fark etti. Yapması gereken tek şey, bir suç işlendiğini ve Bay Zimmerman'ın ölümü dışında kendisiyle hiç alakası olmayan bir oyunun kurbanı olduğunu söylemekti. Ricky tüm bu detayları söyleyivermek, kontrolsüzce dökülmelerine izin vermek için ağzını araladı, ancak gördüğü tek şey, hoş olmayan günü özetlemek üzere, Ricky'nin vereceği bilgileri yazmak için hiçbir kategoriye ait olmayan, daktilo ile

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yazılmış bir adet form arayan sıkılmış ve neredeyse hiç ilgili olmayan bir dedektifti.

O saniyede fikirlerini kendine saklamaya karar verdi. Bu onun psikanalist doğasından ileri geliyordu. Fikirlerini açıkça ve kolayca kimseyle paylaşmazdı. "Peki," dedi. "Şu diğer kadın hakkında ne biliyorsunuz? LuAnne'e 10 dolar veren kadın?"

Dedektif sorudan dolayı aklı karışmışçasına alnını kırıştırdı. "Ne olmuş ona?"

"Davranışı biraz kuşku uyandırıcı değil mi? LuAnne'e söyleyeceklerini ezberletmişler gibi gelmedi mi?"

Dedektif omuz silkti. "Bunu bilmiyorum. Ona eşlik eden bir adam ve kadın, güzel şehrimizin daha az şanslı vatandaşlarından birinin bir olayda önemli bir tanık olabileceğini düşünüyorlar, bu nedenle zavallı tanığın polise gidip yardımcı olacağından emin olmak için ona ödül veriyorlar. Bu, şüpheden çok iyi bir vatandaşlık görevi olabilir, çünkü LuAnne hemen öne çıkıp bize yardım etti, çiftin müdahalesinden ötürü de olsa, en azından kısmen."

Ricky duraksadı ve ardından sordu, "Onların kim olduğunu öğrenemediniz, değil mi?"

Dedektif başını salladı. Üzgünüm. Olay yerine ulaşan ilk memurumuza LuAnne'i gösterdiler, tam olarak ne olduğunu göremeyecek kadar kötü bir yerde durduklarını memura bildirdikten sonra gitmişler. Ve hayır, hiçbirinden isim veya numara alınmamış çünkü tanık değiller. Neden?"

Ricky soruyu cevaplamak isteyip istemediğinden emin değildi. Bir yanı her şeyi itiraf etmesi için haykırıyordu. Ama bunun ne kadar tehlikeli olabileceği konusunda bir fikri yoktu. Hesap yapmak, tahmin etmek, değerlendirmek ve incelemek için kendini zorluyordu; ancak etrafını saran olaylar bulanıklaşıyor, çözümsüz hale geliyordu. Kafasını salladı, sanki bu, tüm duyguları yavaşça bir açıklamaya dönüştürecekmiş gibi. "Bay Zimmerman'ın intihar etmiş olabileceğine dair ciddi kuşkularım var. Durumu kesinlikle bu kadar ağır görünmüyordu," dedi Ricky. "Bunu not düşün ve raporunuza ekleyin, dedektif."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Dedektif Riggins omuz silkti ve üstü kapalı bir alaycılık ve hasta bir bitkinlikle sırıttı. "Bunu yapacağım, doktor. Görüşünüz, her nasılsa ve ne değeri olacaksa kayıtlar için not edildi."

"Başka görgü tanıkları var mı, mesela Bay Zimmerman'ı peronda kalabalıktan uzaklaşırken gören biri? Onun itilmeden hareket ettiğini gören birisi?"

"Sadece LuAnne, doktor. Onun dışındaki herkes olayın sadece bir kısmına şahit olmuş. Aslında kimse onun itildiğini görmemiş. Ama birde birkaç genç kendisini banliyö trenini beklemekte olan insanlardan ayrı olarak yalnız dururken görmüş. Bu arada bu tür vakalarda görgü şahitleri örnekleri hayli tipiktir doktor. İnsanlar gözlerini tünelden aşağıya, trenin beklendiği yöne doğru dikerler. Atlayanlar tipik olarak kalabalığın arkasına geçerler, önüne değil. Sahip oldukları özel nedenleri için kendilerini öldürmeye bakıyorlar, istasyondaki her gün işine gidip gelenlere şov yapmaya bakmıyorlar. Yani yüz kişiden doksan dokuzu kalabalıktan ayrılıp arka tarafa geçiyor. Ya da tam olarak Bay Zimmerman'ın kendine seçtiği yere."

Dedektif gülümsedi. "İddiaya girerim ki adamın eşyalarının arasında bir not bulacağım. Ya da siz bu hafta postayla bir mektup alacaksınız. Eğer alırsanız, raporum için fotokopisini çektirmeyi unutmayın lütfen. Ama tabii, tatile çıkacağınız için akmayabilirsiniz de. Yine de bu işimizi kolaylaştıracaktır." Ricky cevap verecek oldu, ama öfkesini kontrol edebildi.

Olabildiğince soğuk bir üslupla "Kartınızı alabilir miyim, dedektif? Sizinle ileride irtibata geçmem gerekirse," dedi.

"Tabii. İstediğiniz zaman arayın." Bunu kesinlikle tam tersini ima eden bir ses tonuyla söyledi. Ardından masasındaki bir kutuya uzandı, içinden bir kart çıkarttı ve biraz sallayarak uzattı. Ricky kartı incelemeden cebine attı ve gitmek için ayaklandı. Dedektif bürosunu hızlıca geçti, sadece kapıdan geçerken geriye dönüp baktı ve Bay Zimmerman'ın sıradan ve önemsiz ölümüyle ilgili, rapordan kelimeleri tek tek çıkaran, demode bir daktilonun üzerine abanmış olan Dedektif Riggins'i gördü kısa bir an.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Altıncı Bölüm

Ricky Starks dairesinin kapısını arkasından çarptı. Kulaklarında çınlayan ses, binanın yan karanlık boş koridorunda yankılanarak yok oldu. Sokak kapısını telaş içinde iki kere sürgüleyip, nadiren kullandığı kilidi çevirdi. Doğru çalıştıklarından emin olmak için kapının kollarım çekti. Kilitlerin tek başına yeteceğinden emin değildi; bir sandalye kaptı, eski tarz sürgüye benzer kapı tokmağının altına koyarak kapıyı sabitledi. Kendisini içeriye hapsetmek amacıyla kutu, kitaplık, eline o anda geçirebileceği ne varsa hepsini kapının önüne istiflemekten kendini alabilmek için beynini biraz zorlaması gerekti. Ter gözlerini yakıyordu. Klima, ofisin gözlerden uzak penceresinde harıl hani vızıldıyor olsa da, Ricky'yi hâlâ vücuduna yıldırım çarpmış gibi ateş basıyordu. Asker, polis, pilot, dağcı gibi tehlikeli görevlerde bulunan herkes nedenini kolayca anlardı: Bunlar korku tepkileriydi. Ama Ricky onca yıl, aşırı denilebilecek her şeyden o kadar uzak yaşamıştı ki en bariz korku belirtilerine bile yabancıydı.

Kapıdan uzaklaşıp dairesini incelemeye koyuldu. Geceye neredeyse yenik düşen, girişteki tek ve cılız tepe ışığı, bekleme odasının köşelerine garip ve güçsüz gölgeler saçıyordu. Klimayı, hatta sokaktan gelen boğuk sesleri bile duyabiliyordu; ancak bunların dışında duyabildiği tek şey bunaltıcı sessizlikti.

Ofisinin kapısı açıktı ve içerisi karanlıktı. Aniden, Virgil'in akşamüstü ziyaretini takip eden dakikalarda evinin sığınağından çıkarken her zamanki gibi kapıyı kapattığını hatırladı. İçini şüpheyle dolduran, hoyratça bir endişe tüm benliğini sarmaya başladı. Açık duran kapıya baktı, çaresizce giderken yaptığı her hamleyi hatırlamaya çalışıyordu.

Kravatını ve ceketini giydiğini, sağ ayakkabısının bağcığını düğümlemek için duraksadığını, dairesinin anahtarlarını ön cebi-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ne atıp, attığından da emin olmak için şakır şukur ses çıkarttığını gözünün önünde canlandırabiliyordu. Dairenin diğer tarafına geçip ön kapıdan çıkarken, üçüncü kattan inmek için asansörü beklediğini ve kaldırımın üzerindeki havanın hâlâ sıcak olduğu sokağa iniverdiğini anımsıyordu. Bu görüntüler netti. Binlerce gün, binlerce kez yaptığı gibi dışarı çıkmaktan farklı değil, diye düşündü. Her şeyi bozulmuş ve biraz yanlış biçimlenmiş gösteren bir çıkıştı aslında; sirklerdeki, ne yöne dönerseniz dönün yansımanızın farklı biçimde gözüktüğü ayna odaları gibiydi. İçinden kendi kendine bağırdı: *İçerideki kapıyı kapattın mı?*

Öfkeyle dudağını ısırdı; eli kapı tokmağında, ahşap kapının arkasından kapanma sesinin gelip gelmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Günlük, basit bir hareketi anımsamayı beceremediği için olduğu yerde donup kalmıştı. Ve ardından kendine, henüz farkında olmasa da, daha berbat bir soru sordu: *Neden hatırlayamıyorsun?*

Derin bir nefes aldı ve kendini rahatlattı: Açık unutmuş olmalısın. Yanlışlıkla.

Hâlâ hareket etmiyordu. Birden gücünün tükendiğini hissetti. Adeta biriyle dövüşmüş gibi hissediyordu, ya da en azından birisiyle dövüşmüş olsaydı, hissedeceğini sandığı gibi hissediyordu, çünkü aniden daha önce hiç kimseyle dövüşmüş olmadığını fark etti. En azından yetişkin olarak kavga etmemişti, çok çok geçmişte kalan ergen erkeklerin geleneksel güreşlerini saymıyordu.

Karanlık onunla dalga geçiyor gibiydi. Karanlık odaya sızmaya çalışırken işitme duyusunu da zorluyordu.

Orada kimse yok, dedi kendine.

Ama yalanının altını çizmek istercesine yüksek sesle söyledi:

"Kimse var mı?"

Küçük alanda söylenen kelimelerin sesi Ricky'nin üzerinde gerici bir etki oluşturdu. Saçmalamakta olduğu hissine kapıldı. Çocuklar karanlıktan korkar, yetişkinler değil dedi kendine. Özellikle de onun gibi erişkin yaşamı boyunca sırlar ve gizlenmiş korkularla uğraşmış biri.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Tekrar sakinliği ele almak için öne doğru bir adım attı. Evinde olduğunu hayal etti. Güvende olduğunu.

Yine de girişteki grimsi siyah alanda tereddüt ederek duvardaki ışık düğmesine hızlıca uzandı, düğmeyi bulana kadar el yordamıyla aradı ve bulur bulmaz sertçe bastı.

Hiçbir şey olmadı. Odanın karanlığı bozulmamıştı.

Ricky zorlukla nefes alıyor, karanlığı soluduğunu hissediyordu.

Odada ışık olmadığı gerçeğini reddedercesine ışık düğmesine tekrar tekrar bastı. Yüksek sesle küfretti: "Kahrolası..." Ama içeri girmedi. Girmek yerine gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Bu süre zarfında dikkatlice etrafı dinliyor, yalnız olmadığını ortaya çıkaracak sesleri seçmeye çalışıyordu. İçini rahatlattı: Bu akşam yaşadığı tarzda huzursuz edici bir deneyim yaşandığında, insan beyni doğal olarak her çeşit küçük oyunu oynardı. Birkaç saniye daha bekledi, böylece az da olsa odayı görmeye başlamıştı, birkaç kez etrafı süzdü. Ardından köşeyi kaplayan masasını ve lambasını hedef alarak küçük alandan geçti. Kör bir adamdan farksızdı; dokunacak bir şeyin olmamasına karşın ellerini önüne uzatmış, yolunu bulmaya çalışıyordu. Sertçe masasına tosladı. Mesafeyi pek kestirememişti, dizini çarptı ki bu da arka arkaya küfürler yağdırmasına neden oldu. Puşt, kahrolası ve siktir... aslında bunlar Ricky'nin karakterine uygun olmayan, bugün yaşamış olduğu olaylardan öncesine kadar nadiren ağzına aldığı edepsiz kelimelerdi.

Masanın yanına sokuldu, sonunda eliyle lambayı ve düğmesini buldu. Derin bir iç çekmeyle beraber ışık beklentisi içinde düğmesine bastı.

O da çalışmadı.

Ricky masanın kenarını kavrayıp doğruldu. Sıcaktan ve tüm şehirdeki elektrik ihtiyacından dolayı elektrik kesintisi olmalı dedi kendine, ama masanın arkasında pencereden sokak ışıklarının pırıldadığını görebiliyor ve klimanın sorunsuzca çalışmaya devam ettiğini duyabiliyordu. Ardından iki ampulün birden aynı anda yanmış olabileceğinin sıra dışı olmayabileceğini getirdi aklına.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Biraz sıra dışı, ama mümkün.

Bir eliyle masanın kenarına tutunarak, ofisinde bulundurduğu üçüncü lambaya doğru yürüdü. Birkaç yıl önce karısının Wellfleet'teki yazlık için satın aldığı siyah, dökme demir tasarımlı ayaklı bir lambaydı bu; ama Ricky onu ofisinin köşesine, divanın baş kısmına, sandalyesinin arkasına uygun görmüştü. Onu yağmurlu, karanlık günlerde kasım ayının kasvetini alması için kullanıyordu, böylece hastalarının havadan dolayı dikkatleri dağılmıyordu. Lamba ile arasında muhtemelen on beş adım vardı, ama o an çok daha uzak görünüyordu. Ofisini gözünün önüne getirdi, sandalyesi ile lambanın arasında hiçbir engel olmadığını ve sadece birkaç adım uzakta olduğunu biliyordu, oraya bir kez ulaştı mı lambayı bulması kolaydı. O anda pencereden daha fazla ışığın sızıyor olmasını diledi, ancak var olan az miktardaki ışık sanki acizdi ve küçücük odaya sızamıyormuş, camda kalıyormuş gibiydi. Dört adım ileride, dedi kendine. Dizini sandalyeye çarpma.

Dikkatlice adım atarak ileriye doğru uzattığı kollarıyla önündeki boşluğu yokladı; eski deri koltuğuna güvenle dokunmak için belini hafifçe büktü. Alam geçmesi tahmininden daha da uzun sürdü ama koltuk her zamanki yerinde duruyordu. Koltuğun kenarına ellerini koyup, sendeleyerek oturdu; minnettar bir karşılama gıcırtısı duyuldu. El yordamıyla randevu defteri ile saatini sakladığı küçük masayı buldu ve ardından lambanın düğmesine uzandı, eli güçlükle yetişiyordu. Hiç duraksamadan ve kararlılıkla düğmesini çevirdi.

Karanlık bozulmadı.

Düğmesini birçok kez ileri geri itti, oda tık tık sesleriyle doldu.

Hiçbir şey olmuyordu.

Ricky koltukta donakaldı; öfisindeki lambalardan hiçbirinin çalışmamasıyla ilgili anlamlı bir açıklamaya ihtiyacı vardı.

Derin derin nefes alıyor ve geceyi dinlerken şehre ait sesleri sıraya koymaya çalışıyordu. Sinirleri gerilmişti; işitme duyusu keskinleşmiş, her bir duyu organı gerçekten yalnız olup olmadığını anlamaya odaklanmıştı. İçinden bir ses ona kapıya koşması-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nı, koridoru geçip dışarı çıkarak yardım getirmesini söylüyordu. Göstereceği paniğin farkına vararak bu arzusuna karşı koydu. Sakin kalmak için kendisini zorluyordu.

Hiçbir şey duyamıyordu, ama bu, dairesinde onunla beraber kimsenin olmadığı anlamına gelmezdi. Birinin nerede saklanabileceğini hayal etmeye çalışıyordu; hangi dolap, hangi köşe, hangi masanın altı. Sonra bu yerlere yoğunlaşmaya çabaladı, divanın arkasındaki koltuğundan sanki o gizli bölgeleri görebiliyordu. Ancak bu çabadan da sonuç alamadı ya da en azından tatmin edici olmadığını fark etti. El feneri ya da mumlan nereye koymuş olabileceğini düşünüyordu; mutfaktaki rafta, yedek ampullerinin hemen yanında olabilirlerdi. Bir süre daha oturdu, alıştığı koltuktan kalkmaya çok isteksizdi; ancak en mantıklı hareketin bir şekilde ortalığı aydınlatmak olduğunu anlamasıyla kendisini kalkmaya zorlayabildi.

Ellerini yine önüne uzatıp, kör bir adamın hareketleriyle çekinerek odanın ortasına adım attı. Odanın yarısına kadar gelmişti ki masadaki telefon çaldı.

Ses acımasızca yankılandı.

Sese uzanmak için kendi etrafında dönerken tökezledi. Eli masanın üstünde duran kalemliğe çarpınca kalemler etrafa saçıldı. Telesekreterini devreye sokacak olan altıncı çalıştan hemen önce telefonu kaptı. "Alo? Alo?"

Karşılık yoktu.

"Alo?"

Telefon birden kesildi.

Ricky içinden küfrederek ahizeyi elinde tutmaya devam etti. Biraz daha yüksek sesle, "Allah kahretsin!" dedi. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin..."

Tekrar bitkin bir halde nefes nefese kalmış gibi iki elini de masaya dayadı. Bir daha küfretti, bu defa daha sessiz.

Telefon tekrar çaldı.

Şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi, ardından uzandı. El yordamıyla masaya çarptığı ahizeyi kavradı ve kulağma dayadı. "Bu hiç komik değil," dedi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Doktor Ricky?" diyen Virgil'in derinden gelen ancak bir kedi yavrusunu andıran sesi duyuldu. "Hiç kimse bunun bir şaka olduğunu söylemedi. Hatta Bay R. gayet ciddidir, en azından bana söylenen bu."

Ricky, dilinin ucuna kadar gelen her öfke kelimesini yuttu. Söylemek yerine, sessizliğin onun adına konuşmasına izin verdi.

Birkaç saniye sonra Virgil'in gülme sesi duyuldu. Telefonda sesi daha iğrenç geliyordu.

"Hâlâ karanlıktasın değil mi, Ricky?"

"Evet." dedi. "Buraya geldin, değil mi? Sen veya sizden biri ben dışarıdayken buraya girdi ve…"

"Ricky, psikanalist sensin," diye tiz bir sesle karşılık verdi Virgil, neredeyse çekici bir ifadeyle konuşmuştu. "Bir konuda karanlıkta kaldığında, özellikle basit bir konuda, ne yaparsın?"

Ricky cevap vermedi. Virgil yine güldü.

"Hadi Ricky. Sen de kendinin usta bir sembolist olduğunu ve her türlü gizemi yorumlayabileceğini düşünüyorsun, öyle mi? Sadece karanlık varken nasıl ışık yayabilirsin? Nedenini aramak, senin işin, değil mi?"

Virgil cevap vermesine İzin vermedi.

"Cevapları bulmak istiyorsan en basit izleri takip et."

"Ne?" diye sordu Ricky.

"Ricky, görüyorum ki, kendi hayatını kurtarmak için ciddi çaba sarf etmeye niyetliysen önümüzdeki günlerde bir hayli yardıma ihtiyacın olacak. Yoksa intihar edeceğin günü beklemeyi mi tercih edersin?"

Kafası karışmıştı.

"Anlamıyorum," dedi.

"Yakında anlarsın," dedi Virgil kararlılıkla. Telefonu kapattığında Ricky'nin eli ayağı tutulmuş gibiydi. Ahizeyi yerine koymadan önce birkaç saniye bekledi. Sanki gecenin karanlığı vücudunu sarıyor, üzerini çaresizlikle örtüyordu. Virgil'in sözlerini hatırlamaya çalıştı; şimdi her biri budalaca, esrarengiz ve anlaşılmaz geliyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Karanlıktan ve özel dünyasının ihlal edilmiş ve yıkılmış olduğu hissinden ötürü öfkeli bir biçimde Virgil'in ne demek istediği konusunda hiçbir fikrinin olmadığını haykırmak istiyordu. Ricky sinirden dişlerini sıktı, masanın kenarını kavramış, hiddetle homurdanıyordu. Eline herhangi bir şey geçirip fırlatmak istedi.

"Basit bir ipucu," diye neredeyse bağıracaktı. "Hayatta basit ipuçları yoktur!"

Kelimelerinin siyaha bürünmüş odada kaybolup gittiğini gören Ricky aniden sessizleşti. Öfkenin sınırına gelmiş, köpürüyordu.

"Basit, sadece basit..." dedi tıslayarak.

Sonra aklına bir fikir geldi. Büyümekte olan öfkesini bir kenara bırakabildiğine şaşırmıştı. Sol eliyle masadaki lambaya uzanırken "Olamaz," dedi. Yere dokundu ve yan tarafla duran kabloyu buldu. Kabloyu parmaklarının arasında tutarak, prize takılı olduğunu bildiği uzatma kablosuna dokunarak takip etti. Dizlerinin üstüne, yere çöktü ve birkaç saniye içinde prizi buldu. Uzatma kablosundan çıkarılmıştı. El yordamıyla uzatma kablosunu bulabilmesi birkaç saniye daha aldı, ama başardı. Kabloyu prize taktı ve oda birdenbire aydınlandı. Yerden kalktı ve koltuğun arkasındaki lambanın da fişinin çekilmiş olduğunu hemen gördü. Gözlerini yukarıdaki lambaya kaldırdı ve arkasındaki ampulün sadece gevşetilmiş olabileceğini tahmin etti.

Masasındaki telefon üçüncü defa çaldı. Telefonu aldı ve "Buraya nasıl girdin?" diye sordu ısrarla. "Bay R.'nin becerikli bir çilingir tutamayacağını mı sanıyorsun?" diye yanıtladı Virgil isteksizce. "Ya da profesyonel bir hırsız? Sokak kapındaki antika ve modası geçmiş sürgü kilitleri konusunda uzman biri, Ricky? Daha modern bir şey düşünmedin mi hiç? Kızıl ötesi hareket algılayıcı ve lazerli elektronik kilitleme sistemleri? Parmak iziyle çalışan bir teknoloji, ya da devlet kuruluşlarında kullanılan ve göz retinasını algılayan sistemler. Biliyorsun ki bu tarz sistemler karanlık ve kötü şöhretli bağlantılar yoluyla herkese sağlanıyor. Kişisel güvenliğini biraz daha modernleştirme ihtiyacı hissetmedin mi hiç?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bu saçmalıklara hiçbir zaman ihtiyacım olmadı," diye diklendi Ricky.

"Hiç hırsız girmedi mi? Hiç soyulmadın mı? Manhattan'da bulunduğun bunca yıldır?"

"Hayır."

"Güzel," dedi Virgil ukala bir şekilde. "Öyle zannediyorum ki kimse senden çalınabilecek kadar değerli bir şeyin olabileceğini düşünmemiş. Ama şimdi durum farklı, değil mi doktor? Patronum kesinlikle öyle düşünüyor ve her fırsatı değerlendirmek konusunda fazlasıyla istekli."

Ricky cevap vermedi. Hızla kafasını kaldırdı ve gözünü pencereden dışarı dikti.

"Beni şu anda görebiliyorsun," dedi heyecanla. "Şu anda bana bakıyorsun, değil mi? Işıklan açabildiğimi başka türlü nasıl bilebilirdin ki?"

Virgil kahkaha attı. "Aferin sana, Ricky. Aşikar olanı söyleyerek aşama kaydediyorsun."

"Neredesin?" diye sordu Ricky.

Virgil cevap vermeden biraz duraksadı: "Yakındayım, omzundayım Ricky. Ben senin gölgenim. İhtiyaç duyduğunda yanında olmayacak bir cehennem kılavuzu ne işe yarardı ki?"

Cevap vermedi.

"Peki," diye devam etti Virgil, ses tonu Ricky'nin rahatsız edici bulmaya başladığı o tona dönüşüyordu. "Sana bir ipucu vereyim, doktor. Bay R. centilmen bir insandır. Mütevazı intikam oyununa kattığı onca planlamayla, senin de algılayabileceğin kurallarla oynamak istemez mi? Bu gece ne öğrendin, Ricky?"

"Patronunuzun ne kadar hasta ve iğrenç biri olduğunu öğrendim," diye patladı Ricky. "Sizinle hiçbir alakam olamaz."

Virgil'in kahkahası soğuk ve keskindi.

"Öğrendiğin bu mu? Peki, bu kesin sonuca nasıl vardın? Gördüğün gibi kabul etmiyor değilim. Benim daha çok merak ettiğim konu, eğitimsiz aklımla öyle sanıyorum ki bizi tanımıyorsun, hangi psikanalitik ya da tıbbi teoriyle bu teşhise vardın? Seninle

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sadece bir seansımız oldu. Ve hâlâ Rumplestiltskin'in kim olduğuna dair hiçbir fikrin yok, yanılıyor muyum? Ama her tür sonuca atlamaya kararlısın. Ricky, içinde bulunduğun durumun hassasiyetini dikkate alarak sonuçlara atlamak tehlikeli. Bence kafanı yormaya devam etmelisin."

"Zimmerman..." Sesinde kesinlik ve öfke vardı. "Bay Zimmerman'a ne oldu? Siz oradaydınız. Onu perondan ittiniz mi? Dengesini kaybetmesi için ittiniz mi, yoksa sadece dokundunuz mu? Bundan yakanızı sıyırabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Virgil duraksadı ve açık sözlülükle cevap verdi, "Evet Ricky, bence günümüz insanları bu çağda cinayet de dahil olmak üzere her tür suçtan paçayı yırtıyorlar. Devamlı olan şeyler bunlar. Ama talihsiz hastanın durumunda - yoksa eski hastan mı demeliyim? - kanıtlar atlamış olduğundan yana. Atlamadığından kesinlikle emin misin? Ciddi problemlerinin olduğu ortadaydı. Kendini gebertmediğini düşündüren şey nedir, New York'ta pek nadir olmayan müthiş maliyetsiz ve etkili bir teknik kullanması mı? Senin de yakında kendin için düşünmek zorunda kalabileceğin bir yöntem bu. Ciddi ciddi düşündüğünde o kadar da kötü değil. Anlık korku ve şüphe duygusu, bir karar, perondan aşağı cesaretli bir adım, tiz bir ses, bir ışık parlaması ve sonra kutsal mazi."

"Zimmerman kendini öldürecek biri değildi. Klasik belirtilerden hiçbirini göstermedi. Ya sen yaptın, ya da senin gibi biri onu treninin önüne itti."

"Kesinliğine hayranım, Ricky. Her şeyden bu denli emin olabilmek güzel olmalı."

"Tekrar polise gideceğim."

"Peki, eğer sana iyi geleceğini düşünüyorsan onlara tekrar gitmende kesinlikle sakınca yok. Bir faydası var mı sence? Şahit olmadığın olayların analitik yorumunu dinleme konusunda özellikle istekli oldular mı?"

Bu soru Ricky'yi susturdu. "Peki, tamam, sırada ne var," demeden önce biraz bekledi.

"Sana bir hediye var. Orada, koltuğun üzerinde. Gördün mü?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky hızla başını kaldırıp baktı ve genelde hastalarının ellerini dayamak için kullandıkları yerde orta büyüklükte san bir zarfın olduğunu gördü. "Görüyorum," diye cevapladı.

"Tamam," dedi Virgil. "Açmanı bekleyeceğim." Telefonu masanın üzerine koyamadan, hayal meyal hatırladığı bir melodiyi mınldandığını duydu; ama ne olduğunu hemen çıkaramadı. Ricky daha fazla televizyon izliyor olsaydı Virgil'in, televizyonda *Riziko* adlı bir yanşma programının tanıdık müziğini kullandığını hemen anlayabilirdi. Bunun yerine kalktı, odayı hızlıca geçti ve zarfa uzandı. İnceydi; hemen yırtıp açtı, içinden tek bir sayfa kağıt çıktı.

Takvimin tek bir sayfasıydı. O günün tarihine kocaman bir X atılmıştı, Ağustos ayının ilk günleriydi. Ardından gelen on üç gün boş bırakılmıştı. On beşinci gün kırmızıyla yuvarlak içine alınmıştı. Ayın geriye kalan günleri karartılmıştı.

Ricky'nin ağzı kurudu. Zarfın içine baktı ancak başka bir şey yoktu.

Yavaşça masaya geri yürüdü ve ahizeyi kaldırdı.

"Tamam," dedi. "Bunu anlamak güç değil." Virgil'in sesi akıcılıkla ve hatta neredeyse tatlılıkla devam etti. "Bir hatırlatma, Ricky. Başka bir şey değil. Harekete geçmene yardımcı olacak bir şey. Ricky, Ricky, daha önce de sordum: Ne öğrendin?"

Bu soru Ricky'yi çıldırtmıştı, neredeyse hakaret etmeye başlayacaktı. Ama içinde biriken öfkesini bastırdı ve duygularını dizginledi. Bağırmak yerine "Sınırların olmadığını öğrendim," diye yanıtladı.

"Çok güzel, Ricky. Bu bir gelişme. Başka ne öğrendin?"

"Olayları küçümsememeyi öğrendim."

"Harika Ricky, başka var mı?"

"Hayır. Şu an için bu kadar."

Virgil ilkokul öğretmeni edasıyla cık cık etmeye başladı, "Doğru değil, Ricky. Asıl öğrendiğin şey, bu oyundaki her şeyin, buna ortaya çıkaracak olan muhtemel sonuç da dahil, sana uygun olan bir alanda oynanmak üzere tasarlanmış olmasıdır. Seçenekleri dik-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kate alırsak, patronumun son derece cömert davrandığını düşünüyorum. Sana bir şans verildi, az da olsa verildi; basit bir soruyu cevaplayarak başka birinin ve kendi hayatının bağışlanması için verildi: O kim? Adaletsiz olmak istemediği için sana bir çözüm seçeneği sundu, senin için pek cazip değil tabii ki ama son günlerinde sefil varlığına bir anlam verebilecek bir seçenekti. Böyle fırsatlar pek ele geçmez, Ricky. Bir başkasını gerçek bir kabustan korumak için kendi hayatını feda ettiğini bilerek kendi mezarına gitmek. Neden, bu azizliğin sınırında, Ricky, bazen bir iki değerli adaydan feragat edeceklerine inansam da, Katolik Kilisesinin genellikle gerektirdiği üç harika mucize olmadan sana veriliyor? Cemiyete dahil olmak için bu bir standart ise nasıl olur da biri bir mucizeden feragat eder? Ah tamam, başka zaman uzun uzun tartışabileceğimiz dolambaçlı bir soru. Ricky, şu anda sana verilen ipuçlarına dönüp harekete geçmelisin. Zaman boşa gidiyor ve kaybedecek çok fazla şeyin kalmadı. Son dakikada bir analiz gerçekleştirdin mi hiç, Ricky? Çünkü tüm bunlar aslında onunla ilgili. Seninle iletişim halinde olacağım. Unutma, Virgil asla uzakta değildir."

Virgil derin bir nefes aldı ve ekledi: "Dediklerimi anladın mı, Ricky?"

Ricky sessizliğini korudu. Virgil tekrar etti, bu defa daha sert bir sesle.

"Anladın mı, Ricky?"

"Evet," dedi. Ama telefonu kapattığında öyle olmadığını elbette biliyordu.

YEDINCI BÖLÜM

Zimmerman'ın hayaleti ona gülüyor gibiydi.

Rahatsız bir gecenin ardından sabah olmuştu.

Pek fazla uyumamıştı; uyuduğu zaman da garip bir şekilde, öl-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

müş karısının hâlâ yaşıyormuş gibi, hatırlayamadığı ama ona ait olduğunu bildiği iki kişilik, ateş kırmızısı bir spor arabanın içinde, yanında oturduğunu görmüştü. Cape'teki yazlık evlerine yakın tanıdık bir kumsalda, okyanusun kıyısında, kumlara gömülü bir şekilde mahsur kalmışlardı. Atlantik Okyanusu'nun fırtına öncesi gri ve yeşil arası bir tona bürünen gelgit dalgalan giderek büyüyor, arabayı yutacakmış gibi geliyordu. Dalgalarla boğuşurken, kapıyı dışarıdan kapalı tutan ve kanlar içinde sırıtan Bay Zimmerman'ı gördü. Ricky arabanın içine hapsolmuş gibiydi. Motor çalışır durumda değildi ve tekerlekler de kuma batmıştı zaten. Karısı ise sakin ve davetkar bir haldeydi, neredeyse hoş geldin der gibiydi. Biraz nahoş bir şelaleyle başından aşağıya, ne soğuk ne de sıcak olan, ancak kasvetli ruh haline uyan ılık suyu akıtıp duşta çıplak dururken bunları yorumlamakta sorun yaşamıyordu.

Ricky, uzun süre giyilmiş olduğunu gösteren ve gençlerin bu özelliği için üzerine para ödediği, ancak yıllar boyu her yaz giymesi neticesinde bu duruma gelmiş olan, soluk, paçaları yıpranmış, kılıksız, haki bir pantolon giyiyordu. Ayaklarında benzer biçimde yırtık pırtık bir çift bot vardı ve üzerine hafta sonu dışında giyilemeyecek kadar eskitilmiş düğmeli, mavi bir gömlek geçirmişti. Saçlarını kabaca taradı. Başını kaldırıp aynaya baktığında, tatile çıkmadan önce olması gerektiği kadar özenli görünen bir adam görüntüsü çizdiğini fark etti. Daha sonra, nasıl da yıllar boyu ağustosun birinde uyandığını ve önündeki bir ay boyunca, Kuzeydoğu Manhattan'ın tertipli ve disiplin altındaki psikanalist karakterinden uzaklaşıp başka bir şeye dönüştüğünü simgeleyen eski, rahat ve paralanmış kıyafetlerini keyifle giydiğini düşündü. Ricky tatili, Wellfleet'teki bahçesinde ellerini kirletmek, kumsaldan aşağı yürürken ayak parmaklannın arasına kumların birikmesi, popüler dedektif veya aşk romanlan okuyup, votka ve yabanmersininin talihsiz birleşimi olan Cape Codder adlı iğrenç karışımı içmek olarak tanımlıyordu. İster inatçılık ister hüsn-ü kuruntu olarak tanımlasın, bu tatil o rutinin tekrannı vaat etmiyordu. O, tatilin ilk günü için giyinmişti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kafasını salladı ve yalpalaya yalpalaya mutfağa doğru yürüdü. Kahvaltı için kendisine sadece bir dilim buğday ekmeğinden tost yaptı, yanına da kaç kaşık şeker attıysa tadı acı kalan bir kahve hazırladı. Tostu, kendisini şaşırtan bir zevksizlikle çiğniyordu. Kesinlikle iştahı yoktu.

Soğumakta olan kahvesini alıp ofise götürdü ve Rumplestiltskin'in mektubunu koyduğu masaya bıraktı. Belirli aralıklarla Virgil'in kaldırımda pusuya yatmış ya da karşı binada bir daire tutmuş olduğunu görmek umuduyla pencereden dışarıyı süzüyordu. Yakın bir yerlerde olduğunu biliyordu, ya da en azından ondan duyduğu kadarıyla yakın bir yerlerde olduğuna inanıyordu.

Ricky istemeden ürperdi. İpucundaki kelimelere gözünü dikmişti.

Bir anlığına sıcak basmasıyla karışık bir baş dönmesi hissetti.

"Ne oluyor?" diye sordu kendine yüksek sesle.

O anda sanki Roger Zimmerman odaya giriyordu, hayattayken olduğu gibi ölü haliyle de sinir bozucu ve ısrarcıydı. Her zamanki gibi bütün yanlış sorulara cevaplar istiyordu.

Birilerine ulaşmak ümidiyle ölü adamın ev numarasını tekrar tuşladı. Zimmerman'ın ölümü hakkında bir yakınıyla konuşmak zorunda olduğunu biliyordu, ancak bunun tam olarak kim olacağını kestiremiyordu. Annesinin nerede olduğu hâlâ bilinmiyordu ve Ricky Dedektif Riggins'e kadının nerede olduğunu sormayı akıl edemediği için kendi kendine öfkelendi. Bir komşunun yanında veya hastanede olmalı diye akıl yürüttü. Zimmerman'ın Kaliforniya'da çalışan ve nadiren görüştüğü bir erkek kardeşi vardı. Kardeşi Los Angeles'ta film sektöründe çalışıyordu; zorlu ve kısmen yatalak bir anneyle uğraşmak istemiyordu, ki bu gönülsüzlük Zimmerman'ın sürekli olarak kardeşinden şikayet etmesine sebep oluyordu. Zimmerman, değişmektense mızmızlanmayı seçen, hayatındaki iğrençliklerden zevk alan bir adam olup çıkmıştı. Ricky'ye göre onu intihar için bu kadar zayıf bir aday yapan da işte tam bu özellikti. Ricky, polis ve iş arkadaşlarının umutsuzluk olarak gördükleri şeyin aslında Zimmerman'ın tek ve gerçek

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

zevki olduğunu fark etmişti. Nefret ettiği şey, ona yaşam enerjisi veriyordu. Bir psikanalist olarak Ricky'nin görevi onu değişme yeteneği ile güçlendirmekti. Ricky hep, Zimmerman'ın bir öfkeden başka bir öfkeye acizce geçerek aslında ne kadar da kötürüm olduğunu fark edeceği anın, er ya da geç, gelmesini beklemişti. Değişimin mümkün olabileceği o anın gelmesi tehlikeli olabilirdi, çünkü Bay Zimmerman'ın, hayatını o ana dek olduğu gibi idame ettirmesi gerekmeyeceği fikri karşısında büyük bir depresyona düşmesi muhtemeldi. Kaybetmiş olduğu günlerin sayısı sonunda aklına geldiğinde savunmasız olacaktı. Bunu anlamak, muhtemelen gerçek ve ölümcül bir umutsuzluk yaratmış olurdu.

Ama o anın gelmesine aylar, hatta daha da büyük olasılıkla yıllar vardı.

Zimmerman analizlere, motorun kenarındaki, kondüktörün çekmesini bekleyen buhar düdüğü gibi elli dakikalık iç dökme fırsatı dışında bir şey olarak bakmıyordu. Elde ettiği az buçuk anlayışı da çoğunlukla yeni öfke yollarını asfaltlamakta kullanıyordu.

Şikayet etmek onun için bir zevkti. Kutuya hapsedilmemiş ve etrafını umutsuzluk sarmamıştı.

Ricky kafasını salladı. Yirmi beş yıl içinde intihar eden üç hastası olmuştu. Bunlardan ikisi bütün klasik uyarıcı belirtileri göstermiş olup ona sevk edilmişti ve hayatlarına son vermeden önce kısa bir tedavi görmüşlerdi. Ricky bu vakalarda kendini faydasız hissetmişti, ancak suçluluk taşımayan bir faydasızlık.

Ancak üçüncü ölümü hiç düşünmek istemiyordu; çünkü bu kişi, Ricky'nin nadiren yaptığı bir şey olsa da, ruh halini değiştiren ilaçlar yazmasıyla bile hızlı düşüşünü engelleyemediği uzun süredir tedavi gören bir hastasıydı. O hastayı düşünmeyeli yıllar olmuştu ve bu vakanın detaylarını kaba ve biraz meraklı dedektiften saklamış olsa da, Dedektif Riggins'e bu konudan bahsetmek hiç hoşuna gitmemişti.

Biraz ürperdi, sanki oda birdenbire soğumuştu. Bu intiharın resmi, Zimmerman'ın değil, diye düşündü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ama Bay Zimmerman'ın Ricky'ye mesaj göndermek için bir metro treninin önüne itilmiş olması fikri, çok daha dehşet vericiydi. Kalbine ağır bir darbe inmişti sanki. Benzin dolu bir havuza kıvılcım düşmesine benzeyen bir fikirdi bu.

Aynı zamanda imkansızdı. Dedektif Riggins'in aşırı aydınlık ve naçizane kirli ofisine tekrar gittiğini ve birkaç yabancının, tanımadıkları ve zerre kadar umursamadıkları bir insanı, Ricky'yi bir tür ölüm oyunu oynaması için zorlamak amacıyla öldürdüklerini söylediğini gözünün önüne getirdi.

Doğru ama inandırıcı değil, özellikle de düşük maaşlı ve fazla mesai yapan bir Transit Authorithy dedektifi için hiç değil, diye düşündü.

Ve tam o anda onlarında bunu bildiklerinin farkına vardı.

Kendini Rumplestiltskin olarak tanıtan adam ve Virgil adındaki kadın, Ricky'nin ısrarlı itirazı dışında onları bu tesadüfi suça bağlayan herhangi bir sağlam kanıtın olmadığım biliyorlardı. Dedektif Riggins, her zaman yaptığı gibi Ricky'yi odasından kahkahalar eşliğinde kovmasaydı bile, kendisine bu kadar yansımış olan bariz bir intihann dışında, adamın ölümüyle ilgili saçma sapan bir polisiye roman açıklamasını tercih edeceğine kesinlikle inandığı bir doktor tarafından gelen acayip bir hikayenin peşine düşmesi için ne tür bir dürtüsü olabilir ki?

Bu soruyu kısaca yanıtlayabiliyordu: Hiçbir dürtü.

Zimmerman'ın ölümü, Ricky'yi öldürmede yardımcı olması için tasarlanmıştı. Dolayısıyla bunu Ricky dışında kimse bilemezdi.

Bu düşünce onu sersemletti.

Sırtını dayamış güçlükle otururken bunun çok kritik bir an olduğunu anladı. Mektubun bekleme odasına geldikten sonraki saatlerde, kesinlikle öngöremediği bir dizi davranışlara sürüklenmişti. Psikanaliz, sabırla ilgiliydi; onun hiç sabrı kalmamıştı. Uyakla ilgiliydi, ama elde edebileceği bir uyak yoktu. Gözü Virgil'in gönderdiği takvime takıldı. Kalan on dört gün, göz açıp kapayıncaya kadar geçerdi. Bir an kendini bir idam mahkumu gibi düşündü:

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

İdam tarihi, idam saati ve idam yerini belirten ölüm belgesi vali tarafından imzalanmış. Bu dehşet verici bir hayaldi ve kendi kendine hapisteki mahkumların bile hayatları için mücadele ettiklerini söyleyerek bu düşünceden kurtulmaya çalıştı. Sonra derin bir nefes aldı; mevcudiyetimizin en büyük lüksü, istediği kadar sefil bir hayatımız olsun, ne kadar yaşayacağımızı bilmemek, diye düşündü. Masadaki takvim onunla alay ediyordu sanki.

"Bu bir oyun değil," dedi kendi kendine. "Hiçbir zaman da öyle olmamıştı."

Rumplestiltskin'in mektubunu eline aldı ve kısa şiiri inceledi. Bu bir ipucu diye çığlık attı birden. Bir psikopattan gelen ipucu. Dikkatle bak şimdi!

"... Anne, baba ve küçük bir çocuk..."

Ne ilginçtir ki mektubu yazan kişi çocuk kelimesini kullanmış; o halde cinsiyet belirtmek istememiş olabilir, diye düşündü.

"Babam uzaklara yelken açtığında..."

Babasının gittiğinden bahsediyor. *Yelken* mecazi ya da sembolik olabilir, ama her iki durumda da baba aileyi terk etmiş oluyor. Nedeni ne olursa olsun, Rumplestiltskin bu kırgınlığı yıllardır içinde barındırmış olmalı. Arkada kalan anne tarafından gitgide körüklenmiş olmalı. Babasının, öldürücü bir hal almış olan hırsın yaratılmasında önemli bir rol oynadığı kesindi. Ortaya çıkarmasını istediği şey de buydu.

O anda aklına Rumplestiltskin'in bir hastanın çocuğu olabileceği geldi. Ancak asıl soru ne tür bir hastanın çocuğu olduğuydu. Belli ki mutsuz ve başarısız bir hastanın. Muhtemelen tedavisini yarıda kesen biri. Ama hasta bunlardan hangisi oluyordu: Çocuklarla birlikte arkada bırakılan kırgın anne mi, yoksa aileyi terk eden baba mı? Bağlarını koparan kadının tedavisinde mi başarısız olmuştu, yoksa ailesini terk eden adam için bir itici güç mü? Bunun, bir Japon filmi olan *Rashomon*'la benzerliğini düşündü; filmde aynı olay tamamıyla karşıt taraflardan bambaşka yorumlarla inceleniyordu. Rolünde cani bir öfkeye dönüşüyor, ancak hangi tarafta yer alacağını bilemiyordu. Ne olmuş olursa olsun,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky zaman diliminin yirmi ve yirmi beş yıl arası olması gerektiğini düşünüyordu, çünkü oyunun karmaşık detaylarını planlamak için Rumplestiltskin'in gerekli olan yöntemleri sağlayacak olan bir yetişkinliğe ulaşmış olması gerekiyordu.

Bir katili yaratmak ne kadar zaman alır, diye düşünmeye başladı Ricky. On yıl? Yirmi yıl? Tek bir an?

Bilmiyordu ama öğrenebileceğini sanıyordu.

Bekleme odasında mektubu açtığından beri ilk kez tatmin duygusuyla doldu. Aniden içini dolduran şey tam olarak özgüven değildi, ama güç duygusuydu. Görmekte geciktiği bir şey varsa, o da Dedektif Riggins'in yersiz, kirli ve mağlubiyetlerle dolu dünyasına sürüklenmiş olmasıydı. Bir zamanlar görevini icra ettiği psikoloji tarafından tanımlanan duygu ve eylemler dünyasında rahattı.

Gelmekte çok gecikmiş olsa da çok fazla yardıma ihtiyaç duyan ve mutsuz bir adam olan Zimmerman aklından çıkıp gitmişti ve aynı anda Ricky ikinci kez, belki de onu afallatacak olan gerçeği göremiyordu: Rumplestiltskin ona yapacağını söylemiş olduğu gibi, sadece onun için tasarlanmış olan alanda bir oyun oynamaya başlamıştı.

Psikanalist cerrah gibi değildir; hastaya bağlı olan bir kalp monitöründeki görüntüye bakarak başarı ve başarısızlığı fark edemez. Her tür gizli kesinliği barındıran iyileştirmek kelimesi, mesleğin kendisi çok sayıda tıbbi bağlantıyı kullansa da, bir psikanalitik tedaviyle ilişkilendirilmemiştir.

Ricky bir liste oluşturmaya başladı. On yıllık bir zaman dilimini almıştı; ihtisas gördüğü 1975 ile 1985 yılları arasında, tedaviye gelen herkesin ismini not ediyordu. Yıl yıl ilerleyerek, uzun süre geleneksel psikanaliz tedavisi gören hastaların isimlerini hatırlamanın gayet kolay olduğunu fark etti. İsimler birdenbire aklına geliyordu; yüzlerini, seslerini ve durumlarıyla ilgili detayları hatırlayabildiği için memnundu. Bazı vakalarda, problemlerinin değerlendirmesi ve klinik teşhislerinin yanı sıra, eşlerinin,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ebeveynlerinin, çocuklarının isimlerini, nerede çalıştıklarını ve nerede doğup büyüdüklerini hatırlayabiliyordu. Bütün bu bilgiler çok işe yarayacak, diye düşündü; ama uzun süre tedavi görmüş herhangi bir hastasının onu şu anda tehdit eden kişiyi yarattığından şüpheliydi.

Rumplestiltskin, bağlantısı daha zayıf olan birinin çocuğu olmalıydı. Tedaviyi aniden bırakan ya da birkaç seanstan sonra muayenehanenin yolunu unutan biri.

Bu hastalan hatırlamak çok daha zor bir işti.

Masasına oturmuş, önünde bir deste resmi evrakla, çeyrek yüzyıl öncesine ait insanlan hayal etmeye çalışıyor, ay ay geçmişi inceleyerek serbest çağrışımlar yapıyordu. Bu, psikanalizin ağır kaldırmakla eşdeğer tarafıydı: İsimler, yüzler, problemler yavaş yavaş aklına geliyordu. Daha düzenli kayıt tutmuş olsaydı keşke; bulabildiği çok az şey, hepsi de tedavi sürecinde tıkanmış olan hastalara ait eski dönemlerden kalma bazı notlar ve belgelerden ibaretti ve hepsi kendi tarzlanyla, divana yığılıp konuşarak geçirdikleri yıllann ardından Ricky'nin hafızasında yer edinmişlerdi.

İz bırakmış bir kişiyi bulması gerekiyordu.

Ricky bu ikileme bildiği tek bir yöntemle yaklaşıyordu. Bunun çok etkili olmadığının farkındaydı, ama başka nasıl ilerleyeceğini de bilemiyordu.

Zaman yavaş ilerlemekteydi, sabahın dakikalan sessize uçup gidiyordu. Çıkardığı liste uzadıkça uzuyordu. Ricky'ye dikkatli bakan biri, sandalyede hafifçe öne eğilmiş, elinde bir kalem, *granit* gibi bir kelimeye imkansız bir kafiye arıyormuş gibi bir tür tıkanma yaşayan bir şair görürdü.

Ricky tek başına ve büyük gayretle çalışıyordu.

Kapı zili çaldığında saat öğlene yaklaşıyordu.

Ses onu sanki hayaller aleminden söküp almıştı. Hemen doğruldu, sırtındaki kaslar tutulmuştu ve boğazının birden kuruduğunu hissetti. Zil ikinci kez çaldı, şüphesiz hastalanna ayrılan zilden habersiz biri.

Kalktı, ofisinden çıkıp bekleme salonunu geçti ve nadiren

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kilitlediği kapısına dikkatlice yaklaştı. Meşe levhanın ortasında, en son ne zaman kullandığını bile hatırlayamadığı kapı dürbünü vardı ve bakmak için gözünü dayadığında zil üçüncü kez çaldı.

Kapının diğer tarafında, elinde bir zarf ve elektronik klasör tutan, üzerinde terden sırılsıklam olmuş mavi Federal Express yazan bir gömlek bulunan genç bir adam vardı. Ricky kilidi açtığında biraz tedirgindi ve gitmek üzereydi. Sadece sürgüleri açtı, ancak zinciri takılı bıraktı.

"Evet?" diye sordu Ricky.

"Doktor Starks için bir mektup getirdim. Bu siz misiniz bayım?"

"Evet."

"İmzanız gerekiyor."

Ricky duraksadı. "Yanınızda kimlik var mı?"

"Ne?" diye sordu adam sırıtarak. "Üniforma yeterli değil mi?" Püfledi ve gömleğine tutturulmuş olan plastik kaplı kimliği göstermek için gövdesini döndürdü.

"Bunu okuyabiliyor musunuz?" diye sordu. "Balon ben sadece bir imza istiyorum, aldıktan sonra buradan hemen gideceğim."

Ricky isteksizce kapıyı açtı. "Nereye imza atıyorum?"

Teslimatçı elektronik klasörü Ricky'ye uzattı ve yirmi birinci satıra işaret etti. "Tam şuraya," dedi. Ricky imzaladı. Teslimatçı imzayı kontrol etti, daha sonra elektronik bir tabülatörü bir barkodun üzerinden geçirdi. Makine iki kez öttü. Bunun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Teslimatçı ardından - bir günde ekspres - karton zarfını uzattı. "İyi günler," dedi Ricky'nin nasıl bir gün geçireceğini zerre kadar umursamadığını ima eden bir ses tonuyla, ama ona söylemesi öğretilmişti ve o da gösterilmiş bir prosedürü her durumda uyguluyordu.

Ricky kapı girişinde durdu ve zarftaki etikete baktı. Gönderen adresi olarak New York Psikanaliz Derneği yazıyordu; uzun zaman önce üye olduğu fakat son yıllarda pek az ilgi gösterdiği bir organizasyondu. Bu dernek New York'taki psikanalistleri yöneten bir kuruluş işlevi görüyordu, ancak Ricky her zaman bu tarz

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kuruluşların dayattığı ilkelerden ve bağlantılardan kaçınmıştı. Derneğin finanse ettiği ve nadir düzenlenen bir konferansa katılmış, emsalleri ve onların görüşlerine ayak uydurması için altı ayda bir çıkan dergilere göz atmış ancak tatilde yapılan kokteyl partilerinden kaçındığı gibi açık oturumda tartışmalara katılmaktan da uzak durmuştu.

Kapılan arkasından kilitleyip bekleme odasında geri döndü, bu noktada derneğin ona neler yazmış olabileceğini merak etti. Dernek üyelerinin neredeyse hepsi ağustos ayında tatile çıkardı. Yaz ayı, birçok açıdan psikanalitik dünyası için kutsal sayılırdı.

Ricky açma yerini bulup karton zarfı açtı. İçinde normal mektup boyutunda bir zarf vardı daha ve köşesinde derneğin adres kabartması yer alıyordu. Zarfa onun ismi yazılmıştı ve alt kısmında: GECE KURYESİ - ACİL yazıyordu.

Zarfı açtı ve içinden iki sayfa çıkarttı. Birincisi derneğin amblemini taşıyordu. Mektubun ondan on yaş büyük bir doktor olan ve çok az tanıdığı dernek başkanından olduğunu hemen anladı. Muhtemel bir sıkışma ve unutulmuş bir hoşbeş dışında adamla hiç sohbet edip etmediğini bile hatırlayamıyordu.

Hızla okudu:

Sevgili Doktor Starks,

Maalesef psikanaliz derneğinden eski bir hastanızla olan ilişkinizle ilgili önemli bir şikayet mektubu aldığımızı size bildirmekle yükümlüyüm.

Bu kurumun başkanları ile bu konuda yaptığım görüşmeler ve derneğin yönetmeliği gereğince bu durumu eyalet kurulunun tıbbi etik araştırmacılarına devrettim. Bu makamda yer alan personel tarafından yakın zamanda haber alacaksınız.

Bir an önce yetkili bir hukuk danışmanı edinmenizi önemle tavsiye ederim. Bu gibi suçlamaların bütün mesleki itibarınızı yok edeceğinden, bu şikayetin ortaya çıkışını medyadan uzak tutmaya çalışacağız.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky imzalara güçlükle bakabildi ve hemen ikinci sayfaya geçti. Bu da bir mektuptu, başkan yardımcısına, etik heyetinin sözcüsüne, etik heyetinde yer alan altı doktorların her birine, derneğin sekreterine ve mali işler sorumlusuna birer kopyanın gönderildiği bir mektuptu. Hatta derneğin yönetimi ile herhangi bir şekilde bağlantısı olan her doktora bir kopya gönderilmiş olduğunu fark etti. Şöyle yazıyordu:

Sayın Bay/Bayan;

Altı yıldan daha uzun bir süre önce kurumunuzun bir üyesi olan Doktor Frederick Starks ile psikanaliz tedavisine başladım. Üç ay boyunca haftada dört günlük tedavi sürecinde bana uygunsuz olarak nitelendirilebilecek sorular sordu. Bu sorular daima farklı eşlerimle ve başarısızlıkla sonuçlanan evliliğimle ilgili cinsel ilişkilerim hakkındaydı. Bu soruların psikanaliz sürecinin bir parçası olduğunu sanmıştım. Ancak seanslar devam ettikçe, cinsel hayatımla ilgili gitgide daha fazla açık seçik detaylar istemeye başladı. Bu soruların niteliği gittikçe pornografik boyuta varıyordu. Bahsetmemi istediği konuları her kapatmaya çalıştığımda, zorla aynı konuları tekrar açıyordu; her defasında tasvirin miktarını ve niteliğini arttırıyordu. Bundan şikayet ettim, ancak depresyonumun temelinin kendimi tamamıyla cinselliğe vermekte başarısız olduğumdan kaynaklandığını söyleyerek karşı çıktı. Bana ilk kez tecavüz etmesi işte tam bu açıklamanın ardından oldu. Bana kendimi teslim etmediğim sürece asla iyi hissedemeyeceğimi söyledi. Terapi seansları esnasında seks yapmak tedavinin devamı için bir koşul oluşturuyordu. Altı ay sonra tedavimin bittiğini ve benim için yapabileceği hiçbir şey olmadığını söyledi.

Bana, ilaç tedavisini ve hastaneye yatırılmamı bile gerektirebilecek kadar bastırılmış olduğumu söyledi. Vermont 'taki özel bir psikiyatri hastanesine yatmam için bana baskı yaptı, ancak hastane müdürünü bile aramak istemedi. Seanslarımızı bitirdiğimiz gün beni anal seks yapmaya zorladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Dr. Starks ile olan ilişkimin ardından toparlanabilmek yıllarımı aldı. Her birinde altı ay kalmak üzere üç kez hastaneye kaldırıldım. Başarısızlıkla sonuçlanan iki intihar teşebbüsünden kalan izleri taşıyorum. Ancak müşfik bir terapistin sürekli yardımıyla iyileşme sürecine başlayabildim. Kurumunuza yazdığım bu mektup da bu sürecin bir parçası.

Dr. Starks 'ın beni hatırlamayacağını bilmeme rağmen şu anda kimliğimin gizli kalması gerektiğini düşünüyorum. Eğer bu konuyla ilgilenecekseniz, lütfen araştırmalarınızı avukatıma ya da psikiyatrıma yönlendirin.

Mektup imzalanmamıştı, ama şehir merkezindeki adresini bildiren bir avukatın ve Boston'un banliyösüne kayıtlı bir psikiyatristin isimleri vardı.

Ricky'nin elleri titriyordu. Başı döndü, ayakta durabilmek için dairesinin duvarına yaslanıverdi. Yumruklara maruz kalmış, yönünü şaşırmış, acı çeken ve onu tamamıyla yenilmiş bırakacak olan gongun çalmasıyla havluyu yere atmak isteyen, ama hâlâ ayakta duran bir boksör gibi hissediyordu.

Mektupta gerçek olan tek bir kelime yoktu. En azından onun fark ettiği bir gerçek yoktu.

Bunun ufacık da olsa bir fark yaratıp yaratmayacağım düşündü.

Sekizinci Bölüm

Yalan dolu sayfaya baktı ve kendi içinde büyük bir çelişki hissetti. Morali sıfırdı, kalbi umutsuzluktan buz kesmişti; sanki içindeki güç emilmiş, yerine normal karakterine tanınmayacak kadar ters olan bir öfke konmuştu. Elleri titremeye başladı, yüzü kıpkırmızı oldu ve alnını ter bastı. Aynı sıcaklığın ensesinin arkasına, koltukaltlarına ve boğazına yayıldığını hissedebiliyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du. Gözlerini mektuptan uzaklaştırdı ve etrafta eline geçirip kırabileceği bir şeyler aradı, bulamayınca da öfkesi arttı.

Ricky bir süre ofisinde volta atıp durdu. Bütün vücudu sinirden seğiriyordu. Sonunda kendisini divanın baş ucunda bulunan deri koltuğa bıraktı ve döşemenin bilindik gıcırdamalarıyla, avucunun altındaki nazik dokumanın onu biraz da olsa sakinleştirmesine izin verdi.

Hakkındaki şikayeti kimin düzenlediğine dair akıl yürütemiyordu. Düzmece kurbanın yalandan isimsiz kalmak istemesi, buna kesinlik kazandırıyordu. Asıl sorun, bunu neden yaptığıydı. Bir planı olduğunu sezmişti, sessiz bir köşeye çekilip bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Ricky'nin koltuğunun hemen yanında yerde bir telefon vardı, uzandı ve ahizeyi eline aldı. Birkaç saniye içinde, bilinmeyen numaralar servisinden Psikanaliz Derneği başkanının numarasını aldı. Servisin elektronik numara tuşlama hizmetini reddederek öfkeyle numaralan tuşladı, arkasına yaslandı ve yanıt gelmesini bekledi.

Telefonu hayal meyal hatırladığı bir psikanalist arkadaşı cevapladı. Ama ses, bir bant kaydına ait o tiz, duygusuz ve düz niteliğe sahipti.

"Merhaba. Doktor Martin Roth'un muayenehanesini aradınız. Ağustosun birinden yirmi dokuzuna kadar muayenehane dışında olacağım. Bu bir acil durum ise, tatildeyken bana ulaşmanızı sağlayacak servise erişmek için 555-1716'yı arayın. Ya da bu ay benim yerime geçici olarak bakacak olan ve Columbia Presbyterian Hastanesi'nde görevli Doktor Albert Michaels'la konuşmak için 555-2436'yı arayabilirsiniz. Bunun gerçek bir kriz olduğunu hissediyorsanız lütfen iki numarayı birden arayın, böylece hem Doktor Michaels hem de ben sizi geri arayabiliriz."

Ricky kaydı kesti ve acil numaralann ilkini tuşladı. İkinci numaranın hastanedeki ikinci ya da üçüncü yılını tamamlamakta olan stajyer bir doktorun telefonu olduğunu biliyordu. Stajyerler tatil zamanlarında kadrolu doktorların yerine bakar, psikanalitik

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

tedavi sürecinin ana dayanağı olan konuşmanın yerini ilaçların aldığı bir yöntem kullanırlardı.

Ancak birinci numara çağrı karşılama servisiydi.

"Merhaba," diye cevap verdi yorgun bir kadın sesi. "Doktor Roth'un servisi."

"Doktora bir mesaj iletmem gerekiyor," dedi Ricky çabucak.

"Doktor tatilde. Acil bir durumsa Doktor Albert Michaels'ı aramalısınız, kendisi..."

"Numara bende var," diye böldü Ricky, "ancak bu o tarz bir acil durum değil ve o tür bir mesaj değil."

Kadın, aklı karışmış gibi değil, daha çok şaşırmış bir biçimde duraksadı. "Peki," dedi, "Doktor beyi tatilindeyken sadece bir mesaj için aramalı mıyım bilmiyorum..."

"Diyeceklerimi duymak isteyecektir," dedi Ricky. Sesindeki soğukluğu saklamak zordu.

"Bilemiyorum," diye tekrarladı kadın. "Bizim bir prosedürümüz var."

"Herkesin prosedürleri var," dedi Ricky birden. "Prosedürler irtibat kurmayı engellemek için vardır, yardım etmek için değil. Küçük akıllı ve dalgın zihinli insanlar zamanlarını program ve prosedürlerle doldurur. Karakterli insanlar ise protokolü ne zaman görmezden geleceklerini bilirler. Siz de böyle bir insan mısınız?"

Kadın tereddüt etti. "Mesajınız nedir?" diye sordu birden.

"Doktor Roth'a Doktor Frederick'in... Bunu yazsanız daha iyi edersiniz, çünkü söylediklerimi aynen aktarmanızı istiyorum."

"Not ediyorum!" dedi kadın sertçe. "... Doktor Starks'ın mektubu aldığını, içinde yazılan şikayeti incelediğini ve yazılanların hiçbir kısmının doğruluk payı taşımadığı konusunda kendisini bilgilendirmek istediğini söyleyin. Hepsi tamamıyla bir hayal ürünü!"

"... Hiçbir kelimesi doğru değil... Tamam mı? Hayal ürünü. Anlaşıldı mı?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Kendisini bu mesajla aramamı mı istiyorsunuz? Doktor tatilde."

"Hepimiz tatildeyiz," dedi Ricky aynı patavatsızlıkla.

"Sadece bazı insanların tatili diğerlerinden daha ilginç geçer. Bu mesaj onun tatilini kesinlikle çok daha ilginç hale getirecektir. Mesajımı ulaştırdığından ve aynen söylediğim şekilde aldığından emin ol, yoksa işçi bayramına kadar kendine başka bir iş bakıyor olacağını temin ederim. Anladın mı?"

"Anladım," diye cevap verdi kadın. Ricky'nin tehdidinden pek korkmamış gibiydi. "Ama size söyledim: Bizim önceden belirlenmiş, kesin prosedürlerimiz var. Bunun uygun olduğunu düşünmüyorum."

"Bu kadar düşünceli olmamaya çalış," dedi Ricky. "Böylece işini kaybetmezsin."

Ardından Ricky telefonu kapattı. Sırtını koltuğuna yasladı. Yıllar boyunca kimseyi tehdit etmemesinin yanı sıra, daha önce hiç bu kadar kaba ve talepkar olduğunu hatırlamıyordu. Bu da yapısına aykırıydı. Ama sonra, önündeki birkaç gün boyunca birçok açıdan yapısına karşı çıkması gerekeceğinin farkına vardı.

Gözlerini tekrar Dr. Roth'tan gelen açıklayıcı mektuba çevirdi ve isimsiz şikayeti yine okudu. Yalan yanlış suçlanan birinin öfkesi ve kırgınlığıyla içten içe mücadele ederken mektubun etkilerini ölçmeye ve 'Neden?' sorusuna cevap bulmaya çalışıyordu. Belli ki Rumplestiltskin'in aklında bir planı vardı, ama neydi o plan?

Soruyu düşünürken bazı şeyler belirginleşiyordu.

Ricky şikayetin ilk düşündüğünden çok daha kurnazca olduğunun farkına vardı. Mektubun isimsiz yazan "tecavüz!" diye haykınyordu, ama olayın geçtiği tarihi, zamanaşımı kanununun ötesinde kalacak şekilde belirtmiyordu. Bu sayede işe gerçek polislerin kanşması gerekmiyordu; mektup Tıp Etiği Kurulu tarafından yürütülecek ağır ve beceriksiz bir soruşturmayı tetikleyecekti.

Süreç yavaş ilerleyecekti, oyunun süresinin azalmasını engelleme olasılığı pek yoktu. Polisi olaylara dahil eden bir şikayet anında karşılık bulurdu ve Rumplestiltskin polislerin tamamen

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yüzeysel olmaları dışında hiçbir biçimde olaya karışmalarını istemiyordu. Mektubu yazan kişi mektubunu saldırgan bir tarzda yazıp isim belirtmeyerek mesafeyi korumuş oluyordu. Psikanalitik çevrede hiç kimse araştırmayı düşünmezdi. Bu olayda da bariz bir şekilde yaptıkları gibi, gerçekten pis kokular yayabileceklerden kaçınmak için ellerini mümkün olabildiğince çabuk yıkayarak üçüncü bir kurula devrederlerdi.

Ricky iki mektubu da üçüncü kez okudu ve cevabı gördü.

"Beni yalnız istiyor," diye sesli düşündü.

Ricky bir süreliğine arkasına yaslandı, düz beyaz renk bir çeşit açıklama sağlayacakmış gibi gözlerini tavana dikti. Kendi kendine konuşuyordu, sesi boş gibi gelen ofisinde neredeyse yankılanıyordu.

"Yardım almamı istemiyor. Oyunu biraz bile yardım almadan oynamamı istiyor. Bu yüzden de meslektaşlarımla konuşmadığımdan emin olmak için bazı hamlelerde bulunuyor."

Neredeyse Rumplestiltskin'in masum görünümlü şeytani adımlarının niteliğine gülecekti. Ricky'nin iç dünyasının, Zimmerman'ın ölümüyle ilgili sorularla sarsılacağını biliyordu. Ricky'nin Bay Zimmerman'la ilgili gerçeklerin peşinden kıvrandığı saatlerde evine ve ofisine girildiği için korktuğunu şüphesiz biliyordu. Ricky'nin huzursuz ve kuşkulu olduğunu biliyordu, meydana gelen ve kıvılcım gibi yayılan olaylardan ötürü büyük olasılıkla biraz panik ve şoktaydı. Rumplestiltskin bunları bekliyordu ve ardından Ricky'nin ilk hamlesinin ne olabileceğini tahmin ediyordu: Yardım aramak. Peki, Ricky yardım için nereye giderdi? Konuşmayı isterdi, harekete geçmeyi değil çünkü bu, mesleğinin doğasında vardı, yani başka bir psikanaliste başvururdu. Ses yansıtıcısı işlevi görecek bir arkadaş. Mırın kırın edebilecek, her bir ayrıntıyı dinleyecek ve bu kadar hızlı meydana gelen bunca olay içerisinden gereken bilgileri ayıklamasına yardımcı olacak biri.

Ama Ricky bütün bunların artık mümkün olamayacağının farkına vardı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Son seansın iğrenç ve asılsız portresini içeren tecavüz suçlamasıyla beraber gelen şikayet, tam da ağustos tatillerine çıkmak üzere olan Psikanaliz Derneği yönetimindeki herkese gönderilmişti. Suçlamayı kuvvetle inkar edebilecek ya da tam tersine ispatlayabilecek hiçbir dayanakları yoktu. Suçlamanın kötü yanları New York'un psikanalitik dünyasında hızla Hollywood açılışlarındaki dedikodular gibi yayılacaktı. Ricky, çok sayıda iş arkadaşı ve az sayıda gerçek dostu olan bir adamdı ve bunun da pekala farkındaydı. Bu meslektaşları, bu mesleğin tartışmasız tek ve en büyük tabusunu yıkmış olan bir doktorla görüşmeye devam ederek kendilerini lekelemek istemezlerdi. Bir terapist ve psikanalist olarak, konumunu adi ve zalim cinsel zaafları için kullanmış ve yarattığı psikolojik felakete arkasını dönmüş olduğunu belirten bir suçlama, vebanın psikanaliz versiyonuydu ve Ricky'yi tifolu Mary'nin modern haline dönüştürmüştü. Bu iddialar Ricky'ye yapışıp kaldığı sürece açıklama yapmak için ne kadar paralansa da, suçlamalara ne kadar itiraz etse de, mevzu çözümlenene kadar kimse öne çıkıp Ricky'ye yardım etmeyecekti. Üstelik konunun çözülmesi aylar sürerdi.

Başka, ikinci bir etki vardı: Ricky'yi tanıdıklarını düşünen insanların artık bildiklerinden şüphe edecekleri bir durum yaratıyordu. Şüphe yaratıcı bir yalan, diye düşündü, çünkü sadece inkar ediyor olması gerçeği, aynı meslekteki insanları, Ricky'nin bu olayın üstünü kapattığını düşündürecekti.

Yalnızım, diye düşündü Ricky. Dışlandım. Sürüklendim.

Ricky derin bir nefes aldı, ofisteki hava soğumuş gibiydi. Bunun istediği şey olduğunun farkma vardı. Yalnız olmak.

Mektuplara tekrar baktı. Kimliğini gizleyen mektup yazarı, sahte suçlamaya Manhattan'daki bir avukatın ve Boston'daki bir terapistin isimlerini dahil etmişti.

Ricky titremesini engelleyemiyordu. Bu isimler benim için yerleştirilmiş. Gitmemi istediği yön bu.

Önceki gece ofiste yaşadığı korkutucu anları ve karanlığı düşündü. Odayı aydınlatmak için yapması gereken tek şey kolay bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ipucunu takip ederek yerinden çıkartılmış fişi prize takmaktı. Bunun da aşağı yukarı aynı şey olduğunu tahmin ediyordu. Sadece bu ayrıntının onu nereye götüreceğini bilmiyordu.

Günün geri kalanını Rumplestiltskin'in ilk mektubundaki her bir detayı anlamaya harcadı; şiirde verilen ipuçlarını dikkatle incelemeye çalıştı, ardından haber yazısı hazırlayan bir muhabirin diyalog canlandırması gibi söylenen her kelimeye dikkatini vererek başına gelen her şey hakkında titizlikle notlar düştü, kendisini kurtarabilecek bir bakış açısının peşindeydi. Virgil'in sesindeki sinsiliği ya da vücut hatlarını hatırlamakta zorluk çekmiyordu, ancak güzelliğini sözlerinin üzerini kapatan koruyucu bir örtüye benzetiyordu. Bu Ricky'yi zorluyordu, çünkü alışkanlıklarını ve eğitimini aşıyordu ve her iyi psikanalist gibi, gerçeğin, sıradan bir gencin bile ona söyleyebileceği kadar bariz ortadayken, neden bir noktaya odaklanamadığıyla ilgili kafa yoruyordu.

Huzurlu olduğu dünyada bir sığınak arayarak notlar ve düşünceler biriktiriyordu. Ertesi sabah, kravat ve takım elbisesi giydikten ve ardından takvimde başka bir günü daha çizdikten sonra, olayın zaman üzerindeki ağır baskısını tekrar hissetmeye başladı. En azından ilk sorusunu üretip soruyu ilanlara dahil etmek için *The Tımes'ı* aramanın önemli olduğunu düşündü.

Sabah sıcağının onunla alay eder gibi bir hali vardı ve takım elbisesini giyer giymez neredeyse buharlaşmaya başlamıştı. Takip edilmekte olduğunu hissediyordu ama yine de dönüp arkasına bakmayı reddetti. Peşine kuyruk gibi takılmış olan birini nasılsa seçemeyeceğinin farkına vardı. Filmlerde kahramanın etrafını saran kötü güçleri bulmasının her zaman ne kadar kolay olduğunu düşündü. Kötü adamlar daima siyah şapka takar ve gözlerinde de o kötücül bakış olurdu. Gerçek hayatta bunun çok daha farklı olduğunu biliyordu. Herkes şüpheliydi. Birer endişe kaynağıydı. Yiyecek dükkanına teslimat yapmakta olan köşedeki adam, kaldırımdan hızla aşağı yürüyen iş adamı, duvarın dibindeki evsiz, restoran camının arkasındaki yüzler ya da geçmekte olan bir araba. Herkes onu izliyor olabilirdi, ya da hiçbiri izlemi-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yordu belki de. Bunu bilebilmesinin imkanı yoktu. Rollerin çok daha net biçimde verildiği, aşırı dikkatli psikanalist ofisinin dünyasına o kadar alışkındı ki. Sokakta onunla bu oyunu oynuyor ve izliyor olabilecek olan kişinin kim olduğunu ya da dünyada yaşayan yaklaşık sekiz milyar insandan hangisi olduğunu söylemesi imkansızdı.

Ricky silkindi ve köşede bir taksi çağırdı. Taksi şoförünün telafuz edilemeyecek kadar zor bir ismi vardı ve garip Ortadoğu müzikleri çalan bir radyo istasyonunu dinliyordu. Bir kadın vokalist tempo değiştikçe dalgalanan tiz ve yüksek sesiyle ağıt yakıyordu. Yeni bir şarkı başladığında sadece hız değişiyordu, öten vokaller aynıydı. Hiçbir tanıdık kelime çıkaramıyordu, ama şoför direksiyona hafifçe vurarak zevkle ritim tutuyordu. Ricky adresi verince şoför homurdandı ve trafiğin içine doğru gazladı. Ricky bir anlığına bu adamın arabasına kaç kişinin bindiğini merak etti. Plastik bölmenin arkasındaki adamın yolcuları hayatlarının en mühim olaylarına ya da adeta dakikalarına götürüp götürmediğini bilmesinin imkanı yoktu. Şoför kavşakta bir iki kez kornasını yumrukladı ve tek kelime etmeden Ricky'yi kalabalık caddelerden götürdü.

Avukat ofisinin bulunduğu yan yolu büyük, beyaz bir kamyonet tıkamıştı ve arabaların yanından zar zor geçebilecekleri kadar yer bırakmıştı. Üç ya da dört iri yan adam, gösterişsiz ve ne olduğu belirsiz bir ofis binasının ön kapılarından girip çıkıyorlardı. Kahverengi karton kutular, bazen mobilya parçalan, masa ve sandalyeler, koltuklar taşıyorlardı ve bunları kamyonete yüklemek için dikkatlice çelik bir rampadan çıkıyorlardı. Yan taraflarında duran ve güvenlik rozeti taşıyan ceketli bir adam, hamallann ilerlemelerini gözetliyordu; oradan tesadüfen geçenleri, varlığının tek sebebini açıkça ortaya koyan bir uyanıklık ve bu amaca uyan bir sertlikle süzüyordu. Ricky taksiden indi, kapıyı kapatır kapatmaz taksici gazlayıp gitti ve Ricky ceketli adama yaklaştı.

"Ben Bay Merlin diye birinin ofisini anyorum. Kendisi avukat..."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Altıncı kat, en üst katta," dedi ceketli adam, nakliyecilerin geçişlerinden gözünü ayırmadan. "Randevunuz var mı? Yukarısı çok yoğun, taşınma falan."

"Taşınıyor mu?"

Ceketli adam işaret etti. "Gördüğünüz gibi," dedi. "Kariyerlerinin doruğuna ulaşıyorlar, büyük paralar kazanıyorlar. Yukarı çıkabilirsiniz, ama taşıyıcıları engellemeyin."

Asansör vızıldıyordu, ama neyse ki fon müziği çalmıyordu. Kapılar altıncı katta açılınca Ricky avukatın ofisini hemen gördü. Pat diye bir kapı açılıverdi; iki adam bir masayla savaşıyordu, masayı kaldırıp açısını değiştirerek kapıdan geçirmeye çalışırlarken, kot pantolon, spor ayakkabı ve özel tasarımlı bir tişört giyen orta yaşlı bir kadın onları izliyordu. "Bu benim masam, kahretsin, üzerindeki her çiziği ve lekeyi ezbere biliyorum. Oraya yeni bir masa koyacaksınız ve bana başka bir tane daha alacaksınız."

Hamallardan ikisi kaşlarını çatarak durdular. Masa milimetrik bir farkla kapıdan kaydı. Ricky adamların arkasına baktı ve içerideki koridorda üst üste yığılmış kutular, boş kitaplıklar, masalar ve taşınmak için bir araya toplanmış ve her zamanki yerlerinden kaldırılmış tüm eşyaları gördü. Ofisin içinden gümbürtü sesleri ve küfürler geliyordu. Kot giyen kadın koyu kumral aslan yelesi saçlarını kendini belli eden büyük bir sinirle sallayarak kafasını geriye doğru attı.

Düzeni seven ve taşınmanın getirdiği geçici kargaşanın neredeyse acı verdiği bir kadına benziyordu. Ricky hızla yanma yürüdü.

"Bay Merlin'i arıyorum," dedi Ricky. "Buralarda mı?"

Kadın hemen değişti. "Müvekkil misiniz? Bugüne verilmiş hiçbir randevumuz yok. Taşınıyoruz."

"Bir anlamda," diye yanıtladı Ricky.

"Peki," dedi kadın katı bir şekilde. "Nasıl bir anlamda oluyor bu?"

"Adım Doktor Frederick Starks. Bay Merlin'le konuşacaklarımız olduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Kendisi burada mı?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kadın biraz şaşkın baktı, ardından kafasını sallayarak memnuniyetsizce gülümsedi. "Bu hatırladığım bir isim. Ancak Bay Merlin bu kadar çabuk ziyarete geleceğinizi tahmin etmiyordu."

"Gerçekten mi?" dedi Ricky. "Ben böyle bir durumda tam tersini düşünürdüm."

Bir elinde lamba ve öbür kolunun altında kitap dolusu bir koli taşıyan başka bir hamal çıkınca kadın duraksadı. Kadın hamala döndü ve "Bir tur, bir eşya. Çok taşırsan bir şeyler kırılır. Bunlardan bir tanesini indir ve diğeri için bir kere daha gel," dedi.

Hamal afallamış görünüyordu, omuz silkti ve pek de nazik olmayan bir biçimde lambayı yere bıraktı.

Kadın tekrar Ricky'ye döndü. "Gördüğünüz gibi kötü bir zamanda geldiniz, doktor..."

Tam kadının onu kovacağını düşünürken, otuzlarının başında, biraz kilolu ve hafifkeli açılmış, ütülenmiş bol bir haki pantolon, özel tasarımlı spor bir gömlek ve aşırı parlatılmış püsküllü mokasen ayakkabı giyen genç bir adam ofise girdi. Çok merak uyandırıcı bir görüntüydü, çünkü ağır kaldırmak ve taşımak için biraz fazla şıktı, işleri yönetmek içinse yeterince şık değildi. Giydiği kıyafetler gösterişliydi ve bu görüntüyü de veriyorlardı. Gerçekte resmiyetsiz koşullarda bile bir şekilde katı kurallarla yönetiliyordu. Ricky'nin gördüğü kadarıyla adamın rahat kıyafetleri onu rahatlatacak değildi.

"Ben Merlin," dedi adam cebinden katlanmış bez bir mendil çıkartıp, elini Ricky'ye doğru uzatmadan önce ellerini silerek. "Etraf doğal olarak dağınık, kusura bakmazsanız toplantı odasında biraz konuşabiliriz. Mobilyaların çoğu hâlâ orada, tabii ne kadar süre daha orada kalacağı belli değil."

Avukat kapıya doğru işaret etti.

"Not almamı ister misiniz, Bay Merlin?" diye sordu kadın.

Merlin kafasını salladı. "O kadar uzun kalacağımızı sanmıyorum."

Ricky, kiraz ağacından yapıldığı belli masa ve sandalyelerin olduğu bir odaya götürüldü. Odanın arka kısmında kahve maki-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nesinin, sürahi ve bardakların olduğu bir sehpa vardı. Avukat bir koltuğa işaret etti ve ardından kahve makinesini incelemek için makinenin yanına gitti. Ricky'ye dönüp omuz silkti.

"Özür dilerim, doktor," dedi Merlin. "Kahve kalmamış, su sürahisi de boş görünüyor. Size bir şey ikram edemeyeceğim."

"Sorun değil," diye karşılık verdi Ricky. "Buraya susadığım için gelmedim."

Bu karşılık avukatı gülümsetti. "Hayır, tabii ki bu yüzden gelmediniz," dedi. "Ama size nasıl yardımcı olabileceğimden emin değilim..."

"Merlin sıra dışı bir isim," diye böldü Ricky. "İnsana bir çeşit büyücü olup olmadığınızı düşündürüyor."

Avukat tekrar sırıttı. "Benim mesleğimde, Doktor Starks, benimki gibi bir isim avantajdır. Müvekkiller sürekli silindir şapkadan ünlü tavşanı çekip çıkartmamızı istiyorlar."

"Peki, bunu yapabiliyor musunuz?" diye sordu Ricky.

"Ne yazık ki hayır," diye cevapladı Merlin. "Sihirli değneğim yok. Ama öte yandan, karşı tarafın tereddütlü ve dik kafalı tavşanlarını tuhaf bir biçimde şapka gibi saklandığı her türlü delikten çıkarmayı başarıyorum, tabii ki bunu büyü güçlerimden çok yasal evraklara ve emirlere dayanarak yapıyorum. Belki de bu dünyada bunlar aynı anlama geliyordur. Bazı davalar adaşımın yaptığı büyü ve lanetlerle aynı şekilde işliyor."

"Peki, taşınıyor musunuz?"

Avukat eğildi ve bir çekmeceden el yapımı deri bir kartvizitlik çıkarttı. İçinden bir kartvizit alıp masanın üzerinden Ricky'ye uzattı. "Yeni işyerim," dedi kaba olmayan bir biçimde. "Başarı, büyüme gereksinimini beraberinde getiriyor. Yeni ortaklar alıyorum. Dinlenmeye ihtiyacım var."

Ricky karta baktı, adres şehir merkezindeydi. "Ben duvarında asılı postlardan biri mi olacağım?"

Merlin memnuniyetsiz olmadığını belirten bir şekilde sırıtıp kafa salladı. "Muhtemelen," dedi. "Hatta bu gayet olası. Aslında sizinle konuşmamam gerekiyor doktor, özellikle de avukatınız

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

olmadan. Neden avukatınıza beni aratmıyorsunuz, kanun dışı sigorta poliçenizin üzerinden geçebiliriz... Sigortalısınız değil mi, doktor? Bu konuya dahil olan herkes için en hızlı ve en az zararlı şekilde bir anlaşma sağlayalım."

"Ben sigortalıyım, ancak müvekkilinizin uydurduğu şikayeti kapsadığından şüpheliyim. Onlarca yıllık sigorta anlaşmasını okumamı gerektirecek bir nedenimin olmadığını düşünüyorum."

"Sigortanız yok mu? Bu kötü... Bu arada uydurmak itiraz edebileceğim bir kelime."

"Müvekkiliniz kim?" diye böldü Ricky aniden.

Avukat kafasını salladı. "Kendisinin ismini deşifre etme konusunda hâlâ serbest değilim. İyileşme sürecinde ve..."

"Bunların hiçbiri gerçekte olmadı," diye kesti avukatın sözlerini. "Hepsi hayal ürünü. Uydurulmuş. Hiçbir kelimesi doğru değil. Gerçek müvekkiliniz başka biri, değil mi?"

Avukat duraksadı. "Size müvekkilimin gerçek olduğunu temin ederim," dedi. Şikayetler de öyle. Bayan X çılgına dönmüş genç bir bayan..."

"Neden ona Bayan R. olarak hitap etmiyoruz?" diye sordu Ricky. "Rumplestiltskin'in R'si. Bu daha uygun olmaz mı?"

Merlin biraz kafası karışmış gibi görünüyordu. "Aklınızdan geçenleri takip edebildiğimden emin değilim, doktor. X, R, her neyse. Asıl konu bu değil, sanırım?"

"Doğru."

"Konu, başınızın ciddi şekilde belada olması, Doktor Starks. Ve bana güvenin, bu sorunu bir insanın isteyebileceği mümkün olan en hızlı biçimde başınızdan atmak isteyeceksiniz. Eğer dava açarsam, işte o zaman zararlı çıkacaksınız. Pandora'nın kutusu, doktor. Bütün kötülükler ortaya dökülecek. Her şey devlet arşivlerinde yer bulacak. Suçlamalar ve tekzipler, ki benim deneyimlerime göre itirazlar suçlamalarla aynı etkiyi yaratmıyor, öyle değil mi? İnsanların aklında kalan itirazlar olmuyor, değil mi?" Avukat başını salladı.

"Hiçbir zaman hiçbir hastamın güvenini bu suçlamada söy-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lendiği gibi kötüye kullanmadım. Bu insanın var olduğuna bile inanmıyorum. Böyle bir hastanın bende hiçbir kaydı yok."

"Bu durum biraz fazla mükemmel görünüyor, doktor. Umarım bu konuda yüzde yüz eminsinizdir. Çünkü," konuşurken avukatın sesi bir oktav indi ve her bir kelimenin tonlaması jilet gibi keskinleşti, "neredeyse son on yıldır tedaviye gelen tüm hastalarınızla yapacağım görüşmeleri, münakaşa ettiğiniz her bir meslektaşınızla yapacağım konuşmaları ve hayatınızın, ki aziz gibi yaşamış olmanız için dua etseniz iyi olur, her bir noktasını araştırmayı ve elbette o koltuğun arkasında geçirmiş olduğunuz her bir saniyeyi incelemeyi bitirdikten sonra, müvekkilimin var olup olmaması tam anlamıyla konuyla ilgili olmayacak, çünkü ne hayatınız ne de itibarınız kalacak. Hiçbiri kalmayacak."

Ricky karşılık vermek istedi, ama veremedi.

Merlin gözlerini dikip Ricky'ye bakmaya devam etti, kılı bile kıpırdamıyordu.

"Hiç düşmanınız var mı, doktor? Ya sizi kıskanan meslektaşlarınız? Bunca yıl içinde tedavilerinden pek memnun kalmayan hastalarınız olduğunu düşünüyor musunuz, doktor? Bir köpeğe hiç tekme attınız mı? Ya da Cape Cod'da bulunan yazlık evinizin önünde arabanızın önüne sincap koştuğunda fren yapamadığınız oldu mu hiç?"

Merlin yine gülümsedi, ancak gülümsemesi bu defa edepsizleşmişti.

"O yeri önceden öğrendim," dedi. Ormanın kenarında, bahçeli ve biraz da okyanus manzaralı çok güzel bir çayırlıkta hoş bir çiftlik evi. On iki dönüm. 1984 yılında kocası yeni vefat eden orta yaşlı bir kadından satın aldınız. Bu alışverişinizde yas tutan taraftan bir nevi yararlandınız, ne dersiniz doktor? Mülk değerinin ne kadar yükseldiğine dair bir fikriniz var mı? Eminim vardır. Doktor Starks, size sadece bir, fazla değil, sadece bir şey söylememe izin verin. Müvekkilimin suçlamalannda en ufak bir doğruluk payı olsa da olmasa da bu iş daha bitmeden o mülke ben sahip olacağım.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ve dairenize sahip olacağım, Chase'deki banka hesabınıza ve henüz para çekmediğiniz Dean Witter'daki emeklilik hesabınıza ve aynı borsa firmasıyla tuttuğunuz mütevazı hisse senedi portföyünüze sahip olacağım. Ama yazlıktan başlayacağım. On iki dönüm. Bence parselleyip çok para kazanabilirim. Siz ne düşünüyorsunuz, doktor?"

Ricky avukatı dinlerken için için yandığını hissetti.

"Bunu nasıl bili..." diye söze başladı kendinde güç bulamayarak.

"Bilmeyi meslek ediniyorum," diye kesti Merlin hızlıca. "Eğer istediğim bir şeye sahip olmasaydınız umurumda olmazdı. Ama sizde var ve inanın bana, çünkü avukatınız da aynını söyleyecek, savaşmaya değmez."

"Dürüstlüğüm kesinlikle buna değer," diye karşılık verdi Ricky.

Merlin tekrar omuz silkti. "Şu anda tam olarak anlamıyorsunuz, doktor. Dürüstlüğünüzü az çok nasıl muhafaza edebileceğinizi anlatmaya çalışıyorum burada. Siz akılsızca bunun doğru veya yanlış olmak hakkında olduğuna inanmayı tercih ediyorsunuz. Yalan söylemektense doğruyu anlatmak. Bu sözlerin sizin gibi emektar bir psikanalistten gelmesini ilginç buluyorum. Gerçekler şaşırtacak kadar hakiki ve net biçimde duyduğunuz bir şey midir? Yoksa gerçekler gizlenmiş, kapatılmış ve her tür psikolojik ağırlıklarla üzeri örtülmüş, bir kez tanımlandığında güvenilmez ve anlaşılmaz mıdır? Gerçekler asla tam olarak siyah ya da beyaz da değillerdir. Daha çok gri, kahverengi ve hatta kırmızı tonlardadır. Mesleğinizin telkin ettiği de bu değil mi?"

Ricky kendini aptal gibi hissediyordu. Avukatın sözleri, rakiplerin denk olmadığı bir boks maçında yenilen nice yumruklara benzer ağır darbeler indiriyordu. Derin bir nefes aldı, ofise gelerek aptallık ettiğini ve en akıllıca hareketin hemen çıkıp gitmek olduğunu düşünüyordu.

Kalkmak üzereydi ki Merlin ekledi:

"Cehennem birçok farklı biçimde olabilir, Doktor Starks.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Beni de bunlardan biri olarak düşünün."

"Söylediklerini tekrarla," dedi Ricky. Ama hatırladığı şey Virgil'in ona ilk görüşmesinde söylediğiydi, Ricky'ye onu cehenneme götürecek olan kılavuz olduğunu söylemişti ve isminin geldiği yer de orasıydı.

Avukat gülümsedi. "Arthur zamanında," dedi karşı tarafı ölçüp tartarak, belirgin şekilde eksikliğini bulmuş bir adamın özgüveniyle ve hoşnut biçimde, "Cehennem her türlü insanın aklında çok gerçekçiydi, hatta eğitimli ve bilge insanların bile. İblislere, şeytanlara, kötü ruhların ele geçirdiklerine ve benzer ıvır zıvıra derinden inanıyorlardı. Tanrı'ya daha az saygı gösterenleri bekleyen ateş ve sülfürün kokusunu alıyorlardı, cehennemde yanmanın ve ebedi işkencelerin kötü yaşanan hayatların mantıklı sonuçlan olduğunu düşünüyorlardı. Günümüzde işler daha karışık, öyle değil mi doktor? Kızgın bir cehennemde alevli maşalarla ıstırap çekeceğimize ve ebediyen lanetleneceğimize gerçekten inanmıyoruz. Peki, onların yerine neyimiz var? Avukatlanmız. Hayatınızı kolaylıkla o sanatçıların orta çağ görüntüsünü andıran tablolanna dönüştürebilirim. Sizin istediğiniz kolay çıkış yolunu seçmek doktor. Kolay yolu. Şu sigorta poliçenizi tekrar kontrol edin."

Konferans odasının kapıları tam o anda açıldı ve iki hamal girmeden önce duraksadılar. "Bu mobilyaları şimdi çıkartmamız gerekiyor," dedi adamlardan bir tanesi. "Kalanlar bunlar sayılır." Merlin ayağa kalktı. "Sorun değil. Sanıyorum Doktor Starks da gitmeye hazırlanıyordu."

Ricky de ayaktaydı. Başını salladı. "Evet, öyle." Avukatın kartvizitine baktı. "Avukatım size buradan mı ulaşacak?"

"Evet."

"Tamam," dedi. "Ve siz müsait olacaksınız..."

"Size uygun bir zamanda, doktor. Bunu bir an önce halledecek kadar akıllı olduğunuza inanıyorum. Değerli tatilinizi benim için kaygılanmakla ziyan etmeyi hiç ama hiç istemezsiniz, değil mi doktor?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Tatil planlarından avukata hiç söz etmediğinin farkına varmış olsa da Ricky cevap vermedi. Sadece kafasını salladı, döndü, dönüp ardına bir saniye bile bakmadan ofisten çıktı.

Ricky taksiye bindi ve şoföre Plaza Hotel'e götürmesini söyledi. En fazla on iki blok ötedeydi. Ricky'nin aklından geçenler için en iyisi buydu. Taksi, şehir taksilerine has bir biçimde şehrin içinden süratle geçti; aniden gazlayarak, kayarak, frenleyerek, şerit değiştirerek, trafiğin içinden slalomla geçerek, düzenli, sakin ve yolculuk süresinden ne daha çok ne de daha az bir sürede öne doğru yalpaladı. Ricky şoförün camdaki kimliğine baktı ve bu da beklediği üzere anlaşılamayan yabancı bir isimdi. Arka koltukta otururken Manhattan'da taksi bulmanın bazen ne kadar zor olduğunu düşündü, avukatın ofisinden sarsılmış bir halde çıkarken bu taksinin orada bekliyor olması şaşırtıcı değil miydi? Sanki onu bekliyormuş gibi.

Şoför taksiyi otelin önündeki kaldırıma sertçe çekti. Ricky plastik bölmeden biraz para sıkıştırıp taksiden indi. Kapı görevlisini görmezden geldi, merdivenlerden yukarı sıçradı ve dönen kapılardan geçti. Otel lobisi insanlarla dolup taşıyordu, Ricky değişik topluluklar, turist grupları, bagaj yığınları ve aceleyle koşturan karşılama görevlilerinin arasından hızla geçti. Palm Court'a çıktı. Restoranın uzak bir köşesinde duraksadı, bir süre menüye baktı, ardından öne doğru abanarak sindi ve koridora doğru yöneldi, gereksiz yere dikkat çekmemek için mümkün olan en uygun hızla hareket ediyordu, hareketleri otelde kalan birinden daha ziyade trene geciken bir adam gibiydi. Doğrudan otelin Central Park'a giden güney çıkış kapısına yöneldi, kapılardan geçip sokağa çıktı.

Müşteriler çıkarken onlar için taksi çağıran bir kapı görevlisi vardı. Ricky kaldırımda toplanmış bir ailenin yanından geçti. "Müsaade eder misiniz," dedi havai tişörtü giyen, yaşlan altı ve on arası değişen üç gürültücü çocuktan oluşan sürüye çobanlık eden orta yaşlı bir babaya. Yanlarında ürkek bir eş duruyordu,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kuluçkaya yatan anne tavuk. "Biraz acelem var. Kabalık etmek istemem fakat..." Baba, Ricky'ye çıldırmış gibi baktı, sanki ta Idaho'dan New York'a yapılan aile gezisi onlardan kimse taksi çalmazsa eksik kalırmış gibi, bir şey demeden kapıyı işaret etti. Ricky taksiye atladı, kapıyı kapatırken kadının "Ralph, ne yapıyorsun? O bizim taksimizdi..." dediğini duydu.

En azından taksi şoförü Rumplestiltskin tarafından tutulan biri değil, diye düşündü Ricky. Şoföre Merlin'in ofisinin adresini verdi.

Tahmin ettiği gibi binanın önünde park eden beyaz kamyonet artık yoktu. Mavi ceketli güvenlik görevlisi de kaybolmuştu.

Ricky öne eğildi ve taksi şoförünün bölmesine tıkladı. "Fikrimi değiştirdim." dedi. "Beni bu adrese götürün lütfen." Avukatın kartvizitindeki yeni adresi sesli okudu. "Ama yaklaştığında bir blok öncesinde dur, tamam mı? Önünde inmek istemiyorum."

Taksi şoförü sessizce omuz silkti ve başını sallayarak onayladı.

Trafikte mücadele on beş dakika sürdü. Merlin'in kartvizitindeki adres Wall Street'e yakındı. Saygınlık kokusu yayılıyordu.

Şoför denileni yaptı, adresten bir blok uzakta durdu. "Yukarısı," dedi adam. "Oraya devam etmemi ister misiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi Ricky. "Burası iyi." Parayı ödedi ve hapsolduğu arka koltuktan kendini dışarı attı.

Aşağı yukarı tahmin ettiği gibi, büyük ofis binasının önünde nakliyat şirketinin kamyonetinden eser yoktu. Cadde boyunca yukarı ve aşağı baktı fakat ne avukat, ne şirketi, ne de mobilyalara dair hiçbir iz bulamadı. Doğru olduğundan emin olmak için kartvizitteki adresi tekrar kontrol etti, ardından binanın içine baktı ve ön kapıda bir güvenlik masasının olduğunu gördü. Ciltsiz bir kitap okuyan üniformalı bir güvenlik bekçisi, video ekranları ve asansör hareketlerini gösteren elektronik bir bankonun arkasında duruyordu. Ricky binaya adım attı ve ilk önce ofis kat planlarının yazdırılmış olduğu duvara yöneldi. Hızlıca kontrol etti ve Merlin adında birinin yazmadığını gördü. Bekçiye doğru yürüdü, öne çıkınca bekçi baktı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı Ricky. "Kafam biraz karıştı galiba. Şu avukatın adresi var elimde, ancak ismini listede bulamıyorum. Bugün buraya taşınıyor olması gerekiyor."

Bekçi kartı kontrol etti, kaşlarını çattı ve kafasını salladı. "Bu doğru adres," dedi, "ancak bu isimde kimse yok."

"Belki de ofis boştur? Dediğim gibi, bugün taşınacak."

"Güvenliğe kimse bir şey söylemedi. Üstelik hiç boş ofis yok. Yıllardır yok."

"Bu çok garip," dedi Ricky. "Basım hatası olmalı."

Bekçi kartı geri verdi. "Olabilir," dedi.

Ricky kartı cebine koydu, onu takip eden adama karşı ilk çarpışmayı kazandığını düşünüyordu. Ama bunun nasıl bir fayda sağlayacağından emin değildi.

Ricky kendi binasına geldiğinde hâlâ biraz memnun hissediyordu. Avukat ofisinde kiminle tanıştığından emin değildi, kendini Merlin olarak tanıtan adamın gerçekte Rumplestiltskin olup olmadığını merak ediyordu. Bu büyük bir olasılıktı, diye düşündü Ricky, çünkü böyle bir durumda adamın Ricky'yi yüz yüze görmek isteyeceğinden emindi. Bundan tam olarak neden emin olduğunu bilmiyordu, ama mantıklı geliyordu. Ona acı çektirmekten zevk alan birisinin, eserini ilk elden görme fırsatını istemeyeceğini hayal etmek biraz zordu.

Ancak ileri sürdüğü bu fikir, o adamın ismini tahmin etmesi için çizmesi gereken portreyi renklendirmeye bile başlamamıştı.

İçerisinde ev ofisini ve dört başka daireyi barındıran kahverengi binanın merdivenlerini çıkarken "Psikopatlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu kendine. "Pek de bir şey bilmiyorsun," diye cevap verdi sorusuna sessizce. Onlar hakkında bildikleri, hafif ölçekliden önemli ölçüdeki arızalıların sorunları ve nevrozlarıydı. Ölümüne sebebiyet vermek amacıyla yalanlardan oluşan bir dünya yaratabilecek kişiler hakkında pek de fazla bir şey bilmediğini düşündü. Ricky, bunun hiç bilmediği bir alan olduğunu anladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bir anda, Rumplestiltskin'e karşı bir kez taktik uygulamış olmanın tatmini uçup gitti. Kendine sakin bir şekilde hatırlattı:

Tehlikede olan şeyi unutma.

Postanın gönderilmiş olduğunu gördü ve kutuyu açtı. Sol üst köşesinde New York Şehri Ulaşım Müdürlüğü mührünü taşıyan, ince uzun bir zarf vardı. İlk önce bunu açtı.

Sevgili Doktor Starks,

Soruşturmamız Bay Zimmerman 'in özel eşyaları arasında yer alanlarla sonuçlandırılmıştır. Sizden söz ettiği ve tedaviniz hakkında fikir beyan ediyor gibi göründüğünden size yolluyorum. Bu arada ölümü ile ilgili dosya artık kapanmıştır. Saygılarımla, Dedektif J. Riggins.

Ricky öndeki mektubu arkaya doğu katladı ve fotokopiyi okumaya başladı. Daktiloyla yazılmış kısa bir mektuptu ve içine korku salmıştı.

İlgili Kişiye:

Konuşuyorum, konuşuyorum fakat hiç iyileşmiyorum. Kimse bana yardım etmiyor. Kimse gerçek beni dinlemiyor. Annem için birtakım düzenlemeler yaptım. Bunlar, sigorta evrakları, vasiyet ve başka evraklarla beraber işyerimdeki masamda. Dr. Starks hariç, ilgili herkese özürlerimi sunarım. Geride kalan herkese elveda.

Roger Zimmerman

İmzası bile daktiloyla yazılmıştı. Ricky gözünü intihar yazısına dikti, duygularının güçsüzleşerek azaldığını hissediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Dokuzuncu bölüm

Ricky, Zimmerman'ın notunun gerçek olmasının imkansız olduğunu düşünüyordu.

Kararlılığını korumayı sürdürdü. Zimmerman'ın intihar etme olasılığı Ricky'ninkinden fazla değildi. İntihar etmeyi düşündüğünü, intihar eğilimi ya da kendine şiddet uygulama isteği olduğunu gösteren hiçbir belirti yoktu. Zimmerman inatçı ve nevrotik bir adamdı, üstelik psikanalizin doğasını yeni anlamaya başlamıştı. Kolay kolay kendi isteğiyle bir şey yapacak adam değildi, Ricky bu yüzden metro treninin önüne zorla itildiğine inanıyordu. Ama aynı zamanda neyin gerçek olduğunu ve neyin olmadığını ayırt etmekte zorlanmaya başlamıştı. Önünde duran mektup, metro istasyonu ve polis merkezlerine yapmış olduğu ziyaretlerin ardından bile Zimmerman'ın öldüğü gerçeğini kabullenemiyordu. Düşsel bir yerde takılıp kalmıştı. İntihar mektubuna baktı ve adı geçen tek kişinin kendisi olduğunu fark etti. Mektubun elle imzalanmamış olduğunu da fark etti. Mektubu yazan kişi imza atmak yerine daktiloyla Zimmerman'ın ismini yazmıştı. Ya da Zimmerman notu daktiloyla yazmıştı, gerçekten o yazdıysa tabii.

Ricky'nin başı dönüyordu.

O sabah, avukata karşı taktik uygulamış olmanın verdiği haz duygusu yok olmuş, yerini midesinde başlayacak olan, kusma sınırına dayanan, ancak gerçekte psikosomatik olduğunu bildiği bir bulantı almıştı. Ayaklarına dolanan ve omzuna çöken ağırlığı hissederek asansörle evine çıktı. Kendine acımanın ilk parçalan kalbine sızmaya başlamıştı, "Neden ben?" sorusu adımlannı takip ediyordu. Ofisine varana kadar yorulmuştu.

Kendini masasının arkasına attı ve psikanalistler derneğinden gelen mektubu aldı. Merlin'den son kez haber aldığını dü-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

şünecek kadar aptal olmamasına rağmen, avukatın ismini aklından sildi, ya da her ne ise artık. Sözde kurbanın tedavi olduğu Boston'da çalışan terapistin adı mektuba eklenmişti, Ricky bunun bir sonraki arayacağı kişi olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Bir anlığına ismi görmezden gelmek istedi, ondan açıkça bekleneni yapması gerektiğini de bilmezden gelmek istiyordu. Fakat böyle davranırsa, masum olduğunun kanıtlanmasını engelleyip, suçlu bir adamın sergilediği bir davranış olarak değerlendirileceğinin farkına vardı, bu nedenle terapisti aramak ne kadar yararsız ve ondan beklenen davranış olsa da o aramayı yapmak zorundaydı.

Midesindeki rahatsızlığı hissetmeye devam ederek uzandı ve terapistin numarasını tuşladı. Bir kez çaldı ve biraz da bekledikten sonra, telesekreter devreye girdi: "Ben Martin Soloman. Şu anda telefona bakamıyorum. Lütfen isminizi, numaranızı, kısa mesajınızı bırakın, size kısa sürede geri döneceğim." En azından tatile çıkmamış, diye düşündü Ricky.

"Doktor Soloman," dedi Ricky hızlıca, sesine kızgınlık ve öfke ateşi katmaya çalışan bir oyuncu gibi, "Ben Manhattan'dan Doktor Frederick Starks. Hastalarınızdan biri tarafından görevimi ciddi anlamda kötüye kullanmakla suçlandım. Bu suçlamaların tamamen yanlış olduğunu size bildirmek istiyorum. Hepsi hayal ürünü, gerçekle hiçbir alakası yok. Teşekkür ederim." Ardından telefonu kapattı. Mesajın sertliği cesaretini biraz geri getirmişti. Saatine baktı. Beş dakika, diye düşündü. En fazla on dakika sonra arayacak.

Bu konuda haklıydı. Yedi dakika dolar dolmaz telefon çaldı.

Sert ve derin bir sesle cevapladı, "Ben Doktor Starks."

Telefonun diğer ucundaki adam derin bir nefes aldı ve "Ben Martin Soloman, doktor. Kısa mesajınızı aldım ve size hemen geri dönmenin akıllıca olacağını düşündüm," dedi.

Ricky devam etmeden önce telefonda sessizlik yaratarak kısa bir süre bekledi, "Hastanız kim? Kim beni bu ayıplanacak davranışlarla suçluyor?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Soloman konuşmadan önce Ricky'yi aynı sessizlikle selamladı, "Hastamın ismini deşifre etme konusunda iznimin olup olmadığını henüz bilmiyorum. Uzman tıp yetkilileri ofisinden müfettişler geldiğinde kendisini tanıtacağını söylemişti bana. New York Psikanaliz Derneği'ne şikayetini iletmek bile iyileşme sürecinde önemli bir adım oldu. İlerleme kaydederken dikkat etmesi gerekiyor. Ancak bu bana olağanüstü geliyor, doktor. Hastalarınızın bu kadar kısa bir süre öncesine kadar kim olduklarını bilmiyor musunuz? Son altı ay boyunca bana iddialanyla ilgili sağlamış olduğu detaylar, söylediklerine inandırıcılık kazandırdı."

"Detaylar?" diye sordu Ricky. "Ne tür detaylar?"

Doktor duraksadı. "Yani ben sizin ne kadarını..."

"Saçmalamayın. Bu insanın var olduğuna zerre kadar inanmıyorum," diye böldü Ricky sertçe.

"Kendisinin tamamen gerçek olduğunu size temin ederim. Ve acısı da oldukça gerçek," dedi terapist, bu sabah avukat Merlin'in söylemiş olduklarını aynen tekrar ederek. "Kısacası doktor, sözlerinizi pek ikna edici bulmuyorum."

"Peki, ne detaylanymış bunlar?"

Soloman konuşmadan önce durakladı, "Sizi fiziksel ve özel yönlerinizle anlattı. Ofisinizi tasvir etti. Sesinizi de taklit edebiliyor, ve artık diyebilirim ki, kusursuz bir taklit gibi görünüyor..."

"İmkansız," dedi Ricky düşünmeden.

Doktor Soloman tekrar durakladı ve ardından sordu, "Söyleyin bana doktor, ofisinizdeki duvarda Freud tablosunun yanında Cape Cod'da gün batımının küçük mavi ve sarı gravürü var mı?"

Ricky'nin neredeyse nefesi kesilecekti. Ofisinin ve evinin manastıra benzeyen dünyasından arda kalan birkaç parça sanat eserinden bir tanesiydi bu. Karısının ona hediye ettiği on beşinci evlilik yıldönümü hediyesiydi ve karısının kansere yenik düşmesinin ardından varlığını temizlemesinden sonra yadigar kalan birkaç eşyadan biriydi.

Soloman devam etti, "Orada, değil mi? Ona cinsel tacizde bulunurken kendisini resimde hayal etmek için özellikle hep o esere

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

odaklandığını söyledi hastam. Bedeninin dışına çıkmak gibi. Aynını yapan başka cinsel kurbanlar da tanıdım, kendilerini o anda bulunduklan yerden başka bir yerde hayal etmek için yaparlar. Yaygın sayılabilecek bir savunma mekanizması."

Ricky zorlukla yutkundu. "Böyle bir şey hiçbir zaman olmadı."

"Tamam," dedi Soloman birden, inandırmanız gereken kişi ben değilim, öyle değil mi?"

Ricky sormadan önce durdu, "Hasta ne kadar zamandır size geliyor?"

"Altı aydır. Ve kat edeceğimiz çok uzun bir yol var daha."

"Onu kim gönderdi?"

"Anlayamadım?"

"Onu size kim gönderdi?"

"Birisinin onu bana gön..."

"Bana bu tür bir duygusal travma yaşayan bir kadının isminizi sadece telefon rehberine bakıp bulduğunu mu anlatmak istiyorsunuz?"

"Notlarımı kontrol etmem gerekir."

"Hafızanız yeterli olmalı."

"Yine de notlarımı kontrol etmeliyim."

Ricky burnundan soluyordu. "Onu kimsenin göndermediğini öğreneceksiniz. Ortada olan bir neden için sizi o seçti. Peki, tekrar soruyorum: Neden siz doktor?"

Soloman durup düşündü. "Cinsel suç mağdurlanyla ilgili davalardaki büyük başarımdan ötürü bu şehirde bir itibarım var."

"İtibar derken neyi kastediyorsunuz?"

"Yerel basında çalışmalarım hakkında birkaç yazılı makale çıktı."

Ricky hızlı düşünüyordu. "Sık sık mahkemede ifade verir misiniz?"

"Pek sık değil. Ama dava açmayı iyi bilirim."

"Pek sık değil, ne sıklıkta?"

"İki ya da üç kez. Ve bununla nereye varmaya çalıştığınızı biliyorum. Evet, onlar kamuoyunda iyi bilinen davalardı."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Hiç bilirkişi oldunuz mu?"

"Evet. Birkaç hukuk davasında, bir tanesi sizinle aynı şeylerle suçlanan bir psikiyatriste karşı olan bir dava olmak üzere. Ben Massachusetts Tıp Merkezi Üniversitesi'nde okutmanlık da yapıyorum, burada suç fiilinden çeşitli iyileştirme profilleri dersi veriyorum..."

"Hasta size gelmeden kısa bir süre önce isminiz gazetede çıktı mı? Göze çarpan bir şekilde?"

"Evet. Boston Globe'da bir başmakalede. Ama ne anlama..."

"Ve hastanızın güvenilir olduğunda ısrar ediyorsunuz?"

"Evet, ediyorum. Onunla altı aydır tedavideyim. Her hafta iki seans. Her zaman tamamıyla tutarlı oldu. Bugüne kadar söylediği hiçbir şey ondan biraz olsun şüphe etmeme neden olmadı. Doktor, ikimiz de bir terapiste başarıyla yalan söylemenin ne kadar imkansız olduğunu biliyoruz, özellikle de uzun süreli bir birliktelik söz konusuysa."

Birkaç gün önce olsa, Ricky bu açıklamalara şüphesiz katılırdı. Ama artık o kadar emin değildi. "Peki, şimdi nerede ?"

"Ağustosun üçüncü haftasına kadar tatilde."

"Ağustos boyunca ona ulaşılabilecek bir numara verdi mi size?"

"Hayır. Sanmıyorum. İşçi bayramının kısa süre öncesine zar zor randevu ayarladık ve konuyu orada kapattık."

Ricky zihnini kurcaladı ve bir soru daha sordu. "Peki, göze çarpan, olağanüstü, delici yeşil gözleri var mıydı?"

Soloman durdu. Sesi soğuktu. "O halde onu tanıyorsunuz?"

"Hayır," dedi Ricky. "Sadece tahmin ettim."

Ardından telefonu kapattı. Virgil, dedi kendi kendine.

Ricky kendini ofisin karşı tarafına, Boston'daki sahtekar hastanın yalan yanlış hatıralarında akılda kalıcı bir şekilde hesaba katılan resmin olduğu duvara bakarken buldu. Dr. Soloman'ın gerçekliğine ve özenle seçildiğine dair tek bir kuşkusu yoktu. Ricky aynı şekilde Dr. Soloman'ın desteğini arayıp bulan bu denli güzel ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sorunlu kadını asla bir daha görmeyeceğine dair şüphe olmadığını da anlamıştı. En azından Soloman'ın düşündüğü anlamda. Ricky kafasını salladı. Hastaların onlara olan düşkünlüğünden ve medyanın ilgisinden zevk alacak hale gelecek kadar büyük kibirleri olan psikanalistlerin sayısı hiç de az değildi. İnsanların her türlü davranışına ve dünyanın işleyiş biçimine sanki eşsiz ve tamamen sihirli anlayışa sahiplermiş gibi davranarak, şişirilmiş bir düzene ait fikirler karalıyor ve beyanlarda bulunuyorlardı. Ricky Soloman'ın anlamak için gereken yoğun çabayı göstermeden, bilginin sadece görüntüsünü alan gösteriş meraklısı psikanalistlerin çizgisine daha yakın olduğunu tahmin ediyordu. Birisini kelepçelenmeden kısaca dinlemek, her gün oturup, meselenin özünün peşinde günlük ve saçma sapan katmanları delip geçmeye çalışmaktan çok daha basitti. İsimlerini ve fikirlerini mahkeme salonlarına ve gazetede yer alan makalelere ödünç veren aynı mesleğe mensup kişilere nefret dışında bir his beslemiyordu.

Ama Ricky problemi Soloman'ın itibarının, şöhretinin ve tanınmış bir kişi olmasının suçlamalara inandırılıcılık katacak olması olarak görüyordu.

Mektubun sonuna Ricky'nin ismini dahil etmiş olması, bunları tasarlayan insanın amacını yerine getirecek kadar uzun süre kazandıracak bir ağırlık katmıştı.

Ricky kendine sordu: Bugün ne öğrendin?

Çok şey, diye cevap verdi. Ama özellikle, dolandığı örümcek ağının düşman tarafından aylar öncesinden örüldüğünü öğrenmişti.

Dönüp duvarı süsleyen resme baktı. Onlar buradaydı, önceki günden çok daha evvel. Gözlerini ofisinde gezdiriyordu. Burada olan hiçbir şey güvenli değildi. Burada olan hiçbir şey özel değildi. Buraya aylar öncesinde geldiler ve ben farkına varamadım, diye düşündü.

Midesine giren yakıcı bir öfke onu sersemletti ve ilk tepkisi yerinden fırlayıp, ofisin karşı tarafına geçmek ve Boston'daki doktorun bahsettiği küçük gravür resmi kavrayıp, kancasından

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

söküp almak oldu. Çerçevesini çatlatıp camını tuz buz ettiği resmi masasının yanındaki çöp kutusuna fırlattı. Ses küçük ofisinde silah ateşlemesi gibi yankılandı. Küfürler ağzından dökülüyordu, karakterine aykırı ve kaba bir şekilde sinirini havaya haykırıyordu. Döndü ve kendini doğrultmak istercesine masanın kenarını kavradı.

Öfkesi geldiği gibi uçup gidiyordu ve yerini içinde sürünerek ilerleyen başka bir mide bulantısı dalgası alıyordu. Sersemlemiş bir haldeydi; başı dönüyordu, fazla hızlı kalktığında, özellikle de grip veya ağır soğuk algınlığı olan birinin hissettiği biçimde. Ricky duygusal olarak tökezliyordu. Zar zor nefes alıyordu, hırlıyordu ve birisi göğsüne ip dolayıp nefes almasını zorlaştırıyormuş gibi hissediyordu.

Dengesini tekrar sağlayabilmesi birkaç dakikasını aldı, dengesine kavuşmasına rağmen güçsüz ve harap hissediyordu.

Ofisinde bakınmaya devam etti, ancak şimdi her şey daha farklı görünüyordu. Hayatını süsleyen tüm eşyalar uğursuz bir biçim almış gibiydi. Gördüğü hiçbir şeye artık güvenemeyeceğini düşündü. Virgil'in Boston'daki doktora başka ne tasvir etmiş olduğunu merak ediyordu; hayatına dair başka hangi detaylar şikayet dosyasında şu anda Tıp Etiği Denetim Kurumu'nda sergileniyordu. Bir zorlama ya da saldırının ardından perişan halde olan hastalarının ona geldiği ve tecavüz hakkında konuştukları zamanlan ve bu şeylerin hayatlarını ne kadar huzursuz hale getirdiğini hatırladı.

Bu şikayetleri duyarlılıkla, tarafsızlıkla dinlemişti hep; ancak, bu duygunun ne kadar ilkel olduğunu gerçekten anlamamıştı hiç. Şimdi daha iyi bir fikri vardı, dedi kendine.

O da soyulmuştu.

Tekrar odada bakındı. Ona bir zamanlar güvenli gibi görünen her şey bu özelliğini hızla kaybediyordu.

Bir yalanın gerçek gibi görünmesini sağlamak düzenbazlık isteyen bir iştir, diye düşündü kendi kendine. Planlama gerektirir.

Ricky masanın arkasına geçti ve telesekreterinin kırmızı ışı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ğının durmadan yanıp söndüğünü gördü. Mesaj sayacı yanıyordu, kırmızı renkteydi ve üzerinde dört yazıyordu. Aşağı doğru eğildi ve makinenin düğmesine basıp ilk mesaj lan dinlemeye koyuldu. Bir hastasına ait olan bu sesi hemen tanıdı, *New York Times'"*da çalışan orta yaşlı bir gazeteci, daha enerjik, daha genç gazeteciler tarafından bilimkurgu bölümü için yazılan hikayeleri düzenleme gibi iyi maaşlı fakat kendini tekrarlayan bir işte sıkışıp kalmış bir adam. Hayatında daha fazla şey yapmayı, yaratıcılığı ve özgünlüğü araştırmayı arzulayan bir adamdı aynı zamanda, ama bu tutkunun özenle yönetilen hayatına getirebileceği kargaşadan korkuyordu. Hasta yine de zeki ve bilgiliydi ve terapisinde büyük adımlarla ilerliyordu, kendini adamış akademisyenlerin çocuğu olarak katı bir anlayışla geçen çocukluğu ile macera yaşama korkusu arasındaki bağlantıyı anlamaya başlamıştı. Ricky adamı gayet severdi ve psikanalizini tamamlayacak ve özgürlüğü ona verilmiş bir fırsat olarak görecek olası bir aday olarak görüyordu, ki bu da her psikanalist için büyük mutluluk anlamına gelirdi.

"Doktor Starks," dedi adam yavaşça ve neredeyse isteksizce kendini tanıtırken. Tatildeyken telesekreterinize mesaj bıraktığım için özür dilerim. Tatilinizi bölmek istemem, fakat bu sabah gelen postada rahatsız edici bir mektup vardı."

Ricky derin bir nefes aldı. Hasta yavaşça devam etti.

"Mektup, New York Psikanaliz Derneği ve Tıp Ahlakı Denetim Kurulu yoluyla size karşı açılan davanın bir kopyasıydı. Suçlamalann isimsiz olması nedeniyle karşı çıkmanın çok zor olduğunun farkındayım. Mektubun kopyası yanlışlıkla evime gönderilmişti, ofisime değil ve üzerinde gönderenin adresi ya da herhangi bir ayırt edici özellik yoktu."

Hasta tekrar durakladı.

"Ciddi bir menfaat çatışmasının ortasında kaldım. Şikayetin önemli bir haber olacağı ve ek araştırmalar için haberci personele iletilmesi gerektiğinden kafamda pek şüphe yok. Ama öte yandan bu davranış, ilişkimizi açık olarak ciddi biçimde tehlikeye

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

atar. Karşı çıktığınızı tahmin ettiğim iddialar beni büyük ölçüde huzursuz etti..."

Hasta sanki nefesini tutuyordu, ardından acılı bir öfkeyle ekledi, "Herkes yaptığı yanlışları inkar eder. Ben yapmadım, ben yapmadım, ben yapmadım, ta ki daha fazla yalan söyleyemeyecekleri olaylara yakalanıp detaylarla tuzağa düşene kadar. Başkanlar. Devlet memurları. İş adamları. Doktorlar. İzci başkanları ve alt lig antrenörleri. Tanrı aşkına. Sonunda gerçeği söylemek zorunda kalırlar ve herkesin onların daha önceleri yalan söylemek zorunda olduklarını anlamalarını beklerler, kahrolası yakayı ele verip daha iyi bir yalan söyleyemeyene kadar yalan söylemeye devam etmeleri normalmiş gibi."

Hasta tekrar durdu, ardından telefonu kapattı. Mesaj kısa kesilmişti, Ricky'nin karşılık vermesini istediğini düşünmüyordu.

Ricky'nin elleri çalıştır tuşuna tekrar basarken titriyordu. Bir sonraki mesaj adeta hıçkırarak ağlayan bir kadındı. Maalesef sesi tanıdı ve bunun da uzun süreli tedavide olan bir hastası olduğunu fark etti. O da mektubun bir kopyasını aldı diye tahmin etti. Kaseti hızla ileri sardı. Diğer iki mesaj da hastalanndandı. Bir tanesi zoraki bastırılmış öfkeyle boğulan ünlü bir Broadway koreografıydı. Diğeri belli bir üne sahip, sinirli olduğu kadar kafası karışmış olan bir portre fotoğrafçısıydı.

Her tarafını umutsuzluk kapladı. Belki de meslek hayatı boyunca ilk kez hastalarına ne söyleyeceğini bilmiyordu. Henüz aramayanların ise mektuplarını daha açmadıklarını tahmin ediyordu.

Psikanalizin kilit unsurlarından bir tanesi de hastanın, hayatına dair her mahrem detayı ona karşılık vermeyen ve hatta en kışkırtıcı bilgilere bile nadiren tepki veren bir insana açtığı hasta ve psikanalist arasındaki merak uyandırıcı ilişkidir. Gerçek mi cesaret mi adlı çocuk oyununda, karşılıklı güveni sağlayan ortak riskler vardır. Sen bana anlat, ben de sana anlatayım. Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim. Psi-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kanalistler bu ilişkiyi tamamıyla tek taraflı yaparak çarpıtmaktalar. Aslında Ricky, hastalarının gerçekte kendisinin kim olduğu, ne düşündüğü, nasıl hissettiği ve ne tür tepkiler verdiğini merak etmelerinin ardında anlam dinamikleri yattığını ve hepsinin, ofisinde gerçekleşen muhteşem aktarım sürecinin bir parçası olduğunu biliyordu. Hastalar ayaklarını uzatıp divanda yatarken o da pek çok şeye bürünüyordu, ama çoğunlukla her birine başka bir şey ifade ediyor, her biri için farklı sıkıntılar anlamına geliyordu. Dolayısıyla her hasta için farklı roller oynayarak, problemlerini çözmede onlara ışık tutuyordu. Sessizliğiyle bir hastanın annesini, bir başka hastanın babasını, diğer bir hastanın ise patronunu psikolojik açıdan taklit ediyordu. Sessizliğinde sevgi ve nefret, öfke ve üzüntü duyguları gizliydi. Kaybı veya reddedilmeyi temsil ediyordu. Bir bakıma, psikanalistin, dokunduğu her yüzeye göre renk değiştiren bir bukalemun olduğunu anlamıştı.

Gelen hiçbir aramaya geri dönüş yapmadı. Akşama kadar bütün hastaları aramıştı. *Times'ın* editörünün haklı olduğunu düşündü. İtiraz etme kavramının yeni baştan tanımlandığı bir toplumda yaşıyoruz. İtirazlar artık, kabul edilebilir bir gerçek üzerinde pazarlık tamamlanana kadar, sonraki aşamalara değin sürekli uyarlandığı hatırlanacak çıkar yalanlarından oluştuğu ihtimalini beraberinde getiriyor.

Hastalarla beraber geçirilen her günü oluşturan saatler, haftayı oluşturan günler, aylan oluşturan haftalar ve yıllan oluşturan aylar dikkatlice kurgulanan tek bir yalanla parçalandı. Hastalarına nasıl cevap vereceğini, herhangi bir cevap verip vermeyeceğini bilmiyordu. İçindeki hekim her bir hastanın suçlamalarının vermiş olduğu karşılığı incelemenin faydalı olacağını biliyordu, ama bu aynı zamanda etkisizdi.

O akşam kendine akşam yemeği olarak konserveden tavuk çorbası yaptı.

Haşlanmış karışımı kaşıklarken içindeki meşhur şifalı ve canlandıncı güçlerin kalbine akıp akmayacağını merak etti.

Hâlâ eyleme geçireceği bir plandan yoksun olduğunu biliyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du. Takip edeceği bir tür harita. Akabinde tedavi sürecine girilen bir teşhis. Şu aşamaya kadar Rumplestiltskin Ricky'ye karakterinin farklı bölümlerine saldıran bir tür sinsi kanser gibi görünmüştü. Hâlâ bir yaklaşım belirlemesi gerekiyordu. Ama problem bunun eğitimini aşmasıydı. Karısını başarısız bir şekilde tedavi eden adam gibi bir onkolog olsaydı, ya da çürük dişi görüp çekebilen bir dişçi olsaydı bildiğini uygulardı. Ama Ricky'nin eğitimi farklıydı. Bir psikanalist, her ne kadar belirtileri ve özellikleri tanımlayabilse de, sürecin basit şartları çerçevesinde nihai olarak hastanın tedaviyi yaratmasına izin verirdi. Ricky'nin Rumplestiltskin'e yaklaşımları ve bunca yıl olumlu olarak yararlandığı özündeki korkuların beli bükülmüştü. Mesleğinin ayırt edici özelliği olan dinginlik, birdenbire tehlikeli bir hal almıştı.

Gecenin geç saatlerinde ilk kez bunun onu öldürebileceğinden endişe etti.

Onuncu Bölüm

Sabah Rumplestiltskin'in takviminden bir gün daha çizdi ve aşağıdaki şiiri besteledi:

Bakmadık yere bırakmadım,
Yirmi yıl öncesine kadar taradım.
Doğru bir zaman aralığında mıyım?
(Vakitten ötürü, vaktim neredeyse doldu.)
Ve bu kadar rahatsız edici iken,
R. 'nin annesi mi aradığım?

Ricky Rumplestiltskin'in kurallarını esnettiğini fark etti, ona verilen talimatın aksine öncelikle bir yerine iki soru soruyordu ve onları tam olarak evet-hayır sorusu olarak ayarlayamıyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ama işkencecisinin kullanmış olduğu anaokulu kafiye şemasını kullanarak Rumplestiltskin'in kural ihlallerini görmezden gelip ve belki de biraz fazla detayla cevap verebileceğini düşünüyordu. Onu ağına kimin düşürdüğünü ortaya çıkarmak için daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Çok daha fazla bilgi. Rumplestiltskin'in, Ricky'ye onu tam olarak nerede arayacağını gösterecek ya da Ricky'nin hangi yetkililerle temasa geçeceğini çözebilmesi durumda yetkililere verebileceği bir isim için aniden yön oluşturacak ufacık bir detay vereceğine ihtimal vermiyordu.

İntikam serüvenini fazla hızlı gerçekleşmeyecek kadar detaylı planlamış, diye düşündü Ricky. Ama bir psikanalist, kapalı kutuları açabilen bir doktor olarak kabul edilir; dolayısıyla gizlenen ve üstü kapatılanlar konusunda uzmandır. Eğer Rumplestiltskin'in gerçek ismini öğrenecekse bu, ne kadar dolambaçlı tasarlamış olursa olsun, adamın beklemediği bir falsodan gelmeliydi.

Şiir, *Times* gazetesinin ön sayfadaki tek sütunluk ilanlara bakan kadının ilgisini çekmiş gibiydi. "Bu sıra dışı," dedi umursamadan. "Bunlar genelde ellinci evlilik yıldönümü kutlaması ya da birilerinin satmak istediği yeni çıkan ürünler için kullanılır," dedi kadın. "Bu farklı görünüyor. Özelliği nedir?" diye sordu.

Ricky kibar olmaya çalışarak etkili bir yalanla cevapladı, "Özenle hazırlanmış izleri takip etmeyi gerektiren bir oyun. Bizim gibi kelime oyunlardan ve bulmacalardan hoşlanan birkaç kişi için."

"Ah," diye karşılık verdi kadın. "Eğlenceli görünüyor."

Ricky buna bir karşılık vermedi çünkü yapmakta olduğu şey onu hiç eğlendirmiyordu. Gazetedeki kadın, cümle yapısının doğru olup olmadığını kontrol etmek açısından şiiri Ricky'ye okudu ve ardından gereken fatura bilgilerini not etti. Ödemenin kredi kartı ile yapılacağını öğrendikten sonra Ricky'den numaraları istedi. Ricky numaralan okurken bilgisayar klavyesinden tıklama sesleri geliyordu.

"Pekala," dedi kadın, "hepsi bu kadar. İlanınız yarın yayınlanacak. Oyununuzda bol şans," diye ekledi. "Umanm kazanırsınız."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bende öyle," dedi Ricky. Kadına teşekkür etti ve telefonu kapattı. Tekrar not ve kayıtlar destesinin başına döndü.

Kısalt ve çıkar, diye düşündü. Yöntemli ve titiz ol.

Ya adamları ele ya da kadınları. Yaşlıları ele gençlere odaklan. Doğru zaman sırasını bul. Doğru ilişkiyi bul. İsmi olacak biri. Bir isim başka bir isme götürecek.

Ricky zor nefes alıyordu. Hayatım, insanlara başlarına gelen şeylerin duygusal şiddetini anlamaları için yardım etmekle geçirmişti. Bir psikanalistin yaptığı şey suçlamayı yalıtmak ve onu başa çıkabilir bir şeye dönüştürmektir, çünkü bir psikanalist intikam alma gereksinimini başa gelebilecek en çok zarar veren bir sinir hastalığı olarak görür. Psikanalist, hastanın bu gereksinimden uzak ve öfkesinin üstesinden geleceği bir yol seçmesini ister. Bir hastanın eyleme geçme gereksinimi duyuyormuş gibi duran büyük bir öfke durumunda psikanalize başlaması çok da nadir bir durum değildi. Tedavi bu dürtüyü ortadan kaldırmak üzere tasarlanmışta, böylece saplantılı intikam alma ihtiyacı duymadan hayatlarına devam edebiliyorlardı.

Onun dünyasında birinin veya bir şeyin hakkından gelmek bir zayıflıktı. Hatta belki de bir hastalıktı.

Ricky kafasını salladı.

Bir yandan başı dönerken, bir yandan da bildiği şeyleri zihninde bir sıraya koyuyordu ve bunları, içinde bulunduğu duruma nasıl uyarlayacağını düşünüyordu. Masasındaki telefon çaldı. Buna şaşırmıştı; duraksadı ve telefona uzanırken Virgil olup olmadığını merak etti.

O değildi. *Times* gazetesindeki bayandı.

"Doktor Starks?"

"Evet."

"Sizi geri aradığım için özür dilerim ama bir sorun oldu."

"Bir sorun mu? Ne tür bir sorun?"

Kadın söylemek istemiyormuş gibi durakladı ve sonra devam etti, "Bana verdiğiniz kredi kartınızın numarası, şey, iptal edilmiş ve geri geldi. Rakamları doğru sırayla verdiğinizden emin misiniz?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky'nin beynine kan sıçradı, odada yalnızdı. "İptal mi edilmiş? Bu imkansız," dedi kızgın biçimde.

"Tamam, belki de ben yanlış..."

Cüzdanına uzandı ve kredi kartını çıkardı, üzerindeki numaraları sırayla ama yavaşça okudu.

Kadın durdu. "Hayır, bu onaylanması için gönderdiğim numara. Kart kısa süre önce iptal edildi diye geri geldi."

"Anlamıyorum," dedi Ricky öfkesi kabararak. "Ben hiçbir şey iptal etmedim. Her ay borcumu ödüyorum..."

"Bankalar bazen hata yapabiliyor," dedi kadın özür diler bir tavırla. "Başka bir kredi kartınız var mı? İsterseniz size faturayı yollayayım. Çekle de ödeyebilirsiniz."

Ricky cüzdanından başka bir kart çıkartacaktı ki birden durdu. Güçlükle yutkunarak, "Verdiğim zahmetten ötürü özür dilerim," dedi sessizce, kendisine zor hakim oluyordu. "Bankayla görüşmem gerekecek. Bana önermiş olduğunuz gibi faturayı yollayın lütfen."

Kadın birkaç resmi söz geveledikten sonra adresini bir kez daha kontrol ederek ekledi, "Bu sürekli olur. Cüzdanınızı mı kaybettiniz? Hırsızlar bazen çöpe atılmış eski makbuzlardan numaraları alıyorlar. Bir şey satın alırken de dolandırılmanız mümkün. Kredi kartı bilgilerine ulaşmanın yüzlerce yolu var, doktor. Ama bankayı arayıp bir an önce durumu düzeltseniz iyi edersiniz. Yapmadığınız ödemeler için kavga etmeyin şimdiden. Her neyse, muhtemelen sabaha size yeni bir kart göndereceklerdir."

"Buna eminim," dedi Ricky. Telefonu kapattı.

Cüzdanından her bir kredi kartını yavaşça çıkardı. Hiçbiri bir işe yaramaz, dedi kendi kendine. Hepsi iptal edildi. Nasıl iptal edildiğini bilmiyordu ama kim tarafından iptal edildiğini biliyordu.

Yine de, zaten doğru olduğunu bildiği şeyi öğrenmek için meşakkatli arama işlemine koyuldu. Neredeyse tüm bankaların telefon operatörleri iyi niyetliydi fakat pek yardımcı olmuyorlardı. Kartlarını gerçekten iptal etmediğini açıklamaya çalışırken bunu yap-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

mış olduğu bilgisi verildi kendisine. Bilgisayarda görünen buydu ve ekran her ne gösterirse doğru olmak zorundaydı. Hepsine kredi kartının tam olarak nasıl iptal edildiğini sordu ve her defasında bankanın web sayfasından elektronik olarak yapıldı cevabını aldı. Görevli, bu gibi basit işlemlerin klavyeye basit birkaç vuruşla tamamlanabileceğini görev duygusuyla vurguladı. Bu, dediklerine göre, müşterilerin finansal hayatlarını kolaylaştırmak için bankanın sunduğu bir hizmetti, Ricky o anki durumunda bunu tartışabilirdi. Hepsi Ricky'ye yeni bir hesap açmayı teklif etti.

Şirketlere onlara tekrar döneceğini söyledi. Ardından en üst çekmecesinde sakladığı makası çıkartıp işe yaramayan plastikleri ortadan kesti. Bunun, kredi kartlarını fazla kullanıp borca saplanan hastaların yapmaya zorlandıkları bir eylem olduğu Ricky'nin gözünden kaçmadı.

Ricky, Rumplestiltskin'in, finansal durumunu ne kadar kontrol edebildiğini bilmiyordu. Nasıl yaptığına dair de bir fikri yoktu. Borç, adamın yarattığı oyuna yakın bir kavram, diye düşündü Ricky. Ona ödenecek bir borcumun olduğunu düşünüyor ve bu kredi kartı ya da çekle ödenebilecek bir borç değil.

Sabahleyin bankanın en yakın şubesine gitmeli, diye düşündü Ricky. Ayrıca mütevazı yatırım portföyünü idare eden adamı arayıp, sekreterine borsacının en kısa zamanda onu aramasını ifade eden bir mesaj bıraktı. Sonra bir süre arkasına yaslanarak oturdu, Rumplestiltskin'in hayatının bu bölümüne nasıl girdiğini çözmeye çalışıyordu.

Ricky bilgisayardan zerre anlamıyordu. İnternet, AOL, Yahoo, eBay, web siteleri, sohbet odaları ve sanal gerçeklik bilgisi sadece kelimelere olan belirsiz kulak aşinalığıyla sınırlıydı, aslında ne olduklarıyla değil. Hastaları, sık sık klavyeye bağlı yaşamlardan bahsederlerdi ve bu sayede bir bilgisayarın ne yapabileceği konusunda takdirini kazanmıştı, ama daha çok bilgisayarların hastalarına ne yapmış olduğu konusunda. Kendisi bunlarla ilgili herhangi bir şey öğrenme ihtiyacını hiçbir zaman hissetmemişti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

O yalnızca yazılarını kalemle not defterlerine karalıyordu. Mektup yazması gerektiğinde dolabında sakladığı yirmi yıldan eski antika bir daktilo kullanıyordu. Aslında ortalama bir bilgisayarı vardı. Karısı hastalandığının ilk yılında satın almıştı ve daha sonra ölümünden bir yıl önce de bir üst modele geçirmişti. Karısının bu makineyi internetin o merak uyandırıcı bağımsız dünyasında kanserlilere destek gruplarını ziyaret etmek ve başka kanser kurbanlarıyla konuşmak için kullanmış olduğunun farkındaydı. Karısının özel yaşamına izinsiz girmeyerek saygı gösterdiğini düşünüp ona bu tür karşı çıkma hareketlerinde eşlik etmiyordu, bir başkası bunu yeterince ilgi göstermediği yönünde yorumlayabilirdi.

Öldükten kısa bir süre sonra, makineyi bulunduğu ve karısının gücünü toplayabildiği zamanlarda başında oturduğu yatak odalarının köşesindeki masadan alıp bir kutuya kaldırarak binanın bodrumundaki bir odaya yerleştirdi. Onu atmayı ya da bir okulun kütüphanesine vermeyi düşünmüştü; ancak, bunun için bir türlü zaman bulamamıştı. Bilgisayarın ona şu anda lazım olabileceği aklına geldi.

Çünkü Rumplestiltskin bilgisayar kullanmayı biliyor, diye düşündü.

Tam o anda ölmüş karısının bodrumdaki bilgisayarını geri getirmeye karar verdi ve oturduğu yerden kalktı. Masanın sağ tarafındaki en üst çekmecede bir asma kilit anahtarı vardı, hemen kaptı.

Sokak kapısını kilitlemiş olduğundan emin olup, ardından bodruma inmek için asansöre bindi. Apartmanın deposuna inmeyeli aylar olmuştu ve küf kokan havayı alınca burnunu buruşturdu. İçerisi resmen kavruluyordu. Sadece asansörden inmek bile astımlı gibi daralmasına neden oldu. Bina yönetiminin, bu alanı neden hiç temizletmediğini merak etti. Duvarda bir ışık düğmesi vardı, hafifçe vurarak açtı; yüz vatlık yalın tepe ışığı bodrumu biraz aydınlatıyordu. Her hareket ettiğinde yanında, karanlığın ve üzüntünün içinden hızlı ve garip bir şekilde geçen gölgeler

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

taşıyordu. Apartmandaki altı dairenin her birine ait bir depolama alanı vardı, ucuz bazla ağacı ahşaplanna çivilenmiş kümes telleriyle çizilmişti, dışına da daire numarası basılmıştı. Lazım olmayan bavulların, kullanılmayan ve paslı bisikletlerin, kayak takımlarının, kırık sandalyelerin ve eski evrak dolusu kutuların konulduğu ve buhar borularının geçtiği bir yerdi.

Toz ve örümcek ağları neredeyse her şeyi kaplamış durumdaydı ve buradaki neredeyse her şey atılamayacak kadar az değere sahip ama her gün yanınızda tutamayacak kadar değersiz kategorisindeydi. Belki de bir gün lazım olabilir deyip zaman zaman biriktirmiş olduğumuz, ama nadiren kullanılan şeyler de bu kategoriye giriyordu.

Kafasıyla tavan arasında fazlasıyla pay kalmasına rağmen Ricky hafifçe aşağıya doğru eğiliyordu. Onun eğilmesine sebep olan daha çok kapalı alandı aslında. Elinde asma kilidin anahtarı kendi kabinine yaklaştı.

Ama kilit önceden açılmıştı. Unutulmuş bir Noel ağacı süsü gibi kapı kolundan aşağıya sarkıyordu.

Yakından baktı ve bir cıvata kesicisiyle kesilmiş olduğunu anladı.

Ricky bir adım geriye gitti, önünden aniden bir fare koşmuş gibi şoktaydı.

İlk içgüdüsü dönüp kaçmaktı, ikincisi içeri doğru ilerlemekti. Tam olarak bunu yaptı, kümes telli kapıya doğru yürüyüp onu yavaşça açtı. O anda, karısına ait bilgisayarı taşıyan kutunun orada olmadığını gördü. Deponun daha da içerisine girdi. Tepedeki lamba kendi gövdesi tarafından kısmen kapatılmıştı, böylece kılıç misali aydınlanmalar etrafı kesiyor gibiydi. Etrafa bakındı ve bir kutunun daha eksilmiş olduğunu gördü. Bu, eski vergi iadelerinin kopyasını tuttuğu büyük plastik bir dosya kutusuydu.

Bunun dışında kalan ve neredeyse çöp değerine sahip her şey tamdı.

Yenilmiş olmanın kahredici duygusuyla neredeyse düşerek arkasını dönüp asansöre doğru yürümeye başladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Tozlu ve kirli hatıraların saklandığı bodrumdan çıkıp tekrar öğle güneşine, daha temiz bir havaya ulaştığında kayıp bilgisayarın ve vergi iadelerinin nasıl bir etki oluşturabileceğini düşünmeye koyuldu.

Nedir çalınan, diye sordu kendi kendine.

Aniden ürperdi. Kendi sorusuna cevap verdi: Belki de her şey.

Kayıp vergi iadeleri, midesini kötü bir ekşime hissiyle altüst etti. Avukat Merlin'in, malvarlığı hakkında bu kadar çok şey bilmesi gayet doğaldı. Muhtemelen Ricky'nin mütevazı yatırımlarıyla ilgili her şeyi biliyordu. Vergi beyanı, sosyal güvenlik numarasından hayır bağışlarına kadar uzanan bir yol haritası gibidir. Bir insanın varlığıyla ilgili tüm gidilmiş yolların hikayesini anlatmadan gösterir. Harita gibi, başka bir insanın hayatında bir yerden başka bir yere götürür, paralı otoyolların aktığı ve arka yolların başladığı yerlere. Tek eksiği tarif ve renk.

Kayıp bilgisayar da Ricky'yi bir o kadar korkutmaktaydı. Sabit sürücüsünde ne kaldığına dair hiçbir fikri yoktu, ama bir şeyler olduğuna emindi. Karısının hastalıkla boğuşurken bilgisayar başında geçirdiği saatleri hatırlamaya çalıştı. Ona ait acıların, hatıraların, kavrayışların ve sanal yolculuklarının ne kadarının orada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bilgisayar teknisyenlerinin geçmişe ait her türlü bilgiyi, hafıza kartından geri getirebildiklerini biliyordu sadece. Rumplestiltskin'in makineden almak istediğine karar verdiği şeyi seçip çıkartabilecek yetenekte olduğunu varsayıyordu.

Ricky kendini dairesine attı. Hissettiği ihlal edilmişlik duygusu, kızgın tıraş bıçağı ile doğranmaya benziyordu.

Etrafına bakındı; özel ve güvenli olduğunu düşündüğü her şeyin aslında korunmasız olduğunu anladı.

Hiçbir şey gizli değildi.

Çocuk olsa o anda gözyaşlarına boğulmuş olacağını fark etti.

O gece gördüğü rüyalar karanlık ve öfkeli hayallerle doluydu: Bı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

çakla doğranıyordu. Bir rüyasında, aşırı loş bir odadan geçmeye çalıştığını görmüştü, eğer ayağı takılırsa karanlığın içine düşüp unutulmuşlar arasına gireceğini biliyordu. Rüyasındaki uzantıyı zikzaklarla geçerken koordinatsız ve sakar hareket ediyor, uyuşmuş parmaklarıyla buğulu duvarları kavramaya çalışıyordu; yol onu çaresizliğe götürüyordu. Zifiri karanlığa ve insanın bilincini tekrar yakalarken hissettiği bocalamaya benzeyen o anki panikle, yatak odasında uyandı. Pijamasından ter damlıyor; kesik kesik nefes alıyordu ve saatlerce aralıksız ağlamış gibi sesi kısılmıştı. Bir anlığına kabustan uyanıp uyanamadığından emin olamadı, yatağının yanındaki lambayı yakıp her zamanki odasında olduğunu fark ettikten sonra kalbi normal hızıyla atmaya başladı. Ricky kafasını yastığa dayadı, dinlenmeye ihtiyacı vardı; ancak, dinlenemeyeceğini biliyordu. Rüyalarının anlamını çözmek hiç de zor değildi. Uyanıkken hayatı ne kadar kötü gidiyorsa rüyalarındaki görüntüler de o kadar kötüydü.

İlan o sabah *Times* gazetesinin ön sayfasında yayınlanmıştı, hem de Rumplestiltskin'in istediği şekilde. Yazıyı birkaç kez okudu. Bu, işkencecisine en azından üzerine düşünebileceği bir şey verecekti.

Ricky, adamın yanıt vermesinin ne kadar zaman alacağını düşündü; ama bunun hızlı olmasını bekliyordu, belki ertesi sabahki gazetede çıkardı. O zamana kadar bulmacanın üzerinde biraz daha kafa yormanın yapılacak en iyi şey olduğuna karar verdi.

İlanın yayınlanmasıyla içini birden geçici bir başarı duygusu kaplamıştı, bir adım ileride olduğu için cesareti yerine gelmiş ve kararlılığı artmıştı. Önceki gün keşfettiği kayıp bilgisayar ve vergi beyanlarının yol açtığı umutsuzluk yok olmasa da en azından bir kenara atılmıştı. İlan Ricky'ye en azından bugün bir kurban olmayacağı hissini verdi. Artık yoğunlaşabildiğini, hafızasının daha keskin ve güçlü olduğunu düşünüyordu. Ricky hafızasını tazelerken ve kendi iç dünyasında sık sık yolculuklar yaparken gün hızla akıp geçiyordu, hastalarıyla beraber olduğu sıradan günler gibi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Sabahın sonuna doğru iki ayn çalışma listesi oluşturmuştu. Yine kendini 1975'te başlayan ve 1985 yılına uzanan dönemle sınırlandırmıştı. İlk listede ona tedaviye gelen yetmiş üç kişi belirlemişti. Tedavi süreleri değişkendi; ciddi sorunları olan bir adamın tedavisi yedi yılken, evliliğinde sıkıntılar yaşayan bir kadınınki üç ayı bulabiliyordu. Çoğu hastanın tedavisi üç ila beş yıl aralığındaydı. Birkaçı ise daha kısa süreli tedavi görmüştü. Hastalarının çoğunda geleneksel Freudyen psikanalizler uyguluyor; haftada dört veya beş kez, divandan ve mesleğin çeşitli tekniklerinden yararlanıyordu. Bazılarında ise bunu kullanmıyordu; onlarla yüz yüze gelip, basit konuşma seansları gerçekleştiriyordu ki böyle durumlarda bir psikanalist gibi değil de onun kaçınmak için çoğunlukla çaba harcadığı fikirler, bildirimler ve önerilerle beraber sıradan bir terapist gibi davranıyordu.

1980'li yılların ortalarına kadar bu tür hastaların çoğunu muayenehanesine gelmekten vazgeçirdiğini ve kendisini tamamıyla psikanalizin derinliğe inme deneyimine adadığını fark etti.

Ayrıca birtakım hastaların, belki de on yıllık süreçte yirmi dört tane, tedaviye başlayıp yarıda kestiklerini biliyordu. Tedaviye devam etmeme nedenleri karışıktı: Bazılarının tedavi ücretini ödeyecek paralan ya da bunu karşılayabilecek sağlık sigortaları yoktu; bazılan da işyeri veya okul durumları nedeniyle taşınmak zorunda kalmıştı. Birkaçı, sadece öfkeyle, yeterince yardım görmedikleri ya da bunun hızlı gerçekleşmemesi yüzünden veya henüz istedikleri gerçekleşmediği için dünyaya aşın kızgın olduklanndan tedaviyi bırakma kararı vermişlerdi. Böyle insanlar az sayıdaydı, ama mevcuttu.

Onlar ikinci listeyi oluşturuyorlardı. Bu, hazırlanması çok daha zor bir listeydi.

İlk bakışta onun çok daha tehlikeli bir liste olduğunu fark etti. Bu listedekiler kızgınlıklarını Ricky'ye karşı bir saplantı haline getirebilmiş ve bunu ileri bir boyuta taşımış kimselerdi.

İki listeyi de önündeki masaya koydu ve isimlerinden yola çıkarak izlerini takip etmeye başlaması gerektiği düşündü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Rumplestiltskin'in cevabını alır almaz her birinden birkaç kişi eleyebilir ve ilerleyebilir, diye düşündü.

Bütün sabah hesap yöneticisinden bir telefon gelmesini bekledi. Adamdan haber almamış olmasına biraz şaşırmıştı çünkü geçmişte Ricky'nin parasını her zaman sıkıcı bir çalışkanlılık ve güvenirlilikle idare etmişti. Numarayı tekrar tuşladı ve yine sekretere ulaştı.

Ricky'nin sesini duyunca sekreter bocalar gibi oldu ve "Oh, Doktor Starks, Bay Williams tam da sizi aramak üzereydi. Hesabınızla ilgili biraz karışıklık oldu," dedi.

Ricky adeta taş kesilmişti. "Karışıklık?" diye sordu. "İnsanları başkalarıyla karıştırabilirsiniz. Köpekleri başka köpeklerle karıştırabilirsiniz. Ama para nasıl olur da karıştırılır? Bu mümkün değil."

"Sizi Bay Williams'a bağlayacağım," diye karşılık verdi sekreter. Kısa süren bir bekleyişin ardından hattın diğer ucundan hesap yöneticisinin sesi geldi. Aşina olduğu ama tanımlayamayacağı bir ses. Ricky'nin yatırımlarının hepsi gerici yatırımlardı; sıkıcı menkul kıymetler ve yatırım fonları, bonolar. Hareketli veya aşın modern şeyler yoktu, sadece tutarlı ve sabit büyüme. Özellikle önemli değillerdi. Tıp dünyasındaki tüm meslekler arasında psikanalistler talep edecekleri ücret ve görebilecekleri hastaların sayısı açısından en kısıtlılar arasındaydı. Psikanalistler, üç ayrı hastayı aynı zaman aralığında üç farklı tetkik odasına kaydettiren röntgen uzmanları ya da seri ameliyatların birinden bir başkasına geçen anestezi uzmanlan gibi değillerdi. Psikanalistler pek sık zengin olmazlardı ve Ricky de bu kurala istisna oluşturmuyordu. Cape'te bir arsası ve dairesi vardı, sadece bu kadar. Ne Mercedes'i. Ne iki motorlu planörü. Ne Long Island Sound limanına demirlenmiş *Rüzgarkızı* adlı uzun bir filika. Ona emekliliği için yeterince para sağlaması için tasarlanan sadece birkaç akıllı yatınm, tabii eğer hasta yükünü hiç azaltmayı düşünmeyecek olursa. Ricky borsacısıyla yılda en fazla bir ya da iki kez konuşurdu, o kadar. Müşteri temsilcisinin havuzunda hep küçük, saf balıklardan bir tanesi olduğunu tahmin ediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Doktor Starks?" diye bağlandı hesap yöneticisi telefona; kibarlıktan öte ve hızlı hızlı konuşuyordu. "Sizi beklettiğim için özür dilerim, ama burada bir sorunu çözmeye çalışıyoruz..."

Ricky'nin midesi boş gibiydi, ve de sert. "Ne tür bir problem?"

"Pekala," dedi hesap yöneticisi, "yeni çevrimiçi borsacılardan biriyle kişisel bir ticari hesap açtırdınız mı? Çünkü..."

"Hayır, açtırmadım. Aslında neden bahsettiğinizi pek bilmiyorum."

"Tamam, karışıklık yaratan kısmı da bu. Hesabınızda önemli günlük alım-satım işlemleri yapılmış görünüyor."

"Günlük alım-satım da nedir?" diye sordu Ricky.

"Hızlıca hisse alıp satmak demek; piyasadaki dalgalanmanın bir adım önüne geçmeye çalışmak."

"Tamam. Bunu anladım. Ama ben öyle bir şey yapmıyorum."

"Hesaplarınıza erişimi olan birisi var mı? Belki de eşiniz..."

"Eşim üç yıl önce vefat etti," dedi Ricky soğuk bir biçimde.

"Elbette," diye hızlıca cevap verdi hesap yöneticisi. "Hatırladım. Özür dilerim. Veya başka birisi. Çocuklarınız var mı?"

"Hayır. Çocuğumuz olmadı. Param nerede?" diye sordu Ricky sert ve emredici bir üslupla.

"Araştırıyoruz. Bu iş polise intikal edebilir, Doktor Starks. Bunun gerekli olduğu kanaatindeyim. Yani demek istediğim, eğer birisi hesabınıza yasa dışı yollardan eriştiyse..."

"Param nerede?" diye ikinci kez cevap istedi Ricky.

Hesap yöneticisi duraksadı. "Tam olarak söyleyemem. Dahili denetçilerimiz hesabınızı kontrol ediyorlar. Söyleyebildiğim tek şey çok büyük hareketlerin olduğu..."

"Hareket derken neyi kastediyorsunuz? Para orada öylece duruyordu."

"Tam olarak düşündüğünüz gibi değil. Abartısız onlarca belki de yüzlerce alım-satım, transfer ve de yatırımlar yapılmış..."

"Şu anda nerede?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Hesap yöneticisi devam etti, "Aşırı karmaşık ve girişimci finansal işlemler, gerçekten sıra dışı bir yol.

"Sorumu cevaplamıyorsunuz," dedi Ricky, sesini öfke kaplıyordu. "Fonlarım. Emeklilik hesabım, nakit fonlarım..."

"Araştırıyoruz. En iyi adamlarımızı buraya yönlendirdik. Herhangi bir gelişme kaydedince güvenlik müdürümüzün sizinle irtibata geçmesini sağlayacağım. Bunca hesap hareketi varken buradakilerin yanlış bir şey görmediklerine inanamıyorum..."

"Ama bütün param..."

"Şu anda," dedi görevli yavaşça, "Hiç para yok. En azından bulabildiğimiz bir para yok."

"Bu mümkün değil."

"Keşke öyle olsa," diye devam etti adam, "ama öyle değil. Endişelenmeyin Doktor Starks. Araştırmacılarımız hareketleri izleyip bulacaklar. Geniş çaplı bir araştırma başlattık. Hem hesaplarınız sigortalı, en azından kısmi olarak. Nihayetinde bunu açıklığa kavuşturacağız. Sadece biraz zaman alacak ve daha önce de söylemiş olduğum gibi, polisi ya da SEC'i sürece dahil etmek zorunda kalabiliriz çünkü sizden anladığım kadarıyla bir tür hırsızlık söz konusu olabilir."

"Ne kadar zaman?"

"Yaz mevsimindeyiz ve personelin bir kısmı tatilde. Tahminimce birkaç haftayı geçmez. En fazla."

Ricky telefonu kapattı. Birkaç haftası yoktu.

Günün sonunda, hesaplarına erişimi olan biri tarafından henüz hücum edilmemiş, sahip olduğu tek hesabının Wellfleet'teki First Cape Bankası'nda bulunan küçük çek hesabı olduğunu belirleyebildi. Bu hesap sadece yaz gereksinimlerini kolaylaştırmak amacıyla oluşturulmuştu. Hesapta en fazla on bin dolar vardı; yerel balık pazarında, markette, içki dükkanında ve nalburda hesap ödemek için kullandığı para. Bahçe aletlerini, bitkilerini ve tohumlarını alırken bu paradan ödeme yapıyordu. Tatilinin sorun-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

suz geçmesi için bu parayı kullanıyor, bir aylık ev masraflarını ondan çıkarıyordu.

Rumplestiltskin'in bu hesaba saldırmamış olması, onu biraz şaşırtmıştı. Oyun oynuyor gibiydi, sanki sırf kızdırmak için hesabında bu kadar para bırakmıştı. Ne olursa olsun, Ricky bu parayı diğerleri gibi bilinmezliğe karışmadan önce ele geçirmenin bir yolunu bulması gerektiğini düşünüyordu. First Cape Bankası'nın müdürünü aradı ve ona hesabı kapatması gerektiğini ve bakiyesini nakit olarak isteyeceğini anlattı.

Müdür, bu işlem için Ricky'nin orada olması gerektiğini söyledi, Ricky için orada olmak sorun yaratmıyordu. Başka kuruluşların da parasını işlerken aynı politikalara sahip olmalarını diledi. Müdüre başka hesaplarda sorunlar yaşandığını ve bundan dolayı kendisinden başka hiç kimsenin parayı almaması gerektiğini açıkladı. Müdür, paralan Ricky gelene kadar bizzat saklayacağı bir banka çekine yazılmasını teklif etti. Bu kabul edilebilirdi.

Sorun parayı nasıl alacağıydı.

Masasında unutulan La Guardia'dan Hyanne'ye açık bir uçak bileti vardı. Yapmış olduğu rezervasyonun zarar görüp görmediğini merak etti. Cüzdanını açtı ve yaklaşık üç yüz dolar nakit saydı. Yatak odasındaki şifonyerin en üst çekmecesinde seyahat çeki olarak bin beş yüz dolan daha vardı. Bu bir tarih yanılgısıydı; anında nakit para sağlayan bankamatiklerin olduğu bir dönemde birisinin acil durumlar için seyahat çeki olarak para saklaması çok demodeydi. Ricky eski fikirlerinin faydalı çıktığını düşünerek bundan biraz keyif aldı. Bir anlığına bunun daha sık başvurması gereken bir fikir olup olmadığını düşündü.

Ama bunu düşünecek zamanı gerçekten yoktu.

Cape'e gidebilirdi. Aynı zamanda dönebilirdi de, diye düşündü. En az yirmi dört saat alırdı. Ama üzerine aniden bir rehavet çöktü, kasları neredeyse hareketsiz kalmıştı; beynindeki kas sistemi ile tüm vücudundaki dokulara komutlar gönderen sinirler aniden greve başlamıştı sanki. Üzerinde yıllann yorgunluğu var gibiydi. Kendini duygusuz, aptal ve tükenmiş hissediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky çalışma koltuğunda sallanıyor, başını arkaya yaslamış tavanı seyrediyordu. Bir annenin çocuğu hapşırdığında nezle olacağını bildiği gibi klinik depresyonun uyarıcı belirtilerini çok hızlı biçimde fark ediyordu. Ellerini öne doğru uzattı, titreme ya da inme olup olmadığına bakıyordu. Sabit duruyorlardı. Daha ne kadar, diye merak etti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ricky ertesi sabah *Times* gazetesinde bir cevap aldı, ama beklemiş olduğu üslupta değildi. Gazetesi her gün, pazar günleri hariç, dairesine getirilirdi; pazar günleri alışageldiği üzere, aynı Rumplestiltskin'in başlangıç tehdidinde dikkatle gözlemlediği gibi, yakındaki şarküteriye kadar yürüyüp, şişkin bir gazete alarak, kafeteryaya yürürdü. Önceki geceden daha fazla uyku problemi çekmişti, dolayısıyla dairesinin önünde gazete dağıtımcısının gazeteyi yere atarken çıkardığı hafif gümleme sesini duyar duymaz irkildi, birkaç saniye içinde gazeteyi kaptığı gibi mutfak masasının üstünde açıverdi. Gözleri hemen ön sayfanın alt kısmında yer alan ilanlar bölümüne yöneldi, gördüğü şey ise sadece bir yıldönümü tebriki, bilgisayarda çöpçatan servisine davet ve üçüncü küçük tek sütunluk bir duyuru: ÖZEL FIRSATLAR, BAKINIZ SAYFA B-16.

Ricky gazeteyi sinirle mutfağın karşı tarafına fırlattı. Duvara çarptığında uçmaya çalışan kanadı kırılmış bir kuşun sesine benzer bir ses çıkardı. Çileden çıkmıştı, neredeyse tıkanıyordu ve ani bir öfke patlamasıyla haykırıyordu. Ön sayfanın alt kısmında bir şiir, başka bir şifre daha, sinirlendirici bir cevap beklemişti, tıpkı kendi sorusu gibi. Şiir yok, cevap yok, içinden söyleniyordu. "Sen makul bir zaman içinde bir cevap bile vermezken benim zaman sınırını alt etmemi nasıl beklersin?" Neredeyse bağırıyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du, fiziksel olarak orada olmayan ama büyük ve önemli bir alan kapsayan birine sesini yükseltiyordu.

Kendisine sabah kahvesi yaparken ellerinin titrediğini fark etti. Sıcak içecek onu pek sakinleştirememişti. Derin nefes alıştırmalarıyla rahatlamaya çalışıyordu ama bu nefesler deli gibi atan kalbini sadece anlık yavaşlatıyordu. Kızgınlığının vücudunda dalga dalga yayıldığını hissediyordu, sanki deri yüzeyinin altındaki tüm organlara ulaşabiliyor ve kasıyormuş gibi. Başı ağrımaya başlamıştı bile; ev olarak bildiği dairesinde kapana kıstırılmış haldeydi. Koltuk altlarından ter damlıyordu. Alnını ateş basmış, boğazı yalnızca kurumayıp adeta çatlamıştı.

Sandalyesinde içi köpürürken dışı hareketsiz bir halde, transta gibi, bir sonraki adımının ne olacağını bile düşünemeyecek vaziyette saatlerce oturmuş olmalıydı. Plan yapması, karar vermesi ve belli şeylere yönelmesi gerektiğini biliyordu; ancak, beklediği halde bir cevap alamaması onu şaşkına çevirmişti. Neredeyse hiç hareket edemediğini düşündü, sanki birdenbire kollarındaki ve bacaklarındaki tüm eklemleri hareketsizleşmiş, komutlara karşılık vermekte isteksizleşmişlerdi.

Ricky'nin, gözlerini biraz kaldırıp fırlatmış olduğu yerde çırpınıp darmadağın yığılmış duran *Times'a* sabitlemeden önce ne kadar süre bu halde oturmuş olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Destenin altında gizlenen parlak kırmızı çizgiyi fark etmeden önce dağınık sayfalara ne kadar süre gözünü dikmiş olduğunun da farkında değildi. Bu anormalliği fark etmesinin ardından - ne de olsa geçmişte *Times* gazetesi için boşu boşuna Bayan Gri demiyorlardı - tekrar gücünü toparladı. Bu küçük çizgiye odaklandı ve sonunda kendisine şunu dedi: *Times'*da göze çarpan kırmızı bir renk olmaz. Bir saat mekanizması gibi hiç şaşmadan iki bölümlü yedi sütunlu genellikle sert bir siyah ve beyaz biçimde teslim edilirdi. Başkanın ya da son Paris modasını göstermekte olan modellerin resimleri bile otomatik olarak gazetenin öteden beri sürdürmekte olduğu yavan ve donuk renklerini alıyorlardı.

Ricky yerinde doğrulup ayağa kalktı ve odanın karşı tarafı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

na geçti; dağılmış gazetenin üzerine eğildi. Küçük renk lekesine uzandı ve kendisine doğru çekti.

Sayfa B-16. Bu ölüm ilanlarının olduğu sayfaydı.

Ama resimlerin, hikayelerin ve ölüm ilanlarının üzerine canlı parlak bir kırmızıyla şunlar yazılmıştı:

Geriye doğru giderken,
Doğru yoldasın sen.
Taban kesinlikle yirmi,
Annem ise doğru kişi.
Fakat ismini çıkarman zor,
Zor olanı bana sor.
Al sana bir ipucu,
Bekar bilirdin sen onu.
Günler birbirini kovalarken,
Duymazdın onu asla kahkaha atarken.
Çok söz verdin ama hiç tutmadın,
İşte bu yüzden oğlunu intikam almaya zorladın.
Baba çekip giderken, anne de ölüp gitti.
Bu yüzden istiyorum kelleni.
Şiire koyuyorum burada noktayı,
Görüyorum ki çok az zamanın kaldı.

Şiirin altında büyük bir *R* vardı ve onun da altında ama bu sefer siyah bir mürekkeple adam bir ölüm ilanın etrafına bir dörtgen çizmişti, ilandaki adamın resmindeki yüzüne ve hikayesine ok çıkartmıştı ve şu kelimeleri yazmıştı: *Buraya cukgibi oturacaksın.*

Şiire ve nota gözünü dikmişti, böylelikle dakikalar akıp geçti ve sonunda neredeyse bir saate yaklaşmıştı, her bir kelimeyi bir gurmenin belki de güzel bir Paris yemeğinde yapacağı gibi hazmediyordu; ancak, Ricky bu tadı fazla acı ve aşın tuzlu bulmuştu. Vakit öğlene geliyordu, bir gün daha geçerken bariz bir şey fark etti: Gazetesi kahverengi kumtaşı renginde apartmanın önünden daire kapısına gelinceye kadar Rumplestiltskin bir şe-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kilde onu ele geçirmişti. Parmaklan süratle telefona gitti; birkaç dakika içinde gazete dağıtım servisinin numarasını almıştı. Telefon iki kez çaldıktan sonra bant kaydı girdi:

"Yeni aboneyseniz biri, şikayetinizi ya da gazetenizin size ulaşmadığını bildirmek için ikiyi, hesap bilgileri için lütfen üçü tuşlayın."

İstediği tam olarak bu değildi; ancak, şikayet bölümüne yönlendirilirse bir müşteri temsilcisine bağlanabileceği için ikiyi tuşladı. Bir süre telefon çaldı ve ardından bir kadın sesi duyuldu:

"Adresinizi alabilir miyim lütfen?" dedi kadın kendini tanıtmadan.

Ricky kısa bir duraksama yaşadıktan sonra evinin adresini verdi.

"O bölgeye tüm teslimatlar yapılmış gözüküyor," dedi kadın.

"Evet," dedi Ricky, "ben gazetemi aldım, fakat kimin dağıttığını öğrenmek istiyorum..."

"Sorun nedir bayım? İkinci bir dağıtım mı talep ediyorsunuz?"

"Hayır..."

"Bu hat gazeteleri teslim edilmeyen kişilere hizmet vermektedir."

"Anlıyorum," dedi Ricky, sabn taşmaya başlamıştı. "Ama tçslimatla ilgili bir sorun çıktı..."

"Zamanında gelmedi mi?"

"Hayır. Evet, yani zamanında geldi..."

"Dağıtımı yapan çok mu ses çıkardı?"

"Hayır."

"Bu hat teslimatlarıyla ilgili şikayetleri olan kişilere hizmet vermektedir."

"Evet. Bunu söylemiştiniz. Ya da tam olarak bunu değil ve ben anlamıştım..."

"Sorununuz nedir bayım?"

Ricky durdu, telefondaki kadınla baş edebilecek bir ortak dil bulmaya çalışıyordu. "Gazetem okunmaz hale getirilmişti," dedi aniden.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Yırtıldığını, ıslandığını ya da okunamaz halde olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Birisi kurcalamış demek istiyorum."

"Gazeteler bazen baskıdan sayfa veya katlama hatalarıyla çıkarlar, bu böyle bir karışıklık mıydı?"

"Hayır," dedi Ricky, savunmacı ses tonundan uzaklaşıyordu. "Birisinin gazeteme hakaretler yazdığını söylemek istiyorum."

Kadın durdu. "Bu da yeni çıktı," dedi kadın sessizce. Bu karşılık onu bedensiz bir sesten gerçek bir kişiye dönüştürüyordu neredeyse. "Bunu hiç duymamıştım. Ne tür hakaret içerikli bir dil?"

Ricky dolaylı olmaya karar verdi. Hızlı ve saldırgan bir üslupla konuştu. "Siz Yahudi misiniz bayan? Birisinin gamalı haç çizdiği bir gazete alsanız nasıl bir duygu olduğunu bilir misiniz? Ya da Porto Riko'lu musunuz? Birisi 'San Juan'a geri dön!' yazsa nasıl hissedersiniz? Afrikalı mısınız? Nefreti ateşleyen o kelimeyi biliyorsunuz, değil mi?"

Görevli Ricky'ye yetişmeye çalışıyormuşçasına duraksadı. "Birisi gazetenize gamalı haç mı çizdi?" diye sordu.

"Bunun gibi bir şey," diye cevap verdi Ricky. "Bu nedenle dağıtımı yapanla konuşmam gerekiyor."

"Bence şefimle konuşmalısınız."

"Tabii," dedi Ricky "Ama öncesinde apartmanıma yapılan dağıtımların sorumlusunun ismini ve telefonunu istiyorum."

Kadın tekrar durdu ve Ricky onun kağıtları karıştırdığını duyabiliyordu, ayrıca arka fonda bilgisayar klavyesinin tuş sesleri geliyordu. Kadın tekrar telefona döndüğünde bir güzergah sorumlusunun ve bir şoförün isimlerini, telefon numaralarını ve adreslerini okudu. "Şefimle görüşmenizi istiyorum," dedi bilgiyi verdikten sonra.

"Beni arattır," dedi Ricky telefonu kapatmadan önce. Birkaç saniye içinde kadının vermiş olduğu numarayı aradı. Başka bir kadın cevapladı.

"Üstün haber dağıtımı."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bay Ortiz lütfen," diye kibarca rica etti.

"Ortiz yükleme katında. Konu nedir?"

"Teslimat problemi."

"Sevkiyatı aradınız mı?"

"Evet. Numarayı bu şekilde aldım. Ve adını."

"Ne tür bir problem?"

"Bunu Bay Ortiz'le görüşsem nasıl olur?"

Kadın duraksadı. "Belki de eve gitmiştir," dedi.

"Neden gidip bir bakmıyorsunuz," dedi Ricky buz gibi, "böylelikle bir tatsızlık yaşanmamış olur."

"Ne tür bir tatsızlık?" diye sordu kadın, hâlâ korumacı bir tavırla.

Ricky blöf yapıyordu. "Bir ya da iki polisle birlikte ve hatta avukatımı da peşime takarak oraya gelmemi istemezsiniz herhalde?" Ricky 'ben zengin bir beyazım, küçük dağlan ben yarattım' edasında konuşuyordu.

Kadın durdu ve ardından söz aldı, "Siz bekleyin. Ben Ortiz'i çağırayım."

Birkaç saniye sonra telefonu İspanyol aksanı olan bir adam aldı. "Ben Ortiz. Ne için aradınız?"

Ricky hiç beklemedi. "Bu sabah saat beş kırk dolaylarında, hafta içi her gün ve cumartesi sabahları yaptığınız gibi *Times'm* bir kopyasını kapımın önüne teslim ettiniz. Tek farkla, bugün birisi içine bir not yazma gereksinimi duymuş. İşte sizi bu yüzden anyorum."

"Hayır. Benim bundan haberim yok..."

"Bay Ortiz, siz burada bir kanun çiğnemediniz ve bununla ilgilenmiyorum da zaten. Ama eğer benimle işbirliği yapmazsanız bu konuyu daha çok büyüteceğim. Başka bir ifadeyle, şu anda bir probleminiz yok, ama eğer işime yarayacak bir şeyler duymaya başlamazsam size bir problem yaratacağım."

Teslimatçı duraksadı, Ricky'nin tehdidini hazmediyordu.

"Bir problem olduğunu bilmiyordum," dedi. "Delikanlı bir pürüz çıkmayacağını söylemişti."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Yalan atmış. Bana neler olduğunu söyle," dedi Picky sessizce.

"Sokağa yanaştım, o blokta altı binaya teslimatımız vardı. Ben ve Carlos, yeğenim, her zaman aynı güzergahı kullanırız. Yolun ortasında simsiyah bir limuzin duruyordu; motor çalışır haldeydi, bizi bekliyordu. Adam kamyonetimizi görür görmez hemen inip, binaya kimin gireceğini sordu. "Neden?" dedim ona, beni ilgilendirmediğini söyleyip gülümsedi. Önemli bir mesele olmadığını, sadece eski bir arkadaşına doğum günü sürprizi yapmak istediğini geveledi. Onun için gazetenin içine bir şeyler yazmak istiyordu."

"Devam et."

"Bana daire numarasını söyledi ve hangi kapı olduğunu. Sonra gazeteyi ve kalemi çıkarıp o sayfaya yazılar yazdı. Limuzinin kaportasına düz koyduğu için neler yazdığını göremedim."

"Orada başka kimse var mıydı?"

Ortiz durdu, düşünüyordu. "Direksiyonda bir şoför vardı sanırım. Bir kişi kesin. Limuzinin camlan siyahtı ama içeride birileri vardı galiba. Adam durmadan arabanın içine bakıyordu, sanki doğru yapıp yapmadığını birine sorarcasına. İşini bitirince gazeteyi geri verdi. Bir de yirmilik..."

"Ne kadar?"

Ortiz durdu. "Belki de bir yüzlüktü."

"Sonra ne oldu?"

"Adamın söylediği gibi yaptım. Gazeteyi doğruca kapının önüne bıraktım."

"Seni dışanda bekliyor muydu?"

"Hayır. Adam, limuzin, hepsi gitmişti."

"İş yaptığın adamı bana tarif edebilir misin?"

"Beyaz bir adamdı, koyu renk bir takım elbise giymişti, ya da mavi. Kravat takmıştı. Çok şık görünüyordu. Zengin bir tipe benziyor. Yüzlüğü destesinden çıkanp verdi, dilencinin mendiline bozuk para atar gibi."

"Neye benziyordu?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Hafif renkli camlan olan gözlüklerden takmıştı, çok uzun boylu değildi, saçlan komik görünüyordu, kafasında emanet duruyordu sanki..."

"Peruk gibi mi?"

"Ha. Evet. Peruk olabilir. Bir de bıyığı vardı. Belki o da sahte. Pek iri bir adam değildi ama yine de şişko görünüyordu. Otuz yaşında filan..."

Ortiz durdu.

"Ne?"

"Sokak ışığı altında ayakkabılarının yansıdığını gördüm. Gerçekten parlatılmışlardı. Harbi pahalı. Hani şu önünde püskülleri olan mokasenlerden. Ne deniyordu onlara?"

"Bilmiyorum. Görsen tanıyabilir misin?"

"Bilmem. Muhtemelen tanıyamam. Sokak çok karanlıktı. Sadece sokak ışıkları vardı. Ama beni adamdan çok yüzlük ilgilendiriyordu."

Bu Ricky'ye mantıklı gelmişti. Başka bir yol deniyordu.

"Acaba limuzinin plakasını almış olabilir misin?"

Teslimatçı cevap vermeden önce durdu.

"Hayır, adamım, düşünemedim. Akıllıca olurdu değil mi?"

"Evet," dedi Ricky. Ama bunun gerekli olmadığını biliyordu, Ricky gazeteye ilanı verdikten sonra o sabah teslimat kamyonetini sokakta beklemekte olan adamla zaten tanışmıştı. Ricky bu kişinin kendini Merlin olarak tanıtan avukat olduğundan emindi.

Öğleden önce First Cape Bankası'nın müdüründen bir telefon aldı, bu aynı zamanda Ricky'nin kalan parasını banka çekinde Ricky için saklayan adamdı. Adamın sesi telefonda sinirli ve üzgün geliyordu. Adam konuşurken Ricky adamın yüzünü çıkartmaya çalışıyordu, daha önce bir yerde tanıştıklarından emin olsa da çıkaramadı.

"Doktor Starks? Ben bankadan Michael Thompson. Önceki gün konuşmuştuk..."

"Evet," diye cevap verdi Ricky. "Benim için parayı saklıyorsunuz..."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Evet öyle. Masamın çekmecesinde kilitli. Aramamın sebebi bu değil. Hesabınızda sıra dışı bir hareketlenme oldu. Vukuat da denilebilir."

"Sıra dışı bir hareketlenme mi?" diye sordu Ricky. Adam cevap vermeden önce, bir ya da iki saniye boyunca aklından bir milyon tane düşünce geçmişti.

"Yani, spekülasyon yapmak istemem; ancak, biri hesabınıza izinsiz erişmeye çalışmış."

"Ne tür bir izinsiz erişim bu?"

Adam yine tereddütlüydü. "Sizin de bildiğiniz gibi son yıllarda biz de herkes gibi elektronik bankacılığa geçtik. Ama biz daha küçük ve yerel bir kuruluş olduğumuzdan, yani bilirsiniz, kendimizi birçok açıdan eski kafalı sayarız..."

Ricky bunun banka reklamının sloganı olduğunu fark etti. Banka yöneticilerinin büyük bankalarından gelen devralma çabalarını bayıla bayıla kabul edeceklerini de biliyordu. Yeterince kârlı bir teklifle kapılarından girilsin yeterdi. "Evet," dedi. "Bu her zaman en çekici yönünüz oldu..."

"Teşekkür ederim. Kişiye özel hizmet verdiğimizi düşünüyoruz..."

"Ama izinsiz erişim?"

"Sizin de vermiş olduğunuz talimat doğrultusunda hesabınızı kapattıktan hemen sonra elektronik banka hizmetlerimizden faydalanıp hesabınızda değişiklikler yapmaya çalıştı. Bunu da sadece bir kişi erişimi reddedildikten sonra aradığı için öğrendik."

"Aradı mı?"

"Kendisini siz olarak tanıtan biri."

"Ne söyledi?"

"Bir şikayet niteliğindeydi. Ama hesabın kapandığını duyar duymaz telefonu kapattı. Her şey esrarengiz ve biraz kafa karıştırıcıydı, çünkü bilgisayar kayıtlarımız arayan kişinin şifrenizi bildiğini gösteriyor. Şifrenizi kimseyle paylaştınız mı?"

"Hayır," dedi Ricky. Ne kadar ahmaklık ettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Şifresi 37383 'tü ki numaradan harflere çevrildi-

UO
tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ğinde FREUD oluyordu. Yüzü birden kızardı. Doğum tarihi bile daha az tahmin edilebilirdi, ancak bundan da şüphe ediyordu.

"Sanırım hesabı kapatmakla akıllıca davrandınız."

Ricky sormadan önce kısa bir süre düşündü. "Güvenliğinizin telefon numarası ya da hesaba erişmek için kullanılan bilgisayar üzerinden onun kimliğini ortaya çıkarması mümkün mü peki?"

Banka müdürü duraksadı ve ardından konuştu, "Aslında evet. Böyle bir imkanımız var. Ama sanal alemdeki çoğu hırsız, soruşturmacıların bir adım önünde kalmayı başarıyor. Çalıntı bilgisayarlar ve illegal telefon şifreleri kullanıyorlar ve bu tarz kimseler kimliklerini gizler. Bazen FBI başanlı oluyor, ama onlar dünyanın en gelişmiş güvenliğine sahipler. Bizim yerel güvenliğimiz o kadar gelişmiş değil ve bu nedenle daha az etkili. Ve hırsızlık gerçekleşmedi, dolayısıyla cezai ehliyet de sınırlı. Yasa gereği, teşebbüsü banka yöneticisine rapor etmek durumundayız, ama bu da sadece başka bir kayıt oluyor ve affınıza sığınarak itiraf etmeliyim ki bu da uzadıkça uzayan bir dosya. Sadece bununla bir yere varamayacağınızı düşünüyorum. Şu elektronik banka hırsızları çok akıllı. Genelde çıkmaz sokakta bir yerde son buluyor."

"Bir deneyip bana geri döner misiniz lütfen. Hemen. Zamanım çok az," dedi Ricky.

"Bir deneyeceğiz ve size geri döneceğiz," diye cevap verdi adam ve telefonu kapattı.

Ricky sandalyesinde arkaya yaslandı. Bir süreliğine kendine, banka güvenliğinin ona bir isim ve telefon numarası vereceğini ve bu tek hatanın işkencecisinin kimliğine götürecek bir yol göstereceğini hayal etmesine izin verdi. Ardından kafasını salladı, şu ana kadar her şeyde bu kadar dikkatli ve özenli davranan Rumplestiltskin'in bu kadar basit bir hata yapıp yapmayacağını düşündü. Adamın hesaba ulaştığını ve sonradan gelen rahatsız edici ispiyoncu aramayı tam olarak da Ricky'yi oraya göndermeyi planladığı için kasıtlı yapmış olması daha muhtemeldi. Bu düşünce onu çok korkuttu.

Yine de, gün uçup giderken Ricky onu saplantı haline getiren

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

adam hakkında daha çok şey bildiğim fark etti. Rumplestiltskin'in şiirde vermiş olduğu ipucu ilginç biçimde cömertti, özellikle de soruların sadece evet ya da hayır ile cevaplanacak şekilde olmasında ısrar eden biri için. Bu cevap adamla Ricky arasındaki mesafeyi azaltmıştı, tıpkı adamın ismiyle ilgili tahminleri gibi. Üç aşağı beş yukarı yirmi yıl onu 1978 ile 1983 yıllan arasına götürüyordu. Ve hastası yalnız bir bayandı, ki bu da önemli sayıda insan ediyordu. Artık üzerinde çalışabileceği bir taslağı vardı. Yapması gereken şeyin beş yıllık terapileri tekrar oluşturmak olduğunu söylüyordu Ricky kendine.

Bu taslakta yer alan her bayan hastasını incelemeliydi. Bu kanşıklığın içinde sonradan çocuğuna yönelen doğru nevroz ve sorunlar birleşimine sahip bir kadın mutlaka olacaktı. Henüz başlangıç aşamasında olan bir psikoz.

Ricky her zamanki alışkanlığı ve aldığı eğitime uygun olarak, etrafındaki dünyevi sesleri eliyor, odaklanmaya çalışıp hatırlamaya çabalıyordu. Ben yirmi yıl önce kimdim, diye sordu kendine. Ve kimleri tedavi ediyordum? Psikanalizde analizin temelini oluşturmakta yardımcı olan bir öğreti vardır: Herkes her şeyi hatırlar. Belki bir gazeteci gibi kesin doğrulukla ya da derin detaylarla hatırlamaz, algı ve tepkiler çeşitli duygusal güçler tarafından belirsiz ve taraflı olabilir, netlikle hatırlanan olaylar aslında şüpheli olabilir, ancak hepsine sırasıyla bakıldıktan sonra herkes her şeyi hatırlar. Acılar ve korkular stres tabakalan altına saklanabilir, psikolojik inkar ne kadar büyük olursa olsun, onlar oradalar ve bulunabilirler. Uygulamasında, altında yatan sert tabakayı bulmak için kabuğu soyup hatıralan dibine kadar inmekte ustaydı.

Dolayısıyla ofisinde yapayalnız kalıp hafızasının derinliklerine inmeye başladı. Normalde, hızlıca yazmış olduğu parça parça notları ve çizdiği resimleri üzerinde göz gezdirir, daha dikkatli olmadığı için kızgınlık hissederdi. Herhangi başka bir hekim, yirmi yıl önceki bir konuyla uğraşmak durumunda kalsa, eski tozlu dosya klasörünü çıkarır ve içinden teşhisiyle beraber doğru ismi seçerdi. Onun görevi çok daha zordu, çünkü tüm dosyalar hafızasına kazınmıştı. Yine de Ricky bunu başarabildiği için gü-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

veninin arttığını hissetti. Ciddi anlamda odaklanmış, kucağında nizami bir not defteri, geçmişini gözden geçiriyordu.

İnsanların görüntüleri peş peşe şekillenmeye başladı. Hayallerle konuşmaya çalışmak gibiydi biraz.

Adamlar hatırlama güçlerine izinsiz dahil olsalar da, sadece kadınları bırakarak onları eliyordu. İsimler yavaş geliyordu; garip bir şekilde şikayetleri hatırlamak neredeyse daha kolaydı. Hastanın her görüntüsünü, tedavisiyle ilgili her detayı not defterine yazıyordu. Hâlâ dağınık ve düzensiz, yetersiz ve gelişigüzeldi ama en azından ilerleme var, diye düşünüyordu kendi kendine.

Başını kaldırdığında ofisinin gölgelerle dolmuş olduğunu gördü. Bu yarı hayal durumunda gün uçup gitmişti. Önündeki sarı sayfaya söz konusu zamana ait hatırladığı on iki ayrı not yazmıştı. O dönem içerisinde en az on sekiz kadın ona tedaviye gelmişti. Bu fena bir sayı değildi, ama hemen hatırlayamadığı, hafızasında engellediği başkalarının olması canını sıkmıştı. Hatırladığı grupta sadece yarısının isimlerini bulmuştu. Ve bunlar uzun süreli hastalarıydı. Ve içinde Rumplestiltskin'in annesini çok kısa bir süre görmüş olduğuna dair bir huzursuzluk vardı.

Hatıralar ve bellek Ricky'nin aşıkları gibiydiler. Ama şimdi ele geçirilmez ve kararsız görünüyorlardı.

Sandalyesinden kalktı, her yeri tutulmuştu; dizlerinde ve omuzlarında uyuşukluk hissediyordu, çok uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan kaynaklı kasılma hissi gibi. Yavaşça esnedi, eğildi ve sanki ısıtıp güç verebiliyormuş gibi, bir türlü tedaviye cevap vermeyen dizini ovalıyordu. Bütün gün bir şey yememiş olduğunu fark etti, bir lokma bile. Aniden kıvranmaya başladı. Kendi mutfağında hazırlayabileceği çok az şey olduğunu biliyordu, döndü ve pencereden ağır ağır yayılan geceye baktı, dışarıya çıkıp bir şeyler alması gerekeceğini fark etti.

Dairesinden çıkma fikri neredeyse açlığını bastırdı ve boğazını kuruttu.

Tuhaf bir tepkisi vardı: Hayatında korkuya ve kuşkuya çok az yer vermişti. Şimdi evden çıkma düşüncesi bile onu yoruyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du. Aklına gelebilecek her türlü fikirden uzaklaşmaya çalışıp, iki blok güneye gitmeye karar verdi. Orada sandviç alabileceği küçük bir bar vardı. İzlenip izlenmeyeceğini bilmiyordu - bu son zamanlarda sürekli kafasını kurcalamaya başlamıştı - ama yine de umursamayıp devam etmek istedi. Kendi kendine ilerleme kaydettiğini hatırlatıyordu.

Kaldırımın sıcağı sanki ocağı açmış gibi yüzüne alevler püskürtüyordu. Asker gibi gözlerini önüne dikip uygun adım iki blok öteye yürüdü. Aradığı yer bloğun ortasındaydı, sandalyelerin yansı yaz için dışarı konmuştu; girişi dar ve karanlıktı, bar duvara bakıyordu ve içeride en fazla on masa vardı. Duvarlarda alışılmadık bir tasarım göze çarpıyordu, spor afişlerinden Broadway posterlerine, oyuncularla ve tanınmış politikacıların fotoğraflarına kadar pek çok şey vardı. Mekan belirli bir grubun takılabileceği bir kimlik oluşturamamış gibiydi ve bundan ötürü içinde bir karmaşıklık yaratarak farklı topluluklan mutlu etmeye çalışıyordu. Ama küçük mutfağı, Manhattan'daki birçok benzer mekanlarda olduğu gibi, yenilir hamburger ya da karışık Reuben sandviçi yapıyordu ve arada bir menüye makarna da ekliyorlardı, hepsini de nispeten uygun bir fiyata sunuyorlardı. Ricky'nin kapıdan girerken aklına geç gelen bir etkendi bu.

Artık çalışan bir kredi kartı yoktu ve nakit para rezervleri de azalmıştı. Seyahat çeklerini yanında taşımasını kafasına not etti.

İçerisi karanlıktı, gözleri loş ışığa alışırken bir iki kez gözlerini kırpıştırdı. Barda birkaç kişi vardı, bir iki masa da boştu. Ricky tereddütte kalırken orta yaşlı bir garsonun dikkatini çekti. "Akşam yemeği mi yiyeceksin tatlım?" diye sordu anonimliği teşvik eden bir bara uygunsuz kaçan bir yakınlıkla.

"Evet, öyle," dedi Ricky.

"Yalnız başına mı?" diye sordu kadın. Tonlaması Ricky'nin yalnız olduğunu ve her gece bir başına yemek yediğini zaten bildiğini ima ediyordu ama şehre uygunsuz eski moda kırsal nezaketi bu soruyu sormasını gerektiriyordu.

"Evet, yine haklısınız."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Barda mı oturmak istersin, masada mı?"

"Sorun olmazsa masada. Tercihen arka tarafta."

Garson kadın kendi etrafında bir döndü, arka tarafta boş bir yer gördü ve kafasını salladı. "Beni takip et," dedi kadın. Bir sandalyeyi işaret etti ve Ricky'nin önüne bir menü açtı. "Bardan bir şey ister misin?" diye sordu kadın.

"Bir kadeh şarap. Kırmızı lütfen," dedi Ricky..

"Hemen getiriyorum. Gecenin spesiyali somonlu erişte. Fena değildir."

Ricky garsonun bara gidişini izledi. Menü çok büyüktü, dışında şu lekelerden koruyan plastik kılıflardan vardı, menü sunduğu mütevazı seçenekler için gerektiğinden büyüktü. Açtı ve önüne yasladı; sandviç seçenekleri ile diğer yemeklere ait basit gerçekleri gizlemek için edebi kelimelerle süslenmiş açıklamalara bakıyordu.

Bir süre sonra menüyü indirdi, şarabıyla garsonu görmeyi umuyordu. Ortadan kaybolmuş, büyük olasılıkla mutfağın yolunu tutmuştu.

Garson yerine tam karşısında gördüğü kişi Virgil'di.

İki şarap kadehi tutuyordu elinde. Rengi solmuş bir kot ve spor bir gömlek giymişti, kolunun altına sıkıştırdığı maun renginde, deriden, pahalı bir evrak çantası vardı. İçkileri masaya koydu, ardından bir sandalye çekti ve Ricky'nin tam karşısına cup diye oturdu. Uzandı ve Ricky'nin elinden menüyü aldı.

"Ben ikimize de spesiyal istedim bile," dedi küçük ve baştan çıkarıcı bir sırıtmayla. "Garson yüzde yüz haklı, o kadar da fena değil."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şaşkınlık onu perçinlemişti ama Ricky tepkisini gösteremiyordu. Bunun yerine, masanın karşısında oturan, birçok

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

hastasından tanıdık olan duygularını ifade etmeyen bir yüzü takınmaya devam eden genç kadına sert sert bakıyordu. Ricky konuştuğunda söylediği tek şey, "Somonun taze olacağını düşünüyor musun?" oldu.

"Yüz seksen derece dönüp nefes almaya çalışacak kadar," dedi Virgil lakayt bir biçimde.

"Neden olmasın," dedi Ricky alçak sesle.

Genç kadın şarap kadehinin kenarından yavaşça bir yudum aldı, dudaklarının dışını koyu sıvıyla nemlendiriyordu. Ricky kendi kadehini kenara itti ve suyunu yudumlayıverdi. "Gerçekten de erişte ve balıkla beyaz şarap içiyor olmalıydık," dedi Virgil. "Ama öte yandan da kurallara bağlı kalan bir yerde değiliz, değil mi? Şarap servis eden asık suratlı bir garsonun yanımıza gelip seçimimizdeki kifayetsizlikten bahsetmesi hoş olmazdı."

"Hiç şüphem yok," diye cevapladı Ricky.

Virgil devam etti, hızlı konuşuyordu ama hiç asabi değildi. Daha çok doğum gününde heyecanlanmış bir çocuk gibi geliyordu sesi. "Diğer taraftan kırmızı şarap içmenin daha pervasız bir tavrı var, sence de öyle değil mi, Ricky? Standartların ne olduğu umurumuzda değil, ne istersek onu yaparız der gibi. Sen de buna katılıyor musun, Doktor Starks? Biraz macera, kanun tanımazlık ve kuralsız oynanan oyunlar. Ne düşünüyorsun?"

"Ben kuralların sürekli değiştiğini düşünüyorum," diye cevap verdi.

"Muaşeret adabından?"

"Konuştuğumuz şey bu mu?" diye soruyla cevapladı Ricky.

Virgil kafasını salladı, gür san saçları baştan çıkancı bir biçimde dalgalandı. Gülmek için başını hafifçe arkaya attı, uzun çekici gerdanını ortaya çıkararak. "Hayır. Tabii ki değil, Ricky. Bu konuda haklısın."

O sırada bayan garson onlara ekmek dolu bir sepet ile tereyağı getirdi. Onları boğucu bir sessizliğin ortasına koydu, ortak komplonun kısa bir anı. Garson uzaklaştığında Virgil ekmeğe uzandı. "Midem kazındı," dedi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Hayatımı mahvetmek kalori yaktırıyor demek?" diye tavır koydu Ricky.

Virgil yine güldü. "Öyle görünüyor," dedi. "Bunu sevdim, gerçekten. Buna ne ad verelim doktor? Yıkım diyeti nasıl olur, hoşuna gitti mi? Beraber bir servet kazanabilir ve emekli olabiliriz, sadece sen ve ben egzotik bir cennet adasında."

"Bunun olacağını düşünmüyorum," dedi Ricky kabaca.

"Ben öyle düşünmemiştim," diye cevap verdi Virgil, ekmeğine bolca tereyağı sürüp kenarını kıtırdatarak ısırdı.

"Neden buradasın?" diye sordu Ricky dingin, kısık ama hâlâ ısrar ve sertlik barındıran bir ses tonuyla. "İşvereninle birlikte beni yok etmeyi planlıyorsunuz. Adım adım. Benimle alay etmek için mi buradasın? Belki de onun oyununa biraz işkence katmak için?"

"Bugüne kadar kimse arkadaşlığımı bir işkence olarak tanımlamadı," dedi Virgil yalandan şaşırmış gibi yaparak. "Bence hoşuna gitmediyse bile en azından merak etmiş olmalısın. Ne halde olduğunu bir düşün, Ricky. Buraya yalnız geldin; yaşlı, gergin, şüpheli ve ürkmüş görünüyorsun. İnsanların sana acımaları için bir kez yüzüne bakmaları yeterli. Ama bak, karşına ben oturunca her şey değişti. Birdenbire artık anlaşılması zor biri oldun, değil mi?" Virgil gülümsedi.

"O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Ricky başını salladı. Midesi büzüşmekten top haline gelmişti ve ağzına asit tadı geliyordu.

"Benim hayatım..." diye başladı Ricky.

"Senin hayatm değişti. Ve değişmeye devam edecek. En azından birkaç gün daha. Ve sonra... Yani, problem de bu, öyle değil mi?"

"O zaman bundan zevk alıyorsun?" diye sordu Ricky aniden. "Benim acı çekmemi izlemek. Bu garip, çünkü ben seni bu kadar çabuk bir sadist yapmazdım. Belki de sen Bay R.'sin, ama yanılıyor da olabilirim çünkü o biraz daha mesafeli. Biraz yakınlaşsam tahmin ederim. Ama senin, Bayan Virgil, gerekli zihin ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

davranış bozukluklarına sahip olduğunu düşünmüyorum. Tabii, bu konuda da yanılıyor olabilirim. Bütün mesele de bu değil mi? Yanılıyor olmam?"

Ricky genç kadını bir şeyleri açığa vurması için kandırmış olduğunu umut ederek suyunu yudumladı. Bir anlığına öfkenin başlangıcını Virgil'in göz kenarlarının buruşmasında, en kötü belirtileri ise ağzının kenarlarında gördü. Ama ardından Virgil kendini toparladı ve yarım yediği tereyağlı ekmeğini kelimelerini affedermişçesine havada salladı.

"Sen benim buradaki rolümü yanlış yorumladın, Ricky."

"O zaman iyisi mi bir daha açıkla."

"Herkesin cehenneme giden yolda bir rehbere ihtiyacı var, Ricky. Bunu sana daha önce de söylemiştim."

Ricky kafasını salladı. "Hatırlıyorum."

"Seni yer altı dünyasının kayalıklarından ve saklı tehlikelerinden koruyacak birisi."

"Ve o kişi sensin, biliyorum. Bana söylemiştin."

"Peki, daha cehennemde değil misin, Ricky?"

Omuz silkti, bir yandan onu öfkelendirmeye çalışıyordu. Ama başarılı olduğu söylenemezdi.

Virgil sırıttı. "O zaman belki de cehennemin kapısını çalıyorsundur?"

Ricky başını salladı ama Virgil bu inkarını görmezden geldi.

"Sen gururlu bir adamsın, Doktor Starks. Hayatının üzerindeki kontrolü kaybetmek sana acı veriyor, yanılıyor muyum? Çok fazla gururlusun. Ve hepimiz gururun beraberinde ne getirdiğini biliyoruz. Bu arada, şarap fena değil. Belki bir iki yudum almak istersin."

Ricky şarap kadehini eline aldı, dudaklarına kaldırdı ama içmek yerine konuştu. "Sen mutlu musun, Virgil? Suç işlemek seni mutlu ediyor mu?"

"Bunu da nereden çıkardınız, doktor?"

"Yaptığınız her şey bir suç."

"Gerçekten mi? Ben ihtisasınızın üst sınıf ruh ve sinir has-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

talıkları ve üst orta sınıf kaygı olduğunu düşünüyordum. Ama tahminimce son günlerde adli bir yön geliştirdiniz."

Ricky duraksadı. İskambil oyunlarından pek hazzetmezdi. Psikanalist kağıtları hastanın tepkilerini ölçmek ve onu geçmişte yolculuk yapmaya teşvik etmek için yavaş yavaş dağıtırdı. Ama çok az zamanı olduğunu düşündü ve karşısındaki genç kadının oturduğu yerde rahat edemediğini görünce, bu görüşmenin kendini bir sır gibi saklayan Bay R.'nin tasavvur ettiği gibi gittiğinden emin değildi.

Planlanan neticeleri azıcık dahi olsa altüst etmekte olduğunu düşünmek bile Ricky'ye ufak bir memnuniyet veriyordu. "Elbette," dedi Ricky dikkatlice, "şimdiye kadar birkaç tane ağır suç işlediniz, bunlar Bay Zimmerman'ın öldürülmesinden..."

"Onun ölümü polis tarafından intihar olarak neticelendirildi bile..."

"Bir cinayeti intihar gibi göstermeyi başardınız çünkü. Ben bile ikna oldum."

"Eğer bu kadar dik kafalı olmaya devam edersen fikrini değiştirmeyi denemeyeceğim. Ama açık fikirli olmanın mesleğinin önemli bir özelliği olduğunu sanıyordum."

Ricky bu iğnelemeyi duymazdan geldi ve üstelemeye devam etti, "...tutun da soygun ve dolandırıcılığa kadar..."

"Ah, herhangi bir yerde o olaylarla ilgili kanıt olduğundan şüpheliyim. Ormanda bir ağacın kenarına düşürülen testereye benziyor biraz: Onu orada gören kimse yoksa ses çıkarır mı? Eğer kanıt yoksa suç gerçekten gerçekleşmiş midir? Ve eğer kanıt varsa, sermayenizin hemen yanında bir yerde sanal alemde bulunuyordur..."

"Psikanaliz Derneği'ne gönderilmiş olan yazılı sahte iftira suçunuz bir yana. Bu sendin, değil mi? Boston'daki geri zekalıyı bu kadar detaylandırılmış bir hayal ürünüyle kandıran sendin. Onun için de kıyafetlerini çıkardın mı..."

Virgil yine yüzünden saçını çekti ve oturduğu yerde hafifçe sırtını yasladı. "Gerek kalmadı. Yakınlık kurduğunuzda bir yavru

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

köpek gibi davranan adamlardan biri o. Adeta sırt üstü uzanıp acıklı miyavlama sesleriyle cinsel organını sergiliyor. Bir insanın istediği takdirde ne kadar çok şeye inandığı önemli değil mi sence?"

"İtibarımı geri kazanacağım," dedi Ricky şiddetle.

Virgil sırıttı. "Bunun için hayatta olman gerekir ve şu anda bundan şüphem var."

Ricky cevap vermedi, çünkü onun da şüpheleri vardı. Başını kaldırdığında garsonun siparişleriyle beraber yaklaştığını gördü. Yemekleri masaya koydu ve onlara getirebileceği başka arzu ettikleri bir şey olup olmadığını sordu. Virgil ikinci bir kadeh şarap istedi, ama Ricky istemediğini kafasını sallayarak belirtti.

"Bu iyi," dedi Virgil garson gittiğinde. "Zihnini açık tut."

Ricky o esnada önünde buhar çıkaran yemeği yavaşça itti. "Neden," diye sordu hızlıca, "bu adama yardım ediyorsun? Çıkarın ne? Neden bütün bu rol yapmaları bir kenara atıp ve aptallık etmeyi bırakıp benimle polise gelmiyorsun? Bu oyuna hemen bir son verebiliriz ve ben senin tekrar normal hayatına dönmen için yardım edebilirim. Hiçbir suçluluk duymadan. Bunu yapabilirim."

Virgil de gözlerini tabağına dikmişti, çatalıyla tepeleme erişte ve kalın somon dilimiyle oynuyordu. Gözlerini diktiği noktadan kaldırıp, Ricky'nin gözleriyle kesiştiğinde öfkesini gizliyordu. "Normal bir hayata dönmem için uğraşacaksın? Sihirbaz mısın? Her neyse, normal hayatın herhangi bir yönünün güzel olduğunu sana düşündüren nedir?"

Sorusunu duymazdan gelip devam etti. "Sen bir suçlu değilsen, neden yardım ediyorsun? Bir sadist değilsen neden bir sadist için çalışıyorsun? Bir psikopat değilsen, neden bir psikopata katılıyorsun? Ve eğer bir katil değilsen, neden birisine cinayet işlemesinde yardımcı oluyorsun?"

Virgil ona dik dik bakmaya devam ediyordu. Tavrındaki bütün o havalı, alışılmadık duruşu ve canlılığı yok olmuştu; yerini masanın karşısından soğuk esen ani, mesafeli bir acımasızlık al-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

mıştı. "Belki de iyi para alıyorumdur," dedi Virgil usulca. "Bu çağda insanların para kazanmak için yapamayacağı şey yoktur. Ben de o tür insanlardan biri olamaz mıyım?"

"Çok zor," diye cevap verdi Ricky dikkatlice, söylediğinin aksinin doğru olması muhtemel olmasına rağmen.

Virgil kafasını salladı. "Bunu para için yapamayacağımı sanıyorsun, ama neden böyle düşündüğünü anlamıyorum. Başka bir neden? Benim için başka nasıl bir neden olabilir? Bu alanda uzman olan sensin. 'Nedenleri aramak' kavramı, yaptığın şeyi az çok tanımlamıyor mu? Ve aynı şey, hepimizin içinde bulunduğu deneyin küçük bir entegrali değil mi? Hadi ama, Ricky. Şimdiye kadar iki seansımız oldu. Beni motive eden şey para değilse, nedir?"

Ricky genç kadına baktı. "Senin hakkında yeterince bilgiye sahip değilim," dedi saçmaladığının geç farkına vararak. Kadın Ricky'nin cevabına katılmadığını gösteren katı bir tavırla çatal ve bıçağını masaya koydu.

"Daha iyisini yap, Ricky. Benim hatırım için. Ne de olsa, kendi tarzımla sana rehberlik etmek için buradayım. Sorun şu ki Ricky, rehber kelimesinin gerçekte yanlış olabilecek olumlu çağrışımları var. Seni gitmek istemediğin yönlere doğru götürmek zorunda kalabilirim. Ama kesin olan bir şey var: Ben olmadan bir cevaba yaklaşamayacaksın, bu da ya seni ölüme götürecek ya da hiçbir şeyden haberi olmayan bir yakınını. Körü körüne ölmek aptalcadır, Ricky. Şimdi sorumu cevapla: Başka ne beni motive etmiş olabilir?"

"Benden nefret ediyorsun. Tıpkı şu Bay R. gibi benden nefret ediyorsun, sadece neden, onu bilmiyorum."

"Nefret kesin olmayan bir duygudur, Ricky. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Muayenehanemde her gün duyduğum bir şey."

Virgil kafasını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Anlamıyorsun. Senin duyduğun öfke ve hüsran, ki bunlar nefretin küçük unsurlarıdır. Taciz ve eziyet duyuyorsun ki bunlar da bu sahnede daha

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

büyük oyunculardır ama yine de yardımcılardır sadece. Ama en sık duyduğun ise huzursuzluk. Sıkıcı, eski ve sıradan bir huzursuzluk. Ve bunun, tıpkı tek bir kara bulutun gök gürültülü bir fırtınayla alakası olmadığı gibi, katıksız bir nefretle de pek alakası yok. O bulutun patlamadan önce başka bulutlarla birleşip hızlı bir şekilde büyümesi lazım."

"Ama sen..."

"Ben senden nefret etmiyorum, Ricky. Belki de yapabilecek olmama rağmen. Başka bir şey dene."

Buna bir saniye bile inanmadı, ama aynı zamanda cevap bulmaya çalışarak dönüp duruyormuş gibi hissetti. Derin bir nefes aldı.

"O zaman aşk," dedi Ricky aniden.

Virgil yine gülümsedi. "Aşk?"

"Oynuyorsun, çünkü Rumplestiltskin adındaki adama aşıksın."

"Bu merak uyandırıcı bir fikir. Özellikle de sana onu tanımadığımı söylersem. O arkadaşla hiç tanışmadım."

"Evet, bunu söylediğini hatırlıyorum. Ama buna inanmıyorum işte."

"Aşk. Nefret Para. Bunlar aklına getirebildiğin tek nedenler mi?"

Ricky durdu. "Belki korku da var."

Virgil başını salladı. "Korku iyidir, Ricky. Her türlü sıra dışı davranışı tetikleyebilir, değil mi?"

"Evet."

"Bu ilişkiyle ilgili analizin, Bay R.'nin benim üzerimde tehditkar bir dayanağı olduğunu ileri sürüyor? Çocuk hırsızlarının, rehinelerini teslim etmeden önce kurbanlarını fidye ödemeye zorlaması gibi. Kendi isteğimin dışında, zorla oyuna dahil edilmiş gibi bir halim mi var?"

"Hayır," diye cevap verdi Ricky.

"Peki, tamam o zaman. Biliyor musun, Ricky, bence sen fırsatlar doğduğu zaman onları değerlendirmeyen bir adamsın. Şu anda burada ikinci kez karşında oturdum ve sen kendine yardım etmek yerine, yardımımı hak edecek hiçbir şey yapmamış olmana rağmen, sana yardım etmem için bana yalvarıyorsun. Bunun

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

böyle olacağını biliyordum, ama yine de senin için umutlandım. Gerçekten öyle. Artık pek fazla olmasa da…"

Ricky'nin aklına bir cevap gelmeden, Virgil elini masanın üzerinde cevabını reddedercesine salladı. "… İşimize devam edelim. Soruna bu sabaha gazeteden cevap aldın?"

Ricky durdu, ardından cevapladı: "Evet."

"İyi. Beni bu akşam buraya göndermesinin nedeni bu. Tekrar kontrol etmem için. Aradığın cevabı bulamamanın adil olmayacağını düşündü. Elbette Bay R.'nin seni kendisine bu kadar yaklaştırdığına şaşırdım. Tedbirli olmayacak kadar yakın bence. Eğer kazanmak istiyorsan bir sonraki sorunu akıllıca seç, Ricky. Bana öyle geliyor ki sana büyük bir fırsat tanıdı. Ama yarın sabahtan itibaren sadece bir haftan kalacak. Yedi gün ve kalan iki sorun."

"Ben zamanın farkındayım."

"Öyle mi? Bence anlamıyorsun. Henüz değil. Ama biz motivasyondan bahsederken Bay R. sana araştırmanın hızını arttıracak bir şey gönderdi."

Virgil eğildi ve Ricky'nin yanına ilk geldiğinde koltuğunun altında taşıdığı ve ardından yere koyduğu küçük, deri evrak çantasını kaldırdı. Sırt çantasını dikkatlice açtı ve içinden Ricky'nin daha önce gördüklerinin benzeri bir Manila zarfı çıkardı. Masanın üzerinden Ricky'ye uzattı. "Aç," dedi Virgil. "Burada gerekli motivasyonu bulacaksın."

Ricky kopçasını çözdü ve zarfı açtı. İçerisinde yarım düzine sekize on siyah beyaz fotoğraflar vardı. Onları çıkardı ve inceledi. Üç farklı kişi vardı, her biri iki fotoğrafın merkezindeydi. İlk fotoğraflar belki de on altı ya da on yedi yaşındaki genç bir kıza aitti, kot giyiyordu ve üzerinde ter lekeli bir tişört vardı. Beline marangoz kemeri takmıştı ve büyük bir çekiç kullanıyordu. Bir inşaat alanında çalışıyor gibi görünüyordu. Sonraki iki fotoğraf daha küçük bir çocuğa aitti; muhtemelen on iki yaşlarında bir kız, bir kanonun başına oturmuş ormanlık bir bölgedeki gölde kürek çekiyordu. İlk fotoğraf biraz pürüzlü gibiydi, ikinci fotoğraf çok uzun bir objektifle uzun bir mesafeden çekilmişe ben-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ziyordu; ayrıntılı bir çekimdi, kızın kürek çekmeye uğraşırken sırıttığında diş tellerini görüntüleyecek kadar yakındı. Ardından bir genç daha vardı, uzun saçlı ve kaygısız bir gülüşü olan bir erkek; Paris'in sokaklarına benzeyen bir yerde bir işportacı ile el hareketleri yapıyordu.

Altı resmin tamamı habersiz çekilmiş gibiydi. Fotoğrafçının kendini fark ettirmeden bu üç gencin fotoğrafını çektiği belliydi.

Ricky fotoğrafları dikkatle inceledi ve ardından Virgil'e baktı. Virgil artık gülümsemiyordu.

"Aralarında tanıdığın biri var mı?" diye sordu soğuk bir tavırla.

Ricky tanımadığını ifade edercesine başını salladı.

"O kadar müthiş bir tecritte yaşıyorsun ki, Ricky. Her şeyin kolayına kaçıyorsun. Daha dikkatli bak. Bu genç insanların kim olduklarını biliyor musun?"

"Hayır bilmiyorum."

"Bunlar bazı uzak akrabalarının resimleri. Bu çocukların her birinin ismi, Bay R.'nin sana oyunun en başında göndermiş olduğu listede yazılı."

Ricky fotoğraflara tekrar baktı.

"Paris, Fransa, İnsanlık için Habitat, Honduras ve New Hampshire'daki Winnipesaukee Gölü. Yaz tatilinde olan üç çocuk. Senin gibi tatildeler."

Başıyla onayladı.

"Onların ne kadar savunmasız olduklarını biliyor musun? Bu fotoğrafları çekmenin zor olduğunu mu düşünüyorsun? Fotoğraf makinesinin yerine güçlü bir tüfek ya da tabanca yerleştirmek zor olmasa gerek? Bu çocuklardan birini tadını çıkarmakta oldukları tehlikesiz ortamdan çıkarmak ne kadar kolay biliyor musun? Sence içlerinden birinin ölüme ne kadar yakın olabileceğinden haberi var mıdır? Herhangi birinin yedi gün içinde hayatının aniden, kanlı, çığlıklarla sonlanabileceğine dair en ufak bir fikri olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Virgil fotoğrafları işaret etti.

"Bir kez daha uzun uzun bak, Ricky," dedi. Ricky resimleri

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

özümserken Virgil bekledi. Ardından resimleri almak için masanın üzerinden uzandı. "Sanırım sana bırakmamız gereken tek şey zihnindeki resimler, Ricky. Onların yetişkinliğe adım atarken neşeli neşeli gülümsediklerini hayal etmeye çalış. Ne tür bir hayatları olabilir? Büyüyünce ne tür insanlar olacaklar? Onların ya da onlar gibi başkalarının geleceklerini, acınacak haldeki kalan ömründen kopmayarak, çalacak mısın?"

Virgil durdu ve ardından bir yılan kadar hızlı biçimde elinden fotoğrafları kaptı. "Ben bunlan alayım," dedi fotoğrafları omuz çantasına geri koyarken. Ayağa kalkarken masayı hafifçe itti ve aynı anda yemeğin yarısını yemiş olduğu tabağa yüz dolar attı. "İştahımı kapattın," dedi. "Ama maddi durumunun kötüye gittiğini biliyorum. Bu nedenle yemeği ben ödeyeceğim."

Yan masalann birinde oyalanmakta olan garsona döndü. "Çikolatalı pastanız var mı?" diye sordu.

"Çikolatalı kekimiz var," diye cevap verdi kadın. Virgil başını sallayarak onayladı.

"Arkadaşıma bir dilim getirin," dedi Virgil. "Hayatı aniden acılaştı ve gelecek birkaç günü atlatabilmesi için biraz tatlılığa ihtiyacı var."

Ardından Ricky'yi yalnızlığa terk ederek dönüp dışarı çıktı. Ricky bir bardak su almak için uzandı ve ellinin biraz titrediğini fark etti, bardağın içindeki buz küplerini tıkırdatıyordu.

Artmakta olan şehir karanlığında evine yürüyordu, tecridine az kalmıştı.

Etrafındaki dünya ona, can pazarlığındaki insanlar arasında kurulan bağlantılarla dolu bir ders verir gibiydi. Eve dönüş yolunda sokakları arşınlarken kendini neredeyse görünmez hissediyordu.

Ricky tuhaf bir biçimde neredeyse şeffaf olduğunun farkına vardı. Yanından geçen hiç kimse, tek bir kişi bile, hayata bakışına onu dahil etmiyordu. Yüzü, görünüşü, varoluşunun ta kendisi onu takip eden adam dışında hiç kimseye bir şey ifade etmiyordu. Öte yandan ölümü ise tanımadığı bir akrabası için ciddi bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

önem taşıyordu. Yaşamak ve ölmek arasındaki köprüler Rumplestiltskin ve vekili Virgil'a kadar, avukat Merlin ve muhtemelen daha henüz tanışmadığı bir sürü kişi arasındaydı. Ricky'ye öyle geliyordu ki, sanki bir doktor tarafından en kötü teşhis konulmuş ya da hakim tarafından idam tarihleri belli olan insanlarla dolu bir cehenneme girmişti: Tabii idam tarihlerini bilen sadece birkaç kişi vardı. Kafasının hemen üzerinde asılı kalan umutsuzluk bulutunu hissedebiliyordu. Çocukluğundan kalan bir çizgi film kahramanını hatırladı, Al Capp'in büyük eseri Jo Bilspk, nereye giderse gitsin rutubet damlayan şimşeklerin çaktığı kişisel bir bulutun altında yürümeye lanetlenmişti.

Fotoğraflardaki üç gencin yüzü onun için birer hayalet gibiydi - buğulu ve puslu geliyordu. Onları somutlaştırması gerektiğini biliyordu, böylece ona gerçek geleceklerdi. Keşke isimlerini, onları korumak için hangi adımlan atması gerektiğini bilseydi. Yüzlerini hafızasının yakın bölümlerine sabitlerken adımlan hızlandı. Gülerken birinin diş telleri görünüyordu; upuzun saçlan ve terli tişörtü vardı. Virgil'in restoranda masanın üzerine fotoğraftan koyarkenki hali gözlerinin önüne geldiğinde adımlan uzadı, kasları kasıldı ve hareketleri hızlandı. Ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı sesleri duyabiliyordu, bunlar sanki başka birinin ayak sesleri gibi geldi ona. Birden koşmaya başladığını fark etti. İçinde bir şeyler çözülüyor, onu tanımadığı ama yanından geçen herkesin yol vermesini sağlayan, birazdan paniğe dönüşecek bir duyguya teslim ediyordu.

Ricky koşuyordu; koşarken göğsünde bir baskı hissediyor, nefesi kesilecek gibi oluyordu. Blokları tek tek ardında bırakarak, caddeleri geçti. Hiç durmadı. Taksicilerin öfkeli korna seslerini ve küfürlerini duymazdan geliyordu; görüyor, ne duyuyordu. Ölümün fotoğraftan zihninde dönüp duruyordu. Evinin girişine gelene kadar durmadı. Durmak için çabaladı, eğildi, nefes almaya çalıştı, yakıcı sıvı gözlerine damlıyordu. Nefesine kavuşana kadar öylece kaldı, bu birkaç dakika sürdü; hızlı hareket etmenin getirdiği acı ve hararet dışında her şeyi engelledi, kendi yorgun nefesi dışında bir şey duymuyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Gözlerini açtığında düşündü: Yalnız değilim.

Bu, aynı gözlem neticesinde yenik düştüğü son birkaç gün boyunca yaşadığı anlardan farklı değildi. Ani paranoya dışında bir şeye dayanmıyordu ve neredeyse tahmin edilebilirdi. Kontrolü elden bırakmamaya, bu duyguya teslim olmamaya çalıştı; sanki gizli bir tutkuya ya da sigara içme arzusuna karşı koymak istermiş gibi. Eli kolu bağlıydı adeta.

Hızlı bir şekilde kendi etrafında dönüyor, bu hareketin faydasız olduğunu biliyor olmasına rağmen onu izleyen her kimse görmeye çalışıyordu. Gözleri sakin sakin yoldan aşağıya doğru yürüyen adaylardan etraftaki boş pencerelere kadar hızla tarıyordu. Sanki onu işverene götürecek, gerçeği açığa çıkaracak bir hareket yakalayabilecekmiş gibi etrafında dönüyor ama her olasılık zayıf ve ele geçmez görünüyordu.

Ricky geri döndü ve yaşadığı binaya baktı. Kendisi Virgil ile dışarıda laklak ederken birilerinin dairesine girmiş olmalıydı. Öne doğru fırladı sonra aniden durdu. İrade gücünü toplayarak, içinde sekip duran duyguları düğümlemek üzere kendisini zorladı, sakin olmaya ve odaklanmaya çalışıyordu. Aklını yitirmemeliydi. Uzun ve derin bir nefes aldı; kendi kendine, dairesine girip ortaya çıktığı anda, nedeni fark etmeksizin, Rumplestiltskin'in ya da yardımcılarından birinin arkasından gelme ihtimalinin yüksek olduğunu hatırlattı. Bu savunmasızlık bir çilingirle çözülemezdi ve bu, önceki gün ışıkların yanmadığı bir eve gelmesiyle ispatlanmıştı.

Ricky'nin midesi, tıpkı bir sporcunun yarışın ardından hissettiği gibi, taş kesilmişti. Başına gelen her şeyin iki aşamada gerçekleştiğini düşündü. Adamdan gelen her mesaj hem sembolik hem de aslına uygundu.

Ricky, evinin artık güvenli olmadığını düşünmeye başladı.

Neredeyse tüm erişkin hayatı boyunca kullandığı caddeye gelince durdu, kendisiyle uğraşmayı bir saplantı haline getiren bu adamın nüfuz etmediği tek bir parçasının bile olamayabileceğini anladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

İlk kez böyle düşünüyordu: Güvenli bir yer bulmalıyım.

Hem içinde hem dışında hangi noktaya ilerlemesi gerektiği hakkında hiçbir fikri olmadan, evine giden merdivenleri ağır ağır çıktı.

Evinin karıştırıldığına dair hiçbir iz olmamasına şaşırmıştı. Kapı aralık durmuyordu. Işıklar her zamanki gibi çalışıyor, arka fonda klimanın sesi duyuluyordu. Ne ani bir dehşet duygusuna ne de içeride birilerinin olduğuna dair altıncı bir hisse kapılmıştı. Anlık bir rahatlama geldiğindeyse kapıyı arkasından kapadı ve güzelce kilitledi. Yine de kalbinin hızlı hızlı atmasına mani olamıyor, ellerinin Virgil'in onu restoranda bıraktığı zamanki gibi titremesini durduramıyordu. Elini yüzüne doğru kaldırdı ve asabiyet nedeniyle titreme olup olmadığını kontrol etti, ama aldatıcı biçimde sabit duruyordu. Buna artık güvenecek değildi; sanki vücudundaki kaslarında ve tendonlarında bir gevşeklik meydana geldiğini ve her an kontrolünü kaybedeceğini hissedebiliyordu.

Dayak yemiş gibi hissediyordu ve bu his bedeninin her yanında zonklamaya neden oluyordu. Güçlükle nefes alıyor ama neden böyle olduğunu anlayamıyordu.

"İyi bir uyku çekmen gerek," dedi kendi kendine. Sesli konuşuyordu, normalde hastalara kullandığı ses tonunu kendine yönelttiğini fark etti. "Dinlenmeye, aklını toplamaya ve ilerleme kaydetmeye ihtiyacın var." İlk kez reçetesini alıp kendisini rahatlatacak bir ilaç karışımı yazmayı düşündü. Odaklanması gerektiğini biliyordu ama bu gitgide zorlaşıyordu sanki. Haplardan nefret ederdi ama sadece bu defaya mahsus gerekli olabileceklerini düşünmeye başladı. Moral yükselticilerinden, diye düşündü. Biraz dinlenmesine yardımcı olacak bir uyku hapı. Ardından belki de, sabahlan konsantre olmasını sağlayacak ve Rumplestiltskin'in verdiği tarihe kadar onu rahat ettirecek bazı amfetaminler.

Ricky masasında duran ilaçlar hakkında yazılmış *Doktorlar için Başucu Kaynağı* adlı kitabı nadiren kullanıyordu. Sipariş edeceği her şeyin iki blok ötedeki nöbetçi eczaneden evine tes-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lim edileceğini düşünerek o tarafa yöneldi. Dışanya çıkmayı bile riske etmesi gerekmeyecekti.

Sandalyesinde oturmuş rehberindeki bilgileri hızla gözden geçirdi, neye ihtiyacı olduğunu belirlemek fazla vaktini almadı. Reçetesini eline alıp eczaneyi aradı. Kağıttaki numaralan hayatında ilk kez okuyordu. Üç farklı ilaç ismi verdi.

"Hastanın adı?" diye sordu eczacı.

"Bunlan kendime istiyorum," dedi Ricky.

Eczacı tereddüt etti. "Bunlar kanştınlması pek iyi olmayan ilaçlar, Doktor Starks," dedi eczacı. "Dozaj ve birleşimleri konusunda dikkatli olmalısınız."

"Endişeniz için teşekkür ederim. Dikkatli olacağım..."

"Aşm dozun ölümcül olabileceğini bilmenizi isterim."

"Bunun farkındayım," dedi Ricky. "Ama her şeyin fazlası sizi öldürebilir."

Eczacı bunu bir espri olarak algıladı ve güldü. "Tahminimce öyle, ama bazı şeylerle en azından yüzümüzde bir gülümseme ile gidebilirdik. Teslimatçım bunlarla bir saat içinde size ulaşır. Bunları hesabınıza yazmamı ister misiniz? Kullanmayalı uzun bir süre oldu."

Ricky bir süre düşündü ve ardından, "Evet, aynen öyle," dedi. Ricky içinde aniden bir sancı hissetti, sanki adam kasıtsız olarak soruların en masumuyla kalbini kesmişti. Ricky hesabını en son, ölüm döşeğinde yatan kan sının sancılarım bastırmasına yardım edecek morfini almak üzere kullandığını biliyordu. Bu üç yıl önceydi.

Bu anıyı hafızasından silmeye çalıştı, hem de ayağının altında ezerek. Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Teslimatçının kapı zilini tam olarak şu şekilde çalmasını istiyorum lütfen: Üç kısa, üç uzun, üç kısa zil şeklinde. Bu sayede onun olduğunu anlar ve kapıyı açarım."

Eczacı sormadan önce bir an düşündü, "Bu S.O.S. için mors şifresi değil mi?"

"Doğru," diye cevap verdi Ricky.

Telefonu kapattı ve sertçe geriye yaslandı, zihnini kansının öl-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

meden önceki son görüntüleri doldurmuştu. Bu onun için fazla acı vericiydi, bu nedenle dönüp gözlerini masaya doğru indirdi. Rumplestiltskin'in ona göndermiş olduğu, akrabalarının isimleri yazılı olduğu listenin göze çarpan bir şekilde not defterinin ortasına konmuş olduğunu fark etti ve onu oraya nasıl bıraktığım hatırlayamadı. Yavaşça uzandı ve sayfayı kendine doğru çekti, aniden Virgil'in ona yemek masasının üzerinden uzattığı fotoğraflardaki gençlerin görüntüleri aklına doluştu. Sayfada yazılı olan isimleri incelemeye koyuldu, önünde asfalt üzerindeki ısının dalgalanması gibi duran harflerle yüzler arasında bağlantı kurmaya çalışıyordu. Bu bilinçle sert durmaya çalışıyordu, bunun önemli olduğunu ve birinin habersiz bir şekilde hayati tehlikede olabileceğini biliyordu.

Odaklanmaya çalışırken aşağı baktı.

Karışıklık duygusu içini deldi geçti. Etrafına bakınmaya başladı, içinde tedirgin edici bir his aniden kabarırken, gözleri öne arkaya her yere ok gibi hızlı bakıyordu. Ağzının kuruduğunu ve midesinin kusma hissiyle aniden bulanmaya başladığını hissetti.

Masasından belgeleri, not defterini ve başka parçaları aldı, arıyordu.

Ama aynı anda istediği şeyin yok olduğunun farkındaydı.

Rumplestiltskin'in ilk mektubu, oyunun parametrelerini tanımlayan ve ilk ipucunu içeren mektubu masasından alınmıştı. Ricky'ye yapılan tehdidin fiziksel kanıtı yok olmuştu. Kalan her şeyin gerçek olduğunu hemen anladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Takvimden başka bir günü daha karaladı ve önündeki not defterine iki telefon numarası yazdı. İlk numara Dedektif Riggins'e aitti. İkinci numara yıllardır kullanmadığı, halen kullanılıp kullanılmadığından emin olmadığı ama yine de aramaya

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

karar verdiği bir numaraydı. Doktor Williams Lewis'e aitti. Yirmi beş yıl önce eğitim gördüğü psikanalistti, Ricky diplomasını alırken, Ricky'nin kendi psikanalizini üstlenen doktordu. Tedavi uygulamak isteyen herkesin tedaviden geçmek zorunda olması psikanalizin merak uyandırıcı bir yönüdür. Bir kalp cerrahı eğitimin bir parçası olarak kendi göğsünü neşter bıçağına sunmaz ama bir psikanalist bunu yapar.

İki telefon numarasının zıt kutuplarda yardım temsil ettiğini düşündü. Herhangi birinin yardım sağlayabileceğinden emin değildi, Ama Rumplestiltskin'in yapmış olduğu, her şeyi kendine saklaması önerisine rağmen bunu daha fazla yapıp yapamayacağından şüpheliydi. Birisiyle konuşma ihtiyacı hissediyordu. Ama kiminle? Zor bir soruydu.

Dedektif telefonu ikinci çalışında sadece soy ismini söyleyerek kabaca cevapladı: "Riggins." "Dedektif, ben Doktor Starks. Hatırlarsanız geçen hafta bir hastamın ölümüyle ilgili görüşmüştük..."

Anlık bir duraksama oldu, hatırlamakta güçlük çekme olarak tanımlanabilecek bir duraksama değil de daha çok şaşkınlığın yarattığı bir duraksamaydı. "Elbette doktor. Geçen gün bulduğumuz mektubun kopyasını size göndermiştim. Bu her şeye netlik kazandırır, diye düşünmüştüm. Sizi şimdi rahatsız eden ne?"

"Sizinle Bay Zimmerman'ın ölümünü çevreleyen bazı koşullar ile ilgili konuşabilir miyiz diye merak ediyordum."

"Ne tür koşullar, doktor?"

"Telefonda konuşmamayı tercih ediyorum."

Dedektif eğleniyormuş gibi kısaca güldü. "Bu kulağa aşırı duygusal geliyor doktor. Ama elbette. Buraya gelmek ister misiniz?"

. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer olduğunu tahmin ediyorum?"

"Tabii ki. Çeşitli şüphelilerden itiraf çıkardığımız küçük ve çirkin bir görüşme odamız var. Sizin muayenehanede yaptığınız şeye benziyor, sadece biraz daha az uygar ve daha hızlı.

Ricky köşede bir taksi çevirdi, taksi onu yaklaşık on blok

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kuzeye götürüp Madison ve 96. Cadde'nin köşesinde indirdi. Görebildiği ilk dükkana girdi, bir kadın ayakkabı mağazası, tam doksan saniye boyunca ayakkabıları incelemek ve aynı zamanda vitrin camından gizlice bakıp köşedeki ışıkların değişmesini bekliyordu. Işık değişir değişmez dükkandan çıktı, caddenin karşısına geçti ve başka bir taksi çevirdi. Şoföre güneye doğru Grand Central istasyonuna gitmesini söyledi.

Grand Central yazın günün ortasında çok fazla kalabalık değildi. Geniş iç kısımlarında banliyö trenlerine veya metro bağlantılarına dağılan, girişlerde gezinen, şarkı söyleyen ve mırıldanan evsizlerden kaçınan, istasyonu hayali ışıklarla dolduran büyük parlak reklamları görmezden gelen sabit bir insan akını.

Ricky insan akınına katıldı, ara istasyonlardan geçerken mümkün olduğunca az duraksamaya çalışıyordu. Burası insanların kararsızlıklarını göstermedikleri bir yerdi ve Ricky de kararlı, hepsinin başka insanlardan koruyormuş gibi görünen duygusuz şehirli ifadesini takman, böylece sadece kendine ait bir duygu adasında seyahat ediyormuş gibi gösteren, derinliğinde demir atan, sürüklenmeyen, akıntıya kapılmayan, ama sabit bir şekilde belirli ve bilinen bir akıntıyla yüzen insanların geçidine katıldı.

Öte yandan kendi içinde amaçsızdı, ama amacı var gibi görünüyordu. İlk gelen ve batıya giden metro trenine bindi, bir durak bindi ardından trenden hızla fırladı, boğucu yeraltı dünyasından yükselip şüphe uyandıran, aşın sıcak havası olan yola çıktı ve tekrar görebildiği ilk taksiyi çevirdi. Taksinin güneye doğru olduğundan emin oldu, ki orası gideceği tarafın tam aksi yönündeydi. Taksi şoförünün bloğun etrafında dönmesini, bir yan yoldan aşağıya inmesini, kamyonlann arasından geçmesini istedi, bu arada Ricky sürekli olarak arka camdan bakıyordu, arkasından kimin geleceğini izliyordu.

Rumplestiltskin'in ya da Virgil'in veya Merlin'in ya da onun peşinde olan adam için çalışan herhangi birinin bu yolu fark edilmeden takip ederse, hiçbir şansı olmayacağını düşündü. Ricky koltukta aşağıya doğru kayarak oturdu ve 96. Cadde ve Broadway arasında olan Ulaşım Polisi alt istasyonuna sessizce gitti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Riggins Ricky kapıdan geçerek dedektif bürosuna yürüdüğünde ayağa kalktı. İlk tanıştıklanndakinden çok daha az bitkin görünüyordu, yine de kıyafetleri pek değişmemişti: zıt spora ayakkabıların üzerine moda olan siyah bol bir pantolon, soluk mavi rengi olan düğmeli bir erkek gömleği giymişti ve boynuna da gevşekçe taktığı kırmızı bir kravat vardı. Kravat, küçük tabancasını göğsünün soluna doğru süzdüren giymiş olduğu kahverengi deri donanımının üzerine düşmüştü. Ricky bunun çok ilginç bir görüntü olduğunu düşündü. Dedektif erkek kıyafetlerini bayansı bir çizgiyle kombine ediyordu, görünüşünün erkeksiliğiyle çelişmesi için parfüm sıkıyor ve makyaj yapıyordu. Saçları ruhsuz dalgalarla omuzlarına düşüyordu, ama spor ayakkabıları acillik ve hızlılık ifade ediyordu.

Dedektif Ricky'yle sertçe tokalaştı. "Doktor, sizi gördüğüme sevindim ama itiraf etmeliyim ki bu biraz beklenmedik oldu." Ricky'nin görünüşünü hemen değerlendirmiş gibiydi, bir terzi gibi zor durumda, şık ve modern bir takımın içine girmek isteyen bir adamı baştan sona inceliyordu.

"Kabul ettiğiniz için teşekkür ederim..." diye başladı Ricky, ama kadın sözünü kesti.

"Kötü görünüyorsun, doktor. Belki de Bay Zimmerman'ın trenle karşılaşmasını biraz fazla üzerine almıyorsun."

Başını olumsuz yönde salladı, biraz gülümsedi. "Pek uyumadım," diye itiraf etti Ricky.

"Hadi ya," diye karşılık verdi Riggins. Kolunu sallayarak, daha önce bahsetmiş olduğu sorgu alanı olan odaya işaret etti.

Sorgu odası sevimsiz ve acımasızdı, herhangi bir süslemeden yoksun dar bir alan, ortasında bir metal masa ve üç katlanır sandalye vardı.

Tepedeki floresan aydınlatma odayı göz alıcı bir ışıkla doldurıyordu. Masanın yüzeyinde bir muşamba vardı, tırnak izleriyle ve mürekkep lekeleriyle bozulmuş. Kendi muayenehanesini, özellikle de koltuğunu düşündü ve her bir parçanın hastaların bakış açısından itiraflarda bulunma sürecinde ne tür bir etki oluştur-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

duğunu düşündü. Ay manzarası kadar faydasız bu odanın, açıklama yapmak için korkunç bir yer olduğunu düşündü, ama ardından özellikle bu odada açığa çıkan açıklamaların zaten baştan berbat olduğunu anladı. Riggins Ricky'nin odayı nasıl incelediğini fark etmiş olmalıydı ki "Şehrin bu yıl ki dekorasyon bütçesi çok düşük. Duvardaki tüm Picasso'lardan ve Roche Bobois mobilyalarından vazgeçmek zorunda kaldık" diye konuştu. Çelik sandalyelerden birine işaret etti. "Bir sandalye çekin doktor. Bana sizi rahatsız eden şeyi anlatın." Dedektif Riggins gülmesini bastırdı. "Bu aşağı yukarı sizin söyleyeceğiniz bir şey değil mi?"

"Aşağı yukarı," diye cevap verdi Ricky. "Bu kadar eğlenceli bulduğunuz şeyin ne olduğunu bilemesem de."

Riggins başını salladı, hepsi olmasa da sesindeki sivri espri anlayışının bir kısmını kaybetmişti. "Özür dilerim," dedi dedektif. "Sadece rol değişimi Doktor Starks. Burada sizin gibi şehrin yukarı kısmından gelen önemli insanları pek ağırlamıyoruz. Ulaşım Polisi gayet rutin ve çirkin suçlarla ilgilenir. Çoğunlukla gasp. Çete işleri. Kavgalara karışıp öldürülen evsizler. Sizi bu kadar rahatsız eden nedir? Ve size son derece ciddi alacağıma söz veriyorum."

"Beni görmek sizi eğlendiriyor..."

"Stres altında olmaktan. Evet, itiraf etmeliyim ki öyle."

"Psikiyatri umurunuzda değil?"

"Hayır. Klinik olarak depresyonda ve şizofren olan ve şehirdeki her akıl hastanesine girip çıkan bir kardeşim vardı, doktorlar hayatıyla boş boş çene çaldılar, zerre kadar bile yardım etmediler. Bu deneyim beni biraz önyargılı yaptı. Ama konuyu burada kapatalım."

Ricky durdu ve ardından konuştu, "Benim eşim birkaç yıl önce yumurtalık kanserinden öldü, ama ben eşime yardım edemeyen onkologlardan nefret etmedim. Ben hastalıktan nefret ettim."

Riggins yine başını salladı. "Dokunaklı," dedi Riggins.

Ricky nereden başlayacağından emin değildi, ama Zimmerman'ın en iyi yer olduğuna karar verdi. "İntihar mektubunu okudum," dedi Ricky. "Açık olmak gerekirse, pek hastamın tarzına

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

benzemiyordu. Bana nerede bulduğunuzu söyleyip söyleyemeyeceğinizi merak ettim."

Riggins omuzlarını hafifçe silkti. "Tabii ki. Kendi dairesinde, yatağındaki yastığın üzerinde bulundu. Güzel ve muntazam katlanmış, göze çarpmaması imkansız."

"Onu kim buldu?"

"Aslında ben buldum. Görgü şahitleriyle ilgilendikten ve sizinle konuştuktan sonra, evrak işlemlerini de bitirdikten sonra, ertesi gün Zimmerman'in dairesine gittim ve odasına girer girmez fark ettim."

"Zimmerman'ın annesi bir engelli..."

"İlk telefon görüşmesinin ardından kendini kaybetmişti, onu birkaç geceliğine hastaneye götürmeleri için sağlık görevlilerini göndermek zorunda kaldım. Anladığım kadanyla yarın ya da öbür gün Rockland County'de bir bakım evine götürülecek. Erkek kardeşi bu işlerle ilgileniyor. Kaliforniya'dan telefonla. Gördüğüm kadanyla olanlar karşısında kendini pek kaybetmemiş, biraz sütü bozuklardan, özellikle de annesi konusunda."

"Şunu doğru mu anladım," dedi Ricky. "Annesi hastaneye kaldırılıyor ve sen ertesi gün notu buluyorsun..."

"Doğru."

"Yani o notun odaya ne zaman konulduğuna dair hiçbir fikrin yok, değil mi? Daire uzunca bir süre boş kaldı?"

Dedektif Riggins bitkin bir halde gülümsedi. "Zimmerman'ın o notu saat üçten sonra bir zamanda koymadığını biliyorum, çünkü saat üçte treni yavaşlamadan önce yakaladı ki bu da zaten kötü bir fikirdi."

"Mektubu oraya başka birisi koymuş olabilir."

"Elbette. Tabii eğer etrafında komplolar gören bir tipseniz. Soruşturmalara yeşil tepecik yaklaşımı. Doktor, adam mutsuzdu ve trenin önüne atladı. Bunlar olur."

"O not," diye başladı Ricky, "Daktiloyla yazılmıştı, değil mi. Ve daktiloyla yazılmış ismin haricinde imzalanmamıştı."

"Evet. Bu konuda haklısınız."

tarama:ginny, düzenleme: sereniti

"Bir bilgisayarda yazılmıştı sanırım."

"Yine evet. Doktor, bir dedektif gibi konuşmaya başladınız."

Ricky bir süreliğine düşündü. "Daktiloların kağıttaki her bir tuş basışının farklı olduğunu ve ayırt edilebildiğini ve buna göre geriye takip edilebildiklerini bir yerlerde duymuş olduğumu hatırlıyorum. Aynı şey bir bilgisayar yazıcısı için de geçerli mi?"

Riggins kafasını salladı. "Hayır."

Ricky durdu. "Bilgisayarlar konusunda pek bir şey bilmem," dedi Ricky. Mesleğimde gerçektende pek eksikliğini hissetmedim.

Sorusundan ötürü biraz rahatsız olmuş gibi görünen karşısındaki dedektife baktı. "Ama üzerlerinde yazılan her şeyin bir kopyasını içerlerinde saklamıyorlar mıydı?"

"Bu konuda da haklısınız. Genelde sabit sürücülerinde. Ve bununla ne demek istediğinizi anlıyorum. Hayır, emin olmak için Zimmerman'ın bu notu yatak odasında tuttuğu bilgisayarınla yazıp yazmadığını kontrol etmedim. İşyerindeki bilgisayarını da kontrol etmedim. Bir adam bir trenin önüne atlıyor ve ben yastığının üstünde bir intihar mektubu buluyorum. Bu senaryo daha fazla araştırma yapmam için beni caydırıyor."

"İşyerindeki o bilgisayar, bir sürü insan o bilgisayara ulaşabilir, değil mi?"

"Dosyalarını koruyabilmek için bir şifresinin olduğunu tahmin ediyorum. Ama cevabı kısaca evet."

Ricky başını salladı ve bir süre sessizce oturdu.

Riggins devam etmeden önce oturmakta olduğu yerde biraz ileri geri kaydı. "Ölümünü çevreleyen ve konuşmak istediğin birtakım 'koşuların' olduğundan bahsetmiştin. Nedir onlar?"

Ricky cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Eski bir hastamın bir akrabası beni ve ailemi özellikle belirtilmemiş olan bir kötülükle tehdit etti. Bu amaçla hayatımı dağıtmak için adımlar attılar. Bu adımlara meslek itibarıma yapılmış asılsız suçlamalar, finansal durumuma elektronik saldırılar, evime zorla girmeler, özel hayatıma ihlaller ve hayatıma kıymam önerisi dahil. Bay Zimmerman'ın ölümünün bir haftadır maruz kaldığım bu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

taciz sisteminin bir parçası olduğuna inanmam için nedenlerim var. İntihar olduğuna inanmıyorum."

Riggins'in kaşları kalkıverdi. "Tanrım, Doktor Starks. Berbat durumdaymışsınız gibi anlaşılıyor. Eski bir hasta?"

"Hayır. Eski bir hastamın çocuğu. Henüz tam olarak hangi hastamın olduğunu bilmiyorum."

"Ve size takmış olan bu kişinin Zimmerman'ı trenin önüne atlaması için ikna etmiş olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"İkna etmedi. İtmiş olabilir."

"Kalabalıktı ve itildiğini kimse görmedi. Ya da her neyse."

"Görgü tanığının olmaması bunun gerçekleşmiş olmasını ortadan kaldırmaz. Tren yaklaşırken, istasyondaki herkes doğal olarak trenin gelmekte olduğu yöne doğru bakmaz mı? Eğer Zimmerman görgü tanıklarının ifadesinde de olduğu gibi kalabalığın arkasında sona doğru duruyorduysa ona gerekli dirseği atmak ya da itmek ne kadar zor olabilirdi ki?"

"Elbette doktor, haklısınız. Zor olmazdı. Hem de hiç zor olmazdı. Ve tasvir ettiğiniz senaryo bize de tanıdık olan bir senaryo. Yıllar içinde, anlatmış olduğunuz örneğe uyan birkaç cinayetimiz oldu. Ve insanların trenin yaklaşmakta olduğu yöne baktıkları ve peronun arka kısmında her şeyin fark etmeden ya da tam fark edilmeden gerçekleşmesine izin verdikleri konusunda da haklısınız. Ama burada atladığını söyleyen LouAnne var, pek güvenilir olmasa da yine de bir şey. Ayrıca annesiyle zorlu bir ilişkisi olan ve hayata birçok insanın adlandıracağı gibi bir umutsuzlukla bakan mutsuz ve öfkeli bir adamın intihar mektubu var…"

Ricky kafasını salladı. "Şimdi bahaneler buluyormuşsunuz gibi geliyor bana. İlk konuştuğumuzda aşağı yukarı beni yapmakla suçladığınız gibi."

Bu yorum Dedektif Riggins'i susturdu. Devam etmeden önce Ricky'ye uzun uzun baktı. "Doktor, bu hikayeyle size yardım edebilecek olan birine gitmelisiniz bana göre."

"Ve bu kim olabilir?" diye sordu Ricky. "Siz bir polis dedektifisiniz. Size suçlar hakkında bahsettim. Ya da suç olabilecek şey-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lerden. Bir tür rapor tutmak durumda değil misiniz?"

"Resmi bir şikayet yapmamı istiyor musunuz?"

Ricky polis memuruna ciddi bir bakış attı. "İstemeli miyim? Sonra ne olacak?"

"Müdürüme ileteceğim, o da bunun bir saçmalık olduğunu düşünecek. Ardından formalite polis işlemlerinden geçireceğim ve birkaç gün sonra benden daha şüphe dolu bir dedektiften bir telefon alacaksınız. Bu diğer olaylardan başka kimlere bahsettiniz?"

"Banka yetkililerine ve Psikanaliz Derneği'ne..."

"Bir suç eylemi olduğunu belirlediklerinde konuyu prosedür gereği FBI'a ya da devlet müfettişlerine aktarmıyorlar mı? Bana öyle geliyor ki, New York polis departmanında şantaj ve sahtekarlık bürosundan birisiyle konuşmalısınız. Ve eğer ben olsaydım, özel bir dedektif tutmaya bakardım. Ve iyi bir avukat, çünkü size lazım olabilir."

"Bunu nasıl yaparım. New York polisi ile nasıl irtibata..."

"Size bir isim ve telefon numarası vereceğim."

"Bu konularla sizin ilgilenmeniz gerektiğini düşünmüyorsunuz. Zimmerman davasının peşini bırakmamak için?"

Bu soru Dedektif Riggins'i duraksattı. Konuşmalar esnasında notlar almıştı. "Belki de öyle," dedi dedektif dikkatlice. "Bunu düşünmem gerekir. Bir davayı, kapanmış statüsüne geçtikten sonra yeniden açmak oldukça zor."

"Ama imkansız değil."

"Zor. Ama imkansız değil."

"Müdürünüzden yetki alamaz mısınız..." diye başladı Ricky.

"O kapıyı henüz açmak istediğimi sanmıyorum," dedi dedektif. "Patronuma resmi bir problemin olduğunu söyler söylemez her tür bürokratik şey oluşmak durumda. Sanırım bu konuyu kendim didikleyeceğim. Belki. Bak sana ne diyeceğim doktor, neden ben birkaç şeye bakıp ardından sana geri dönüş yapmıyorum. En azından Zimmerman'ın odasında tuttuğu o bilgisayarı kontrol ederim. İntihar notunu içeren belgede bir tarih bilgisi olabilir. Bunu bu akşam ya da yarın yaparım. Bu nasıl olur?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"İyi," dedi Ricky. "Bu akşam yarından daha iyi olur. Zaman baskısı altındayım. Aynı zamanda doğru insanların isimlerini ve numaralarını New York polisine iletir misiniz?"

Bu mantıklı bir anlaşma gibi görünüyordu. Dedektif başıyla onaylıyordu. Ricky, dedektifin işi berbat etmiş olabileceğini bir olasılık olarak gündeme getirmesinin hemen ardından, dedektifin ses tonundaki alaycılığın ve iğneleyiciliğin değişmiş olmasını görmekten ötürü içten içe zevk alıyordu. Dedektif bunun uzak bir ihtimal olduğunu düşünse de, zamların ve terfilerin araştırmaları başarıyla tamamlamaya dikkatle bağlantılı olan bir dünyada bir cinayeti gözden kaçırıp intihar olarak tanımlamış olması fikri her bürokratın özellikle korktuğu türden bir hataydı, "....müsait olur olmaz hemen aramanızı bekleyeceğim," dedi Ricky.

Ardından Ricky kalktı, kendisinin bir atak yapmış olduğunu hissediyordu.

Büyük bir zafer duygusu değildi, ama en azından onu bu dünyada daha az yalnız hissettirmişti.

Ricky taksiyle Lincoln Merkezi'ne, birkaç turist ve güvenlik görevlileri haricinde boş olan Metropolitan Opera Evi'ne gitti. Bildiği bay ve bayan tuvaletlerinin önünde çok sayıda ankesörlü telefon vardı. Telefonların avantajı ise telefonla görüşme yaptığı yerden onu Opera Evi'ne takip edebilecek kişileri gözetleyebilmesiydi. Kimi aradığını görebilecek kadar yakınına sokulabilmelerinden şüpheliydi.

Doktor Lewis'e ait olan numara beklediği gibi değişmişti. Ama farklı bir alan koduyla ikinci bir numaraya bağlandı. Kalan son çeyrekliklerin çoğunu o numaraya bağlanmak için kullandı. Telefon çalarken, Doktor Lewis'in seksenine merdiven dayamış olduğunu ve herhangi bir yardımının dokunup dokunmayacağından emin olmadığını düşündü. Ama Ricky bunun, durumuyla ve çaresiz atılan her adımı ile ilgili bir bakış açısı elde etmenin tek yolu olduğunu biliyordu, bunu yapmalıydı.

Cevaplanana kadar telefon en az sekiz kere çalmıştı.

"Evet?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Doktor Lewis lütfen."

"Ben Doktor Lewis, buyurun."

Bu Ricky'nin yirmi yıldır duymadığı ama onu hâlâ duygulandırdığı için şaşırtan bir sesti. Sanki içindeki nefret, korku ve hayal kırıklığı aniden çözülmüştü, soğukkanlılığını korumak için kendisiyle mücadele ediyordu.

"Doktor Lewis, ben Doktor Frederick Starks..."

İki adamda telefonda, bunca yıl sonra gelen arama baskın gelmiş gibi bir süreliğine sustular.

İlk önce Doktor Lewis konuştu. "Lanet olası. Bunca yıl sonra senden haber almak çok güzel, Ricky. Şaşırdım kaldım."

"Böyle ansızın aradığım için üzgünüm doktor. Ama kime gideceğimi bilemedim."

Yine kısa bir sessizlik oldu.

"Başın belada mı, Ricky?"

"Evet."

"Ve kendini analiz etme araçların yetersiz?"

"Evet. Belki benimle konuşmak için biraz zaman ayırabilirsiniz, diye düşündüm."

"Artık hastalara pek bakmıyorum," dedi Lewis. "Emeklilik. Yaş. Güçsüzlük. Yaşlanıyorum, bu berbat bir şey. Her türlü şey elinden kayıp gidiyor."

"Bana bakacak mısınız?"

Yaşlı adam durdu. "Sesinden acil olduğunu sanıyorum. Önemli bir şey mi? Çok büyük bir belada mısın?"

"Büyük bir tehlikedeyim ve çok az zamanım var."

"Peki, peki, peki." Ricky yaşlı psikanalistin yüzünde bir gülümseme olduğunu hayal edebiliyordu. "Bu kulağa gerçekten merak uyandırıcı geliyor. Sana yardım edebileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama belki de edebilirsiniz."

Yaşlı psikanalist yanıt vermeden önce bunu bir süre kavradı, "Görev aşkımızda birinin söylediği gibi. Maalesef buraya gelmeniz gerekecek. Şehir merkezinde ofis yok artık."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Burası neresi?" diye sordu Ricky.

"Rhinebeck," dedi Doktor Lewis, River Caddesi'nde bir adres ekledi. Emekli olmak için harika bir yer, sadece kışları aşırı soğuk ve buzlu oluyor. Ama şu anda çok güzel. Pennsylvania istasyonundan bir trene binebilirsin."

"Bu öğleden sonra oraya varırsam..."

"Ne zaman gelirsen o zaman ilgilenirim. Bu emekli olmanın en temel avantaj lanndandır. Üst üste binmiş randevularının olmaması. İstasyondan bir taksiye bin ve seni akşam yemeği vaktinde bekliyor olacağım."

Trenin olabildiğince en arkasında bulabildiği bir köşe koltuğuna oturdu ve öğleden sonrasının çoğunu camdan bakmakla geçirdi. Tren Hudson nehri yönünde doğruca kuzeye ilerliyordu, bazen o kadar yakınlaşıyordu ki nehre birkaç metre kalıyordu. Ricky kendini enginliğe bakarken buldu, nehrin birleştiği farklı mavi-yeşil gölgelerden büyülenmişti, nehir yatağına yakın kısımlar siyaha yakın gibi görünüyordu, daha ortaya uzandıkça daha açık coşkun bir mavi oluyordu. Yelkenli tekneler suyu keserek hareket ediyorlar, başlarından beyaz çarşaf gibi köpükler sıçratıyorlardı ve arada sırada hantal konteynır gemileri en dar kanaldan geçmek için debeleniyorlardı. Uzakta bariyerler sertçe yükseliyordu, gri-kahve kaya destekleri, tepelerinde ise koyu yeşil ağaçlar. Büyük çayırlarda nokta gibi görünen malikaneler, içindeki zenginliği hayal bile edilemeyecek büyüklükte evler vardı. West Point'te tepede nehre nazır olan bir askeri akademi gözüne çarptı; duygusuz binaların askeri öğrencilerin üniformaları gibi gri ve sıkıcı olduğunu düşündü. Nehir geniş ve cam gibiydi ve beş yüz yıl önce bu nehre ismini veren kaşifi hayal etmek kolaydı.

Kısa bir süre su yüzeyini izledi, akıntının hangi yöne aktığından emin değildi, geriye doğru şehre ve arkasındaki okyanusa doğru mu, yoksa Kuzeye yükselip dalgalan ve dünyanın dönüşünü zorlaya ak mı aktığından emin değildi. Yüzeyine bakarak suyun hangi yöne gittiğini söyleyememek, bilememek onu biraz rahatsız ediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Rhinebeck'te trenden çok küçük bir insan grubu indi ve Ricky her birini incelemek için peronda oyalandı, bütün çabalarına rağmen birilerinin onu takip etmeyi başarmış olabileceğinden endişe ediyordu. Birkaç genç insan vardı, kot ve şort giyinmiş okul yaşındaki çocuklar kendi aralarında gülüyorlardı, ortalarda gezinen san saçlı oğluna sabır göstermek için çabalayan ve üç çocuğunu kule gibi valizinin üstüne dizen orta yaşlı bir anne, istasyona giderken hemen cep telefonlarına dalmış ve rahatsız olmuş iki iş adamı. Raylardan uzaklaşan uzun merdivenlerden yukan koşturmaya başlamadan önce durup Ricky'ye suratını buruşturan küçük çocuk haricinde trenden inen insanlardan hiçbiri Ricky'nin yönüne bile bakmadılar. Ricky tren istasyondan çıkana kadar bekledi, tren hız kazanırken madeni bir homurdanma sesi çıkarıyordu. İnen başka kimsenin emin olmadığına ikna olduktan sonra istasyondan yukan çıkmaya başladı. Tuğladan yapılmış eski bir binaydı, hızla içinden geçerken ayak seslerinin yankılandığı parke zemini vardı, öğleden sonrası sıcağını belirten soğuk havayla dolmuştu. Geniş ikili kapının üzerinde kırmızı okla belirtilmiş olan tabelada bir yazı vardı: taksiler. İstasyondan çıktı ve sadece bir tane bakımsız beyaz sedan gördü, yanında taksi ruhsatı ve tepesinde yanmayan bir amblem taşıyordu, ön panelinde de büyük bir yamulma vardı.

Şoför gitmeye hazır gibiydi, Ricky'yi gördü ve hızla kaldınma geri yanaştı.

"Taksiye ihtiyacın var mı arkadaş?" diye sordu şoför.

"Evet, lütfen," diye cevap verdi Ricky.

"Kalan tek kişi benim. Tam gidiyordum ki seni gördüm. Atla bakalım."

Ricky söyleneni yaptı ve adama Doktor Lewis'in adresini verdi.

"Ah, bu en güzel yer," dedi şoför hızlanarak, istasyondan çıkarken tekerlekler biraz şikayetçiydi.

Yaşlı psikanalistin evine giden yol dolambaçlı iki şeritten oluşan ve kırsal bölgeden geçen bir yolculuktu. Yüksek meşe ağaçları, asfaltlann üzerinde güneşlik gibi gölgeler yaratıyordu, böy-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lece güçsüz yaz akşamı, unun elekten geçtiği gibi gölgeleri sağa sola eleyerek toprağa yavaşça akıyordu. Kırsal bölge, okyanustaki ölü dalgalar gibi kibar tepelerle dalgalanıyordu. Bazı arazilerde duran at kümelerini ve uzak mesafelerdeki etkileyici malikaneleri görebiliyordu. Yol şeridine daha yakın olan evler antikti, çoğunlukla tahta kaplamalı ve belirgin biçimde sergilenen köşeli tarih levhaları vardı, böylece buradan gelip geçen kimse bu evin 1788'de ya da şu evin 1802'de inşa edildiğini bilecekti. Yol yol renk cümbüşü yaratan çiçek bahçeleri gördü ve tişörtleri üst üste giymiş ve bacaklarını ayırarak traktör tarzındaki çim biçme makinesine oturmuş, masum çimleri sinirle şerit halinde kısaltan bir ev sahibi gördü. Firarı ifade eden bir yer, diye düşündü. Yerleşmiş halkın çoğu temel hayatlarının Manhattan'ın mağaralarında para, güç ya da itibar ve dürüst olmak gerekirse hepsiyle çalışmak olduğunu düşündüklerini tahmin ediyordu. Bunlar hafta sonlarında ve yaz tatillerinde kaçabilecekleri, olağanüstü pahalı ama geceleri cırcır böceği sesleri olan evlerdi.

Taksi şoförü Ricky'nin etrafı incelediğini gördü ve konuşmaya başladı, "Fena değil ha? Bu yerler sana bir iki milyon dolara mal olur."

"Hafta sonlan restoranlarda bir masa bile bulamam, iddiasına varım," diye cevap verdi Ricky.

"Yazın ve tatil zamanlarında bulamazsın, doğru söylüyorsun. Ama herkes şehirli değil. Buraya yerleşmiş insanlar da var. Burayı bir hayalet kasabasına çevirmeyecek kadar çok. Güzel bir yerdir." Arabayı yavaşlattı ve soldaki özel yola sert bir giriş yaptı. "Sorun şu ki, şehre kıyasla çok fazla rahat. Her neyse, geldik işte. Burası," dedi şoför.

Doktor Lewis'in evi eskilerdendi, yenilenmiş çiftlik evlerinden, iki katlı basit Cape tarzında, coşkun bir beyazla boyanmıştı, köşesinde de 1791 yazan bir levha vardı. Ricky'nin yanlarından geçmiş olduğu büyük evlerin hiçbirine benzemiyordu. Asmalarla kaplanmış çardaklar vardı ve giriş boyunca çiçekler bezenmişti. Avlunun kenarında da küçük bir balık havuzu vardı. Bir hamak

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ve bembeyaz renginde olan Adirondack sandalyeleri kenarda duruyordu. On yıllık mavi bir Volvo steyşın araba, bir zamanlar ahır olarak işlev gören ama artık açıkça garaj haline gelmiş olan yerin önünde park edilmişti.

Taksi, arkasından uzaklaşıp gitti ve Ricky çakıl girişte durdu. Elleri boş gelmiş olduğunu aniden fark etti. Ne çantası, ne basit bir hediye ne de yanında getireceği yaygın olan, ne pahalı ne de ucuz sayılabilecek bir şişe şarabı yoktu. Hızlı hızlı nefes alıyordu, içinde çatışan duyguların telaşla yükseldiğini hissedebiliyordu. Hissettiği duyguyu korku olarak nitelendirmek tam olarak doğru değildi, ama küçük bir çocuğun anne ve babasının dikkatini çekmek için gözünün önünde kuralları çiğnemesi gerektiğini bildiği anda hissettiği duygu gibiydi.

Ricky ayaklarını bu denli ağırlaştıran ve kalp atışını hızlandıran içinde patlak vermiş olan o duyguların normal olduğunu fark edince kendine gülmek istedi; psikanalist ve psikanalize tabii olan hasta arasındaki ilişki derin ve kışkırtıcıdır, farklı şekillerde gerçekleşir, ama bir çocuk ve otorite arasındaki ilişkiyle alakası yoktur. Bunun duygu aktarımı sürecinde bir yapı taşı olduğunu biliyordu, bu duygu aktarımında psikanalist yavaşça farklı roller alırdı, hepsi esas olarak anlamaya yönelikti. Ricky, bazı doktorların hastalan üzerinde hâlâ bu kadar etkileri olmadığını düşünüyordu. Bir ortopedist, peş peşe ameliyat ettiği dizleri ve kalçaları bunca yıl sonra muhtemelen hatırlamazdı. Bir psikanalistin, her şeyi olmasa da yine de bir kısmını hatırlaması muhtemeldir, akıl her zaman daha verimli olmasa da, dizden daha ileriydi.

Yavaşça öne yürüdü, gözleri girişin üzerinde geziniyor, görebildiği her şeyi özümsüyordu. Bunun psikanalizdeki temel esaslardan bir tanesi daha olduğunu hatırlattı kendine; doktor aslında hastasının her duygusal ve cinsel mahremiyetini bilir, bunun karşılığında ise hasta, psikanalisti hakkında neredeyse hiçbir şey bilmez. Bu gizem, asıl aile ve hayat gizemlerini taklit eder; bilinmeze girerken her zaman bir endişe ve büyülenme duygusu vardır. Doktor Lewis beni tanıyor ve şimdi ben onun hakkında

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bir şeyler öğreneceğim ve bu da bazı şeyleri değiştirecek, diye düşündü. Bu gözlem ona endişe terleri döktürdü.

Ricky öndeki merdivenleri yarılamıştı ki kapı açıldı. Adamı görmeden önce sesini duydu: "Bahse girerim biraz huzursuzsun."

Ricky karşılık verdi: "Aklımdan geçenleri okuyorsun," ki bu da bir tür psikanalist esprisiydi.

Eski evin girişinin solunda olan bir çalışma odasına götürüldü. Gözlerini her tarafa bakarken buldu, özümsüyordu, detayları zihnine sokuyordu. Rafta duran kitaplar. Tiffany marka bir abajur. Şark halısı. Birçok eski evde olduğu gibi evin içerisinde koyu bir renk vardı, canlı beyaz duvarlarla çatışıyordu; İçerisi ona serin gibi geldi, havasız değildi, ama tazeydi, sanki pencereler geceden açık bırakılmış ve ev daha düşük ısıyı korumuş gibi. Hafif bir leylak kokusu alabiliyordu ve evin arka tarafından yemek pişirme sesleri geliyordu.

Doktor Lewis ince bir adamdı, omuzları biraz düşüktü, keldi, kulaklarından tutam tutam kıllar fışkınyordu ve bu da ona çok daha yaşlı bir görüntü veriyordu. Burnunun ucuna kondurduğu bir gözlük taşıyordu ve burnunun ucunda olduğundan nadiren gözlük camından bakıyormuş gibi geliyordu. Ellerinin üzerinde yaşlılık lekeleri vardı ve elleri de çok hafif titriyordu. Yavaş hareket ediyordu, biraz topallıyordu ve sonunda büyük, kırmızı, deri, tıka basa doldurulmuş olan berjerli koltuğuna yerleşti, Ricky'ye birkaç adım ötedeki daha küçük koltuğa oturmasını işaret etti. Ricky minderlere battı.

"Bu kadar yıl geçmiş olsa da seni gördüğüme çok memnun oldum, Ricky. Kaç yıl oldu?"

"On yılı kesinlikle geçmiştir. İyi görünüyorsun, doktor."

Doktor Lewis sırıttı ve başını salladı. "Benim yaşımda olan biri gerçeklerden çok yalanları beğense de, buna bu kadar bariz bir yalanla başlamamalısın. Gerçekler her zaman can sıkıcıdır. Benim yeni bir kalçaya, yeni bir idrar torbasına, yeni bir prostata, yeni iki göze ve kulaklara ve birkaç yeni dişe ihtiyacım var. Yeni

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ayaklar da işime yarar. Muhtemelen yeni bir kalbe de ihtiyacım vardır, ama bunlardan hiçbirine sahip olamayacağım. Garajda yeni bir araba işime yarayabilir, eve de yeni bir tesisat iyi olur. Aklıma gelmişken bana da iyi olurdu. Ama çatı iyi." Alnına hafifçe vurdu. "Benimki de öyle." Sonra tekrar kıkırdadı. "Ama eminim beni ne durumda olduğumu öğrenmek için arayıp bulmadın. Hem eğitimimi hem de terbiyemi unuttum. Tabii ki bana akşam yemeğinde katılacaksın ve senin için misafir odasını hazırlattım. Ama şimdi çenemi kapalı tutmalıyım, mesleğimizde bunu çok iyi yaptığımıza inanırız ve neden burada olduğunu açıklamana izin vermeliyim."

Ricky durdu, tam olarak nereden başlayacağından emin değildi. Karşıya, berjerli koltukta yutulmuş gibi oturan yaşlı adama baktı, içinde aniden bir ip kopmuş gibi hissetti. Kontrolünün elinden kayıp gittiğini hissedebiliyordu ve söylediği kelimeler titreyen dudaklarından döküldü. "Bir haftalık ömrümün kaldığına inanıyorum," dedi.

Doktor Lewis'in kaşları ok gibi yukarı fırladı.

"Sen hasta mısın, Ricky?"

Ricky hayır dercesine başını salladı.

"Sanırım kendimi öldürmek zorundayım," diye cevap verdi Ricky.

Yaşlı psikanalist öne doğru eğildi. "Sorun bu mu?" dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ricky, eliyle çenesini dengede tutmaya çalışan, neredeyse hareketsiz şekilde koltuğunda oturan Doktor Lewis tarafından bir kez bile bir yorum veya soruyla bölünmeden bir saatten fazla bir süre hiç durmadan konuşmuş olmalıydı. Ricky bir iki kez ayağa kalkmıştı ve tıka basa doldurulmuş koltuğuna geri dönüp

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

hikayesine devam etmeden önce sanki hikayesine hız kazandıracakmış gibi odada bir uçtan bir uca hızlı hızlı yürümüştü. Pencerelerin Hudson vadisine doğru açılmış ve odada hoş bir serinliğin olmasına rağmen bazı olayları anlatırken koltuk altlarından ter damladığını hissedebilmişti.

Uzaktan, Catskills bölgesinden gelen gök gürültüsü seslerini duyuyordu, nehrin millerce ötesinden, top ateşine benzeyen derin patlayıcılar gibi. Yerel efsaneyi hatırladı, sesi çürük ağaç kovuklarında yuvarlanan doğaüstü cin ve cücelerin çıkardığını düşündü. Doktor Lewis'e aldığı ilk mektubu, şiiri ve tehdidi, oyunun belirlediği kuralları anlattı. Virgil'i, Merlin'i ve var olmayan avukat ofisini tarif etti. Bankada para ve hisselerin bulunduğu hesaplara yapılan elektronik saldırılardan, aynı doğum gününü paylaştığı uzak akrabasına gönderilmiş olan pornografik mesajına kadar hiçbir şeyi atlamamaya çalıştı. Zimmerman'ın ölümünü, tedavisini ve Riggins'e yapmış olduğu iki ziyareti uzun uzun açıklamaya devam etti. Sağlık müdürlüğüne intikal etmiş olan ve kendisine yapılan aslı olmayan cinsel uygunsuzluk suçlamasından bahsetti, bahsederken biraz yüzü kızardı.

Muayenehanesine izinsiz girmelerden ve hissettiği garip ihlallerden bahsederken, ya da *Times* gazetesindeki ilk eforunu ve Rumplestiltskin'in yanıtını tarif ederken bazen başıboş bir şekilde dolanıyordu. Ona Virgil tarafından gösterilen resimlerdeki üç gencin etkisinden bahsediyordu. Sonra arkasına yaslandı, sessizliğe büründü ve ilk kez odanın öbür tarafında şu ana kadar iki elini çenesine kaldırmış, Ricky'nin üzerine çökmüş olan kötülüğün tamamını değerlendirmeye çalışıyormuş gibi düşünceli kafasını destekleyen yaşlı psikanaliste baktı.

"En şaşırtıcısı," dedi Doktor Lewis sonunda, arkasına yaslandı ve uzun bir iç çekti. "Bu Rumplestiltskin arkadaşın bir filozof olup olmadığını merak ediyorum. Bir insanın hayatta tek gerçek seçeneğinin intihar edip edemeyeceğinin olduğunu söyleyen Camus değil miydi? Varoluşun en büyük sorusu."

"Ben bunun Sartre olduğunu sanıyordum," diye cevap verdi Ricky. Titredi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Sanırım buradaki en temel soru bu, Ricky, Rumplestiltskin'in ortaya attığı en önemli soru."

"Affedersiniz, ne…"

"Başka bir hayatı kurtarmak için kendini öldürecek misin Ricky?"

Ricky soru karşısında afallamıştı. "Emin değilim," diye kekeledi. "Bu seçeneği gerçekten dikkate aldığımı sanmıyorum."

Doktor Lewis oturduğu yerde ileri geri kaydı. "O kadar da mantıksız bir soru değil," dedi. "Ve eminim ki işkencecin yanıtının ne olacağını merak ederek uzun saatler geçirdi. Sen ne tür bir adamsın Ricky? Ne tür bir doktor? Çünkü söylenecekler söylendikten ve yapılacaklar yapıldıktan sonra oyunun özünde bu var: Kendini öldürecek misin?

Tehditlerindeki samimiyeti ispat etmiş görünüyor, ya da en azından seni bir cinayet işlediğine inandırmış, dolayısıyla başka bir cinayet yapamayacağı bir şey değil. Ve bunlar, kulağa duygusuzca gelse de iznin olursa şöyle ifade edeyim, gerçekleştirilmesi çok kolay cinayetler. Kişiler ona hiçbir anlam ifade etmiyor. Onlar sadece sana ulaşmasına yardımcı olan gemiler. Ve ayrıca sahip oldukları bir ek avantaj ise, muhtemelen dünyadaki hiçbir FBI ajanının ya da polis dedektifinin, hatta bir Maigret'nin ya da Hercule Poirot'un veya Miss Marple'ın, Mickey Spillane'in ya da Robert Parker'ın eserlerinden bir tanesinin bile verimli bir şekilde çözemeyeceği cinayetler olmalarıdır. Bunu bir düşün Ricky, gerçekten şeytanca ve harikulade varoluşsal: Paris'te, Guatemala şehrinde ya da Bar Harbor Maine'de gerçekleşen öldürme eylemi. Bu ani ve spontane, üstelik öldürülecek insanın sonunun yaklaştığını bilmesi için ne bir nedeni ne de uyaracak bir şiiri yok. Bir saniyede basitçe idam ediliyorlar. Üzerine bir yıldırımın düşmesi gibi. Ve bu cinayetten ötürü acı çekmesi gereken kişi yüzlerce, binlerce mil ötede. Geçmişinde yarattığın katili bulmak, ardından bunlarla uzak bir ülkedeki bir olay arasında bürokratik işlemler ve diplomatik zorluklarla bağlantı kurmak durumunda kalan her polis

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

otoritesi için bir kabustur. Ve bu, katili bulabileceklerini sanmaktır. Muhtemelen sahte kimlikler ve düzenbazlıklarla o kadar korunuyordur ki, bu imkansız kılınacak. İtiraf, DNA kanıtı ve görgü tanıkları olduğunda bile mahkum olmalarını sağlamakta yeterince sorun yaşıyorlar. Hayır, Ricky, tahminlerime göre bu, onların kapasitelerine fazlasıyla aşan bir suç olur."

"Yani demek istediğin..."

"Senin tercihin, bana gayet basit görünüyor: Kazanabilir misin? Kalan birkaç gününde Rumplestiltskin adındaki adamın kimliğini belirleyebilecek misin? Eğer bunu yapamayacaksan, başka bir hayatı kurtarmak için kendini öldürecek misin? Bu bir doktora sorulabilecek en ilginç sorudur. Ne de olsa hayat kurtarma işindeyiz. Bizim kurtarıcılarımız ilaçlar, bilgi ve neşter becerisidir. Bu sefer, belki de birisinin hayatını kurtaracak olan çare senin hayatın. Bu fedakarlığı yapabilecek misin? Eğer bunu yapmaya isteksizsen, sonrasında kendinle yaşayabilecek misin? En azından görünüşte o kadarda karmaşık değil. Karmaşık olan kısmı altında."

"Bana tavsiyeniz..." Ricky biraz kekeleyerek konuşmaya başladı. Odanın karşı tarafına baktı ve yaşlı psikanalistin koltuğuna yaslanmış oturduğunu ve masa lambasının ışığından gelen gölgenin yüzünü iki bölüme ayırdığını gördü. Doktor Lewis, pençeye benzeyen, uzun, yaşlılıktan incelmiş ve uzatılmış parmakları olan eliyle işaret ediyordu.

"Ben hiçbir şeyi tavsiye etmiyorum. Bu beyefendinin talep etmiş olduğunu tam olarak yerine getirmenin tutarlı bir alternatif olduğunu belirtiyorum. İnsanlar başka insanların hayatta kalmaları için kendilerini sürekli feda ediyor. Savaştaki askerler. Yanan binadaki itfaiyeciler. Sokaklardaki polisler. Hayatın, feda olacak hayattan daha değerli olduğunu bize otomatik olarak düşündürecek kadar tatlı, üretken ve önemli mi?"

Ricky oturduğu koltukta, altındaki yumuşak döşeme birden tahtaya dönmüş gibi kıpırdandı. "İnanamıyorum" diye başladı ve ardından durdu.

tarama:gi-my ,düzenleme: sereniti

Doktor Lewis ona baktı ve omuzlannı yukarı doğru çekti. "Üzgünüm. Tabii ki bunu bilinçli şekilde değerlendirmedin.

Ama bu soruların aynılarını bilinçaltında sorup sormadığını ve bunun da seni beni bulman için harekete geçirip geçirmediğini merak ediyorum."

"Yardım bulmak için geldim," dedi Ricky, belki de biraz fazla hızlı biçimde. "Bu oyunu oynamam için yardıma ihtiyacım var."

"Gerçekten mi? Belki bir seviye. Belki başka bir seviye daha, sen başka bir şey için geldin. İzin? Hayır duası?"

"Rumplestiltskin'in annesinin hastam olduğu geçmişimdeki dönemi araştırmam gerekiyor. Bunu yapmam için yardımına ihtiyacım var, çünkü hayatımın o bölümünü blokladım. Sanki ulaşamadığım bir yerde, dokunamadığım bir yerdeymiş gibi. Oraya yönelmem için yardımına ihtiyacım var. Rumplestiltskin'le bağlantılı olan hastanın kim olduğunu bulabileceğimi biliyorum, ama yardıma ihtiyacım var ve beni bu adama bağlayan hastanın, sen benim psikanalist eğitmenim olduğun zamanlarda sende tedavideyken aynı zamanda benim de hastamdı. Seanslarımız esnasında sana ondan bahsetmiş olmalıyım. Yani benim ihtiyacım olan şey düşüncelerimi değerlendirecek bir şey. Eski hatıralarımı geri getirecek birisi. Eminim bilinçaltımdan o ismi konuşarak çıkartabilirim."

Doktor Lewis yine başını salladı. "Mantıksız bir talep değil ve açıkçası zekice bir yaklaşım. Bir psikanalistin yaklaşımı. Konuşmak bir tedavidir, bir eylem değil. Söylediklerim zalimce mi geliyor Ricky? Sanırım yaşlanınca huysuz ve insafsız oldum. Tabii ki yardım edeceğim. Ama bana öyle geliyor ki, incelerken şu ana da bakmamız akıllıca olur, çünkü nihayetinde hem geçmişinde hem de şimdiki zamanda cevaplar bulmak durumunda kalacaksın. Belki geleceğinde bile cevap bulmak durumda kalabilirsin. Bunu yapabilir misin?"

"Bilmiyorum."

Şimdi hoşnutsuzlukla sırıtma sırası Doktor Lewis'deydi.

"Burada klasik bir psikanalist cevabı var. Bir futbolcu, ya da

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bir avukat veya modern bir iş adamı "Tabii ki, kesinlikle yaparım!" der. Ama biz psikanalistler daima kaybetme riskine karşı kendimizi koruruz, değil mi? Kesinlik, rahatsız olduğumuz bir şeydir, öyle değil mi?" Derin bir nefes aldı ve bir süreliğine kıpırdandı. "Sorun şu ki, kafanı altın tepside isteyen o arkadaş hiçbir şeyde kararsız ya da tereddütlüymüş gibi görünmüyor, öyle değil mi?

Ricky hızlıca cevap verdi: "Hayır. Her şeyi önceden düşünmüş ve güzelce planlamış gibi görünüyor. Yapmış olduğum her bir hamleyi önceden beklediğine ve neredeyse hepsinin öncesinden planını yapmış olduğuna dair bir his var."

"Yapmış olduğundan eminim."

Ricky, yaşlı psikanalistin yapmış olduğu gözlemin doğruluğunu başını sallayarak onayladı. Doktor Lewis sorularına devam etti.

"Senin de ifade edeceğin gibi psikolojik olarak kurnaz mı?"

"Benim izlenimim öyle."

Doktor Lewis başıyla onayladı. "Bazı oyunlarda, oyunun özü bu. Belki futbolda. Satrançta kesinlikle."

"Demek istediğiniz..."

"Satranç oyununu kazanmak için rakibinden daha önde plan yapmalısın. Planladığı alandan daha ileride yapacağın tek bir hamle şah matı yaratır ve zaferi tanımlar. Bence sende aynını yapmalısın."

"Ben nasıl..."

Doktor Lewis ayağa kalktı. "Bunu mütevazı akşam yemeğinde ve akşamın geri kalan kısmında çözmeliyiz." Dudağının köşesinde küçük bir seğirmeyle yine gülümsedi. "Tabii ki önemli bir etkeni hesaba katıyorsun."

"Nedir o?" diye sordu Ricky.

"Rumplestiltskin adındaki bu arkadaşın, başına gelen her şeyi planlamak için aylarca, muhtemelen yıllarca uğraşmış. Birçok unsuru hesaba katan bir intikam ve senin de doğru olarak belirttiğin gibi, attığın her adımı kafasında önceden hazırlandı."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Evet. Hepsi doğru."

"O halde merak ediyorum," dedi Doktor Lewis yavaşça, "istediğini başarmak için benim yardımıma henüz başvurmadığını neden düşünüyorsun ve inanıyorsun, tehditler ya da bir tür dış baskılar yüzünden mi. Belki de bana para ödemiştir. Bütün bu olayda senin tarafında olduğumu kabul ediyorsun?"

Sorusunu cevaplamasının yerine coşkulu bir el hareketiyle Ricky'ye ona eşlik etmesini işaret etti, yaşlı psikanalist mutfağa doğru yol gösterdi, ileri doğru hareket etmeye devam ederken topallıyordu.

Mutfağın ortasında iki kanatlı antik masada iki servis açılmıştı. Buzlu su sürahisi ve örgülü bir sepete konmuş dilimlenmiş buğday ekmeği masanın ortasını güzelleştiriyordu. Doktor Lewis odanın karşısına geçti ve fırından bir güveç çıkardı, güveci nihaleye koydu ve ardından buzdolabından sade bir salata çıkardı. Masayı kurma işlemini bitirirken sessizce mırıldanıyordu. Ricky bazı Mozart ezgilerini çıkardı.

"Otur Ricky. Önümüzde duran karışım tavuk. Hadi afiyet olsun."

Ricky durdu. Uzandı ve kendine bir bardak su koydu, ardından çölü geçmiş bir adam gibi yudumladı. İçecek susuzluğunu zar zor gideriyordu.

"Yaptı mı?" diye sordu aniden. Ricky kendi sesini neredeyse tanıyamıyordu. Tiz ve yüksekti.

"Ne yaptı mı?"

"Sana başvurdu mu? Sen bunun bir parçası mısın?"

Doktor Lewis oturdu, kucağına bir peçete yaydı, ardından cevaplamadan önce kendisine güveç yemeğinden büyük bir porsiyon aldı. "Sana şunu sormama izin ver Ricky," dedi yavaşça. "Ne fark yaratır ki?"

Ricky cevabını kekeledi: "Dünya kadar fark yaratır. Sana güvenebileceğimi bilmek durumundayım."

Doktor Lewis başını onaylarcasına salladı. "Gerçekten mi? Bence bu dünyada güvene gereğinden fazla değer veriliyor. Ne

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

olursa olsun, seni evvela buraya getirmiş olan bana duyduğun güveni terk edecek ne yaptım şu ana kadar?"

"Hiçbir şey."

"O zaman yemelisin. Güveç yemeğini kahyam yaptı ve sana, eşimin ölmeden önce yaptığı kadar olmasa da, yine de gayet güzel olduğunu temin ederim. Ve solgun görünüyorsun Ricky, kendine yeterince iyi bakmamış gibisin."

"Bilmem gerek. Rumplestiltskin yardım etti mi?"

Doktor Lewis kafasını olumsuz anlamda salladı, ama bu Ricky'ye göre olumsuz bir cevap değil, duruma yönelik bir yorumdu. "Ricky, bana öyle geliyor ki, senin malumata ihtiyacın var. Bilgiye. Anlamaya. Şu ana kadar bu adamın sana yapmış olduğunu anlattığın şeylerin hiçbiri seni yanıltmak için tasarlanmadı. Ne zaman yalan söyledi? Tamam, belki de avukatın ofisi olması gereken yerde değildi, ama bu çok basit ve gerekli bir aldatmaca gibi görünüyor. Gerçekte, şimdiye kadar yaptığı her şey seni ona götürmesi için tasarlanmış.

En azından o şekilde anlam verilmiş olabilir. Sana ipuçları veriyor. Sana yardım etmesi için genç bir kadın gönderiyor. Onun kim olduğunu belirlemeni engellemek istediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Ona yardım ediyor musun?"

"Ben sana yardım etmeye çalışıyorum Ricky. Sana yardım etmek ona da yardım ediyor olabilir. Bu bir olasılık. Şimdi otur ve yemeğini ye. Bu gayet iyi bir tavsiye."

Ricky bir sandalye çekti, ama midesine yemek indireceği düşüncesi midesini yapıştırıyordu.

"Benim tarafımda olduğunu bilmem gerekiyor."

Yaşlı analist omuz silkti. "O sorunun cevabı bu yarışmanın sonunda gelmeyecek mi?" Yemeğe çatalını sapladı ve ardından ağzına kaşık dolusu yemek tıktı.

"Sana bir arkadaş olarak geldim. Eski bir hastan olarak. Tanrı aşkına, bana eğitilmemde yardımcı olan adamdın sen. Ve şimdi..."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Doktor Lewis, ahenkli gitmeyen bir orkestraya bakan bir orkestra şefi gibi çatalını havada salladı. "Tedavi ettiğin insanları arkadaş olarak mı nitelendirirsin?"

Ricky durdu, kafasını salladı. "Hayır. Tabii ki hayır. Ama eğitimci psikanalistin rolü farklı."

"Gerçekten mi?" Aynı durumda olan bir ya da iki hastan yok mu?"

Soru havada takılıp kalırken iki adam da susmuştu. Ricky bu soruya cevabın evet olduğunu biliyordu, ama sesli söylemiyordu. Bir süre sonra, Doktor Lewis soruyu reddederek elini havada salladı.

"Bilmem gerek," diye sordu Ricky karşılık olarak.

Doktor Lewis yüzünde çileden çıkartan boş bir ifade taşıyordu, bir poker masasına uygundu. Ricky içten içe köpürüyordu, boş görüntünün ne olduğunu fark etti: aynı çekimser bakış kendi hastalarında da kullandığı, ne onaylamayı ne karşı çıkmayı, ne şok olmayı ne de şaşırmayı, ne korkuyu, ne siniri gösteriyordu.

Psikanalistin en büyük sermayesi, en önemli zırhıydı. Çeyrek asır öncesinden, kendi tedavisinden hatırlamıştı ve tekrar gördüğü için tüyleri diken diken olmuştu.

Yaşlı adam başını yavaşça salladı. "Hayır, gerekmez Ricky. Sadece 'sana yardım etmek için istekli olduğumu bilmelisin. Benim motiflerim konu dışında. Belki de Rumplestiltskin beni kandırıyordur. Belki de kandırmıyordur. Kafamın veya ailemden birinin üzerinde kılıç tutması bu durumun dışında kalıyor. Bu soru dünyamızda hep var, değil mi. Güvende olan kimse var mı? Tehlikesiz olan hiçbir ilişki var mı? Genellikle sevdiklerimizden ve saygı duyduklarımızdan, nefret edip korktuklarımızdan daha çok acı çekmez miyiz?"

Ricky cevap vermedi, ama Bay Lewis onun yerine cevap verdi.

"Şu anda söyleyemediğin cevap: evet. Şimdi bir şeyler ye. Uzun bir gece olacağını seziyorum."

İki doktor akşam yemeklerini sessizlik içinde yediler. Yemek harikaydı, ardından biraz tarçın eklenmiş ev yapımı elmalı turta

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

geldi. Sıcak servis edilen ve önlerindeki saatleri canlandırmaya yetecek kadar sade kahve de vardı. Ricky şimdiye kadar hiç bu kadar sıradan ama bir o kadar da garip bir yemek yememiş olduğunu düşündü. Aynı ölçüde sinirlenmiş ve açlıktan gözü dönmüştü. Yemeğin tadı bir anlığına harikuladeydi, ardından hızlıca dilinde kireçleniyor ve soğuyordu. Ona yıllar gibi gelen bir süredir ilk defa yalnız olarak, eşinin ölmeden önceki son günlerinde ağrı kesicilerin onu yarı hayal alemine gönderdiği anlarda karısının yatağının başından uzak dakikalarda yediği yemekleri hatırladı.

Bu yemeğin tadının hemen hemen aynı olduğunu düşündü.

Doktor Lewis tabakları kirli ve istiflenmiş şekilde lavaboya kaldırdı. Kahve fincanını ikinci kez doldurdu ve ardından Ricky'ye çalışma odasına dönmesi için işaret etti. Daha önce oturmuş karşılıklı oldukları koltuklara döndüler.

Ricky yaşlı psikanalistin dolaylı ve anlaşılmaz karakterine karşı duyduğu öfkeyle mücadele ediyordu. Öfkeyi kendi yaran için kullanmasını söylüyordu kendine. Söylemesi kolaydı. Koltukta ileri geri hareket ediyor, yapmamış olduğu bir şey için azar işitmiş bir çocuk gibi hissediyordu.

Doktor Lewis karşı taraftan ona bakıyordu ve Ricky yaşlı adamın, içinden geçen her duygunun farkında olduğunu biliyordu, küçük performans psişikleri kadar zekiydi. "Ricky, nereden başlamak istersin?"

"Geçmişten. Yirmi üç yıl öncesinden. Sana ilk geldiğim zamandan."

"Hatırlıyorum, kuram ve şevk doluydun."

"Dünyayı umutsuzluk ve delilikten kurtarabilecek yeteneğe sahip olduğumu düşünüyordum. Tek başıma."

"Ve bu şekilde mi gitti?"

"Hayır. Bilirsin. Asla öyle gitmez."

"Ama bazılarını kurtardın?"

"Öyle olduğunu umuyorum. Öyle olduğuna inanıyorum."

Doktor Lewis kedi gibi güldü. Yine pratisyen psikanalist cevabı. Onaylamayan ve zor anlaşılan. Benim ulaştığım gibi bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yaş, tabii ki başka yorumlamalar getirir. Damarlarımız sertleşir, yorumlarımız da öyle. Sana daha belirli bir soru sormama izin ver: Kimi kurtardın?"

Ricky durdu, sanki cevabını çiğniyordu. İlk cevabını bastırmak istedi, ama yapamadı, kelimeler yağlanmış gibi ağzından döküldü. "En çok önemsediğim insanı kurtaramadım."

Doktor Lewis başını sallayarak onayladı. "Devam et lütfen." "Hayır. Onun bununla bir alakası yok." Yaşlı psikanalistin kaşları biraz kalktı. "Gerçekten mi? Eşinden bahsettiğimizi kabul ediyorum?"

"Evet." Tanıştık. Aşık olduk. Evlendik. Yıllarca ayrılmaz bir bütün olduk. O hasta oldu. Hastalıktan ötürü çocuklarımız olmadı. O öldü. Ben tek başıma devam ettim. Hikayenin sonu. Onun bununla bir bağlantısı yok."

"Tabii ki yok," dedi Doktor Lewis. "Ama sen ve o ne zaman tanıştınız?"

"Tedaviye başlamadan kısa süre önce. Bir kokteyl partisinde tanıştık. İkimiz de yeniydik; o bir avukat, bende bir doktor. Flört etmeye sizinle psikanalizdeyken başlamıştık. Bunu hatırlıyor olmalısınız." "Hatırlıyorum. Peki, mesleği neydi?" "Avukattı. Bunu az önce söylemiştim. Bunu da hatırlıyor olmalısın."

"Bunu da hatırlıyorum. Ama ne tür bir avukat? Daha belirli."

"Tanıştığımızda düşük seviyeli suç savunma vekili olarak Manhattan ofisindeki resmi savunma dairesine katılmıştı. Ağır suç bölümüne dişi tırnağı ile tırmandı, ama bütün müvekkillerinin hapse girmelerini ve daha da kötüsü girmemelerini görmekten sıkıldı. Dolayısıyla oradan sonra kendine mahsus mütevazı bir serbest avukatlık bürosuna geçti. Çoğunlukla kamu hakları davaları ve ACLU işleri. Gecekondu mahallelerindeki ev sahiplerine dava açıyordu ve yanlış mahkum edilmiş mahkumlar için temyize gidiyordu. İyi niyetli bir özgürlükçüydü ve yardım ediyordu."

"Yale Hukuk'tan mezun olup da para kazanamayan küçük azınlıktan biri olduğuyla ilgili espriler yapardı." Ricky buna gül-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dü, kafasında karısının sesini duyuyordu. Yıllarca paylaştıkları bir espri olduğunu düşündü.

"Anlıyorum. Tedaviye başladığın süreçte, eşinle tanışıp flört etmeye başladığın dönemde eşin suçluları müdafaa etmekteydi. Bunun ardından bir sürü belalı tiplerle uğraştı ki bunlara karşı yasal işlem başlatarak onları daha da kudurtmuş olduğundan şüphem yok. Ve şimdi, suçlu kategorisine giren ama onun tanıdıklarından çok daha bilmiş biriyle alakan oluyor. Ama olası bir bağlantının olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ricky ağzını cevaplamak için açmış bir halde durdu. Bu düşünce onu ürpertmişti.

"Rumplestiltskin bahsetmediği..."

"Yalnızca merak ediyorum," dedi Doktor Lewis, elini havada sallıyordu. "Üzerinde düşünülecek şey."

Ricky durdu, hafızasını zorluyordu. İki adamın etrafını sessizlik sardı. Ricky kendini genç bir adam olarak hayal etmeye çalıştı. Sanki içinde granite benzer bir tuğlada aniden çatlak açılmış gibiydi. Kendini görebiliyordu: çok daha genç, enerji dolu. Dünyanın ona kucak açtığı bir an. Şu anki yaşamına çok az bağlantısı olan ve az benzeyen bir hayat. Reddedilen ve görmezden gelinen o çelişki onu aniden korkutuyordu.

Doktor Lewis yüzünü görmüş olmalı ki konuşmaya başladı, "Yirmi garip yıl önce kim olduğun hakkında konuşalım. Ama hayatı, kariyeri ve evliliği için sabırsızlanan Ricky Starks'ı değil. Kuşkularla dolup taşan Ricky Starks hakkında konuşalım."

Hızla cevap vermek, elini sallayarak soruyu geri çevirmek istedi ama kendine engel oldu. Hafızasının derinlerine indi, kararsızlık ve endişe anımsadı, Doktor Lewis'in kuzey doğu tarafındaki ofisinde kapıdan girdiği ilk günü hatırladı. Karşısında oturan ve Ricky'nin duruşundaki her bir çekinme ve kaçınmayı inceliyormuş gibi görünen yaşlı adama bir bakış attı ve adamın ne kadar yaşlandığını düşündü, ardından da kendisi için aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak etti. Bunca yıl önceki psikanalisti canlandıran psikolojik acılan hatırlamaya çalışmak, or-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

gam alınmış birinin hissettiği hayalet ağrısı gibiydi biraz; bacak yoktu, ama ağrı kalmıştı, cerrahi boşluktan meydana gelmiş aynı anda hem gerçek hem gerçekdışıydı. Ricky düşündü: o zaman kimdim?

Ama dikkatlice cevap veriyordu: "Sanırım beni zayıflatmakla tehdit eden her biri ikiye bölünmüş şüpheler, endişeler ve korkular vardı. Her kategorinin ilk bölümü kendimle ilgiliydi ve aşırı şuh bir anneden, genç ölen talepkar ve soğuk bir babadan ve duygusal yakınlık yerine başarı ile doldurulan bir çocukluktan kaynaklanıyordu. Ailenin en küçüğü açık ara farkla bendim, ama bana kıymetli bebek muamelesi göstermek yerine ulaşılması imkansız standartlar verdiler. En azından en basit haliyle böyle. Bu seninle beraber psikanaliz sürecinde incelediğimiz bölümdü. Ama bu nevrozların taşması hastalarımla olan ilişkilerimi etkiledi. Kendi tedavi sürecim boyunca hastalarıma üç yerde bakıyordum: Columbia Presbyterian Hastanesi'nin ayakta tedavi kliniğinde; Belleve'de ağır tehlike arz edenlerle kısa görevler..."

"Evet." Doktor Lewis başını sallayarak onayladı. "Klinik bir araştırma. Özellikle ağır akıl hastalarını tedavi etmekten pek haz duymadığını hatırlıyorum..."

"Evet. Doğru. Psikoaktif ilaçlar yazmak ve insanların kendilerine veya başkalarına zarar vermelerini engellemeye çalışmak." Ricky Doktor Lewis'in sarf ettiği sözlerinin kışkırtıcı bir nitelikte olduğunu düşündü, ama bu oltaya gelmedi. "... Ve ardından, yıllar süren o süreçte, terapide olan aşağı yukarı on iki on sekiz arası hasta benim ilk psikanalizlerim oldular. Seninle psikanalizdeyken sana anlatmış olduğum vakalardı bunlar."

"Evet. Evet. Bu rakamlarda sana katılıyorum. Seni gözlemleyen bir psikanalist yok muydu, o hastalarla yaptığın ilerlemeleri takip eden bir beyefendi?"

"Evet. Doktor Martin Kaplan adında biri. Ama o..."

"O öldü," diyerek araya girdi yaşlı psikanalist. "O adamı tanıyordum. Bir kalp krizi geçirdi. Çok üzücü."

Ricky devam etmeye başladı, ardından Doktor Lewis'in ses

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

tonunda garip bir sabırsızlık olduğunu düşündü. Bunu fark etti ve sonra devam etti. "İsimler ve yüzler arasında bağlantı kurmakta zorlanıyorum."

"Onları bloke mi etmişsin?"

"Evet. Çok iyi bir hatırlama yeteneğim var aslında, ama henüz isim ve yüzleri birbirleriyle ilişkilendiremediğimi düşünüyorum. Bir yüzü ve sorunun ne olduğunu hatırlıyorum, ama ismini hatırlayamıyorum. Ya da tam tersi."

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Ricky önce durdu sonra cevap verdi,"Stresten. Basit. Sokulmuş olduğum bu tür bir gerilimin altında basit şeyleri hatırlamak imkansızlaşıyor. Hafıza altüst oluyor, bozuluyor."

Yaşlı psikanalist yine başını sallayarak onayladı. "Sence Rumplestiltskin bunu bilmiyor mu? Stresin yarattığı psikoloji konusunda bir tür uzman olduğunu düşünmüyor musun? Belki de bu açıdan, doktor olan senden daha da bilgilidir. Bu da sana kim olduğu konusunda çok şey ifade etmez mi?"

"İnsanların baskı ve endişeye karşı ne tür tepki gösterdiklerini bilen bir adam?"

"Tabii ki. Bir asker? Bir polis memuru? Bir avukat? Bir iş adamı?"

"Ya da bir psikolog."

"Evet. Senin mesleğinden biri."

"Ama bir doktor asla..."

"Asla asla deme."

Ricky cezalandırılmış şekilde arkasına yaslandı. "Yeterince spesifik değilim," dedi. "Bellevue'de muayene ettiğim insanları saymıyorum, çünkü içlerinden bu kadar kötü biri ortaya çıkaramayacak kadar zavallı durumdaydılar. Bu da bana özel muayenehanemi ve klinikte tedavi ettiğim insanlar seçeneğini bırakıyor."

"O zaman önce klinikten başla."

Ricky, geçmişi göz önüne getirmeye yardımcı olabilecekmiş gibi gözlerini bir süreliğine kapattı. Columbia Presbyterian Hastanesi'nin ayakta tedavi kliniği büyük hastanenin acil giri-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

şine yakın, zemin katında bulunan ve küçük ofislerden oluşan kalabalık bir mekandı. Hastaların çoğu Harlem'den ya da aşağı Bronx'tan geliyordu. Çoğunlukla fakir, hayat mücadelesi veren, farklı renk, toplum ve beklentileri olan işçi sınıfına mensup insanlardı, hepsi de ruh hastalıklarını ve nevrozları ilginç bir şekilde uzak ve yabancı olarak görüyorlardı. Onlar ruh sağlığının iki cephe arasındaki sahipsiz topraklarını işgal ediyorlardı, orta sınıf ve evsizler arasını. Onların sorunları gerçekti; ilaç suiistimali, cinsel istismar, fiziksel şiddet görmüşlerdi.

Duygusuz gözlerle bakan taşlaşmış, tek kariyer hedeflerinin bir sokak çetesine katılmakla sınırlandırılmış olan çocuklarla terk edilmiş olan birçok anne görmüştü. Ricky, bu ümitsiz ve yoksun kalabalıktan birçok insanın ciddi seviyede suçlular olarak yetişmiş olduğunu biliyordu. Uyuşturucu ticareti yapanlar, pezevenkler, soyguncular ve katiller.

Kliniğe gelen bazı hastaların ağır bir koku gibi etraflarına gaddarlık hissi yaydıklarını hatırlıyordu. Onlar özenle ve sebatla bir sonraki nesil cani psikopatları yaratmaya çalışan anne ve babalardı. Ama bunların öfkelerini kendilerine doğrultacak kalpsiz insanlar olduklarını biliyordu. Farklı bir ekonomi tabakasından birine saldırdıklarında bu tesadüfiydi, planlı değildi. Şehir merkezinde geç saatlere kadar çalışmış olan ve Darien'deki evine giderken Bronx'tan geçen otobanda Mercedes'i arızalanan idareci, yanlış saatte yanlış yöne giden yanlış metroya binen varlıklı İsveçli turist.

Ricky düşündü: Çok kötülük gördüm. Ama ondan uzaklaştım.

"Bunu bilemem," dedi Ricky sonunda karşılık olarak. "Benim klinikte gördüğüm hastaların hepsi yoksundu. Toplumun dışladığı insanlar. Benim aradığım kişi tahminimce psikanaliz tedavisine başladığım ilk hastalardan biri. Bu diğerlerinin arasında değil. Ve Rumplestiltskin bana annesi olduğunu söylemişti daha önce. Ama kızlık soy ismini kullanırdı. "Evlenmemiş bayan," dedi Rumplestiltskin."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"İlginç," dedi Doktor Lewis. Gözlerini Ricky'nin söylediklerileriyle merakla kırpıştırıyor gibiydi. "Neden bu şekilde düşündüğünü anlayabiliyorum. Ve insanların araştırdıkları kapsamı daraltmalarının önemli olduğuna inanıyorum. Peki bütün o hastalardan kaçı bekar kadınlardı?"

Ricky ciddi ciddi düşündü, gözünün önüne az miktarda yüzler getirdi. "Yedi," dedi.

Doktor Lewis durdu. "Yedi. İyi. Şimdi kader anı geldi Ricky, değil mi? Gerçekten karar vermek zorunda kaldığın an."

"Seni tam olarak anladığımdan emin değilim."

Doktor Lewis yorgun bir halde gülümsedi. "Bana öyle geliyor ki Ricky, şu ana kadar kendini içinde hapsedilmiş bulduğun o korkunç durumlarda sırf tepki verdin. Engellenmesi ve söndürülmesi gereken onca yangın. Finansal durumun. İş hayatındaki itibarın. Mevcut hastaların. Kariyerin. Akrabaların. Bütün bu karışıklık arasında işkencecine bir soru sorabildin ve bu da sana bir yön verdi: Senin intihar etmeni isteyen çocuğunu bir psikopata dönüştüren bir kadın. Ama yapman gereken atlayış şu: Sana doğrular mı söylendi?"

Ricky zar zor yutkundu.

"Öyle olduğunu varsaymak durumundayım."

"Bu tehlikeli bir varsayım değil mi?"

"Tabii ki öyle," diye cevap verdi Ricky hafif sinirli. "Ama başka seçeneğim var mı? Eğer Rumplestiltskin'in beni yanlış tarafa doğru yönlendirdiğini düşünürsem hiç şansım kalmıyor, öyle değil mi?"

"Belki de hiçbir şansının olmaması gerektiği hiç aklına geldi mi?"

Bu o kadar dehşet verici ve duygusuz bir yorumdu ki ensesinden ter boşandığını hissetti. "Eğer durum böyleyse, o zaman kendimi hiç düşünmeden öldürmeliyim."

"Sanırım öyle. Ya da hiçbir şey yapma, yaşa ve başkasına ne olacağını izle. Belki de hepsi bir blöftür, anlarsın ya. Belki de hiçbir şey olmayacak. Belki de hastan Bay Zimmerman senin

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

için şanssız ve Rumplestiltskin için faydalı bir anda trenin önüne atladı. Belki, belki, belki. Belki de oyun şudur: Hiç şansın yok. Sadece sesli düşünüyorum Ricky."

"O ihtimale giden o kapıyı açamam," dedi Ricky.

"Bir psikanalist için ilginç bir cevap," dedi Doktor Lewis sertçe. Açılamayan bir kapı. Temsil ettiğimiz her şeye karşı geliyor."

"Demek istediğim zamanım yok, öyle değil mi?"

"Zaman esnektir. Belki zamanın vardır. Belki de yoktur."

Ricky huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Yüzü kızarmıştı ve hâlâ çocuk kabul edilen ama bir yetişkinin duygu ve düşüncelerine sahip olan bir genç gibi hissediyordu.

Doktor Lewis düşünmeye devam ederek bir eliyle çenesini ovaladı. "İşkencecinin bir tür psikolog olduğunu düşünüyorum," boşça, sanki havayla ilgili bir gözlem yapar gibi. "Ya da buna yakın bir meslekte."

"Sanırım sana katılacağım," dedi Ricky. "Ama senin akıl yürütmen-"

"Rumplestiltskin'in oyunu tasarladığı şekilde oyun, koltukta yapılan bir seans gibi. Sadece elli dakikada daha uzun sürüyor. Her psikanaliz saatinde baş döndürücü bir dizi gerçek ve hayal ürünü arasından seçip elemek zorundasın."

"Ben sahip olduğum şeylerle çalışmak zorundayım."

"Bu her zaman böyle değil mi? Ama işimiz çoğunlukla hastanın söylemediklerini görmektir."

"Doğru."

"Öyleyse..."

"Belki de hepsi bir yalan. Bir hafta sonra öğrenmiş olacağım. Kendimi öldürmeden ya da başka bir *Times* ilam almadan hemen önce. İkisinden biri."

"Bu ilginç bir fikir." Yaşlı doktor eğleniyor gibi görünüyordu. "Aynı sonu elde edebilir ve sadece yalan söyleyerek bir polis ya da yetkili tarafından hiçbir zaman bulunmaması için kendini koruyabilir. Kimse bunu çözemez, değil mi? Sen ya ölmüş ya da berbat durumda olursun. Bu şeytanca. Ve kendi içinde de zekice."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bu spekülasyonların bana bir yaran olduğunu düşünmüyorum," dedi Ricky. İçlerinden birinin bir canavara annelik etmiş olan yedi kadın. Hangisi?"

"Onları benim için yeniden hatırla," dedi Doktor Lewis, eliyle onları sıkıca sarmaya başlayan dışandaki geceyi işaret etti, sanki Ricky'nin hafızasını karanlıktan odanın aydınlığına getirmek istiyor gibiydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Yedi kadm.

Onu tedavi için arayıp bulan yedi kadından ikisi evliydi, üç tanesi nişanlıydı ya da uzun süren bir birliktelikleri vardı ve iki tanesi kendilerini cinsel anlamda akıntıya bırakmıştı. Yaş olarak yirmilerin başından otuzlu yaşların başı arasında farklılık gösteriyorlardı. AH 'kariyer kadınları' olarak adlandırılan şeydi, çünkü onlar borsacı, genel müdür sekreterleri, avukat ya da işkadınlarıydı. Bu karışım arasında bir üniversite profesörü ve editör de vardı. Ricky yoğunlaştıkça onları kapısına getiren çeşitli nevrozları hatırlamaya başladı. Bütün bu hastalıklar hafızasında şekillenmeye başlayınca tedavi de o yönde gitmeye başlamıştı.

Muayenehanesinde söylenen sözler, sesler ona yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Belirli anlar, ilerlemeler, anlamalar, koltuğunun kenarına karga gibi konmuş olan yaşlı doktorun basit ve anlaşılır sorularıyla hepsi kendini tekrar bilincine dönmek için zorluyordu. Gece iki doktorun etrafını çevreliyordu, küçük odayı ve Ricky Starks'ın tekrar hatırladıklarını güvenle örtüyordu. Bu süreçte ne kadar zaman geçmiş olduğunu bilmiyordu, ama geç bir saat olduğunu biliyordu. Ricky durdu, neredeyse hatırlama işleminin ortasındaydı, gözlerini karşısında oturan yaşlı adama dikti. Doktor Lewis'in gözleri hayali bir enerjiyle körüklenmiş

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

gibi parıldıyordu, Ricky bunun kısmen kahveden ama daha çok çeşitli hatıralardan ya da başka bir tür gizli hevesten olduğunu düşündü.

Ricky ensesinde terinin ıslaklığını hissetti. Bunu, açık camlardan sinsice içeri giren, serin bir sağanak sözü veren ama tutmayan neme bağladı.

"O burada yok, değil mi, Ricky?" diye aniden sordu Doktor Lewis.

"Bunlar tedavide olan kadınlardı," diye cevap verdi Ricky.

"Bana söylediklerinden ve kendi seanslarında anlatmış olduklarından anladığım kadanyla hepsi de az çok tedavi edilmişti. Ve bahse girerim ki hepsi de üretken bir yaşam sürüyorlardır. Biraz detayın, söylemek istediğim, biraz hafiye işi bunu ortaya çıkartır."

"Ama ne..."

"Ve sen herkesi hatırlıyorsun. Kesinlik ve ayrıntılanyla. Ve kusur da bu, değil mi? Çünkü hafızanda aradığın kadın göze çarpmayan bir kadın. Tekrar hatırlama güçlerin tarafından bloke edilen ve kaybolan biri."

, Ricky bir cevap kekelemeye başladı, ardından durdu, çünkü bu söylenenlerin gerçekliği onun için de aynı şekilde kolay anlaşılırdı.

"Başarısızlık hatırlayamıyor musun hiç, Ricky? Çünkü Rumplestiltskin'e bağlantı kurman gereken yer burası. Başarılı olduklarında değil."

"O kadınların hepsine karşı karşıya kaldıkları çeşitli problemleri inceleyerek aşmalarında yardımcı olduğuma inanıyorum. Kargaşayla ayrılan kimseyi hatırlayamıyorum."

"Ah, burada hafif bir kibir var, Ricky. Biraz daha zorla kendini. Bay R. sana ipucunda ne söyledi?"

Ricky, yaşlı psikanalistin Virgil'in kullanmayı sevdiği kısaltmanın aynısını kullanması karşısında biraz irkilmişti. Akşam boyunca Bay R. tabirini kullanmış olup olmadığını hatırlamaya çalıştı ama bir defa bile kullanmış olduğunu hatırlayamadı. Ama bundan da tam emin değildi. Kullanmış olabileceğini düşündü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Tereddüt, emin olamama, kanaat getirme kaybı içindeki ters rüzgarlardı. Kendini tokatlanmış ve sersemlemiş hissediyordu, basit bir ayrıntıyı hatırlama yeteneğinin ansızın nereye gitmiş olduğunu merak etti. Koltukta ileri geri hareketleniyordu, içinde hissetmekte olduğu paniğin yüzüne ve duruşuna yansımamasını umuyordu.

"Bana söylediği," dedi Ricky soğuk bir tutumla, "aradığım kadının öldüğü. Ve ona asla tutamadığım bir söz vermiş olduğumu."

"Peki, ikinci kısma odaklan. Sana bu şekilde gelen ve tedavi etmeyi geri çevirdiğin kadınlar oldu mu hiç? Belki de kısaca, bir düzine seans ve ardından kaydını sildiğin? Özel muayenehanenin başlangıcı olan kadınları incelemeyi istemeye devam ettin. Belki de çalıştığın klinikten biri?"

"Bunun mümkün olduğundan eminim, ama nasıl..."

"Bu diğer grupta yer alan hastalar bir şekilde aklında pek yer etmedi değil mi? Onlar daha az varlıklıydı. Daha başarısız. Daha az eğitimli. Ve muhtemelen genç doktor Starks'ın radarına pek takılmadılar."

Ricky her türlü cevabı yuttu, çünkü yaşlı adamın söylediklerinde hem gerçeği hem de önyargıyı anlayabiliyordu.

"Bir hastanın kapıdan girip konuşmaya başlaması aşağı yukan bir sözün özü değil midir? İçlerini boşaltmaları. Sen bir psikanalist olarak aynı zamanda bir iddia da bulunmuyor musun aslında? Sonuç olarak bir söz vermiyor musun? Bütün doktorlar gibi sen de iyileşme, düzelme, işkenceden kurtulma konulannda umut vermiyor musun?"

"Tabii, ama..."

"Kim geldi ama gelmeyi bıraktı?"

"Bilmiyorum..."

"Kimi on beş seans boyunca tedavi ettin, Ricky?" Yaşlı psikanalistin sesi birdenbire inatçı ve ısrarlı olmuştu.

"On beş? Neden on beş?"

"Rumplestiltskin kim olduğunu öğrenmen için sana kaç gün verdi?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"On beş."

"İki hafta ve bir gün. Sıra dışı ve eski bir zaman kurgusu. Sayıya daha dikkatle yaklaşmış olabilirdin bence, çünkü bağlantı orda. Ve senin yapmanı istediği şey nedir?"

"Kendimi öldürmem"

"Peki Ricky, sana on beş seans gelen ve ardından kendini öldüren kadın kimdi?"

Ricky sersemledi, oturduğu yerde hareketlendi, başı birden ağrımaya başlamıştı. Bunu görmeliydim, diye düşündü kendi kendine. Görmeliydim çünkü bariz ortada.

"Bilmiyorum," diye kekeledi yine.

"Biliyorsun," dedi yaşlı psikanalist, sesinde öfke vardı. "Sadece bilmek istemiyorsun. Arada önemli bir fark var."

Doktor Lewis ardından ayağa kalktı. "Geç oldu ve ben hayal kırıklığına uğradım. Senin için misafir odasını hazırlatmıştım. Üst katta sağda. Bu akşam yapmak zorunda olduğum birkaç önemsiz işim kaldı. Belki sabah, sen üzerine düşündükten sonra mantıklı gelişmelerde bulunuruz."

"Daha fazla yardıma ihtiyacım olduğunu düşünüyorum," dedi Ricky güçsüzce. "Yardım aldın," diye cevap verdi Doktor Lewis. Merdiven boşluğuna doğru işaret etti.

Yatak odası derli topluydu, güzel döşenmişti, Ricky'nin nadir kullanıldığını düşündürten bir otel odası temizliği vardı odada. Koridorda aynı duyguları uyandıran bir banyo vardı. İki mekan da Doktor Lewis'e ve hayatına pek fazla pencere sunmuyordu. Ne banyo dolabında ilaç şişeleri, ne yatağın yanına destelenmiş dergiler, ne raflarda dağınıklık oluşturan kitaplar ne de duvarı süsleyen aile resimleri vardı. Ricky iç çamaşırlarına kadar soyundu ve kendini yatağa attı, saatine bir bakış attığında gece yansını epey geçmiş olduğunu gördü. Çok yorulmuştu ve dinlenmesi gerekiyordu ama kendisini güvende hissetmiyordu, aklında düşünceler geziniyordu ve dolayısıyla ilk önce uykusu kaçtı. Kırsal kesime has cırcır böceklerinin ve arada sırada pencere camına çarpan kelebek ve haziran böceklerinin sesleri şehrin yarattığı gürültü-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

den iki kat fazlaydı. Yatağında uzanırken uzaktan usulca gelen sesler duydu ve Doktor Lewis'in olduğunu belli eden bir ses ayırt etti. Ricky odaklanmaya çalıştı, bir süre sonra yaşlı psikanalistin bir şeye sinirlenmiş olduğunu ve Ricky'yle geçirmiş olduğu süre boyunca sakin ve ayarlı olan ses tonunun tizleşmiş ve temposunun artmış olduğunu anladı. Kelimeleri seçebilmek için diğer sesleri bastırmaya çalıştı ama yapamadı. Ardından ahizenin küt diye kapatıldığını net bir şekilde duydu. Birkaç saniye sonra yaşlı doktorun adımlarını merdiven basamaklarında ve ardından da bir kapının hızla açılıp kapandığını duydu.

Gözleri karanlıkta açık kalmak için savaşıyordu. On beş seans ve ardından ölüm diye düşündü. Kimdi bu?

Uykuya ne zaman dalmış olduğunu fark etmemişti, ama camdan sızıp yüzüne çarpan parlak güneş ışığına uyandı. Yaz sabahı mükemmel gibi görünüyor olabilirdi, ama Ricky hafızasının ve hayal kırıklığının ağırlığını taşıyordu. Yaşlı doktorun onu doğruca bir isme götürebileceğini umut etmişti, ama bunun yerine her zamankinden daha çok hafıza denizinde kaybolmuştu. Bu başarısızlık duygusu şakaklarına vuran içki mahmurluğuna benziyordu. Pantolonunu, ayakkabılarını ve gömleğini giydi, ceketini kaptı ve yüzüne su çarpıp biraz olsun düzgün görünebilmek için ellerini saçlarında gezdirdikten sonra aşağı inmeye başladı. Kafasında tek bir amaçla adım atıyordu, odaklanacağı tek şeyin Rumplestiltskin'in annesinin ismi olacağını düşünüyordu. Doktor Lewis'in yapmış olduğu, gün ve seans sayısını birbirine bağladığı gözlemlerin doğru olduğu duygusuyla silahlanmıştı. Saklı kalanın, kadının içinde var olduğu bağlam olduğunu fark etmişti. Kendisine, psikiyatri kliniğinde görmüş olduğu daha az varlıklı kadınları, ilk psikanaliz hastaları olan kadınlara odaklanmayı tercih ederek, gereğinden çabuk ve fazla küstah bir biçimde bıraktığını söylüyordu. O kadını tam da kendi hayatıyla ilgili seçimler yaparken görmüş olduğunu söylüyordu kendi kendine: kariyeri hakkında, bir psikanalist olma, aşık olup evlenme ile ilgili se-

tarama:gimmy ,düzenleme: sereniti

çimler. Doğrudan tek bir rotada önüne baktığı bir zamandı, hatası ardında bırakmak istediği dünyada gerçekleşmişti.

Bundan dolayı bu denli bloke olmuş olduğunu düşündü. Aşağı inerken attığı adımlar, bu anılara ikinci dünya savaşına ait şiddetli bir patlama gibi aniden baskın yapabileceği fikriyle canlanmıştı;

Sadece bastırılmış anının betonuna yeterince büyük bir patlama yarat ve anılar fışkıracak. Doktor Lewis'in yardımıyla bu saldırıyı başarabileceği konusunda kendinden emindi.

Eve sızan taşra güneşi ve sıcağı, yaşlı psikanalist ile ilgili olabilecek kuşkularını ve soruları dağıtıyor gibiydi. Önceki konuşmalarının rahatsız edici yönleri sabah aydınlığı tarafından dağıtılmıştı. Ricky ev sahibini aramak için kafasını çalışma odasına soktu, ama odanın boş olduğunu gördü. Eski çiftlik evinin ana koridorundan kahve kokusunu aldığı mutfağa doğru yürüdü.

Doktor Lewis orada değildi.

Ricky sesli olarak "Kimse yok mu?" diye seslendi, ama cevap yoktu. Kahve makinesine baktı ve taze bir demliğin sıcak bir ısıtıcının üzerinde ısınmakta olduğunu ve onun için bir fincanın çıkarılmış olduğunu gördü. Dışına kalemle ismi yazılmış olan katlanmış bir kağıt konmuştu. Ricky kendine bir fincan kahve koydu, acı ve sıcak içecekten bir yudum alırken notu açtı. Okudu:

Ricky: Beklenmedik bir şekilde çağrıldım ve senin zaman sınırlaman içerisinde döneceğimi sanmıyorum. O önemli kişi için bıraktığın alanı incelemen gerektiğine inanıyorum, girmiş olduğun alanı değil. Oyunu kazanarak kaybedip kaybetmeyeceğini ya da tam tersi oyunu kaybederek kazanıp kazanmayacağını ben de merak ediyorum. Sahip olduğun alternatifleri ciddi anlamda dikkate al.

Lütfen benimle hiçbir neden ve amaç için bir daha asla irtibata geçme.

Dr. Lewis

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky neredeyse tokat yemişçesine hızlıca döndü.

Kahve sanki dilini ve boğazını haşlamıştı. Yüzü kızardı, aniden içini öfke ve şaşkınlık kapladı. Sayfaya yazılmış olan kelimeleri üç kez okudu, ama art arda okuduğu her defasında keskinleşmeleri gerektiklerini düşündüğünde daha da bulanık olup uzaklaşıyorlardı. Sonunda kağıdı buruşturdu ve cebine tıktı. Bilerek lavaboya yürüdü ve önceki akşam üst üste istiflenmiş olan bulaşıkların temizlenip tezgaha düzgünce yerleştirilmiş olduğunu gördü. Kahveyi beyaz porselen lavaboya döktü, ardından musluğu açıp kahverengi pisliğin lavabo deliğinden akıp gitmesini izledi. Fincanını çalkaladı ve kenara koydu. Bir saniyeliğine tezgahın kenarını kavrayıp kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Tam o esnada çakıllı yoldan bir araba yaklaştığını duydu.

İlk aklına gelen düşünce, bunun bir açıklamayla dönen Doktor Lewis olduğuydu, bu nedenle ön kapıya hızlıca yürüdü. Ama Doktor Lewis'in yerine gördüğü şey onu şaşırttı.

Öne arabayla gelen, onu önceki gün Rhinebeck istasyonundan alan taksi şoförüydü. Taksi şoförü Ricky'ye el salladı ve arabayı istop ettirirken camını indirdi.

"Hey doktor, nasıl gidiyor? Bak, eğer trenine yetişeceksen acele etsek iyi olur."

Ricky tereddüt etti. Eve doğru yan döndü, bir şey yapması gerektiğini düşündü, bir not bırakmak, birisiyle konuşmak, ama görebildiği kadarıyla ev boştu. Yenilenmiş ahıra bir göz atmak Doktor Lewis'in arabasının da gitmiş olduğunu anlamasını sağladı.

"Ciddiyim doktor, pek zaman kalmadı ve bir sonraki tren akşamın geç saatlerinde. Bunu kaçırsan bütün gün boş boş oturacaksın. Hadi atla. Yola koyulmalıyız."

"Beni alacağını nereden bildin?" diye sordu Ricky. "Ben aramadım.."

"E birisi aradı. Muhtemelen burada yaşayan adam. Çağrı cihazımda hemen buraya gel ve acilen Doktor Starks'ı al, dokuz çeyreğe yetiştirmen gerekiyor diye bir mesaj vardı. Bu yüzden son gaz buraya geldim, ama eğer buraya, arka koltuğa doğru sal-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lanmazsan trene yetişemeyeceksin ve bana inan doktor, burada seni bütün gün oyalayabilecek pek fazla uğraş yok."

Ricky bir an için daha durdu, ardından kapı kolunu kavradı ve kendini arka koltuğa attı. Evi ardına kadar açık bıraktığı için bir anlığına suçluluk duygusu hissetti, ama bundan içinden canın cehenneme diyerek kurtuldu. "Tamam," dedi. "Hadi gidelim."

Şoför birden hızlandı, havaya taş ve çakıl sıçratıp toz kaldırdı.

Taksi birkaç dakika içinde Hudson nehrinden geçen, River Caddesi'nin karşısındaki Kingston Rhinecliff köprüsüne giden kavşağa geldi. Bir New York eyalet polisi, dolambaçlı taşra yolunun ortasında durup geçişe engel oluyordu. Polis, Ayı Smokey şapkası takan, gri gömlek giymiş, gözlerinde yaşıyla çatışan sert, ben her şeyi gördüm bakışı takınan genç bir adamdı, eliyle taksinin hemen kenara çekmesi için işaret etti. Şoför camını indirdi ve yolun karşısındaki memura seslendi, "Hey, memur bey! Geçebilir miyim? Trene yetişmeliyim!"

Polis başını olumsuz anlamda salladı. "Geçiş yok. Yardım gelene ve enkaz kaldırılana kadar bir mil aşağısına kadar yollar kapalı. Etrafından gitmelisiniz. Acele edersen yetişirsin."

"Ne oldu?" diye sordu Ricky arka koltuktan. Taksi şoförü omuz silkti.

"Hey memur bey!" diye bağırdı şoför. "Ne oldu?"

Polis kafasını salladı. "Acelesi olan yaşlı bir adam dönüşlerden birinde kontrolü kaybetmiş. Ağaca geçirmiş. Belki de kalp krizi geçirdi ve bayıldı."

"Ölmüş mü?" diye sordu taksi şoförü.

Polis, emin olmadığını vurgulamak istercesine kafasını salladı. "İlk yardım ekibi orada şu anda. Kurtarma ekibini çağırdılar."

Ricky hızlıca öne oturdu. Öne doğru eğildi, şoförün camından seslendi. "Ne tür bir araba?"

"Eski ve mavi bir Volvo," dedi polis ve taksinin sola doğru geçmesi için eliyle işaret etti. Şoför hızlandı.

"Kahretsin," dedi. "Etrafından dolanmalıyız. Trene zor yetişeceğiz"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky koltuğunda kıvranıyordu. "Görmeliyim!" dedi. "O arabayı..."

"Turistik gezi yapmak için dursak trene yetişemeyiz."

"Ama araba, Doktor Lewis..."

"Bunun arkadaşın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu şoför enkazın olduğu taraftan uzaklaşmaya çalışarak, Ricky'nin görüş alanından uzaklaştırıyordu.

"Eski ve mavi bir Volvo kullanıyordu.."

"Kahretsin, burada o arabalardan düzinelerce var."

"Hayır olamaz..."

"Polisler oraya inmene izin vermezler. İzin verseler bile, ne yapacaksın?"

Ricky'nin verecek bir cevabı yoktu. Tokatlanmış gibi arka koltukta çöktü. Taksi şoförü başını salladı, arabayı sallandırarak ve motorunu öttürerek devam ettirdi. "Sen şehre dön, ardından da Rhinebeck Eyalet Polisi merkezini ara. Onların bilgisi olacaktır. Hastanedeki acili ara sana bilgi verirler. Tabii eğer şimdi oraya gitmek istemezsen, ama gitmeni önermem. Acilden doktorların çıkmasını oturup beklemek ve belki de cenaze işleri görevlisi ve araştırmayı yürüten polisleri beklemek ve yine de şu anda bildiğinden fazlasını öğrenememek. Olman gereken önemli bir yer yok mu?"

"Evet," dedi Ricky bundan emin olmamasına rağmen.

"Şu arabadaki adam, yakın arkadaşın mı?"

"Hayır," diye cevap verdi Ricky. "Arkadaşım bile değildi. Sadece tanıdığım biri. Tanıdığımı sandığım biri."

"Tamam," dedi taksi şoförü, "Al işte. İstasyona zamanında yetişeceğimizi düşünüyorum." Yine hızlandı, sarı ışık kırmızıya geçerken aradan sıkışıverdi, zar zor ilerlerken güldü. Ricky koltuğunda geriye doğru yaslandı, arka pencereden acı verecek kadar uzakta kalan kazanın gerçekleştiği ve kimin kazaya karıştığı gizli kaldığı yere sadece bir kez dönüp omzunun üzerinden arkaya baktı. Yanıp sönen ışıkları görmek ye siren sesleri işitmek için zorlandı ama hepsi dikkatinden kaçtı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Trene bir iki dakika kala yetişti. Acele etme ihtilacı, yaşlı psikanaliste yaptığı ziyarette başına ne geldiğini incelemesi için her fırsatı gölgeliyormuş gibi geliyordu. Boş istasyonda çıldırmış gibi koşuyordu, tren hava frenlerinden çıkardığı saldırgan seslerle perondan aşağı hareketlenirken ayakkabılarının çıkarttığı sesler yankı yapıyordu.

Trenle kuzeye doğru giderken hafta içi öğle öncesi New York'a dönüşünü bekleyen sadece birkaç insan vardı. Cep telefonunda konuşan iki işadamı, görünüşe göre alışveriş gezisine çıkan üç kadm, kot giyen birkaç genç; hepsi bu kadardı. Artan yaz sıcağı daha yavaş yürüme gereksinimi uyandırıyor gibiydi, ama bu Ricky'nin şartlarına uzak kalıyordu. Bu anlamsız günde bir baskı olduğunu ve şehre geri dönene kadar normale dönmeyeceğini düşündü.

Tren vagonu neredeyse boştu, sadece koltuk sıralarına saçılmış olan birkaç tanecik insan vardı. Arka tarafa gitti ve bir köşeye sindi, hemen başını çevirip yanağını pencereye yapıştırdı, sayfiye yerinden geçmesini izledi, yine Hudson nehrini inceleyebileceği tarafta oturuyordu.

Ricky kendini, bir zamanlar tehlikeli akıntıların ve sığlıkların sağlam ve önemli işareti olan ama şimdi savunmasız ve sürüklenmiş hal alan, bağlı olduğu yerden ipleri kopartılmış bir şamandıra gibi hissediyordu. Doktor Lewis'e yaptığı yolculuktan tam olarak ne çıkaracağını bilemiyordu. Bir tür ilerleme kaydettiğine inanıyordu, ama bunun ne tür bir ilerleme olduğundan emin değildi. Başarıya ve peşinde olan adama olan bağını teşhis etmeye, nehrin yukarısına gitmeden önceki durumundan daha fazla yakınlaşmış hissetmiyordu. Sonradan düşününce bunun doğru olmadığını fark etti. Problemin, kendisi ve doğru anılar arasında zihinsel bir blok olduğunu anlamıştı. Ne kadar uzanırsa uzansın, doğru hasta ve doğru ilişki ulaşamayacağı bir yerde gibiydi.

Bir şeyden emindi: Hayatındaki doğruların hepsi konu dışındaydı.

Yapmış olduğu ve Rumplestiltskin'in öfkesinin özünde yatan hata, psikiyatri ve psikanaliz dünyasına ilk girişinde meydana gelmişti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Daha fakirleri tedavi etmek gibi zor ve sinir bozucu bir görevi bırakıp, zihinsel olarak tatmin edici bir görev olan zeki ve varlıklı insanları tedavi etmeye geçtiği anda meydana gelen bir hataydı. Tanıdığı bir doktorun hastaları için kullandığı isim gibi, nevrotik zenginler. Endişe kaynakları.

Bu düşünce onu öfkelendirdi. Genç adamlar hata yapar. Bu her meslekte kaçınılmaz bir şey. Artık genç değildi ve aynı hatayı, her ne ise onu, yapmazdı. Yirmi yıl önce yapmış olduğu ve aynı şartlarda olan onlarca doktorun yaptığı seçimlerden farklı olmayan bir tercihten sorumlu tutulduğu fikri onu çileden çıkanyordu. Bu mantıksız ve adaletsiz gibi geliyordu. Ricky meydana gelmiş olan her şeyden ötürü bu kadar hırpalanmış olmasaydı, bu mesleğin tümünün aşağı yukarı insan ruhuna verilmiş olan yaraların zaman içinde şiddetlendirdiği kavramına dayandığını anlamış olabilirdi. Yaraları hep tazeliyordu. Asla iyileştirmiyordu.

Tren camının dışında, nehir yanlarından akıp gidiyordu. Bir sonraki hamlesinin ne olacağı konusunda aciz kalmıştı, ama bir şeyden emindi: Dairesine geri dönmek istiyordu. Sadece bir anlık bile olsa güvenli bir yerde olmak istiyordu.

Ricky tüm yolculuk boyunca neredeyse transtaymış gibi camdan bakmaya devam etti. Çeşitli duraklarda neredeyse hemen hemen hiç başını kaldırıp bakmadı ve koltuğunda neredeyse hiç kıpırdamadı bile. Şehirden önceki son durak Croton-on-Hudşon'dı, Pennsylvania istasyonuna yaklaşık on beş dakikaydı. Tren vagonun hâlâ yüzde doksanı boştu, düzinelerce boş koltuk vardı, dolayısıyla Ricky, arkasından başka bir yolcunun gelip yanında ayağı takılıp koltuğa şiddetli bir gümbürtüyle düşmesine şaşırdı.

Ricky afallamış biçimde hızlıca döndü.

"Merhaba doktor," dedi Avukat Merlin enerjik bir şekilde. "Bu koltuk dolu mu?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ON ALTINCI BÖLÜM

Merlin, treni yakalamak için son birkaç metreyi koşmak zorunda kalmış bir adam gibi, biraz nefes nefese kalmıştı ve yüzü de biraz kızarmıştı. Alnında ince bir ter şeridi dikkat çekiyordu ve ceketinin göğüs cebine uzanıp bir mendil çıkarıp bununla yüzünü sildi. "Neredeyse treni kaçırıyordum," diye gereksiz bir açıklama yaptı Merlin. "Daha fazla spor yapmalıyım."

Ricky soru sormadan önce durup derin bir nefes aldı, "Neden buradasın?" bulunduğu koşullar altında bunun saçma bir soru olduğunu bilmesine rağmen.

Avukat yüzünü mendille kurulama işlemini bitirdi, ardından mendili kucağında açtı ve katlayıp cebine geri koymadan önce iyice düzeltti. Ardından deri evrak çantasını ve küçük su geçirmez seyahat çantasını ayaklarının olduğu bölüme yerleştirdi. Boğazını temizledi ve yanıtladı, "Neden mi, sana cesaret vermek için Doktor Starks, seni cesaretlendirmek için."

Ricky, avukatın ortaya çıktığında duyduğu ilk şaşkınlığının gitmiş olduğunu fark etti. Yanında oturan adama daha iyi bakabilmek için koltuğunda biraz kaydı. "Bana daha önce yalan söyledin. Yeni adresine gittim..."

Avukat biraz şaşırmış görünüyordu. "Yeni ofise mi gittin?"

"Konuştuktan hemen sonra. Senden haberleri bile yoktu. Binadaki kimsenin haberi yoktu. Ve kesinlikle Merlin adında birine kiraladıkları boş ofisleri de yoktu. Öyleyse sen kimsin, Bay Merlin?"

"Kimsem kimim," dedi. "Bu hiçbir işine yaramaz."

"Evet," dedi Ricky sertçe. "Hiçbir işe yaramaz."

"Ve biraz kafa karıştırıcı. Neden konuştuktan sonra benim yeni ofisime gittin? O ziyaretin amacı neydi Doktor Starks?" Merlin konuşmasına devam ederken tren biraz hızlandı, biraz

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sallanıyordu ve bu nedenle iki adamın omuzları rahatsız edici bir yakınlıkla birbirine sürtüyordu.

"Çünkü olduğunu söylediğin kişi olduğuna inanmadım, ne de söylediğin herhangi bir şeye. Kısa sürede doğrulunu meydana çıkardığım şüpheler, çünkü kartvizitinde yazılı olan adrese gider gitmez..."

"Sana bir kart mı verdim?" Merlin kafasını salladı ve zorla gülümsedi. "Taşınma gününde mi? Bu çok şey açıklıyor."

"Evet," dedi Ricky sinirlenerek. "Verdin. Eminim bunu hatırlıyorsundur..."

"Zor bir gündü. Kafa karıştıran bir gün. Ne derler? Ölüm, boşanma ve taşınma kalbiniz için stresli olaylardır. Bahse varım akıl sağlığına da öyledir."

"Öyle duydum."

"Sipariş verdiğim kartvizitlerin ilk bölümü matbaadan üzerlerine yanlış adres basılmış olarak geldi. Yeni ofisler bir blok ötede. Dükkandaki bir arkadaş bir sayıyı yanlış almış ve maalesef hemen anlamadık. Hatayı fark edene kadar bir düzineye yakın dağıtmış olmalıyım. Bu tür şeyler hep olur. Anladığım kadarıyla zavallı adamı işten atmışlar, çünkü matbaa tüm siparişi çöpe atıp yeni kartvizit basmak zorunda kalmış." Merlin ceketine uzandı ve küçük deri bir kartvizit cüzdanı çıkardı. "Al," dedi. "Bu doğru kartvizit." Kartviziti Ricky'ye uzattı, Ricky kartvizite aptalca baktı ve eliyle geri çevirdi.

"Sana inanmıyorum," dedi Ricky. "Söyleyeceğin hiçbir şeye inanmayacağım. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Aynca birkaç gün önce *Times* gazetesindeki mesajla dairemin önündeydin. Bu kişinin sen olduğunu biliyorum."

"Dairenin önünde mi? Ne kadar garip. Bu ne zamandı?"

"Sabahın beşinde."

"Garip. Ben olduğumdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Gazete dağıtıcısı ayakkabılarını kusursuz tarif etti. Ve senden geriye kalanları da öyle."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Merlin yine kafasını salladı. Ricky'nin ilk görüşmeden hatırladığı, kediye benzer bir sesle gülüyordu. Bu, avukatın köşeye sıkıştırılamaması için yeterince hilekar kalabilmesine duyduğu özgüvenin sesiydi. Bir avukat için önemli bir kabiliyet. "Sanırım dış görünüşümün benzersiz olduğunu düşünmek istiyorum Doktor Starks, ama gerçeklerin daha sıradan olduğunu düşünüyorum. Ayakkabılarım ne kadar güzel olsalar da, düzinelerce dükkandan satın alınabilir ve Manhattan'ın şehir merkezinde de pek nadir değiller. Takım elbiselerim şehirde bolca bulunan mavi ince çizgili hazır giyim ürünlerinden. Güzeller, ama yine de senin veya cebinde beş yüz doları olan herkes için elde edilebilir. Belki de yakın gelecekte özel terzide diktirenler takımına katılırım. O tarafa geçme amacım var. Ama en azından şimdilik ayak takımı için olan dördüncü kattaki erkek kıyafet bölümündeyim. Bu gazete dağıtıcısı yüzümü tasvir edebildi mi? Eyvah, ya seyrekleşen saçlar? Hayır mı? Yüzündeki ifadeden cevabın bu olduğunu söyleyebilirim. Profesyonel anlamda yapılacak yoğun tahkik altında birisinin yapmış olduğunu düşündüğün herhangi bir kimlik saptamasının ayakta kalabileceğinden şüpheliyim.

Elbette ki bu seni tamamıyla ikna eden bir kimlik saptaması. Ben daha çok mesleğinin bir yan ürünü olduğunu düşünüyorum doktor. İnsanların söylediklerini dinliyorsun ve fazla değer veriyorsun. Söylenen kelimeleri bir nevi gerçeğe ulaşma aracı olarak görüyorsun. Ben onları daha çok gerçekleri engelleme yöntemi olarak görüyorum."

Avukat, Ricky'yi yarım bir gülüşle süzdü. Ardından ekledi, "Baskı altında gibisin, doktor."

"Bunu sen daha iyi bilirsin Bay Merlin. Çünkü bunu yaratan ya sensin ya da işverenin."

"Daha önce de söylemiş olduğum gibi, beni senin faydalandığın genç bir bayan tuttu doktor. Gerçekten, beni seninle irtibata geçiren bu oldu."

"Tabii. Biliyor musun, Bay Merlin?" dedi Ricky sesi öfkenin ilk sert tonlarına kaymaya başlamıştı. "Ne yapmalısın biliyor

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

musun? Git kendine başka bir koltuk bul. Bu koltuk kullanılıyor. Ben kullanıyorum. Seninle daha fazla konuşmak istemiyorum. Bana senin yaptığın kadar çok yalan söylenmesini sevmiyorum ve yalanlarını daha fazla dinlemeyeceğim. Bu trende oturulacak bir sürü başka yer var…" Ricky neredeyse boş olan vagona sinirle işaret etti, ". ..şunlardan birine geç ve beni rahat bırak. Ya da en azından bana yalan söylemeyi kes."

Merlin kımıldamadı.

"Bu akıllıca olmaz," dedi usulca.

"Belki akıllıca davranmaktan sıkıldım," dedi Ricky. "Belki düşünmeden davranmalıyım. Şimdi beni rahat bırak." Avukatın bu istek üzerine harekete geçeceğini beklemiyordu.

"Bu şekilde mi davrandın?" diye sordu Merlin. "Akıllıca? Önermiş olduğum gibi bir avukatla irtibata geçtin mi? Kendini ve sahip olduklarım davadan ve utançtan korumak için adımlar attın mı? Seçimlerinde zekice ve akıllıca davrandın mı?"

"Adımlar attım," diye cevap verdi Ricky. Bunun doğru olduğundan emin değildi.

Avukat ona belli ki inanmıyordu. Gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim. O zaman belki bir uzlaşma hakkında konuşabiliriz. Sen, avukatın ve ben?"

Ricky sesini alçalttı. "Uzlaşma talebinin ne olduğunu biliyorsun değil mi Bay Merlin ya da gerçek ismin her neyse. Üzerinde durmakta ısrar ettiğiniz saçmalıklardan geçip, bu trende olma ve yanımda oturma nedenine gelebilir miyiz lütfen?"

"Ah Doktor Starks. Sesinizde aynı zamanda bir ümitsizlik olduğunu fark ettim."

"Peki, Bay Merlin, sence ne kadar zamanım kaldı?"

"Zaman, Doktor Starks? Zaman? Neden, ihtiyacınız kadar zaman…"

"Ya giderek ya da yalan söylemeyi keserek zamanımı uzat, Bay Merlin. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Merlin Ricky'ye yakından baktı, pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Kendini beğenmiş gülüşüne rağmen yanı sıra bir yapmacıklık

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

akıyordu. "Pekala, doktor, tik tak tik tak. Son soruna cevap şudur: Sanırım bir haftadan az bir süren kaldı."

Ricky derin derin nefes alıyordu. "İşte bu gerçekçi bir cümle. Nihayet. Sen kimsin?"

"Kim olduğum önemli değil. Sadece başka bir küçük oyuncu daha. Bir iş yapması için tutulan biri. Ve kesinlikle olmamı umduğun kişi değilim."

"O zaman neden buradasın?"

"Sana söylemiştim: cesaretlendirmek için."

"Peki, o zaman," dedi Ricky kesin bir ses tonuyla. "Cesaretlendir beni."

Merlin bir anlığına düşünüyor gibi göründü ve ardından cevap verdi, "Dr. Spock'm *Bebek ve Çocuk Bakımı* kitabında bir cümle var, bu cümlenin şu ana uygun olduğunu düşünüyorum."

"O kitabı okuma vesilem olmadı hiç," dedi Ricky acı acı.

"Cümle şu: "Bildiğini sandığından daha çok şey biliyorsun."

Ricky durdu, alaycı bir cevap vermeden önce düşündü taşındı: "Harika. Mükemmel. Bunu aklımda tutacağım."

"Senin için faydalı olur."

Ricky buna cevap vermedi. Cevap vermek yerine, "Mesajını ilet, neden iletmiyorsun. Ne de olsa nihayetinde sen busun, değil mi? Haberci çocuk. Hadi devam et. Benim sayemde almak istediğin nedir?"

"Önem, doktor. Sürat. Hız."

"Niçin?"

"Onları kafana sok," dedi Merlin sırıtarak, garip bir argoya kaçıyordu. "İkinci sorunu yarınki gazetede sorman gerekiyor. İlerlemelisin doktor. Vakit tam anlamıyla harcanmasa da, en azından uçup gidiyor."

"İkinci soruyu henüz bulamadım," dedi Ricky.

Avukat yüzünü biraz astı, oturduğu koltukta rahat değil gibiydi ya da diş ağrısının başlayacağını anlamış gibiydi sanki. "Bu korkuydu," dedi, "bazı etki alanlarına göre. Dolayısıyla seni biraz dürtecek karar."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Merlin aşağı uzandı ve ayaklarının altında olan deri bir evrak çantasını kucağına doğru kaldırdı. Kucağına koydu ve açtı. Ricky içinde bir dizüstü bilgisayar, birkaç sarı zarf ve bir cep telefonu olduğunu gördü. Aynı zamanda kılıfında duran küçük mavi yarı otomatik bir silah vardı.

Avukat tabancayı kenara itti, Ricky'nin silaha baktığını görünce sırıttı ve telefonu aldı. Kapağını açtı, günümüz modern dünyasında çok yaygın olan o eşsiz yeşil elektronik ışığı parladı. Ricky'ye döndü. "Bu sabahtan kafanda kalan bir soru işareti yok muydu?"

Ricky konuşmadan önce silaha bakmaya devam etti.

"Neyi kastediyorsun?"

"Bu sabah trene giderken yolda ne gördün?"

Ricky duraksadı. Merlin, Virgil ya da Rumplestiltskin'in doktora yapmış olduğu ziyaretten haberdar olduklarını bilmiyordu, ama sonra aniden biliyor olmaları gerektiğini anladı, çünkü Merlin'i onunla karşılaşması için trene başka türlü denk getiremezlerdi.

"Ne gördün?" diye sordu Merlin tekrar.

Ricky'nin yüzü ifadesiz sesi sertti. "Bir kaza," diye cevap verdi.

Avukat başını sallayarak onayladı. "Bundan emin misin doktor?"

"Evet."

"Kesinlik ne kadar acayip bir kibir," dedi Merlin. "Bir avukatın bir psikanalistten üstün olan avantajı kesinliklerden uzak bir dünyada çalışmasıdır," dedi Merlin. Bunun yerine ikna dünyasında yaşıyoruz. Ama şimdi düşününce, belki senin için de o kadar da farklı değildir doktor. Ne de olsa sende bazı şeylere ikna olmuş değil misin?"

"Sadede gel."

Avukat yine gülümsedi. "Bunun, hastalarında asla kullanmadığın bir deyim olduğu iddiasına varım.

"Sen benim hastam değilsin."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Doğru. Demek bir kaza gördüğüne inanıyorsun. Kim..."

Ricky, adamın Doktor Lewis hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğu konusunda emin değildi. Her şeyi biliyor olması mümkündü. Hiçbir şey bilmiyor olması da mümkündü. Ricky sessiz kaldı.

Avukat sonunda soruyu cevapladı, "...bir zamanlar güvendiğin ve tanıdığın ve şu anki durumunla ilgili sana yardımcı olabileceği umuduyla ziyaretine gittiğin birisiyle ilgili. Al..." Telefona birkaç numara tuşladı ve ardında cep telefonunu Ricky'ye verdi. "Sorunu sor. Çalışması için gönder tuşuna bas."

Ricky tereddüt etti, ardından telefonu aldı ve söyleneni yaptı. Telefon bir kez çaldı ardından bir ses cevapladı: "Eyalet Polisi Rhinebeck. Memur Johnson. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ricky o kadar uzun sustu ki memurun sesi daha önce söylediklerini tekrar etti, "Eyalet polisi. Alo?" Ve ardından konuştu.

"Merhaba memur bey, ben Doktor Frederick Starks. Bu sabah River Caddesi'nden giderken görünüşe göre bir kaza vardı. Tanıdığım birisinin kazaya karışmış olmasından endişeleniyorum. Ne olduğuyla ilgili bana bilgi verebilir misiniz?"

Memurun cevabı meraklı ama sertti: "River Caddesi'nde? Bu sabah?"

"Evet," dedi Ricky. "Sapakta trafiği yönlendiren bir memur vardı.."

"Bugün mü diyorsunuz?"

"Evet. İki saati geçmemiştir."

"Üzgünüm doktor, ama bu sabah herhangi bir kazayla ilgili raporumuz yok."

Ricky sertçe yaslandı. "Ama gördüm... mavi bir Volvo. Kurbanın adı Doktor William Lewis. River Caddesi'nde yaşıyor.."

"Bugün değil. Hatta haftalardır buralarda hiç trafik kazası soruşturması olmadı, ki bu yaz zamanı için biraz alışılmadık bir durum. Ve ben sabah saat altıdan beri raporlama görevindeyim, dolayısıyla ambulans veya polis aramaları benden geçerdi. Gördüğünüzden emin misiniz?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky derin bir nefes aldı. "Yanlış gördüm herhalde. Teşekkürler memur bey."

"Sorun değil," dedi adam, telefonu kapattı.

Ricky'nin başı hızla dönüyordu. "Ama gördüm..." diye başladı.

Merlin kafasını salladı. "Ne gördün? Gerçekten? Düşün Doktor Starks. Dikkatlice düşün."

"Bir memur gördüm..."

"Devriye arabasını gördün mü?"

"Hayır. Ayakta dikiliyordu, trafiği yönlendiriyordu ve dedi ki..."

"'Dedi..' ne kadar güzel bir deyim. Demek, 'dedi...' bir şey ve sen de gerçek olarak kabul ettin. Biraz memur gibi giyinmiş bir adam gördün ve onlardan biri olduğunu varsaydın. Kavşaktayken başka arabaları da yönlendirdiğini gördün mü?"

Ricky kafasını sallamak için zorladı. "Hayır."

"O şapkalardan takan herhangi biri olabilirdi. Üniformasını ne kadar dikkatli inceledin?"

Ricky genç adamı gözünün önüne getirdi ve hatırladığı şey adamın ayı Smokey şapkasının altından bakan gözleriydi. Başka ayrıntılar da hatırlamaya çalıştı ancak hatırlayamadı. "Bir eyalet polisi gibi görünüyordu," dedi Ricky.

"Gibi görünmek pek bir anlam ifade etmiyor. Ne senin işinde ne benim, doktor," dedi Merlin. "Şimdi, orada bir kaza olduğundan ne kadar eminsin? İtfaiye arabası? Başka polis ya da yardım ekipleri? Siren sesleri durdun mu? Ya helikopter pervanesinin çıkardığı sesi?"

"Hayır."

"Demek önceki gün yakından tanıdığın birisinin bir kazaya karışmış olduğunu söyleyen bir adama inandın, fakat daha da ileri gidip bunu kontrol etme ihtiyacı duymadın, öyle mi? Trene yetişmek için adeta kaçtın, çünkü şehre dönmen gerektiğine inanıyordun, doğru mu? Ama asıl önceliğin neydi?"

Ricky cevap vermedi.

"Ama bildiğin kadanyla yolun aşağısında gerçekte bir kaza yoktu."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bilmiyorum. Belki de yoktu. Emin olamam."

"Hayır, emin olamazsın," dedi Merlin. "Ama bir şeyden emin olabiliriz: Yapmak zorunda olduğun her neyse, birisinin senin yardımına ihtiyacı olup olmadığını öğrenmekten daha önemli olduğunu düşündün. Bu gözlemi aklında tutsan iyi olur doktor."

Ricky, Merlin'in gözüne bakabilmek için koltukta dönmeye çalıştı. Bu zordu. Merlin gülümsemeye devam etti, birinin kontrolü elinde tuttuğunu ifade eden sinir bozucu bir görüntü. "Belki de ziyaretine gittiğin insanın telefonunu aramayı denemelisin?" Elini telefona doğru salladı. "İyi olduklarından emin ol?"

Ricky hızlıca Doktor Lewis'in telefon numarasını girdi. Telefon tekrar tekrar çaldı fakat cevap yoktu.

Yüzünü şaşkınlık kaplamıştı, bunu Merlin de fark etti. Ricky bir şey söyleyemeden avukat yine konuşmaya başlamıştı.

"O evin Doktor Lewis'in gerçekten kaldığı yer olduğundan bu kadar emin olmanı sağlayan şey nedir?" diye sordu Merlin aşın resmiyetle. Doktoru bu yere direkt olarak bağlayan ne gördün? Duvarda aile resimleri var mıydı? Başka birilerini işaret eden herhangi bir ipucu gördün mü? Ne tür duvar kağıdı, dekoratif süsler, onun orada yaşadığını gösterdiğini söyleyebileceğimiz mobilyalar... senin iyi kalpli Doktor Lewis'in evinde olduğuna ikna eden ne vardı orada? Onun varlığı dışında tabii."

Ricky odaklandı, ama hafızasında hiçbir şey yoktu. Gecenin büyük bir bölümünü geçirmiş oldukları çalışma odası sıradan bir çalışma odasıydı. Duvarda kitaplar vardı. Sandalyeler. Lambalar. Halılar. Masanın üstünde duran kağıtlar, ama hiçbirini incelememişti. Hafızasında yer etmiş göze çarpan eşsiz olan hiçbir şey yoktu. Mutfak basit bir mutfaktı. Hol odalan birbirine bağlıyordu. Geceyi geçirmiş olduğu misafir odası tertemizdi.

Yine sessiz kaldı, ama sessizliğin avukatın ihtiyacı olduğu cevap olduğunu biliyordu.

Merlin derin bir nefes aldı, kaşları cevap bekler şekilde kalkmıştı, yavaş yavaş inip yüzünde taşıdığı bilmiş gülümsemenin bir parçası oldular. Ricky'nin, üniversitedeyken poker

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

masasında, karşısında oturan başka bir öğrenciye bakıp elindeki kartların rakibini yenmek için yetersiz olduğunu bildiği küçük bir anısı vardı.

"Kısaca özetlememe izin ver, doktor," dedi Merlin. "Belirli aralıklarda zaman ayırıp durumu değerlendirip toparlamanın ve ardından devam etmenin daima akıllıca olduğunu düşünüyorum. Bu o anlardan biri olabilir. Emin olabileceğin tek şey, yıllar öncesinden tanıdığın bir doktorla saatler geçirmiş olduğundur. Evin gerçekten onun olup olmadığını ya da bir kazaya karışmış olup olmadığını bilmiyorsun. Bir seanslık psikanalistinin hayatta olup olmadığını kesin kez bilmiyorsun, öyle değil mi?"

Ricky cevap vermeye çabaladı, sonra durdu.

Merlin devam etti, sesini biraz alçaltmıştı, böylece entrikacı bir nitelik alıyordu, "İlk yalan neredeydi? Önemli yalan neredeydi? Ne gördün? Bütün bu sorular..."

Aniden elini kaldırdı. İnatçı bir çocuğun yanlışını düzeltir gibi başını salladı. "Ricky, Ricky, Ricky, sana şunu sormama izin ver: Bu sabah bir araba kazası var mıydı?"

"Hayır."

"Eminsin?"

"Az önce eyalet polisiyle görüştüm. Ve adam dedi ki..."

"Konuştuğunun eyalet polisi olup olmadığını nereden biliyorsun?"

Ricky tereddüt etti. Merlin sırıttı. "Numarayı ben tuşladım ve telefonu sana verdim. Sen arama tuşunu bastın, değil mi? Telefonu bekleyen birisinin olduğu herhangi bir numarayı çevirmiş olabilirim. Belki de yalan budur Ricky. Belki de arkadaşın Doktor Lewis, şu anda Dutchess ilçe morgunda bir tezgahta yatarak bir akrabasının gelip onu teşhis etmesini bekliyordur."

"Ama..."

"Asıl noktayı gözünden kaçınyorsun, Ricky."

"Tamam," dedi Ricky aniden sert bir üslupla, "asıl nokta nedir?"

Avukatın kaşları Ricky'nin sinirli cevabmdan rahatsız olmuş gibi biraz çatıldı. Ayaklarının dibinde duran su geçirmez spor çantasını gösterdi. "Belki de hiçbir zaman kazanın içinde değil-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

di, onun yerine bu çantanın içinde şu anda. Gövdesinden ayrılmış olan kafası bende. Bu mümkün mü, Ricky?"

Ricky şaşkınlıkla hızla irkildi.

"Bu mümkün mü, Ricky?" diye baskı yaptı avukat, sesi tıslamaya başlamıştı.

Ricky'nin gözleri çantaya düştü. İçinde ne olduğuna dair, dışında hiçbir belirti olmayan basit bir kıyafet çantasıydı. Bir insan başı taşımak için yeterince büyüktü, su geçirmezdi, böylece leke ve sızıntı oluşmazdı. Ama Ricky bu unsurları değerlendirince boğazının kuruduğunu hissetti ve onu neyin daha çok dehşete düşürdüğünden emin değildi, tanıdığı bir adamın kafasının ayaklarının yanında olması fikri mi yoksa bunu bilmiyor olması fikri mi?

Gözlerini Merlin'e doğru kaldırdı. "Bu mümkün," diye fısıldadı.

"Her şeyin mümkün olduğunu anlaman önemli, Ricky. Bir araba kazası uydurulabilir. Psikanaliz yönetim kuruluna bir cinsel istismar şikayeti gönderilir. Banka hesapların işe yaramaz hale getirilip boşaltılabilir. Akrabaların ya da arkadaşların, hatta sadece tanıştığın kişiler bile öldürülebilir. Harekete geçmen lazım, Ricky. Harekete!"

Ricky bir sonraki sorusunu sorarken sesinde bir titreme vardı. "Hiç sınırınız yok mu sizin?"

Merlin kafasını salladı. "Öyle bir şeyimiz hiç yok. Biz katılımcılar için bunu bu kadar merak uyandırıcı kılan da budur. İşverenim tarafından oluşturulmuş olan bu oyunun sistemi, her türlü faaliyetlerin bir parçası olabileceği bir sistemdir. Aynı şeyin senin mesleğinde de geçerli olduğunu söyleyebilirim, Doktor Starks, öyle değil mi?"

Ricky oturduğu yerde kıpırdandı. "Farz edin ki," dedi usulca kısık bir sesle, "şu anda kalkıp gitsem. İçinde her ne barındıran o çantayla sizi öylece bıraksam..."

Merlin yine gülümsedi. Aşağı uzandı ve sadece çantanın üstünü biraz çevirdi, çantanın üstünde EA.S. harfleri işlenmişti. Ricky çantanın üzerindeki baş harflerine baktı. "Kafanın yanında

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

çantanın üzerinde seni çantaya bir şeyin bağladığını düşünmüyor musun Ricky? Kredi kartların iptal edilmeden önce bu çantanın kredi kartlarından biriyle satın alınmış olduğunu düşünmüyor musun? Ve seni bu sabah istasyona bırakan taksi şoförünün, yanında sadece mavi bir spor çantası taşıdığını hatırlamayacağını mı düşünüyorsun? Ve bunu, zahmet edip de ona soracak olan herhangi bir cinayet masası dedektifine anlatacağını düşünmüyor musun?"

Ricky dudaklarını yalamaya çalıştı, dünyasında ıslaklık bulmaya çalışıyordu.

"Tabii ki," diye devam etti Merlin, "o çantayı her zaman beraberimde götürebilirim. Ve sen de çantayı daha önce hiç görmemişsin gibi davranabilirsin."

"Nasıl..."

"İkinci sorunu sor, Ricky. *Times* gazetesini hemen şimdi ara."

"Ben ne olduğunu bil..."

"Şimdi Ricky. Penn istasyonuna yaklaşıyoruz ve yeraltına girdiğimizde telefon çekmiyor olacak, bu konuşma da burada bitecek. Tercihini şimdi yap!" Söylediklerinin önemini vurgulamak için Merlin telefonuna bir numara tuşlamaya başladı. "Al," dedi sert ve hızlı bir biçimde. "*Times* gazetesinin ilan bölümünü senin için tuşladım. Soruyu sor, Ricky!"

Ricky telefonu aldı ve arama tuşuna bastı. Kısa bir süre sonra, bir hafta önce telefonuna cevap vermiş olan kadına bağlandı.

"Ben Doktor Starks," dedi Ricky yavaşça. "Baş sayfada yer alan ilan bölümünüze bir ilan daha vermek istiyorum." Konuşurken aklı hızla çalışıyor ve kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordu.

"Tabii ki doktor. Saklanan ipuçlarını bul oyunu nasıl gidiyor?" diye sordu kadın.

"Kaybediyorum," diye cevap verdi Ricky. Ve ardından "İlanda şunu yazmasını istiyorum..." dedi.

Durdu, olabildiğince derin bir nefes aldı ve söylemeye başladı:

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Yirmi yıl, şaka değildi. Bir hastanede fakir insanları tedavi ettim. Daha iyi bir iş için, bazı insanları bıraktım. Terk edilmiş olmanın sebebi bu mudur? Başkalarını tedavi etmek için gitmiş olmam mı oldu annenin ölümünün sebebi?"

İlan bölümündeki kadın söylemiş olduğu kelimeleri tekrar etti ve dedi ki, "saklanmış ipuçlarını bul gibi bir oyun için fazlasıyla sıra dışı gibi görünüyor."

Ricky cevap verdi, "Bu sıra dışı bir oyun." Ardından kadına yine fatura adresini verdi ve telefonu kapattı.

Merlin kafasını sallıyordu. "Çok iyi, çok iyi," dedi. "Üzerindeki baskıyı düşünürsek gayet akıllıca. Çok soğukkanlı bir insan olabiliyorsun, Doktor Starks. Muhtemelen zannettiğinden çok daha serinkanlı."

"Sen neden işverenini arayıp ona bilgi vermiyorsun..." diye başladı Ricky. Ama Merlin kafasını olumsuz şekilde sallıyordu.

"Bizim de ondan senin gibi izole olduğumuzu düşünmüyor musun? Onun kapasitesine sahip bir adamın kendisi ve emirlerini yerine getiren çalışanları arasında kat kat duvar örmemiş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ricky bunun muhtemelen doğru olduğunu düşündü.

Tren yavaşladı ve aniden yeryüzünden yerin altına alçaldı, öğle vaktini ve gün ışığını geride bırakıp sallanarak istasyona doğru gidiyordu. Trendeki ışıklar herkesin yüzüne ve her şeye soluk ve sarımsı bir kasvet yayarak kor gibi parlıyordu. Pencerenin dışında demir yolların, trenlerin ve beton direklerin karanlık gölgeleri yanlarından kayıp gidiyordu. Ricky bu duygunun gömülmekle eş değerde olduğunu düşündü.

Tren durağa yanaşırken Merlin ayağa kalktı.

"New York Daily News gazetesini hiç okuyor musun, Ricky? Hayır, sansasyonel haberlere uygun bir tip olmadığını tahmin ediyorum. Üst sınıfına has, saflaştırılmış görgülü dünyasına özgü *Times* gazetesi sana göre. Kendi esaslarım daha mütevazı. Ben *Post* ve *Daily News* gazetesini severim. Bazen *Times* gazetesinin pek ilgilenmediği hikayelerin üzerinde duruyorlar. Bilirsin işte,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Times gazetesi Irak'ta olan bir şeyi kapak yapar, *News* ve *Post* gazeteleri ise Bronx'ta olanı kapak yapar. Ama bugün, *Times* gazetesini değil de, bu gazeteleri okusan senin dünyana daha faydalı olur. Kendimi net bir biçimde ifade edebildim mi Ricky? Bugün *Post* ve *Daily News* gazetelerini oku, çünkü ilgini fazlasıyla çekecek bir yazı olacak. Bunun kesinlikle çok önemli olduğunu söyleyebilirim.

Merlin elini kısaca salladı. "Bu en ilginç yolculuklardan biri oldu, sence de öyle değil mi doktor? Yol anlamadan geçip gitti." Spor çantasına işaret etti.

"Bu senin için doktor. Bir hediye. Daha önce de söylediğim gibi bir cesaretlendirme."

Ardından Merlin, Ricky'yi vagonda yapayalnız bırakarak döndü.

"Bekle!" diye bağırdı Ricky. "Dur!"

Merlin yürümeye devam etti. Başkaları kafalarını ona doğru çevirip baktılar. Nerdeyse bir kere daha bağıracaktı ki yuttu.

Hiç kimsenin ona odaklanmasını istemiyordu. Kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu. İstasyonun karanlığında gömülüp gölgelerle bir bütün oluşturmak istiyordu. Onun baş harflerini taşıyan çanta, yoluna çıkan ani ve büyük bir buz dağı gibi çıkışını engelliyordu.

Çantayı artık ne alabiliyordu ne de bırakabiliyordu.

Ricky'nin kalbi hızla çarpıyor, elleri de titriyordu. Eğilip çantayı yerden kaldırdı. İçinde olan bir şey kayarak pozisyon değiştirdi, Ricky'nin başı dönüyordu. Bir an, kavrayabileceği, normal, sıradan, ona gerçeği hatırlatacak ve onu gerçeğe bağlayacak dünyaya ait bir şey bulmaya çalışmak için gözlerini kaldırdı.

Hiçbir şey göremiyordu.

Bunun yerine, çantanın üzerindeki uzun fermuarı tuttu, duraksadı ve derin bir nefes alarak yavaşça açtı. Açma yerini geriye itti ve içine baktı.

Çantanın ortasında büyük bir kavun vardı. Kafa büyüklüğünde ve yuvarlak bir kavun.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky kahkahaya boğuldu. İçini bir rahatlama kapladı, kontrolsüz bir şekilde kahkahalar atıyor ve kıkırdıyordu. Ter ve gerginlik yok oldu. Etrafında kontrolsüz dönmekte olan dünya durmuş ve odak noktasına geri geliyormuş gibi görünüyordu.

Çantanın fermuarım kapattı ve yerinden kalktı. Tren, birkaç görevli ve mavi ceket giymiş bir kondüktör hariç dışarıdaki peron gibi boştu.

Çantayı omzuna atarak perondan aşağıya ilerliyordu. Bir sonraki hamlesini düşünmeye başladı. Rumplestiltskin'in annesinin Ricky'yle tedavi olduğu yeri ve durumu doğrulayacağından emindi.

Kliniğin yirmi yıl önceki hasta kayıtlarını halen tutuyor olabileceğine dair umutlanmasına izin verdi. Hafızasının ulaşamadığını kanıtlayan isim hastanedeki bir listede olabilirdi.

Ricky ilerledi, ayakkabıları peronda tıkırdıyor, etrafındaki karanlıkta yankılanıyordu. Pennsylvania istasyonunun merkez bölümü ilerideydi ve istasyon ışıklarının parlaklığına doğru hızlıca ve istikrarlı olarak ilerliyordu.

Işıl ışıl aydınlanan kalabalığa doğru askeri bir kararlılıkla yürürken, bagaj hamallardan birinin el arabasının üzerinde oturmuş bir sonraki treni beklerken bir *Daily News* gazetesini tuttuğu gözüne çarptı. Tam o saniyede adam gazeteyi öyle bir şekilde açtı ki, Ricky ön sayfada yer alan, görülmemesi imkansız büyük harflerle yazılmış ve dikkat çekmek için adeta haykıran başlığı görebildi. Okudu: POLİS VURKAÇTAN KOMADA.

Ve alt başlık şöyleydi: KARISINI SAKAT BIRAKAN KOCA ARAŞTIRILIYOR.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ricky Pennsylvania istasyonunun ortasında, kucağında hem *Daily News* hem de *Post* gazetesiyle, etrafındaki insan kalabalığını unutmuş halde tahta sıraya oturdu. Okuduğu her kelime, hayal gücünü, tekerlekleri kilitlenen ve aciz bir şekilde öten, yana yatmayı engelleyemeyip çarpışmaya doğru kaçınılmaz bir şekilde ilerlemekte olan kontrolden çıkmış bir araba gibi hızlandırıyor, kaydırıyor ve savuruyordu..

Her iki yazının da temelinde aynı ayrıntılar vardı: New York Ulaşım Polisi'nde dedektif olan otuz beş yaşındaki Joanne Riggins bir gece önce evinden yarım bloktan daha da az ötede yoldan karşıya geçerken vur kaç kurbanı oldu. Dedektif, acil bir ameliyattan sonra Brooklyn Tıp Merkezi'nde komada hayati destek ünitelerine bağlandı. Yaşayıp yaşamayacağı belli değildi. Görgü şahitleri her iki gazeteye de ateş kırmızısı bir Pontiac Firebird'ü kaza yerinden kaçarken gördüklerini bildirmişlerdi. Bu araba, dedektifin ayrıldığı eşindeki arabanın aynısıydı. Aracın halen kayıp olmasına rağmen eski eş, polis tarafından sorgulanmaktaydı. Post gazetesine göre, eşi son derece özgün olan arabasının vur kaçtan bir gece önce çalınmış olduğunu iddia ediyordu. *News* gazetesi, adama boşanma işlemleri esnasında Dedektif Riggins tarafından ihtiyati tedbir kararı çıkarıldığını, ikinci bir kararın da kimliği belirlenmeyen ve süratli arabanın Dedektif Riggins'in yanına koştuğu söylenen başka bir bayan memur tarafından çıkarıldığını ortaya çıkarmıştı.

Gazete ayrıca, eski kocanın eşini evliliklerinin son yılında alenen tehdit etmiş olduğunu bildiriyordu.

Skandal gazetesi için rüya gibi bir yazıydı, sonunda şiddetle sonuçlanan garip bir cinsel yaşam üçgeniyle ilgili bayağı imalar, fırtınalı ihanetler ve kontrol dışı tutkularla doluydu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky de bunun esasen gerçekdışı olduğunu biliyordu.

Tabii ki hikayenin çoğu değil, sadece küçük bir bölümü: Her ne kadar şaşılacak kadar meydanda ve uygun bir şüpheli olsa da, polisin sorguladığı insan arabayı kullanan adam değildi. Ricky, polislerin adamın masumiyet iddialarına inanmalarının önemli derecede uzun bir zaman alacağını ve hatta olay sırasında olduğunu iddia ettiği yeri incelemenin daha da uzun bir zaman alacağını biliyordu. Ricky, adamın muhtemelen o olaya giden her tür arzu ve düşünceden ötürü suçlu olduğunu biliyordu ve bu planlanmış cinayeti işleyen adamın da bunu bildiğini tahmin ediyordu.

Ricky sinirle *News* gazetesini kırıştırıp kıvırdı, küçük bir hayvanın boynunu koparırcasına sayfalan bükerek kenara fırlattı. Bu olayı araştıran dedektifleri aramayı düşündü. Riggins'in, Ulaşım Polisi'ndeki patronunu aramayı düşündü. Riggins'in iş arkadaşlarının onun hikayesini dinlediğini hayal etti. Başını artan bir umutsuzlukla salladı. Kimsenin söyleyeceklerini dinlemesi için kesinlikle en ufak bir şansının olmadığını düşündü. Bir kelimesini bile dinlemezlerdi.

Başını yavaşça kaldırdı, bir kez daha izlenmekte olduğu duygusuna kapılmıştı. Etrafı inceledi. Verdiği tepkilerin tuhaf bir klinik araştırmanın konusu gibi ölçülüyor olması ilginçti. Bu düşünce teninde soğuk terler döktürdü. Tüyleri diken diken olmuştu. Kocaman ve derin olan istasyona baktı. Birkaç saniye içinde onlarca, yüzlerce hatta binlerce insan yanından geçip gidiyordu. Ama Ricky kendini acı bir şekilde yapayalnız hissediyordu.

Yaralı bir adam gibi kalktı, istasyonun dışına taksi durağına doğru yürümeye başladı. Girişte bozuk para için dilenen bir evsiz vardı, bu Ricky'yi şaşırttı; çünkü fakirlerin çoğu polisler tarafından seçkin yerlerden kovuluyordu. Durdu ve adamın plastik kahve kupasına cebinde kalan tüm bozukluklan attı.

"Al," dedi Ricky. "Benim ihtiyacım yok."

"Teşekkürler bayım, teşekkürler. "Çok yaşa."

Ricky bir süre adama baktı, ellerindeki yaralar, yüzünü kaplayan ve düzensiz bir sakalın kısmen sakladığı doku bozuklukları

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dikkatini çekti. Kir, pislik ve yırtık pırtık kıyafetler. Sokaklar ve akıl sağlığı tarafından hırpalanmıştı. Adam kırk ve altmış arasında herhangi bir yaşta olabilirdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ricky.

"Evet bayım, evet bayım. Teşekkür ederim. Tann senden razı olsun cömert bayım. Tanrı seni korusun. Başka bozuk var mı?" Evsiz adamın kafası istasyondan çıkan başka birine döndü. "Fazla bozuğunuz var mı?" Nakarata devam etti, neredeyse sesiyle melodi olmuştu, hâlâ önünde duran Ricky'yi artık görmezden geliyordu.

"Nerelisin?" diye sordu Ricky aniden.

Birdenbire kuşku dolan evsiz adam ona baktı.

"Buralı," dedi dikkatlice, kaldırımdaki yerini işaret ederek. "Oralı," diye devam etti sokağı işaret ederek. "Her yerli." Kollarını kafasının etrafında çevirerek bitirdi.

"Evin neresi?" diye sordu Ricky.

Adam alnını gösterdi. Bu Ricky'ye mantıklı geliyordu.

"Peki öyleyse," dedi Ricky. "İyi günler."

"Evet bayım, evet bayım. Tann sizden razı olsun bayım," diye devam etti adam melodik bir şekilde. "Fazladan bozuk paranız var mı?"

Ricky uzaklaştı, durup dururken evsiz adamla konuşmasının adamın hayatına mal olup olmayacağını düşündü. Taksi durağına doğru yürüdü, onunla temasa geçen herkesin Dedektif Riggins'in olduğu ve Bay Lewis'in olmuş olabileceği gibi bir hedef haline gelip gelmeyeceğini merak etti. Zimmerman gibi. Bir yaralı, bir kayıp, bir ölü. Fark etti ki, bir arkadaşı olsaydı onu çağıramazdı. Bir sevgilisi olsaydı ona gidemezdi. Bir avukatı olsa, randevu alamazdı. Dişi ağrısa, dişçisini tehlikeye atmadan dolgu bile yaptıramazdı. Kime dokunsa tehlikeye girecekti.

Ricky kaldırımda durdu ve ellerine baktı. Zehir, diye düşündü.

Zehir oldum.

Bu düşünceyle sarsılmış bir halde, bekleyen taksi sırasının yanından geçti. Park Avenue'ya doğru çıkmaya devam etti, şeh-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

rin sesi ve akışı, aralıksız hareketler ve gürültüler ondan giderek uzaklaşıp azalıyordu, etrafındaki dünyadan habersiz, attığı her adımla dünyasının daraldığı bu nedenle tamamıyla sessizlik gibi görünen dünyada ilerliyordu.

Dairesine neredeyse altı blok vardı ve hepsini yürüyerek geçti, bu yolculuk esnasında nefes aldığının bile neredeyse farkında değildi.

Ricky kendini dairesine kilitledi ve ofisindeki koltuğa yığıldı. Orada günün geri kalan kısmını ve geceyi geçirdi, dışarı çıkmaya korkuyordu, hareketsiz kalmaktan korkuyordu, hatırlamaktan korkuyordu, aklını boş bırakmaktan korkuyordu, uyanık kalmaktan korkuyordu, uyumaktan korkuyordu.

Sabaha karşı bir saatte uykuya dalmış olmalıydı, çünkü uyandığında gün penceresinin dışında kabarmaktaydı. Geceyi koltuk tepesinde geçirmiş olmanın rahatsızlığından boynu tutulmuştu ve her bir eklemi gıcırdıyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve banyoya gitti; burada dişlerini fırçaladı ve yüzüne su çarptı, kendine aynada bakmak için durdu ve gerginliğin onun dünyaya sunduğu her çizgi ve çıkıntıya saldırmış olduğunun farkına vardı. Eşinin ölmeden önceki son günlerinden bu yana umutsuzluğa hiç bu kadar yakın görünmediğini düşündü, ki bunun da birisinin duygusal ölüme olabildiğince yaklaşmış olması anlamına geldiğini kendine kederle itiraf etti.

Masasının üstünde duran ve üzerini çizdiği takvimin üçte ikisi dolmuştu.

Doktor Lewis'in Rhinebeck'teki numarasını aramayı denedi tekrar, ama duyduğu tek şey aynı bant kaydıydı.

Yeni bir kayıt olabileceği düşüncesiyle bilinmeyen numaraları denedi, ama bu da boş çıktı. Neyin gerçek neyin yalan olduğunu belirlemek için morgu ya da hastaneyi aramayı denedi, ama kendine engel oldu. Gerçekten bir cevap isteyip istemediğinden emin değildi.

Ele aldığı tek şey, Doktor Lewis'in konuşmaları esnasında belirtmiş olduğu bir uyarıydı. Rumplestiltskin'in görünüşte yaptığı her şey Ricky'yi kendine yaklaştırmak içindi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ama ölüm dışında hangi nedenle olduğunu Ricky tahmin edemiyordu.

Times gazetesi kapısının önündeydi, gazeteyi aldı ve sorusunu ön sayfanın alt kısmında, kısırlık araştırmaları için adam arayan bir ilanın yanında olduğunu gördü. Dairesinin dışındaki koridor sessiz ve boştu. Giriş holü karanlık ve tozluydu. Tek asansörleri gıcırdayarak inip çıkıyordu. Siyah renge boyanmış ve ortalarına altın renginde rakam oyulmuş olan diğer tüm kapılar kapalıydı. Diğer dairelerde oturanların çoğunun tatilde olduklarını tahmin ediyordu.

Ricky gazetenin sayfalarına hızla göz attı, cevabın, içerisinde bir yerde olduğunu kısmen umuyordu, ne de olsa Merlin soruyu duymuştu ve büyük bir ihtimalle patronuna iletmişti. Ama Ricky, Rumplestiltskin'in gazetesiyle oynamış olduğuna dair bir iz bulamadı. Bu onu şaşırtmadı. Adamın ikinci kez aynı tekniği kullanacağına pek ihtimal vermemişti, çünkü bu onu daha savunmasız, belki de daha tanınabilir kılardı.

Bir cevap için yirmi dört saat beklemek zorunda olacağı fikri imkansızdı.

Ricky yardım olmasa bile ilerlemek zorunda olduğunu biliyordu. Tutarlı olacağını düşündüğü tek yol, yirmi yıl önce çok kısa bir süre çalıştığı kliniğe gelmiş olan hasta kayıtlarını bulmaktı. Bunun riskli bir girişim olduğuna inanıyordu, ama en azından oturup verilen sürenin dolmasını beklemektense bir şeyler yaptığı hissini veriyordu. Hızlıca giyindi ve dairesinin sokak kapısına yöneldi. Ama oraya varıp, çıkmaya hazır bir şekilde eli kapı kolunda dururken durdu. Aniden endişe dalgasının üzerine geldiğini hissetti, kalp atışları hızlanıyordu, şakaklarında nabzı atmaya başlamıştı. Vücudundan içeri muazzam bir sıcaklık giriyor gibiydi, kapıya uzanırken elleri titriyordu. İçinden bir ses onu ciddi bir şekilde uyarıyordu, dışarı çıkmaması için baskı yapıyordu, kapıdan dışarı çıkmanın güvensiz olduğunu haykırıyordu. Sadece bir an için onu dikkate aldı, geri çekildi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky firari paniğini kontrol almaya çalışarak derin derin nefes alıyordu.

Kendisine ne olduğunu anladı. Benzer korku atakları geçiren birçok hastayı tedavi etmişti. Xanax, Prozac, her tür anti depresan işe yarardı, ve her ne kadar ilaç yazmakta isteksiz olsa da, bunu birden fazla durumda yapmak zorunda kalmıştı.

Tedavinin başka bir şey, tecrübe etmenin ise bambaşka bir şey olduğunu anlayarak dudağını ısırdı. Kapıdan bir adım geri çekildi, kalın ahşaba bakıyor ve ötesinde belki de koridorda ve kesinlikle caddede onu her türlü dehşetin beklediğini düşünüyordu. Onu kızgın bir kalabalık gibi kaldırımda bekleyen şeytanlar. Etrafını kara bir rüzgar sarıyor gibiydi ve kendi kendine dışarıya çıktığında kesinlikle öleceğini söylüyordu.

Hemen o anda vücudundaki her kas geri çekilmesi, saklanmak için ofisine kapanması için ağlıyor gibiydi.

Klinik olarak, bunun paniğinin temelinde olduğunu biliyordu.

Ama gerçek çok daha acımasızdı.

Geriye çekilme dürtüsüyle savaşıyordu, kaslarının bir araya toplanıp kasıldığını, birisinin yerden çok ağır bir şeyi kaldırmak zorunda kaldığının birinci saniyesinde hissettiği, güç ağırlığa karşı, zorunluluk güce karşı ölçüsünün eşit oranlarda hep bir araya geldiğinde kaldırıp ileri yürümek ve düşürüp bırakmak arasında şikayet ediyor gibi hissediyordu. Bu Ricky için o anlardan biriydi ve içindeki acı ve katıksız korkunun üstesinden gelebilmek için içinde arta kalan gücün neredeyse her bir damlasını emiyordu.

Bir paraşütçü askerin, bilinmeyen düşman topraklarına atlayışı gibi Ricky kendisini kapıyı açıp dışarı çıkmaya zorladı. Öne doğru bir adım atmak neredeyse acı veriyordu.

Sokağa varana kadar üstü başı ter içinde kalmış, yorgunluktan başı dönmüştü. Gözü dönmüş, solgun ve perişan halde olmalıydı, çünkü yanından geçmekte olan genç bir adam hızını arttırıp aceleyle uzaklaşmadan önce eğilip ona bakmıştı. Ricky kendini kaldırıma fırlattı, caddede çalışan taksilerden birini daha kolay çevirebileceği köşeye doğru sarhoş gibi yalpaladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Köşeye vardı, yüzünden terini silmek için durakladı ve ardından elini havada tutarak kaldırımın kenarına geldi. Tam da o anda sarı bir taksi yolcu indirmek için mucizevi şekilde önüne çekti.

Ricky eskiden kalma şehir tarzıyla, taksiyi kendine talep etmek için içindeki kişi her kimse ona kapıyı açmak için uzandı.

Taksiden inen Virgil'di.

"Teşekkürler Ricky," dedi kadın neredeyse baştan savarak. Yüzündeki siyah güneş gözlüklerini düzeltti, Ricky'nin yüzünde taşıdığı şaşkınlık ifadesine gülüyordu. "Okuman için gazeteyi sana bıraktım," diye ekledi.

Başka bir şey söylemeden geçip gitti, hızlıca sokaktan aşağı yürüdü. Birkaç saniye içinde köşeyi dönüp görünürden kaybolmuştu.

"Hadi be dostum, binecek misin?" diye üsteledi şoför aniden. Ricky kaldırımın kenarında kapıyı açık tutarken kalakalmıştı. İçeri baktı ve *Times* gazetesinin o günkü sayısının katlanmış koltukta durduğunu gördü, daha fazla düşünmeden kendini hemen taksinin içine attı. "Nereye?" diye sordu adam.

Ricky cevap vermeye başlamıştı ki sustu. "Az önce inen kadını nereden aldınız?" dedi.

"Garip bir kadın," diye cevap verdi şoför. "Onu tanıyor musun?"

"Evet. Sayılır."

"Beni iki blok geride çevirdi, bu sokakta kenara çekmemi ve taksimetreyi çalışır durumunda bırakıp beklememi söyledi, bu esnada o arkada camdan dışarı bakıp telefonu kulağına dayamış bir halde hiç kimseyle konuşmadan sadece dinleyerek öylece oturdu. Sonra birdenbire 'Oraya çek!' dedi ve senin durduğun yere işaret etti. Camdan bir yirmilik sıkıştırdı ve dedi ki, 'Bu adam senin bir sonraki müşterin. Anladın mı?' Ben de 'Nasıl istersen bayan,' dedim ve dediğini yaptım. Ve şimdi buradasın işte. O kadın bir afetti. Nereye?"

Ricky durdu sonra sordu, "Sana nereye gideceğini söylemedi mi?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Şoför gülümsedi. "Tabii ki söyledi. Kahretsin. Ama yine de sana sormamı söyledi, tahmin edip edemeyeceğini görmek için."

Ricky başını salladı. "Columbia Presbyterian Hastanesi. 152. Cadde'deki ayakta tedavi kliniğine."

"Bingo!" dedi şoför, taksimetresini sıfırlayıp şehrin sabah ortası trafiğine doğru hızlanırken.

Ricky taksinin arka koltuğunda duran gazeteye uzandı. Uzanırken kafasında bir soru oluştu ve şoförle yolcu arasındaki plastik cama doğru eğildi. "Hey," dedi, "o kadın sana farklı bir adres verirsem ne yapacağını söyledi mi? Mesela hastaneden başka bir yerin adresi gibi?"

Şoför sırıttı. "Bu da ne böyle, bir tür oyun mu?"

"Öyle de diyebilirsin," diye cevap verdi Ricky. "Ama oynamak istemeyeceğin bir oyun."

"Onunla bir iki oyun oynamak beni rahatsız etmezdi, anlarsın ya."

"Evet ederdi," dedi Ricky. "Rahatsız etmeyeceğini düşünüyor olabilirsin, ama inan bana ederdi."

Adam başını sallayarak onayladı. "Ne dediğini anlıyorum," dedi. Onun gibi görünen bazı kadınlar değmeyecekleri kadar çok belalılar. Giriş ücretine değmedikleri söylenebilir..."

"Bu kesinlikle doğru," dedi Ricky.

"Her neyse, sen ne söylemiş olsan da seni hastaneye götürmem söylendi. Oraya gittiğimizde nedenini anlayacağını söyledi bana. Seni oraya götürmem için bana bir ellilik verdi."

"İyi finanse ediliyor," dedi Ricky arkasına yaslanarak. Zor nefes alıyordu, gözlerinin kenarını ter kaplamış ve üstü başı ter lekesi içindeydi. Taksinin arka koltuğunda uzanıp gazeteyi aldı.

Aradığını A-13 sayfasında buldu, Lord&Taylor's mağazalarının iç çamaşırı reklamının üzerine yine aynı kırmızı kalemle, büyük harflerle yazılmıştı. Kelimeler ilandaki ince uzun mankenin bedenine karışarak tanıttığı bikiniyi gölgeliyordu.

İzlediğin yolu daraltıyor, yakınlaştırıyor, geri götürüyor. Hırs,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

değişiklik beynini sardı. Söylenen tüm kadınları boşladın. Onu mücadele denizinde akıntıya bıraktın, o kadar vazgeçtin ki hayatına mal oldu. Şimdi hatayı gören bu çocuk, annesinin ruhu için intikam peşinde. Bir zamanlar fakir ama artık zengin olan çocuk, isteklerini gözünü kırpmadan yerine getirir. Hastaların tüm kayıtlarını bulabilirsin belki de, ama bu çalım atmak için yeterli midir söyle? Çünkü günün sonunda, zavallı Ricky 'nin yetmiş iki saati kaldı bu oyunda.

Bir önceki şiir gibi basit ve çocuksu bir yapısı olan bu şiir, onunla alay eder gibiydi. Bunun anaokulu bahçesinde şarkılı alay ve hakaretlerin söylendiği nazik işkencelere benzediğini düşünüyordu. Ancak Rumplestiltskin'in tasarladığı sonuçlarda hiçbir çocuksuluk yoktu. Ricky *Times* gazetesinden bir sayfa kopardı, katlayıp cebine soktu. Gazetenin geri kalanını taksinin zeminine fırlattı. Şoför, trafikte alçak sesle küfür ediyordu, yoluna çıkıp ona mani olan her kamyona, arabaya ya da arada sırada ortaya çıkan bisiklet sürücülerine durmadan söyleniyordu.

Taksi şoförünün yaptığı konuşmaların ilginç yanı ise, kimsenin söylediklerini duymamasıydı. Camı açıp küfür etmiyordu, ya da bazı kızgın taksi şoförlerinin etraflarını saran trafik ağına tepki olarak yaptıkları gibi kornasına yüklenmiyordu. Bunları yapmak yerine, adam sadece konuşuyordu, emir veriyordu, direksiyon çevirirken kelimelerle önlem alıyordu, sanki kendini garip bir şekilde bağlı hissediyordu, ya da en azından onun yoluna çıkanlarla etkileşim kuruyor gibiydi. Ya da tam tersi, nasıl baktığına göre değişir diye düşündü Ricky. Her gün kimsenin duyamadığı bir sürü konuşma yapmanın garip olduğunu düşündü Ricky. Sonra farklı durumda olan var mı ki diye düşündü.

Taksi onu büyük hastane binasının önündeki kaldırımda indirdi. Bloğun aşağısında, kırmızı harflerle yazılmış bir tabelası olan ve önünde bir ambulansın durduğu bir acil giriş kapısı görebiliyordu. Ricky, etrafındaki sıkıcı yaz sıcağına rağmen ensesinden inen bir ürperti hissetti. Hissettiği soğukluk hastaneye son gelişinden kaynaklanıyordu, çünkü bu, karısının hâlâ onu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

öldürecek olan hastalıkla savaştığı, radyasyon, kemoterapi ve vücudunda meydana gelen tüm sinsi saldırılar için tedavi gördüğü sıralarda karısını ziyaret ettiği zamanlara denk geliyordu. Onkologların ofisleri binanın başka bir bölümündeydi, ama bu Ricky'nin sokakta hissettiğinden farksız olan ve içinden tekrar yükselen güçsüzlük ve dehşet duygularını yok etmiyordu. Başını kaldırıp gösterişli tuğla binaya baktı. Hastaneye hayatında üç kez geldiğini düşündü: ilk olarak, özel muayenehanesine geçmeden önce ayakta tedavi kliniğinde altı ay çalışmıştı; ikinci defasında karısının ölüme karşı faydasız savaşına bitkin halde girerken hastaneye yaptıkları umutsuz ziyaretlerdi. Bu üçüncü defada ise ihmal ettiği ya da bırakıp gittiği ve şimdi kendi hayatını tehdit eden hastanın ismini bulmak için dönmüştü.

Ricky güçlükle yürüyordu, tıbbi kayıtlarının nerede saklandığını biliyor olması gerçeğinden ilginç biçimde nefret ederek girişe doğru ilerliyordu.

Kayıtların depolandığı bölümün gişesinde, Ricky isteğini ilk açıkladığında şaşkınlıkla gülümseyen, parlak bir havai gömleği ve mürekkep ya da yemek artıkları olarak tanımlanabilecek olan lekelerle kaplı haki renginde bir pantolon giyen, koca göbekli, orta yaşlı bir memur vardı.

"Yirmi yıl öncesinden tam olarak ne istiyorsun?" dedi kuşkusunu gizlemeden.

"Psikiyatri kliniğinde çalışmış olduğum altı ayın kayıtlarını," dedi Ricky. "Bana gelen, randevu alan ve bir kez bile gelmiş olsa dahi adına dosya açılan her hastanın kaydını istiyorum. O dosyalarda üzerinde çalışmış olduğumuz tüm durum notları yer alıyor."

"O kayıtların bilgisayara aktarıldığından emin değilim," dedi memur isteksizce.

"Geçirildiklerine iddiasına girerim," dedi Ricky. "Hadi gidip bakalım."

"Bu çok uzun bir zaman alır doktor," dedi memur. "Ve yerine getirmem istenilen bir sürü sorumluluklarım var…"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky durdu ve bir süreliğine düşündü, sonunda Virgil ve Merlin'in insanlann yüzüne para sallayarak nasıl basit işleri hallettirdiklerini anlamıştı. Cüzdanında 250$ vardı, 200$ çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. "Bu yardımcı olur," dedi. "Belki beni sıranın önüne geçirir."

Memur etrafına bakındı, kimsenin bakmadığını görünce tezgahın üstünden parayı kapıverdi. "Doktor," dedi küçük bir gülümsemeyle, "Bilgilerimin tümü tamamıyla hizmetinizde." Parayı cebine indirdi ve parmaklarını havada kıpırdattı. "Bakalım ne bulabileceğiz?" dedi bilgisayar klavyesine yazılar girerek.

Adamın uygun dosya numaralarını bulabilmek sabahın geri kalan kısmını aldı. Önemli yılı ayrı bir yerde tutmayı başarırken, bilgisayarın dosya numaralarının kadın hastalara mı yoksa erkek hastalara mı ait olduklarını ve aynı şekilde hangi doktorun hangi hastayı tedavi ettiğini belirleyebilecek bir özelliği yoktu. Ricky'nin klinikte geçirmiş olduğu aylar mart ayında başlayıp eylüle kadar devam ediyordu. Memur öncesinde ve sonrasında başlayan dosyaları elemeyi başarabildi. Ricky, Rumplestiltskin'in annesinin yirmi yıl önce, yaz dönemindeki üç aylık dönemde gelmiş olduğunu tahmin ederek seçenekleri azaltıyordu. O zaman diliminde, yeni hastalar için hastanede iki yüz yetmiş dokuz insana dosya açılmıştı.

"Bir kişi mi bulmak istiyorsun?" dedi memur. "Her bir dosyayı alıp kendin inceleyeceksin. Onları senin için çıkarabilirim, ama ondan sonrası sana ait. Kolay olmayacak."

"Sorun değil," dedi Ricky. "Kolay olmasını beklemiyordum."

Memur, Ricky'ye kayıt ofisinin hemen yanında duran çelik masayı gösterdi. Sert ve dik bir odun sandalye vardı, memur kayıtları ona getirene kadar oraya yerleşti. 279 farklı dosyayı getirip Ricky'nin yanına istiflemek en az on dakika sürdü. Memur Ricky'ye san bir bloknot ve bir tükenmez kalem verdi ve ardından omuzlarını silkti. "Onların düzenini bozma, tek tek geri dosyala. Ve bir şey girerken de dikkatli lütfen, dosyalarda yazan

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

notları ve dokümanları birbirine geçirme. Yani bunu birilerinin bir daha inceleyeceğine inanmıyorum elbette ve bunları neden hâlâ sakladığımızı bilmiyorum. Ama yani kuralları ben koymuyorum ki."

Memur, Ricky'ye baktı. "Kuralları kimin koyduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Ricky ilk dosyasına uzanırken "Hayır," diye cevapladı. "Bilmiyorum. Herhalde hastane yönetimidir."

Memur kahkaha attı, homurdanıp gülüyordu. "Hey," dedi bilgisayarın tarafına otururken, "sen bir psikiyatristsin, doktor. Bütün olayının insanların kendi kurallarını oluşturmasında yardımcı olmak olduğunu sanıyordum."

Ricky buna cevap vermedi, ama bunu yaptığı iş ile ilgili akıllıca bir değerlendirme olarak aldı. Ama problemin, her insanın kendi kurallarına göre oynaması olduğunu düşünüyordu. Özellikle de Rumplestiltskin. İlk destenin ilk dosyasını aldı ve açtı. Bunun hafızasındaki bir dosyayı açmak gibi olduğunu düşündü birden.

Saatler uçup gidiyordu. Dosyaları okumak, umutsuzluk şelalesinin altında durmak gibiydi biraz. Her dosya hastanın adını, adresini, en yakın akrabasının ismini ve varsa sigorta numarasını içeriyordu. Bulgulann yazıldığı sayfada hastalann durumunu anlatan küçük notlar vardı.

Aynca önerilmiş tedavi metotları da yazıyordu. Her isim kırpık ve hızlı bir biçimde, psikolojik temelinde analiz edilmişti. Dosyalarda yer alan az sayıdaki kelimeler, her bir kişinin hastaneye gelmesinin altında yatan acı gerçeği saklamakta yetersizdi: cinsel istismar, öfke dayaklan, uyuşturucu madde bağımlılığı, şizofreni, delilik- bir Pandora kutusu dolu ruh hastalıkları. Hastanedeki tedavi kliniği 1960'lı yılların eylemciliğinin eseriydi, topluma bir hastane kapısını açarak şanssız insanlara yardım etmek için yapılan bir hayırsever planı. O zamanlar için geçerli olan süslü cümleler verilmek istenmişti. Gerçek çok daha acımasız ve ciddi boyutta daha az düşseldi. Şehirdeki fakirler çok sayıda

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

hastalıktan dolayı ıstırap çekmekteydiler ve klinik, fışkıran binlerce sızıntıyı tıkamak için kanalda sadece bir parmak olduğunu kısa sürede anladı. Ricky psikanaliz eğitiminin son aşamalarında bunu anlamıştı. En azından bu onun kabul etmiş olduğu mantıktı. Ama klinik personeline ilk katıldığında bir genç olarak idealizm ve kararlılık doluydu.

Kapılardan geçerken, başlamakta olduğu mesleğin seçkinliğinden nefret edişini ve çok sayıdaki çaresizlere getireceği analitik tekniklerin kararlılığını hatırlayabiliyordu. Bu kişisel fedakarlık duygusu yaklaşık olarak bir hafta sürdü.

İlk beş günde Ricky'nin masası ilaç numuneleri arayan bir hasta tarafından yağmalanmıştı; sesler duyan ve yumruklar sallayan çılgın bir adam ona saldırmıştı; genç bir kadınla olan seansının elinde jiletle içeri giren çıldırmış pezevenginin kızın kolunu kavrayıp, güvenlikler tarafından zapt edilmeden önce kızın yüzünü ve güvenlik görevlisinin kolunu yararak bölündüğüne şahit olmuştu; kolunda ve bacağında sigara yanıkları olan ve kimin onu bu hale getirdiğini ısrarla söylemeyen on iki yaşındaki bir genç kızı tedavi ettirmek için acile göndermek zorunda kalmıştı.

Onu çok iyi hatırlıyordu: Porto Riko'luydu, saçları gibi kömür karası ve duygulu gözleri vardı, klinik deneylerin devlet araştırmalarından çok daha derin bir gerçekliği olduğunu, yani bir kötülüğün başka bir kötülük doğurduğunu bilerek gelmişti ve yakında kendisinin de bu kervana katılacağını biliyordu. Sigortası ve ödeme gücü yoktu, bu nedenle Ricky ona devletin izin verdiği gibi beş kez bakmıştı, ondan bilgi koparmaya çalışsa da kız işkencecisinin kim olduğu söylerse bunu hayatıyla ödeyeceğini biliyordu. Umutsuz olduğunu hatırladı. Kız hayatta kalsa bile kaderine terk edileceğini biliyordu.

Ricky başka bir dosya daha aldı ve bu klinikte altı ay dayanmayı nasıl başardığını düşündü. Burada geçirmiş olduğu zamanının tümünde son derece ve tamamıyla çaresiz olduğunu düşündü. Ardından Rumplestiltskin'in ellerinde hissettiği çaresizliğin, bu çaresizlikten pek de farklı olmadığını fark etti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Duygularını ileriye atmasını sağlayan o düşünceyle, yıllar önce muayene ve tedavi etmiş olduğu insanlara ait 279 dosyaya daldı.

Baktığı hastalann üçte biri kadındı. Yoksulluğa evli olan niceleri gibi, ruh hastalıklannın paçavralannı da yedikleri günlük dayakların kesik ve morlukları gibi üzerlerinde taşıyorlardı. Bağımlılıktan şizofreniye kadar her şeyi görmüştü ve bu işin onu ne kadar güçsüzleştirdiğini hatırladı.

Gelmiş olduğu orta üst tabakaya geri kaçmıştı, buradaki düşük özgüven ve beraberindeki sorunlar tedavi edilemese bile en azından konuşarak ikna ediliyor ve kabulleniliyordu. Klinikteki bazı hastalanyla manevi acılarını konuşarak dindirecekmiş gibi konuşmaya çabaladığında kendisini aptal gibi hissediyordu, çünkü gerçek hayatta bir silah ve cesaretin çok daha iyi ve birkaçının da bir hapsin diğer hapisten daha iyi olduğunu anladıktan sonra başvurmuş olduğu bir seçim olduğunu biliyordu.

Ricky o döneme ait başka bir dosya daha açtı ve el yazısıyla düşülmüş olan notlar gördü. Üzerine not düşülmüş olan sayfaları arasından çekti ve dosyadaki isimle üzerine karaladığı kelimeler arasında bağlantı kurmaya çalıştı. Ama isimler, yazın ortasında otoyoldaki aşın sıcaklar gibi buğulu ve titrekti. Sen kimsin diye sordu kendine. Ardından ikinci bir soru daha ekledi: Sen ne oldun?

Birkaç adım ötedeki kayıt memuru masasından bir kalem düşürdü ve kalemi almak için küfrederek eğilip uzandı.

Ricky, memuru önünde parlayan bilgisayara dönerken bir süre gözetledi. Ve tam o esnada Ricky bir şey gördü. Sanki adamın hafif kambur duruşundan, masasına gerginlikle vurduğu kaleminden, sıkışarak ilerlediği o daracık geçitten ve hepsinden, daha oraya girdiği ilk dakikada anlaması gereken bir vücut diliydi, ya da en azından adamın Ricky'nin teklif ettiği paraya pençelerini geçirmesinden anlamalıydı. Ama Ricky bu diyarlarda sadece yabancı bir turistti ve bu nedenle anlamasının bu kadar uzun sürdüğünü düşündü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kendini sessizce masadan itti adamın arkasına dikildi.

"Nerede?" diye sordu Ricky kısık bir ses tonuyla. Konuşurken adamın köprücük kemiğini sıkıca kavradı.

"Dursana! Ne?" Memur şaşakalmıştı. Sağa sola hamlelerle kurtulmaya çalıştı ama Ricky'nin parmaklarının etine ve kemiğine uyguladığı baskı hareketlerini kısıtlıyordu. "Ahh! Kahretsin, ne istiyorsun benden?"

"Nerede?" diye daha sertçe tekrar etti Ricky.

"Sen neden bahsediyorsun? Kahretsin! Bırak beni!"

"Nerede olduğunu söyleyene kadar bırakmayacağım," dedi Ricky. Artık sol elini de kaldırmış adamın gırtlağını sıkıyordu. "Benim umutsuz durumda olduğumu sana söylemediler mi? Ne kadar büyük bir baskı altında olduğumu söylemediler mi sana? Benim dengesiz olabileceğimi sana söylemediler mi? Her şeyi yapabileceğimi?"

"Hayır! Lütfen! Ah! Hayır, kahretsin bana bunu söylemediler! Bırak beni!"

"Nerede?"

"Aldılar!"

"Sana inanmıyorum."

"Evet aldılar!"

"Peki tamam. Tam olarak kim aldı?"

"Bir adam ve bir kadın. Sadece iki hafta kadar önce. Geldiler."

"Adam güzel giyinmiş miydi, göbekli miydi, bir avukat olduğunu söyledi mi? Kadın bir afet miydi?"

"Evet! Onlardı. Bu ne böyle tanrı aşkına?"

Ricky memuru bıraktı, adam hemen Ricky'den uzaklaştı. "Tann aşkına," dedi adam köprücük kemiğini ovalayarak. "Tanrı aşkına konu nedir?"

"Sana ne kadar verdiler?"

"Senin verdiğinden daha fazlasını. Çok daha fazlasını. Bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, kahretsin, anladın mı. Hiç kimsenin yirmi yıldır bakmadığı çok eski bir dosyaydı sadece. Yani bu kadar büyütmenin anlamı ne?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Sana ne için lazım olduğunu söylediler?"

"Adam bir miras davasıyla ilgili olduğunu söyledi. Yani bilemezdim ki. Yani genelde kliniğe gelen insanların miras bırakacak pek bir şeyleri olmuyor. Ama adam bana kartını verdi ve işleri bittiğinde dosyayı geri getireceklerini söyledi. Bir sorun olacağını düşünmedim."

"Özellikle de sana parayı verince, değil mi?"

Adam isteksiz görünüyordu, omuzlarını silkti.

"Bin beş yüz. Hepsi yeni yüzlükler halinde. Eski gangsterler gibi parayı tomardan çıkarıp verdi. Bilirsin işte, ben bu parayı alabilmek için iki hafta çalışmak zorundayım."

Para miktarının uyuşması Ricky'nin gözünden kaçmadı. On beş gün, bin beş yüze eşdeğerde. Dosya yığınına baktı ve gün boyunca orada boşa harcadığı zaman için üzüldü. Ardından düşmanca bakışlarını memura çevirdi. "Demek ihtiyacım olan dosya gitti?"

"Üzgünüm doktor, bu kadar büyük bir mesele olacağını anlamamıştım. Adamın kartını ister misin?"

"Bende o karttan zaten var." Koltuğunda huzursuzca kıvranan memura bakmaya devam etti. "Demek dosyayı aldılar ve sana sus payını verdiler, ama sen o kadar aptal değilsin, değil mi?"

Memur biraz geri çekildi. "Ne demek istiyorsun?"

"O kadar aptal olmadığını demek istiyorum. Bunca yıl bu ofiste biraz da olsa izlerini nasıl kapatacağını öğrenmeden çalışmadın, öyle değil mi? Bu durumda, kendini garantiye almadan o dosyayı vermedin, değil mi?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"O dosyanın bir kopyasını almadan vermedin, değil mi? Adam sana ne kadar ödemiş olursa olsun, sen bir başkasının gelip o dosya için avukat ve kadından daha fazla para ödeyeceği ihtimalini düşündün. Hatta sana birisinin gelip o dosyayı arayabileceğini söylediler değil mi?"

"Belki de söylemiş olabilirler."

"Ve belki de, ama sadece belki de o dosyanın bir kopyasını

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

alarak bir bin beş yüz daha cebe indirebileceğini düşündün, doğru mu?"

Adam başını sallayarak onayladı. "Sende bana para verecek misin?"

Ricky kafasını sallayarak onaylamadığını belirtti. "Ödemeyi patronunu aramayacağım şeklinde düşün."

Memur iç çekti, Ricky'nin yüzündeki öfkeyi ve stresi gördüğünde tehdidinin gerçekliğini anlamıştı. "Dosya da öyle aman aman çok şey yazmıyordu," dedi sessizce. Bir giriş belgesi, notların düşülmüş olduğu birkaç sayfa ve bulgu kağıdına eklenmiş olan talimatlar. Bunlar kopyalarını aldıklarım."

"Onları bana ver," dedi Ricky.

Memur duraksadı. "Başımı daha fazla belaya bulaştırmak istemiyorum," dedi. "Ya başka biri daha gelip bu evrakları ararsa…"

"Tek kişi benim," dedi Ricky.

Memur eğildi ve bir çekmece açtı. Bir zarf gösterdi ve onu Ricky'ye verdi. "Al," dedi. "Artık beni rahat bırak."

Ricky zarfın içine bir göz attı ve gerekli olan belgeleri gördü.

Onları hemen orada boşaltmamak için kendisini zor tutuyordu, geçmişini didiklerken kendinde olması gerektiğini söylüyordu kendi kendine. Ayakta dururken zarfı ceketine soktu. "Bu kadar mı?" diye sordu.

Memur tereddüt etti ve sonra uzanıp daha küçük bir zarf daha çıkarttı çekmeceden. "Al," dedi. "Bu da ona ait. Ama bu dosyanın dışına zımbalanmıştı. Bunu o adama vermedim. Neden bilmiyorum. Dosyayla ilgili her şeyi bildiği için bunun zaten onda olduğunu düşündüm."

"Nedir bu?"

"Bir polis raporu ve ölüm belgesi."

Ricky derin derin nefes alıyor, ciğerlerini hastanenin çürük bodrum katının havasıyla dolduruyordu.

"Yirmi yıl önce hastaneye gelen fakir kadın neden bu kadar

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

önemli?" diye sordu memur aniden.

"Birisi bir hata yaptı," diye cevap verdi Ricky.

Memur açıklamasını kabul etmiş gibi görünüyordu. "Şimdi birisi bunun hesabını mı verecek?" diye sordu.

"Öyle gibi görünüyor," dedi Ricky gitmek için hazırlanırken.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ricky hastane binasından çıktı, hâlâ elleri acıyordu, özellikle de adamın köprücük kemiğine şiddetle bastırdığı parmak uçları. Hayatı boyunca bir şeyi elde etmek için zor kullanmış olduğu tek bir an bile hatırlamıyordu. İkna ve tartışmanın hakim olduğu bir dünyada yaşadığını düşünüyordu; memuru korkutmak için az da olsa fiziksel güç kullanmış olduğu fikri, garip bir sınırı aştığını, ya da açığa vurulmamış bir ayrıma adım attığını gösteriyordu. Ricky konuşmaların adamıydı, ya da en azından Rumplestiltskin'den mektup alana kadar öyle olduğunu düşünüyordu. Cebinde, kendi hayatında geçişler yaptığı sırada tedavi ettiği kadının ismi vardı. Bu gibi başka bir noktaya daha ulaşıp ulaşmadığını düşünüyordu. Ve aynı anda yenilik oluşturmak için yolun kenarında durup durmadığını düşündü.

Büyük hastane tesisinden geçerek Hudson nehrine doğru yürümeye başladı. Özellikle zengin hastalara mahsus bir hizmet sağlamayan ve tesisin bölümü olan Harkness Pavilion'a yakın küçük bir avlu vardı. Binalar tuğladan ve taştan yapılmış, çok katlı ve gösterişliydiler, kuvvetli ve sağlam oldukları belliydi, parçalara ayrılamayacak kadar küçük ve zayıf hastalık organizmalarına başkaldırıyorlardı. Bu avluyu yıllar öncesinde, içindeki havlayan ve kemiren canavar problemle baş başa kalıp, banka oturup şehrin seslerini ardında bırakıp oturabilecek sessiz bir yer olarak hatırlıyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Neredeyse iki haftadan beri ilk defa takıp edildiği ve izlendiği duygusu yok olup gitmiş olduğunu fark etti. Yalnız olduğundan emindi. Bu durumun uzun süreceğini beklemiyordu.

Bankı bulması uzun sürmedi ve birkaç saniye içinde banka oturdu, kayıt ofisindeki memurun vermiş olduğu dosya ve zarf kucağında duruyordu. Oradan geçen birine, hastanenin dışında biraz zaman ayırıp dinlenen veya bir şeyler atıştırmak için dışarı kaçmış bir akraba veya doktor gibi görünürdü. Ricky durdu, dosyaları açtığında onu tam olarak bir şeyler atıştırmak için dışarı kaçmış bir akraba veya doktor gibi görünüyordu. Ricky durdu, dosyaları açtığında onu tam olarak neyin beklediğinden emin değildi, ardından dosyaya uzandı.

Yirmi yıl önce baktığı hastanın adı Claire Tyson'dı.

İsmini oluşturan harflere uzun uzun baktı. Ona bir şey ifade etmiyordu.

Herhangi bir yüz hatırlayamadı. Yirmi yıl öncesinden hatırladığı bir ses kulağında yankılanmadı. Mektubun sınırlarını aşan yüz ifadeleri, mimikler yoktu. Hafızasının akordu sustu, çalmadı. O döneme ait onlarca isimden bir tanesiydi sadece.

Tek bir detayı hatırlayamamasından dolayı içi buz kesmişti.

Ricky, hastaneye giriş belgesini hızla gözden geçirdi. Kadın kliniğe şiddetli depresyon ve panik atak şeklinde endişeden ötürü gelmek zorunda kalmıştı. Kliniğe, ezik ve yırtık tedavisi için gittiği acilden gönderilmişti. Üç küçük çocuğunun babası olmayan bir adamla kötü bir ilişki yaşadığına dair belirtiler vardı. Çocukların yaşları on, sekiz ve beş olarak belirtilmişti ve isimler eklenmemişti. Kadın sadece yirmi dokuz yaşındaydı ve Ricky'nin hemen şehrin çok kötü bir bölümü olarak anımsadığı bir adres belirtmişti.

Kadının sağlık sigortası yoktu ve bir markette kasiyer olarak yarım gün çalışıyordu. New York'un yerlisi değildi, ama en yakın akrabaları bölümünde Florida'nın kuzeyindeki küçük bir kasabada yaşayan akrabalarını üstelemişti. Giriş belgesinde

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

doldurulmuş olan diğer bölümler ise telefon numarası ve kimlik numarasıydı. İkinci sayfaya, teşhis formuna yöneldi ve kendi el yazısını gördü. Kelimeler ona dehşet verdi. Yazdıkları kısa, sert ve isabetliydi. Herhangi bir duygu ve anlayıştan yoksundu.

Bayan Tyson yirmi dokuz yaşında, üç çocuklu ve çocuğu olmayan ve kendisine fiziksel şiddet uygulayan bir adamla ilişki yaşamakta. Çocuk babasının kendilerini güney batıdaki petrol kulelerinde işe girmek için yıllar önce terk etmiş olduğunu ifade etti. Mevcut bir sağlık sigortası yok, çocuk bakımını üstlenecek birilerini maddi olarak karşılayamadığı için sadece yarım gün çalışabilmekte. Devletten para yardımı, AFDC kuruluşundan yemek yardımı ve konut sübvansiyonu alıyor. Çocuk babasıyla yaşadığı ilişkiden ötürü anne ve babayla aralarının açık olduğunu ve bu nedenle Florida'daki akrabalarına dönemediğini belirtiyor. Ayrıca bu tür bir taşınma için yeterince parası olmadığını da ekliyor. Klinik olarak, Bayan Tyson ortalama bir zekanın biraz üzerinde gibi gözüküyor, çocuklarını seviyor ve onların mutluluğunu önemsiyor. Bir lise diploması ve iki yıl sonra hamileliğinden ötürü yarıda bırakmak durumunda kaldığı bir üniversite eğitimi var.

Ciddi boyutta gıdasız kalmış gibi görünüyor ve sağ gözünde süreklilik taşıyan bir tik geliştirmiş. Durumunu açıklarken göz temasından kaçınıyor, sadece çok yakın olduklarını belirttiği çocukları hakkında soru sorulduğunda başını kaldırıyor. Sadece çocukları için hayatta kaldığını söylüyor ve başka herhangi intihar düşüncesini yansıtmıyor. Sesler duymadığını ancak zaman zaman kontrol edemediği umutsuzluk gözyaşlarına boğulduğunu söylüyor. Uyuşturucu kullanımını ve bağımlılığını reddediyor ve uyuşturucu madde kullanımı izleri görülmedi ancak ilaç zehir testi gerekli.

İlk tanı: Yoksulluğun neden olduğu sürekli ağır depresyon. Kişilik bozuklukları. Olası uyuşturucu kullanımı.

Personel tavsiyesi: Klinikte devletin sınırlandırmasına uygun düşen beş seanslık tedavi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ardından sayfanın alt kısmını imzalamıştı. İmzaya bakarken kendi ölüm fermanını imzalamış olup olmadığını düşündü.

İkinci bir sayfada başka bilgiler de vardı, Claire Tyson onu görmeye dört kez kliniğe geldiğini ancak son izinli seansı olan beşinci seansına gelmediği yazılıydı. Ricky, eski hocası Doktor Lewis'in en azından bu konuda yanılmış olduğunu düşündü. Ama sonra aklına başka bir düşünce geldi ve adli memurun mührünü taşıyan ölüm sertifikasını açıp tarihi kendi klinik evraklarında yer alan tedavi başlangıç tarihiyle karşılaştırdı.

On beş gün.

Bankta kaskatı oturdu kaldı. Kadın hastaneye gelmiş, ona yönlendirilmiş ve on beş gün sonra ölmüştü.

Ölüm sertifikası sanki ellerinde tutuşuyordu ve Ricky belgeyi hemen gözleriyle taradı. Claire Tyson dairesinin banyosunda, bir erkek kemerini tesisat borusuna bağlayıp kendisini asmış bir halde bulunmuştu. Otopsi raporuna göre ölmeden kısa süre önce dayak yemişti ve hamileydi. Ölüm belgesine iliştirilen bir polis raporuna göre, Rafael Johnson adındaki bir adam dayak hakkında sorguya çekilmiş fakat tutuklanmamıştı. Üç çocuğu işlemler için çocuk şubesine verilmişti.

Ve işte buydu diye düşündü Ricky.

Önündeki belgelerde yazılı olan kelimelerin hiçbiri Claire Tyson'ın hayatındaki ve ölümüyle ilgili dehşeti ifade etmekte yeterli olmadığını düşündü.

Yoksulluk kelimesi farelerin, pisliğin ve umutsuzluğun dünyasını anlamaya yaklaşmıyor bile. Depresyon kelimesi kadının omuzlarında taşıdığı ve onu kötürüm bırakan o karanlık ağırlığı ifade edemiyor. Claire Tyson'ı esir eden hayat girdabında anlam verdiği tek şey: üç çocuğuydu.

En büyüğü diye düşündü Ricky. Kadın en büyük çocuğuna hastaneye gidip onu göreceğini ve ondan yardım alacağını söylemiş olmalıydı. Ona tek şansının ben olduğumu söylemiş midir? Farklı bir şeyin sözünü verdiğimi? Ona umut verecek, çocuklarına aktaracağı ne söyledim?

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Her ne söylediysem de yetersizdi, çünkü kadın kendini öldürdü.

Claire Tyson'ın intiharı çocuklarının hayatında, özellikle de en büyük çocuğunun hayatında bir dönüm noktası olmuştu diye düşündü Ricky. Ama bu kendi hayatında zerre kadar bile yer etmemişti. Kadın son seansına gelmediğinde Ricky hiçbir şey yapmamıştı. Merak edip de bir telefon görüşmesi bile yaptığını hatırlayamıyordu. Bunun yerine belgeleri dosyaladı ve kadını unuttu. Ve çocuklarını da.

Ve şimdi çocuklarından bir tanesi onun peşindeydi.

O çocuğu bulduğunda Rumplestiltskin'i bulmuş olacaksın diye düşündü.

Yapması gereken çok şeyin olduğunu düşünerek oturduğu banktan kalktı, zaman ve belirlenen son tarihin bu kadar baskılayıcı olduğundan garip bir şekilde memnun olmuştu, çünkü zamanı bu kadar dar olmuş olmasaydı yirmi yıl önce ne yaptığını veya ne yapmadığını düşünmek zorunda kalacaktı.

Ricky günün geri kalan kısmını New York bürokrasi cehenneminde geçirmişti.

Elinde sadece yirmi dokuz yaşındaki kadının ismi ve adresi vardı, Claire'in üç çocuğuna ne olduğunu öğrenmeye çalışırken çocuk bürosunda oradan oraya, bir memurdan başka bir memura gönderilmişti. Memur dünyasına yaptığı saldırının sinir bozucu yanı ise kendisi ve uğraşmak durumunda kaldığı tüm ofislerdeki insanların bir yerlerde bir kayıtın olduğunu bilmeleriydi. Yetersiz bilgisayar kayıtların ve odalar dolusu dosyaların arasından onu bulmak imkansız gibi görünüyordu, en azından başında öyleydi. Belli ki uzun saatler ve yoğun çabalar gerektirecekti. Ricky araştırmacı gazeteci ya da özel dedektif olmuş olmayı, küflenmiş kayıtları beklemek için sonsuz saatler sabredebilen tiplerden olmasını diledi. Ama öyle değildi. Öyle bir zamanı da yoktu.

Bu dünyada pamuk ipliğime bağlı olan ve hayatıma mal olabilecek üç insan var dedi kendine başka bir ofisteki memura giderken. Bu düşünce onda keskin bir baskı oluşturdu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Çocuk mahkemesi kayıtlan bölümünde büyük bir İspanyol kadının önünde duruyordu. Kadının simsiyah gür ve uzun saçları vardı, saçlarını yüzünden çekerek gümüş renginde çerçeveleri ve garip modeli olan gözlüğünün görüntüsüne hakim olmasına izin verdi. "Doktor," dedi, "bu pek fazla yardımcı olmaz."

"Bende olan sadece bu," diye cevap verdi Ricky.

"Eğer bu çocuklar evlatlık verildiyse, kayıtlar büyük bir olasılıkla gizlenmiştir. Kayıtlar tekrar açılabilir ama bunun için mahkeme emri gerekir. Bu emri çıkartmak imkansız değil ama zordur, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bize gelenlerin çoğu büyümüş ve biyolojik anne ve babalarını arıyorlar. Bu durumlara özgü bazı prosedürlerimiz var. Ama sizin istediğiniz daha farklı."

"Anlıyorum. Ama zaman baskısı altındayım..."

"Herkesin acelesi var. Sürekli koşturmaca. Yirmi yıl sonra bu kadar acil olan nedir?"

"Tıbbi olarak bir acil durum söz konusu."

"Bir hakim bunları dinleyebilir, evraklann var mı. Mahkeme karan çıkart. Belki o zaman bir araştırma yapabiliriz."

"Bir mahkeme emri çıkartmak günler sürer."

"Bu doğru. Burada işler pek hızlı yürümez. En azından bir hakim tanıdığın olmadığı sürece. Gidip onlara başvur bir an önce bir şeyler imzalatıp gel."

"Zaman çok önemli."

"Birçok insan için öyle. Üzgünüm. Ama nasıl hızlandırabilirsin biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Aradığın şu insanlar hakkında daha fazla bilgi edin, bilgisayarına şu pahalı programlardan birini al. Belki oradan bir bilgiye ulaşabilirsin. Bunu yapan geçmişini araştıran bazı yetimler tanıyorum. İşe yarıyor. Özel bir dedektif tutarsan, paranı cebine indirdikten sonra yapacağı ilk iş bu olacak."

"Ben pek bilgisayar kullanmam."

"Kullanmıyor musunuz? Modern bir dünyada yaşıyoruz, dok-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

tor. Benim on üç yaşındaki oğlum bile inanamayacağınız şeyler buluyor. Hatta on yıldır görüşmediğim kuzenim Violetta'yı buldu. Los Angeles'ta bir hastanede çalışıyormuş ama buldu. Birkaç günden fazla sürmedi. Sen de denemelisin."

"Aklımda tutarım," diye cevap verdi Ricky.

"Sosyal güvenlik numarası da olsa işine yarar," dedi memur. Aksanlı ses tonu melodikti ve belli ki Ricky'yle konuşmak onu günlük rutininden kısa süreliğine uzaklaştınyordu. Aradığı şeyin uzanabileceği bir yerde olduğunu söylemesine rağmen Ricky'nin ilerlemesine izin verme konusunda isteksiz gibiydi. Akşam oluyordu ve muhtemelen Ricky'yle ilgilenmeyi bitirdikten sonra gideceğini ve belirli bir süre onunla oyalanmak istediğini düşündü. Ricky gitmesi gerektiğini düşündü, ama bir sonraki adımının ne olacağından emin değildi.

"Ne tür bir doktorsun?" diye sordu kadın aniden.

"Bir psikanalist," dedi Ricky, cevabının memurun gözlerini çevirmesine neden olduğunu gördü.

"İnsanların aklından geçenleri okuyabiliyor musun doktor?"

"İşler böyle yürümüyor," dedi Ricky.

"Öyle yürümüyordun Öyle olsa bu seni büyücü bir hekim yapardı, ha?" Memur kıkırdıyordu. "Ama insanların bir sonraki adımının ne olacağını tahmin etmekte iyi olduğuna eminim, değil mi?"

"Biraz. Muhtemelen senin düşündüğün kadar iyi değilimdir."

Kadın sırıttı. "Bu dünyada biraz bilgi elde edersin, doğru yerde uygularsın ve iyi tahminlerde bulunursun. Her şey bu şekilde yürüyor." Kalın koluyla önündeki bilgisayar klavyesine ve ekrana işaret etti.

"Sanırım öyle." Ricky durdu, ardından hastanenin kayıt bürosundan elde ettiği kağıtlara baktı. Polis kayıtlarına döndü ve yardımcı olabilecek bir şey gördü. Ölen kadının dayakçı sevgilisini sorgulayan polis memurları Rafael Johnson'in sosyal güvenlik numarasını yazmışlardı. "Hey," dedi Ricky aniden, "eğer bir isim ve sosyal güvenlik numarası versem sizin o bilgisayar benim için birini bulur mu?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Hâlâ burada mı yaşıyor? Oy kullanmış mı? Belki de tutuklandı?"

"Muhtemelen hepsinin cevabı evet. Ya da en azından iki tanesinin. Oy kullanıp kullanmadığını bilmiyorum."

"Belki bulabilir. İsim nedir?"

Ricky kadına polis raporundaki ismi ve numarayı gösterdi. Ofiste birinin bakıp bakmadığını görmek için hızlıca etrafına bakındı. "Aslında böyle bir şey yapmamalıyım," diye fısıldadı, "ama sen doktor olduğun ve bütün bunların, yani, dur bakalım."

Memur kırmızı ojeli tırnaklarını klavyede tık tık gezdiriyordu.

Bilgisayar zınldadı ve elektronik bip bip sesleri çıkardı. Ricky ekranda bir isim çıktığını gördü, aynı anda kadının inceltilmiş kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bu çok kötü biri. Ona ihtiyacın olduğundan emin misin?"

"Ne yapmış?"

"Bakalım, soygun, bir soygun daha, bir saldırı, çalıntı araba şebekesinde bir şüpheli, silahlı saldırıdan altı yıl yatmış. Zor olmuş olmalı. Vay be, çok kötü bir sabıka kaydı."

Kadın devamını okurken birden, "Ah!" dedi.

"Ne?"

"Artık sana yardım edemeyecek doktor."

"Neden?"

"Birisi ona yetişmiş olmalı."

"Ve?"

"O ölmüş. Sadece altı ay önce."

"Ölmüş mü?"

"Evet öyle. Burada ölmüş olduğu yazıyor ve bir tarih. Altı ay. Bana iyi bir kurtuluş gibi geliyor. Bilgilerin yazıldığı bir rapor var. Bronx'ta 41. polis karakolundan bir polis memurunun ismi var. Dava hâlâ devam ediyor. Görünüşe göre birisi Rafael Johnson'ı öldürene kadar dövmüş. Oh, kötü, çok kötü."

"Başka ne yazıyor?"

"Görünüşe göre onu dövdükten sonra kendi kemerini kullanarak bir boruya asmışlar. Bu hoş değil. Hem de hiç hoş değil."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kadın kafasını sallıyor ama aynı zamanda yüzünde küçük bir gülümseme taşıyordu. Rafael Johnson'a hiç acıması yoktu, muhtemelen sıklıkla gördüğü tiplerden.

Ricky geriye doğru çekildi. Rafael Johnson'ı kimin ve hangi nedenle bulduğunu tahmin etmek onun için zor değildi.

Girişteki aynı ankesörlü telefondan Rafael Johnson'ın ölümüyle ilgili suç dosyasını açan polis memurunu bulmayı başardı. Aramanın pek fazla bir şey getireceğinden emin değildi, ama o aramayı yapması gerektiğini düşündü. Dedektifin sesi telefondan sert ve kuvvetli geliyordu ve Ricky kendini tanıttıktan sonra neden aradığını merak etmeye başlamış gibiydi.

"Şehir merkezindeki doktorlardan pek telefon almam. Onlar genelde Rafael Johnson gibi pek yası tutulmayan birinin çevresinde dolaşmazlar. Bu davayla ilginiz nedir Doktor Starks?"

"Johnson adındaki bu adamın, yirmi yıl öncesindeki bir hastamla bağlantısı var. Kadının akrabalarına ulaşmaya çalışıyordum ve Johnson'ın bana bu konuda yardımcı olabileceğini ummuştum."

"Bu biraz şüpheli, tabii eğer ödeme yapacak olsaydın işler değişirdi. Para döndüğü sürece Rafi herkes için her şeyi yapardı."

"Johnson'ı öldürülmeden önce tanıyor muydun?"

"Şöyle söyleyeyim o halde, buradaki bazı polislerin radarındaydı. Kötü bir tipti. Onun hakkında olumlu bir adam bulamazsın buralarda. Ufak tefek uyuşturucu işleri. Para karşılığında adam dövmeler. Soygunlar, hırsızlıklar, bir iki cinsel taciz. İşe yaramaz serseri paketinin tümü kendisinde mevcuttu. Beklendiği şekilde ölü ve dürüst olmam gerekirse doktor, bu adamın cenazesinde pek gözyaşı döküldüğünü düşünmüyorum."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"İşte bu büyük ödül sorusu doktor. Ama cevabı ise iyi bir tahminimiz var." Ricky'nin aklı bu açıklamaya zıpladı. "Tahmininiz mi var?" diye sordu heyecanla. "Birisini tutukladınız mı?"

"Hayır. Ve muhtemelen de tutuklamayacağız. En azından yakın bir zamanda bunu yapmayacağız." Ricky umutla dolduğu kadar hızlı bir şekilde dünyaya düştü tekrar. "Neden?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Kısaca durum şu, bu gibi davalarda genelde yeterince adli kanıt yoktur. Kavga etmiş olsa kan izi olabilirdi, ama bu durumda yok, çünkü görünüşe bakılırsa, Rafi dövülürken sımsıkı bağlanmıştı ve onu döven kişi de eldiven giymiş. Yani bizde bu durumda bir isim bulabilmek için kankalarını sıkıştırıyoruz, davayı birbirilerini ispiyonlamaları üzerine kuruyoruz, bizi katile götürecek olan basamakları tek tek oluşturmasını sağlamaya çalışıyoruz."

"Evet. Anlıyorum."

"Ama Rafael Johnson'in katili olabileceğini düşündüğümüz kişiyi kimse gammazlamıyor."

"Neden?"

"Ah, hapishane sadakati. Katı hapishane kuralı. Devletin himayesinde paylaştıkları hücrede Rafael ile sorun yaşayan bir adamı araştırıyoruz. Görünüşe göre hapishane de ciddi problemler yaşamışlar. Muhtemelen kimin hangi bölümde uyuşturucu satacağı ve paylar konusunda tartıştılar. Oradayken başka bir şeyler daha satmaya çalışmış. El yapımı bıçaklar. Onlara sustalılar diyorlar. Çok kötü bir yol, en azından bana öyle söylendi. Görünüşe göre iki serseri kan davalarını sokağa taşıdılar. Bu belki de yeryüzündeki en eski hikayelerden. Geri zekalı kankalarından daha net bir bilgi alırsak Rafi'yi öbür tarafa yollayan adamı içeri alacağız.

İçlerinden biri eninde sonunda bir çelme takacak ve bizde bir pas atacağız. Sizinde anladığınız gibi biraz daha sıkıştırmamız gerekecek."

"Demek Johnson'ın hapishaneden tanıdığı birinin katili olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Rogers adında bir adam. O isimde olan kimseyle alakanız oldu mu? Kötü bir adam. Rafael Johnson kadar kötü biri, hatta biraz daha kötü bile olabilir, çünkü Johnson Staten Island'da mezarında yatarken o serbest geziyor."

"Katilin o adam olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Sana bunu söylemeliyim..."

"Hayır, eğer bilgi vermek istemiyorsanız bunu anlayışla karşılarım," dedi Ricky.

"Yani, bu biraz sıra dışıydı," diye devam etti polis memuru. "Ama kendine sakladığın sürece bunu sana söylememin bir zararı olmaz. Rogers denen bu adam bir kartvizit bıraktı. Sanırım Johnson'm bütün kankalarının onu bu kadar beter hale getiren, kanlar içinde dövülmüş bir halde bırakanın kim olduğunu bilmelerini istedi. Hapishanedeki çocuklara iletilecek bir mesajdı sanırım. Eski hapishane zihniyeti. Her neyse, Johnson'ı uzunca bir süre dövdükten, yüzünü tanınmayacak hale getirdikten, iki bacağım ve altı parmağını kırdıktan sonra, ki bunlar hoş bulgular değil ve onu boynundan asmadan hemen önce isminin baş harfini Johnson'm göğsünün ortasına kazımış. Etine kesilen kocaman kanlı bir R. Bu çok çirkin, ama eminim hapishaneye mesajı iletir."

"R harfi mi?"

"Evet bildin. Nasıl kartvizit ama?"

Gerçektende ne kartvizit diye düşündü Ricky. Ve gerçekten iletilmesi istenen kişiye az önce iletilmişti.

Ricky, Rafael Johnson'm son anlarını düşünmemeye çalıştı. Eski mahkum ve küçük gangsterin onu öldürenin kim olduğunu bilip bilmediğini düşünüyordu. Yirmi yıl önce talihsiz Claire Tyson'a attığı her yumruk kendisine faiziyle geri ödenmişti. Ricky kendine öğrenmiş olduğu şeylerin üzerinde durmamasını söylüyordu, ama bir şey apaçık ortadaydı: Kendine Rumplestiltskin adını takan adam intikamını hayli düşünerek ve özenle planlamıştı. Ve intikam bunu kapsayan her şeye Ricky'nin düşünmüş olduğundan çok öteye sıçnyordu.

Ricky, son sorusunu sormak için üçüncü kez *Times* gazetesinin ilan departmanını arıyordu. Hâlâ adliye binasının girişindeki ankesörlü telefonlann orda duruyordu, parmağını kulağına tıkamış ofislerinden çıkan insanların sesini bastırmaya çalışıyordu. Gazetede çalışan personel, Ricky'nin ilanların kabul edildiği saat altı sınırına kıl payı yetişmiş olmasından rahatsız olmuş gibiydi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Görevlinin sesi ters ve netti. "Pekala doktor. İlanda ne yazmasını istiyorsunuz?" Ricky düşündü ve ardından söylemeye başladı:

"Aramakta olduğum adam, üç kişiden bir tanesi mi? Genç yaşında yetim kalan ama aptal olmayıp acımasızları arayan?"

Görevli satırları Ricky'ye tekrar okudu, meraklılığa karşı bağışıklık kazanmış gibi tek bir yorum dahi yapmadı. Fatura bilgilerini hızlıca aldı ve telefonu hemen kapattı. Ricky, görevlinin evinde, Ricky'nin satırlarına en ufak bir yorum bile yaptırmayacak kadar ilginç ne beklediğini hayal edemiyordu, ama bunun için minnettardı.

Sokağa doğru yürüdü ve elini bir taksi çevirmek için kaldırıyordu ki birden garip bir şekilde metroyu tercih edeceğini düşündü. Akşam iş çıkış saati olduğundan yollarda yoğun trafik vardı ve istikrarlı bir insan akımı evlerine trene gitmek için Manhattan'ın istasyonlarına iniyorlardı. Ricky de onlara katıldı, insanların sıkışıklığı arasında garip bir sığınak bulmuş gibiydi. Metro tıka basa doluydu ve oturacak bir yer bulamadı, dolayısıyla kuzeye doğru metal bir korkuluğa asılı, insan kalabalığı arasında sıkışmış ve trenin ritminden sallanır bir halde gitti. Bu kadar gizli kalabilmek neredeyse lüks kabul edilebilirdi.

Sabah olduğunda sadece kırk sekiz saatinin kalmış olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Gazetede soruyu sormuş olsa da cevabı biliyor olduğuna karar verdi, Claire Tyson'm yetim çocuklarının isimlerini bulması için iki gün müddeti olacaktı. Bunu başarıp başaramayacağından emin değildi, ama bu en azından odaklanabileceği, elde edeceği ya da edemeyeceği bir bilgi ve mahkeme ve belgeler dünyasında bir yerde var olan acı ve soğuk bir gerçekti. Bu alışkın olmadığı bir dünyaydı ve bunu öğleden sonra bol bol göstermişti. Ama en azından tanınabilir bir dünyaydı ve bu ona umut veriyordu. Hafızasının altından girip üstünden çıkıyordu, karısının birkaç hakimle arası iyi olduğunu biliyordu ve bunlardan birinin belki de evlatlık verme belgelerini ele geçirmesi için bir mahkeme emri çıkartabilir diye düşünüyordu. Gülümsedi, bunu başarabileceğini ve bunun da Rumplestiltskin'in beklemediği bir hareket olacağını düşünüyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Tren sallanıp sarsıldı ardından yavaşladı ve Ricky'nin tutunduğu metali daha sıkı kavramasına sebep oldu. Ayakta sabit durabilmek zordu ve sırt çantalı, uzun saçlı bir gence çarptı, genç ani fiziksel temasa hiç aldırmadı.

Metro durağı Ricky'nin evinden iki blok gerideydi, Ricky ayağa kalkıp istasyondan geçti ve tekrar açık havaya çıktığı için minnettardı. Durdu ve kaldırımdaki sıcaklığı içine çekti, ardından hızlıca caddeden aşağı yürümeye başladı. Tam olarak kendinden emin değildi, ama amaç odaklıydı. Karısının eski adres defterini bodrum katındaki depodan bulup çıkartmaya ve karısının bir zamanlar tanıdığı hakimleri aramaya başlayacağına karar verdi. Bir tanesi yardım etmeyi istemek zorunda kalacaktı. Tam olarak bir plan sayılmazdı, ama en azından bir şeydi. Hızlı hızlı yürümeye devam ederken intikam oyunundaki bu noktaya Rumplestiltskin istediği için mi yoksa kendisi akıllı davrandığı için mi gelmiş olduğundan emin değildi. Ve bir anda, garip bir şekilde, Rumplestiltskin'in annesini dövmüş olan Rafael Johnson'dan bu denli korkunç bir intikam almış olduğu düşünceyi destekledi. Ricky, kendisinin yaptığı fakat bürokratik eksikliklerden kaynaklanan küçük ihmalinin ve Rafael Johnson'm uygulamış olduğu fiziksel şiddet arasmda önemli bir ayrım olması gerektiğini düşünüyordu. Ricky, başına gelen her şeyin, kariyerine, banka hesaplarına, hastalarına ve hayatında yaratılan tüm kargaşa ve bozulmaların burada bir isim ve bir özürle biteceğini ve ardından hayatını yeniden oluşturma işine geri dönebileceği gibi olumlu bir düşünceye kapılmasına izin verdi.

İntikamın niteliği üzerinde bir saniye bile durmasına izin vermedi, çünkü bu aşina bile olmadığı bir şeydi. Ne de arka planda pusuya yatmış olan akrabalarına yapılan tehditlerin üzerinde duruyordu.

Bunları yapmak yerine, tam anlamıyla olumlu düşüncelere kapılmasa da en azından normal bir görüntü ve oyunu başarılı bir şekilde oynayabileceği inancı veriyordu. Ricky bloğuna giden köşede dönmesiyle yolda durması bir oldu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kahverengi binasının önünde üç polis arabası, yanıp sönen ışıklar, belediyeye ait kocaman kırmızı bir itfaiye aracı ve iki kamu aracı vardı. Yanıp sönen ışıklar çöken akşam karanlığım aydınlatıyordu.

Ricky, sarhoş ya da suratının ortasına yumruk yemiş bir adam gibi geriye doğru sendeledi. Giriş basamaklarında koruyucu şapka ve ter içinde iş tulumları giyen çalışanlarla konuşan birkaç polis memuru gördü. Bir ya da iki itfaiye eri konuşmanın kenarında kalmıştı, ama Ricky öne doğru çıkınca dolanıp itfaiye araçlarına atladılar. Motor gürlemesi ve sirenin şiddetli sesiyle tozu dumana katıp sokağın aşağısına doğru koyuldular.

Ricky aceleyle ilerledi, önünde duran adamların zorunluluklarından yoksun olduklarını bilinçaltında farkındaydı. Evinin önüne geldiğinde neredeyse nefesi tükenmişti. Polis memurlardan bir tanesi döndü ve Ricky'yle yüz yüze geldi.

"Ağır ol bakalım arkadaş," dedi memur.

"Burası benim evim," diye karşılık verdi Ricky endişeli şekilde. "Ne oldu?"

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu polis cevabını daha önce almış olmasına rağmen.

"Evet," diye tekrar etti Ricky. "Ne oluyor?" Polis direkt cevaplamadı. "Şurada duranlara gidip sorsan daha iyi olur," dedi.

Ricky başka bir grup adamların olduğu tarafa baktı. Komşularından birini gördü, iki kat üstünde yaşayan ve gevşek konfederasyonu yöneten bir borsacı, sarı şapka takan kamu çalışanlarıyla tartışıyordu. İki adam da yanlarında duruyordu. Ricky adamlardan birinin apartman yöneticisi ve diğerinin de binanın bakım sorumlusu olduğunu fark etti.

Ricky gruba yaklaşırken görevli adamlar yüksek sesle konuşuyordu ve Ricky bir adamın "Rahatsız eden insanlarla ilgili söylediklerinizi umurumda değil. Oturanlara ben karar veriyorum ve bende imkansız olmaz diyorum!"

Borsacı sinirle arkasını döndü, Ricky'nin olduğu tarafa dönmüştü. El salladı ve tartışan adamları öylece bırakıp Ricky'ye doğru geldi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Doktor Starks," dedi elini uzatarak. "Sizin tatile çıkmış olduğunuzu sanıyordum." "Ne oluyor?" diye sordu Ricky hemen. "Her şey çorba oldu" diye devam etti borsacı. "Olan nedir?"

"Polis sana anlatmadı mı?" "Hayır. Ne oluyor?"

Borsacı iç çekti ve omuzlarını silkti. "Görünüşe bakılırsa üçüncü katta büyük bir tesisat hatası yapılmış. Oluşan bir tür basınçtan ötürü aynı anda birkaç boru patlamış. Bomba gibi patladılar. Birinci ve ikinci katı tonlarca su bastı ve üçüncü kattakilerin her şeyleri kesik. Elektrik, gaz, su, telefon. Hepsi kesik"

Borsacı Ricky'nin şaşkınlığını yüzünden okumuş olmalı, çünkü tedirgin bir tutumla devam etti. "Üzgünüm. Senin dairenin en çok zarar gördüğünü biliyorum. Henüz görmedim, ama..."

"Benim dairem..."

"Evet. Şimdi bu görevli geri zekalısı mühendislerin ve inşaatçılar gelip binayı kontrol edene kadar binayı tamamen boşaltmak istiyor..."

"Ama eşyalarım.

"Görevlilerden bir tanesi girip ihtiyacın olan şeyleri almanda sana eşlik edecek. Bütün binanın tehlikeli durumda olduğunu söylüyorlar. Arayabileceğin biri var mı? Kalabileceğin bir yer? Ben ağustos ayını genelde Cape'te geçirdiğini sanıyordum. Ben orada olacağını..."

"Ama nasıl?"

"Bilmiyorum. Görünüşe bakılırsa sorunun başladığı daire senin tam üstündeki oluyor. Ve Wolfsons ailesi tatil için Adirondacks'dalar. Lanet olsun. Onları aramalıyım. Umarım burada telefon numaraları vardır. İyi bir inşaatçı tanıyor musun? Tavan, zemin ve arasındaki her işten anlayan biri. Ve bence sigortacını hemen ara, ama bunu duyduğunda memnun olmayacağını tahmin ediyorum. Sigortanın zararı saptaması için onu buraya getirmelisin, ama içeride fotoğrafları çeken iki adam var."

"Hâlâ anlamıyorum.."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Adamın dediğine göre tesisat öylece patlamış. Tıkanma olabilir. Öğrenmemiz haftalar sürecek. Bir tür gaz sıkışması da olabilir. Her neyse, bir patlama yaratmak için yeterli olmuş. Bomba gibi."

Ricky bir adım geri çekildi ve çeyrek yüzyıllık evine baktı. Bu duygu, iyi tanıdığınız, önemli ve yakın olduğunuz yaşlı birinin ölüm haberini almak gibiydi biraz. İnanabilmesi için bizzat gidip dokunma ve inceleme ihtiyacı duyuyordu. Tıpkı bir zamanlar karısının yanağını okşadığında tenindeki porselen soğukluğunu hissettikten sonra ne olduğunu tam olarak anladığı gibi. Binanın bakımından sorumlu olan adama işaret etti. "Beni içeri sok," diye zorladı. "Göster bana."

Adam kafasıyla mutsuz bir şekilde onayladı. "Gördüklerin hiç hoşuna gitmeyecek," dedi. "Hem de hiç. Ve sanırım ayakkabıların da berbat olacak." Adam Ricky'ye isteksizce bir baret verdi. Baret çizik ve sıyrık içindeydi.

Ricky binaya girdiğinde tavandan hâlâ su damlıyordu ve duvarlardan sızmaya devam ediyordu, girişteki duvar boyaları kabarıp kalkmış ve pul pul dökülüyordu. Rutubet hissediliyordu, içerideki hava vahşi ormanın ki gibi birden nemli, küflü ve ıslak olmuştu. İnsan dışkısının bayıltıcı kokusu havayı sarmıştı, mermer zeminde gölcükler oluşmuş ve giriş yolunu kışın üzerinde yürünen donmuş göletler kadar kaygan yapmıştı. Binanın bakımından sorumlu olan adam Ricky'nin birkaç adım ötesinde yürüyor ve adımını nereye atacağına çok dikkat ediyordu. "Kesif kokuyu aldın mı? Hastalık kapmak istemezsin," dedi adam başını omzuna doğru çevirerek.

Merdivenlerden yukan yavaşça çıkmaya başladılar, yükselen sulardan mümkün olduğunca kaçınmaya çalıştılar, Ricky'nin ayakkabıları attığı her adımda garç gurç sesler çıkartmaya başlamıştı bile ve deriden ıslaklığın sızmaya başladığını hissedebiliyordu.

İkinci katta, iş tulumları, plastik çizmeler, plastik eldivenler giymiş ve maske takmış olan iki genç adam büyük paspaslarla atık sudaki pislikleri temizlemeye başlamışlardı. Paspaslar pis-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

liğin içinden geçirilirken şap şup sesler çıkarıyordu. Adamlar yavaş ve planlı çalışıyorlardı. Plastik çizmeler, ucuz kahverengi bir takım elbise giyen, maske takmış ve boynundaki kravatı gevşetmiş olan üçüncü bir adam elinde fotoğraf makinesiyle kenarda durmuş harabenin fotoğraflarını bir bir çekiyordu. Fotoğraf makinesinin flaş ışığı patlarken Ricky tavanda devasa bir çıban gibi görünen büyük bir şişkinlik olduğunu gördü, suyun birikmiş olduğu ve fotoğraf çeken adamın üzerinde patlayıp su altına bırakacak gibi görünüyordu.

Ricky'nin daire kapısı sonuna kadar açıktı. Binanın bakım görevlisi Ricky'ye döndü, "Üzgünüm, açmak zorunda kaldık. Ana problemin kaynağını bulmaya çalışıyorduk..." Sonra durdu, sanki başka bir açıklamaya gerek kalmamış gibi, ama tek bir kelime ilave etti, "...sıçayım..." ki bununda açılımına ihtiyaç kalmamıştı.

Ricky dairesine bir adım attı ve olduğu yerde durdu.

Evinden bir çeşit kasırga geçmiş gibiydi. Su yarım metreye kadar birikmişti. Işıklar kısa devre yapmıştı ve bir şeyin yakılıp ardından havada söndürülmüş olduğunu belli eden ağır bir koku vardı.

Bütün mobilyalar ve halılar su içinde kalmıştı, birçoğu da kullanılamaz hale gelmişti. Tavanın büyük bölümü kabarıp çökmüştü, başka kısımları da patlamış ve etrafa kar gibi beyaz tozlar saçıyordu.

Alçılar şerit şerit gevşeyip yığınlar halinde düşmüştü, biçimsiz kartonpiyerleri andırıyorlardı. Sayamayacağı kadar çok yerden hâlâ koyu renk, kahverengimsi zehirli su damlıyordu. Dairesine girdikçe holde birikmiş olan dışkı kokusu ciddi oranda artıyordu, neredeyse Ricky'yi soluksuz bırakacaktı.

Her yer mahvolmuştu. Eşyaları ya sırılsıklam olmuştu ya da etrafa saçılmıştı. Sanki bir deprem dalgası dairesine çarpmış gibiydi biraz. Ofisine dikkatlice girdi ve kapıda durdu. Tavandan kocaman bir parça koltuğa düşmüştü. Masası kıvrık bir alçı parçasının altında kalmıştı. Tavanda en azından üç tane farklı delik

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

vardı, hepsinden su damlıyordu, hepsi paramparçaydı, mağaradaki sarkıtlar gibi borular sarkıyordu. Yeri tamamen su kaplamıştı. Bazı tablolar, diplomaları ve Freud'un resmi yere düşmüştü bu yüzden birçok yerde cam kırıkları vardı.

"Terörist saldırısına benziyor biraz, öyle değil mi?" dedi binanın bakımından sorumlu olan adam. Ricky öne doğru adım atınca adam uzandı ve doktoru kolundan tuttu. "Oraya girme," dedi.

"Eşyalarım..." diye başladı Ricky.

"Zeminin artık sağlam olduğunu düşünmüyorum," dedi adam. Aşağı doğru sallanan o borulardan herhangi biri her an kopabilir. Almak istediğin her neyse zaten mahvolmuştur. En iyisi bırakmak olur. Bu yer düşündüğünden çok daha tehlikeli. Nefes al doktor. Kokuyu alabiliyor musun? Sadece dışkı kokusu falan değil. Sanırım ben gaz kokusu da alıyorum."

Ricky tereddüt etti ardından başını sallayarak onayladı. "Yatak odası?" diye sordu.

"Aynı durumda. Bütün kıyafetler de öyle. Ve tavandan düşen büyük bir parça da yatağı kırmış."

"Yine de görmem gerek," dedi Ricky.

"Hayır gerekmez," diye karşılık verdi adam. Hiçbir kabus gerçekle yarışamaz, en iyisi bırak ve defolup gidelim. Sigorta neredeyse her şeyi karşılayacak."

"Eşyalarım..."

"Eşyalar sadece eşyadır doktor. Bir çift ayakkabı, takım elbiseleri bunların yenisi kolayca alınır. Hasta olmaya ya da yaralanmaya değmez. Buradan çıkıp her şeyi uzmanlara bırakmalıyız. Tavandan arta kalanların uzun süre dayanacağına inanmıyorum. Zemin için de garanti veremem. Burayı baştan aşağı yıkmaları gerekecek."

Ricky o anda tam da öyle hissediyordu. Baştan aşağı pislikte boğulmuş. Döndü ve adamın peşinden dışarı çıktı. Adamın söylemiş olduklarının altını çizercesine tavandan bir parça Ricky'nin arkasından yere düştü.

Yeniden kaldırıma döndüğünde, binanın bakım sorumlusu,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

borsacı ve DPW görevlisi adam yanma yaklaştılar.

"Kötü?" dedi borsacı. "Daha beterini görmüş müydün?"

Ricky kafasını sallayarak görmediğini belirtti.

"Sigortacılar geliyorlar, yoldalar," diye devam etti borsacı. Ricky'ye kartvizitini verdi. "Birkaç gün içinde beni ofisimden ara. Bu arada gidebileceğin bir yer var mı?"

Ricky kafasını sallayarak onayladı, adamın kartını cebine soktu. Hayatında dokunulmamış olan bir tanecik yeri kalmıştı. Ama bu şekilde kaldığına dair pek umudu yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gecenin geri kalan kısmı onu daracık bir takım elbisesi gibi sıkı ve rahatsız bir şekilde sarıyordu. Yanağını pencerenin camına yapıştırdı, sabahın erken saatlerine ait soğukluğun engelleri aşıp sanki içine aktığını, dışarıdaki karanlığın içindeki umutsuzluğa katıldığını hissedebiliyordu. Ricky sabahı dört gözle bekliyordu, güneş ışığının içinde taşıdığı umutsuzluğunun karanlığını yenmesinde yardımcı olabileceğini ümit ediyordu, aynı zamanda bunun beyhude bir umut olduğunu biliyordu. Derin derin nefes alıyordu, dilindeki o eski tadı alıyordu, içini dolduran o umutsuzluğun ağırlığını taşımaya çalışıyordu. Ama bunu yapamıyordu.

Ricky, liman işletmesinden Provincetown'a giden Bonanza otobüsünde gece yolculuğunun altıncı saatindeydi. Şoför vites değiştirdikçe dizel motorunun sürekli olarak artan ve alçalan sesini dinliyordu. Province'deki duraktan sonra, otobüs sonunda Cape'teki altıncı güzergahına ulaşmıştı ve yavaş ama kararlı bir şekilde anayoldan yukarı ilerliyordu, Bourne, Falmouth, Hyannis, Eastham ve son olarak da Ricky'nin P-Town'a gitmeden önceki durağı olan Wellfleet'te yolcuları indiriyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Otobüsün şimdiye kadar üçte ikisi boşalmıştı. Yolculuk boyunca, diğer tüm yolcular genç bay ve bayanlar, üniversite yaşından çalışma yaşına geçen ve hafta sonu için Cape Cod'a kaçanlardan oluşuyordu. Hava tahmin raporu iyi olmalı diye düşündü. Aydınlık gökyüzü, yüksek sıcaklıklar.

Başlangıçta gençler çok gürültülüydüler, yolculuğun ilk saatlerinde heyecanlı olduklarından gençlere özgü olan o davranış biçimine bürünüp kahkahalar atıp zevzeklik ettiler, adeta yaşından da büyük olan farklılıklarla onlardan ayrılan ve en arkada bir başına oturan Ricky'yi görmezden gelmişlerdi. Ama motorun dinmeyen can sıkıcı titreme sesleri Ricky'nin kurtarıcısı olarak adeta bütün yolcuların üzerinde etkisini göstermişti ve hepsi farklı uyuma pozisyonları almışlardı, böylece Ricky'ye yolun tekerleklerin altından geçip gidişini izlemesine ve düşüncelerinin de yol kadar hızlı akmasına isin verdiler.

Dairesini harabeye çeviren bir tesisat hatasının olmadığından hiç şüphe yoktu. Aynısının yazlık evi için geçerli olmamasını umuyordu.

Ona kalan tek şeyin bu olduğunu fark etti.

Kendi içinde, bunun cesaretlendirmektense onu üzecek olan bir yolculuk olacağını hesaba katıyordu: tozlu hatıralarla dolu bir ev. Evin arkasındaki ambarında yazları kullanması için koyduğu çürük ve göçük içinde olan on yıllık bir Honda Accord, hayatı boyunca Manhattan'da bir kez bile araç kullanma ihtiyacı hissetmemişti. Havadan ötürü yıpranmış birkaç kıyafet, pantolonlar, tişörtler ve yakalan aşınmış ve güve delikleriyle dolu olan süveterler. Onu bankada beleyen (aşağı yukarı) 10,000$ değerinde bir çek. Mahvolmuş bir iş hayatı. Son derece perişan bir hayat.

Ve Rumplestiltskin'in belirlemiş olduğu sürenin bitiş tarihine otuz altı saat.

Günlerdir ilk defa karşı karşıya kaldığı seçeneği düşünüyordu: o isim ya da kendi ölüm ilanı. Aksi takdirde masum biri, Ricky'nin henüz hayal etmeye başlayabildiği bir ceza çekmek zorunda kalabilirdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Mahvedilecek hayatlardan ölüm arasındaki tüm berbat düzenlemeler. Adamın doğruluğundan artık kesinlikle şüphe etmiyordu. Yapabildiklerinden ve kararlılığından da şüphe duymuyordu.

Ricky düşünmeye başladı: Bütün bu koşturmacalarıma, tahminlerime ve bulmacanın parçalarını birleştirme çabalanma rağmen seçim asla değişmedi. Mektubun ofisime geldiğindeki ilk halimle şu anki halim arasında hiçbir fark yok.

Ardından başını salladı, çünkü bu tam olarak doğru değildi. Durumu önemli ölçüde kötüleşmişti. Şehrin yukarı yakasındaki iyi döşenmiş muayenehanesinde mektubu açan, etrafını dikkatle düzenlediği hayatının sardığı ve her günün her dakikasını kontrol eden Doktor Starks artık yoktu. Ceket giyen, kravat takan, saçının her bir telinin olması gereken yerde taşıyan düzgün bir adamdı. Bir anlığını pencere camına baktı ve yansımasından ona bakan adamın bir zamanlar olduğunu düşündüğü adamı hiç yansıtmıyordu. Rumplestiltskin bir oyun oynamak istemişti. Ama onun başına gelenlerin hiçbiri oyun kurallanna uymuyordu.

Otobüs biraz sallıyor, motor da yavaşlıyordu bu da başka bir durağa varmak üzere olduğunu gösteriyordu. Ricky kol saatine baktı ve Wellfleet'e tam da şafak vaktinde varacağını gördü.

Yıllarca tatile başlarken ki en güzel şey her şeyin bir rutinle başlamasıydı. Geliş ritüelleri her yıl aynı olmuştu ve bu nedenle her sene sanki uzun bir aradan sonra gördüğü eski bir dostunu kavuşmuş gibi olurdu.

Ricky'nin eşi öldükten sonra, Ricky her yıl yazlığına geldiğinde aynı yaklaşımı sürdürmekte kesin kararlı olmuştu. Her yıl ağustosun birinde La Guardia'dan Provincetown'daki küçük bir havaalanına giden aynı uçağa binerdi, oradan aynı taksi şirketine ait bir taksi onu alıp onlarca kilometrelerce uzaktaki yazlık evine tanıdık ve eski yollardan giderek bırakırdı. Evi açma şekli aynı kalırdı, pencereleri Cape havasına açar, mobilyaların üzerine kapatılmış olan eski çarşafları katlar ve kış ayları boyunca raflarda ve tezgahlarda birikmiş olan tozlan silerdi. Bütün görevleri bir kere paylaştı. Son yıllarda onları kendi yerine getirmişti, çoğun-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

luğu reddedeceği açılış ve kokteyl davetlerinden oluşmuş biriken mektuplara bakarken bunu hep hatırlardı - bir zamanlar eşiyle beraber yaptığı şeyleri tek başına yapmak hayatında karısına hayali bir varlık kazandırıyordu, ama o bundan memnundu. Bu onu ilginç bir şekilde daha az izole edilmiş hissettiriyordu.

Bu yıl her şey farklıydı. Ellerinde hiçbir şey yoktu, ama taşımakta olduğu yük şimdiye kadar taşımış olduğu tüm yüklerden hatta eşinin ölümünün ardından geçirdiği ilk yazdan bile ağırdı.

Otobüs onu Lobster Shanty Restoranı'nın önündeki park yerinin siyah asfaltında kaba bir şekilde indirmişti. Cape gelmiş olduğu bunca yıl içinde burada hiç yememişti, bunun restoran girişinin tepesinde asılı olan bir şapka takan, kıskaçlarında bir çatal ve bıçak tutan ve yüzünde bir gülümseme taşıyan ıstakoz resminin iştahını kaçırmasından kaynaklandığını tahmin ediyordu. Başka yolcuları bekleyen iki araba vardı, her ikisi de Ricky'nin yolculuk arkadaşlarını aldıktan sonra vınlayıp gittiler.

Sabah biraz ıslak bir soğukluk vardı ve bazı tepelerin üzerinde bir sis asılıydı. Gün ağarırken etrafındaki dünya flu bir fotoğraf gibi grileşip buharlaşıyordu. Sabahın, tişörtünden içeri sessizce yayılmasını hissederken kaldırımda titriyordu. Tam olarak nerede olduğunu biliyordu, evine beş kilometreden biraz fazla bir uzaklıktaydı, buradan yüzlerce kez arabayla geçmişti. Ama burayı bu saate ve bu şartlar altında görmek çok yabancıydı, biraz uyumsuz, doğru notalarını farklı bir tonda çalan bir enstrüman gibi. Bir taksi çağırmayı bir iki dakikalığına düşündü, ardından savaşmaktan yorgun düşmüş bir asker gibi bitkin bir halde, isteksiz adımlarla yola koyuldu.

Evine doğru inen toprak yola ulaşması yaklaşık bir saat sürdü. O ana kadar ağustos sabahının kaçınılmaz sıcaklığı ve güneş ışığı toplanmış ve bazı tepelerdeki sisi alıp götürmüştü. Durduğu yerden yirmi metre ilerdeki anayolda üç karganın bir tilki leşini vahşice gagaladıklarını görebiliyordu. Hayvan önceki gece yolu geçmek için yanlış zamanı seçmişti ve başka bir hayvanın kahvaltısı olmuştu. Kargaların yeme şekilleri o kadar ilginçti ki bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

anlığına Ricky'nin dikkatini çekti: Ölü hayvanın yanında duruyorlardı, etraftaki tehlikelere bakarken boyunları öne, arkaya, sağa ve sola dönüyordu sanki yolda durmanın onlara getirebileceği tehlikenin farkındaydılar ve hiçbir açlık ne kadar acil olursa olsun ihtiyatlarını bir saniyeliğine bile bıraktırmıyordu. Güvende olduklarını hissettikleri anda acımasızca hayvanın etini gagalayıp etlerini parçalıyorlardı.

Hızla geçen BMW ya da SUV'un ardından kalmış olan bolluğu paylaşmakta isteksizmişçesine birbirlerini de gagalıyorlardı, bu çok bildik bir manzaraydı ve normalde Ricky bunun farkına varmazdı. Ama bu sabah bu görüntü karşısında öfkelenmişti, sanki kuşlann yarattığı manzara onun içindi. Devam edin, diye düşündü Ricky sinirle. Ölüleri gagalamaya devam eden. Birden kollarını sallayarak onların yönüne hareketler yaptı. Kuşlar onu görmezden geldiler, ta ki Ricky onları korkutmak için birkaç adım ileri gidene kadar. Ardından hep birlikte gürültülü bir şekilde havalanıp bir süreliğine ağaçların üzerlerinde dairesel çevirdiler, Ricky evinin yoluna doğru geri çekildikten birkaç saniye sonra geri döndüler. Onlar enden daha kararlı diye düşündü Ricky, öfkesi onu neredeyse ele geçirecekti ve o manzaraya arkasını dönüp şüpheli ama istikrarlı bir şekilde ağaç yolundan yukarı yürümeye devam etti, ayakkabılar toprak yolda her adımla toz kaldırıyordu.

Evi yoldan en fazla yarım kilometre uzaktaydı ama yoldan bakıldığında görülmüyordu.

Cape'te yeni yapıların çoğunda hem konum hem de tasarım olarak paranın ukalalığını taşıyordu. Atlantik Okyanusu'ndan elde edebilecekleri tüm manzaraya konmak için tepelere ve yüksek burunlara büyük evler yapılıyordu. Eğer okyanus manzarası elde edilemiyorsa, ormanlara ya da çevrede bolca yer alan rüzgarın şiddetli rüzgarlarına göre eğim alan ağaçları görecek şekilde inşa ediliyorlardı.

Yeni evler bir manzarası olması için tasarlanıyor. Ricky'nin evi farklıydı. Yüz yıldan önce inşa edilmişti, bir zamanlar bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

çiftlikti, dolayısıyla tarlaların kenarındaydı. Bir zamanlar mısır yetiştirilen tarlalar artık arazı koruması altındaydı ve dolayıyla o konuma otomatik bir ayrım oluşturuyordu. Ev, gördüğü manzarasındansa üzerine kurulmuş olduğu toprağın tarihi bağlantılarından huzur ve yalnızlık elde ediyordu.

Artık daha çok saçları beyazlayan, eski püskü yıpranmış kıyafetler giyen, madalyalarını tatillerde takmayı tercih eden ama şekerlemelerini güneş ışığının altında yapmayı tercih eden bir emekli gibiydi. Ev onlarca yıl boyunca görevlerini yerine getirmişti ve artık dinleniyordu. Dinlenmenin rağbet gören ve baskıcı bir gereksinim olduğu yeni evlerin enerjisine sahip değildi.

Ricky ağaçların yarattığı gölgelerin altından küçük ormanı geçene kadar yürüdü ve evin açık alanda durduğunu gördü. Evin hâlâ duruyor olması onu neredeyse şaşırtıyordu.

Merdivenlerin önünde durmuş, beklediği gibi büyük gri taşın altındaki yedek anahtarı bulduğu için rahatlamıştı. Bir an durakladı, ardından kapıyı açtı ve içeri girdi. Bayatlamış havanın küf kokusu neredeyse bir ferahlamaydı. Gözleri hemen evin içini taradı. Toz ve sessizlik.

Ricky onu beklemekte olan görevleri düşününce- toplamak, süpürmek, tatili için evi hazırlamak- içini neredeyse baş döndürücü bir yorgunluk sardı. Yatak odasına giden merdivenleri yavaşça çıktı. Yıllarca kullanılmış olmaktan eğilmiş ve aşınmış olan tahta döşemeleri adımlarının altında gacırdıyordu. Sıcak havanın üzerine yağması için odasında pencereyi açtı. Ölü eşinin bir resmini sandıkta saklıyordu, hatırasını ve resmini saklamak için ilginç bir yer. Gidip resmi çıkardı ve küçük bir çocuğun oyuncak ayısına sarılması gibi resme sarıldı ve kendini üç yazdır yalnız yattığı gıcırtılı çift kişilik yatağına attı neredeyse hemen derin ama huzursuz bir uykuya daldı.

Gözlerini açtığında güneşin gün boyunca etrafı pişirmiş olduğunu hissedebiliyordu. İlk anda nerede olduğunu tam idrak edemedi, ama tam uyanınca etrafındaki dünyayı algılamaya başladı. Dışarıdaki dünya tanıdık ve sevimliydi, ama onu görebilmek zor

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

gibi görünüyordu, güzel bir manzaranın ulaşılamayacak kadar uzak olması gibiydi. Etrafındaki dünyaya bakmak ona zevk vermiyordu. Tıpkı elinde tuttuğu eşinin resmi gibi, uzaktı ve bir şekilde ondan kaybolup gitmişti.

Ricky banyoya gitti, lavaboda yüzüne soğuk su vurdu. Aynadaki yüzü yaşlanmış gibi görünüyordu. Ellerini porselene yasladı ve yapacak çok şeyin olduğunu ama az zamanı olduğunu düşündü.

Yazın sıradan ev işlerine hızla koyuldu. Ambara gidip Honda'nın üzerindeki örtüyü çıkardı, her yaz bu an için sakladığı akü şarj aygıtını deposundan çıkanp taktı. Araba şarj olurken eve dönüp çarşafları kaldırdı ve süpürgeyi sertçe çarparak yerleri süpürdü. Dolapta bir toz fırçası da vardı, gidip dolaptan çıkardı ve evin içini güneş ışığında uçuşan bir toz bulutuna çevirdi.

Cape'e özgü alışkanlığı olarak evden çıktığında kapıyı açık bırakıyordu. Eğer takip edildiyse, ki bu mümkündü, Virgil'in, Merlin'in ya da Rumplestiltskin'in eve zorla girmesini istemiyordu. Bu, ihlali bir şekilde biraz minimalize ediyor gibiydi. Hayatında bir şey daha kırılırsa bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu.

New York'taki evi, kariyeri, itibarı, Ricky'nin olduğunu düşündüğü kişi ile bağlantılı olan her şey ve hayatında başardığı her şey sistematik olarak mahvedilmişti. Kalbine çöken büyük bir kırılganlık hissetti, pencere camındaki bir çatlak, doğramadaki bir çizik, kırılmış bir çay bardağı ya da bükülmüş bir kaşık gibi, başa çıkabileceğinden çoktu.

Honda çalışınca derin bir iç çekti. Frenlere bastı, onlar da çalışıyor gibi görünüyordu. Arabayı yavaşça geri geri çıkartırken sürekli düşünüyordu: Ölüme yaklaşmak böyle bir duygu olmalı.

Güler yüzlü bir danışma görevlisi, Ricky'ye on adım ileride duran banka müdürünün cam bölmesini işaret etti. İlk Cape Bankası, çevredeki birçok eski binada olduğu gibi çakıl cepheleri olan küçük bir binaydı. Ama içi hepsi gibi yeniydi, bu nedenle ofisler eski ve yeniyi harmanlıyorlardı. Bazı mimarlar bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler, ama Ricky'ye göre ortaya çıkan

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sonuç hiçbir yere ait olmayan bir yerdi. Yine de orada olduğu ve açık olduğu için mutluydu.

Bankanın müdürü kısa boylu, sempatik, göbekli ve görünüşe göre bu yaz fazlasıyla güneş ışığına maruz kalmış keli olan bir adamdı. Adam Ricky'nin elini sertçe sıktı. Ardından bir adım geriye çekildi ve Ricky'ye değer biçen bir eksper gibi baktı.

"İyi misiniz doktor? Hasta mıydınız?"

Ricky durdu, ardından cevap verdi, "Ben iyim. Neden soruyorsunuz?"

Müdür utanmış gibi görünüyordu, sormuş olduğu soruyu silebilecekmiş gibi elini havada boş ver dercesine sallıyordu. "Özür dilerim, haddim olmadan fazla meraklı davrandım."

Ricky görüntüsünün son günlerin stresinden kaynaklandığını düşündü. "Şu yaz griplerinden birini geçirdim. İliklerime kadar hissettim..." diye yalan söyledi.

Müdür başını sallayarak onayladı. "Çok zordur. Laym hastalığı olup olmadığını öğrenmek için test yaptırdınız herhalde. Burada birisi biraz yorgun göründüğünde aklımıza gelen ilk şey bu oluyor."

"Ben iyim," diye yalan söyledi Ricky yine.

"Bizde sizi bekliyorduk Doktor Starks. Umarım her şey yolundadır, ama söylemeliyim ki bu bugüne kadar şahit olduğum en sıra dışı hesap kapatma uygulaması oldu."

"Neden?"

"Yani, ilk önce hesabınızı yetkisiz kimseler ele geçirmeye çalıştı. Burası gibi bir yer için bu yeterince tuhaf. Bugün de, bir kurye bankaya sizin adınıza bir paket teslim etti."

"Bir paket mi?"

Müdür Ricky'ye acil olarak gönderilen bir zarf verdi. Üzerinde Ricky ve müdürün ismi yazıyordu. New York'tan gönderilmişti. Gönderen kısmında bir posta kodu ve bir isim vardı: R.S. Skin. Ricky aldı ama açmadı. "Teşekkürler," dedi. "Düzensizlikler için özür dilerim."

Banka müdürü çekmecesinden daha küçük bir zarf çıkardı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Çekiniz," dedi. "On bin yedi yüz yirmi yedi dolar değerinde bir çek. Hesabınızı kapattığımız için üzgünüz doktor. Bunu rakiplerimizden birine götürmeyeceğinizi umuyorum. "Hayır," dedi Ricky çeke bakarak.

"Buradaki evinizi satıyor musunuz doktor? Ödeme konusunda size yardımcı olabiliriz..."

"Hayır. Satmıyorum"

Müdür şaşkın görünüyordu. "Bu durumda hesabınızı niye kapattınız? Uzun süreli bir hesap kapatıldığında genelde ev durumunda büyük değişiklikler oluyor. Bir ölüm veya boşanma. Bazen iflas. İnsanların kendilerini yenilemelerine sebep olacak çok trajik veya zor bir şey. Başka bir yerlerde sıfırdan başlamak. Ama bu durumda..." Müdür araştırıyordu.

Ricky cevap vermeye yeltenmedi hiç. O çeke bakıyordu. "Fazla zahmet olmayacaksa çeki nakde çevirip alabilir miyim?"

Müdür gözlerini hafiften yuvarladı. "Bu kadar büyük bir parayı yanınızda taşımak tehlikeli olabilir doktor. Belki de seyahat çekleri?"

"Hayır, teşekkürler, ama beni bu kadar düşünmeniz çok nazik. Nakit daha iyi olur."

Müdür başım sallayarak onayladı. "O zaman ben hemen gidip getireyim. Hemen dönerim. Yüzlükler halinde?"

"İyi olur."

Ricky bir süreliğine yalnız oturdu. Ölüm, boşanma, iflas. Hastalık, umutsuzluk, depresyon, şantaj, gasp. Bu kelimelerin herhangi birinin ya da hepsinin kendisine uyabileceğini düşünüyordu.

Müdür döndü ve Ricky'ye paranın olduğu başka bir zarf daha verdi. "Saymak ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, size güveniyorum," dedi Ricky parayı cebine sokarken.

"Pekala, size tekrar hizmet verebilirsek, buyurun kartım..."

Ricky bunu teşekkür homurdanması olarak aldı. Gitmek için dönüyordu ki aniden durup müdüre baktı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"İnsanların neden hesaplarını kapadıklarını söylemiştiniz?"

"Genelde başlarına çok kötü bir şey geldiği için. Başka bir yere taşınmaları gerekir, yeni bir kariyer. Kendilerine ve ailelerine yeni bir hayat kurmaları gerekir. Sık sık hesap kapatırız, bunların birçoğunun uzun süreli müşterilerimizin vefat etmelerinden kaynaklandığını söyleyebilirim, bizim ilgilenmiş olduğumuz mal varlıkları çocukları ya da miras kalan kişiler tarafından alınıp çok daha hareketli olan para piyasalarında ya da Wall Street'te havaya fırlatılır. Hesap kapatma nedenlerimizin yüzde doksanının vefatlara dayandığını söyleyebilirim. Belki de fazlası. Bu yüzden sizinkine şaşırdım doktor. Alışkın olduğumuz örneklere uymuyor."

"Ne kadar ilginç," dedi Ricky. "Bunu bilmiyordum. Emin olun ileride bir bankaya ihtiyacım olursa bu banka olacak."

Bu, bankacının gönlünü biraz olsun aldı. "Hizmetinizde olacağız," dedi Ricky müdürün söylediği şeyleri düşünerek kalan son gününe doğru çıkarken.

Ricky çiftlik evine döndüğünde akşam üstünün hafif karanlığı çökmüştü. Yaz aylarında ağır ve kalın karanlığının gece yarısına kadar çökmediğini düşünüyordu. Evinin yakınındaki tarlalardan cırcır böcekleri ötüyordu ve üzerindeki gökyüzünde yıldızlar benekler oluşturmuştu.

Her şey ne kadar zararsız görünüyor diye düşündü. İnsanın kaygı ve endişe duymaması gereken bir gece.

Merlin ya da Virgil'in onu evde bekliyor olacağını biraz olsun tahmin ediyordu, ama evin içi boş ve sessizdi. Işıklan yaktı ve ardından mutfağa girip kendisine bir fincan kahve yaptı. Ardından eşiyle yıllar boyu nice yemek paylaştığı tahta masasına oturdu ve bankada almış olduğu paketi açtı. Acil kurye çantasının içinde üzerinde ismi yazılı olan tek bir zarf vardı.

Ricky zarfı yırtıp açtı ve içinden katlanmış olan bir sayfa çıkarttı. Sayfanın üst kısmında bir mektup başlığı vardı ve az çok sıradan bir ticari işleme andırıyordu. Başlıkta şunlar yazıyordu:

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

R. S. Skin
Özel Soruşturma
"Bütün işlemler kesinlikle gizlidir
EO. Kod 66-66
Church Caddesi İstasyonu
New York, N.Y. 10008

Başlığın altında aşağıdaki kısa mektup yer alıyordu, sıradan ve kısa bir iş üslubuyla yazılmıştı:

Sayın Doktor Starks;

Bu ofise bulunmuş talebe ilişkin, özel dedektiflerimizin tahminlerinizi doğruladıklarını size bildirmekten mutluyuz. Ancak, şu anda söz konusu kişiler hakkında daha fazla detay sağlayamıyoruz.

Ciddi zaman kısıtlamaları içerisinde olduğunuzu anlıyoruz. Dolayısıyla, gelecekte yapacağınız başvurularınızın haricinde size ek bir bilgi sağlayamamaktayız. Koşullarınız değişirse, ek sorularla şubelerimizden yardım alma konusunda çekinmeyin.

Hizmet ücreti yirmi dört saat içinde faturalandırılacaktır.

Saygılarımla,

R. S. Skin, Genel Müdür

R. S. Skin Özel Dedektifleri

Ricky mektubu masaya koymadan önce üç kez okudu.

Bunun gerçekten de dikkat çekici bir belge olduğunu düşündü. Başını neredeyse takdirle ve kesinlikle çaresizlikle salladı. Adres ve sahte özel dedektif şirketi kesinlikle tamamıyla bir yalandı. Özellik mektubun kendisinde değildi. Özellik, Ricky'nin haricinde bu mektubu okuyacak olan kişiler tarafından ne kadar önemsiz bulunacağındaydı. Rumplestiltskin'le diğer tüm bağlantılar Ricky'nin hayatından silinmişti. Küçük şiirler, ilk mektup, ipuçları ve yönlendirmeler, hepsi ya yok edilmişti ya da Ricky'den

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

çalınmıştı. Ve bu mektup Ricky'ye bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu, ama öyle bir üslup kullanılmıştı ki, başkasının eline geçse dikkatini çekmezdi. Ve biraz olsun merak duyan bir insanı anında aşılamaz bir duvara yönlendirirdi. Bir yere götürmeyen bir iz.

Ricky bunun zekice olduğunu düşündü.

Onu kimlerin öldürmek istediğini biliyordu, ama isimlerini bilmiyordu. İntihar etmesini neden istediklerini biliyordu. Bu isteği yerine getirmediği takdirde, ilk günden bu yana sözünü vermiş oldukları şeyi eksiksiz yerine getirecek kapasitede olduklarını biliyordu. Hizmet bedeli.

Ricky, belirlenen tarihin sonuna geldiğinde son iki haftadır yaratmış oldukları tahribatın uçup gideceğini biliyordu. Kariyerini mahveden cinsel taciz yalanı, parası, dairesi, on dört gün boyunca başına gelmiş olan her şeyin o ölür ölmez anında çözüleceğini biliyordu.

Ama her şeyin de ötesinde hepsinden daha da berbat olan şeyi düşündü: Kimsenin umurunda olmayacaktı.

Son birkaç yıldır kendini hem iş hayatında hem de sosyal anlamda soyutlamıştı. Yabancılaşmış olmasa bile, akrabalarıyla kesinlikle samimiyetsizdi ve kopmuştu. Gerçek bir ailesi ve gerçek dostları yoktu. Cenazesinde yer alacak kalabalığın koyu renk takım elbise giyen ve yüzlerinde yalandan bir üzüntü ve sahte bir pişmanlık ifadesi taşıyan insanlardan oluşacağını düşündü. Bunlar meslektaşları olacaktı. Kilise sıralarında yardım etmiş olduğu birkaç eski hastasının oturacağını düşündü. Onlar duygularını daha uygun taşıyacaklardı. Başarılı bir tedavinin bu insanları endişe ve depresyondan uzak oldukları gerçek dünyaya salması psikanalizin temel taşıydı. Onlarla yıllarca her gün yapmış olduğu seanslarda onlar için bunu planlamıştı. Dolayısıyla onun için bir damla gözyaşı akıtmalarını istemek mantıksız olurdu.

Kilisenin sert tahta sıralarında hakiki duygularıyla kıvranacak olan en muhtemel tek kişinin, ölümünü yaratan adam olacaktı.

Tamamen yalnızım diye düşündü Ricky. Mektubu alıp, R.S.Skin ismini kırmızı kalemle bir daire içine alıp bir notla be-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

raber bir dedektif için ardımda bırakmanın ne faydası olur ki: İntihar etmeme neden olan adam bu.

Bu adam yoktu. En azından Wellfleet, Massachusetts'deki bir yerel polisin, yaz sezonunun ortasında, suçların başlıca partilerden sarhoş bir halde evlerine dönen orta yaşlı insanlardan, zenginler arasındaki aile kavgalarından ve serseri gençlerin çeşitli yasadışı maddeler satın almaya çalışmalarından oluştuğu bir yerde onu bulabilmeyi başaramazdı.

Daha da kötüsü ona kim inanırdı? Bunun yerine Ricky'nin hayatına baktıklarında hemen görecekleri şeyler ise eşinin vefat etmiş olması, kariyerinin cinsel taciz suçlamalarından ötürü mahvolmuş olduğu, finansal durumunun karmakarışıklığı ve evininde kazayla harabeye dönmesi olacaktı. İntihara yönelik bir depresyon için iyi bir zemin.

Durumuna göz atan herkese ölümü mantıklı gelecekti. Buna Manhattan'daki tüm iş arkadaşları dahil olacaktı. Görünüşte, kendi elleriyle gerçekleştirdiği ölümü ders kitaplarında işlenen bir türden olacaktı. Kimse bir saniyeliğine bile durup garip olduğunu düşünmeyecekti.

Ricky bir anlığına kendine yönelttiği bir öfke hissetti: Kendini bu kadar kolay bir hedef haline getiren sendin. Ellerini yumruk yapıp önündeki masanın üstüne sertçe koydu.

Ricky derin bir nefes aldı ve yüksek sesle konuştu: "Yaşamak istiyor musun?"

Etrafındaki oda sessizdi. Hayali bir cevap bekler gibi dinledi.

"Hayatında yaşamaya değer olan ne var?" diye sordu.

Yine tek cevap yaz gecesinin uğultusuydu.

"Başka bir insanın hayatına mal olacaksa yaşayabilir misin?"

Tekrar derin bir nefes aldı ve ardından sormuş olduğu sorunun cevabını başını olumsuz anlamda sallayarak verdi.

"Bir seçeneğin var mı?"

Sessizlik ona cevap verdi.

Ricky bir şeyi şüphesiz anladı: Yirmi dört saat içinde doktor Frederick Starks ölmek zorundaydı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hayatının son günü hararetli hazırlıklarla geçti.

Limandaki deniz araç gereçleri dükkanından beş galonluk dıştan takmalı yakıt tankı satın aldı, kırmızı yangın söndürme aletinin tipinde kayığın kıç bölümüne konulup motora takılanlardan.

Dükkanda çalışan gençten kaba bir tavırla yardım istedikten sonra bulabildiği en ucuz çifti aldı. Dükkanda çalışan genç, Ricky'yi benzin ölçeği ve güvenli basınç azaltma valfi olan daha pahalı modellere yönlendirmek istedi, ama Ricky bunu dudak bükerek reddetti.

Çocuk neden iki taneye ihtiyaç duyduğunu sordu, Ricky'de aklında olan şey için bir tanenin yetersiz olacağını belirtti. Sinirli ve ısrarlıymış gibi rol yaptı ve tanklar için nakit para öderken olabildiğince aceleci ve kaba davranmaya çalıştı.

İşlem tamamlanır tamamlanmaz Ricky bir şey hatırlamış gibi durdu ve aniden çocuğun ona denizci aydınlatma tabancalarını göstermesini istedi. Çocuk gitti ve ellerinde olan altı çeşit aydınlatma tabancalarını getirdi. Çocuk Ricky'yi tabancanın havaya ateş gücünün sadece altmış metreyle sınırlı olduğu konusunda uyarmasına rağmen Ricky yine en ucuzunu seçti. Çocuk biraz daha pahalı olan modellerin çok daha yüksek mesafede aydınlattıklarını ve güvenliği için ekstra bir mesafe oluşturduklarını söyledi.

Ricky yine saygısızca ve küstahça davranarak aydınlatma tabancasını bir kez kullanacağını söyledi ve toplam maliyeti konusunda söyleyerek tekrar nakit ödedi.

Dükkandan çıktığı için çocuğun memnun olduğunu düşündü.

Bir sonraki durağı büyük eczaneler zinciriydi. Dükkanın arka tarafına yürüdü ve baş eczacıyı görmek istediğini söyledi. Beyaz

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ceket giyen ve çokbilmiş tavırlı bir adam arkadan çıktı. Ricky kendisini tanıttı.

"Reçetedeki ilaçları almam lazım," dedi. Eczacıya, kayıtlı ilaç verme ruhsat numarasını verdi. "Elavil. Otuzluk, otuz mililitrelik. Toplam doksan miligram."

Adam kafasını karşı çıkmak için değil ama küçük şaşkınlığını ifade etmek için salladı. "Bunu uzun zamandır vermedim doktor. Daha etkili, daha az yan etkileri olan ve Elavil kadar tehlikeli olmayan bir sürü yeni ilaç var piyasada. Bu ilaç neredeyse antika. Günümüzde pek kullanılmıyor. Yani depoda son kullanım tarihini aşmamış Elavil var, ama istediğinizin bu olduğundan emin misiniz?" "Kesinlikle," diye cevap verdi Ricky.

Eczacı omuz silkti, Ricky'yi Elavil ilacından caydırmak ve başka mutluluk verici ilaçlara yöneltmek için elinden geleni yapmış olduğunu ifade eder gibiydi. "İsim olarak ne yazayım?" diye sordu. "Benim ismimi," diye cevap verdi Ricky.

Ricky eczanenin ardından bir kırtasiyeye girdi. Her tarafa konulmuş olan başsağlığı, geçmiş olsun, doğum günü ve yıldönümü kartlarını görmezden gelip çizgili bir bloknot bir düzine kalın zarf ve iki tükenmez kalem aldı.

Aldıkları şeyler için ödeme yaptığı tezgahta aynı zamanda zarflar için pullar temin edebildi. On bir tane lazımdı. Yazar kasadaki genç kadın aldığı siparişleri kasaya girerken Ricky'ye bakmadı bile.

Alışverişlerini Honda'sının arka koltuğuna attı ve hızla Provincetown'a doğru ilerledi. Cape'in ucunda olan bu yer yakındaki tatil yerlerinden biraz daha farklıydı. Çok daha genç ve modern bir kesime hizmet veriyordu, bunlar genelde Wellfleet ve Truro'a çekilmiş olan tutucu doktorların, avukatların, yazarların ve akademisyenlerin zıt kutupları olan eşcinsellerden oluşurdu.

Bu iki kasabada genelde dinlenilir, kokteyl içilir, kitaplar, politika, kimin boşandığı ve kimin ilişki yaşadığı hakkında konuşulurdu ve bu nedenle neredeyse sürekli olarak cansız ve öngörülebilir bir özellikteydi. Provincetown ise yaz aylarında müzik

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ve cinsel enerjiyle doluydu. Her şey dinlenmek, ritmi yakalamak, parti yapmak ve bağlantı kurmak içindi. Gençliğin enerjisinin ve isteklerinin dorukta olduğu bir yerdi. Ricky'yi orada tanıyan, hatta uzaktan tanıyan birinin görme ihtimali çok düşüktü. Dolayısıyla diğer ihtiyaçlarını alması için mükemmel bir yerdi.

Bir spor mağazasından gençlerin kitap taşımak için tercih ettikleri türden siyah bir sırt çantası satın aldı. Ayrıca dükkanın sattığı en ucuz cüzdanı ve orta kaliteye sahip bir çift spor ayakkabısı aldı. Bu alışverişi mümkün olduğunca az konuşarak, göz temasından kaçınarak, şüpheli hareketler sergilemeden ama hızlı kararlar alarak yaptı, böylece dükkandaki varlığı olabildiğince sıradan ve fark edilmez olmuştu.

Bu dükkandan sonra süpermarkete gidip Grecian markalı 5 dakikada yapılan siyah renkte saç boyası, ucuz bir güneş gözlüğü, sporcuların tercih ettikleri ve koltukaltına kadar uzanan koltuk değneklerinden değil de, daha çok uzun vadede sakat veya hastalıktan ötürü kullanılan, eline ve ön bileğe kolluk oluşturan alüminyum koltuk değneği satın aldı.

Provincetown'da uğraması gereken bir durak daha vardı, Bonza otobüs terminalinde, tek bir gişesi, bekleme için üç sandalyesi ve iki ya da üç otobüs sığdıracak büyüklükte asfalt bir otoparkı olan yol kenarındaki küçük bir ofis. Bir otobüs gelip ziyaretçi sürüsünü indirene kadar güneş gözlükleri gözünde dışarıda bekledi, ardından içeri girip hızlıca satın alma işlemini tamamladı.

Honda'nın içinde evine doğru giderken o gün için fazla vaktinin kalmadığını düşündü. Arabanın ön camını güneş ışığı kaplamış, açık olan yan camlardan ise sıcak doluşuyordu. Yazın öğleden sonra vaktinde, insanların kumsalda toparlandığı, çocuklarını sudaki sörf tahtalarını bırak denizden çıkmaları için çağırdıkları, havlularını ve soğuk içeceklerini rengarenk kovalarla ve küreklerle beraber toplayarak araçlarına dönüş yolculuğuna geçtikleri bir andı- akşam yemeğine, film izlemeye, partiye ya da roman okuyamaya geçmeden önceki bir geçiş aralığı. Yıllar önce Ricky'nin sıcak bir duş lüksünün ardından

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

eşiyle beraber hayatlarındaki sıradan şeyler hakkında sohbet ettiği anlardandı.

Ricky için zor bir aşamada olan bir hasta, eşi için hayatını değiştirmeyen bir müvekkil. Günleri dolduran ve yine de birlikte yaşamanın basit ama büyüleyici uyumunu oluşturan anlardı bunlar. O anları hatırladı ve eşi öldükten sonra bunları yıllarca neden hiç düşünmemiş olduğunu merak etti. Kaybedilmiş bir eşin çoğu zaman sebep olduğu duygunun aksine o zamanları hatırlamak Ricky'yi hüzünlendirmiyordu, tam tersi, onu rahatlatıyordu. Gülümsedi, çünkü aylardan beri ilk kez sesini hatırlayabildiğini düşünüyordu. Bir an eşinin de aynı şeyleri, hayatta büyük ve sıra dışı olmayan ama rutinliğin sınırında olan ve eşi ölmeye hazırlanırken hızlıca unutulan anları düşünüp düşünmediğini merak etti. Başını salladı. Eşinin bunu yapmak için çabalamış olduğunu, ancak kanserin verdiği acıların dayanılmaz bir hal aldığında verilen morfinin onu perdelediğinde bütün bu hatıraların kaybolup gitmiş olduğunu düşündü ve bu bunu gerçeği hatırlamak ona pişmanlık verdi.

Benim ölümüm daha farklı görünüyor dedi kendine.

Çok daha farklı.

Bir Texaco benzincisine girdi ve pompa sırasında durdu. Honda'dan indi ve bagajdan iki benzin tankını çıkardı, ardından onları ağzına kadar benzinle doldurmak için ilerledi. Benzincide çalışan bir genç onu gördü ve seslendi, "Hey, bayım, eğer onlar tekne motorunaysa yağ için biraz pay bırakmayı unutmayın. Bazıları elliye bir başkaları ise yüze bir oranını gerektirir, ama tanka doğru doldurmaksın..."

Ricky kafasını olumsuz biçimde salladı. "Tekne motoru için değil, teşekkürler."

Genç ısrar etti. "Onlar tekne tankları." "Evet," dedi Ricky. "Ama benim bir teknem yok." Genç omuzlarını silkti. Muhtemelen bütün yıl burada yaşayan ve tankların tasarlanmış oldukları şeyin dışında başka anlamda kullanamayacağını düşünen ve Ricky'yi hemen Cape yerlilerin yazlıkçılar için New

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

York ve Boston'lularm ne yaptıklarına dair hiçbir fikirlerinin olmadığını düşündükleri aşağılayıcı ve katı inancın kategorisine koyan liseli bir çocuk olduğunu düşündü. Ricky ödemeyi yaptı, doldurmuş olduğu tankları arabanın bagajına tehlikeli bir hareket olduğunu bile bile yerleştirdi ve evine doğru yola koyuldu.

Benzin dolu tenekeleri geçici olarak salonun ortasına yerleştirdi ve mutfağa döndü. Birdenbire çok fazla enerji harcamış gibi kavrulduğunu hisset ve buzdolabında bulduğu soda şişesini alıp hızla dikti. Saatler azaldıkça kalbi daha hızlı atıyordu sanki ve kendisine sakin kalmasını söylüyordu.

Mutfak masasının üzerine zarflan ve bloknotu çıkartıp oturdu, tükenmez kalemlerden birini eline aldı ve aşağıdaki kısa notu yazdı:

Doğayı Koruma Derneği'ne;

Eklemiş olduğum bağışı lütfen kabul ediniz. Daha fazlasını istemeyin çünkü verecek daha fazla bir şeyim yok ve bu geceden sonra vermek için de burada olmayacağım.

Saygılarımla,

Frederick Starks, M.D.

Ardından zulasından yüz dolar çıkarttı ve parayı pullu zarfla beraber kapattı.

Ricky bir tanesi hariç diğer tüm zarflara benzer yazılar yazıp aynı meblağları koydu. Amerikan Kanser Derneği'ne, Sierra Kulübü'ne, Sahil Koruma Derneği'ne, CARE'e ve Ulusal Demokrat Heyeti'ne bağışlarda bulundu. Her birinde, zarfın üzerine sadece derneğin ismini yazdı.

Bitirdiğinde saatine baktı ve *Times* gazetesinin ilan alma saatinin sonuna yaklaştığını gördü. Telefona gitti ve daha önce üç kez yaptığı gibi ilan bölümünü aradı.

Ancak bu defa görevliye verdiği mesaj farklıydı. Kafiye, şiir, soru yoktu. Sadece basit bir cümle:

Bay R.: Siz kazandınız, *Cape Cod Times* gazetesine bakınız.

Bunu yaptıktan sonra mutfakta oturduğu yere döndü ve blok-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

notu eline aldı. Son mektubunu yazarken bir süreliğine kalemin arkasını çiğnedi. Ardından hızlıca yazdı:

İlgili Kişiye;

Bunu yaptım çünkü yalnızdım ve hayatımdaki boşluktan nefret ediyordum. Başka insanlara daha fazla zarar vermeyi artık kaldıramıyordum.

Masum olduğum birçok konuda iftiraya uğradım. Ama sevdiğim insanlara karşı işlediğim hatalardan ötürü suçluyum ve bu da beni bu noktada bu adımı atmama sebep oldu. Eğer ölümüm ardından yapmış olduğum yardımları postalayabilirseniz minnettar kalırım. Sahip olduğum tüm mülk ve fonlarım satılıp aynı kuruluşlara bağışlansın. Burada, Wellfleet'teki evimden arta kalanlar koruma alanına girsin.

Eğer herhangi bir arkadaşım varsa beni affetmelerini diliyorum.

Hastalarımın da anlamalarını umuyorum.

Ve beni bu aşamaya getiren Bay R.'nin de en kısa sürede cehenneme giden yolunu bulmasını diliyorum, çünkü onu orada bekliyor olacağım.

Mektuba gösterişli bir imza attı, ardından kalan son zarfa koydu ve Wellfleet Polis Departmanı'nın adresini yazdı.

Saç boyasını ve sırt çantasını eline alarak üst kattaki banyoya çıktı. Saç boyasını satan temsilcinin tariflerine uydu ve banyodan kısa sürede neredeyse simsiyah saçlarla çıktı. Aynadaki görüntüsüne kısacık bir bakış attı ve bunun biraz aptalca olduğunu düşündü, ardından havluyla kurulandı. Çekmeceli dolabında sakladığı yazlık kıyafetlerini rüzgar geçirmeyen yıpranmış spor ceketinle beraber alıp sırt çantasına tıktı. Yedek kıyafetleri aldı, özenle katladı ve çantanın üstüne koydu. Ardından o gün giymiş olduğu kıyafetleri tekrar üzerine giydi. Çantanın içindeki bir göze eşinin fotoğrafını yerleştirdi. Çantanın dışındaki bir cebe Rumplestiltskin'in son mesajını ve başına gelen şeyleri detaylandıran ve elinde kalan birkaç belgeyi tıktı. Annesinin ölümüyle ilgili belgeleri.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Sırt çantasını, yedek kıyafetlerini, alüminyum değneklerini ve mektuplarını alıp arabasına götürdü ve ucuz gözlüğüyle spor ayakkabılarının olduğu yan koltuğa bıraktı. Ardından mutfağa döndü ve akşamın geri kalan saatlerin geçmesi için sessizce oturdu. Heyecanlıydı, biraz merakını uyandırmıştı ve korkudan olduğu yerde sabitlenmişti. Hiçbir şey düşünmemek için kendini zorluyordu, kendi kendine mırıldanıyor kafasını düşüncelerden arındırmaya çalışıyordu. Bu tabii ki işe yaramamıştı.

Ricky, hiç tanımasa bile onunla istemeden sadece kan veya evlilik bağıyla ilgisi olan kişilerden birinin ölümüne sebep olamayacağını biliyordu. Rumplestiltskin bu konuda ilk günden beri haklıydı. Hayatıyla ilgili hiçbir şey, geçmişi, onu oluşturmuş olan bütün o kısa anlar, olduğu kişi, olacağı kişi, bunların hiçbiri karşı karşıya kaldığı tehdidin yerini tutmuyordu. Bay R.'nin onu kendisinden daha iyi tanıdığını düşünerek başını salladı. En başından kim olduğu çözmüştü.

Ricky kimi kurtaracağını bilmiyordu, ama kurtaracağı birinin olduğunu biliyordu.

Bunu bir düşün dedi kendi kendine.

Gece yansından hemen sonra yerinden kalktı. Evde son bir tur atmasına, her bir köşenin, eğriliğin ve tahta zeminin çıkardığı her gıcırdamanın ne kadar sevildiğini hatırlamasına izin verdi.

Benzin dolu ilk bidonu alıp yerlere dökeceği ikinci kata çıkartırken eli biraz titredi. Yatağı ıslattı.

İkinci bidon da zemin katta aynı şekilde kullanıldı.

Ricky mutfaktaki eski gaz ocağının pilot alevini üfledi. Ardından ocağın bütün gaz çıkışlannı açtı ve odayı hızlı bir şekilde bozuk yumurta kokusu sardı, ocak tıslayarak tehlike işareti veriyordu.

Kıyafetlerine bulaşmış olan benzin kokusuyla kanşıyordu.

Aydınlatma tabancasını alarak dışarı çıktı. Eski Honda'nın yanına gitti ve evden uzaklaştınp, motoru çalışır bir vaziyette giriş yoluna bıraktı.

Ardından oturma odasının pencerelerinin karşısına geçti. El-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lerindeki ve kıyafetlerindeki kokuyla harmanlanan benzin kokusu tüm evi sarmıştı. Yaz sıcağı, hanımeli çiçeği, kır çiçeği, her rüzgarla masumca ağaçların arasından süzülen okyanusun hafif tuzlu kokusuyla çakışan bu kızgın kokunun ne kadar yabancı olduğunu düşündü. Ricky derin bir nefes aldı, yapmakta olduğu şeyin üzerinde durmamaya çalışıyordu, tabancayla dikkatlice nişan aldı, tabancanın horozunu geriye doğru kaldırdı ve ortadaki pencereye ateş etti. Aydınlatma fişeği gecede kıvılcım oluşturdu, durduğu yer ve ev arasında siyah gökyüzünde güçlü bir beyaz çizgi bıraktı. Fişek evin içine kırılan camların tıngırtılarıyla çarptı. Bir nevi patlama olmasını bekliyordu, ama bunun yerine boğuk bir gümleme sesi geldi ve bunu da hemen çatırdı ve parlama sesleri takip etti. Birkaç saniye içinde ilk alevlerin oturma odasına yayılıp dans ettiklerini gördü.

Ricky döndü ve Honda'ya koştu. Vitesi geçirene kadar alt katın tümü alevler içinde kalmıştı. Giriş yolunu çıkarken mutfaktaki gazla çarpışan alevlerin patlamasını duydu.

Arkaya dönüp bakmamaya karar verdi ve gecenin karanlığına doğru hızlandı.

Ricky, yıllardan beri bildiği Hawthorne plajı adındaki yere dikkatli ve istikrarlı şekilde sürmeye devam ediyordu. Dar bir asfalt yolunun birkaç kilometre aşağısındaydı, kendininkinden çokta farklı olmayan birkaç çiftlik evi dışında neredeyse hiçbir gelişim yoktu. İçinde birilerinin yaşıyor olabileceği evlerin yanından geçerken ışıklarını kapatıyordu. Wellfleet'de amacına uygun olabilecek birkaç plaj olduğunu düşündü, ama bu ıssız plaj, gençlerin parti yapmalarının en az ihtimali olan plajdı. Plajın girişinde genellikle bölge güvenlikçileri tarafından işletilen küçük bir park alanı vardı, Massachusetts Koruma Vakfı bölgedeki en hareketli alanlan kendilerine tahsis etmişti. Park yeri en fazla yirmi dört araba alırdı ve sabah dokuz çeyreğe kadar genelde hepsi dolmuş olurdu, çünkü muhteşem bir plajdı, Cape'te en iyi sörf yapılabilecek, yeşil sazlıkların sonsuz genişlikteki sarı ince kumunu kapladığı bir plaj. Bu kanşım, manzaraya hayran kalan

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

aileler ve güçlü dalga ve akıntıların kıymetini bilen ve yaptıkları spora biraz tehlike katan sörfçüler tarafından tercih ediliyordu. Park alanının sonunda bir uyarı yazısı vardı: GÜÇLÜ AKINTI VE DALGA. CANKURTARAN OLMADIĞI SÜRECE YÜZMEYİN. TEHLİKE DURUMLARINA KARŞI DİKKATLİ OLUNUZ.

Ricky bu tabelanın yanına park etti. Anahtarları arabada bıraktı.

Bağışların olduğu zarflarını kontrol panelinin önüne koydu, Wellfleet Polisine yazmış olduğu mektubu ise direksiyonun ortasına yerleştirdi.

Değneklerini, sırt çantasını, spor ayakkabılarını ve yedek kıyafetlerini alarak arabadan uzaklaştı. Sırt çantanın dış gözünde yer alan eşinin resmini çıkarttıktan sonra eşyaları kumsala aşağı doğru uzanan ahşap çitlerinden birkaç adım ötede olan sarp kayalıklara koydu. Resmi pantolonun cebine yerleştirdi. Dalgaların ritmik çarpma sesini duyabiliyor, güneydoğu esintisini yüzünde hissedebiliyordu. Sesi içtenlikle karşılıyordu, çünkü ona dalgaların oluşturduğu köpüklerinin gün batımında arttığını söylüyordu ve kıyıya öfkeli bir güreşçi gibi çarpıyorlardı.

Gökyüzünde, kumsala soluk bir ışık yayan dolunay vardı. Kayalıklardan su kenarına inen kaygan ve tökezleten yolculuğunu önemli ölçüde kolaylaştırıyordu.

Daha önce tahmin ettiği gibi dalgalar sarhoş bir adam gibi kükrüyordu, kumsala vurduğunda patlıyor ve kumun üzerinde beyaz köpükler oluşturuyorlardı.

Rüzgar beraberinde küçük bir serinlik taşıyordu, rüzgar göğsüne vurdukça Ricky'yi tereddüde düşürüyor ve derin derin nefes aldırıyordu.

Ricky iç çamaşırlarına kadar üzerindeki tüm kıyafetleri çıkarttı ve onları düzgünce katlayıp, akşam akıntısının işaretlemiş olduğu su düzeyinden yüksek olan bir yere üst üste koydu, sabah kayalıkların tepesinde ilk duracak olan kişi bunları kesinlikle görebilecekti. Sabah eczaneden almış olduğu ilaç şişesini çıkardı

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ve hapları avucuna döktü, ilacın plastik şişesini elbiselerinin yanında bıraktı. Dokuz bin miligram Elavil diye düşündü. Hepsi bir anda alındığında insanı üç ila beş dakika içinde bayıltırdı.

Yaptığı son şey eşinin fotoğrafını istiflediği kıyafetlerin üzerine koyup ayakkabısıyla desteklemek oldu. Hayattayken benim için çok şey yaptın diye düşündü. Benim için bir şey daha yap.

Kafasını kaldırdı ve önünde duran sonsuz görünen siyah okyanusa baktı. Yıldızlar gökyüzünde yayılmıştı, sanki dalgalarla gökyüzü arasındaki sınır çizmekle onlar yükümlüydü.

Ölmek için yeterince güzel bir gece dedi kendine.

Çırılçıplak bir halde kızgın dalgalara doğru yavaşça yürüdü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

İkinci Kısım

HİÇ OLMAYAN ADAM

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Öldüğü geceden iki hafta sonra Ricky hareket ettiği her seferde gıcırdayan yatağın kenarına oturmuş, motel odasının ince duvarlarından uzaktaki trafik seslerini dinliyordu. Bu sesler yan odada maç izlenen televizyonun yüksek sesleriyle karışıyordu. Ricky bir süreliğine sese odaklandı ve Red Sox takımının Fenway'de olduklarını tahmin etti. Sezon bitiyordu, bu da yakınlaştıkları ama yeterince yakın olmadıkları anlamına geliyordu.

Bir an odasının köşesinde duran televizyonu açmayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Kaybedecekler dedi kendi kendine, aşırı kızgın bir beysbol takımı tarafından gelen geçici bir yenilgi olsa dahi başka bir yenilgi daha yaşamak istemiyordu. Televizyonu açmak yerine pencereye dönüp dışarısını seyretmeye devam etti. Panjurları indirmemişti ve yakındaki eyaletler arası otobanından süzülen ışıklan görebiliyordu. Aradaki yolda, sürücülere günlük, haftalık ve aylık fiyatların olduğunu ve ayrıca Ricky'nin de kalmakta olduğu fakat kendisi haricinde insanlann burada bir geceden fazla kalmayı neden kabul ettiklerini bilmediği mutfaklı odalannda mevcut olduğunu belirten motele ait parlak ışıklı bir tabela vardı.

Ben hariç herkes, dedi pişmanlıkla.

Oturduğu yerden kalktı ve küçük banyoya gitti. Lavabonun üzerindeki aynada yansıyan görüntüsünü inceledi. Açık renk saçını mahvetmiş olan siyah boya yavaş yavaş çıkıyordu ve Ricky normal görüntüsüne kavuşuyordu. Bunun biraz ironik olduğunu düşündü, çünkü bir zamanlar olduğu adam gibi görünse de asla aynı adam olamayacağını biliyordu.

İki hafta süresince motel odası sınırından neredeyse hiç çıkmamıştı. İlk başlarda kendisinin yarattığı bir şoktaydı, bir bağımlının uyuşturucuyu bıraktığındaki haline benzer bir şekilde elleri

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

titriyor, terliyor ve sancı içinde kıvranıyordu. İlk aşama geçtikten sonra yerini çok büyük bir öfke aldı, Ricky'nin dişlerini sıkıp küçücük odasında hızlı hızlı volta atmasına ve vücudunun neredeyse iki büklüm kalmasına sebep olan kör edici, yakıcı bir öfke. Öfkesinden birçok kez duvarları yumruklamıştı. Bir keresinde banyodan bir bardak kapıp elleriyle sıkarak paramparça etti ve bunu yaparken ellerini kesti. Tuvaletin üzerinde eğilip kanının akmasını izlerken içindeki son damlaya kadar hepsinin akmasını dilemişti. Ama kesik içinde kalan avuç içinde ve parmaklarında hissettiği acı ona hayatta kaldığını hatırlattı ve sonunda onu başka bir aşamaya geçirdi, fırtınadan sonraki rüzgarın dindiği gibi tüm korku ve öfkelerin de dindiği bir aşamaydı bu. Bu yeni aşama kış sabahında dokunulan cilalı metal kadar soğuktu Ricky için.

Bu aşamada plan yapmaya başladı.

Motel odası eski püsküydü; uzun mesafe çalışan kamyon şoförlerine, seyahat eden satıcılara ve yetişkinlerin meraklı bakışlarından kurtulup birkaç özel saat geçirmek isteyen yerli gençlere hizmet veren köhne bir yerdi. Durham, New Hampshire'ın varoşlarındaydı. Ricky bu yeri rastgele seçmişti, çünkü bir üniversite kasabasıydı ve devlet üniversitesi sayesinde serkeş bir topluluğu barındırıyordu. Akademik atmosferin, ihtiyacı olan şehir dışı gazetelerine ulaşmasını ve saklanmasında yardımcı olacak bir geçiş dünyası oluşturacağını düşünmüştü. Bu konudaki tahminleri şu ana kadar doğru çıkmıştı.

Ölümünün ikinci haftasının sonunda dünyaya saldın uçuşları yapmaya başlamıştı. İlk denemelerinde yaya olarak gidebileceği yerlerle sınırlamıştı kendini. Kimseyle konuşmuyordu, göz temasından kaçmıyordu, az kullanılan sokaklardan ve sessiz semtlerden şaşmıyordu; tanınacağından ya da daha da beteri arkasından Virgil ya da Merlin'in sesini duyacağından şüpheleniyordu. Ama gizli kalmıştı ve güveni artmıştı. Çevresini hemen genişletmişti, otobüse binip küçük şehirde tur atıyor, rastgele duraklarda iniyor ve girmiş olduğu dünyayı keşfetmeye çalışıyordu.

Bu gezilerinden birinde ikinci el kıyafet satan bir mağaza bul-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du ve oradan işine yarayan, üstüne çok güzel oturan, mavi bir ceket, çok sayıda pantolon ve gömlek aldı.

Eski eşyalar alıp satan yakındaki bir mağazada, kullanılmış deri bir çanta buldu. Gözlüklerinden vazgeçip bir optik mağazasından lens satın aldı. Aldığı eşyaları bir kravatla kombine ettiğinde, üniversitede yer alan, çok önemli olmayan ama saygıdeğer biri gibi gösteriyordu. Çok iyi uyum sağladığını düşünüyordu ve görünmez olmaktan mutluluk duyuyordu.

Küçük odasındaki mutfak masasının üzerinde, ölümünden sonraki birkaç güne ait *Cape Cod* ve *New York Times* gazeteleri duruyordu. Cape gazetesi yazıyı ön sayfanın alt bölümünde şu başlıkla yayınlamıştı: ÜNLÜ DOKTOR İNTİHAR ETTİ; ÇİFTLİK EVİ YANGINDA KÜL OLDU. Gazeteci, Ricky'nin sağlamış olduğu detayların neredeyse tümünü öğrenebilmişti, sabah satın almış olduğu benzini yeni aldığı bidonla salonun ortasına boca etmesine, intihar mektubundan farklı kuruluşlara yapmış olduğu bağışlara kadar her şeyi. Ayrıca, kısa süre önce uygunsuz davranışlar sebebiyle Ricky'ye karşı suçlamalarda bulunulduğunu öğrenmişti, ancak yalanın Rumplestiltskin'in düzenlediğini ve Virgil tarafından etkileyici bir biçimde sergilendiğini öğrenememişti. Haberde, eşini üç yıl önce kaybetmiş ve finansal durumunun da bozulmuş olması onu intihara götüren nedenler arasında yer alabileceği yazıyordu. Ricky bunun mükemmel bir haber olduğunu düşünüyordu, tam umduğu gibiydi; iyice araştırılmış ve ikna edici detaylarla doluydu. Bir gün sonrasında *New York Times* gazetesinde çıkan ölüm ilanı ise moral bozacak kadar kısaydı ve ölümünün arkasında sadece bir iki neden olduğundan bahsedilmişti. Ölüm ilanına öfkeyle bakmıştı: Hayatı boyunca yapmış olduğu her şeyin renksiz bir gazetecilik üslubuyla dört paragrafa sıkıştırılmış olmasına sinirlenmişti. Dünyaya daha fazlasını vermiş olduğunu düşünmüştü, ardından bunu belki de yapmamış olduğunu düşünerek duraksadı.

İlan aynı zamanda anma töreninin planlanmış olduğunu belirtiyordu ki bu Ricky için dikkate alması gereken çok daha önemli

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bir noktaydı. Hayatına gösterilmesi gereken hürmetteki eksikliğin Rumplestiltskin ve Virgil'in yaratmış oldukları cinsel taciz suçlamalarından kaynaklandığını düşünüyordu. Ricky'nin tüm özel ve meslek hayatı bu cinsel taciz suçlamalarıyla akılda soru işaretleri oluşturduğundan Manhattan'daki hiçbir meslektaşı onun anma törenine katılarak kendilerini lekelemek istemezlerdi. Şehirde, ölüm ilanını gazetede okuyan ve Rumplestiltskin'in yaratmış olduğu esere inanıp, cinsel taciz suçlamaların *New York Times* gazetesine yayılmadan önce meslekleriyle ilgili çirkin suçlamaların önlenmiş olduğunu düşünen bir sürü doktor olduğunu tahmin ediyordu. Bu düşünce Ricky'nin kendi meslektaşlarına karşı bir öfke yarattı ve bu meslekle artık hiçbir ilişkisinin kalmadığını düşündürdü.

Tatilinin ilk gününde de bu kadar kör olup olmadığını merak etti.

Her iki gazetede yer alan yazılarda ölüm nedeninin boğulma olduğu yazılıydı ve sahil güvenlik ekibinin Cape sularında ceset aramalarına devam ettiği yazıyordu. Ancak *Cape Cod Times* gazetesinde, cesedini bulmanın Hawthorne kıyılarındaki güçlü akıntılar nedeniyle pek mümkün olmayacağı yazıyordu.

İyice düşününce, bu kadar kısa sürede bulacağı en iyi ölüm buydu.

Kendini dalgalara atmadan önce aşırı dozda almış gibi göründüğü ilaç reçetesinden, denizci dükkanındaki satıcı çocuğa karşı sergilediği unutulmaz kaba davranışa kadar ölümüne dair tüm detayların toparlanmış olduğunu ümit ediyordu.

Yerel polisi, cesedine otopsi uygulanmadan inandıracak kadar yeterli diye düşündü. Rumplestiltskin için de Ricky'yle ilgili yapmış olduğu planda başarılı olduğunu inandıracak kadar yeterli olmasını umuyordu.

Kendi ölüm ilanını okumanın tuhaflığı, içinde başa çıkmakta zorlandığı bir kargaşa yarattı. Rumplestiltskin'in hayatında girdiği andan itibaren, okyanusun kıyısına inerken ıslak kumda dikkatlice bıraktığı ayak izlerine kadar geçen on beş günlük sürede yaşamış olduğu zorluklar Ricky'yi hiçbir psikiyatrik konunun ele almadığı bir aşamadan geçirmişti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Okyanusa attığı ilk adımla, suyun ayak parmaklarını yalamaya başlamasıyla içine korku, haz, karmaşa gibi çelişkili duygular dolmuştu, eline almış olduğu avuç dolusu hapları okyanusa fırlattı, suyun içinden yüz metre kadar metre kadar ileriye yürüyüp sudan çıktı, böylece çıkmış olduğu yerdeki ayak izleri polis ve ortadan kayboluşunu inceleyen hiç kimse tarafından fark edilmeyecekti.

Ardından gelen saatler Ricky'nin hafızasında bir tür kabus oluşturmuştu, kötü bir rüyanın ardından uyandıktan sonra etkisinde kaldığınız ve gün içinde attığınız her adımla içinize huzursuzluk çöktüren türdendi. Ricky kendisini tepede birisi tarafından yakalanmaması için hızla giyinirken görebiliyordu. Koltuk değneklerini çantaya bağlayıp çantayı da sırtına takmıştı. Lobster Shanty restoranın önündeki park alanına yaklaşık on kilometrelik bir koşuydu, saat altı Boston ekspres otobüsüne binmek için oraya sabah olmadan ve onu kimse görmeden varması gerekiyordu.

Ricky oraya hızla koşarken rüzgarın ciğerlerini yaktığını hissedebiliyordu. Her yer zifiri karanlıktı, ayakları yola hızla çarparken bunu kömür madeninde koşmaya benzediğini düşünüyordu. Birisinin onu görmesi durumunda hayata tutunduğu incecik ip kopardı, bu nedenle otobüsün kalkacağa yere koşarken attığı her adımla hızlanıyordu.

Park alanına vardığında hiç kimse yoktu ve restoranın köşesindeki gölgenin altına gizlendi. Orada çantasına bağladığı kol değneklerini çözdü ve kolunun altına aldı. Birkaç saniye sonra uzaktan gelen siren seslerini duydu. Yangının geç fark edilmiş olmasından memnun olmuştu. Kısa bir süre sonra arabalar park yerinde yanaşıp otobüsün gelmesini bekleyecek olan yolcuları indirmeye başladılar. Yolcular kanşıktı, çoğunluğu genç ve orta yaşlılardan ve Boston'a iş için dönen, rahat olmasına karşın otobüs yolculuğu yapacaklarından dolayı memnun olmayan iş adamlarından oluşuyordu. Ricky arka tarafta duruyordu, Cape'in nemli ve soğuk sabahında yorgunluk ve korku terleri içerisinde bekleyen tek kişi olduğunu düşünüyordu. Otobüs birkaç dakika

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sonra geldiğinde Ricky koltuk değnekleriyle beraber otobüse binmek için sıraya girdi. İki genç adam kenara çekilip Ricky'nin basamaklardan zorlanarak çıkmasına müsaade ettiler, Ricky bir gün öncesinden satm almış olduğu bileti şoföre gösterdi.

Otobüsün arka koltuğuna geçip oturduğunda Virgil ya da Merlin'in ya da intiharını araştırması için Rumplestiltskin tarafından tutulmuş ve ölümünden şüphe duyan kişilerin sabah kalkan otobüsün şoförünü veya yolculardan birini sorgulayacaklarını, sorgulanan otobüs şoförünün ve yolcuların hatırladıkları ise koyu renk saçlı ve koltuk değnekleri olan bir adam olacağını ve otobüsün kalktığı alana koşarak geldiğini hiç bilmeyeceklerini düşündü.

Durham'a giden otobüs iki saat gecikme yapmıştı. Bu sürede bir ofis binasının önünde bir çöp konteynır bulana kadar güney caddedeki otobüs terminalinden iki blok öteye yürümüştü. Koltuk değneklerini o konteynıra attı. Ardından istasyona geri dönüp başka bir otobüse bindi.

Durham'ın bir avantajının olduğunu düşünmüştü: Oraya daha önce hiç gelmemişti, orada yaşayan ve yaşamış olan hiç kimseyi tanımıyordu ve ayrıca şehirle de hiçbir bağlantısı yoktu. New Hampshire'daki araba plakalarındaki eyalet sloganını özellikle beğenmişti: Özgür Yaşa Ya Da Öl. Bunun kendisine son derece uyan bir slogan olduğunu düşündü.

Merak ediyordu: Kaçtım mı?

Öyle olduğunu düşünüyordu, ama emin değildi.

Ricky pencereye gitti ve yine tanımadığı karanlığa baktı. Yapacak çok şey var daha, dedi kendine. Motel odasının ötesindeki karanlığı ararken camda sadece kendi yansımasını görebildi. Artık Doktor Frederick Starks diye biri yok, dedi kendine. Başka biri var artık. Derin bir nefes aldı ve yapması gereken ilk şeyin kendisi için bir kimlik oluşturmak olduğunu anladı. Bunu yaptıktan sonra kış için kendisine daha kalıcı bir ev bulabilirdi. Kalan parasına para ekleyebilmesi için bir işe ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Gizliliğini ve ortadan kayboluşunu sağlamlaştırması gerektiğini biliyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky masaya doğru baktı. Rumplestiltskin'in annesinin ölüm belgesini, eski sevgilisinin öldürülmesiyle ilgili polis raporunu ve Columbia Presbyterian hastanesinde çalışmış olduğu aylarda ondan yardım istemek için gelen ve yardım edemediği kadının doldurmuş olduğu belgenin kopyasını saklıyordu. Bir ihmal için yeterince büyük bir ceza çektiğini düşündü kendi kendine.

Ceza kesilmişti ve geri dönemiyordu.

Ama Ricky'nin kalbi taş kesilmişti, şimdi benim de kesece-ğim bir ceza var diye düşündü.

Onu bulacağım dedi kendine kararlılıkla. Sonra bana yaptıklarının aynını ben de ona yapacağım.

Ricky duvara doğru yürüdü ve ışıkları kapatarak odayı karanlığa bürüdü. Arada sırada geçen arabaların far ışıklan odaya süzülüyordu. Altında iğrenç bir şekilde gıcırdayan yatağa uzandı.

Bir zamanlar hayat kurtarmayı öğrenebilmek için çok çalışmıştım.

Şimdi bir hayat almak için çok çalışmalıyım.

Ricky, duygularına ve düşüncelerine kabul ettirebildiği örgütleme mantığıyla kendisini şaşırtmıştı. Yeni bırakmış olduğu psikanaliz mesleği, insan kişiliğinin özünün değişebilme özelliğiyle belki de tıbbın tüm dalları içerisinde en yaratıcı olandır.

Fark edilebilir ve terapi sırasında tedavileri kabul edilmiş hastalıkların var olmasının yanı sıra, hastalıkların her biri bireyselleşmiştir, çünkü hiçbir üzüntü bir diğerine tam olarak benzemez.

Ricky, yıllarını psikanalist tarafının esnekliğini öğrenmek ve mükemmelleştirmekle geçirmişti, çünkü herhangi bir gün, aynı veya farklı bir sıkıntıya sahip herhangi bir hastanın kapıdan girebileceğini biliyordu. Bu nedenle en uç ruh ve duygu değişimlerine hazırlıklı olması gerektiğini anlamıştı. Asıl problemin, yıllar boyunca koltuğun arkasında geliştirmiş olduğu yeteneklerin gücünü bulup hayatını tekrar kazanmak gibi tek bir amaca nasıl çevirebileceğini düşünüyordu.

Eski kimliğine dönmesiyle ilgili hayaller kurmasına engel

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

oluyordu. New York'taki evine dönüp rutin hayatına yeniden başlayacağı gibi pembe hayallere yer yoktu. Amaç bu değildi. Amaç, hayatını mahveden adama yaptıklarını ödetmekti.

Ona yaptıklarının cezasını ödettikten sonra kim olmak isterse olabilirdi. Rumplestiltskin hayaleti hayatında olduğu sürece, Ricky bir an bile huzurlu ve özgür olamayacaktı.

Bundan hiçbir şüphesi yoktu.

Ancak Rumplestiltskin'in Ricky'nin intiharına ikna olup olmadığından henüz emin değildi. Ricky, kendisi ve hedefteki masum akrabası için sadece zaman kazanmış olabileceğini de hesaba katıyordu. Çok karışık bir durum olduğunu biliyordu. Rumplestiltskin bir katildi. Ricky, adamın kendi yaratmış olduğu oyunda artık adamdan daha iyi oynaması gerekiyordu.

Bunu biliyordu: Bir zamanlar olduğu adamdan tamamıyla farklı olan yepyeni bir adam olmuştu.

Bu yeni kişiyi, bir zamanlar Doktor Frederick Starks olarak tanınan adamın hâlâ var olduğunu gösterebilecek olan tüm belirtilerden kaçınarak oluşturmalıydı. Kendi geçmişinden mahrum kalacaktı. Rumplestiltskin'in nerede tuzak kurmuş olabileceğini bilmiyordu, ama Cape Cod sularında sürüklenmediğini gösterecek en ufak belirti olması durumunda bir tuzağın beklediğini biliyordu.

Yeni bir isme, uydurulmuş bir geçmişe ve inandırıcı bir hayata ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ricky bu ülkede birincil ve en önemli olarak teşkil ettiklerinin aslında sayılardan ibaret olduğunu fark etti. Sosyal güvenlik numaralan. Banka hesap ve kredi kartı numaralan. Vergi numaraları. Ehliyet numaraları. Telefon numaraları ve ev adresleri. Düzenlenmesi gerekenlerin başında bunlar vardı. Ardından bir iş, ev bulması ve inanılır ama gerçek kimliğini gizli tutan bir dünya oluşturması gerekiyordu. Küçük ve önemsiz bir kişilik olmalıydı, bu kişiliği oluşturduktan sonra intihar etmesi için onu zorlayan adamın izini sürmeye başlayabilecekti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Yeni kimliği için bir geçmiş ve kişilik oluşturması onu endişelendirmiyordu. Ne de olsa gerçek olaylarla taklitlerin öze olan etkileri arasındaki bağlantılar konusunda uzmandı. Onu asıl düşündüren konu, yeni Ricky'yi inandırıcı kılacak olan sayılan tam olarak nasıl yaratacağıyla ilgiydi.

Bu konudaki ilk denemesi başarısız olmuştu. New Hampshire Üniversitesi'nin kütüphanesine gittiğinde, kapıda duran güvenliği geçmek için kimlik kartının olması gerektiğini keşfetmek durumunda kalmıştı.

Kitap yığınları arasında gezinen öğrencileri bir süre özenerek seyretti. Ancak Jones Caddesi'nde çok daha küçük olan ikinci bir kütüphane daha vardı. İlçe kütüphanesinin bir bölümüydü, üniversitenin büyüklüğüne ve sessizliğine sahip olmasa bile, Ricky'nin ihtiyacı olan şeye yani kitap ve bilgilere sahipti. Ayrıca ikinci bir avantajı daha vardı: Kapısı herkese açıktı. İsteyen herkes girip, iki katlı alçak tuğla binanın içerisine serpilmiş olan deri koltuklarda oturup istediği gazeteyi, dergiyi ya da kitabı okuyabilirdi. Ancak kitap alabilmek için kart gerekiyordu. Kütüphanenin başka bir avantajı daha vardı: Bir duvar kenarında uzunca bir masa ve üzerinde kurulu dört bilgisayar vardı. Bilgisayar kullanımıyla ilgili uzunca bir kural listesi asılıydı, kuralların ilki ilk gelenin bilgisayarı kullanabileceğini belirterek başlıyordu. Ardından kullanım talimatları geliyordu. Fakat bir kitabı geri vermek için kartının olması gerekiyordu.

Ricky bilgisayarlara bakıp ona faydalı olabileceklerini düşündü. Nereden başlayacağından emin değildi, yeni aygıtlar konusunda eski bir tutumu vardı, bir zamanlar konuşmaların adamı olan Ricky kitap raflarına yöneldi ve bilgisayarla ilgili bölümü aramaya başladı. Bu bölümü bulması birkaç dakikadan uzun sürmedi. Kitapların sırtından başlıklarını okuyabilmek için başını hafifçe eğdi, kısa bir süre sonra aradığını şu başlık altında buldu: Evde Bilgisayar Kullanımına Başlangıç - Bilgisi Olmayanlar ve Korkanlar için.

Kendini tekli deri koltuğuna attı ve okumaya başladı. Kitaptaki yavan yazı sinir bozucu ve iç bayıltıcıydı, gerçek geri zekalılar için

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yazılmış diye düşündü. Ama kitap bilgi doluydu ve Ricky biraz daha zeki olsaydı çocuksu bir kelime olan formasyonun onun gibi insanlar için tasarlanmış olduğunu anlardı, çünkü on bir yaşındaki sıradan bir çocuk bile sayfada yazılı olan her şeyi biliyordu.

Kitabı bir saat boyunca okuduktan sonra bilgisayarların olduğu sıraya doğru gitti. Yaz sonunda, hafta içi erken bir saatti ve kütüphane neredeyse boştu. Tüm alan ona aitti. Makinelerden birini açtı ve yaklaştı. Duvarda daha önce de görmüş olduğu kullanım talimatları listesi asılıydı, diğer bölümleri atlayıp internete nasıl bağlanıldığını açıklayan talimatların olduğu bölüme geldi. Yazılı talimatları uyguladı ve önündeki ekran birden canlanıverdi. Tuşlara basıp talimatları uygulamaya devam etti ve birkaç saniye içinde sanal dünyaya tam anlamıyla bir giriş yaptı. Rehberde yazdığı gibi arama motorunu açtı ve şu sözcük grubunu yazdı: *Sahte Kimlik.*

Bir saniye tamamlanmadan bilgisayar bu kategoride 100,000'den fazla giriş olduğunu yazdı ve Ricky en başından okumaya başladı.

Günün sonunda Ricky yeni kimlik oluşturma işinin hızla artmakta olan bir iş olduğunu öğrenmişti. Dünyanın her yerinde ona hemen hemen her tür sahte belgeyi YENİLİK adı altında sağlayacak olan onlarca şirket vardı. Kaliforniya ehliyeti satmayı teklif eden Fransız şirketinde net bir şekilde bir suç olduğunu düşündü. Ama bu kadar netken yasalara da aykırı değildi.

Yerler ve belgelerle ilgili bir liste yaptı, uydurmaca bir portföy oluşturdu. Neye ihtiyacı olduğunu biliyordu, ama bunları elde etmek biraz güçtü.

Sahte kimlik arayan insanların zaten sahte bir kişi olmuş olduklarını çabuk anladı.

O olamamıştı.

Hâlâ cebinde parası ve harcayabileceği yerler vardı. Ama bu yerlerin hepsinin sanal dünyada olması bir sorundu. Sahip olduğu nakit para bir işe yaramazdı. Hepsi kredi kartları numarası istiyordu. Ama onun kredi kartı yoktu. Elektronik posta adresi

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

istiyorlardı. Onun elektronik posta adresi yoktu. Malzemeleri teslim edecekleri bir ev adresi de istiyorlardı. Onun ev adresi de yoktu.

Ricky bilgisayarda farklı bir şey arattı ve kimlik bilgileri hırsızlıkları hakkında okumaya başladı. Bunun Amerika'da artan bir suç sektörü olduğunu keşfetti. Dehşet hikayeleri birbiri ardına okudu, bir sabah uyandıklarında hayatlarının vicdansız birinin onların adına borç yapmasından ötürü mahvolmuş olan insanların hikayeleri.

Ricky'nin kendi banka ve komisyonculuk hesaplarının nasıl boşaltıldığını hatırlamak zor olmadı, Rumplestiltskin'in bunu gayet kolay bir yöntemle, sadece Ricky'ye ait birkaç numarayı elde ederek yaptığından tahmin ediyordu. Bu, aradığında eski vergi iadelerinin neden yerinde olmadığını açıklıyordu. Sanal dünyada başka biri olmak pek zor değildi. Kim olursa olsun, gelen kredi kartı başvuru ve işlemlerini içeren mektupları bir daha asla çöpe öylesine atmayacaktı.

Ricky bilgisayardan uzaklaştı ve kütüphaneden çıktı. Güneş tepedeydi ve havada hâlâ yaz sıcağı hakimdi. Kendisini önünde küçük ve çocuk oyuncakları saçılmış olan iki katlı ahşap evlerinin olduğu yerleşim alanında bulana kadar amaçsızca yürümeye devam etmişti.

Görünmeyen arka bahçelerin birinden gelen genç bir ses duyabiliyordu. Cinsi olmayan bir köpek, yatmakta olduğu çimlerin üzerinden kafasını kaldırıp baktı, bir iple tasmasından kalın bir meşe ağacı gövdesine bağlanmıştı. Köpek Ricky'yi görünce kuyruğunu hızla sallamaya başladı, sanki Ricky'yi gelip kulaklarını kaşıması için davet ediyor gibiydi. Ricky etrafına bakındı, sokak boyunca ağaçlar dizilmişti ve ağaçların yapraklı dallan kaldınma gölgelerini vurarak karanlık alanlar oluşturuyordu. Hafif bir meltem yeşilliklerden dalgalanarak geçti, durmadan önce kaldırımdaki karanlık çizgilerin ve beneklerin yerlerini ve şekillerini değiştirdi. Birkaç adım daha ilerledi ve bir evin penceresinde elle yazılmış bir ilan gördü: KİRALIK ODA. BURADAN BİLGİ ALABİLİRSİNİZ.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky ilerlemeye başladı. İşte ihtiyacım olan şey bu, dedi kendi kendine.

Sonra aniden durdu.

Benim bir adım yok. Geçmişim yok. Referanslarım yok.

Evin yerini aklına kazıdı ve yürümeye devam ederken düşündü: Birisi olmam gerek. İzi sürülemeyecek biri. Yalnız, ama gerçek biri.

Ölü bir insan hayata dönebilir. Ama bu bir soru ortaya atar, kumaşta deşifre edilebilecek küçük bir delik. Hayal gücünden sahte bir kişi hemen yaratılabilir, ama bu da soru işaretleri oluşturur.

Ricky'nin sorunu suçlularınkinden, nafaka ödemekten kaçınan adamınkinden, takip edilmekten korkan eski çete üyelerinkinden ve dayakçı kocalarından kaçan kadınlarınkinden çok daha farklıydı.

Hem ölmüş hem de hayatta olan biri olması gerekiyordu.

Ricky bu çelişkiyi düşündü ve güldü. Kafasını geriye doğru yaslayıp yüzünü parlak güneşe verdi.

Ne yapacağını kesinlikle biliyordu.

* * *

Ricky'nin askeri malzeme satan bir mağaza bulması uzun sürmedi. Mağaza, otobüs hattı üzerindeki vasat bir alışveriş merkezindeydi. Alışveriş merkezinin önündeki yollar çakıl kaplıydı, alçak kare şeklinde binalar vardı, boyası solmuş ve kabarmıştı. Tam olarak eski ve harabe değildi, ama park alanının asfaltındaki çatlaklar ve temizlenmemiş çöp kutulanyla ihmal edilmiş olduğunu gösteren bir yerdi. Askeri malzeme dükkanı bembeyaz boyanmıştı ve öğle güneşinde parlıyordu. İçerisi bir depodan farksızdı, bir duvarında tost makineleri ve ızgaralar gibi küçük ev aletleri vardı, mağazanın ortasında ise askılarda sallanan bağışlanmış kıyafetler vardı. Birkaç genç askılardaki kıyafetleri inceliyordu; eskimiş, bol pantolonlar ve benzer özellikte başka

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kıyafetler arıyorlardı. Ricky arkalarına yanaşmış aynı kıyafetlere bakıyordu, ilk bakışta kimsenin askeri bir mağazaya kahverengi veya siyah rengin dışında kıyafet bağışlamadığını düşündü, bu hayal gücüne uyuyordu.

Aradıklarını çok çabuk buldu, ayak bileklerine kadar uzayan yırtık pırtık yün bir palto, eski püskü bir kazak ve kendisine iki beden büyük olan bir pantolon. Her şey ucuzdu, ama satılanların en ucuzunu seçti. Ayrıca en hasar görmüşlerini ve New England'ı saran sıcak yaz havaya en uygunsuz olanları seçti.

Kasada, kalın bir gözlük takan ve mağazadaki bağışlanmış olan kahverengi ve siyah kıyafetler arasında sırıtan kırmızı bir tişört giyen yaşlı bir gönüllü çalışıyordu. Adam paltoyu burnuna getirip kokladı.

"Bunu istediğinden emin misin arkadaşım?"

"Evet, bu şey," diye cevap verdi Ricky.

"Çok kötü bir yerde saklanmış gibi kokuyor," diye devam etti adam. "Bazen çöplüğe atılması gereken şeyler getiriyorlar. Çok daha iyi şeyler var, biraz daha bakınsana. Bu aldığın berbat kokuyor ve askıya asmadan önce önündeki yırtıkların dikilmesi gerekirdi."

Ricky kafasını salladı. "Bu tam ihtiyacım olan şey," dedi.

Adam omuz silkti, gözlüğünü düzeltip fiyat etiketine baktı. "Bunun için belirlemiş oldukları on dolan istemiyorum senden, üç dolara ne dersin? Bu çok daha uygun olur. Tamam mı?"

"Çok iyisin," dedi Ricky.

"Ya, bu çöpü neden istiyorsun ki?" diye sordu adam kaba bir meraklılıkla.

"Bir tiyatro oyunu için," diye yalan söyledi Ricky.

Yaşlı adam başını salladı. "Umanm oyunun yıldızı için değildir, çünkü bu paltoyu bir kere koklarlarsa sahne kıyafetlerinden sorumlu olan kişiyi atarlar." Adam yapmış olduğu espriye hırlayarak güldü, kesik kesik nefes alıyordu, eğlenmişten çok yorgun düşmüş gibiydi. Ricky yalancıktan gülerek adama eşlik etti.

"Oyunun rejisörü gidip eski püskü bir şey almamı söylemişti,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sanırım onu vuracak," dedi. "Ben sadece ayak işlerine bakıyorum. Küçük tiyatro topluluğu, anlarsın ya. Pek paraları yok…"

"Torba ister misin?"

Ricky başını salladı, satın aldıklarını kolunun altına koyarak mağazadan çıktı. Bir otobüsün alışveriş merkezinin köşesindeki durağa yaklaştığını gördü ve yakalamak için acele etti. Acele ettiği için her yerinden ter boşalmıştı, kendini arka koltuğa attıktan sonra poşetin içine uzanıp almış olduğu kazakla alnındaki ve kolunun altındaki teri sildi.

Aynı akşam moteline varmadan önce, satın aldığı kıyafetleri küçük bir parka götürüp ağaçların dibindeki kum ve pislikle iyice ovaladı.

Sabahleyin yeni satın aldığı eski ürünleri kahverengi poşetine geri koydu. Kalan diğer kıyafetlerini, Rumplestiltskin'le ilgili belgeleri, gazeteleri ve diğer eşyalarını sırt çantasına tıktı. Moteldeki görevliyle hesabını kapattı, adama birkaç gün sonra muhtemelen döneceğini söylemesi adamın yoğun bir şekilde odaklanmış olduğu gazetenin spor sayfasından başını kaldırıp bakmasını sağlamadı.

Öğlene doğru, Ricky'nin de artık bildiği gibi Boston'a giden bir servis vardı. Her zamanki gibi arka koltuklardan birine sindi, yalnızlığını ve gizliliğini her adımla korumak için yolcularla göz temasından kaçmıyordu. Boston'da en son inenin kendisi olduğundan emin oldu. Kaldırımın üzerinde asılı kalmış gibi görünen egzos ve sıcağı içine çekince öksürdü. Otobüs terminalin içinde klimalar vardı ancak havası yine de tuhaf bir şekilde kirli gibi geliyordu.

Muşamba zemine tutturulmuş ve her tarafı otobüslerinin gelmesini veya kalkmasını bekleyen sıkılmış insanlar tarafından yazılar yazılmış çizilmiş ve hırpalanmış olan sarı ve turuncu renkte sıralı koltuklar vardı.

Havaya ağır bir kızartma kokusu sinmişti, terminalin bir tarafında çörekçinin hemen yanında hamburger büfesi vardı. Bir gazete bayisi günlük gazeteler, dergiler ve popüler ama gerçek

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

olmayan pornografik içerikli malzemeler satıyordu. Ricky, otobüs istasyonunda *US.News & World Report* ve *Hustler'* aynı anda satın alacak kaç kişinin olabileceğini düşündü.

Ricky erkekler tuvaletinin karşısındaki bulabildiği en yakın yere oturdu, girip çıkanların azaldığı bir an için bekliyordu. Yirmi dakika sonra, özellikle mavi gömleği ter içinde kalan bir polis memurunun çıkıp devriye arkadaşına eğlenerek az önce yemiş ve hazmetmiş olduğu sosisli sandviçin kötü etkilerinden bahsettikten sonra tuvaletin boşaldığından emin oldu. İki polis memuru uzaklaşırken Ricky içeri daldı, polislerin siyah kalın ayakkabıları istasyonun kirli yerlerinde tak tuk ses çıkarıyordu.

Ricky hızlıca hareket ederek kendini tuvaletlerden birine kapattı, düzgün kıyafetlerini çıkarıp askeri mağazadan almış olduğu kıyafetleri giydi. Paltosunu giyerken burnuna gelen ağır kokuyu alınca burnunu buruşturdu. Kıyafetlerini ve yirmilikler halindeki yüz dolar hariç sahip olduğu her şeyi sırt çantasına tıktı, yirmilikleri paltonun yırtığından kumaşın alt kısımlarına doğru itti, para tam anlamıyla güvende olmasa bile en azından sağlama almaya çalışmıştı.

Biraz bozuk parası kalmıştı, onları da pantolonunun cebine koydu. Tuvaletten çıkınca lavabonun üstündeki aynaya baktı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve bunun işe yaradığını düşündü.

Terminalin bir duvarında eşyaları muhafaza etmek için kilitlenen mavi dolaplar vardı. Sırt çantasını dolaplardan birine tıktı, eski eşyaları içinde taşıdığı poşeti yanına aldı. Kilide iki çeyreklik attı ve çevirdi. Sahip olduğu birkaç parçacık eşyayı kilitlemek onu huzursuz etmişti. Tam o anda sandığından çok daha fazla, hiç olmadığı kadar kapılıp gitmiş olduğunu düşündü. Elinde tuttuğu 569 no'lu dolabın anahtarı dışında onu herhangi bir şeye bağlayan hiçbir şey yoktu. Kimliği yoktu. Kimseyle bir bağlantısı yoktu.

Ricky derin nefes alıp anahtarı cebine koydu.

Otobüs istasyonundan hızla uzaklaştı, sadece kimsenin bakmadığına inandığı bir anda eğilip kaldırımdan pislik alıp saçına ve yüzüne sürdü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

İki blok ileriye yürüyene kadar alnında ve kol altlarında ter oluşmuştu, alnındaki ter damlalarını paltonun koluyla sildi.

Üçüncü bloğa geldiğinde düşündü: Şimdi olduğum kişi gibi görünüyorum. Bir evsiz gibi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ricky günlerce sokaklarda yürüdü, herkese yabancıydı.

Dış görünüşü evsiz, alkolik, uyuşturucu bağımlısı veya şizofren ya da hepsini bir arada taşıyan bir adamdı; oysa gözlerine dikkatlice bakan olsaydı, orada gerçek sefillerde bulunmayan bir özelliği, bir amacı olduğunu görürdü.

Ricky sokaktaki insanları gözlüyordu, kim olduklarını ve ne iş yaptıklarını hayal etmeye çalışıyordu. Kimliğin bir insana kazandırdığı basit zevkler için neredeyse kıskançlık duyacaktı. Newbury Street Boutiques yazıl' alışveriş torbalarıyla aceleyle koşturan kır saçlı kadın Ricky'ye bir hikaye anlatıyordu, kafasında Red Sox şapkası takan, yırtık pırtık bir kot giyen ve sırt çantasını sırtlamış bir genç ise başka bir hikaye anlatıyordu.

İş adamları, taksi şoförleri, kargocular ve bilgisayar teknisyenleri görmüştü. Köşedeki gazete bayisinden gazete alan borsacılar, doktorlar ve tamirciler vardı. En yoksul, terk edilmiş, homurdanan, sesler duyan deli kadından limuzinin arka koltuğunda oturan Armani giyen müteahhide kadar herkes oldukları kimlikleri taşıyorlardı. Ricky'nin bir kimliği yoktu.

Olduğu şeyde hem rahatlık hem de korku olduğunu fark etti. Hiçbir yere ait olmamak, görünmez olmak gibiydi neredeyse.

Bir zamanlar olduğu kişiyi bu denli başarılı bir şekilde mahveden adamdan gizlenmiş olduğu için anlık bir rahatlık olsa da, bunun geçici olduğunu biliyordu. Oluşu, bir zamanlar ondan yardım isteyen ve yardım edemediği Claire Tyson adındaki bir kadı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nın oğlu olan ama sadece Rumplestiltskin olarak tanıdığı adamla içinden çıkılamaz bir halde sarmalanmıştı, bu hatası yüzünden şu anda yalnızdı.

İlk gecesini Charles nehri köprüsünün altında eğimli bir taşın üzerinde geçirdi. Paltosunu sıkıca sardı, günün kalan sıcaklığından dolayı hâlâ çok terliyordu. Kendini duvara doğru yasladı ve geceden birkaç saat çalmaya çalıştı, sabahın erken saatlerinde uyandı, boynu ve vücudundaki her kası çok kötü durumdaydı. Ayağa kalktı ve tutulmuş bedenini esnetirken en son ne zaman sokakta kaldığını düşündü ve çocukluğundan beri hiç dışarıda kalmamış olduğunu hatırladı. Eklemlerindeki katılık bunun önerilecek bir tarafının olmadığını söylüyordu. Nasıl göründüğünü hayal etti ve kendini en adamış karakter oyuncusunun bile bu yönteme başvurmayacağını düşündü.

Charles nehrinden yükselen bir sis vardı, nehrin yataklarında pürüzsüz suyun kenarlarında asılı kalmış buğulu sis bulutları. Ricky alt geçitten çıkıp nehre bakan bisiklet yoluna yürüdü. Ayakta dikilip, suyun saten gibi görünen ve şehri dolanan eski bir daktilo şeridine benzediğini düşünüyordu. Suyun maviye dönmesi ve yanlarında uzanan binaları yansıtması için güneşin çok daha fazla yükselmesi gerektiğini söylüyordu kendi kendine. Sabahın erken saatlerinde nehrin Ricky'nin üzerinde neredeyse hipnotize edici bir etkisi olmuştu, bir süreliğine hiç kıpırdamadan durup önündeki manzarayı inceledi.

Dalgınlığı, bisiklet yolunda yere ritmik olarak şap şap diye çarpan ayak sesleri tarafından bölünmüştü. Ricky döndü ve ona doğru yan yana koşup hızla yaklaşan iki adam gördü. Parlak sporcu şortlarından ve en yeni spor ayakkabılardan giymişlerdi. Ricky adamların yaşça ona yakın olduklarını düşündü.

Adamlardan biri Ricky'ye kollarıyla hızla işaret ediyordu.

"Kenara çekil!" diye bağırdı adam.

Ricky hızla geri çekildi ve adamlar yanından koşup geçtiler.

"Yoldan çekil dostum," dedi adamlardan biri hızlı bir şekilde, Ricky'ye temas etmemesi için kenara eğildi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Kaldır bir tarafını," dedi adamlardan biri. "Tanrı aşkına!"

Ricky koşuculardan birinin duyabileceği mesafede, "Sefil Pislikler. Bir iş bulsan nasıl olur, ha?" dediğini duydu.

Arkadaşı bir şeyler daha söyledi ve güldüler, ama Ricky ne dediğini seçemedi. Adamların ardından ani bir öfkeyle bir iki adım attı. "Hey!" diye bağırdı. "Durun!"

Ricky arkalarından hızlıca bir iki adım attı. "Ben..." diye başladı. "Ben olduğumu sandığınız..."

Ama sonra düşündükleri gibi biri olabileceğini fark etti.

Ricky nehre döndü. O anda, göründüğü kişiye bir zamanlar olduğu kişiden daha yakın olduğunu anladı. Derin bir nefes aldı ve psikolojik durumunun tehlikeli bir hal almış olduğunu fark etti. Kaçıp, hayatını mahveden adamı bulup onun hayatını söndürmek için bir zamanlar olduğu adamı öldürmüştü. Hiç kimse olmaya devam ettiği takdirde bu kimliksizliğin onu yutacağını biliyordu.

O dakikalarda, Rumplestiltskin'in nefesini ensesinde hissettiği anlardaki kadar tehlikede olduğunu düşündü; Ricky ilk soruyu cevaplamak için kararlılık içinde ilerledi.

Bütün gün tüm şehirde bir barınaktan başka bir barınağa gitti ve aramaya devam etti.

Mağdurların dünyasında bir yolculuktu: Dorchester'daki bir Katolik kilisesinin arka kısmında dağıtılan sulu yumurta ve soğuk tostlarla kahvaltı etti, yakındaki bir sokakta adamların tırmıkla yaprak toplama ve çöpleri boşaltma gibi geçici işler için dolandığı bir mağazanın önünde bir saat bekledi. Oradan Charlestown'da devletin işlettiği bir bannağa gitti, buradaki görevli Ricky'nin bir devlet dairesi tarafından verilmiş bir evrakı olmadan giremeyeceğinde diretti, Ricky bunun gerçek delilerin kuruntuları kadar saçma olduğunu düşündü. Ricky sinirli bir şekilde paldır küldür yürüyerek sokağa çıktı, yol tarifi almaya çalışırken sokakta duran ve öğle yemeğindeki kalabalıkla meşgul olan iki fahişe ona güldüler. Ricky kaldırımları aşındırmaya devam etti, ağaçlı yol-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ların ve terk edilmiş binaların yanlarından geçti, birisi ona biraz fazla yaklaşınca zaman zaman mırıldanmaya başlıyordu, kendi kendine yapılan konuşmalar deliliğin sınırındaydı ve artan pis kokusuyla birleştiğinde zavallıların dışında kimsenin iletişim kurmamasını sağlayan bir silah olmuştu. Kaslan sertleşmişti ve ayakları yanıyordu, ama Ricky aramaya devam etti. Köşede duran bir polis memuru ona dikkatlice baktı ve bir adım yaklaştı ama ardından vazgeçip yanından geçti.

Akşamüstü olmuştu, güneş hâlâ sıcaklığını yaymaya devam ediyor ve şehrin sokaklarından dalgalanan bir sıcaklığın yükselmesine sebep oluyordu. Ricky bir olasılık yakaladı.

Adamın biri nehre yakın olan parkın köşesindeki çöpleri didik didik arıyordu. Aşağı yukarı Ricky'nin kilosunda ve boyundaydı, pis ve seyrek kahverengi saçları vardı. Kafasında örülmüş bir şapka, üzerinde ise yırtık pırtık bir şort, ayak bileklerine kadar uzanan yün bir hırka ve biri siyah mokasen diğeri ise kahverengi olan bir bot giymişti ayaklarına. Adam çöpleri karıştırırken bir yandan kendi kendine konuşuyordu. Ricky yaklaştığında adamın yüzündeki ve ellerinin arkasındaki doku bozukluklarını gördü. Adam çöpleri ararken sürekli olarak öksürüyordu, Ricky'yi fark etmemişti bile. On adım kadar ileride bir bank vardı, Ricky bankın üzerine oturdu. Birisi oraya gazetesini bırakmıştı, Ricky gazeteyi aldı ve adamı incelerken okuyormuş gibi görünmek için gazeteyi kaldırdı. Kısa bir süre sonra adamın çöplerden bir soda kutusu çıkardığını ve demir bir el arabasına attığını gördü, el arabası çekilen türdendi, itilen türden değildi. El arabası boş teneke kutularıyla doluydu.

Ricky adamı olabildiğince yakından inceliyordu ve kendine diyordu ki: Sadece birkaç hafta öncesine kadar doktor olan sendin. Teşhisini koy.

Adam çöpten bozuk bir teneke kutu çıkardığında neredeyse sinirinden kuduracaktı, aniden tenekeyi yere fırlatıp yakındaki çalılıklara tekmeledi.

Manik depresif diye düşündü Ricky. Ve şizofren. Sesler du-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yuyor ve ilaçlan yok, ya da en azından almak isteyeceği bir ilacı yok. Manik patlamalar yaşamaya eğilimli. Muhtemeien saldırgan özelliği de var, ama başkalarındansa kendisine daha büyük bir tehdit oluşturuyor. Doku bozuklukları sokakta yaşamaktan kaynaklan açık yaralar olabilirdi, ama aynı zamanda kaposi sarkomu da olabilirdi. AİDS de farklı bir olasılıktı. Adamın kötü öksürmelerine bakılırsa akciğer kanseri ya da verem olması da muhtemeldi. Mevsimi değilse bile zatürre de olabilirdi. Ricky adamın hayat ve ölüm için aynı çaputları giymekte olduğunu düşündü.

Birkaç dakika sonra adam çöpten işine yarayacak olan her şeyi almış olduğuna karar getirdi ve bir sonraki çöp tenekesine doğru ilerledi. Ricky oturduğu yerden adamı gözlemlemeye devam etti. Çöpleri incelemek için ayırdığı birkaç dakikanın ardından adam el arabasını arkasından sürükleyerek uzaklaşmaya başladı. Ricky adamı takıp ediyordu.

Alçak yapılı ve pislik içinde olan depolarla dolu olan Charlestown'a ulaşmalan uzun sürmedi. Kötü durumda olan herkese hizmet sunan bir yerdi. Camında kolay ve taksitli ödeme seçeneklerinin uygulandığını belirten bir yazının asılı olduğu indirimli bir mobilya mağazası vardı. İki tefeci dükkanı, bir araç gereç mağazası, vitrininde kazadan sonra kötürüm kalmış gibi görünen kolu bacağı eksik olan mankenleri olan bir kıyafet dükkanı vardı. Ricky adamın bloğun ortasındaki soluk san renkteki kare binaya gidişini izledi, binanın önünde göze çarpan bir tabela vardı: İNDİRİM SODA VE LİKÖR. Bunun altında ikinci bir tabela daha vardı, aynı yazı tipiyle yazılmıştı ve neredeyse aynı büyüklükteydi: PARAYA ÇEVRİLİR. Tabelada arka tarafı işaret eden bir ok vardı.

Teneke kutularla dolu el arabasını çeken adam binanın köşesinden döndü. Ricky peşinden gitti.

Dükkanın arka tarafında bir kapı ve pervazında benzer bir yazı vardı: ÖDEME YERİ. Kapının yanında küçük bir zil duruyordu, adam zili çaldı. Ricky saklanmak için duvann arkasına geçti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Birkaç saniye içinde kapıda bir genç belirdi. Alışveriş işlemi sadece birkaç dakika sürdü. Adam toplamış olduğu teneke kutuları verdi, genç çocuk onları saydı ve cebindeki para destesinden adama birkaç dolar verdi. Adam parayı aldı ve cebinden eskimiş, içi kağıt dolu deri bir cüzdan çıkarıp parayı içine yerleştirdi. Adam aldığı paradan bir dolarını çocuğa uzattı, çocuk bir an için kaybolduğu ve ardından elinde bir şişeyle geri döndü ve şişeyi adama verdi.

Ricky sessizce çöktü ve beton zemine oturup adamın yanından geçip gitmesini bekledi. Ricky'nin ucuz bir şişe şarap olduğunu tahmin ettiği şişe adamın kıyafetlerinin arasına çoktan zula edilmişti bile. Adam Ricky'ye kısa bir bakış attı ama Ricky başını aşağıya doğru sallandırdığı için göz temasında bulunmadılar. Birkaç saniye boyunca derin derin nefes aldı ve adamı takip etmek için ayağa kalktı.

Manhattan'dayken Ricky Rumplestiltskin'in kedileri olan Virgil ve Merlin'e fareyi oynamıştı. Şimdi aynı dengenin karşı tarafındaydı. Adama bir yaklaşıp bir uzaklaşıyordu, ona takip edebilecek kadar yakın ve çaktırmayacak kadar uzak durmaya çalışıyordu.

Artık hırkasına saklamış olduğu şişeyle silahlanmış olan adam bir amaçla, kafasında belirlemiş olduğu yöne doğru askeri bir yürüyüş edasıyla ilerliyordu.

Takip edilmekten korktuğunu açık bir şekilde belli ederek kafasını her yöne çevirip bakıyordu. Adamın sergilediği paranoyak davranışının sağlam bir nedeninin olduğunu düşündü.

Onlarca bloğu geçtiler, trafiğe girip çıktılar, içinden geçtikleri mahalleler attıkları her adımla daha da köhneleşiyordu. Alçalan güneş yollara gölgeler saçıyordu, mağazaların düşen boyalan ve eskimiş ön kısımlan Ricky'yi ve hedefini yansıtıyor gibiydiler.

Bloğun ortasında adamın duraksadığını gördü ve adam Ricky'nin olduğu yere doğru dönerken Ricky bir binanın arkasına zıplayıp saklandı. Göz ucuyla adamın aniden dar bir sokaktan aşağı indiğini gördü, iki tuğla binanın arasındaki bir çatlaktan geçti. Ricky derin bir nefes aldı ve takip etmeye devam etti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Dar yolun girişine geldi ve köşeden etrafı dikkatlice kolaçan etti. Geceyi önceden karşılayan bir yer gibi görünüyordu. Gün erkenden kısalmış ve karanlık çökmüştü, kışın asla ısıtmayan ve yazın da asla serinletmeyen hapsedici bir yer gibiydi. Ricky sadece birkaç karton kutu ve uzak köşede duran yeşil metal bir çöp konteynır görebilmişti. Dar geçidin başka bir binanın arkasında bittiğini ve bunun bir çıkmaz sokak olduğunu tahmin ediyordu.

Bir blok geride bir bakkalın ve ucuz bir içki dükkanının önünden geçmişti. Avını yarıda keserek döndü ve dükkanların yönüne doğru yürümeye başladı. Paltosunun yırtığında sakladığı yirmi doları alıp ıslak ve terli avucunda tuttu.

İlk önce içki dükkanına gitti. Küçük bir dükkandı, özel fırsatlar kırmızı boyayla ön camına yazılmıştı.

Basamağı çıktı ve içeri girmek için elini kapıya dayadığında kilitli olduğunu fark etti. Başını kaldırıp baktığında satıcının kasanın arkasında oturduğunu gördü. Tekrar kapıyı açmayı denedi kapı şıngır şıngır ses çıkardı. Satıcı ona doğru baktı ve öne eğilip bir mikrofona konuştu. Kapının yakınındaki bir hoparlörden tiz bir ses geldi.

"Siktir git buradan yaşlı pezevenk, paran yoksa defol."

Ricky başını salladı. "Param var," diye karşılık verdi.

Satıcı Ricky'nin yaşına yakın göbekli bir adamdı, oturduğu yerde hareket edince Ricky belinde bir silah taşıdığını gördü.

"Paran var mı? Emin misin? Görelim bakalım."

Ricky yirmi doları kaldırıp gösterdi. Adam kasanın arkasında oturduğu yerden parayı gördü.

"Onu nereden aldın?" dedi.

"Sokakta buldum," diye cevap verdi Ricky.

Kapı otomatiği açıldı ve Ricky içeri girdi.

"Eminim öyledir," dedi satıcı. "Pekala, iki dakikan var. Ne istiyorsun?"

"Bir şişe şarap," dedi Ricky.

Satıcı arkasındaki rafa uzandı ve bir şişe aldı. Ricky'nin daha önce içmiş olduğu şarap şişelerine benzemiyordu. Burgulu bir kapağı vardı ve üzerinde Silver Satin yazıyordu. İki dolardı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky başını salladı ve yirmi dolan uzattı. Adam içkiyi gazete kağıdına sardı, kasayı açtı; bir onluk ve iki teklik alarak Ricky'ye uzattı. "Hey!" dedi Ricky. "Eksik para verdin."

Satıcı pis pis sıntarak elini tabancasının üstüne koydu ve cevap verdi, "Sana birkaç gün önce borç verdim moruk. Sadece yaptığım iyiliği geri alıyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedi Ricky. "Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Seninle tartışacağımızı mı sanıyorsun, göt?" Adam yumruğunu Ricky'nin suratına dayadı. Ricky geri çekildi. Ona gülen satıcıya öfkeyle baktı. "Sana para üstünü verdim. Hak ettiğinden de fazlasını verdim. Şimdi defol. Kıçına tekmeyi basmadan siktir git. Eğer bu tezgahın arkasına geçmeye çalışırsan şişeni, paranı alıp kıçını tekmeleyeceğim. Ne yapacaksın?"

Ricky yavaşça kapıya doğru yürüdü. Verebileceği kaba bir cevap düşünerek döndü ve satıcının terslemesine maruz kaldı, "Ne? Ne oldu? Bir derdin mi var?"

Ricky başını salladı ve şişeyi sıkıca tutarak çıktı, satıcının arkasından güldüğünü duyabiliyordu.

Bloğun aşağısına, bakkala yürüdü. Orada da aynı şekilde selamlandı, "Paran var mı?" Adama on doları gösterdi. İçeride bulabildiği en ucuz sigarayı, çikolatalı kek ve küçük bir el feneri satın aldı. Dükkandaki satıcı çocuk satın aldıklannı plastik bir poşete attı ve alaylı bir şekilde "Güzel bir akşam yemeği," yorumunu yaptı.

Ricky tekrar kaldırıma yürüdü. Her yere gece çökmüştü. Açık kalan dükkanlardan gelen soluk ışıklar karanlığı küçük aydınlık karelerle süslüyordu. Ricky tekrar dar sokağa gitti. İçeriye olabildiğince sessiz girdi, sırtını duvara yaslayıp oturdu, bu geceden önce bu dünyada nefret edilmenin ne kadar kolay olduğunu bilmediğini düşünüyordu.

Gecenin karanlığı, onu tıpkı gün boyunca sıcaklığın yaptığı gibi sanyordu. İçine giren kaim, ağdalı bir karanlıktı. Ricky birkaç saat geçmesini bekledi. Yan hayal dünyasındaydı, bir zamanlar olduğu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kişi, hayatını mahvetmek için hayatına giren insanlar ve her şeyi tekrar nasıl ele geçireceği ile ilgili komplolar gözünün önüne geliyordu. Şehrin tanımadığı bir bölümünde, karanlık bir yerde sırtını tuğla duvarına dayamış, eşinin son halini, unuttuğu bir arkadaşını, çocukluğuna ait bir anıyı, bir Noel sabahını, ya da lise mezuniyetinde giydiği ilk smokinini ya da nikahtan önceki prova yemeğini hatırlayabilseydi iyi hissedecekti. Ama bütün bu anlar başka bir varlığa, başka bir insana aitmiş gibi çok uzaktaydı. Reenkarnasyonla pek arası yoktu, ama dünyaya yeniden başka biri olarak gelmiş gibiydi. Paltosundan artarak gelen iğrenç pislik kokusunu alabiliyordu, karanlıkta ellerini kaldırdı ve tırnak içlerinin kirle dolduğunu hayal edebiliyordu. Eskiden olsa tırnaklan kirli olduğunda bu mutlu bir gün geçirdiğini gösterirdi; çünkü bu, Cape'teki yazlığının bahçesiyle uğraşmış olduğu anlamına gelirdi.

Midesi taş gibi olmuştu, yanan çiftlik evine döktüğü benzinin ağır ağır akışını duyabiliyordu. Bu, başka bir çağdan gelen, çok uzak bir geçmişten bir arkeolog tarafından getirilen kulağındaki bir anıydı.

Ricky başını kaldırdı ve Merlin ile Virgil'in dar geçitte karşısında oturduklarını hayal etti. Yüzlerini, iri yarı avukatın ve endamlı kadının her bir ayrıntısını ve özelliğim gözünün önüne getirebiliyordu. Cehennem kılavuzu, bana söylediği buydu diye düşündü. Haklı çıkmıştı, muhtemelen kendi tahminlerinden bile daha haklı. Yönetimin üçüncü varlığını hissediyordu, ama Rumplestiltskin daracık geçitte hızla yükselen bir met cezir gibi geceyi harmanlayan gölgelerden oluşuyordu hâlâ.

Bacaklan kaskatı kesilmişti. Boston'a geldiğinden beri kaç kilometre yürümüş olduğunu bilmiyordu. Midesi bomboştu, aldığı keklerin paketlerini açtı ve ikisini de birkaç lokmada yedi. Çikolata onda ucuz bir amfetamin etkisi yaratıp güç verdi. Ricky bacaklarını kendine doğru çekti ve dar geçitteki çukura doğru döndü.

Belli belirsiz bir ses duyabiliyordu ve ne olduğunu anlamadan boynunu uzattı: Sessizce ve notlardan uzak şarkı söyleyen bir sesti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky dikkatlice sese doğru yürüdü. Yanında bir hayvan olduğunu duydu, tırmalama sesleriyle hızla kaçan bir fare olduğunu düşündü. Küçük el fenerini parmaklarının arasına aldı, ama gözlerinin zifiri karanlığa alışmasına izin veriyordu. Bu zordu ve bir iki kere tökezledi, ayaklan molozlara takılıyordu. Neredeyse düşecekti ama dengesini sağlayıp ilerlemeye devam etti.

Şarkı kesilince adamın tepesinde olduğunu anladı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu ve ardından bir soru duydu: "Kim var orada?"

"Sadece benim," diye cevap verdi Ricky.

"Sakın daha fazla yaklaşma," cevabını aldı. "Sana zarar veririm. Belki de öldürürüm. Bıçağım var."

İçkinin yaratmış olduğu gevşemeyle kelimeler ağzında yuvarlanıyordu. Ricky adamın sızıp kalacağını ummuştu ama adam tetikteydi. Ama fiziksel olarak pek ayık değildi, çünkü Ricky hiçbir hareket ya da saklanma sesi duyamıyordu. Adamın gerçekten bir silahı olduğuna inanmıyordu, fakat bundan emin değildi. Olduğu yerde kıpırdamadan durdu.

"Burası benim mekanım," dedi adam. "Defol git."

"Artık benim de mekanım burası," dedi Ricky. Sonra derin bir nefes aldı ve adamla iletişim kurabilmek için onun dünyasına girdi. Altında ne olduğunu bilmeden karanlık bir havuza dalmak gibiydi. Hoş geldin delilik, dedi Ricky, önceki hayatında ve varlığında almış olduğu eğitimin hepsini toparlayarak. Sanrı yarat. Şüphe duy. Paranoyanı besle. "Bana konuşmamız gerektiğini söyledi. Bana söylediği bu. Geçitteki adamı bul ve ona ismini sor dedi."

Adam durdu. "Sana bunu kim söyledi?"

"Kimin söylediğini düşünüyorsun?" diye cevapladı Ricky. "O dedi. Benimle konuşuyor, bana kimi bulmamı gerektiğini söylüyor, bunu yapmak zorundayım çünkü bana bunları söylüyor ve buradayım işte." Hızla saçmalıyordu.

"Seninle kim konuşuyor?" Bu soru, içkiden kafası allak bullak olan adamın ağzından karanlıkta kızgın bir biçimde çıktı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"İsmini söyleyemem, sesli söyleyemem, birisi duyabilir, şşş! Ama bana dedi ki eğer sen doğru kişiysen neden geldiğimi bilecekmişsin ve daha fazla açıklama yapmam gerekmeyecek."

Adam tereddütte kalmış gibiydi, mantıksız emirleri anlamaya çalışıyordu.

"Ben mi?" diye sordu.

Ricky karanlıkta başını salladı. "Eğer doğru kişi sensen. Sen o musun?"

Adam "Bilmiyorum," cevabını verdi. Kısa bir duraklamanın ardından ekledi, "Bende öyle düşünmüştüm."

Ricky saçmalıklarını hızla desteklemeye devam etti. "Bana isimleri söylüyor, anlıyor musun, ben de onları bulup soruları sormak zorundayım, çünkü doğru olanı bulmalıyım. Benim yaptığım bu, hep, tekrar tekrar, yapmam gereken de bu, sen doğru kişi misin? Bunu öğrenmem gerekiyor, anlıyor musun? Aksi takdirde bunların hepsi boşa gidecek."

Adam duyduklarını anlamaya çalışıyordu. "Sana güvenebileceğimi nereden bilebilirim?" diye geveledi.

Ricky hemen cebinden küçük el fenerini çıkardı ve küçük bir çocuğun kamp ateşinin başında arkadaşlarını korkutacağı biçimde çenesinin altına tuttu. Ricky el fenerini yaktı, sonra aniden adama çevirdi, birkaç saniyede etrafı inceledi. Adamın sırtını duvara yaslamış olarak ve elinde bir şarap şişesiyle uzanmış olduğunu gördü. Adamın yanında bir moloz ve evi olduğunu tahmin ettiği bir karton kutu vardı. El fenerini kapattı.

"İşte," dedi Ricky olabildiğince güçlü bir ifadeyle. "Başka kanıta ihtiyacın var mı?"

Adam kaydı. "Net düşünemiyorum," diye yakındı. Kafam acıyor."

Ricky bir an için hiç düşünmeden aşağı uzanıp istediği şeyi almak istedi. Elleri şiddet korkusuyla kapandı. Adamla orada baş başa olduğunu ve onu bu noktaya getirenlerin şiddet kullanmaktan çekinmemiş olduklarını düşündü. Bu dürtüsüne karşı çıkması büyük bir kontrol gerektirdi. İstediği şeyin ne olduğunu biliyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du, adamın da bunu ona vermesini istiyordu. Ricky "Bana kim olduğunu söyle!" diye yarı bağırıp yarı fısıldadı.

"Yalnız kalmak istiyorum," diye yalvardı adam. "Ben hiçbir şey yapmadım. Artık burada olmak istemiyorum."

"Sen doğru kişi değilsin," dedi Ricky. "Bunu söyleyebilirim. Ama emin olmam gerek. Bana kim olduğunu söyle."

Adam hıçkırarak ağlıyordu. "Kimi istiyorsun?"

"Adını. Adını öğrenmek istiyorum."

Ricky adamın söylediği her kelimenin ardında gözyaşları oluştuğunu duyabiliyordu. "Söylemek istemiyorum," dedi. "Korkuyorum. Beni öldürecek misin?"

"Hayır," dedi Ricky. "Sana zarar vermeyeceğim, bana kim olduğunu söyle."

Adam durdu, bu soruyu düşünüyor gibiydi. "Benim bir cüzdanım var," dedi sessizce.

"Onu bana ver!" dedi Ricky sertçe. "Emin olmanın tek yolu bu!"

Adam kaşındı ve güçlükle cebine uzandı. Ricky karanlığa neredeyse hiç alışmamış olan gözleriyle adamın ona bir şey uzattığını gördü. Ricky cüzdanı kaptı ve cebine attı.

Adam o anda ağlamaya başladı. Ricky ses tonunu yumuşattı.

"Artık endişelenmen gerekmiyor," dedi Ricky. "Seni şimdi rahat bırakacağım."

"Lütfen," dedi adam. "Hemen git."

Ricky uzandı ve içki dükkanından satın aldığı ucuz şarabı çıkardı. Ayrıca paltosuna sıkıştırdığı yirmi doları da çıkardı. Parayı ve şarabı adama doğru fırlattı. "Al," dedi. "Doğru adam olmadığın için bunlar sana, ama bu senin suçun değil ve kendisi seni rahatsız ettiğim için bunu telafi etmek istiyor. Bu adil mi?"

Adam şişeyi aldı. Bir süre cevap vermedi, ardından başını sallayarak onayladı. "Sen kimsin?" diye sordu Ricky'ye, ses tonunda hâlâ korku ve kafa karışıklığı vardı.

Ricky içten içe gülüp klasik eğitimin hâlâ yararları olduğunu düşündü. "Adım Noman," dedi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Norman?"

"Hayır. Noman. Sana birisi gelip bu gece seni kimin ziyaret ettiğini sorarsa Noman diyeceksin." Ricky, devriye gezen her polisin, bu hikaye için, yüz yıllar önce tehlikeli ve garip bir dünyaya sürüklenen bir adam olan Polyphemus'un tek gözlü kardeşlerinin hikayesindeki gibi sabırlı olacağını tahmin ediyordu. "İçkini iç ve yat, uyandığında her şey aynı olacak."

Adam ağlayarak inledi. Ama sonra şişeden kocaman bir fırt aldı.

Ricky kalktı ve dar geçitten aşağıya dikkatlice yürümeye başladı, ihtiyacı olan şeyi ne çalmış ne de satın almış olduğunu düşünüyordu. Doğru olanı yaptığına ve bunun oyunun kuralları içinde olduğuna inandırdı kendini. Tabii ki oyun oynadığından Rumplestiltskin'in haberi yoktu. Ama kısa sürede haberi olacaktı. Ricky karanlıktan çıkıp zayıf ışıklan olan şehrin caddelerine doğru yürüdü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ricky otobüs terminaline varmadan ve kıyafetlerini depolamış olduğu dolaptan almadan adamın cüzdanını açmadı, otobüs terminaline gitmesi için iki metroya binmesi gerekti. Erkekler tuvaletinde en azından kısmen biraz temizlenmeyi başarabildi. Ellerindeki ve yüzündeki kir ve pisliği kazıdı, ılık suyla ve anti-bakteriyel sabunla ıslattığı havluyla kol altlannı ve ensesini ovaladı, yağlı saçlan ve iğrenç kokusu konusunda orada bir şey yapamadı, bunlan ancak uzun bir duş giderebilirdi. Kirli kıyafetlerini en yakın çöp kutusuna attı ve sırt çantasında sakladığı pantolonunu ve gömleğini giydi. Aynadaki görüntüsüne bakıp görünmez bir çizgiden geçip geri geldiğini düşündü, artık herkese yaşıyor görünüyordu, cehennemde değildi. Plastik bir tarakla saçlannı düzeltmek görün-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

tüsüne katkıda bulundu, ama hâlâ sınırda ya da sınıra yakın ve bir zamanlar olduğu adamdan çok uzak olduğunu düşünüyordu.

Erkekler tuvaletinden çıktı ve Durham'a bir otobüs bileti aldı. Otobüsün kalkmasına bir saat vardı, bu yüzden kendisine bir sandviç ve soda alarak terminalin boş bir köşesine çekildi. Etrafına bakınıp onu kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra sandviçi kucağında açtı. Ardından cüzdanı çıkardı ve üzerini yemekle kapattı.

Gördüğü ilk şey yüzünde bir gülümseme yarattı ve içine bir rahatlık çöktü: Yıpranmış, solmuş ama okunaklı olan bir sosyal güvenlik numarası.

İsim daktiloyla yazılmıştı: Richard S. Lively.

Ricky bunu beğenmişti. Lively, işte haftalardan beri ilk defa hayatta hissediyordu. Güzel bir yanı daha vardı: Yeni bir isme alışmayı öğrenmesi gerekmiyordu, Richard ismiyle kendi ismi olan Frederick'in lakapları aynıydı.

Başını geriye yaslayıp gözlerini tepedeki floresan ışıklarına dikti. Otobüs terminalinden yeniden doğuş diye düşündü. Dünyaya tekrar gelmek için çok daha kötü yerler olduğunu düşünüyordu.

Cüzdan kurumuş ter kokuyordu ve Ricky cüzdanı hızlıca aradı. Cüzdanda pek fazla şey yoktu, ama altın değerinde bir şey olduğunu fark etti. Sosyal güvenlik numarası kartının yanında Illinois eyaletine ait süresi dolmuş bir ehliyet vardı, ayrıca St. Louis Missouri kütüphanesine ait bir giriş kartı ve üç A araba servis kartı vardı. Sürücü ehliyeti hariç hiçbiri resimli bir kimlik değildi. Ehliyette göz rengi, saç rengi, boy ve kilo gibi detaylar Richard Lively'nin flu resminin yanında yer alıyordu. Ayrıca Chicago hastanesine ait köşesinde kırmızı bir yıldız imi olan bir kimlik kartı vardı. AİDS diye düşündü Ricky. HIV pozitif. Adamın yüzündeki yaralar konusunda haklı çıkmıştı. Kimliklerin her birinde farklı adresler yazılıydı.

Ricky kimliklerin hepsini çıkartıp cebine koydu. Ayrıca iki tane koparılmış gazete kupürü vardı, Ricky katlanmış kupürle-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ri dikkatlice açtı ve okudu. İlki yetmiş üç yaşındaki bir kadının ölüm ilanıydı, diğeri ise otomobil sektöründeki işten çıkarmalarla alakalıydı.

İlkinin Richard Lively'nin annesi olduğunu ve ikincisinin de adamı sokaklara düşüren içki bağımlılığından önceki işi olduğunu tahmin ediyordu. Adamı orta batıdan doğu yakasına getirenin ne olduğunu bilmiyordu, ama bunun amaçlan için uygun bir değişim olduğunu fark etti. Adama bağlantı sağlayabilecek insanlann olasılığı önemli ölçüde azalıyordu.

Ricky iki kupürü de süratle okuyup detayları hafızasına kazıdı. Kadının ailesinden kalan sadece bir kişi olduğu yazılıydı ve görünüşe göre bu kişi Albuquerque, New Mexico'da yaşayan bir ev kadınıydı. Ağabeyinden yıllar önce vazgeçmiş bir kız kardeş, diye düşündü. Ölüm ilanında annesinin bir kütüphaneci ve bir zamanlar okul müdürü olduğu belirtilmişti. Eşinin birkaç yıl önce vefat ettiği yazılıydı. Richard Lively'nin bir zamanlar çalıştığı fabrika araba pedalları üretiyordu, aynı üretimi daha ucuza mal etmek amacıyla Guatemala'ya taşınma kararı almasıyla kapatılmıştı. Ricky bunun nadir olmayan bir umutsuzluk yarattığını ve bir insanın içkiye teslim olması için yeterli bir neden olduğuna inanıyordu. Adamın bu hastalığa nasıl bulaştığını ise bilemiyordu. Zaten gereksiz, diye düşündü. Gazete kupürlerini tekrar cüzdana tıktı ve cüzdanı en yakın çöp kutusuna attı.

Kenarı işaretlenmiş olan hastane kimlik kartı aklına geldi ve cebine uzanıp kartı çıkarttı. Kartı kırılana kadar büktü ve parçaladı. Parçaları sandviç kağıdına sardı ve çöpe attı.

Yeterince bilgi edindim, diye düşündü.

Hoparlörden otobüs saatinin geldiği anons edildi, cam bir bölmenin arkasından anonsu yapan görevlinin konuşması neredeyse hiç anlaşılamıyordu. Ricky kalktı ve sırt çantasını arkasına savurdu, Doktor Starks'ı kendi içinde derinlere gömdü ve Richard Lively olarak ilk adımını attı.

Hayatı hızla şekillenmeye başladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bir hafta içinde iki tane yan zamanlı iş bulmuştu; süt ürünleri satan bir markette akşamları beş saat çalışıyor ve başka bir markette ise sabahlan beş saat çalışıp rafları düzenliyordu, böylece öğleden sonraları kendi işlerine vakit ayırabiliyordu. İki iş yeri de pek fazla soru sormamıştı, sadece süt ürünleri satan marketin müdürü Ricky'nin bağımlılıktan kurtulma programında yer alıp almadığını sordu, Ricky bunu onaylayarak cevapladı. Müdürün de öyle olduğu ortaya çıktı, Ricky'ye planlanmış toplantılarıyla beraber tüm kilise ve hükümet binalarının listelerini verdikten sonra yeşil önlüğünü teslim edip Ricky'yi işe başlattı.

Bankada bir hesap açmak için Richard Lively'nin sosyal güvenlik numarasını kullandı ve kalan parasını hesaba koydu. Bunu başardıktan sonra bürokratik işlemlerin dünyasına girişleri kolaylaşmıştı.

Kendi imzaladığı bir formu doldurarak sosyal güvenlik kartının yenisini talep etti. Ricky, Illinois eyaletine bağlı ehliyetini değiştirip New Hampshire eyaletine bağlı bir ehliyet aldığı motorlu taşıtlar dairesindeki görevli Ricky'ye bakmamıştı bile, üstelik yeni ehliyetinde kendi resmi ve imzası, kendi göz rengi, boyu ve kilosu yazılıydı. Aynca banka bilgileri ve haberleşme için bir posta kutusu kiraladı. Kataloglar alıyordu. YMCA'da bir video kiralama kulübüne üye oldu. Yeni oyununda kimlik gerektiren her şeyi yapıyordu. Başka bir form doldurup beş dolar vererek Richard Lively'nin doğum sertifikasının bir kopyasını elde etmişti, Chicago'nun dışındaki düşünceli bir ilçe sekreteri ona kopyasını postaladı.

Kendini gerçek Richard Lively olarak düşünmemeye çalışıyordu. Sarhoş, hasta ve deli bir adamın kimliğini kandırarak almanın pek zor olmadığını düşünüyordu. Cüzdanını almak için uygulamış olduğu yöntemin onu dövmekten daha iyi olduğunu söylüyordu kendine, pek fark yoktu aslında.

Ricky dünyasını büyütürken suçluluk duygularını üzerinden silkeliyordu. Kendini Rumplestiltskin'den gerçekten kurtardığında, kimliğini Richard Lively'ye geri vereceğine dair kendine

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

söz verdi. Sadece bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Ricky küçük motel odasından çıkması gerektiğini biliyordu, bu nedenle kütüphanenin yakınında bir bölgede olan KİRALIK ODA yazısı olan evi aramaya başladı. Şansına yazı hâlâ mütevazı ahşap kaplamalı evin cammdaydı.

Evin yanında, büyük bir meşe ağacının gölgelediği küçük bir bahçe vardı. Bahçeye parlak renkli çocuk oyuncakları saçılmıştı. Dört yaşlarında olan kuvvetli bir çocuğun bahçede oyuncak kamyon ve askerlerle oynadığını gördü, birkaç adım ötede biraz yaşlı bir kadın bahçede sandalyeye oturmuş gazetesini okuyup arada çocuğa bakıyordu, çocuk oyun oynarken savaş ve motor sesleri çıkarmaya devam ediyordu. Ricky çocuğun bir kulağında işitme cihazı taşıdığını gördü.

Kadın başını kaldırıp baktığında kaldırımda dikilen Ricky'yi gördü.

"Merhaba," dedi. "Bu sizin eviniz mi?"

Kadın başını sallayarak onayladı, gazetesini katlarken çocuğun oynadığı tarafa baktı. "Evet benim evim," dedi.

"Odayla ilgili yazıyı gördüm," dedi Ricky.

Kadın Ricky'yi dikkatlice süzdü. "Biz genelde öğrencilere oda kiralarız," diye cevap verdi kadın.

"Bende bir tür öğrenciyim," dedi Ricky. "Yüksek lisans yapmak için uğraşıyorum, ama biraz ağır gidiyor çünkü geçinmek için çalışmam gerekiyor. Beni engelliyor," dedi Ricky gülümseyerek.

Kadın ayağa kalktı. "Ne lisansı?" diye sordu.

"Suç bilimi," diye yanıtladı Ricky düşünmeden. "Kendimi tanıtmalıyım. Adım Richard Lively. Arkadaşlarım bana Ricky der. Buralı değilim, aslında bakarsanız yeni geldim. Ama kalacak bir yere ihtiyacım var."

Kadın Ricky'yi süzmeye devam etti. "Aileniz yok mu? Ya da akrabalarınız?"

Ricky başını salladı.

"Hapiste miydiniz?" diye sordu kadın.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky bunun gerçek cevabının evet olduğunu düşündü. Hiçbir zaman tanışmadığım ama benden nefret eden bir adam tarafından yaratılan bir hapishane.

"Hayır," dedi Ricky. "Ama bu mantıksız bir som değil. Yurt dışındaydım."

"Nerede?"

"Meksika," diye yalan söyledi.

"Meksika'da ne yapıyordunuz?"

Ricky hızla bir şeyler uyduruyordu. "Los Angeles'ta uyuşturucu ticareti işine karışan bir kuzenim vardı, Meksika'da bir yerlerde saklandı. Onu bulmak için gittim. Korkarım altı ay boyunca taş duvarlar ve yalanlar olacak. Ama suç bilimiyle ilgilenmeme neden olan şey işte bu."

Kadın kafasını salladı. Kadının ses tonundan Ricky'nin masallarından şüphelendiği anlaşılıyordu. "Elbette," dedi kadın. "Peki, Durham'da ne işin var?"

"Sadece o dünyadan mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim," dedi Ricky. "Kuzenimi ararken pek fazla arkadaş edinmedim. O dünyadan uzak bir yerde olmamın daha iyi olacağını düşündüm ve harita bana Maine ya da New Hampshire'ı önerdi ve işte buradayım."

"Sana inanıp inanmayacağımdan emin değilim," diye karşılık verdi kadın. "Bana uydurma bir hikaye gibi geldi. Güvenilebilir olduğunu nereden bilebilirim? Referans olabilecek kimse var mı?"

"Herkes referans olup istenilen her şeyi söyler," diye cevap verdi Ricky. "Benim sesimi dinleyip, yüzüme bakıp ve biraz sohbet ettikten sonra kendi fikrinizi oluşturmanız çok daha mantıklı olabilir."

Ricky'nin söyledikleri kadını gülümsetti. "Yeni bir Hampshire'li tarzı," dedi. "Size odayı göstereyim ama hâlâ emin değilim."

"Bence uygundur," dedi Ricky.

Tavan arası bir odaya dönüştürülmüştü, kendine ait küçük bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

banyosu ve bir yatak, bir masa ve eski bir tekli koltuk sığdırılacak kadar yer vardı. Duvarda bir kitaplık ve çekmeceli bir dolap bulunuyordu. Pembe kız işi bir perdesi olan yarım ay şeklinde hoş bir penceresi vardı ve sessiz sokağa bakıyordu. Duvarlar seyahat posterleriyle süslenmişti, posterlerde Florida Keys, Vail ve Colorado'nun reklamı yapılıyordu. Bikinili bir dalgıç ve tertemiz karı tekmeleyen bir kayakçı vardı. Odanın üst kısmına ufak bir yüklük yerleştirilmiş, içine ise minik bir buzdolabı ve üzerinde küçük elektrik ocağı bulunan bir masa konmuştu. Duvara monte edilmiş rafta ise beyaz çanak çömlekler dizilmişti. Ricky etkili kullanılmış odaya baktı ve bir keşişin hücresiyle benzer özellikler taşıdığını düşündü, zaten kendini de bu dönemde öyle hayal ediyordu.

"Kendin pek fazla yemek pişiremezsin," dedi kadın. "Sadece atıştırmalık, pizza gibi şeyler. Pek mutfak ayrıcalıkları sunmuyoruz..."

"Genelde dışarıda yerim," dedi Ricky. "Zaten yemekle pek aram yok."

Kadın Ricky'yi incelemeye devam ediyordu. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz? Biz genelde öğretim yılı boyunca kiralıyoruz..."

"Bu gayet uygun," dedi. "Kontrat ister misiniz?"

"Hayır. Genelde sadece el sıkışırız. Telefon hariç diğer tüm faturaları ödüyoruz. Burada ayrı bir telefon hattı var. Bu sizin tercihiniz. Telefon şirketi ne zaman isterseniz açar. Misafir yok. Parti yok. Sesli müzik dinlemek yok. Gece abartmak yok..."

Ricky güldü ve kadının sözünü kesti. "Bir de odayı öğrencilere kiralıyorsunuz, öyle mi?"

Kadın çelişkiyi anladı. "Yani ağırbaşlı öğrenci bulursak kiralıyoruz."

"Burada çocuğunuzla yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Kadın gülümseyerek, kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bu iltifat edici bir soruydu. O benim torunum. Kızım okulda. Kendisi boşandı ve muhasebeci diplomasını almak üzere. Kızım okul-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

elayken ve çalışırken ben torunumla ilgileniyorum, yani sürekli olarak."

Ricky başını salladı. "Ben yalnız bir adamım," dedi. "Ayrıca gayet sessizim. Birkaç işte çalışıyorum ve pek artan zamanım kalmıyor. Boş zamanlarımda da ders çalışırım."

"Bir öğrenciye göre yaşlısın. Belki de fazla yaşlı."

"Öğrenmenin yaşı yoktur, değil mi?"

Kadın yine gülümsedi. Ona dikkatle bakmaya devam etti.

"Tehlikeli biri misiniz, Bay Lively? Yoksa bir şeyden mi kaçıyorsunuz?"

Ricky konuşmaya başlamadan önce cevabını düşündü. "Kaçmayı bıraktım, Bayan..."

"Williams. Janet. Oğlanın adı Evan, henüz tanışmadığınız kızımın adı ise Andrea."

"Burası kaçmayı bıraktığım yer, Bayan Williams. Hayal gücünüzün aklınıza getirmiş olabileceği gibi işlenmiş bir suçtan, boşandığım bir eşten ve avukatından ya da bir tarikattan kaçmıyorum. Tehlikeli olma konusuna gelince, tehlikeli olsam kaçar mıydım?"

"Doğru bir noktaya değindiniz," dedi Bayan Williams. "Burası benim evim, sizin de anlayacağınız gibi biz iki bekar bayanız ve bir çocuk büyütüyoruz..."

"Endişelerinizi çok iyi anlıyorum. Sorduğunuz için sizi yargılamıyorum."

"Anlattıklarınızın ne kadarına inanmalıyım bilmiyorum," diye karşılık verdi Bayan Williams.

"inanmak bu kadar önemli mi, Bayan Williams? Size başka bir gezegenden geldiğimi ve dünyanızı ele geçirmeden önce insanlarınızı ve yaşam biçimlerinizi incelediğimi söylesem bir fark yaratır mıydı? Ya da Rus bir ajan, ya da FBI'dan bir adım önde giden ve banyonuzu bomba hazırlamak için kullanan bir Arap olduğumu söyleseydim? Uydurulabilecek her tür hikaye var, ama hepsi de önemsiz. Sizin bilmeniz gereken gerçek, kendi başıma kalıp sessiz olup olmayacağım, kirayı zamanında ödeyip ödeme-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yeceğim ve genelleme yaparsak size, kızınıza ve torununuza rahatsızlık verip vermeyeceğimdir. Önemli olan bu değil mi?"

Bayan Williams gülümsedi. "Galiba sizi sevdim, Bay Lively. Ama size henüz tam olarak güvenmiyorum ve söylediklerinize çoğunlukla inanmıyorum. Fakat olaylara bakış açınız güzel; bu da ilk testi geçtiğiniz anlamına gelir. Bir aylık kira ve depozitoya ne dersiniz, ardından aylık bir sisteme geçeriz, eğer bir taraf diğer taraftan rahatsız olursa her şeyi hızlıca bir sonuca bağlarız?"

Ricky gülümsedi ve yaşlı kadının elini tuttu. "Benim tecrübelerime göre hızlı çözümler kolay elde edilmez. Ve rahatsız olmaktan kastınız nedir?"

Kadının yüzündeki tebessüm arttı ve Ricky'nin elini sıkmaya devam etti. "Rahatsızlıkla kastettiğim telefonda dokuz bir bir numaralarını tuşlamak ve sevimsiz mavi üniformalı adamlar evime geldiğinde herhangi bir şekilde onlarla muhatap durumuna düşmektir. Anlaşıldı mı?"

"Gayet net oldu, Bayan Williams," dedi Ricky. "Sanırım birbirimizi anladık."

"Bence de," diye karşılık verdi Bayan Williams.

Ricky'nin hayatı, New Hampshire'a sonbahann geldiği kadar hızlı bir şekilde rutine dönmüştü.

Markette kısa sürede bir zam almıştı ve ek sorumluluklar verilmişti. Marketin müdürü Ricky'ye onu neden hiçbir toplantıda göremediğini sorduktan sonra Ricky, kilisenin alt katında yapılan toplantılara bir iki kez katılıp, alkol tarafından mahvolmuş bir hayat hikayesi uydurmak ve ardından gelen anlayış ve kucaklamaları iki yüzlülükle kabul etmek zorunda kalmıştı. Marketteki işini seviyordu ve açık yüreklilikle olmasa bile iş arkadaşlarıyla da iyi anlaşıyordu; öğle yemeklerini beraber geçirip yalnızlığının üstünü örtecek şekilde şakalaşıyor ve gülüyordu. Envanter konusunda gayet başarılıydı, rafları yiyeceklerle doldurmanın Cape'te hastalarına yaptığı şeyden çok da farklı olmadığını düşünüyordu. Orada da rafların onarılıp yeniden doldurulması gerekiyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ekim ayının ortalarında, bir ilanda üniversiteye binanın bakımından sorumlu olacak ve yan zamanlı çalışacak bir görevli arandığını görünce bunun çok iyi bir hamle olacağını düşündü. Süt ürünleri dükkanındaki kasiyerlik işini bırakıp günde dört saat boyunca laboratuar zeminini silip süpürmeye başladı. Bu görevi o kadar itinayla yerine getiriyordu ki şefinin gözüne girmeyi başarmıştı. Ama daha da önemlisi, bu sayede ona bir üniforma ve kıyafetlerini değiştirebileceği bir soyunma dolabı ve üniversiteye girebilmesi için bir kimlik kartı verildi, bu kimlik onun bilgisayar sistemine girmesini sağlayan bir anahtardı.

Ricky, kendine bilgisayar ve kütüphane arasında yeni bir dünya oluşturmayı görev edindi.

Sanal bir isim de bulmuştu: Odysseus.

Bununla bir elektronik posta adresi edindi ve internetin sunduğu her şeye erişimi kolaylaştı. Kiralamış olduğu posta kutusunu ev adresi olarak kullanarak bir sürü hesap açtı.

Yepyeni bir insan yaratmak için ikinci bir adım daha attı. Hiç var olmamış ancak ufak para hesapları, lisanslar ve kolayca belgelenen bir geçmişle dünyada var olan biri. Bunların bazıları, örneğin yeni bir isimle sahte kimlik edinmek gibi işlemler basitti. İnternet üzerinden 'Yenilik' adı altında sahte kimlik sağlayan binlerce şirketin var olmasına bir kez daha şaşırdı. Sahte ehliyet ve okul kimlikleri sipariş etmeye başladı. Iowa Üniversitesi'nden 1970 yılında mezun olduğunu gösteren bir diploma ve Des Moines'de var olmayan bir hastaneden doğum belgesi almayı bile başardı. Kendini aynı şehirde, var olmayan bir okulun mezunlar listesine ekledi. Sahte bir sosyal güvenlik numarası uydurdu. Yeni belgelerini kuşanıp Richard Lively'ye hesap açmış olduğu bankaya rakip olan bir bankaya gitti ve ikinci bir isim altında yeni bir hesap açtı. Bu ismi düşünerek buldu: Frederick Lazarus. Kendi adı ve ölülerden geri dönen adamın ismini ise soy isim olarak kullandı.

Ricky araştırmalarına Frederick Lazarus adlı kişiyle başladı.

Çok basit bir düşüncesi vardı: Richard Lively gerçek olacak-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

tı, güven altında bir varlığı olacaktı. Evinde olacaktı. Frederick Lazarus bir hayal ürünü olacaktı. İki karakter arasında hiçbir bağlantı olmayacaktı. Richard normal hayatta var olan bir adam olacaktı. Oysa birileri gelip Frederick'i aradıklarında sadece uydurma numaralar ve sahte bir kimlik bulacaklardı. O tehlikeli olabilirdi. Suçlu olabilirdi. Risk alan bir adam olabilirdi. Ama nihayetinde bir amaç için yaratılan bir hayal ürünüydü.

Ricky'nin hayatını mahveden adamı bulmak ve yaptıklarının cezasını çektirmek gibi.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ricky, haftaların aylara dönmesini, New Hampshire kışının onu sarmalamasına ve onu olup biten her şeyden saklayan soğuk ve karanlıkta kaybolmasına izin verdi. Richard Lively olarak sürdürdüğü hayatın gayet sıradan olmasına özen gösterirken, bir yandan da diğer karakteri olan Frederick Lazarus'a özellikler eklemeye devam ediyordu. Richard Lively boş olduğu akşamlarda üniversitenin basketbol maçlarını izliyordu, ona birden güvenmeye başlayan ev sahibesinin torununa bakıcılık yapıyordu. İş yerinde örnek teşkil eden bir devamlılığı vardı, işine gösterdiği özen ve önemin dışında sergilediği şakacı ve umursamaz tavırlarıyla marketteki ve üniversitenin temizlik kadrosundaki iş arkadaşlarının saygısını kazanmıştı. Geçmişiyle ilgili soru sorulduğunda önemsiz bir hikaye uyduruyordu ya da sorulara soruyla cevap veriyordu. Bir zamanlar bir psikanalist olan Ricky, insanların onun hakkında konuştuklarını zannederken aslında kendileri hakkında konuşmalarını sağlamak konusunda uzman olmuştu. Yalan söylemenin onun için ne kadar kolay olduğunu düşününce şaşırıyordu.

İlk önce bir barınakta gönüllü olarak çalıştı ve ardından bunu başka bir gönüllü işi daha bulmak için kullandı. Haftada iki gece,

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

akşam saat ondan sabah ikiye kadar gönüllü olarak intiharı önleme yardım hattında çalışıyordu ve bu en ilginç işiydi. Genelde gccelerini büyük bir stres ve baskı altında kalan ya da zorlu kişilerle olan ilişkileri nedeniyle sorunlar yaşayan genç üniversite öğrencileri ile yumuşak bir ses tonuyla konuşarak geçiriyordu.

Bunun, psikanalist becerilerini köreltmemek için iyi bir yol olduğunu düşünüyordu. Bir öğrenciyi düşüncesizce hareket etmemesi ve yardım alması için üniversitenin kliniğine gelmesine ikna ederek telefonu kapattığında, bunu yirmi yıl önce yardım istemek için dinlemediği şikayetlerle ve göremediği tehlikelerle nefret ettiği klinikte yanma gelen Claire Tyson ile ilgili bir nevi bir günah çıkarma olduğunu düşünüyordu.

Frederick Lazarus farklı biriydi. Ricky bu karakteri kendini bile şaşırtan bir kalpsizlikle yaratmıştı.

Frederick Lazarus spor kulübüne üyeydi, yürüyüş bandında kilometrelerce yürüyor, ardından ağırlık çalışarak her gün sağlık ve güç kazanıyordu. Bir zamanlar zayıf ve güçsüz New York'lu psikanalistin bedeni değişiyordu. Kalçası daralmış, omuzları genişlemişti. Yapayalnız ve sessizlik içinde spor yapıyordu, arada bir homurdanıyor ve ayaklarını makineye zevkle vuruyordu. Kumral saçlarını alnından alıp yana doğru tarıyor ve yapıştırıyordu. Sakal bırakmaya başlamıştı. Çabaları karşısında büyük bir zevk duyuyordu, özellikle de hızını arttırmasına rağmen nefes almakta zorlanmayınca. Spor kulübü özellikle kadınların rağbet gösterdiği kendini savunma programlan sunuyordu, bu kursa katılmak için çalışma saatlerini yeniden düzenledi. Burada vücudun hassas noktalannın nerede olduğunu, insanın nasıl düşürülebileceğini, kasık, boğaz ve surata etkili yumruklann nasıl atıldığını öğrendi.

Sınıftaki kadınlar başlangıçta onun varlığından rahatsız olmuşlardı, ancak Ricky onlar için öğrendiklerini uygulayabildikleri gönüllü bir hedef tahtası olmayı isteyince kadınlar tarafından kabul görmeye başlamıştı. En azından koruyucu kıyafet giydiği zaman onu düşünmeden pataklamak için can atıyorlardı. Ricky

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bunu kendisini geliştirmek için bir adım olarak görüyordu.

Ocak ayının sonuna doğru, Ricky bir akşamüstü buzlu ve karlı kaldırımların üstünde ayağını sürüyerek spor malzemeleri satan R&R mağazasına girdi. Mağaza üniversiteden biraz uzakta, kiraların uygun olduğu ve genelde indirimli araba tekerlekleri satan ve hızlı yıkama yağlama servisleri sunan şerit tipi alışveriş merkezindeydi. R&R'nin - harflerin ne anlama geldiğini belirten hiçbir şey yoktu - fazla yüksek olmayan kare şeklinde bir alanı vardı, içeride plastikten geyik hedef tahtaları, parlak turuncu av kıyafetleri, olta ve halatlar, ok ve yaylar vardı. Mağazanın bir duvarında çeşitli tüfekler, av çifteleri ve her tür güzellikten yoksun olan yenilenmiş saldırı silahlan asılıydı. AR-15 AK-47'lerin amacım belli eden soğuk ve askeri bir havalan vardı. Camekanlı tezgahta ise çeşitli tabancalar bulunuyordu. Çelik mavisi. Parlatılmış krom. Siyah metal.

Mağazada çalışan bir adamla çeşitli silahlann özelliklerinden konuşarak hoş bir saat geçirdi. Görevli kel, göbekli, av tişörtü giyen ve geniş belinde 38 kalibrelik taşıyan bir adamdı. Mağazadaki görevi hakkında ve tabancaların, otomatik silahların avantajlannı tartışıyorlar, büyüklükle kuvveti ve isabetle atış süratini karşılaştınyorlardı.

Mağazanın altında bir atış poligonu vardı, küçük bir duvarın ayırdığı iki şeritten oluşuyordu. Kullanılmayan, karanlık bir bovling alanına andırıyordu.

Elektronik idare edilen bir sistem elli metre ileriye arkası talaş torbalanyla desteklenen bir hedef getiriyordu. Görevli, daha önce hayatı boyunca hiç silah kullanmamış olan Ricky'ye namluyu nasıl doğrultacağını, nasıl duracağını, ellerini silaha koyup görüş açısını sadece kendisi ve hedefi arasında kalması için nasıl daraltacağını, parmağını tetiğe nasıl dayayacağını ve hedefine nasıl odaklanacağını hevesle anlattı. Ricky onlarca kez ateş etti, 22'lik otomatikle başlayıp, 357 Magnum ve polislerin kullandığı 9 mm'lik ile devam etti, ateş ettiğinde elinden koluna ve göğsüne kadar darbe yaratan ve 2. Dünya Savaşı'nda tercih edilen 45'liğe kadar hepsim denedi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

On beşlik şarjörlü 380 Ruger yan otomatikte karar kıldı. Silah kullanım tercihleri polis, kadın ve profesyonel katiller arasında farklılık gösteriyordu. Ricky, trende Manhattan'a giderken Merlin'in evrak çantasında gördüğü silahın aynısını almıştı. Sadece tabanca konusunda olsa bile eşitliğin adil olacağını düşünmüştü.

İzin formunu Frederick Lazarus ismiyle ve tam olarak bu amaç için oluşturmuş olduğu sahte sosyal güvenlik numarası ile doldurdu.

"Birkaç gün sürer," dedi şişko görevli. "Yine de Massachusetts'ten daha kolay veriyoruz. Nasıl ödemeyi düşünüyorsunuz?"

"Nakit," dedi Ricky.

"Eski alışkanlıklar," dedi görevli sırıtarak. "Plastikle ödemiyorsunuz değil mi?"

"Plastik sadece hayatınızı zorlaştınr."

"Ruger 380 ise kolaylaştınr."

Ricky başını sallayarak onayladı. "Amacı da bu zaten, değil mi?"

Görevli evrak işlemlerini tamamlarken başını salladı. "Özellikle basitleştirmeyi düşündüğünüz biri var mı, Bay Lazarus?"

"Bu garip bir soru oldu," diye karşılık verdi Ricky. "Patronuna düşman olan bir adam gibi mi görünüyorum? Komşusuyla kanlı bıçaklı olan biri gibi? Ya da karısı tarafından boynuzlanan birine mi benziyorum?"

"Hayır," dedi görevli sırıtarak. "Ama öte yandan buraya silah kullanmasını bilmeyenler pek fazla gelmiyor. Müşterilerimizin çoğu tanıdık; isimlerini bilmesek bile en azından yüzlerini tanıyoruz." Tekrar forma baktı. "Bunu uçakta taşıyacak mısınız, Bay Lazarus?"

"Elbette. Neden?"

"Bunu soruyorum çünkü resmi belgelerden nefret ederim."

"Kural kuraldır," diye karşılık verdi Ricky. Adam başını sallayarak onayladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Şu gerçeği hatırlatmasan olmaz sanki."

"Öğretmeye ne dersin," dedi Ricky. "Doğru dürüst kullanamayacaksam silah almamın ne manası var ki?"

Görevli başını salladı. "Bu konuda yüzde yüz haklısınız, Bay Lazarus. Çoğu insan sadece silah alarak can güvenliklerini sağlamış olduklarını düşünüyorlar. Ama bence sadece başladığı yer. İnsanlar silahlarını nasıl kullanacaklarını öğrenmeliler, özellikle hırsız yatak odanıza ya da mutfağınıza girdiği durumlarda..."

"Kesinlikle," diye araya girdi Ricky. "Korkmak istemem..."

Görevli cümlesini onun için tamamladı, "...yanlışlıkla eşinizi ya da evde beslediğiniz hayvanınızı vurmayın." Sonra güldü. "Gerçi çok da kötü olmazdı hani. Benim karımla evli olsaydınız hırsıza ardından içki ısmarlardınız. Ve geri zekalı kedi... onun yüzünden sürekli hapşırıyorum."

"Atış poligonu?"

"Açık olduğumuz ve kullanılmadığı sürece istediğiniz zaman gelip kullanabilirsiniz. Hedef sadece elli kuruş. Tek şartımız cephanenizi buradan temin etmeniz. Ve tabii ön kapıdan dolu bir silahla girmenizi de istemiyoruz. Silahınızı kılıfında saklayın. Şarjörü boş bırakın, burada doldurursunuz. Daha sonra istediğiniz kadar atış yapın. İlkbaharda ormanda atış yarışı düzenliyoruz. Belki de denemek istersiniz?"

"Kesinlikle," dedi Ricky.

"Onay gelince sizi aramamı ister misiniz, Bay Lazarus?"

"Kırk sekiz saat mi? Ben gelirim. Ya da sizi ararım."

"Fark etmez." Görevli Ricky'nin gözlerine baktı. "Bazen," dedi, "bu formlar aptalca bir hata yüzünden onaylanmadan geri gönderiliyor. Anlarsınız ya. Bana verdiğiniz bir iki numara hatalı olabilir. Bilgisayarda farklı şeyler çıkıyor, ne demek istediğimi biliyorsunuz..."

"Karışıklıklar olabiliyor, değil mi?" dedi Ricky.

"Siz çok iyi bir adam gibi görünüyorsunuz, Bay Lazarus. Evraklardaki bir karışıklıktan ötürü başvurunuzun geri çevrilmesini istemem. Bu adil olmaz." Görevli sessiz ve dikkatlice konuşu-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yordu, Ricky neredeyse adamın dediklerinden çok, ses tonunu dinliyordu. "Başvurunuzu ne tür bir görevlinin incelediğine bağlı. Bazıları numaralan özensizce öylesine bodoslama giriyor, bazıları ise işine gerçekten önem veriyor."

"Başvurunun doğru adamın önüne gelmesini istiyor gibisiniz."

Görevli başını sallayarak onayladı. "Aslında kayıtlan kimin incelediğini bilmememiz gerekiyor, ama o taraflarda birkaç dostum var..."

Ricky cüzdanını çıkardı. Tezgahın üstüne yüz dolar koydu.

Adam yine gülümsedi. "Buna gerek yok," dedi. Ama eli hemen yüzlüğün üzerine kapandı. "Doğru memurun ilgilenmesi için elimden geleni yapacağım. İşlemleri gayet hızlı ve etkili tamamlayan biri..."

"Pekala," dedi Ricky, "bu gayet faydalı olur. Gerçekten. O zaman size bir iyilik borcum olur."

"Sorun değil. Sadece müşterilerimizi memnun etmeye çalışıyoruz, hepsi bu." Görevli, Ricky'nin verdiği parayı cebine tıktı. "Tüfek ister misiniz? Özel bir dürbünlü 30 kalibrelik tüfeğimiz var. Av tüfeklerimiz de var..."

Ricky başını salladı. "Belki," dedi. İhtiyaçlarımı tekrar gözden geçirmeliyim. Yani önce ruhsatla ilgili bir sorunumun olmadığını bilmeliyim. Gayet etkileyici görünüyorlar." Silahların olduğu yöne işaret etti.

"Bir Uzi, ya da 45'lik bir makineli, ya da bir AK-47 ortasında kaldığınız bir tartışmayı hemen noktalar," dedi görevli. "Çelişkileri ortadan kaldırıp uzlaşmayı teşvik ediyorlar."

"Bunu aklımda tutacağım," diye cevap verdi Ricky.

Ricky bilgisayar konusunda gitgide uzmanlaşıyordu.

Ekran adını kullanarak soyağacıyla ilgili iki arama yaptı ve Rumplestiltskin'in ilk tehdidinin dayandırıldığı akrabalarının listesini ne kadar kolay oluşturmuş olduğunu dehşetle ve hızla fark etti. Doktor Frederick Starks'ın sahip olduğu elli akrabası-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nın isimleri birkaç saatlik araştırmanın ardından ekranda belirmişti. İsimlerini bildikten sonra adreslerini hızla öğrenileceğini anlamıştı. Adresler mesleklere dönüşüyordu. İhtiyacı olan zamana sahip olan Rumplestiltskin'in bu insanlarla ilgili tüm bilgileri nasıl elde ettiğini tahmin etmek zor değildi.

Ricky şaşkın bir halde, bilgisayarın başında oturuyordu.

Kendi ismi ekranda çıktığında, soyağacını araştıran programlardan ikincisinde Ricky'nin kısa bir süre önce öldüğü yazıyordu, sandalyesinde irkildi; şaşırmaması gerektiği halde şaşırmıştı. Bu duygu, gecenin bir yarısında arabanızın önüne atlayan ve ardından gecenin karanlığında çalıklann arasında kaybolan bir hayvanın hissettirdiği duyguya benziyordu. Anlık bir korku ve aynı anda kaybolan bir korku.

Onlarca yıl, mahremiyet dünyasında çalışmıştı. Sırların, duygusal sislerin ve şüphe katmanlarının arkasında saklandığı, hafızaya saplandığı ve yıllarca inkar ve depresyonlarla engellenip anlaşılamaz bir hal alan bir dünyaydı bu.

Psikanalizin en iyi tarafı hüsranları kabuk gibi yavaşça soyduktan sonra gerçeği ortaya çıkarmasıydı, bilgisayar ise hastane boyutunda neştere eş geliyordu. Detaylar ve gerçekler klavyede uygulanan birkaç tuş basışının ardından ekranda bipliyordu. Hem nefret, ediyor hem de büyüleniyordu.

Ricky aynı zamanda seçmiş olduğu mesleğin ne kadar eski göründüğünü fark etti.

Ve ayrıca Rumplestiltskin'i bu oyunda yenme şansının ne kadar düşük olduğunu anladı. Mektupla sahte ölümü arasında geçen on beş günü kafasında tekrar canlandırdığında Rumplestiltskin'in her hamlesini önceden tahmin etmesinin aslında ne kadar basit olduğunu fark etti. Ricky'nin vereceği karşılıklar son derece barizdi ve bu nedenle önceden rahatlıkla kestirebiliyordu.

Ricky oyunun başka bir yönü üzerinde durdu. Her an, öncesinden planlanmıştı ve her an onu istenilen ve beklenilen yöne itmişti. Rumplestiltskin onu kendisi kadar tanıyordu. Virgil ve Merlin, Ricky'nin bir perspektif yakalayamaması için dikkatini dağıtan

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

maşalardı. Onlar olayları hızlandırmışlardı, günleri sorular ve taleplerle doldurup her tehdidi gerçek ve inanılır kılmışlardı.

Oyunda atılan her adım öncesinden yazılmıştı. Zimmerman'in metrodaki ölümünden, Rhinebeck'te Doktor Lewis'i ziyaret edişine, Claire Tyson'ı muayene ettiği hastanedeki görevliye kadar her adım. Bir psikanalist ne yapar? Ricky kendine bu soruyu sordu. En basit ama en dokunulmaz kuralları oluşturur. Haftanın beş gününde hastalan kapısına gelip zili özgün biçimlerde çalarlardı.

Bundan çıkanlacak dersin çok basit olduğunu düşünüyordu: Artık daha fazla tahmin edilebilir olamazdı.

Bu tam anlamıyla doğru değil, dedi kendine. Richard Lively gerektiği kadar ve istediği şekilde normal olabilirdi. Ama Frederick Lazarus farklı biri olacaktı.

Geçmişi olmayan bir adamın istediği her geleceği yazabileceğini düşünüyordu.

Frederick Lazarus bir kütüphane kartı aldı ve intikam alma işine daldı. Okuduğu her sayfadan şiddet damlıyordu. Tarih, tiyatro, şiir ve kurgusal olmayan yazılar okuyarak gerçek suçun türünü arıyordu. Geçen yıl yazılan korku romanlanndan on dokuzuncu yüzyıl gotik yazılanna kadar her şeyi bir solukta okuyordu. Tiyatro oyunlarını içine çekiyordu, neredeyse Othello'yu hatta Orestia'yı ezberliyordu. Hafızasındaki bazı bölümleri geri getirip kendi okul yıllanndan hatırladığı paragrafları tekrar okuyordu ve özellikle ismini alıp kullandığı adamla bolca vakit geçiriyordu. Odysseus'un kapıları çarpıp ölümünü öngören adamların her birini öldürdüğü sahneyi özümsemişti. Ricky suç ve suçlular hakkında pek fazla bir şey bilmiyordu, ama bu konuda kısa sürede uzman oldu - en azından okuduğu yazılardan öğrendiği kadarıyla.

Thomas Harris, Robert Parker, Norman Mailer, Truman Capote, Edgar Allan Poe ve Sir Arthur Conan Doyle onun hocalarıydı, internet üzerinden satılan FBI eğitim kitapçıkları da kaynak teşkil ediyordu. Harvey Cleckley'in *The Mask of Sanity* adlı kita-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bini okuduktan sonra psikopatlar hakkında çok şey öğrenmişti. 'Neden Öldürüyorlar' ve 'Seril Katillerin A-Z Ansiklopedisi'ni okumuştu. Toplu cinayetler ve patlayıcılı cinayetler okumuştu, ihtirasla işlenen cinayetlerin mükemmel olduğunu düşünüyordu. Karındeşen Jack'ten Billy the Kid'e, Wayne Gacy'den The Zodiac Killer'e kadar bütün isimler ve cinayetler hayal gücünü kaplamıştı. Geçmişten bugüne. Savaş suçları, keskin nişancılar, kiralık katiller, şeytani ayinler, haydutlar ve okula tüfek getirip onlarla bir zamanlar uğraşan sınıf arkadaşlarını vuran öğrenciler hakkında okumuştu.

Tüm okuduklarını bölümlere ayırabilmesine şaşıyordu. Bir insanın başka bir insana yapabileceği kötü olayların detaylarını anlatan kitapların kapağını kapattığında Frederick Lazarus'u bir tarafa bırakıp Richard Lively'ye dönüyordu. Adamlardan biri kurbanını boğarak nasıl öldürebileceğini ve bıçağın neden kötü bir cinayet silahı olduğunu öğrenirken, diğeri ev sahibinin dört yaşındaki torununa masallar okuyordu ve çocuğun duymaktan hiç bıkıp usanmadığı şarkıları ezberliyordu. Ve adamlardan biri DNA kanıtının suç mahallindeki etkisini araştırırken, diğeri kafası dumanlı bir öğrenciyi konuşarak ayıltmaya çalışıyordu.

Jekyll ve Hyde, diye düşündü.

Sapkın bir şekilde iki adamın varlığından zevk aldığını fark etti.

Hatta belki de ilginç bir şekilde, Rumplestiltskin hayatına girdiğinde olduğu adamdan daha fazla zevk alıyordu.

Ölümünden dokuz ay sonra, bir ilkbahar gecesinde Ricky, intiharı önleme hattını arayan ve önünde bir şişe uyku hapı olan ve çılgına dönmüş, son derece mutsuz genç bir kadınla üç saat telefonda konuştu. Ona hayatının ne durumda olduğunu ve ne durumda olabileceğini anlattı. Kız için sesiyle bir kelime resmi yarattı, resimde kadını o anki haline sebep olan dert ve şüphelerin olmadığı bir gelecek çizdi. Söylediği her kelimeyle umut veriyordu ve her ikisi de sabahın ilk ışıklarını gördüklerinde genç kadın ilaç kutusunu bir kenara attı ve hastanedeki doktordan bir randevu aldı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

O sabah evden çıktığında yorgundan ziyade son derce enerji doluydu ve ilk araştırmasını yapma zamanının geldiğine karar verdi.

Günün ilerleyen saatlerinde, üniversitedeki temizlik işlerini bitirdikten sonra elektronik kimliğini kullanarak bilgisayar sınıfına girdi. Sınıf küçük çalışma alanlarına bölünmüştü ve her bilgisayar üniversitenin ana bilgisayarına bağlıydı. Bilgisayarlardan birini açıp kendi şifresini yazdı ve hemen sisteme girdi. Sol elinde, bir zamanlar ihmal ettiği kadın hakkında topladığı bilgileri içeren bir dosya vardı. Bilgisayarda ilk denemeyi yapmadan önce duraksadı.

Ricky, hayatının geri kalanını Richard Lively olarak geçirerek huzurlu, özgür ve basit bir hayat yaşayabileceğini biliyordu.

Bina sorumlusu olarak hayat fena değildi, bunu kabul etmeliydi. Bir an için bilememenin bilmekten daha iyi olup olmayacağını düşündü, çünkü Rumplestiltskin ve ortaklan Virgil ve Merlin'in kimliklerini öğrenmeye başladığında kendisini durduramayacağını biliyordu.

Kendine iki olayın gerçekleşebileceğini söylüyordu. Gerçekleri derinlerden ortaya çıkarmanın çok değerli bir şey olduğunu inanan Doktor Starks olarak geçirdiği yıllar onu ele geçirecekti. Ve Frederick Lazarus hak ettiğini isteyecekti.

Ricky bir süre kendisiyle savaştı. Ne kadar süre mücadele verdiğini bilmiyordu. Parmakları klavyenin üzerinde hazır ve donuk olarak saniyeler de geçirmiş olabilirdi, saatler de.

Kendisine korkak olmayacağını söylüyordu.

Asıl sorun korkaklığın nerede başladığındaydı? Saklanmakla mı? Farklı davranmakla mı?

Karar verirken soğuk terler dökmüştü. Sen kimdin Claire Tyson?

Çocukların nerede?

Farklı özgürlüklerin olduğunu düşündü. Rumplestiltskin bir çeşidini elde etmek için onu öldürmüştü. Şimdi o kendininkini bulacaktı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ricky'nin bildiği: Yirmi yıl önce New York'ta bir kadın öldü ve kadının üç çocuğu devlet tarafından evlatlık verilmişti. Sadece bu nedenden ötürü Ricky intihar etmeye zorlanmıştı.

Ricky'nin bilgisayarda yaptığı Claire Tyson'la ilgili ilk sorgulamaları boş çıkmıştı. Kadının yeryüzünden kaybolduğu gibi Ricky'nin bilgisayardan ulaşmaya çalıştığı kayıtlardan da silinmişti sanki. Kadının ölüm belgesinin bir kopyasına sahip olmasına rağmen bir şey bulamıyordu. Bilgisayar programı Ricky'nin akrabalarını hızlı bir şekilde bulmuştu, ama kadının izini sürmekte başarısız olmuştu. Kadın statülerin pek olmadığı bir yerden geliyordu ve bu kimlik eksikliği de onun dünyadaki varlığını yok ediyordu. Bilginin azlığına biraz şaşırmıştı. 'Kayıp Akrabalarınızı Bulun!' adlı program herkesi bulabileceğini iddia ediyordu ve kadının kayıtlardaki eksikliği Ricky'yi biraz huzursuz etmişti.

Ama ilk çabalarının hepsi boşa gitmemişti. Son aylarda öğrenmiş olduğu şeylerden bir tanesi de olayları farklı yönlerden, daha yüzeysel düşünmesi gerektiğiydi. Bir psikanalist olarak sembolleri takip edip onları gerçek hayatta takip etmesini öğrenmişti. Şimdi de benzer vasıflar kullanıyordu, sadece daha somut bir yaklaşımla ele alıyordu.

Claire Tyson isminde yapılan aramalar sonuç vermeyince başka şeyleri araştırmaya başladı. Bilgisayarda Manhattan tapu sicili dairesine girdiğinde, kadının bir zamanlar yaşamış olduğu binanın sahibini öğrendi. Başka bir sorguyla kadının yiyecek, para, çocuklar için yardım başvurusu yapmış olabileceği isimler ve adresler edindi. Püf noktasının Claire Tyson'm yirmi yıl önceki hayatının nasıl olduğunu hayal edip, o zamanlar yapmak zorunda kaldığı şeyleri anlamak olduğunu düşünüyordu. Bu portrenin bir yerinde onu saplantı haline getiren adama bir bağlantı olması gerekiyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ayrıca Kuzey Florida'ya ait elektronik telefon rehberini de araştırdı. Kadın aslen oralıydı ve Rumplestiltskin'in dışında akrabaları varsa orada yaşamaları gerektiğini düşünüyordu. Kadının ölüm sertifikasında en yakın akrabası kısmındaki ismi ve adresi kontrol edince orada başka birinin yaşadığını öğrendi. Pensacola bölgesine yakın yaşayan bir sürü Tyson vardı ve kimin kim olduğu öğrenmenin zor olacağını düşündü, sonra kadınla yaptığı seanslarda düştüğü notlar aklına geldi. Kadın lise mezunuydu ve çocukların babası olan ve deniz üssünde görevli bir denizciyle birlikte olmak için üniversiteyi bırakmadan önce iki yıl eğitim almıştı.

Ricky olası akrabalarının isimlerini, adreslerini ve civardaki tüm liselerin adreslerinin çıktılarını aldı.

Bilgisayardan aldığı sayfaları incelerken, bunu aslında yıllar önce yapması gerektiği düşündü: Genç bir kadını anlamaya ve tanımaya çalışmak.

İki dünyanın birbirinden farklı olabileceğini düşünemiyordu. Pensacola Florida, İncil Kuşağındaydı. Hz. İsa diye dövünmelerin, yüksek ilahilerin, tanrıya şükür dualarının yapıldığı ve kutsal Pazar günü ile varlığına ihtiyaç hissedildiği her gün kiliseye gidilen bir yerdi. New York şehrinin ise Pensacola'da yetişmiş olan bir insanın yanlış ve günah olarak değerlendireceği her şeyi temsil ediyordu. Tedirgin edici bir birleşim olduğunu düşündü. Ama bir şeyden kesinlikle emindi: Rumplestiltskin'i şehirde bulma olasılığının onu Florida'nın kuzeyinde yer alan kırsal kesimde bulmaktan daha yüksek olduğunu biliyordu. Ama adamın güneyde bağlantısının olmadığını düşünmüyordu.

Ricky buradan başlamaya karar verdi.

Edindiği uzmanlıkla, internetten Florida eyaletine ait bir ehliyet ve emekli bir asker kimliği sipariş etti. Belgeler Frederick Lazarus ismine kayıtlı olan kiralık posta kutusuna gelecekti. Ama kimlikte yazılacak olan isim, Rick Tyson olacaktı.

İnsanların uzun süredir kayıplarda olan bir akrabalarına yardım etmek isteyeceklerini düşünüyordu. Bir adım daha ileri gi-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

derek var olmayan bir kanser araştırmaları hastanesindeki bir doktorun ağzından yazılmış bir mektup oluşturdu. Mektupta Bay Tyson'ın çocuğunun kanser olduğu ve acilen bir ilik nakline ihtiyaç duyduğu, aksi takdirde pek fazla kurtulma şansının olmadığı ve uygun DNA taşıyan akrabalarının uyum oranından dolayı daha başarılı olabileceği yazılıydı.

Mektubun yüzsüzce olduğunu düşünüyordu. Ama ihtiyacı olan kapıları açabilirdi.

Ev sahibi ve çalıştığı yerle düzenlemeler yapıp kendine boş bir zaman aralığı yarattı, ardından bir uçak bileti ayırttı ve ikinci el kıyafetler satan bir mağazadan kendine son derece ucuz, yazlık hafif bir takım elbise aldı. Kıyafetin cenaze törenlerindeki görevlinin giyeceği türden olduğunu ama bulunduğu durum itibariyle kendisinin de çok farklı bir konumda olmadığını düşünüyordu. Yolculuğundan bir gün önce iş kıyafetlerini giyip üniversitenin tiyatro bölümüne girdi. Geçiş kartlarından biriyle kostümlerin saklandığı odaya girdi, aradığını bulması uzun zaman almadı.

Körfez havasında, bir tehdidin üstünü örtüyormuş gibi görünen yoğun bir pus vardı. Havaalanının klimalı serin havasından dışarı çıkınca, aldığı nefesteki bunaltıcı ve ağır havanın Cape Cod ve hatta New York'ta görmüş olduğu ağustos sıcaklarındakinden çok daha vahim olduğunu hissetti. Sanki havada bir madde vardı. Hastalık, diye düşündü ilk önce. Sonra bunun çok abartılı bir düşünce olduğunu fark etti.

Planı basitti: Ucuz bir motele giriş yapıp ardından Claire Tyson'ın ölüm belgesinde yazılı olan adrese gidecekti. Kapıyı çalıp sorular sorarak, ailenin şu anki adresini bilen olup olmadığını araştıracaktı. Tam olarak bir plan olduğunu düşünmüyordu, ama gazetecilik özellikleri vardı: Kapılan çalıp insanların söyleyeceklerini dinlemek.

Ricky bir sürü mağazanın ve fast-food restoranlann peş peşe dizilmiş olduğu geniş bir cadde üzerinde Motel 6 diye bir yer buldu. Körfez güneşinin bulandırdığı bir çimento sokaktı. Etrafta

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yer alan palmiyeler ve çalılıklar fırtına sonrası denizdeki pisliklerin ve atıkların kıyıya sürüklendiği görüntüyü andırıyordu. Okyanusun kokusunu alabildiğinden okyanusun yakında bir yerde olduğunu biliyordu, ama manzara hep aynıydı, iki katlı binaların ve gösterişli tabelaların sonu gelmiyordu.

Motele Frederick Lazarus olarak giriş yaptı ve üç günlük ücreti nakit ödedi. Motel görevlisine bir satıcı olduğunu söyledi, gerçi adamın pek umurunda da değildi. Mütevazı odasında göz gezdirdikten sonra çantasını bırakıp otoparktan yürüyerek geçip yakındaki bir benzinciye girdi ve bir Pesacola bölgesine ait bir harita satın aldı.

Ricky, geniş deniz üssüne yakın yerleşimlerin monotonluklarını cehennemin ilk evresine benzetiyordu. Apartman blokları sıra sıra dizilmişti, binaların arasında küçük yeşil alanlar vardı ve her yere saçılmış olan fıskiyeler güneşin altında kavrulan çimlere su sıçratıyordu.

Her yerin aynı olduğu bir alandı. Ricky arabayla geçerken her bloğun sakinlerinin hayat görüşlerini yansıttığını düşünüyordu. Çimler düzgün biçilmişti ve bakımlıydı; evlerin hepsi yeniden beyaza boyanmıştı ve körfezin yakıcı güneşi evlere vurduğunda inanılmaz bir parlaklık saçıyor, böylece umut ve olasılık yansıtıyordu. Yolda duran arabaların hepsi tertemiz, parlak ve yeniydi. Çimenlik alanlarda salıncaklar ve oyuncaklar vardı, öğle güneşine rağmen bazı çocuklar güneşin ve ebeveynlerinin dikkatli bakışları altında oynuyorlardı. Ama sınır netti: Birkaç blok ötede farklı bir yönde evler daha eski ve kullanılmış bir görüntüye sahipti. Evler kötü durumdaydı, boyalan dökülüyordu ve olukları kullanılmaktan leke leke olmuştu. Kahverengi dışkılar etrafa saçılmış, parmaklıklar, tekerlekleri olmayan pas tutmuş arabalar vardı. Oynayan çocukların sesi daha azdı, çöp kutulan teneke kutular ve şişelerle dolup taşmıştı. Hayallerin sınırlı olduğu bir blok, diye düşündü.

Büyük ve gri askeri gemilerin dizilmiş olduğu uzaktaki mavi ve engin körfezin her şeyin etrafında döndüğü eksen olduğunun

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

farkındaydı. Ama Ricky okyanustan uzaklaşıp daha mağdur olan, sınırlı, amaçsız ve umutsuz bir dünyanın içine yolculuk etmeye devam etti.

Bir zamanlar Claire Tyson'ın ailesinin yaşamış olduğu sokağı buldu ve tüyleri ürperdi. O vasatlıktaki diğer bloklardan ne daha iyiydi ne de daha kötü: Kaçılması gereken bir yerdi.

Ricky on üç numaralı evi arıyordu ve bu, bloğun ortasında kısmındaydı. Arabayı kenara çekip park etti.

Ev bloktaki diğer evlerden farksızdı. Tek katlı, iki ya da üç odalı, klimaların pencerelerden sallandığı küçük bir evdi. Düzensiz bir beton alan evin ön kısmını oluşturuyordu, pencerelerde ise parmaklıklar vardı. Ev soluk bir pembeye boyanmıştı ve kapının yanına elle yazılmış siyah renkte garip bir on üç sayısı vardı. On üç sayısındaki bir rakamı üç rakamından oldukça büyüktü bu da numarayı yazan adamın aklının karışmış olduğunu gösteriyordu. Üstü kapalı garaja normalinden daha alçak bir yükseklikte olan bir basketbol potası çivilenmişti. Potanın kenarı bükülmüştü ve filesi yoktu. Tepesinde güneşten solmuş turuncu bir top duruyordu. Ön bahçesi son derece bakımsız görünüyordu, dışkılar ve otlar her yerdeydi. Ricky eve yaklaşınca duvarda ince bir demire bağlanmış büyük san bir köpek deli gibi havlamaya başladı. Gazete yolun ortasına atılmıştı, Ricky gazeteyi aldı ve ön kapıya doğru yürümeye başladı. Zile bastı ve çaldığını duydu. İçeride bir bebek ağlıyordu ve içeriden "Geliyorum, geliyorum," sesleri yükselince ağlama hemen kesildi.

Kapı açıldı ve bebeğini kalçasına oturtmuş genç bir siyahi bayan karşısına dikildi. Kapının önündeki sinekliği açmadı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sert ve sinirli bir tavırla. "Televizyon için mi geldin? Çamaşır makinesi için mi? Yoksa mobilya için mi? Ya da bebek biberonu için mi? Bu defa ne alacaksın?" Gözleri sokağa bakıyor, kamyon ve adamlan arıyordu.

"Bir şey almak için gelmedim," dedi Ricky.

"Elektrik şirketinden misin?"

"Tahsilatçı değilim."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"O halde kimsin?" diye sordu. Sesi hâlâ şüpheci ve sinirliydi.

"Ben birkaç sorusu olan bir adamım," dedi Ricky ve gülümsedi. "Eğer cevapların varsa paran da olabilir."

"Kadın Ricky'yi dikkatle süzmeye devam etti, ama bu defa meraklanmıştı. "Ne tür sorular?" diye sordu.

"Bir zamanlar burada yaşan biriyle ilgili sorular. Uzun bir süre önce."

"Pek bilgim yok," dedi kadın.

"Tyson adında bir aile," dedi Ricky.

Kadın başını salladı. "Biz buraya taşınmadan önce mahkeme kararıyla çıkarılan adam olmalı."

Ricky cüzdanını cebinden çıkardı ve içinden yirmi dolar aldı. Uzatır uzatmak kadın kapıyı açtı. "Polis misin?" diye sordu. "Yoksa bir dedektif?"

"Ben polis değilim," dedi Ricky. "Ama bir tür dedektif olabilirim." Evin içine girdi.

Gözlerini kırpıştırdı, karanlığa alışması birkaç saniyesini aldı. Küçük holde nefes almak zordu, kadınla çocuğu takip ederek salona geçti. Bu odada tüm pencereler açıktı, ama aşırı sıcaklık hapishaneye andırıyordu. Odada bir sandalye, bir koltuk, bir televizyon ve çocuğu içine koyduğu kırmızı-mavi renkte parmaklı bir çocuk kafesi vardı.

Bebeğin bir fotoğrafı, kadın ile denizci üniforması giymiş adamın yapmacık poz verdikleri bir nikah fotoğrafı dışında hiçbir şey yoktu. Çiftin o zaman on dokuz yaşında olabileceklerini tahmin ediyordu. En fazla yirmi. Kadına baktı ve düşündü: On dokuz ama hızla yaşlanıyor. Ricky duvardaki fotoğrafa baktı ve bariz olmasına rağmen sordu: "Bu eşiniz mi? Şu anda nerede?"

"Gemide," dedi kadın. Sesindeki öfke gidince tatlı bir canlılık eklenmişti. Aksanı güneyli bir zenci aksanıydı ve Ricky fazlasıyla güneyli olduğunu düşünüyordu. Alabama ya da Georgia, belki de Mississippi. Askeriyeye girmenin taşra dünyasından çıkmanın bir yolu olduğunu ama sefil bir hayat sürecek olmalarını bilmeden attıkları bir adım olduğunu düşündü. "USS Essex'le Arap

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

körfezinden bir yerlerde. Bu bir savaş gemisi. Eve gelmesine iki ay var daha."

"Sizin isminiz nedir?"

"Charlene," diye cevapladı kadın. "Bana para getirecek olan soru nedir?"

"Durumu nasıl? Zorlanıyor mu?"

Kadın buna şakaymış gibi güldü. "Buna inanabilirsin. Donanmada rütbesini yükseltene kadar pek para almaz. İki taksiti ödeyemediğimiz için arabamızı kaybettik bile. Mobilyanın borcunu da ödemedik. Burada yaşayan herkesin hikayesi aynı."

"Ev sahibi sizi tehdit ediyor mu?" diye sordu Ricky. Kadın şaşırtıcı bir şekilde kafasını salladı.

"Ev sahibimiz iyi bir adam," bilmiyorum. Param olduğunda banka hesabına yolluyorum. Ama bankadaki bir adam beni arayıp, ödeme için canımı sıkmamamı, param olduğunda ödeme yapmamı ve donanmada işlerin ne kadar zor olduğunu bildiğini söyledi. Reggie daha yeni denizci oldu. Güzel para alana kadar yükselmesi gerekecek. Ama ev sahibi çok iyi biri. Elektrik idaresi elektriği keseceğinden ne klimayı ne başka bir şeyi çalıştıramıyorum."

Ricky kenara gidip sandalyeye oturdu ve Charlene de koltuğa geçti. "Bana Tyson ailesi hakkında bildiklerinizi anlatın. Siz buraya taşınmadan önce onlar burada mı yaşıyordu?"

"Evet, bu doğru," dedi kadın. "O aile hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece yaşlı adamı biliyorum. Yapayalnızdı. Yaşlı adamı neden merak ediyorsun?"

Ricky cüzdanını çıkartıp üzerinde Ricky Tyson yazan sahte ehliyeti gösterdi. "Uzak bir akrabam ve ona küçük bir miktar para miras kalmış olabilir," diye yalan söyledi Ricky. "Ailem beni onu bulmam için yolladı."

"Şu an olduğu yerde paraya ihtiyacı olup olmadığını bilmiyorum," dedi Charlene.

"Nerede?"

"VA bakım evinde. Tabii hâlâ yaşıyorsa."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Ya eşi?"

"O öldü. Birkaç yıl önce. Kalpten ya da ben öyle duydum."

"Onunla hiç tanıştınız mı?"

Charlene kafasını salladı. "Sadece komşulardan duydum."

"O zaman bana duyduklarınızı anlatın."

"Yaşlı bir adam ve kadın burada yalnız yaşıyorlardı..."

"Bana bir kızları olduğu söylendi..."

"Bunu ben de duydum, ama uzun süre önce öldü dediler."

"Evet. Devam et."

"Devlet yardımıyla yaşıyorlardı. Belki de emeklilik parası, bilmiyorum. Ama fazla değildi. Yaşlı kadın kalbinden rahatsızlandı. Sigortaları yoktu. Faturalar arttı. Kadın öldü ve faturalar adama kaldı. Sigortası yoktu. Kötü huylu yaşlı bir adamdı, komşular onu sevmezmiş, arkadaşları akrabalan hiç kimsesi yokmuş. O da benim gibi sadece fatura alıyormuş. İnsanlar paralarını istiyorlardı. Bir gün evin taksitini ödemekte gecikmiş ve ipotekli evini elinden alıp adamı mahkeme kararıyla evden çıkarıp sokağa atmışlar. Sonra duydum ki VA bakım evindeymiş. Oradan bir daha ayrılmadığını düşünüyorum yani gebermediyse."

Ricky az önce anlatılanları kafasından geçirdi ve sordu: "Siz buraya mahkeme kararından sonra mı geldiniz?"

"Evet." Charlene bir iç çekti ve başını salladı. "Bütün bu blok iki yıl öncesine kadar daha güzeldi. Bu kadar çöp ve kavga eden sarhoşlar yoktu. Başlamak için iyi bir yer olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi ne gidecek yerimiz var ne de paramız. Her neyse, adamın hikayesini yolun karşısındaki komşulardan duydum. Onlar gittiler. Yaşlı adamın gittiğini herkes bilir. Ama adamın pek dostu yoktu. Yaşlı adamın bahçede bir pitbul köpeği vardı. Bizim köpeğimizin olduğu yerde. Ben köpeğimi salsam sadece havlar ve muhtemelen yüzünü yalayıp öper. Ama yaşlı adamınki öyle değilmiş. Eskiden köpek dövüşleri yaptırırmış.

Hani bilirsin şu bahse girdikleri yerlerde. O gibi yerlerde bahse giren şişko terli beyazlar olur, içmezler ve küfretmezler. Florida'nın o kısmına turistler ve askerler gitmez. Alabama ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Mississippi gibi. Cahil Florida. Cahiller ve köpekler."

"Pek popüler bir seçim değil," dedi Ricky.

"Mahallede çok sayıda çocuk var. Öyle bir köpek çocuklara zarar verebilir. Belki de burada yaşayan insanların onu sevmemesi için bir neden daha."

"Başka nedenler ne?"

"Hikayeler duydum."

"Ne tür hikayeler?"

"Kötü hikayeler, bayım. Kötü, iğrenç hepsi çirkin hikayeler. Ama bu hikayelerin gerçek olup olmadığından emin değilim, annem ve babam bana emin olmadığım hikayeleri aktarmamamı söylediler, biraz soruşturun, belki benim kadar Tann korkusu olmayan birileri size anlatabilir. Ama kim bilir bilmiyorum. O zamanlardan kalan pek kimse yok buralarda."

Ricky biraz düşündü ve ardından sordu, "Kirayı ödediğiniz adamın ismi veya adresi var mı elinizde?"

Charlene biraz şaşırdı ama başını salladı. "Elbette. Ben ödemeyi avukata yapıyorum, o da parayı bankadaki başka bir adama gönderiyor. Param olduğunda." Yerden renkli bir kalem aldı; bir mobilya mağazasına ait bir zarfın arkasına bir isim ve adres yazdı. Zarfın üzerinde kırmızı bir yazı vardı: İKÎNCİ İHBARNAME. "Umarım bu işinize yarar."

Ricky cüzdanından iki yirmilik daha çıkardı ve kadına uzattı.

Kadın başını sallayarak teşekkür etti. Ricky biraz duraksadı ve üçüncü bir yirmilik daha çıkardı. "Bebek için," dedi.

"Çok iyisin, bayım."

Ricky tekrar sokağa çıktığında, güneşten gözleri kamaştı. Gökyüzü masmaviydi ve sıcaklık artmıştı. New York sıcağını ve serin Cape'e nasıl kaçtığını hatırladı. O günler geride kaldı, diye düşündü.

Kiralık arabasını park etmiş olduğu kaldırıma baktı; fakir ve güçsüz yaşlı bir adamı otururken hayal etmeye çalıştı. Hiç arkadaşı yoktu, evinden atılmıştı, ama bunca yıl kendi hayatını sürmüştü. Bir saniye bile düşünülmeden sokağa atılmıştı. Yaş-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lılığa, hastalığa ve yalnızlığa mahkum edilmişti. Ricky avukatın ve bankacının ismi yazan kağıdı cebine tıktı. Yaşlı adamın, onu sokağa atan adamın, yıllarca görüşmediği çocuğunun çocuğu olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

* * *

Claire Tyson'ın kaçmış olduğu evin yedi blok kadar ötesinde büyük bir lise vardı. Ricky arabasını park etti ve binaya bakmaya başladı. Bir çocuğun bu duvarlar ardında nasıl bir benlik ve kötü bir eğitim edindiğini hayal etmeye çalıştı. Bina büyük ve kum renginde çimento kaplı bir binaydı, arkasında bir futbol sahası ve yuvarlak bir spor alanı vardı.

Bu binayı tasarlayan kişinin sadece bir dikdörtgen çizip ikinci bir dikdörtgen ekleyip T şeklini oluşturduğunu ve mimarisini burada sona erdirdiğini düşündü. Binanın duvarına büyük bir yunan miğferi çizilmişti ve altına da soluk kırmızıyla GÜNEYLİ SPARTALILARIN EVİ yazılmıştı. Bütün bina kızgın güneşin altında kek gibi pişiyordu.

Ana girişin içinde bir güvenlik noktası vardı, burada polis üniformasına benzer bir üniforma giymiş olan bir güvenlikçi metal dedektörlerle öğrencileri arıyordu. Güvenlik görevlisi Ricky'ye yönetim katını tarif etti ve yürüyüp gitmesine izin vermeden önce dedektörlerden geçmesini sağladı. Ayakkabıları okulun plastik zemininde gıcırdıyordu. Ders vaktiydi, bu nedenle gri renkteki dolapların yanından yalnız geçiyordu. Arada bir, yanından öğrenciler aceleyle koşuyorlardı.

İdare odasının önünde bir sekreter vardı. Ricky sekretere okulu ziyaret nedenini açıkladıktan sonra sekreter Ricky'yi müdürün odasına götürdü. Sekreter müdüre durumu açıklayana kadar Ricky dışanda bekledi ve ardından odaya girdi. Odaya girdiğinde karşısında, orta yaşlı, çenesine kadar iliklediği beyaz bir gömlek giyen, gözlüğünün üzerinden bakan ve zılgıt çeken bir başöğretmen edasında olan bir kadın buldu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky'nin ziyaretinden rahatsız olmuş gibiydi ve sandalyeyi işaret etti, kendisi masasının arkasında oturmuş önünde duran kağıtları toparlıyordu. Ricky oturduğu sandalyede bir suçtan, kötülükten ya da sinirli ebeveynlerden ötürü kıvranan öğrencilerin oturmuş olduğunu düşünüp rahatsız oldu.

"Size tam olarak nasıl yardımcı olabilirim?"

Ricky başını salladı. "Bilgi arıyorum," dedi. "Bu okulda altmışlı yıllarda öğrenci olan bir kadın hakkında bilgi edinmem gerekiyor. İsmi Claire Tyson..."

"Okul kayıtları gizlidir," diye böldü müdire. "Ama ben genç kadını hatırlıyorum."

"Siz ne zamandan beri burada.."

"Tüm kariyerim boyunca," dedi kadın. "Size 1967'deki yıllığını gösteremem, pek yardımcı olabileceğimi düşünmüyorum. Daha önce de söylediğim gibi, kayıtlar gizlidir."

"Yani okul kayıtlarına pek ihtiyacım yok," dedi Ricky ve cebinden sahte kanser mektubunu çıkartıp kadına uzattı. "Ben akrabalarını tanıyabilecek birini arıyorum..."'

Kadın mektubu hızla okudu. Yüzü yumuşadı. "Oh," dedi özür dilercesine. "Çok üzgünüm, bilemedim..."

"Sorun değil," dedi Ricky. "Bu riskli. Ama öte yandan bu kadar hasta bir yeğeniniz varsa tüm riskleri alırsınız."

"Elbette," dedi kadın hızla. "Tabii ki alırsınız. Ama buralarda Claire Tyson'la akraba olan bir Tyson'ın olduğunu düşünmüyorum. En azından hatırladığım kadarıyla ve ben bu kapıdan giren çıkan herkesi hatırlarım."

"Claire'i hatırlamanıza şaşırdım..." dedi Ricky.

"İzlenim bırakıyordu. Birçok açıdan. O zamanlar rehber öğretmeniydim. Daha yeniydim."

"Evet," dedi Ricky. "Ama bunca yıl sonra hatırlayabilmeniz...

Kadın eliyle hareket yaptı, sorusunu bölmek istercesine. Kalktı ve duvarın dibindeki bir dolaba gitti ve 1967 yılına ait deri ciltli bir yıllık çıkarttı. Ricky'ye uzattı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Tipik bir yıllıktı. Her sayfada saçma sapan oyun ve aktivitelerde mutluluk pozları veren öğrencilerin resimleri ve yazıları vardı. Yıllığın esas bölümünde son sınıfın bir fotoğrafı vardı. Fotoğraftaki öğrenciler olduklarından büyük ve ciddi görünmek için çabalamışlardı. Ricky, Claire Tyson'a gelene kadar sayfaları hızla çevirdi. Hastanede görmüş olduğu kadını yıllıkta tazecik tertemiz görüntüsüyle bağdaştırmakta biraz sorun yaşamıştı. Saçları uzun ve dalgalıydı ve omzunun arkasına atmıştı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, diğer sınıf arkadaşlarından farklı olarak onun tebessümü bir gizem barındırıyordu. Fotoğrafın yanındaki giriş yazısını okudu. Katıldığı kulüpler listelenmişti - Fransızca, bilim, mutfak, drama topluluğu, softbol, voleybol. Ayrıca dereceleri de yazıyordu. Spor ve diğer dallarda takdirler ve övgü yazıları almıştı. Hepsinde esprili bir tarz vardı. "Birileri sizin için bir şey yapmadan siz onlar için bir şey yapın." Bir tahmin: "Uçlarda yaşamak istiyor." Kristal küresinde ise: "On yıl sonra ya Broadway'de olacak ya da altına..."

Müdire Ricky'nin arkasından bakıyordu. "Bir şansı yoktu," dedi.

"Anlamadım?" dedi Ricky, kelimeler soru şekli aldı.

"Zor bir çiftin biricik evladıydı. Sefillik içinde yaşıyordu. Babası despottu. Belki de daha beter..."

"Demek istediğiniz..."

"Cinsel istismar kurbanlarının klasik belirtilerini gösteriyordu. Kontrol edemediği depresyon krizlerine girdiğinde onunla birçok kez konuştum. Ağlıyordu. Histerikti. Sonra birden sakinleşiyordu, neredeyse ruhu alınmış sanki bambaşka bir yerdeymiş gibi oluyordu. Benimle odada olsa da sanki benimle değildi.

Biraz kanıtım olsaydı polisi arayacaktım, ama bana doğru bir adım atıp istismarla ilgili tek kelime etmedi. Benim pozisyonumdaki biri dikkatli olmak zorunda. Ve bu konular hakkında günümüzdeki kadar bilgili değildik."

"Elbette."

"Biliyordum, ilk fırsatta kaçacağını biliyordum. O çocuk..."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Erkek arkadaşı mı?"

"Evet. İlkbaharda mezun olduğunda hamile olduğundan eminim."

"Adı neydi? Çocuklarının nerede... genetik faktörler, yani doktorların bana anlattıkları ama tam olarak anlamadığım konular kritik olabilir ama..."

"Bir bebek vardı. Ama ne oldu bilmiyorum. Burada kalmadılar, orası kesin. Erkek arkadaşı donanmaya girecekti, başardı mı bilmiyorum ve Claire de üniversiteye gidecekti. Evlendiklerini sanmıyorum. Onu bir kez sokakta gördüm. Sadece merhaba demek için durdu, hepsi bu kadar. Sanki konuşamıyor gibiydi. Claire utanıyordu. Aslında Claire'in ışığı vardı. Sahnede tüm oyunları canlandırabiliyordu, her rolün üstesinden başarıyla geliyordu. Oyunculuk konusunda inanılmaz yetenekliydi. Gerçek hayat onun için bir problemdi."

"Anlıyorum..."

"Yardım etmek isteyeceğiniz insanlardandı o, ama ben edemedim. Daima kendisine sahip çıkacak birilerini arıyordu ve hep yanlış insanlarla karşılaşıyordu."

"Erkek arkadaşı?"

"Daniel Collins?" Müdire yıllığı aldı, sayfaları çevirdi ve tekrar Ricky'ye uzattı. "Yakışıklı, ha? Kızların gözdesi. Futbol ve basketbol oynadı ama asla yıldız olamadı. Akıllıydı ama kendini derslere vermiyordu. Nerede parti olduğunu, nerede ve ne zaman esrar içildiğini her zaman bilen ama asla yakalanamayan çocuklardandı. İstediği tüm kızları, özellikle de Claire'i parmağının ucunda oynatıyordu. Mutsuzluktan başka bir şey getirmeyeceğini bildiğiniz ama karşı koyamadığınız ilişkilerdendi."

"Onu pek sevmezdiniz?"

"Sevilecek nesi vardı ki? Yırtıcı bir hayvan gibiydi. Aslında tam anlamıyla öyleydi. Sadece kendisiyle ve onu mutlu eden şeylerle ilgileniyordu."

"Ailesinin adresi var mı sizde?"

Müdire ayağa kalkıp bilgisayara doğru yürüdü ve bilgisayara

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bir isim girdi. Ardından bir kalem ve kağıt alıp bir numara yazdı ve Ricky'ye uzattı. Ricky başını salladı.

"Sizce onu bıraktı mı?.."

"Tabii ki. Claire'i kullandıktan sonra bırakmıştır. En iyi yaptığı şey buydu: İnsanları kullanıp bir tarafa atmak. Bir yıl mı sürdü on yıl mı, orasını bilemem. Benim işimde uzun süre kalınca bu çocukların bazılarına ne olacağını öngörebiliyorsunuz. Hepsi olmasa da." Yıllıkta yazan öngörüyü işaret etti. Broadway'de ya da altında. Ricky bu seçeneklerden hangisinin gerçek olduğunu biliyordu. "Çocuklar daima tahmin ederek şaka yaparlar. Ama hayat nadiren o kadar eğlenceli, değil mi?"

VA hastanesine gitmeden önce, Ricky motele uğradı ve siyah takım elbisesini giydi. Ayrıca üniversitenin tiyatro kostümleri odasından ödünç aldığı parçayı da alıp boynuna sardı ve aynaya baktı.

Hastane de, aynı lisenin sahip olduğu ruhsuzluğa sahipti. İki katlıydı, duvarları beyazdı ve Ricky'nin sayabildiği kadarıyla altı tane olan kilisenin arasına konmuştu.

Pentekost, Baptist, Katolik, Cemaat, Üniteryen kiliselerinin hepsinin ön bahçelerinde Hz. İsa'nın yakında geleceği ve Pazar günleri ayinlerde kutsal kitaptan alıntı yapıp söylenen cümleler yazılı olan panolar vardı. Psikanaliz eğitimlerinde dine karşı bir riayetsizlik edinmiş olan Ricky, VA hastanesinin kiliselerle yan yana olmasından zevk alıyordu: Sanki hastane tarafından temsil edilen terk edilişlerin gerçekliği, kilisenin vaat ettiği iyimserlik arasında bir denge kuruyordu. Claire Tyson'ın zamanında düzenli olarak kiliseye gitmiş bir insan olup olmadığını merak etti. Yetiştirilmiş olduğu dünyaya bakıldığında bunun olası olduğunu düşündü. Kötü olan yanı ise, buraya gelen insanlarının eşlerini dövmeye ve çocuklarını cinsel olarak istismar etmelerine engel olmamasıydı, Ricky Hz. İsa'nın bir fikri olsaydı bunu onaylamayacağını düşünüyordu.

VA hastanesinin iki bayrak direği vardı, biri Amerika Birleşik Devletleri'ni diğeri ise Florida eyaletini temsil eden bayraklar

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sıcak havada mantıksızca direklerden sarkıyordu. Girişe rastgele yeşil çalılar dikilmişti ve Ricky öğle sıcağının altında, yan verandada eski püskü sabahlıklarını giymiş birkaç yaşlı adam gördü. Adamlar grup halinde değildi hatta ikili bile oturmuyorlardı. Her biri hastalıktan ve yaşlılıktan oluşan dünyasında yaşıyor gibiydi. Ricky devam etti ve içeri girdi. İçerisi karanlıktı, açık bir ağzın içine benziyordu. İçeride yürürken irkildi. Eşini götürmüş olduğu hastaneler aydınlıktı ve tıptaki ilerlemeleri yansıtmaları için tasarlanmışlardı, insanın hayatta kalması için kararlılık ve enerji veriyorlardı.

Ya da eşinin durumunda olduğu gibi yenilemeyene karşı savaşmalarını sağlıyordu. Tıpkı bir futbol maçında, ne kadar rakibi olursa olsun ileriye doğru koşan bir oyuncu gibi hastalıktan birkaç gün daha çalmaktı. Bu hastane ise tam tersiydi. Bu hastane tıbbın sonunda yer alıyordu, tedavi yöntemleri öğle yemekleri kadar tekdüze ve lezzetsizdi. Ölüm bir pirinç kadar sıradan, beyaz ve sadeydi. İçeri yürürken burasının yaşlı adamların ölmek için geldikleri bir yer olduğunu düşünüp ürperdi.

Bir masanın arkasında resepsiyon görevlisi olduğunu gördü ve ona yaklaştı.

"Günaydın Peder," dedi kadın gülümseyerek. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın evladım," diye karşılık verdi Ricky, bir eliyle üniversitenin tiyatro kostümleri odasından ödünç aldığı rahip yakalığını düzelterek. "Tanrının seçtiği kıyafeti giymek için sıcak bir gün," dedi Ricky espri anlamında. "Bazen Tann'nın bu kıyafet yerine neden renkli havai gömleklerini seçmediğini merak ediyorum. Bu gibi günler için çok daha uygun olurdu."

Resepsiyondaki bayan kahkaha attı. "Ne düşünüyordu acaba?" diye bir espri yaptı sonra.

"Ben buraya bir hastayı görmeye geldim. Adı Tyson."

"Akrabası mısınız, Peder?"

"Hayır evladım, hayır. Ama buraya bir kiliseler arası iş için geldiğimde kızı rica etmişti."

tarama:ginny, düzenleme: sereniti

Cevabı kabul görmüştü, Ricky de bunu bekliyordu. Florida eyaletine bağlı bir yerde hiç kimsenin peder kıyafetli birini geri çevirmeyeceğine inanıyordu. Kadın bilgisayar kayıtlarına baktı. İsmi ekrana çıktığında yüzünü biraz buruşturdu. "Bu garip," dedi kadın. "Kayıtlarında yaşayan hiçbir akrabasının olmadığı yazıyor. Yakını bile yokmuş. Kızı olduğundan emin misiniz?"

"Uzun yıllar görüşmemişler, kızı uzun bir süre önce babasına küsmüş. Belki şimdi ben Tanrı'nın rızası ile onları banştırabilirim, yaşlı bir adam ne de olsa..."

"Bu çok güzel olur, Peder. Ama yine de kayıtlarda ismi olmalı."

"Kızına iletirim," dedi Ricky.

"Muhtemelen ona ihtiyacı..."

"Tanrı seni kutsasın evladım," dedi Ricky. Hikayesinin ve kelimelerinin iki yüzlülüğünden sahnedeki bir aktör kadar büyük bir zevk alıyordu. Öncesinde biraz gergindi, sonra şüphe duydu ama izleyiciler tarafından kabul görünce morali yerine geldi. Yıllarca bir koltuğun arkasında oturup bir sürü konuda hep sustuğundan, şimdi dışarıda olup yalan söylemekten zevk alıyordu.

"Barıştırmak için pek fazla zamanınız kalmadı peder. Bay Tyson ölüm döşeğinde," dedi. "Üzgünüm Peder."

"Öyle mi, durumu?.."

"Ölüme çok yakın."

"O halde zamanlamam sandığımdan daha iyi olabilir. Belki de onu son günlerinde biraz rahatlatabilirim..."

Resepsiyonist başını sallayarak onayladı. Hastanenin haritasına işaret etti. "Buraya gideceksiniz. Oradaki görevli hemşire size yardımcı olacak."

Koridorlardan geçerken son derece soğuk ve yavan bir dünyaya düşüyor gibi hissediyordu. Hastanedeki her şey yıpranmış gibiydi. Ricky'ye, psikanalist olduğu günlerinden hatırladığı pahalı Manhattan mağazaları ile bir temizlik görevlisi olarak New Hampshire'da tanıdığı ikinci el mağazaları arasındaki ayrımı hatırlatıyordu. VA hastanesindeki hiçbir şey yeni değildi, modern değil-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

di, hiçbir şey gerektiği gibi çalışmıyormuş gibi görünüyordu. Sanki her şey önceden fazlasıyla kullanılmış gibiydi. Duvarın badanası bile sararıp solmuştu. Temizliğe ve bilime adanmış olması gereken bir yerden geçerken, bu yerin kendinde yıkanma hissi uyandırmasının ilginç olduğunu düşünüyordu. Tıbbın alt sınıfı. Akciğer hastalarının ve kalp hastalarının tedavi edildiği bölümünde ve üzerinde psikiyatri yazan kilitli bir kapının yanından geçtiğinde her şey daha da eski ve yıpranmış bir özellik kazanmaya başladı, sonunda üzerinde şablonla DÜŞKÜNLER EVİ yazılmış olan bir çift kapıya vardı. Harfleri yazan kişi kelimeleri iki kapıda eşit yüksekliğe asmadığı için eğri bir şekilde yerleştirmişti.

Ricky, takmış olduğu rahip yakalığının kusursuz bir şekilde görevini yerine getirdiğini fark etti. Kimse ona kimlik sormuyordu ve onun burada olmaması gerektiğini düşünmüyordu. Bu bölüme girdiğinde bir hemşire masası gördü ve masaya doğru ilerledi. "Ah Peder, beni arayıp geleceğinizi söylemişlerdi. Bay Tyson 300 no'lu odada. Kapıdan girince ilk yatak..."

"Teşekkürler," dedi Ricky. "Bana rahatsızlığının ne olduğunu söyleyebilir misiniz acaba...?"

Hemşire Ricky'ye hastanın dosyasını uzattı. Akciğer kanseri. Pek fazla vakti kalmadı ve çok acı çekiyor." Ricky pek acımadı.

Hastanelerin yardımcı olmak görüntüsü altında fazlasıyla aşağılayıcı olduklarını düşünüyordu. Bu durum özellikle, bir sürü makineye bağlı halde arkası rahatsız yatağında yatıp, oda arkadaşı ile kendi yatağının arasında asılı olan televizyona gözlerini dikmiş olan Calvin Tyson için geçerliydi. Televizyonda bir dizi oynuyordu, sesi cızırtılıydı ve görüntüsü de berbattı.

Tyson bir deri bir kemik kalmıştı; bir iskeletten farksızdı. Nefes almasını sağlaması için boynunda bir oksijen maskesi asılıydı ve arada kaldırıp takıyordu. Amfizemden ötürü burnundan ses geliyordu, bacakları ise fırtınada kopup yola saçılmış ağaç dallan gibi yatağa uzatılmıştı. Yanında yatan adam da ondan farksızdı, ikisi de düet oluşturup acı içinde hırıldıyorlardı. Ricky odaya girince Tyson başını hafifçe ona çevirdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bir pederle konuşmak istemiyorum," dedi kısık bir sesle ve öksürerek.

Ricky gülümsedi. Gülümsemesi mutluluk gülümsemesi değildi. "Ama peder sizinle konuşmak istiyor."

"Yalnız kalmak istiyorum," dedi Tyson.

Ricky yatakta yatan adamı süzdü. "Görünüşe bakılırsa sonsuza dek yalnız kalmana pek fazla kalmamış."

Tyson başını sallamak için çabaladı. "Artık dini saçmalıklara ihtiyacım yok."

"Ben bunu yapmayacağım zaten," diye karşılık verdi Ricky. "En azından sizin sandığınız tarzda değil."

Ricky arkasındaki kapının kapalı olduğundan emin olmak için durdu. Yatağın üstünden televizyonu dinlemek için kulaklıkların sarktığını gördü. Yatağın etrafından dolaştı ve Tyson'ın oda arkadaşına baktı. Adam da son derece kötü durumdaydı ama Ricky'ye umut dolu baktı. Ricky yatağın yanında asılı olan kulaklıkları işaret etti. "Oda arkadaşmla özel konuşabilmem için bunları takmak ister misiniz?" diye sordu, ama aslında zorluyordu. Adam omuzlarını hafifçe silkti ve kulaklıkları güç bela kulaklarına tıkadı.

"Pekala," dedi Ricky, Tyson'a dönerek. "Beni kimin gönderdiğini biliyor musunuz?" diye sordu Ricky.

"Hiçbir fikrim yok," diye hırıldadı Tyson. "Beni umursayan kimse kalmadı."

"Bu konuda yanılıyorsun," diye cevap verdi Ricky. "Kesinlikle yanılıyorsun."

Ricky yaklaştı, ölmek üzere olan adamın üzerine eğildi ve duygusuzca fısıldadı, "Bana doğruyu söyle yaşlı adam: Kızınız kaçmadan önce onu kaç kere becerdiniz?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Adamın gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve yatağında kıpırdamaya çalıştı. Kemikli elini kaldırıp, soruyu kabul etmediğini belirtircesine başını sallamaya çalıştı, ama bunu bile yapamayacak kadar güçsüzdü. Cevap vermeden önce öksürdü, hırladı ve zar zor yutkundu, "Siz ne tür bir pedersiniz?"

"Eski anıların pederiyim," diye cevap verdi Ricky.

"Bununla ne demek istiyorsunuz?" Adamın sözleri panikle ve aceleyle çıktı. Gözleri ona yardım edecek birini arar gibi odaya bakındı.

Ricky cevap vermeden önce durdu. Yatağında kıvranan Calvin Tyson'a baktı ve adamın Ricky'den mi yoksa Ricky'nin bildiği geçmişten mi korktuğunu anlamaya çalıştı. Adamın ne yaptığını düşünerek yıllarını bir başına geçirmiş olduğunu ve okul yönetimi, komşular ve eşi tarafından öğrenilseydi bile, yaptığının kızı ve kendisi arasında bir sır olduğuna inandıracağını düşündü.

Ricky kışkırtan sorusuyla, adama bir tür Azrail gibi gelmişti sanki. Adamın, yatağının başındaki düğmeye uzanmaya çalıştığını gördü, bunun hemşireyi çağırmak için basılan düğme olduğunu biliyordu. Tyson'a doğru eğildi ve düğmeyi uzanamayacağı bir yere itti.

"Buna ihtiyacımız olmayacak," dedi. "Bu özel bir konuşma olacak." Adamın eli yatağa düştü ve oksijen maskesini takıp değerli havayı derin derin içine çekti, gözleri hâlâ korku doluydu. Maske eski tarzdı, yeşil renkteydi, şeffaf bir plastikle ağzını ve burnunu kaplıyordu. Daha modern bir hastanede olsaydı burun kanatlarının içine takılan küçük bir alet kullanılırdı. Ama VA hastanesinde atılmadan önce kullanılmaları için gönderilen aletler vardı, tıpkı yataklarda yatan insanlar gibi. Ricky, Tyson'ın suratından oksijen maskesini çekti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Kimsiniz?" diye cevap istedi adam korkarak. Sesinde ağır bir güneyli tarzı vardı. Adamın gözlerini dolduran dehşette çocuksu bir özellik olduğunu düşündü.

"Ben birkaç sorusu olan bir adamım," dedi Ricky. "Ben bazı cevapları arayan bir adamım. Bunun zor veya kolay olması senin elinde yaşlı adam."

Öz kızına tecavüz edip ardından ona sırtını dönen ve ölmek üzere olan yaşlı bir adamı bu kadar kolay tehdit etmesi Ricky'yi şaşırtmıştı.

"Siz bir peder değilsiniz," dedi adam. "Tanrı için çalışmıyorsunuz."

"İşte burada hatalısınız," dedi Ricky. Yakında onunla karşılaşacağınızı düşünürsek, günah işlediğinize inanırsanız iyi edersiniz.

Ricky'nin söyledikleri adamın kafasına yattı ve dönüp başını salladı.

"Kızınız..." diye başladı Ricky, adam sözünü kesmeden önce.

"Kızım öldü. Kötüydü. Hep kötüydü."

"Bununla sizin bir ilginizin olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Calvin Tyson kafasını sallayarak karşı çıktı. "Sizin bir şey bildiğiniz yok. Kimse bilmiyor. Ne olduysa eskide kaldı. Çok eskide."

Ricky durup adamın gözlerine baktı. Adamın gözlerinin, güneşte kuruyan beton kadar sertleştiğini gördü. Hızlıca değerlendirip psikolojik ölçülere vurdu. Ricky adamm acımasız bir pedofili olduğunu düşünüyordu. Kendi çocuğuna ettiği kötülüğü anlamıyordu ve yaptığından da pişmanlık duymuyordu. Ve yatağında yatıp geçmişte yaptıklarından çok, başına geleceklerinden korkuyordu. Ricky adamı deneyip görmek istedi.

"Seni affedebilirim..." dedi Ricky.

Yaşlı adam homurdanıp alay etti. "Hiçbir peder bu kadar güçlü değil. Göze alıyorum."

tarama:gimy ,düzenleme: sereniti

Ricky durdu ve ardından konuşmaya başladı, "Kızınız Claire'in üç çocuğu vardı..."

"O bir orospuydu, o piçle kaçtı ve ardından New York'a gitti. Onu öldüren buydu. Ben değil."

"O öldüğünde," diye devam etti Ricky, "Sizinle irtibata geçildi. En yakın akrabası sizdiniz. New York'tan birileri arayıp çocukları isteyip istemediğinizi sordu..."

"O piç kurularını niye isteyecektim ki? Hiç evlenmemişti. Onları istemedim."

Ricky gözlerini Calvin'e dikip onun için zor bir karar olmuş olduğunu düşündü. Bir taraftan kızının çocuklarını yetiştirmek ona parasal olarak ağır bir yük olacaktı. Öte yandan sapık cinsel arzularını uygulayabileceği yeni kaynaklar sağlayacaklardı. Bunun çok zor ve bunaltıcı bir iğfal olduğunu düşündü.

Arzularına kapılmış olan bir pedofili durdurmak çok zordu. Bu zevk kaynağını geri çevirmesine sebep olan neydi? Ricky adama bakmaya devam etti ve o anda anlamıştı. Calvin Tyson'ın faydalandığı başka kaynaklar vardı. Komşuların çocukları mı? Sokağın ilerisinde yaşayanlar mı? Köşedeki çocuklar mı? Oyun parkındaki çocuklar mı? Ricky bilmiyordu ama cevabın yakınlarda olduğunu biliyordu.

"Sonra birkaç evrak imzalayıp onları evlatlık verdiniz, değil mi?"

"Evet. Bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

"Çünkü onları bulmam gerekiyor."

"Neden?"

Ricky etrafına bakındı. Hastaneyi işaret etti. "Sizi sokağa atanın kim olduğunu biliyor musunuz? Evinizi kanuni haklarla alan ve sizi buraya yapayalnız ölmeniz için atan kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

Tyson başını sallayarak bilmediğini belirtti. "Birisi - ipotek ettiğim evi ödemediğim için aldı. Bir ay gecikmemi telafi etmeme bile izin vermedi. Pat diye aldı! Beni attırdı."

"Sonra size ne oldu?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Adamın gözleri çapaklanıp yaş doldu. Ricky bunun dokunaklı olduğunu düşündü. Ama yine de her türlü acıma duygusuna engel oldu. Calvin Tyson hak ettiğini almıştı.

"Sokakta kaldım. Hasta oldum. Dövüldüm. Dediğiniz gibi şimdi ölmeye hazırlanıyorum."

"Pekala," dedi Ricky, "sizi bu yatağa mahkum eden kişi kızınızın çocuğu."

Calvin Tyson gözlerini patlatıp başını salladı. "Bu nasıl olabilir ki?"

"Evinizi o satın aldı. Sizi mahkeme kararıyla o çıkarttı. Muhtemelen sizi dövdüren de oydu. Tecavüze uğradınız mı?"

Tyson kafasını sallayarak reddetti. Bunun Rumplestiltskin'in bilmediği bir şey olduğunu düşündü. Claire Tyson bu sırrı çocuklarından saklamış olmalıydı. Rumplestiltskin komşularla veya lisedekilerle konuşmadığı için yaşlı adam şanslıydı.

"Bütün bunları bana o mu yaptı? Neden?"

"Çünkü annesine sırt döndünüz. O da size yaptığınızın bedelini ödetti."

Adam hıçkırdı. "Başıma gelen tüm kötülükler..."

Ricky adam için cümlesini tamamladı, "...bir adamdan geliyor. İşte benim bulmaya çalıştığım adam bu. Ve size tekrar soruyorum: Çocukları evlatlık vermek için belgeler imzaladınız değil mi?"

Tyson başını sallayarak onayladı.

"Para da aldınız mı?"

Yaşlı adam yine başını sallayarak onayladı. "Birkaç bin."

"Üç çocuğu evlatlık edinen kişilerin isimleri neydi?"

"Bir belgem var."

"Nerede?"

"Dolaptaki eşya kutumda." Çizik içindeki gri dolabı gösterdi.

Ricky dolabın kapısını açtı ve eski püskü eşyaların asılı olduğunu gördü. Dolabın aşağısında ucuz bir kasa duruyordu. Kopçası kopmuştu. Ricky kasayı hızla açtı ve kağıtları karıştırdı, ta ki düzgünce katlanmış ve plastikle tutturulmuş evrakları bulana

tarama:gimmy ,düzenleme: sereniti

kadar. New York belediyesinin mührünü gördü. Evrakları ceketinin cebine attı.

"Sizin bunlara ihtiyacınız olmayacak," dedi yaşlı adama. Hastane yatağının beyaz çarşaflarında, neredeyse çıplak bir halde yatan yaşlı adama baktı. Tyson içine biraz daha oksijen çekiyordu ve soluk görünüyordu. "Biliyor musun," dedi Ricky, zalimliği kendisini bile şaşırtıyordu, "şimdi geberip gidebilirsin yaşlı adam. Bence ne kadar çabuk ölürsen o kadar iyi edersin, çünkü çok acı çekeceksin. Hem de çok. Bu dünyada vermiş olduğun acıların üç yüz katını. Hadi geberip git."

"Ne yapacaksınız?" diye sordu Tyson. Sesi göğsünün içini yiyen hastalıktan ötürü kısık ve hırıltılıydı.

"O çocukları bulacağım."

"Bunu neden yapmak istiyorsunuz?"

"Çünkü onlardan bir tanesi beni de öldürdü," dedi Ricky giderken.

* * *

Ricky palmiyelerle dolu sessiz bir sokakta yer alan bakımlı ve iki odalı bir çiftlik evinin kapısını çaldığında akşam yemeği vaktine bir saat kalmıştı. Hâlâ güvenini artıran rahip yakalığını takıyordu, boynunda taşıdığı yakalık sanki insanların ona soru sormasını engelliyordu. İçeriden ayak sesleri gelmeye devam ederken bekledi, ardından kapı gıcırdayarak açıldı ve yaşlı bir kadın köşeden ona baktı. Dini kıyafeti görünce kapıyı biraz daha araladı, ama hâlâ sineklik kapısının arkasında duruyordu. "Evet?" diye sordu.

"Merhaba," dedi Ricky neşeli bir şekilde. "Bana yardımcı olabilir misiniz acaba? Daniel Collins adında genç bir adamın oturduğu yeri arıyorum..."

Kadının nefesi kesildi ve elini kaldırıp şaşkınlıkla ağzını kapattı. Kadın kendini toparlamaya çalışırken Ricky sessizce bekledi ve kadını izledi. Kadının yüzündeki değişiklikleri okumaya

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

çalışıyordu. Yüzü bir sürü duygu evresi geçirdikten sonra sabit kaldı ve sesini tekrar kullanabildiğinde kelimeleri buz gibi söylüyordu.

"Kayıp, biz onu kaybettik," dedi. Sesindeki soğuklukla çakışan ve gözlerinin kenarında biriken gözyaşlarıyla savaşıyordu.

"Anlayamadım," dedi Ricky, meraklılığını belli etmemek için sesindeki neşeyi korumaya devam ediyordu. "Anlamadım, kayıp derken neyi kastettiniz?"

Kadın başını salladı, doğrudan cevap vermiyordu. Peder kıyafetine baktı ve sordu, "Peder, oğlumu neden arıyorsunuz?"

Sahte kanser mektubunu çıkarttı ve kadının mektubu soru soracak kadar dikkatli okumayacağını düşündü.

Belgeyi okumaya koyulduğunda, Ricky de konuşmaya başladı. Konuşurken kadının mektupta yazılanlara odaklanamayacağını düşünüyordu.

Soru sormaması için kadının dikkatini dağıtmak kolaydı. "Anlamanız gerek, Bayan Collins, doğru mu? Kilisenin amacı sizin de uzaktan akrabanız olan bu yavru için uygun olabilecek tüm ilik donörlerine ulaşmak. Sorunu anlıyor musunuz? Sizin de kan testi yaptırmanızı isterdim, ama sanırım siz ilik bağışı için yaş sınırını aşıyorsunuz. Altmışın üstündesiniz değil mi?"

Ricky'nin, ilik naklinde yaş sınırının olup olmadığından haberi bile yoktu. Dolayısıyla cevabı zaten ortada olan boş bir soru sordu. Kadın cevap vermek için gözlerini mektuptan alıp Ricky'ye baktı, Ricky de o sırada kadının mektupta yazılanları tam olarak algılayamaması için mektubu elinden aldı. Mektubu kadının elinden alırken konuşmaya devam etti, "Burada bir sürü tıbbi şeyler yazılı. Size açıklayabilirim isterseniz. Belki de oturabiliriz?"

Kadın başını isteksizce sallayıp onayladı ve Ricky için kapıyı açtı. İçinde yaşayan kadın kadar kırılgan görünen eve girdi. Evin her tarafında Çin figürleri, heykelcikler, boş vazolar ve ıvır zıvırlar vardı. Evin içerisinde, güm güm ses çıkaran ve Ricky'ye bir parçasının gevşemiş olduğunu düşündüren klimanın demirimsi

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

havasını bastıran eski ve küflü bir koku hakimdi. Halıların ve koltukların üzerinde plastik örtüler vardı, kadın sanki kir oluşmasından korkuyor gibiydi. Evdeki her şeyin yeri belliydi. Bir parçanın yeri değişse, birazcık bile yerinden oynatılsa kadının bunu hemen anlayacağını hissediyordu.

Ricky otururken koltuk gıcırdama sesi çıkardı.

"Oğlunuz buralarda mı? Belki de ilik için uygundur..." diye söze başladı Ricky; yalanlarına hiç zorlanmadan devam etti.

"O öldü," dedi kadın buz gibi bir ses tonuyla.

"Öldü mü? Ama nasıl?"

Bayan Collins başını salladı. "Hepimiz için öldü. Ölü ve değersiz bizim için, sadece acı verdi, Peder. Üzgünüm."

"Nasıl?.."

Kadın başını salladı. "Henüz değil. Ama yakında, diye düşünüyorum."

Ricky arkasına yaslanarak yine gacırdama sesi çıkardı. "Tam olarak anlayamıyorum," dedi.

Kadın masanın altındaki bir rafa uzanıp gazete kupürlerinin saklandığı bir defter çıkarttı. Defteri açtı ve sayfalarını çevirdi. Ricky spor yazılarını gördü ve Daniel Collins'in lisedeyken bir sporcu olduğunu hatırladı. Son olarak bir mezuniyet resmi vardı ve sayfa boştu. Kadın orada durdu ve defteri Ricky'ye uzattı. "Sayfayı çevirin," dedi acıyla.

Sayfanın ortasında *Tampa Tribune* gazetesine ait bir haber vardı: BAR CİNAYETİNİN ARDINDAKİ ADAM TUTUKLANDI. Daniel Collins'in bir yıl önce tutuklanmış olduğu ve barda cinayet işlemekten yargılandığı yazıyordu. Yanındaki sayfada başka bir başlık vardı: DEVLET BARDAKİ ÖLÜMÜ ARAŞTIRIYOR.

Bu habere ait bir fotoğraf başka bir sayfaya yapıştırılmıştı, fotoğrafta orta yaşlı Daniel Collins elleri kelepçeli bir şekilde mahkemeye götürülüyordu.

Ricky gazetedeki fotoğrafı inceliyordu. Davanın özellikleri yeterince basitti: İki sarhoş adam barda kavga ediyorlardı.

tarama:ginny,düzenleme: sereniti

Bunlardan bir tanesi dışarı çıkıp diğerinin gelmesini beklemişti. Savcıya göre Daniel'ın elinde bıçak vardı. Katil Daniel Collins olay yerinde, zil zurna sarhoş tutuklanmıştı ve kanlı bıçak eline yakın bir yerde bulunmuştu. Kurban ise birkaç adım ileride boylu boyunca yatıyordu. Gazeteye göre kurban soyulmadan önce iç organları vahşice boşaltılmıştı. Görünüşe göre Collins adamı öldürüp parasını aldıktan sonra, ucuz bir şişe likör daha dikince olay yerinde yığılıp kalmıştı ve olduğu yerden kaçamamıştı. Bu açık ve seçik ortadaydı.

Davası ve mahkumiyetiyle ilgili tatsız haberleri okudu. Collins cinayetten haberi olmadığını, o gece kafasını karıştıran şeyin içki olduğunu iddia ediyordu. Bu, jüriyi ikna etmeyen bir açıklama olmuştu. Jüri sadece doksan dakika tartışmış; ardından ölüm cezasını önermeleri birkaç saatlerini daha almıştı - sunulan yetersiz açıklama burada da görmezden gelinmişti. Resmi ölümüne kesin karar verilip en az dağınıklıkla paketlenecekti.

Ricky başını kaldırıp kadına baktı. Kadın başını sallıyordu.

"Canım oğlum," dedi kadın. "Onu ilk önce o sürtük kız aldı elimden, ardından içki; şimdi de idam."

"Tarih belirlediler mi?" diye sordu Ricky.

"Hayır," diye cevapladı kadın. "Avukatı temyiz haklarının olduğunu söylüyor. Mahkemeden mahkemeye gidiyor. Tek bildiğim, oğlum yapmadım diyor. Ama bunun bir faydası yok." Kadın Ricky'nin boynundaki peder yakalığına baktı. "Bu eyalette Hz. İsa'yı severiz ve Pazar günleri kiliseye gideriz. Ama kutsal kitap "Öldürmemelisin" dediğinde bu mahkemelerde geçerli olmuyor. Bizde, Georgia ve Texas'da. Burası, birinin öldüğü suçları işlemek için kötü bir yer, peder. Keşke oğlum da bıçağa sarılıp o kavgaya girmeden bunu düşünseydi."

"Masum olduğunu mu söylüyor?"

"Evet. O kavgayı hiç hatırlayamadığını söylüyor. Polisler onu coplanyla dürtüklediklerinde yanında bıçakla kanlar içinde uyandığını söylüyor. Sanırım hatırlamamak bir savunma olmuyor."

Ricky sayfayı çevirdi, ama defterin gerisi boştu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Sanırım bir sayfa daha ayırmam gerekecek," dedi kadın. "Son bir haber için. Umarım o haber çıkmadan önce ben ölürüm, çünkü bunu görmek istemiyorum."

Kadın başını salladı. "Biliyor musunuz, peder?"

"Neyi?"

"Buna hep sinir oldum. Oğlum liseler arası oynanan şampiyonlar liginde, karşı lisenin takımına gol attığında hep baş sayfalarda resimleri ve haberleri çıkardı. Ama *Tampa'* da olanlarla ilgili haberlerde ise hep aralara sıkıştırılmıştı. Kimsenin göremeyeceği, önemseyemeyeceği küçük haberler. Birisinin hayatını mahkemeyle alacaksanız, işte bu baş sayfada yer almalı. Büyük bir haber yapmaları gereken yerde önemsiz ve saçma sapan haberlerin yanına koydular. Sanki hayat artık önemli değilmiş gibi."

Kadın ayağa kalkınca Ricky de onunla beraber kalktı.

"Bu konuda konuşmak kalbimi yoruyor peder. Ve kelimeler faydasız kalıyor, Tanrı'nın Kitabı bile acıları dindirmiyor."

"Bence kalbini hatırladığın iyilik ve güzelliklere açmalısın, evladım, bu şekilde daha huzurlu olacaksın." Ricky tam bir peder gibi konuşmaya çalışıyordu, böylece istediği gibi kelimeleri klişe ve boş gelecekti.

Yaşlı kadın, herkesin düşündüğü gibi tam bir orospu çocuğu yetiştirmişti; insanları kullanan, sınıftaki kız arkadaşını da beraberinde sürükleyen, ardından da rahatsızlık vermeye başladığında kızı çocuklarıyla beraber terk edip bir başına bırakan bir orospu çocuğu. Sonunda likörü fazla kaçırıp sebepsiz yere bir adam öldüren bir pislik, diye düşündü Ricky. Eğer Daniel Collins'in aptal ve gereksiz varlığının olumlu bir yanı olsa bile henüz görmemişti. İçinde fokurdayan kin kadının bir sonraki sözleriyle doğrulanmış oldu.

"O kız hayatına girince tüm iyilikler son buldu. İlk kez hamile kaldığında oğlumun tüm hayatını berbat etti. Onu kandırdı, kadınlık cazibeleriyle ona tuzak kurdu ve buradan kurtulmak için onu kullandı. Yaptığı tüm hatalar, tüm yanlışların sebebi o kadındır. Her şey için onu suçluyorum."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kadının sesi uzlaşmaya taviz vermiyordu. Kadın, sevgili oğlunun sonuna sebep olan hiçbir olayın kendinden kaynaklanmadığına inandırmıştı kendini. Eskiden bir psikanalist olan Ricky, kadının kendi suç ortaklığını kesinlikle kabul etmeyeceğini görebiliyordu. Her şeyi biz yaratırız ve yarattığımız şey yanlış gittiğinde kendimizi suçlamak yerine hep başkalarını suçlarız, diye düşündü.

"Ama siz suçsuz olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Ricky. Cevabı biliyordu. Ve Ricky suçu belirtmedi, çünkü kadın oğlunun her konuda suçsuz olduğuna inanıyordu.

"Neden, tabii ki. Ne derse ona inanırım." Kadın gazete kupürlerini sakladığı deftere uzandı ve avukatın kartını alarak Ricky'ye uzattı. *Tampa'da.* bir müdafaa avukatı. İsmini ve numarasını kaydettikten sonra kadın dışarıya kadar ona eşlik etti.

"Üç çocuğa ne olduğunu biliyor musunuz? Torunlarınıza?" diye sordu Ricky sahte kanser mektubunu işaret ederek.

Kadın başını olumsuz anlamda salladı. "Verildiklerini duydum. Danny Texas'ta bir hapishanedeyken bazı evraklar imzaladığını biliyordum. Soygundan yakalanmıştı ama ona da inanmadım. Birkaç yıl hapis yattı. Onlardan bir daha haber almadık. Şimdiye kadar büyümüşlerdir. Bugüne kadar hiçbirini görmedim, yani onları özlüyor falan değilim. Kadın ölüp gittikten sonra Danny çocukları vermekle iyi etti, çünkü onları tek başına yetiştiremezdi. Ve ben de sürekli hasta olduğumdan ona yardım edemezdim. Dolayısıyla onlar başkalarının belaları ve çocukları oldular. Daha önce de dediğim gibi, hiçbirinden haber almadım."

Ricky bu son söylediğinin doğru olmadığını biliyordu.

"İsimlerini hatırlıyor musunuz?"

Kadın başını salladı. Ve o hareketin acımasızlığı Ricky'nin suratına yumruk gibi inmişti, Daniel'ın bencilliğini nereden aldığını anladı.

Günün son güneş ışınları kafasına vururken kaldırımda yorgun halde durup, Rumplestiltskin'in Daniel'ı idama götürecek kadar etkili olup olamayacağını düşündü. Yeterince etkili olduğunu düşünüyordu. Sadece tam olarak nasıl olduğunu kestiremiyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Ricky New Hampshire'a dönüp Ricky Lively olarak yaşamaya devam etti. Florida'ya yapmış olduğu yolcukta öğrenmiş olduğu her şey onun canını sıkıyordu.

Önemli anlarında Claire'in hayatına iki kişi girmişti. Bunlardan biri onu çocuklarıyla terk edip gitmişti ve şu anda masumiyet iddialarına kulak tıkamasıyla nam salmış bir hapishanede idamını bekliyordu. Diğeri de tecavüz ettiği kızına ve yardımına ihtiyacı olan torunlarına sırt çevirmişti ve sokağa atılıp aynı acımasızlıkla yattığı hastane yatağında idamdan farksız olarak son nefeslerini hırlayarak veriyordu.

Ricky kafasında oluşmaya başlayan denklemlere ekliyordu: New York'ta Claire Tyson'ı döven erkek arkadaşı da dövülerek öldürülmüştü ve göğsüne bir R harfi kazınmıştı. Bir zamanlar kararsızlığı yüzünden perişan halde ona yardım istemek için gelen Claire Tyson'a yardım edemeyen tembel Doktor Starks da yardım bulabileceğini düşündüğü her yoldan boş dönerek intihara sürüklenmişti.

Başkaları da olmalıydı. Bunu fark etmesiyle kalbi buz kesti.

Görünüşe göre Rumplestiltskin basit bir ilkeye sadık kalarak birkaç intikam planı oluşturmuştu: Her biri için özel bir plan uygulamıştı.

İhmal edilen suçlar, yıllar sonra yargılanıp uygulanıyordu. Ufak çaplı bir gangster ve suçlu olan erkek arkadaşı belli bir yöntemle cezalandırılmıştı. Çocuğunun meyvelerini geri çeviren dede başka farklı bir yöntemle cezalandırılmıştı. Ricky, bunun kötülük yapmanın eşsiz bir uygulamanın eşsiz bir şekli olduğunu düşünüyordu. Ricky'nin oyunu Ricky'nin kişiliğine ve aldığı eğitime uygun olarak tasarlanmıştı. Diğerlerininki daha zalimce uygulanmıştı, çünkü geldikleri dünyada zalimlik hakimdi. Bir şey netti: Rumplestiltskin'in hayal gücünün sınırları yoktu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Sonuçlarının da aynı şekilde olması dikkatinden kaçmadı. Öldürmek ve mahvetmek için düzenlenen tutarlı bir yol. Talihsiz Bay Zimmerman veya Dedektif Riggins gibi ayak bağı olan kişiler, kola konan at sineğine gösterilen aynı özenle ortadan kaldırılıyorlardı.

Ricky, Rumplestiltskin'in gerçekte ne kadar soğukkanlı, kararlı ve sabırlı olduğunu anlayınca ürperdi.

İhtiyaçları olduğunda Claire'e ve üç çocuğuna yardım etmemiş insanların listesini yapmaya başladı: New York'ta fakir kadından para talep eden bir ev sahibi var mıydı? Eğer varsa, muhtemelen sokaklara düşüp binalarına ne olduğunu düşünüyorlardır. Onu yardım programına eklemeyen bir sosyal hizmetlisi var mıydı? Şimdi onlar da finansal olarak mahvolmuş bir halde aynı programa başvurmak zorundalar mı acaba? Günahlarını dinleyip, duanın boş midelerini dolduracağını söyleyen bir peder? Onlar da şimdi kendileri için dua ediyorlardır.

Rumplestiltskin'in intikam planının nerelere kadar uzandığını sadece tahmin edebiliyordu: Elektrik faturasını ödemediğinde elektrik idaresinden gelip elektriğini kesen adama ne olmuştu? Bu soruların cevabını bilmiyordu, Rumplestiltskin'in olabilecek diğer insanların suçluluğuna karar verdiği çizgiyi nerede çektiğini de bilmiyordu. Ama yine de Ricky bir şey biliyordu: Bir zamanlar bazı insanlar hata yapmışlardı ve şimdi cezalarını çekiyorlardı.

Ya da çekmişlerdi. Claire Tyson'a yardımı esirgeyen tüm insanlar onun umutsuzlukla gerçekleştirdiği ölümüne sebep olmuşlardı.

Ricky, bunun aklına gelebilecek en korkunç adalet kavramı olduğunu düşünüyordu. Hem ruhun hem bedenin cinayetleri. Rumplestiltskin hayatına girdiğinden beri sıklıkla korkmuştu. Her zaman anlamaya çalışan ve rutin yaşayan bir adamdı. Ama artık hiçbir şey net değildi, her şey karışıktı. İçinde girmiş olan korku artık daha farklı bir şeydi. Bunu tam olarak bir kategoriye koyamıyordu ama ağzını kurutup dilinde acı bir tat bırakıyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bir psikanalist iken iyi durumdaki hastalarının karışık endişe ve onları güçsüzleştiren öfkenin olduğu bir dünyada yaşıyordu, ama bunların hepsi artık önemsiz ve hastalık derecesinde bencilce geliyordu.

Rumplestiltskin'in sahip olduğu öfkenin büyüklüğü onu hayrete düşürüyordu. Ama aynı zamanda mantıklı geliyordu.

Psikanaliz bir şey öğretirdi: Hiçbir şey asla boşluktan oluşmaz. Her kötü eylemin her türlü yankılan oluşabilir. Aklına bazı meslektaşlannın masalanna koyduklan sürekli hareket eden aygıtlar geldi, art arda asılı duran toplardan birine dokunulduğunda hepsini harekete geçiren ve son topa geldiğinde kenara çarpıp tekrar aynı hareketleri başlatan ve sadece birinin elini arasına sokmasıyla hareketlerin kesildiği bir aletti bu ve Rumplestiltskin'in intikamı da bu alete benziyordu, Ricky o aletin içindeki toplardan biri olmuştu sadece.

Kimileri ölmüştü. Kimileri mahvolmuştu. O yapayalnız kalmış ve olan biteni görebiliyordu. Hiç kesilmeyen bir hareket.

Ricky ince ince terler döktüğünü hissedebiliyordu.

Suçlann hepsi dokunulmaz bir düzeyde işleniyordu. Hiçbir dedektif veya polis otoritesi bu suçların arasında bağlantı kuramazdı, çünkü bütün suçların tek ortak yanı yirmi yıl öncesinde ölen bir kadınla bağlantılan olmasıydı.

Hayal gücünün bile kabul etmediği kadar ince bir bağlantısı olan seri cinayetler, diye düşündü Ricky. Aynı polis memurun ona göğsüne R. harfi kazınmış olan Rafael Johnson'u kaygısızca anlattığı gibi, buğulu Bay R.'ye gelene kadar suçu üstlenecek çok insan var. Kendi ölümünün altında yatan nedenler barizdi. Kariyeri mahvolmuş, eşi ölmüş, parasal durumu vahim, kendisini neden öldürmeseydi ki?

Bir şey onun için kesinlikle netti: Eğer Rumplestiltskin, Ricky'nin kurtulduğunu bilseydi, ya da bundan en ufak bir şüphesi olsaydı kötü amaçlarla anında Ricky'nin izini sürerdi. Ricky ikinci bir oyun daha oynayabileceğinden şüpheliydi. Yeni kimliğini yok etmenin ne kadar kolay olacağını anladı: Richard Lively

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dünyada önemsiz bir kişiydi. Bu anonimliği, kendi hızlı ve vahşi ölümünü kesinleştiriyordu. Richard Lively günün ortasında öldürülse de hiçbir polis onları Ricky Starks ve Rumplestiltskin adındaki adama götürebilecek bir bağlantı bulamazdı. Tek öğrenecekleri şey Richard Lively'nin gerçek Richard Lively'nin olmadığıydı ve buldukları kişi hemen kimliği meçhul biri olacaktı, onu da mezar taşı bile dikmeden herhangi bir mezarlığa gömeceklerdi. Belki de bir dedektif, buldukları kişinin gerçekten kim olduğunu merak edecekti ama bir sürü davayla uğraştığı için Richard Lively'nin ölüm dosyası öylece kapanacaktı. Sonsuza dek.

Ricky'yi bu kadar güvenilir kılan şey onu aslında aynı zamanda tümüyle zayıf kılıyordu.

New Hampshire'a dönerken, Durham'deki hayatının tüm rutinlerine büyük bir şevkle başlayacağına karar verdi. İstikrarlı bir şekilde sabahlan erken kalkıp üniversitedeki diğer temizlik görevlileriyle işe giderse, yerleri silerse, tuvaletleri temizlerse, holleri parlatırsa, ampulleri değiştirirse, arada bir iş arkadaşlarıyla şakalaşıp Red Sox takımının gelecek sezonda ne yapacağı ile ilgili tahminlerde bulunursa yok olabileceğini umuyordu. O kadar normal ve sıradan bir dünyada çalışıyordu ki, geleneksel soluk mavi ve yeşil renklere boyanmak için haykırıyordu. Bir keresinde buharlı elektrik süpürgesini üniversitenin salonundaki halı üzerinde kullanırken, makinenin vızıldama sesinin, ellerindeki titreşiminin ve temiz halının oluşturduğu görüntünün hipnotize edici bir güzelliğe sahip olduğunu keşfetti. Sanki bir zamanlar olduğu kişiden aniden uzaklaşarak bu dünyanın yeni basitliklerinde kaybolabiliyor gibiydi.

Bu durum garip bir tatmin ediciliğe sahipti; yaptığı iş bile monotonluk ve devamlılık özelliklerine sahipti, intihar engelleme acil hattında geceler boyu tavsiyeler vermek ve modern anlamda can halatları atmak psikanalist becerilerini hatırlamasını sağlıyordu. Bir psikanalist iken hayatına çöken korku, hayal kırıklıkları ve öfkeyi özlemediğini fark etti. Tanıdığı insanların, hatta rahmetli eşinin onu hatırlayıp hatırlamayacaklarını merak ediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Richard Lively'nin hep olmak istediği ve yazları kendini Cape'te bulan insana, zengin, güçlü ve nevrotik hastalarını tedavi eden Doktor Starks'tan daha yakın olduğunu düşünüyordu.

Anonimliği baştan çıkartıcı buluyordu.

Ama zordu da. O adam olmak için kendini zorladığı her saniyede, intikam karakteri Frederick Lazarus karşıt komutlar haykınyordu. Fitness eğitimini yeniledi ve nişancılığını geliştirmek üzere günde üç saatini atış yaparak geçirmeye başladı. Havalar güzelleşip renk saçmaya başladıkça, repertuarına açık alan becerileri katmaya karar verdi ve Frederick Lazarus adı altında engebeli arazide koşu ve kamp yapan bir kursa yazıldı.

Bir anlamda tıpkı ormanda kaybolunduğunda yapıldığı gibi nirengi yapıyordu. Üç kılavuz sütunu vardı: Bir zamanlar olduğu kişi, şu anda olduğu kişi, olması gereken kişi.

O gece kiraladığı karanlık odasında, gölgeler oluşturan masa lambasının yanına otururken olanlara sırtını dönüp dönemeyeceğini düşündü.

Geçmişiyle ve başına gelenlerle her türlü duygusal bağı yok edip basit bir adam olabilir miydi? Maaşına göre yaşamak. Temel rutinlerden zevk almak. Kendisini yeniden oluşturmak. Balık tutmak, ava çıkmak ve hatta kitap okumak. Bir keşiş yalnızlığı ve özelliği ile yaşamak. Elli üç yılını geride bırakıp, Cape'teki yazlığını ateşe verdiği gün hayata sıfırdan başladığını söylemek. Neredeyse Budizm'deki zen gibi umut vericiydi. Ricky dünyadan, bir su birikintisinin sıcak bir havada buharlaştığı gibi uçup yok olacaktı.

Bunu yapabilmek en az seçeneği kadar ürkütücüydü.

Bir karar vermesi gereken anın gelmiş olduğunu hissediyordu. Tıpkı sanal alemdeki ismi Odysseus gibi, Scylla ve Charybdis arasındaydı. Her seçimin bir bedeli vardı.

New Hampshire'da kiralamış olduğu mütevazı odada, gecenin yansında onu kendi hayatından silmesi için zorlayan adama ait tüm notları ve bağlantılan yatağının üzerine serdi. Birkaç bilgi, takip edeceği bazı ipuçlan. Ya da takip edemeyeceği ipuçları.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ya kendini ifşa ederek ona bunları yapan adamı takip edecekti. Ya da hepsini bir tarafa atıp oluşturduğu hayata devam edecekti. Kendini biraz on beşinci yüz yılda yaşan İspanyol kaşif gibi hissediyordu, küçük bir yelkenli geminin güvertesinde dikilip, uçsuz bucaksız okyanusa ve görüşünün ötesindeki yeni ve belirsiz dünyaya bakıyordu sanki.

Yatağının üzerine yaydığı eşyaların ortasında Pensacola'daki VA hastanesinde ölüm döşeğinde yatan yaşlı Tyson'dan aldığı evraklar vardı. Evraklarda, yirmi yıl önce çocukları evlatlık edinen ailelerin isimleri yazılıydı. Bunun bir sonraki adımı olacağını biliyordu.

Ama vermesi gerek bir karar vardı: Bu adımı atacak mıydı yoksa atmayacak mıydı.

Bir tarafı temizlik görevlisi Richard Lively olarak mutlu olabileceğinde ısrar ediyordu. Durham güzel bir kasabaydı. Ev sahibesi de iyi bir insandı.

Ama öbür yanı olaylara farklı bakıyordu.

Doktor Frederick Starks ölmeyi hak etmiyordu. Kendi kararsızlık döneminde yaptığı, hatta işlediği hata yüzünden ölemezdi. Claire Tyson konusunda daha iyisini yapabilirdi, bunu inkar etmiyordu. Ona el uzatıp yaşamaya değer bir hayata geçmesini sağlayabilirdi belki. Claire için o şansı yarattığına ama başarısız olduğuna karşı çıkmıyordu. Rumplestiltskin bu konuda haklıydı. Ama cezalandırma şekli bunları aşıyordu.

Ve bu düşünce Ricky'yi sinirden kudurtuyordu.

"Onu ben öldürmedim," dedi fısıldayarak.

Odasının bir tabut olduğu kadar bir can kurtaran sandalı olduğuna inanıyordu.

Şüphe tadı almadan hiç nefes alıp alamayacağını düşündü. Sonsuza dek saklanmak ne tür bir güven sağlıyordu?

Onun hayatını çalan adamın her yerde olduğundan şüphelenerek yaşamak. Bunun çok kötü bir düşünce olduğunu anladı: Buğulu Bay R. için bitmiş olsa da, oyun Ricky için asla bitmeyecekti. Ricky kendine bu soruları hep soracaktı, asla emin olama-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yacaktı; hiç huzur bulamayacaktı, asla bilmeyecekti.

Bir cevap bulması gerekiyordu.

Odasında yapayalnız olan Ricky, yatağının üzerinde lastikle bir araya tutturulan evlat edinme belgelerini öyle hızlı açtı ki lastik koptu.

"Pekala," dedi kendi kendine, "oyun yeniden başlıyor."

Ricky, New York Belediyesi'nin çocukları New Jersey'de yaşayan bir çift onları evlatlık edinene kadar annelerinin ölümünden sonraki ilk altı ay boyunca çeşitli yetiştirme yurtlarına verdiğini öğrendi. Bir tane sosyal hizmetlinin raporu vardı, raporda çocukların çok zor yerleştirildikleri yazıyordu; ismi belirtilmeyen son yetiştirme yurduna kadar çocukların her grupta yıkıcı, öfkeli ve kötü davranışlar sergiledikleri yazıyordu. Sosyal görevli özellikle kardeşlerin en büyüğüne terapi önermişti. Rapor basit bir bürokratik dille yazılmıştı; ona işkence eden adama dönüşen çocuk hakkında bilgi verecek en ufak bir detay bile yoktu. Evlatlık verme işlemlerinin New York Hıristiyan cemaati tarafından hayır işleme adı altında gerçekleştirildiğini öğrendi. Arada para alışverişi yapıldığını tahmin ediyordu, ama kayıtlarda öyle bir şey bildirilmemişti. Çocuklar üzerindeki tüm haklardan feragat ettiğini belirten resmi belge yaşlı Tyson tarafından imzalanmıştı.

Daniel Collins'in Texas'ta bir hapishanede yatarken imzaladığı evrak da vardı. Olayın dengesi Ricky'nin dikkatini çekti: Daniel Collins çocuklanndan hapisteyken vazgeçmişti. Yıllar sonra ise Rumplestiltskin'in acımasız yardımlarıyla tekrar hapishaneye dönmüştü. Bir zamanlar reddedilen bir çocuğun bunu başarmış olması ona müthiş bir haz vermiş olmalı, diye düşündü. Daniel Collins'in Texas'taki hapishanede imzalamış olduğu başka bir evrak daha vardı. Terk edilmiş çocukları evlatlık edinen çiftin adı Howard ve Martha Jackson'dı.

Adres olarak Princetown'dan birkaç kilometre uzakta yarı banliyö yarı çiftlik arazisi olan batı Windsor verilmişti ama ebeveynler hakkında başka detaylı bir bilgi yoktu. Onlar üç çocuğu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

da almışlardı ve Ricky'yi ilgilendiren de buydu. Nasıl bir arada kalmayı başardıkları ve ayrılmadıkları ile ilgili sorular vardı. Çocukların isimleri on iki yaşındaki erkek çocuk Luke, on bir yaşındaki erkek çocuk Matthew ve kız çocuk Joanna olarak belirtilmişti. İncil'den isimler, diye düşündü Ricky. Çocukların bu isimlere sadık kaldıklarından şüpheliydi.

Bilgisayarda birkaç sorgu yaptı ama sonuç vermediler. Bunun ilginç olduğunu düşündü çünkü internette bir yerde mutlaka bilgi olmalıydı. İnternetteki beyaz sayfalara baktı ve New Jersey'in merkezinde birçok Jackson buldu ama sahip olduğu belgelere ait bir isim yoktu.

Sadece eski bir adrese sahipti. Bu da çalabileceği bir kapının olduğu anlamına geliyordu. Bu tek seçeneği gibi gözüküyordu.

Ricky peder kostümünü giyip kanser mektubunu kullanmayı düşündü, ama onlan yeterince kullandığını ve başka bir zaman kullanabileceğine karar verdi.

Bunun yerine tıraş olmamaya karar verdi, hafif bir sakal bırakıp internetten var olmayan özel bir dedektiflik şirketine ait sahte bir kimlik sipariş etti. Üniversitenin tiyatro kostümleri bölümüne yaptığı bir gece gezisinin ardından, gömleğinin içinden bağlayabileceği ve ince bedenini olduğundan yirmi kilo kadar daha ağır gösterecek olan yastık bir göbek buldu. Şansına yeni bel ölçüsüne uygun kahverengi bir takım elbisesi de buldu. Bulduklarını yeşil bir çöp poşetine koydu ve eve götürdü. Eve vardığında çantaya yan otomatik silahını ve iki şarjör tıktı.

Genelde öğrencilere araba kiralayan ve çoğunlukla birkaç soruyla nakit parayı tercih eden Hurda-Kiralama adlı bir yerden dört yıllık kötü durumda olan bir araba kiraladı ve oradaki görevli sahte Kaliforniya ehliyetindeki bilgileri forma geçirdi. Ricky bir sonraki cuma, üniversitedeki vardiyasını tamamladıktan sonra New Jersey'e yola koyuldu. Gece her yeri sarmıştı, hiç şaşmadan belirtilen hız sınırının üzerinde kalarak kilometreleri tekerleklerinin altından geçip geride bırakıyordu. Camı indirip içeri sızan sıcak havayı aldığında tekrar yazın geldiğini düşündü. Şehirde

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

olsaydı, ağustos tatili yaklaştığında hastalarını kısa yokluğuna dayanabilecekleri inancına yönlendirmeye başlamış olacaktı.

Bunu bazen başarıyor, bazen de başaramıyordu. İlkbaharın sonlarına ve yaza doğru şehrin parkında yürürken gördüğü açan çiçeklerin ve yeşilliklerin, Manhattan'ı oluşturan beton yığınlarını alt ediyormuş gibi görünen manzarayı hatırladı. Bunun en güzel zaman olduğunu ama hızla artan sıcaklık ve nem yüzünden yok olduğunu düşündü. İkna edecek kadar dayanabiliyordu.

Şehre ulaştığında gece yansını geçmişti. George Washington Köprüsü'nü geçerken dönüp şehre baktı. Ölü gecede bile şehir panldıyordu. Yukarı batı kısmı ondan uzaklaşıyordu ve onca yıl önce kısa bir dönem çalışmış olduğu ve şu anda yapmakta olduğu şey üzerinde etkisi olan Columbia Presbyterian Hastanesi ve kliniğin göremediği bir yerde olduğunu biliyordu. Gişelerden geçip New Jersey'e vardığında içini garip duygular kapladı. Sanki bilinç altına yerleşen olayların korkunç görüntülerinin kapladığı bir kabusta asılı kalmış gibiydi. Şehir onun bir zamanlar olduğu kişiyi, kullanırken titreyen arabası ise şu an olduğu kişiyi ve önündeki karanlık ise olabileceği kişiyi temsil ediyor gibiydi.

Econo Lodge adlı bir motelde boş oda olduğunu belirten bir işaret Ricky'nin durmasını sağladı. Masadaki gece görevlisi olarak üzgün gözleri olan Pakistanlı ya da Hindistanlı bir adam vardı, isminin Ömer olduğunu belirten bir yaka kartı taşıyordu ve yan uykusunun Ricky tarafından bölünmüş olmasından rahatsız gibi görünüyordu. Sandalyesine dönmeden önce Ricky'ye bölgenin bir haritasını, kimya kitaplan ve sıcak içeceğin olduğu bir termos verdi.

Ricky sabahleyin motelin banyosunda oyunculann kullandığı makyaj çantasıyla biraz zaman geçirdi ve sol gözünü sahte bir çürükle bir yara izi yaptı. Morumsu kırmızı bir renk verdi, böylece onunla konuşan kişilerin dikkatlerini oraya çekecekti. Bunun temel psikoloji olduğunu düşündü. Tıpkı Pensacol'daki insanların kim olduğunu değil de ne olduğunu hatırlayacakları

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

gibi buradaki insanlar da yüz hatlarını değil de gözündeki morluğu hatırlayacaklardı. Bıraktığı düzensiz sakal da yüz hatlarını saklamasına yardımcı oluyordu. Sahte göbeği ise portreye ekleniyordu. Ucuz takım elbisesini giydikten sonra cebine silahı ve şarjörü koydu.

Ricky, gittiği her adresin kendisini ölü isteyen adama bir adım daha yaklaştırdığına inanıyordu. En azından öyle olmasını umuyordu.

Arabayla içinden geçtiği bölgenin ilginç bir çelişkiye sahip olduğunu düşünüyordu. Çoğunlukla düz, yeşil olan kırsal alan bir zamanlar muhtemelen sessiz ve ihmal edilmiş olan ama günümüzde yüksek gelişiminin yükünü çeken yollarla çizilmişti. Orta sınıf için tasarlanmış olan evlerden, iki ve üç odalı çiftlik evlerine, yüzme havuzlu, kaçınılmaz BMW, Range Rover ve Mercedes arabaları için çoklu garajları olan malikanelerine kadar bir sürü sitenin yanından geçti.

Zengin evleri, diye düşündü. Adam ve kadınların kazandıkları paralar en hızlı şekilde harcadıkları ve bunu da anlamlı buldukları ruhsuz bir yer. Eskiyle yeninin karışımı şaşırtıcıydı; sanki eyaletin bu tarafı ne olduğunu ve ne olmak istediğine karar verememiş gibiydi. Eski çiftlik sahiplerinin ve yeni işadamlarının iyi geçinemediklerini düşünüyordu. Arabanın ön camını güneş kaplamıştı ve o da camını indirdi. Sıcak ve ilkbaharı yaşatan çok güzel bir gündü. Cebindeki silahının ağırlığını hissedebiliyordu ve kendini kışlık düşüncelere vermeye kadar verdi.

Elindeki adrese uyan çiftlik arazisinin arka sokağında bir posta kutusu buldu. Tereddütlüydü, tam anlamıyla ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Giriş yolunda bir tabela vardı: GÜVENLİK KÖPEKLERİ YETİŞTİRME EVİ: BAKIM VE EĞİTİM VERİLİR. HER TÜR GÜVENLİK YÖNTEMİ UYGULANIR. Bu yazının yanında bir Rottweiler resmi vardı, Ricky bunu komik buldu. Üzerinde gölgelik oluşturan ağaçlı bir yoldan devam etti.

Ağaçların altından çıktığında bir yuvarlaktan dönüp, 1950'lerin stiline sahip tek katlı ve tuğla cepheli bir çiftlik evine

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

doğru sürmeye devam etti. Eve farklı dönemlerde ilaveler yapılmıştı, zincirlerle kapatılan parmaklıklarla birleşen beyaz tahtayla kaplanmıştı. Arabasını istop edip indiğinde köpeklerin havlamasıyla karşılandı.

Etrafa yayılmış olan ve sabah güneşinin sıcaklığıyla ağırlaşan köpek dışkılarının ağır kokusu her yerdeydi. Bir adım attığında curcuna arttı. Eklenmiş bölümde OFİS yazan bir tabela daha olduğunu gördü. Girişteki tabelaya benzeyen bir tabela duvarı süslüyordu. Ricky'ye en yakın köpek kulübesinde göğsü kaslı, son derece iri bir Rottweiler vardı, köpek arka bacaklarının üzerinde yükselip ağzını açtı ve dişlerini Ricky'ye gösterdi. Köpek kulübelerinde hapsolmuş ortalıkta koşturan onlarca köpek içinde sadece bu köpek havlamıyordu. Köpek gözlerini Ricky'ye dikmiş onu süzüyordu.

Ofisten içeri girdiğinde orta yaşlı bir adamm çelik bir masada oturduğunu gördü. Hava sidik kokusundan keskinleşmişti. Adam uzun boylu, kel ve inceydi; kollan büyük hayvanlarla uğraşmaktan kaslıydı.

"Sizinle bir saniye sonra ilgileneceğim," dedi adam. Hesap makinesine sayılar giriyordu.

"Acele etmeyin," dedi Ricky. Hesap makinesinde çıkan toplama bakan adamın yüzünü buruşturduğunu gördü. Adam kalktı ve Ricky'ye doğru geldi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi adam. "Of dostum, kötü bir kavgaya karışmış gibisiniz."

Ricky başını sallayarak onayladı. "Sanırım burada 'bir de diğer adamı görün' demem gerekir..."

Köpek terbiyecisi güldü. "Ve sanırım benim de inanmam gerekir. Peki, sizin için ne yapabilirim? Ama eğer yanınızda Brutus olsaydı kavgaya bulaşmamış olurdunuz. Kesinlikle."

"Kapının yanındaki köpeğin adı Brutus mu?"

"Evet, doğru tahmin ettiniz. Tartışmalara sadakatiyle önlüyor. Aynı zamanda birkaç hafta sonra eğitime hazır olacak yavru köpeklerin babası."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Teşekkürler ama almayayım."

Köpek terbiyecisinin kafası karışmış gibiydi.

Ricky, internetten aldığı sahte özel dedektif kimliğini çıkarttı. Adam kimliğe bir göz attı, ardından konuşmaya başladı: "O halde buraya köpek almak için gelmediniz?"

"Hayır."

"Peki, size ne konuda yardımcı olabilirim?"

"Birkaç yıl önce burada bir çift yaşıyordu. Howard ve Martha Jackson adında..."

İsimleri söylediğinde adam dondu kaldı. Sıcak görüntüsü aniden kaybolmuştu ve yerini kuşku almıştı, isimleri duyduğunda sanki kelimeler göğsüne çarpmış gibi bir adım geri gitti. Ses tonunu bir tedirginlik aldı.

"Onlarla neden ilgileniyorsunuz?"

"Akrabalık bağınız var mı?"

"Ben burayı onların mülkünden aldım. Uzun bir süre önce."

"Onların mülkü mü?"

"Onlar öldüler."

"Öldüler mi?"

"Evet. Onlarla neden ilgileniyorsunuz?"

"Ben üç çocuklarıyla ilgileniyorum..."

Adam tekrar tereddüt etti, Ricky'nin sorduklarını düşünür gibiydi.

"Onların çocukları yoktu. Çocuksuz öldüler. Birkaç cadde ötede yaşayan bir erkek kardeşleri vardı sadece. Bana burayı satan oydu. Ben burayı bu hale getirebildim. Bir şeye benzetebildim. Ama çocukları yoktu. Hiç olmadı."

"Yanlışınız var," dedi Ricky. "Çocukları vardı. New York'tan üç yetimi evlatlık edinmişlerdi..."

"Bayım bakın, bilgilerinizi nereden edindiğinizi bilmiyorum ama sizin yanlışınız var. Tamamen yanılıyorsunuz," dedi adam sesinde birden gizleyemediği bir öfke oluşmuştu. "Jackson'ların bana bu evi satan kardeşleri haricinde yakın akrabaları yoktu. Beraber ölen yaşlı bir çiftti sadece ve belki de siz ne konuştuğunuzu bilmiyorsunuz."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Beraber mi öldüler? Nasıl?"

"Bu beni ilgilendirmiyor. Sizi ilgilendirip ilgilendirmediğini de bilmiyorum."

"Ama siz cevabı biliyorsunuz değil mi?"

"Buralarda yaşayan herkes cevabı biliyor. Gazeteyi araştırabilirsiniz. Ya da mezarlığa gidebilirsiniz. Hemen sokağın başında gömülüler."

"Ama siz bana yardım etmeyeceksiniz?"

"Doğru bildiniz. Siz ne tür bir dedektifsiniz?"

"Size söyledim ya," diye cevap verdi Ricky hızlıca. "Jacksonlar'ın 1980 yılında evlatlık edindikleri üç yetim çocukla ilgilenen bir dedektifim."

"Ve ben de size söylemiştim, çocuk mocuk yoktu. Evlatlık veya her neyse. Peki, neyin peşindesiniz?"

"Bir müşterim var. Müşterimin de bazı soruları var. Gerisi de gizli."

Adam gözlerini kıstı ve omuzlarını şişirdi, ilk şaşkınlığı tamamıyla gitmiş ve yerine bir öfke geçmişti. "Bir müşteri? Buraya gelip soru sormanız için para veren biri? Kartınız var mı? Bir şey hatırlarsam size ulaşacağım bir numara?.."

"Ben şehir dışından geliyorum," diye yalan söyledi Ricky.

Adam Ricky'yi süzmeye devam etti. "Telefon hatları oralara yetiyor dostum. Size nasıl ulaşabilirim? Sizi gerektiğinde nerede ulaşabilirim?"

Şimdi geri adım atma sırası Ricky'ye gelmişti. "Şu anda hatırlayamadığınız ama sonra hatırlayabileceğiniz! düşündüğünüz şey nedir?" diye sordu.

Adamın sesi tamamen duygusuzlaşmıştı. Şimdi de Ricky'nin yüzündeki ve bedenindeki her bir özelliği hafızasına kazımaya çalışıyor gibiydi. "Kimliğinizi tekrar gösterin," dedi. "Rozetiniz var mı?"

Adamın tüm ani değişiklikleri Ricky'ye bir uyan sinyali gönderiyordu. O anda çok tehlikeli bir şeye yaklaştığını fark etti, karanlıkta yürüyüp kendini bir anda uçurumun kenarında bulmuş gibiydi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky kapıya doğru bir adım attı. "Bakın ne diyeceğim, size düşünmeniz için birkaç saat vereyim, daha sonra sizi ararım. Eğer bir şey hatırlar ve benimle konuşmak isterseniz bir araya geliriz."

Ricky hızlıca ofisten çıkıp doğruca kiralık arabaya yürüdü. Adam birkaç adım arkasındaydı, birkaç saniye içinde Brutus'un olduğu kulübeye ulaştı ve yana dönüp Brutus'un kapısını açtı. Hâlâ sessizliğini koruyan köpek hemen adamın yanına zıpladı. Adam avucunu açarak köpeğe işaret verdi ve köpek olduğu yerde kalıp bir sonraki komutu beklemeye başladı.

Ricky döndüğünde adam ve köpekle yüz yüze geldi, arabaya doğru son birkaç adım atıp sırtını arabaya dayadı ve cebinden araba anahtarlarını çıkarttı. Köpek göğsündeki kasları şişirerek sahibinin ona izin vermesi için kısaca hırladı.

"Sizi bir daha buralarda göreceğimi pek düşünmüyorum bayım," dedi adam. "Buraya tekrar gelip soru sormanızın da iyi bir fikir olacağına inanmıyorum."

Ricky anahtarları sol eline aldı ve arabanın kapısını açtı. Aynı anda sağ elini cebine sokup yarı otomatik silahını kavradı. Gözlerini köpeğe sabitleyip yapması gerebilecek olan şeye odaklandı. Silahın emniyet kilidini aç. Ateş edeceğin yönü belirle ve hedefe nişan al. Bunu poligonda yaparken hiç acele etmemişti ve birkaç saniyesini alıyordu. Burada ise zamanında ateş edebileceğinden ve köpeği vurabileceğinden emin değildi. Köpeği durdurabilmesi için birkaç kez ateş etmesi gerekebileceğini fark etmişti.

Rottweiler aralarındaki boşluğu muhtemelen iki üç saniyede aşardı. Yavaş yavaş öne hareketleniyordu. Hayır, daha az bir sürede, bir saniyede aşar, diye düşündü.

Adam Ricky'ye baktı ve Ricky'nin cebinde hafifçe hareket ettiğini gördü. Gülümsedi. "Bay özel dedektif, cebinizdeki bir silah olsa bile inanın bana bu köpeğe sökmez. Hiç şansınız yok."

Ricky silahın kabzasını kavradı ve parmağını da tetiğe yerleştirdi. Gözlerini hedefe odaklamıştı ve kendi sesini bile tam algılayamıyordu. "Belki de," dedi yavaşça ve dikkatlice. "Belki

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

de bunu biliyorumdur. Ve köpeğinize hedef almakla uğraşmayıp doğrudan sizin göğsünüzün ortasına nişan alır ve sıkarım. Bana inanın, siz gayet büyük bir hedefsiniz isabet ettirmekte zorlanmam. Daha yere çakılmadan ölürsünüz ve bu pisliği beni kemirirken bile izleyemezsiniz."

Bu cevap adamı tereddüde düşürdü. Eliyle köpeğin tasmasını tutup zapt etti. "New Hampshire plakası," dedi kısa bir süre sonra. "Sloganı da özgür yaşa ya da öl. Oldukça akılda kalıcı. Şimdi defol git buradan."

Ricky hiç tereddüt etmeden arabaya binip kapıyı kapattı. Silahı ceketinin cebinden çıkarıp arabayı çalıştırdı. Hemen uzaklaşmaya başladı ama aynadan adamın ve köpeğin onu izlediklerini gördü.

Zar zor nefes alıyordu. Sanki sıcak hava arabanın klimasından girmiş ve siyah asfalt yola çökmüştü. Camını indirip arabanın oluşturduğu rüzgarı içine çekti. Çok sıcaktı.

Kendine gelebilmek için yolun kenarına çekti ve toparlanmaya çalışırken mezarlık girişini gördü. Ricky sinirlerine hakim olup köpek terbiyecisinin evinde olup bitenleri hazmetmeye çalışıyordu. Üç yetimden bahsetmesi bir karşılık getirmişti. Bunun çok derinden, bilinçaltından gelen bir mesaj olduğunu tahmin ediyordu. Adam yıllardır o yetimleri hiç düşünmemişti ve Ricky geldiğinde bir sorusuyla adamın bilinçaltında olanları tekrar su yüzüne çıkarmıştı.

Adam ve köpeğiyle olan karşılaşmasından daha öte bir tehlike vardı. Sanki adam yıllardır Ricky'nin ya da Ricky gibi birinin gelip onlarla ilgili soru sormasını bekliyor gibiydi ve o geldiğinde ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Bu düşünce aklına gelince midesi biraz bulandı.

Mezarlığın içinde sadece bir tane ahşap kulübe vardı ve mezarlar yoldan çok uzaktaydı. Ricky bunun küçük bir depo ya da ona benzer bir şey olduğunu düşündü ve arabanın kapısını açtı. Kapıyı çekerken üniversitedeki temizlikçi üniformasına benze-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yen bir kıyafet giyen gri saçlı bir adam çıktı ve kenarda duran çim biçme makinesine doğru bir iki adım attı, ama Ricky'yi kiralık bir arabadan inerken gördüğünde durdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam.

"İki mezar arıyorum," dedi Ricky.

"Burada bir sürü insan yatıyor, tam olarak kimleri aramıştınız?"

"Jackson adında bir çift."

Yaşlı adam gülümsedi. "Onları uzun zamandır kimse ziyaret etmedi. İnsanlar uğursuz olduklarını düşünüyor. Bana kalırsa buraya gelen herkes göreceğini görmüş oluyor, iyisiyle kötüsüyle. Dolayısıyla umursamıyorum. Jackson'ların mezarları arka tarafta sağdaki son sırada. Yolun sonuna kadar devam et, oradan dön. Hemen bulursun."

"Onları tanır mıydınız?"

"Hayır. Siz akrabası mısınız?"

"Hayır," dedi Ricky. "Ben bir dedektifim. Evlatlıklarıyla ilgileniyorum."

"Aileleri yoktu. Evlatlık edindiklerini hiç duymadım. Öldüklerinde gazetede çıkmış olması gerekirdi, bir iki gün baş sayfadaydılar ama öyle bir şey hatırlamıyorum."

"Nasıl öldüler?"

Adam şaşırmış gibiydi. "Mezarlarına gelince biliyorsunuz sandım..."

"Nasıl?"

"Polislerin cinayet intiharı olarak adlandırdığı şeyden. Kavga ederken yaşlı adam önce karısını vuruyor sonra kendisini öldürüyor. Cesetleri evde birkaç gün kalıyor, postacı gelip postanın hiç alınmadığını görünce şüpheleniyor ve polisi arıyor.

Görünüşe bakılırsa köpekler de cesetlerine dadanmış ve birkaç büyük parça dışında pek bir şey kalmamış. O evde çok öfke olduğuna inansanız iyi edersiniz."

"Orayı satın alan adam..."

"Onu tanımıyorum ama bok herifin teki olduğunu söylüyorlar. Köpekleri kadar kötü."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Jackson'lann köpek yetiştirme işini de devraldı ama en azından önceki sahiplerini yiyen köpekleri vurmuş. Ama bence kendi de aynı şekilde geberecek. Belki onun da aklında bu vardır. O yüzden böyle pislik bir heriftir."

Yaşlı adam ayı gibi güldü ve yokuşu işaret etti. "Yukarısı," dedi. "Aslında ebedi istirahat için hoş bir yer."

Ricky bir süreliğine düşünüp cevap verdi, "Mezar parselini kimin aldığını ve bakımını kimin ödediğini biliyor musunuz acaba?"

Adam omuz silkti. "Çekler geliyor, ama kimden bilmiyorum."

Ricky mezarlarını kolaylıkla buldu. Bir süre güneşin altında sessizce dikildi ve intihar ettikten sonra acaba ona mezar taşı yaptıran oldu mu diye merak etti. Pek sanmıyordu. O da Jackson'lar kadar soyutlanmıştı. Ardından, karısına neden bir anıt yaptırmadığını sordu kendine. Hukuk fakültesinde eşinin adına bir fon oluşturmuştu, ayrıca her yıl doğayı koruma derneğine eşi adına bağışta bulunuyordu ve kendine bu gibi olayların yeryüzüne dikilmiş soğuk bir taş anıttan daha iyi olduğunu söylüyordu. Ama orada dururken bundan artık emin değildi. Ölüm dünyasına dalmıştı geride kalanları ve oluşturdukları etkileri kafasından geçiriyordu. İnsanlar öldüğünde, ölenlerdense hayatta kalanlar hakkında daha çok şey öğrenildiğini düşünüyordu. Mezarları incelemeyi başlamadan önce orada ne kadar süre dikilmiş olduğunu bilmiyordu. İkili bir mezar taşıydı ve üzerinde sadece isimleri, doğum ve ölüm tarihleri yazıyordu.

Onu rahatsız eden bir şey vardı ve onu rahatsız edenin ne olduğunu öğrenmek için bilgilere bakıyordu. Bağlantıyı kurması birkaç saniye sürdü.

Cinayet-intihar tarihi evlatlık verme belgelerinin imzalandığı tarihle aynıydı.

Ricky bir adım geri gitti. Ve ardından başka bir şey daha gördü.

Jackson'lar 1920'lerde doğmuşlardı ve öldüklerinde altmış yaşlarında olmalıydılar.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Yine sıcaklamıştı ve boynundaki kravatı gevşetti. Sahte göbeği onu sanki aşağıya çekiyordu, ağırlaşmıştı ve yüzündeki sahte izler de kaşınmaya başlamıştı.

O yaşta olan hiç kimsenin bir çocuk, bu durumda üç çocuk kesinlikle evlat edinemeyeceğini düşünüyordu. Evlatlık verme ajansları o yaşta olup çocuğu olmayan kişileri anında eleyip daha genç ve enerjik çiftleri tercih ederlerdi.

Ricky mezarların yanında durup bir yalana baktığını düşünüyordu. Ölümleri yalan değildi. Bu yeterince gerçekti. Ama hayatlarında bir yerde bir yalan vardı.

Her şey yanlıştı. Her şey olması gerektiğinden farklıydı. Ricky, beklediğinden de büyük olan bir şeyin kenarında yürüdüğü duygusuna kapılmıştı. Sınırsız bir intikam.

New Hampshire'ın güvenliğine geri dönüp, burada öğrenmiş olduklarını orada değerlendirip bir sonraki adımını zekice planlamasını söylüyordu kendine. Motelin önünde durup içeri girdi, bu defa farklı bir görevli vardı masada. Ömer'in yerine yakasında klipsli bir kravat bulunan ve buna rağmen kravatı yamuk taşımayı beceren James gelmişti.

"Çıkış yapacağım," dedi Ricky. "Bay Lazarus. Oda 232."

Görevli, bilgisayar ekranında faturayı açtı, "Hazır mısınız? Unutmadan, size birkaç telefon mesajı bıraktılar."

Ricky tereddüt etti ve ardından sordu. "Telefon mesajları mı?"

James başını salladı. "Köpek barınağından bir adam arayıp burada kalıp kalmadığınızı öğrenmek istedi. Oda telefonunuza bir mesaj bırakmak istedi. Siz gelmeden biraz önce de başka bir mesaj bırakıldı."

"Aynı adam mı?"

"Bilmiyorum. Ben sadece tuşlara basıyorum. Sonuncusuyla hiç konuşmadım. Arama sayfama bir numara giriyorum. Oda 232. îki mesaj. İsterseniz telefonu kaldırın ve oda numaranızı tuşlayın. Bu şekilde mesajları dinleyebilirsiniz."

Ricky söylenileni uyguladı. İlk mesaj köpek terbiyecisindendi.

"Yakındaki ucuz bir yerde kaldığını tahmin etmiştim. Nere-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

de kaldığını bulmak zor olmadı. Sorularınızı düşündüm. Arayın beni. Belki de işinize yarayabilecek bilgilerim vardır. Ama çek defterinizi getirseniz iyi edersiniz. Biraz pahalı olacak."

Ricky üç numaralı tuşa basıp mesajı sildi. Bir sonraki mesaj otomatik olarak çaldı. Duyduğu ses kesik, soğuk ve şaşırtıcıydı; yaz gününde sıcak bir kaldırımda bir buz küpü bulmak gibiydi.

"Bay Lazarus, rahmetli Bay ve Bayan Jackson'la ilgilendiğinizi duydum ve araştırmalarınızda size yardımcı olabilecek bilgilerim var. Lütfen müsait olduğunuzda beni arayın ve bir görüşme ayarlayalım. Numaram 212-555-1717."

Arayan, ismini belirtmemişti. Buna gerek yoktu. Ricky sesi tanımıştı.

Arayan Virgil'di.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ÜÇÜNCÜ KISIM

KÖTÜ ŞAİRLER BİLE ÖLÜMÜ SEVERLER

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ricky kaçtı.

Çantasını hızla toparlayıp arabanın tekerleklerini öttürerek New Jersey'deki motelden ve telefondaki sesten kaçıyordu. Yüzündeki yara izini yıkamak için bile vakit ayırmamıştı. Bir sabah içinde yanlış yerde sorduğu sorularla kendi yolundan çıkıp düşmanınkine girmişti. Yavaş yavaş Rumplestiltskin'in kimliğini öğrendikten ve bilmesi gereken tüm bilgileri edindikten sonra kendi intikamını yavaşça ve sağlam bir şekilde planlayacağını düşünmüştü. Her şeyin yerli yerinde olduğundan, tuzakların kurulduğundan emin olduktan sonra eşit olanaklarla ortaya çıkacaktı. Ama artık bu lüksün yok olduğunu anladı.

Rumplestiltskin ve köpek terbiyecisi arasındaki bağlantının ne olduğunu bilmiyordu ama kesinlikle bir bağlantı vardı. Ricky oradan ayrılıp mezar taşlarını incelerken köpek terbiyecisi birkaç arama yapmıştı. Adamın, Ricky'nin kaldığı moteli bu denli hızlı bulmuş olması şaşırtıcıydı. Arkada iz bırakmamak için daha dikkatli olması gerektiğini söylüyordu kendine.

Arabayı çok hızlı kullanıyordu, bir an önce New Hampshire'a dönüp varlığının gerçekte ne kadar tehlikede olduğunu öğrenmek istiyordu. Kontrolsüz korkular ve çelişkili düşünceler içinde yankılanıyordu.

Ama bir şey çok önemliydi: Ricky, yeniden psikanalistin pasifliğine dönemezdi. Psikanalistin dünyasında bir şey olması beklenir ve harekete geçmeden önce her şey anlaşılmaya ve işaretler yorumlanmaya çalışılırdı. Tepki, erteleme dünyasıydı. Dinginliğin ve mantığın dünyası.

Tuzağına düşerse, hayatına mal olacaktı. Harekete geçmesi gerektiğini biliyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kendisinin Rumplestiltskin kadar tehlikeli olduğunu hayal etmek durumundaydı.

MASSACHUSETTS'E HOŞ GELDİNİZ tabelasının yanından geçerken aklına bir fikir geldi. Yukarı doğru bir yol çıktığını ve ileride de bir alışveriş merkezi olduğunu gördü. Kiralık arabasıyla otobandan çıkıp doğruca alışveriş merkezinin otoparkına devam etti. Birkaç dakika içinde, aşağı yukarı aynı ürünleri, aynı fiyata satan ama ambalajlarını farklılaştırarak müşterilerine eşsiz ve seçkin bir şey sattıklarına inandıran mağazalar zincirine hücum eden insanların arasına karışmıştı. Ricky bunda kara mizah olduğunu düşünüyordu, çünkü yapmak üzere olduğu şeye çok uygun bir yerdi.

Yemek alanların yakınındaki telefon kulübelerini bulması fazla zamanını almadı. İlk numarayı kolaylıkla hatırladı. Masalarda oturup yemek yiyen insanların sesleri geliyordu, bu nedenle numarayı tuşlarken eliyle ahizeyi kapattı.

"New York Times gazetesi ilan servisi."

"Evet," dedi Ricky hoşnut bir şekilde. "Ön sayfadaki ilanlar bölümüne bir ilan vermek istiyorum."

Kredi kartı numarasını hızla okudu. Telefondaki görevli bilgileri aldı ve ardından sordu, "Peki Bay Lazarus, mesaj nedir?"

Ricky önce duraksadı sonra devam etti:

Bay R. oyun başlıyor. Yeni bir Ses.

Görevli Ricky'ye mesajı tekrar okudu. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar," dedi Ricky. "Ses kelimesini büyük harflerle yazdığınızdan emin olun, tamam mı?"

Görevli, ilanı onayladı ve Ricky telefonu kapattı. Ardından fast-food restoranlarından birine girip bir fincan kahve ve bir avuç dolusu peçete aldı. Kalabalığın biraz dışında olan bir kenar masaya geçip oturdu, eline kalem alıp sıcak içeceğini yudumlamaya başladı. Kendini etrafındaki hareket ve seslere kapadı, kalemi dişlerine çarparak ve içeceğini yudumlayarak yazacağı şeye konsantre oluyordu ve kendini sakinleştirerek plan yapıyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du. Peçeteleri üzerlerine yazmak için aldı, birkaç karalamanın ardından aşağıdakileri yazdı:

Senin tanıdığın eski ben,

Tıkanman bu yüzden.

Ricky gitti, o öldü.

Onun yerine buradayım ben.

Lazarus ölülerden dirildi, tıpkı benim gibi.

Ve şimdi ölüm sırası başka birinde.

Yeni bir oyun, eski bir mekan

Muhtemelen getirecek bizi yüz yüze.

İşte o zaman son nefesi kimin aldığını göreceğiz.

Çünkü Bay R., en iyi şairler bile ölümü sever.

Ricky bir süreliğine yazdıklarına hayran hayran baktı, ardından tekrar telefon kulübelerine gitti. Birkaç saniye sonra *Village Voice* gazetesine bağlanmıştı. "Bir ilan vermek istiyorum," dedi.

"Sorun değil. Bilgiyi alabilir miyim," dedi hattaki yeni görevli. Ricky, *Village Voice* gazetenin ilan bölümünde çalışan görevlilerin, *Times* gazetesinde çalışan meslektaşlarından daha sıcak olmalarına şaşırdı. "Mesajınızda nasıl bir başlık istersiniz?"

"Başlık mı?" diye sordu Ricky.

"Ah," dedi görevli. "İlk kez ilan veren biri. Beyaz erkek için BE, Sado-mazoşizm için SM kısaltmalarını biliyor musunuz..."

"Demek istediğinizi anladım," diye cevap verdi Ricky. Kısa bir süre düşündü ve ardından konuşmaya devam etti, "Başlığında şöyle yazsın: BE, 50'lilerinde, eğlence ve oyunlar için Bay R.'yi arıyor..."

Görevli başlığı Ricky için tekrar etti. "Tamam," dedi, "başka bir şey?"

"Ah, evet, tabii ki," dedi Ricky. Ardından peçeteye yazdıklarını görevliye okuyup, görevlinin mesajı hatasız not ettiğinden emin olmak için dikte ettiklerini görevliye iki kez sesli okutturdu. Okuduktan sonra görevli durdu.

"Pekala," dedi görevli, "Bu biraz farklı. Çok farklı. Bu bir sürü kişinin dikkatini çekecek. En azından meraklıların. Ve belki

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

de bazı delilerin. Peki, cevaplar için ödeme yapmak ister misiniz? Size bir numara veriyoruz ve cevaplara telefonla ulaşabiliyorsunuz. Böylelikle cevaplan sadece siz öğrenirsiniz."

"Lütfen," dedi Ricky. Görevlinin klavye tuşlarına bastığını duydu. "Pekala," dedi. "Numaranız 1313. Umarım batıl inancınız yoktur."

"Hiç yoktur," dedi Ricky. Cevaplara ulaşacağı numarayı peçeteye not etti ve telefonu kapattı.

Bir an Virgil'in numarasını aramayı düşündü. Ama bu düşünce onu çeldirmeyecekti. Daha önce halletmesi gereken bazı işleri' vardı.

Savaş Sanatı adlı kitapta, Sun-Tzu savaş alanını seçen generalin önemini anlatıyor. Bilinmeyen bir yerde konuşlanıp üstünlük sağlamak. Avantaj sağlamak. Gücünü gizlemek. Coğrafyayı bilerek bir avantaj oluşturmak. Ricky, bu derslerin kendisine de uyduğunu düşünüyordu. *Village Voice* gazetesine yazdırdığı ilan, düşmanına açılmış bir top ateşi niteliğindeydi.

Ricky, Durham'a birinin gelip onu aramaya başlamasının uzun sürmeyeceğini biliyordu. Köpek çiftliğindeki adamın plakasına dikkat etmiş olması bunu kesinleştiriyordu. Plakanın Hurda-Kiralama adlı yere ait olduğunu öğrenmek zor olmayacaktı, birisi gelip o arabayı kiralayan adamın kim olduğunu soracaktı. Yüz yüze kaldığı durum karışıktı ama bir soruyu ortaya atıyordu: Bir sonraki savaşını nerede vermek istiyordu? Arenasını seçmek zorundaydı.

Kiraladığı arabayı teslim etti, odasına uğradı ve intihar önleme hattındaki işine koyuldu, *Times* ve *Voice* gazetelerine vermiş olduğu ilanlarla ne kadar zaman kazanmış olabileceği sorusu aklından hiç çıkmıyordu. *Times* gazetesi ilanı ertesi gün, *Voice* gazetesi ise ilanı hafta sonunda yayınlayacaktı. Rumplestiltskin iki ilanı görmeden hareket etmeyeceği olasılığı vardı. Adamın bildiği tek şey, şişman ve yüzünde yara olan özel bir dedektifin köpek çiftliğindeki adama onu ve kardeşlerini yıllar önce evlatlık

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

edinmiş gibi görünen bir çiftle ilgili alakasız soru sormuş olmasıydı. Yalanın peşinde koşan bir adam. Ricky, Rumplestiltskin'in bağlantıları ve onun hayatta olduğuna dair işaretleri görmeyeceğini düşünüp kendini kandırmıyordu. Florida'da araştırmalar yapan peder Frederick Lazarus ortaya çıkacaktı. New Jersey'e gelen Frederick Lazarus adında bir özel dedektif. Ricky, Frederick Lazarus, Doktor Frederick Starks ve Richard Lively arasında bariz bir bağlantının olmamasını bir avantaj olarak görüyordu. Bir tanesi ölü kabul ediliyordu. Bir diğer ise hâlâ anonimdi. Karanlık ofiste, telefonların olduğu masanın arkasına otururken, üniversitedeki dönemin bitmek üzere olduğunu düşünüp mutlu olmuştu. Final sınavı nedeniyle endişelenen öğrencilerin aramalarını bekliyordu ve onlarla gayet iyi başa çıkabiliyordu. Daha aptalca şeyler duymuş olsa da, kimsenin bir kimya final sınavı yüzünden intihar edeceğini düşünmüyordu. Ve gecenin sonunda tamamıyla işine odaklanmayı başardı.

Kendine sordu: Başarmak istediğim nedir?

Onu intihar yalanına sürükleyen adamı öldürmek istiyor muydu? Akrabalarını tehdit edip Ricky'yi Ricky yapan her şeyi yok eden adamı öldürmek istiyor muydu? Ricky, son aylarda okumuş olduğu roman ve polisiyelere göre cevabın sadece evet olacağını düşünüyordu. Birisi ona çok büyük bir zarar vermişti ve Ricky o kişiden intikam almalıydı. Onu öldürmeliydi. Dişe diş, tüm intikamlarda olduğu gibi.

Ricky dudaklarını büzdü ve kendine dedi ki: Birini öldürmenin birçok yolu var. Gerçekten de öyleydi; bunlardan birini bizzat yaşamıştı. Başka yollar da vardı, kurşundan hastalığa kadar bir sürü yol vardı.

Doğru cinayet yöntemini bulmak önemliydi. Bunu yapabilmesi için de düşmanını tanımalıydı. Kim olduğunu değil, ve olduğunu öğrenmeliydi.

Ölüm uykusundan el değmemiş hayatıyla uyanmalıydı. Dünyayı umursamadan kendi ölümüne giden bir intihar pilotu değildi. Ricky hayatta kalmak istiyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky, tekrar Frederick Starks'a dönebileceği hayaline aldanmıyordu. Zengin ve yenik düşmüş hastalarını her gün, haftada toplam kırk sekiz saat dinleyeceği rahat bir mesleği yoktu. Bu artık yoktu ve bunu biliyordu.

İntihar önleme hattında hizmet verdiği ofiste etrafına bir bakındı. Öğrenci sağlık hizmetlerinin bulunduğu binanın ana koridorunun sonunda bir odaydı. Daracıktı ve pek rahat olduğu söylenemezdi. Bir masası ve üç telefonu vardı, duvarlarda ise futbol, hokey ve Amerikan futbol oyuncularının olduğu posterler asılıydı. Ayrıca üniversite kampüsünün haritası ve acil servis ile güvenlik numaralarının yazılı olduğu bir liste asılıydı.

Duvarda, intihar önleme hattında görevli kişinin hattaki bir insanın intihara teşebbüs ettiğinden emin olduğunda yapması gerekenlerin büyük harflerle yazılmış olan bir protokol asılıydı. Polisi aramak ve intihara teşebbüs eden kişinin adresini tespit etmeleri için 911 operatörünü tuşlamak gibi. Bu, sadece en acil durumlarda, bir hayat söz konusu olduğunda ve kurtarma ekiplerinin gönderilmesini gerektiren durumlar için geçerliydi. Gece vardiyasında çalıştığı haftalarda, telefon açan en çıldırmış kişileri bile bu fikirden tamamıyla vazgeçiremese de, en azından ertelemelerine ikna edebilmişti. Yardım etmiş olduğu gençlerden herhangi birinin onun üniversitedeki kimya bölümündeki temizlik ekibinden biri olduğunu öğrendiğinde şaşırıp şaşırmayacağını merak ediyordu.

Ricky kendi kendine konuşuyordu: *Bu, gizli tutulmaya değer.*

Bu çıkarım onun bir karar vermesini sağladı. Rumplestiltskin'i Durham'dan uzaklaştırması gerekiyordu. Bu karşılaşmadan sağ çıkmak istiyorsa, Richard Lively güvende ve anonim kalmalıydı.

Kendi kendine fısıldadı: "New York'a dönmeli."

Bunu idrak ederken masadaki telefon çaldı. Doğru hattı seçip telefonu açtı.

"Kriz yönetimi," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Anlık bir sessizlik oldu ve ardından hıçkırarak ağlayan bir ses duydu. Hıçkırma seslerinin peşinden, ayrı olarak bir anlam ifade etmeyen ama bir araya toplandığında ise çok şey ifade eden bağlantısız kelimeler geldi. "Yapamıyorum, artık kaldıramıyorum, bu çok fazla, istemiyorum, sadece bilmek zorundayım..."

Genç bir kadın, diye düşündü Ricky. Hıçkırarak söylenen kelimelerin telaffuzunda bir bozukluk olmadığından arama yapan kişide uyuşturucu veya içki kullanımı olmadığını düşünüyordu. Sadece gece yarısı yalnızlığı ve umutsuzluk. "Biraz sakinleşebilir misiniz," dedi Ricky yumuşak bir ses tonuyla "ve bana ne olduğunu anlatın? Her şeyi anlatmak zorunda değilsiniz. Sadece şu an için olup bitenlerden bahsedin. Neredesiniz?"

Bir sessizlik oldu ve ardından cevap geldi: "Yurt odasındayım."

"Pekala," dedi Ricky ve yavaşça derine inmeye başladı. "Yalnız mısınız?"

"Evet."

"Oda arkadaşınız? Dostlarınız?"

"Hayır. Yapayalnızım."

"Sürekli yalnız mısınız? Yoksa öyle olduğunuzu mu hissediyorsunuz?"

Bu soru genç kadını biraz düşündürdü. "Yani erkek arkadaşımla ayrıldık ve derslerim berbat, evdekiler beni öldürecek çünkü onur listesinden çıkarıldım ve edebiyattan da kalabilirim. Her şey üst üste bindi..."

"Ve bu nedenle bu hattı aradınız, doğru mu?"

"Konuşmak istedim. Kendime bir şey yapmak istemedim..."

"Bu gayet mantıklı. Görünüşe bakılırsa hayatınızın en iyi sömestri olmamış."

Genç kadın acı bir şekilde güldü. "Öyle de diyebiliriz."

"Ama başka sömestrler da olacak, değil mi?"

"Evet."

"Ve arkadaşınız sizden ayrılma sebebi olarak ne sundu?"

"Şu anda birine bağlanmak istemediğini söyledi..."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Ve bunu söylemesi sizde ne tür bir etki yaptı? Depresyon mu?"

"Evet. Yüzüme tokat gibi indi. Yani beni kullandığını düşündüm, hani anlarsınız ya seks için falan ve yaz geldiği için artık ihtiyacının olmadığını düşündü. Şeker gibi, tadıma baktı ve çöpe attı..."

"Güzel ifade ettiniz," dedi Ricky. "Bir hakaret o halde. Kişiliğinizi incitti."

Genç kadın yine duraksadı. "Sanırım. Ama o açıdan bakmamıştım."

"Öyleyse," diye devam etti Ricky yumuşak ses tonuyla, "kendinde bir hata olduğunu düşünerek üzüleceğinize o orospu çocuğuna kızmalısınız, çünkü asıl sorun onda. Ve sorunu da bencillik, değil mi?"

Genç kadının onaylamak için başını salladığını duyabiliyordu. Bunun en sıradan telefon görüşmelerden biri olduğunu düşünüyordu. Erkek arkadaş ve okulla ilgili hissettiği umutsuzluk durumundan ötürü arıyordu ama daha da incelediğinde aslında o duruma hiç yakın olmadığı anlaşılıyordu.

"Bence bu doğru," dedi genç kadın. "Piç herif."

"Belki de hayatınızda olmadığı için daha şanslısınızdır. Yani denizde başka balıklar da var," dedi Ricky.

"Onu sevdiğimi sanmıştım," dedi genç kadın.

"Ve bundan dolayı canınız biraz yanıyor, öyle değil mi? Kalbiniz kırıldığı için canınız yanmıyor, size yalan söylemiş olduğu için canınız yanıyor. Güveniniz sarsıldı."

"Doğru söylüyorsunuz," dedi. Ricky, hattın diğer ucunda gözyaşlarının kuruduğunu hissedebiliyordu. Kadın bir süre sonra ekledi, "Size bunun gibi bir sürü arama geliyordur. Bir dakika önce her şey o kadar önemli ve berbattı ki. Ağlıyordum ama şimdi..."

"Notlarınız hâlâ duruyor. Eve gittiğinizde ne olacak?"

"Çok bozulacaklar. Ve babam diyecek ki, 'sen kötü notlar al diye gece gündüz çalışmıyorum ben..."'

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Genç kadın burnundan soluyup, sesini kalınlaştırmış babasının taklidini yapıyordu. Ricky güldü ve genç kadın da ona katıldı.

"Atlatır," dedi Ricky. "Sadece dürüst olun. Streslerinizi, erkek arkadaşınızı anlatın ve onlara daha çok çabalayacağınızı söyleyin. Atlatır."

"Haklısınız."

"Pekala," dedi Ricky, "almanız gereken ilaçları söylüyorum. Bu gece güzelce bir uyku çekin. Kitapları bir kenara kaldırın. Sabah kalkın ve kendinize bol kalorili, tatlı ve köpüklü bir kahve alın. Üniversite bahçesinde bir banka oturun, kahvenizi yudumlayın ve havaya bakın. Ve eğer şu çocuğu görecek olursanız onu görmezden gelin. Eğer sizinle konuşmak isterse kalkın gidin oradan. Yeni bir bank bulun kendinize. Yazın ne yapacağınızı düşünün. Her şeyin düzeleceğine dair daima bir umut vardır. Umudu bulmanız gerek."

"Tamam," dedi genç kadın. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

"Eğer hâlâ gergin hissediyorsanız, yani durumlarla başa çıkamayacak bir noktadaysanız, sağlık hizmetlerindeki danışmandan randevu almalısınız. Onlar problemlerinizde yardımcı olurlar."

"Depresyon hakkında çok şey biliyorsunuz," dedi genç kadın.

"Ah evet," dedi Ricky. "Genelde geçicidir. Bazen de değildir. Geçici olması, hayatın içinde olan sıradan bir durumdur. İkincisi ise gerçek ve kötü bir hastalıktır. Sizde ilki var."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi genç kadın. "Belki de kahvenin yanına bir de tatlı alırım. Kalorilerin canı cehenneme.

"İşte doğru bakış açısı bu," dedi Ricky. Tam telefonu kapatacaktı ki durdu. "Hey," dedi Ricky, "siz de bana bir konuda yardımcı olur musunuz?"

Genç kadın biraz şaşırmış gibiydi, ama cevapladı, "He? Ne? Yardıma mı ihtiyacınız var?"

"Bu acil destek hattı," dedi Ricky ve güldü. "Hattın bu ucunda duran insanların bunalımlarının olmadığını düşündüren nedir?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Genç kadın duraksadı, sanki cevabı hazmediyordu. "Tamam," dedi genç kadın, "size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Küçükken ne tür oyunlar oynardınız?"

"Oyunlar mı? Yani masa oyunları gibi mi, yılan ve merdiven, şeker dünyası falan gibi mi?"

"Hayır. Sokakta, parkta oynadığınız oyunlar tarzında."

"Yağ satarım bal satarım gibi mi?"

"Evet. Ama eğer peşinizde biri varken birini yakalamanız gereken bir oyun olsaydı, bu ne olurdu?"

"Tam olarak saklambaç değil, değil mi? Bu biraz daha kötü gibi. Daha gizemli gibi."

"Evet. Kesinlikle."

Genç kadın durdu ve ardından kısmen sesli düşünmeye başladı, "Yani kırmızı korsan oyunu vardı ama bunun daha çok fiziksel zorluğu vardı. îpuçlannı takip ederek bulma oyunu vardı, ama burada nesneler işin içine giriyordu..."

"Hayır. Ben daha zor bir şey arıyorum..."

"Aklıma gelen en uygun oyun, tilkiler ve av köpekleri," dedi genç kız aniden. "En zoru bu."

"Nasıl oynardınız?" diye sordu Ricky.

"Yazın kırlıklarda oynardık. İki takım olurdu, bir grup tilkilerden diğerleri de av köpeklerinden oluşurdu. Tilkiler on beş dakika önceden kaçmaya başlarlardı. Yanlarında koparılmış gazete sayfalarıyla dolu bir kova taşırlardı. Her on beş adımda bir, bir gazete parçasını yere atarlardı. Av köpekleri ise onların izlerini takip ederlerdi. Asıl olay yanlış izler bırakarak av köpeklerini bataklığa götürmekti. Eğer belirlenen zamana kadar tilkiler başladıkları yere gelirlerse oyunu kazanmış olurlardı. Eğer av köpekleri tilkileri görürlerse tilkilerin peşine düşebilirlerdi. Ve tilkiler saklanmak zorunda kalırlardı. Bu nedenle tilkiler çoğunlukla av köpeklerinin yerini öğrenirlerdi..."

"Benim aradığım oyun da işte bu," dedi Ricky sessizce. "Genelde hangi taraf kazanırdı?"

"Yani güzel yanı da buydu işte, kazanan taraf tilkilerin zeka-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sına ve av köpeklerinin kararlılığına göre değişiyordu. Yani herhangi bir taraf kazanabiliyordu."

"Teşekkürler," dedi Ricky. Aklından bir sürü fikir geçiyordu.

"Bol şans," dedi genç kadın telefonu kapatırken.

Ricky ihtiyacı olan şeyin tam da bu olduğunu düşündü: Bol Şans.

Ertesi sabah düzenlemeler yapmaya başladı. Ev sahibesine ileriki ayın kirasını peşin verdi ve ailevi nedenlerden ötürü şehir dışında olacağını söyledi. Odasına bir çiçek koydu ve ev sahibesinden çiçeğini düzenli olarak sulamasını istedi. Böylece istediği psikolojik etkiyi yaratıyordu, çiçeğinin düzenli olarak sulanmasını isteyen biri kaçıp gitmez, diye düşüneceklerdi. Üniversitedeki temizlik bölümünün şefiyle fazladan çalıştığı günleri, mazeret izinlerini hesaplatıp bunları kullanmak için izin aldı. Şefi son derece anlayışlı davrandı ve sömestrin sonuna gelindiğinden işini riske atmadan Ricky'ye izin verdi.

Frederick Lazarus'un hesabı olduğu bankadan, internet üzerinden açtığı Manhattan'daki bir banka hesabına para aktardı.

Ayrıca şehirde bir sürü otelde peş peşe rezervasyonlar yaptı. Bunlar pek gözde oteller değildi, daha çok New York'a gelen turistlerin rehber kitapçığında yer almayan otellerdendi. Seçtiği son otel haricinde hepsini Frederick Lazarus'un kredi kartıyla ödedi. Son iki otel batı yakasında 22. Cadde'deydi ve iki otel de karşı karşıyaydı. Otellerden birinde Frederick Lazarus için iki gecelik bir konaklama rezervasyonu yaptırdı. Diğerinde ise iki haftalık bir rezervasyon yaptırdı. İkinci otel için Richard Lively'nin kredi kartını kullandı.

Frederick Lazarus'un posta kutusunu kapattı ve iletilmesi gereken adres olarak ise sondan ikinci otelin adresini verdi.

Son olarak silahını ve birkaç parça kıyafet alıp çantasına koydu, ardından Hurda-Kiralama adlı araba kiralama servisine gitti. Önceki sefer de yapmış olduğu gibi uygun ve demode bir araba kiraladı. Ama bu defa ardında daha fazla iz bırakmak için özen gösterdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bunun kilometre hesabı sınırsız değil mi?" diye sordu oradaki görevliye. "Çünkü New York'a gitmem gerek ve kilometre başına on sent ödemek zorunda kalmak istemiyorum..."

Görevli üniversiteli gençlerdendi, yaz tatilinde işe başlamıştı ve ofiste birkaç gün geçirdikten sonra bariz bir şekilde sıkılmıştı. "Pekala. Sınırsız kilometre hesabı. Bildiğim kadarıyla Kaliforniya'ya kadar gidip dönebilirsiniz."

"Yok, Manhattan'da işim var," diye cevap verdi Ricky kasten. "Şehir merkezine inip işyerim ile ilgili işlerimi halledeceğim." Ricky, Frederick Lazarus adına rezervasyon yaptırdığı adresleri ve numaralan kaydetti.

Çocuk Ricky'nin kot ve spor gömleğine baktı. "Elbette. İş. Her neyse."

"Ve kaldığım süreyi uzatmak istersem..."

"Kontratta bir numara var. Arayın yeter. Kredi kartınızdan fazla çekim yapanz ama bir kimlik kaydına ihtiyacımız var, aksi takdirde kırk sekiz saati geçtiğinde polislere çalıntı ihbarında bulunuyoruz."

"Bunun olmasını istemem."

"Kim ister ki?" diye karşılık verdi çocuk.

"Sadece bir şey ekleyeceğim," dedi Ricky kelimelerini dikkatle seçerek.

"Nedir o?" dedi çocuk.

"Bir arkadaşıma arabasını buradan kiralaması için not bıraktım. Yani fiyatlar iyi, işte büyük kiralama şirketlerindeki kadar incik cincik işlemler yok falan dedim, anlarsın ya.

"Elbette," dedi çocuk, birilerinin araba kiralama ile ilgili fikir beyan etmelerine şaşırmış gibiydi biraz.

"Ama notumu tam olarak doğru aldığından emin değilim..."

"Kimin?"

"Arkadaşımın. Çok iş gezisi yapıyor benim gibi, dolayısıyla hep uygun yerler arıyor."

"Yani?"

"Yani," dedi Ricky dikkatlice, "ilerleyen günlerde buraya ge-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lip benim buradan araba kiralayıp kiralamadığımı sorduğunda bilgilendirip uygun bir fiyat çekersiniz, tamam mı?"

Çocuk başını salladı. "Ben çalışıyor olursam evet..."

"Sen gündüzleri buradasın değil mi?"

Çocuk yine başını sallayarak onayladı. Çocuğun hareketleri, yaz sıcağında bir masanın arkasında oturmak zorunda olmanın hapiste kalmakla eş olduğunu ifade ediyordu. Ricky de çocuğun durumunu bu şekilde algılıyordu.

"Görünüşe bakılırsa arkadaşımla sen karşılaşacaksın."

"Öyle herhalde."

"Beni soracak olursa iş için gittiğimi söylersin. New York'a. O benim çalışma programımı bilir."

Çocuk omuz silkti. "Sorun değil, sorarsa söylerim, sormazsa..."

"Tabii. Tabii. Yani soran biri olursa arkadaşım olduğunu anlarsın."

"Adı var mı?" diye sordu çocuk.

Ricky gülümsedi. "Elbette. R. S. Skin. Bay R. Skin olarak daha kolay akılda kalır."

Ricky New York'a giderken, otoyolun dışında kalan üç ayrı alışveriş merkezinde durdu. Alışveriş merkezlerden bir tanesi Boston'un alt tarafındaydı, ikincisi Connecticut'ta Bridgeport'a yakındı, sonuncusu ise New Haven'daydı. Alışveriş merkezlerinin her birinde kıyafet mağazalarının, tatlıcıların bulunduğu koridorlardan geçerek cep telefonları satan dükkanlara girdi. Ricky Frederick Lazarus adına beş farklı cep telefonu aldı, her birinde ucuz tarifeli ve hediyeli hatlar vardı. Aldığı telefonlar dört farklı operatöre bağlıydı, cep telefonu satıcıları yıllık anlaşma formunu doldururken Ricky'ye başka bir cep telefonunun olup olmadığını sorduğunda Ricky olmadığını söylemişti, ama satıcıların hiçbiri bunu kontrol etme ihtiyacı hissetmedi. Ricky, her telefonun sunduğu bütün ekstraları, servisleri aldı; satıcılar bu yüzden sipariş formlarını fazlasıyla istekli doldurdular.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ardından bir şerit tipi alışveriş merkezinde durdu ve ofis araç gereçleri satan bir mağazadan kendisine uygun fiyata bir laptop ve gerekli donanımlar satın aldı. Aldıklarını içine koyabileceği bir çanta da aldı.

Otellerin ilkine vardığında daha yeni akşam olmak üzereydi. Kiralık arabasını Hudson Nehri'nin yakınındaki Batı 50'deki açık otoparka bıraktı ve Chinatown'daki oteline metroyla gitti. Ralph adındaki ve küçükken geçirdiği akne ve suçiçeğinin izlerini yanağında taşıyan ve bu nedenle çökmüş ve kötü bir görüntüsü olan masa görevlisiyle giriş işlemlerin tamamladı. Ralph pek konuşmuyordu, Frederick Lazarus adındaki kredi kartı geçerli bir işlem yaptığında biraz şaşırdı sadece.

Rezervasyon kelimesi de Ralph'i şaşırtmıştı. Ricky bu otelde pek rezervasyon yaptırılmadığının farkındaydı. Koridora yakın odada çalışan fahişe Ricky'ye gülümseyip bakışıyla davet etti ama Ricky başını sallayarak kendi odasının kapısını açtı. Burası Ricky'nin tahmin ettiği kadar amaçsız bir yerdi. Ricky'nin çantasız girdiğini ve on beş dakika sonra çıkıp gittiğini kimsenin fark etmeyeceği bir yerdi.

Listedeki son iki otele başka bir metroyla gitti ve iki haftalık rezervasyon yaptırdığı küçük dairesinin olduğu yere gitti. Burada tekrar Richard Lively olmuştu, ama masanın arkasındaki adamla yine de pek konuşmamıştı. Mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalışıyordu ve sonra odasına çıktı.

O gece çıkıp hazır yemek satan bir dükkandan birkaç sandviç ve birkaç şişe soda aldı. Gecenin geri kalan kısmını kısa bir gece turunun dışında sessizce plan yaparak geçirdi.

Kısa süreli yağmur sokakları parıl parıl yapmıştı. San sokak lambaları siyah asfaltta soluk bir ışık yayıyorlardı. Gecede, yazın geleceğini belirten hafif bir sıcaklık vardı. Penceresinden kaldıranlara baktı ve Manhattan'da ne kadar çok hayalet olduğunu daha önce hiç fark etmemiş olduğunu düşündü. Sonra kendisinin de bu hayaletlerden biri olduğunu düşündü.

Şehir merkezinden geçti, blokların yanından hızla yürüyordu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ve sonunda bîr telefon kulübesi buldu. Mesajlarını kontrol etme zamanının geldiğini düşünüyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ricky'nin telefon ettiği yere yaklaşık bir blok ötede siren sesleri ötüyordu. Siren seslerinin polis arabasından mı, yoksa itfaiye aracından mı geldiğini anlayamamıştı. İtfaiye araçlarının sirenleri daha koyu ve yüksek bir sesle öterdi. Ama ambulans ve polis araçlarının sirenleri birbirlerine benzerdi. Bir süreliğine, yeryüzünde siren sesi kadar sorun ifade eden çok az ses olduğunu düşündü. Öfke dolu ve huzursuz edici bir şey, sanki sirenin çıkardığı ses umudu azaltıyor gibiydi. Gürültünün gecede kaybolmasını ve Manhattan'ın normal sessizliğine dönmesini bekledi: Yollarda vızıldayan araba ve otobüs sesleri, ve yerin altında zikzaklar çizerek giden tünellerde çalışan metroların gümbürtü sesleri.

Village Voice gazetesinin ona vermiş olduğu 1313 'ü tuşladı ve cevaplarına ulaştı. Yaklaşık otuz adet cevap vardı.

Cevapların çoğu cinsel maceraya davet ediyordu. Ricky'nin ilanındaki eğlence ve oyun kelimeleri belli bir yönde algılanmıştı. Cevapların bazılarında şiirler de yer alıyordu ama bunlar da yine cinsel içerikliydi. Seslerindeki azgınlıklarını duyabiliyordu.

On üçüncü mesaj beklediği gibi çok farklıydı. Mesajı bırakan ses soğuk ve neredeyse tehdit eder gibiydi. Ayrıca seste bir tizlik vardı, neredeyse mekanik bir sese benziyordu. Ricky mesajı bırakan kişinin bir tür elektronik ses değiştiricisi kullanmış olduğunu tahmin ediyordu. Makine sesi gizleyebilirdi, ama cevabın psikolojik saldırısını gizleyemezdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky akıllı, Ricky zeki...
İşte bu da ciddiyetle alması gereken şiiri:
Güvende olduğunu düşünüp oynamak istiyor,
Ama saklandığı yer, olması gereken yer oluyor.
Bir kez kurtuldu, bu şüphesiz etkileyici.
Bu başarıyı küçümsememeli.
İkinci bir şans, başka bir oyun.
Muhtemelen aynı bitecek bu oyun.
Ancak bu defa bana borcu var.
Hepsini ödeyecek sözüm var.

Ricky bu cevabı üç kez dinledi. Hafızasına iyice kazıdı. Ses tonunda onu huzursuz eden bir şeyler daha vardı, sanki söylenen sözler yetmezmiş gibi renk tonu da nefret doluydu. Ama bunun da ötesinde sesinde, ses değiştiricinin sahteliğini bir tarafa atan fark edilebilir, neredeyse tanıdık gelen bir şey vardı. Bu düşünce onu delip geçiyordu, özellikle de Rumplestiltskin'i konuşurken ilk kez duyduğunu fark ettiğinde. Aradaki diğer iletişimcilerin hepsi çekilmişti, ne gazeteden cevap vermişti ne de cevabını Merlin ya da Virgil'a tekrar ettirmişti. Adamın sesini duymak Ricky'de kabus hissi yarattı ve biraz ürperdi.

İçinden bir ses bu meydan okumayı küçümsememesi gerektiğini söylüyordu.

Başka bir tanıdık sesi daha duyacağını bildiği için mesajın devamını dinledi. Onun sesini duyduğuna şaşırmadı. Şiirin ardından gelen sessizliğin peşinden Ricky kayıtta Virgil'in sesini duydu. Ona bir şey ifade edebilecek ayrıntıları yakalamak için sesindeki ince farkları dikkatle dinledi.

"Ricky, Ricky, Ricky, senden haber almak ne kadar güzel. Çok özel. Ve gerçekten şaşırtıcı da…"

"Elbette," diye mırıldandı Ricky. "Eminim öyledir." Kadının konuşmalarını dinlemeye devam etti. Virgil'in kullandığı ses tonu öncekiyle aynıydı, sadece arada tatlı sözlerle sataşıyordu ve ardından sertleşiyor, inatlaşıyordu. Ricky, Virgil'in bu oyunu en

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

azından patronu kadar iyi oynadığını düşünüyordu. Onun tehlikesi dengesiz kişiliğinden kaynaklanıyordu; bir an yardımsever davranırken bir dakika sonrasında sinirli oluyordu. Rumplestiltskin tek bir amaca sabit şekilde odaklanırken, Virgil değişkendi. Ve haber alacağı Merlin de bir muhasebeci kadar tutkusuz ve tehlikeliydi.

"… nasıl kurtulduğun, bazı insanların olaylara yaklaşımlarını tekrar gözden geçirmelerini sağlayacak. Olay baştan sona incelenmeli. Sadece gerçeğin ne kadar elle tutulmaz olduğunu gösteriyor, değil mi Ricky? Onları uyardım. Gerçekten. Ricky akıllı bir insan, dedim. İçgüdüleri yüksek ve kafası hızlı çalışıyor, ama bana inanmak istemediler. Senin de diğerleri gibi aptal ve dikkatsiz olduğunu düşündüler. Ama bak, bu bizi nereye getirdi! Sen yarım kalmış bir işin alfası ve omegasısın, Ricky. En önemli şey sensin. Herkes için en tehlikeli olansın ve tahminimce..."

Derin bir iç çekti, sanki kendi kelimeleri ona bir şey ifade ediyordu. Sonra devam etti:

"Yani ben Bay R. ile neden ikinci veya üçüncü bir kez daha oynamak istediğini anlamıyorum. Yazlık evini alevler içinde bırakman çok hoştu Ricky - çok akıllıca bir hamleydi. Yani tüm anılarını ve anılarına dair mutlulukları yaktın, yani bizim için başka ne mesaj olabilirdi ki? Bir psikanalistten gelebilecek türden bir şey. Bunu yapacağını tahmin etmemiştim, ama deneyimlerinden ders çıkarıp Bay R.'nin, özellikle de kendi yarattığı oyunlarda yenilemez olduğunu anlamalıydın. Saklandığın taşın altında kalıp ortaya çıkmamalıydın, Ricky. Ya da belki de şimdi kaçmalısın. Kaç ve sonsuza dek saklan. Uzak bir yerlerde bir delik açmaya başla ve kazmaya devam et. Çünkü bence Bay R. bu defa galibiyetini gösteren daha iyi kanıtlar isteyecektir. Net kanıtlar. Çok dikkatli biridir. En azından bana söylenen bu…"

Virgil'in sesi sanki telefonu kapatmış gibi aniden kesildi. Ricky elektronik bir ıslık sesi duydu, ardından bir sonraki mesajı dinledi. Virgil ikinci defa konuşuyordu.

"Pekala, Ricky, ilk oyunun sonucunu tekrar yaşamanı görme-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yi istemem, seçim senin. Bahsettiğin yeni oyunun adı ve kuralları nedir? Artık *Village Voice* gazetemi daha dikkatli okuyacağım. Patronum nasıl desem, istekli yanlış kelime olur, ama yarış atı gibi sabırsızlanıyor diyebilirim. Dolayısıyla açılış hareketini bekliyoruz, Ricky."

Ricky telefonu kapattı ve yüksek sesle konuştu, "Açılış yapıldı bile."

Tilkiler ve av köpekleri, diye düşündü. Tilki gibi düşün. Yanlış izler bırakarak onların nerede olduğunu bil, ama onlardan yeterince uzakta dur ki seni fark etmesinler. Onları direk tuzağa düşür, diye düşündü.

Sabah olduğunda Ricky giriş yaptığı ama kalmadığı ilk otele gitmek için metroya bindi. Oda anahtarını, tezgahın arkasında 'İri kadınları becermek' adlı pornografik bir dergi okuyan ilgisiz görevliye iade etti. Adamın üzerindeki iğrenç kıyafetler, yanaklarındaki akne izleri ve dudağındaki yara iziyle inkar edilemeyecek bir hırpaniliği vardı. O otelin bulunduğu yere göre daha iyi bir seçim olamazdı. Adam anahtarı tek kelime etmeden aldı, aklı derginin ön sayfasındaki renkli resme dalmıştı.

"Hey," dedi Ricky adamın dikkatini biraz olsun çekebilmek için. "Elinde paket olan biri gelip beni sorabilir."

Adam başını salladı, ama hâlâ Ricky'yi tam olarak dikkate almış değildi, önündeki pornografik resimlere bakmayı tercih ediyordu.

"Paket bir anlam ifade ediyor mu?" diye diklendi Ricky.

"Tabii," dedi adam. Ricky'yi bir nevi görmezden geldiğini ifade eden bir cevaptı bu.

Ricky gülümsedi. Aklında olanları yapmak için daha uygun bir konuşma yaratamazdı. Etrafına bakındı, yıpranmış lobide yalnız olduklarından emin olduktan sonra elini cebine sokup yarı otomatik silahını çıkardı.

Adam birden Ricky'ye baktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ricky ona zalimce gülümsedi. "Bu sesi tanıyorsun değil mi, ibne?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Adam ellerini masanın üstüne koydu. "Belki de şimdi dikkatini çekebilmişimdir?" diye sordu Ricky.

"Dinliyorum," dedi adam.

Ricky soyulma ve tehdit edilme konusunda deneyimli olduğunu düşündü.

"Peki, tekrar edeyim o zaman," dedi Ricky. "Paketli bir adam. Benim için geldiğinde. Beni sorarsa ona bu numarayı vereceksin. O kalemi al ve yaz: 212-555-2798. Bana buradan ulaşabilir. Anladın mı?"

"Anladım."

"Sana bir ellilik vermesini sağla," dedi Ricky. "Belki de bir yüzlük. Değer."

Adamın yüzü asıktı ama başını salladı. "Ben burada değilsem ne olacak?" diye sordu adam. "O zaman gece vardiyasındaki adam burada olur?"

"Eğer yüzlüğü istiyorsan burada olursun. Durdu ve ardından ekledi, "Ama önemli olan nokta şu. Eğer başka biri gelip sorarsa. Yani herhangi biri. Paketi olmayan biri. O zaman ona benim kim olduğum, nereye gittiğim ya da benimle ilgili bir şey bilmediğine inandır. Tek kelime etmeyeceksin. Yardım etmeyeceksin. Anladın mı?"

"Sadece paketli adama söyleyeceğim. Anladım. Pakette ne var?"

"Bilmek istemezsin. Ve benden söylememi de bekleyemezsin."

Bu cevap gereken etkiyi yarattı.

"Farz et ki paket görmedim. Doğru adam olduğunu nereden anlayacağım?"

Ricky başını salladı. "Doğru söylüyorsun dostum," dedi. "Bak ne diyeceğim. Bay Lazarus'u tanıyıp tanımadığını soracaksın, eğer 'herkes Lazarus'un üçüncü günde dirildiğini bilir,' derse ona numarayı verebilirsin. Doğru yaparsan bir yüzlükten de fazlasını alırsın."

"Üçüncü günde. Lazarus dirildi. İncil zımbırtılarına benziyor."

"Olabilir."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Tamam. Anladım."

"Tamam," dedi Ricky, silahın emniyetini tık diye bir sesle kapatarak tekrar cebine koydu. "Bu küçük konuşmayı yaptığımıza memnun oldum. Burada kaldığım için şimdi daha da mutluyum." Ricky adama gülümsedi ve önündeki pornografik dergiye işaret etti. "Eğitimine daha fazla engel olmayayım," dedi ve döndü.

Tabii ki Ricky'yi arayan bir adam yoktu. Başka birinin yakında otele geleceğini düşünüyordu. Oteldeki adam, Ricky'yi soran ve özellikle de Merlin, Virgil ve gönderilmiş olan herhangi birinin kolaylıkla yapacağı gibi, para ya da fiziksel şiddet uygulayan herkese gereken tüm bilgileri aktaracaktı.

Oteldeki adam Ricky'nin ezberletmiş olduğu cevaplan öttüğünde Rumplestiltskin'in üzerinde düşüneceği bir şeyleri olacaktı. Var olmayan bir paket. Var olmayan bilgiler içeren bir paket. Olmadığı bir kişiye iletilecekti. Bu Ricky'nin hoşuna gitmişti. Ona gerçek dışı olan, endişeleneceği bir şeyler ver.

Şehir içinden devam edip, giriş yapacağı bir sonraki oteline gitmek üzere yola koyuldu.

Bu otel de dekor açısından ilkiyle aynıydı, bu da Ricky'ye güvence veriyordu. İlgisiz ve gayesiz bir adam büyük ve ahşap bir masanın arkasında oturuyordu. Odası basit, eski ve bunaltıcıydı. Koridordan geçerken fileli çorap, kısa etek, topuklu ayakkabı giyen, abartılı makyajlanyla holde duran ve meslekleri bariz olan iki kadın Ricky'ye maddi bir istekle baktılar. Kadınlardan biri Ricky'ye davetkar bir bakış attığında Ricky'ye başını salladı. Kadınlardan birinin "Aynasız..." yorumu yaptığını duydu ve kadınların oradan uzaklaşmalarına şaşırdı. İçine girdiği dünyaya en azından görsel olarak uyum sağladığını düşünüyordu. Ama belki de bir insanın hayatının nerede geçtiğini gizlemesi sandığından zor, diye düşündü. Ne olduğunuzu hem içinizde hem de dışınızda taşıyorsunuz.

Kendini yatağına attı ve yatağın altında çöktüğünü hissetti. Duvarlar inceydi ve fahişelerden birinin yan odada iyi iş çıkarttığını alçıpen duvardan geçen inleme ve gürültülerden arılayabiliyordu.

Eğer bu kadar odaklanmış olmasaydı seslerden ve kokudan

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

rahatsız olurdu - hava kanalından sidik kokuları sızıyordu. Ama bu çevre tam olarak Ricky'nin istediği çevreydi.

Rumplestiltskin'in tıpkı kendisi gibi Ricky'nin de yer altı dünyasını tanımış olduğunu düşünmesini istiyordu.

Yatağın yanında bir telefon vardı ve Ricky telefonu eline aldı.

İlk olarak, hayattayken yatırımlarıyla ilgilenen bankacıyı aradı. Adamın sekreterine ulaştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi Ricky. "Benim adım Diogenes..." Kadın içinden Yunan ismini yavaşça heceledi, "Bunu not edin," ve ardından devam etti, "ben rahmetli Doktor Starks'ın vasiyet işleriyle ilgileniyorum. Ölümünden önce maddi durumundaki karışıklıklar artık bizim sorumluluğumuz altında araştırılıyor."

"Güvenlik ekibinizin bu konuyla ilgilenmiş olduklarına inanıyorum..."

"Sonuçtan memnun değiliz. Kayıp hesaplan araştırıp ve bulup doğru sahiplerine ulaştırmak için bizden birinin oraya gelecek olduğunu size bildirmek istiyorum. Konuyu ele alış biçiminizden çok rahatsız olan insanlar oldu."

"Anlıyorum, ama kim..." Sekreter Ricky'nin kullandığı otoriter ses tonundan rahatsız olmuş gibiydi.

"İsmi Diogenes. Lütfen bu ismi aklınızda tutun. Yann veya yakın bir tarihte sizinle tekrar görüşeceğim. Lütfen patronunuza alakalı tüm para transfer kayıtlarını, özellikle de internet üzerinden yapılan transfer kayıtlannı hazır etmesini iletin, görüşmede gereksiz yere zaman kaybetmek istemiyoruz. Bu ilk incelemede SEC dedektiflerini beraberimde getirmeyeceğim, ama ileride gerekli olabilir. Sizin de anlayabileceğiniz gibi bu işbirliğine bağlı."

Ricky, rahatlıkla söylediği SEC harflerinin ani ve önemli bir etki oluşturacağını tahmin ediyordu. Hiçbir bankacı SEC müfettişlerini hafife almazdı.

"Patronumla görüşseniz..."

Ricky, sekreterin sözünü kesti. "Tabii ki. İleriki günlerde aradığımda görüşürüm. Bu konuda yapmam gereken başka görüş-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

melerim de var, bu nedenle kapatmak durumdayım. Teşekkür ederim."

Bunu söyledikten sonra telefonu kapattı, tatmin duygusu kalbine sızmıştı. Bir zamanlar borsa simsarlığı yapan ve sadece para kazanıp kaybetme konusuyla ilgilenen bu sıkıcı bankacının, antik dünyada dürüst bir adamı arayan ve bu ismin karakterini fark edebileceğine inanmıyordu.

Sırada New York Psikanaliz Derneği vardı.

Doktorla daha önce, her zaman kaçınmaya çalıştığı tıp toplantılarından bir iki tanesinde tanışmıştı ve onun ukala ve fazlasıyla kendini beğenmiş bir Freudyen olduğunu düşünmüştü, adam dostlarıyla konuşurken bile arada uzun uzun susuyor ve boşluklar yaratıyordu.

Adam New York'taki eski psikanalistlerdendi ve bir sürü ünlü insanı divan ve sessizlik teknikleriyle tedavi etmişti. Sanki Oscar'lı bir oyuncuyu, Pulitzer ödüllü bir yazarı ve milyoner bir iş adamını tedavi etmek onu daha üstün bir psikanalist veya insan kılıyormuş gibilerinden fazlasıyla özgüvenliydi.

Ricky, intihar etmeden önce kendisini o kadar soyutlayıp yalnız yaşamıştı ki, adamın sesini tanıyabileceğini aklının ucundan bile geçilmiyordu ve bu nedenle sesini değiştirmeyi bile denemedi.

Saat başı olmadan dokuz dakika öncesine kadar bekledi. Bir doktorun telefonlarına kendi çıkması olasılığının, hastalar arasındaki molada daha yüksek olacağını düşünüyordu.

Telefon ikinci çalışında cevaplandı. Duygusuz, huysuz ve akıllı bir ses, telefona cevap verdi: "Ben Doktor Roth..."

"Doktor," dedi Ricky yavaşça, "Size ulaşabildiğim için mutluyum. Ben Bay Diogenes. Rahmetli Doktor Starks'ın vasiyetiyle ilgileniyorum..."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sözünü kesti Roth. Ricky durdu, biraz sessizlik adamı huzursuz edecekti, ki bu tekniği kendisi de kullanıyordu.

"Rahmetli Doktor Starks'a yönelik suçlamaların nasıl çözüm-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lendiğini öğrenmek istiyoruz," Ricky bunu öyle bir öfkeyle söyledi ki kendisi bile şaşırdı.

"Şikayetler mi var?"

"Evet. Şikayetler var. Sizin de bildiğiniz gibi, ölmeden kısa bir süre önce bir hastasına karşı uygunsuz davranışlarda bulunduğuyla ilgili suçlamalar ortaya atılmıştı. Bu konuyla ilgili araştırmaların sonuçlarını merak ediyoruz."

"Resmi bir sonuç çıkıp çıkmadığını bilmiyorum," dedi Roth hızla. "Psikanaliz Derneği herhangi bir incelemede bulunmadı. Doktor Starks intihar ettiğinde, daha fazla araştırma yapmayı anlamsız buldu."

"Gerçekten mi?" dedi Ricky. "Acaba siz ve derneğinizdeki herhangi biri bu intiharın, suçlamayı kabul etmekten çok yalan suçlamaların adaletsizliği ve sahteliği nedeniyle gerçekleşmiş olabileceğini düşündünüz mü?"

Roth durdu. "Bu olasılığı elbette düşündük," diye cevap verdi.

Tabii düşündünüz. Yalancı, diye aklından geçirdi Ricky.

"Suçlamada bulunan kadının ortalardan kaybolduğunu öğrenmek sizi şaşırtır mıydı, doktor?"

"Anlayamadım..."

"İlk suçlamalarını ortaya attığı Boston'daki doktorla bir daha terapilere katılmadı."

"Bu ilginç..."

"Ve bu, doktor, onu bulmaya çalıştığında, kadının kendini tanıtmış olduğu kimliğin sahte olduğunu öğrendi."

"Sahte mi?"

"Ve ardından, bu suçlamaların bir oyunun parçası olduğunu öğrendi. Siz bunu biliyor muydunuz, doktor?"

"Ama, hayır... hayır, daha önce de söylemiş olduğum gibi, intihardan sonra olayı incelemeye devam etmedik..."

"Başka bir deyişle, elinizin kirinden kurtuldunuz."

"Yetkililere iletilmişti..."

"Ama intihar etmesi mesleğinizin basın önünde kirlenmesini önledi, değil mi?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bilmiyorum... yani, elbette, ama…"

"Doktor Starks'ın mirasçılarının itibarının tekrar temize çıkmasını isteyebilecekleri hiç aklınıza geldi mi? Ölümünün ardından bile olsa, temize çıkmasının onlar için önemli olabileceği?"

"Bunu düşünmedim."

"Bu ölümden sorumlu tutulabileceğinizi biliyor musunuz?"

Bu cümlesi sert bir cevap getirdi. "Hayır! Kesinlikle! Biz..."

Ricky sözünü kesti. Bu dünyada yasal olmayan bazı sorumluluklar var değil mi, doktor?"

Bu soruyu beğenmişti. Psikanalizin özüne inmişti. Hattın diğer ucundaki adamın oturduğu yerde huzursuzca kıvrandığını hayal edebiliyordu. Belki de alnında ve koltuk altlarında ter oluşmuştu.

"Elbette, ama…"

"Ama o toplumdaki hiç kimse gerçeği öğrenmek istemedi, öyle değil mi? Gerçeğin Doktor Starks'la beraber okyanusun dibinde kaybolması daha iyiydi, değil mi?"

"Daha fazla soru cevaplamam gerektiğini düşünmüyorum, Bay..."

"Tabii ki öyle. Şu anda. Ama belki de daha sonra cevaplayacaksınız. Ama ilginç, öyle değil mi doktor?"

"Ne?"

"Gerçeğin ölümden daha güçlü olması."

Ricky, bu cümlesinin ardından telefonu kapattı.

Yatağına uzandı ve beyaz tavandaki çıplak ampule gözlerini dikti.

Koltuk altlarındaki terini hissedebiliyordu, o konuşmada gayret sarf etmiş gibiydi; gerginlikten dolayı terlememişti, haklı olmanın getirdiği tatminin terleriydi bunlar. Yan odada bir posta daha seks yapmaya başlamışlardı, bir süre seksin ritimlerini dinledi. Sesleri eğlenceli buluyordu, biraz da zevkliydi. İkisi de biraz fazla eğleniyor, diye düşündü. Ardından kalktı ve yatağının yanındaki komodinin çekmecesinden ucuz bir kalemle küçük bir bloknot çıkardı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kağıdın üzerine az önce aramış olduğu iki adamın isimlerini yazdı. İsimlerin altına şu iki sözcüğü ekledi: Para. İtibar. Bunların yanına birer tik atarak altlarına da bir sonraki rezervasyonunu yaptığı otelin ismini yazdı. Otel isminin altına bir sözcük daha karaladı: Ev.

Ardından kağıdı buruşturup metal çöp kutusuna fırlattı. Odanın düzenli olarak temizlendiğinden şüpheliydi ve onu arayan birinin bu odaya geldiğinde kağıdı orada bulma şansının yüksek olduğunu düşünüyordu. Telefon kayıtlarını inceleyecek kadar zeki olacaklardı ve bulacakları numaralar ise aradığı iki kişinin numaraları olacaktı. Telefon kayıtlarına ulaşmak zor değildi.

En iyi oynadığınız oyun, oynadığınızı fark etmediğiniz oyundur.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ricky şehirde, üretim fazlası askeri malzemelerin satıldığı bir dükkan buldu, buradan aklındaki oyunun sonraki aşamalarında lazım olabileceğini düşündüğü ürünler aldı. Küçük bir küskü, ucuz bir bisikleti kilidi, ameliyat eldivenleri, küçük bir el feneri, birkaç tane gri bant ve ellerindeki en ucuz dürbünü satın almıştı. Sonradan aklına böcek ilacı geldi ve içinde çok fazla ve ağır kimyasalların olduğunu belirten bir kutu böcek ilacı aldı. Satın aldığı şeyler bir arada değerlendirildiğinde garipti, ama aklındaki görev için tam olarak neye ihtiyaç duyacağını bilmediğinden aklına gelenlerin hepsini aldı.

O öğleden sonra odasına döndü ve aldıklarını iki yeni cep telefonu ve silahıyla küçük bir sırt çantasına koydu. Üçüncü cep telefonunu henüz giriş yapmadığı üçüncü oteli aramak için kullandı. Hotel'e Frederick Lazarus'un gelir gelmez geri aramasını belirten acil bir mesaj bıraktı. Resepsiyoniste telefon numarasını

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

verdi ve cep telefonunu kalemle işaretledikten sonra sırt çantasının dış cebine koydu. Kiralık arabasına ulaştığında, oteli ikinci kez aradı ve kabaca acil bir mesaj daha bıraktı.

Şehirden uzaklaşıp New Jersey'e doğru giderken oteli üç kez daha aradı ve her defasında Bay Lazarus'un ona derhal dönmesi ve ona vereceği önemli bilgilerinin olduğunu söyleyerek ısrar ediyordu.

Cep telefonuyla üçüncü mesajı bıraktıktan sonra arabayı, Jersey turnikelerindeki Joyce Kilmer dinlenme tesislerine çekti. Erkekler tuvaletine girdi, telefonu lavabonun kenarına bırakarak ellerini yıkadı. Tuvaletten çıkarken birkaç gencin yanından geçip tuvalete girdiğini gördü. Gençlerin telefonu alıp hemen kullanmaya başlayacaklarını düşündü, zaten istediği şey de buydu.

West Windsor'a vardığında akşam olmuştu. Gişelerde yoğun bir trafik vardı, arabalar iki şeride yığılmıştı, hızla seyreden araçlar trafiğin akmadığı noktalara geldiklerinde direksiyon başındakiler kornaları uzun uzun çalıp küfrediyorlardı. 11. Çıkış Yolunda bir kaza meydana gelmişti. Kaza yerindeki iki ambulans, altı polis aracı ve ters dönen iki küçük arabayı manzara seyreder gibi izleyen şoförler, trafiği daha da yavaşlatıyordu. Beyaz gömlek giymiş kravatlı bir adamın, emniyet şeridine çömelmiş başını ellerinin arasına alıp yüzünü kapadığını gördü. Ricky kaza yerinin yanından yavaşça geçiyordu, ambulans aniden hareket etti ve sirenlerini açtı. Bir polisin otoyoldaki patinaj izlerini işaretlediğini gördü. Başka bir polis ise arabaların devam etmesini sağlıyordu, gözlerindeki sert ve kınayan bakışları çoğu insanın duyduğu merakın o an için hiç uygun olmadığını ve aslında huzursuz olduğunu ifade ediyordu.

Ricky bir zamanlar olduğu gibi, bir psikanalistin içe bakışına göre polisin yüzündeki öfkeyi okuyabiliyordu.

Princetown'a yakın bir yerde karnını doyurabileceği bir yer buldu, paketlenmiş değil de bir insan tarafından pişirilmiş çizburger ve patates kızartması yiyerek biraz zaman öldürdü. Haziran güneşinden ötürü günler uzundu ve dışarıya çıktığında

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

karanlığın çökmesine hâlâ zaman vardı. İki hafta önce gitmiş olduğu mezarlığa doğru yürüdü. Görmek istediği yaşlı mezarlık görevlisi gitmişti. Mezarlık girişi kilitli olmadığı için şanslıydı, kiralık arabasını eski kulübenin arkasına bıraktı, böylece yoldan fark edilmeyecekti ve gören birisi için de tehlikesiz görünecekti.

Ricky çantasını sırtına takmadan önce almış olduğu Ben'in Böcek İlacım her yerine sürdü ve ameliyat eldivenlerini giydi. Bunların kendi kokusunu örtmeyeceğini biliyordu, ama en azından keneleri uzak tutacaktı. Karanlık çökmeye başlamıştı ve gökyüzünün giderek gri-kahverengi bir renk alması New Jersey'in gün boyu sıcaktan kavrulmuş olduğunu belli ediyordu. Ricky çantasını sırtına taktı ve köy yolundan aşağı, bilgi edinebileceği köpek çiftliğine doğru koşmaya başladı. Asfalttan yükselmeye devam eden sıcak ciğerlerine doluyordu. Zor nefes alıyordu, ama bunun sebebinin yorgunluk olmadığını biliyordu.

Yoldan uzaklaşıp, ağaçların gölgesinden koca göğüslü Rottweiler'in resminin olduğu tabelanın yanından eğilerek geçti. Ardından köpek çiftliğini yoldan gizleyen çalıların ve yeşilliklerin arasına girerek dikkatli bir şekilde eve ve kafeslere doğru yürümeye başladı. Gecenin ilk karanlığında yaprakların arkasına saklanan Ricky, sırt çantasından dürbününü çıkardı ve yanda kesilen ilk ziyaretinde inceleyemediği çevreyi detaylıca inceledi.

Gözleri ilk önce girişin yanındaki köpek kulübesine kaydı. Brutus gergin bir şekilde ileri geri koşuyordu, böcek ilacının kokusunu almış olmalı, diye düşündü Ricky. Ve ilaç kokusunun ardından da benim kokumu almış olmalı. Ama köpek henüz nasıl tepki vereceğini anlamamıştı. Köpek için sıra dışı bir durumdu. Ricky bir tehdit oluşturacak kadar yakınlaşmamıştı henüz. Bir an köpeğin koku ve güdülere bağlı, duygulardan uzak olan basit dünyasına özendi.

Dürbünüyle etrafı seyrederken evde bir ışığın yandığını gördü. Bir iki dakika boyunca hiç kıpırdamadan izlemeye devam etti ve ön odalardan birinde televizyon ışığının yayıldığını gördü. Sol tarafındaki ofis karanlıktı ve Ricky o odanın kilitli olduğunu tahmin ediyordu. Son bir kez daha etrafı inceledi ve evin çatısına

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yakın dikdörtgen bir ışık olduğunu gördü. O ışığın hareketleri algıladığında yandığını ve muhtemelen evin ön kısmını kapsadığını düşündü. Ricky dürbününü çantasına koydu, evin çaprazına doğru çalılıkların arasından gitti.

Köpek kulübesinin önünden hızlıca koşarsa belki dışarıdaki ışık yanmazdı.

Varlığından dolayı ayaklanan tek köpek Brutus değildi, kafesteki diğer köpekler de etrafta koşuşturup havayı kokluyorlardı. Köpeklerden birkaçı bir iki kez havlamıştı. Tanımadıkları bir koku onları huzursuz etmişti.

Ricky ne yapmak istediğini tam anlamıyla biliyordu ve bunu bir plan olarak algılıyordu. Başarıp başaramayacağını ise bilmiyordu. Bir şeyin farkındaydı, şu ana kadar kanunsuzluğun kenarında gezinmişti - ama bu bambaşka bir adımdı. Ricky başka bir detayın da farkındaydı: Oyun seven bir adam olmasına rağmen, Rumplestiltskin'in kuralları yoktu. En azından bildiği ve etik sınırlar içerisinde olan kuralları yoktu. Bay R. farkında olmasa bile, o arenaya daha da fazla girmiş olacağını biliyordu.

Derin bir nefes aldı. Eski Ricky bu durumda olacağını hayal bile edemezdi, diye düşündü. Ricky'nin kafasında tek ve katı bir amaç vardı. Kendi kendine fısıldadı: "Eskiden olduğum kişi şu anda olduğum kişi değil ve şu anda olduğum kişi olabileceğim kişi değil." Olduğu ve olacağı kişi daha önce hiç olup olmadığını merak etti. Eskiden olduğu ve şu anda olduğu kişi, gerçekten olup olmadığını merak etti. Karmaşık bir soru, dedi kendi kendine. İçinden güldü. Bir zamanlar bu soru üzerine koltukta saatlerce, günlerce düşünür ve incelerdin. Bu düşünceleri içine attı.

Gökyüzüne baktı ve aydınlığın tamamen yok olduğunu ve karanlığın her yeri sarmaya başladığını gördü. Bunlar günün en huzursuz edici saatleriydi, ama onun yapmak üzere olduğu şey için ise en mükemmel zamandı.

Ricky çantasından küsküyü ve bisiklet kilidini alıp sağ elinde sımsıkı tutmaya başladı. Ardından çantasını tekrar sırtına taktı. Derin bir nefes aldı ve binanın önüne hızlıca koştu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Köpekler büyüyen gölgeleri gördüklerinde curcuna yarattılar. Havlama ve hırlama sesleri yükseldi ve Ricky'nin koşarken çakıl yolda çıkardığı ayak seslerini anlaşılmaz hale getirdiler. Köpeklerin küçük kafeslerinde deli gibi koşuşturduklarını biliyordu. İpleri karışıklıkla çekilmiş spastik kuklalar gibiydiler.

Birkaç saniye içinde Brutus'un kulübesinin önüne ulaşmıştı. Kulübedeki köpeklerin içerisinde belli bir duruşu olan tek köpek koca Brutus'tu ve onun duruşu gözdağı verir gibiydi. Beton zeminde ileri geri yürüyen Brutus, Ricky yaklaştığında olduğu yerde kaldı. Brutus Ricky'ye bakarken ağzını açmış, dişlerini göstererek hırlıyordu. Ardından köpek dehşet bir hızla çite koştu ve tüm ağırlığını kapıya verdi. Saldırının gücü Ricky'yi neredeyse yere yapıştıracaktı. Brutus geriye doğru düştü; öfkeden köpürüyor, zincirleri ısırıyordu.

Ricky hızla hareket edip bisiklet kilidini kulübenin iki kapısına bağlayıp bir eliyle kilidi tutup bir eliyle de kilidi şifreledi; böylece köpek ellerinden birini kapamadı.

Brutus anında siyah plastik kaplı çelik zincire koştu. "Siktir git," diye fısıldadı Ricky köpeğe. "En azından bir yere gitmiyorsun." Sonra kalktı ve ofisin önüne zıpladı. Köpek terbiyecisinin havlamalardan rahatsız olup gelmeden birkaç saniyesinin kaldığını biliyordu. Ricky adamın silahlı olacağını düşünüyordu ama bundan emin değildi. Belki de Brutus'un yanında olmasından duyduğu güvenle küçük bir silah tercih ederdi.

Küsküyü kapı sövesine soktu ve kapıyı kırarak açtı, kırarken çatırdama sesleri çıktı. Kapı çok eskimişti ve kolayca kırıldı. Köpek sahibinin ofiste çok değerli bir şey saklamadığından bir hırsızın Brutus'u geçip ofise gireceğine ihtimal vermiyordu. Sırt çantasını önüne doğru çekip küsküyü içine koydu ve silahını çıkartıp emniyetini açtı.

İçerisi endişeli köpeklerin havlama ve uluma sesleriyle dolmuştu. Gürültü düşünmeyi zorlaştırıyordu ama Ricky'nin aklına bir fikir getirdi. El fenerini açtı ve küf kokulu koridordan koşarken yavru köpeklerin bulunduğu tüm kafesleri açtı. Birkaç sani-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ye içinde Ricky'nin etrafını zıplayan, havlayan yavrular sarmıştı. Bazıları çok korkmuştu bazıları ise aşırı neşeliydi. Etrafı koklayıp havlıyorlardı ve hepsi de özgür olduklarını biliyorlardı. Farklı cins ve boyutta otuzdan fazla köpek vardı, ne olup bittiğinden habersizlerdi ama olayların içinde yer almakta kararlıydılar.

Ricky temel köpek düşüncesine güveniyordu, bu düşüncede köpekler ne olduğundan habersizlerdi ama olup bitene dahil olmak istiyorlardı.

Köpeklerin ayaklarını ve bacaklarını koklayıp durmaları Ricky'yi o gerginliğinde bile gülümsetti. Ricky ofisin içine girdi. Ellerini kızıl denizde duran Hz. Musa gibi sallayıp köpekleri belli bir yöne kışkışlamaya çalışıyordu.

Dışarıdaki ışığın yandığım görüp kapının kapandığını duydu.

Köpek çiftliğinin sahibinin sonunda seslerden rahatsız olup ne olduğunu merak ettiğini ama bunun herhangi bir tehlike arz edip etmediğinin farkında olmadığını düşündü. Ricky ona kadar saydı. Adamın Brutus'un kafesine gelmesi için yeterli bir zamandı bu. Köpeklerin çıkarttığı sesin yanında başka bir ses daha duydu. Adam Rottvveiler'ın kafesini açmaya çalışıyordu. Adam kafesin kapısını zorladıkça zincirlerin çarpma sesi geliyordu ve neden sonra küfretmeye başladı. Adam kafesin açılmayacağını anlayınca iç çekti.

Ricky tam o anda ofisin kapısını açtı.

"Tamam dostlarım, özgürsünüz," dedi kollarını sallayarak. Otuza yakın köpek kapıdan fırlayıp New Jersey'nin sıcak karanlığında, özgürlüklerine kavuşmanın verdiği neşeli havlamalarla gözden kayboldular.

Ricky, adamın deli gibi küfrettiğini duydu ve ışığın köşesinde gölgede dikildi.

Köpekler adamın yanından koşup giderken adamı devirmişlerdi. Adam toparlanıp kalktı ve dengesini sağlamaya çalıştı. Aynı zamanda kaçan köpekleri yakalamaya çalışıyordu. Hayvanların duyguları karmakarışıktı - bazıları korkmuştu, bazıları şaşırmıştı, bazıları ise çok neşeliydi, ama hepsi ne olduğunun farkında

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

değildi. Yine de bu köpek çiftliği rutininden farklıydı ve hepsi bundan faydalanmak istiyordu.

Ricky kötü kötü gülümsedi. Bunun dikkat dağıtmak için çok etkili bir yöntem olacağını tahmin etmişti.

Adam kafasını kaldırıp hareket halindeki hayvanların ötesinde gördüğü tek şey, Ricky'nin yüzüne doğrultmuş olduğu silahtı. Adam hızla nefes alıyordu ve silahı gördüğünde şaşkınlıkla geriye doğru düştü.

"Yalnız mısın?" diye bağırdı Ricky köpek havlamalarının arasında.

"Ha?"

"Yalnız mısın? Evde başka biri var mı?"

Adam kendini toparladı ve başını salladı.

"Brutus'un arkadaşı evde mi? Annesi, babası ya da kardeşi?"

"Hayır. Sadece ben varım."

Ricky, silahını adamın burnuna yaklaştırdı, böylece bir köpeğin hassas duyusuna ihtiyaç olmadan soğuk metal ve yağ kokusunu aldığında tehdidin ne olduğunu anlayabildi. "Beni doğruyu söylediğine ikna etmen hayatta kalman için önemli," dedi Ricky. Birisini tehdit etmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü, ama kendi blöfüne inandıracağından emin değildi.

Demir kafesindeki Brutus sinir nöbetleri geçiriyordu. Kendini parmaklıklara atmaya ve dişlerini dayamaya devam ediyordu. Ağzından köpükler akıyordu ve deli gibi havlıyordu. Ricky köpeğe dikkatle bakıyordu.

Tek bir amaç için yetiştirilmek ve aldığı eğitimin lazım olduğu anda bir çocuk bisikleti kilidiyle kafese hapsolmak zor bir durum olmalı, diye düşündü Ricky. Bir şey yapamamak köpeği çıldırtıyordu ve Ricky bunu bazı eski hastalarının durumuna benzetti.

"Sadece ben varım. Başka kimse yok."

"İyi. Şimdi konuşabiliriz."

"Kimsin sen?" diye sordu adam. Buraya ilk geldiğinde kılık değiştirmiş olduğunu hatırlamak Ricky'nin bir saniyesini aldı. Eliyle yanaklarını ovaladı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

İlk tanışmamızda daha iyi davranmış olmayı dileyeceğin biriyim diye aklından geçirdi Ricky, ama söylediği şey daha farklıydı: "Beni tanımaman daha hayırlı olur." Aynı anda adamın suratına silahıyla işaret ediyordu.

Ricky'nin adamı istediği pozisyona getirmesi birkaç saniye sürdü. Adam yerde oturuyordu, sırtı Brutus'un kafesine dayalıydı ve elleri Ricky'nin görebileceği gibi dizlerinin üstündeydi. Diğer köpekler, öfkeli Rottweiler'a yaklaşmaya korkuyorlardı. Köpeklerin çoğu gecenin karanlığında kaybolmuşlardı ve kalan kısmı da sahiplerinin etrafında zıplayıp birbirleriyle oynuyorlardı.

"Hâlâ kim olduğunu bilmiyorum," dedi adam. Gözlerini kısarak Ricky'ye bakıyordu. Gölgeler ve kılık değiştirmiş olması Ricky'nin işine yaramıştı. "Bu neyle ilgili? Burada nakit para tutmam ve..."

"Bu bir soygun değil, tabii bilgi almayı soygundan saymıyorsan, ki ben bunun aslında aynı şey olduğunu düşünüyorum," dedi Ricky gizemli bir şekilde.

Adam başını salladı. "Anlamıyorum," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Kısa bir süre önce bir özel dedektif gelip sana birkaç soru sordu."

"Ee, yani. N'olmuş?"

"Aynı soruların cevabını almak istiyorum."

"Kimsin?" diye sordu adam yine.

"Sana söylemiştim. Ama şu anda bilmen gereken şey, silahlı olan adam benim, sen değilsin. Ve seni müdafaa edecek şey şu anda çaresizce arkanda kıvranıyor ve görünüşüne bakılırsa bu durumdan pek hoşnut değil."

Adam başını salladı ama o anda özgüven kazanmış gibi duruyordu. "O şeyi kullanacak birine benzemiyorsun. Belki de bilmek istediğin konuyla ilgili hiçbir şey söylemem. Siktir git. Her kimsen."

"Ölen ve yolun sonunda gömülü olan çift hakkında bilgi almak istiyorum. Ve bu yeri nasıl aldığınla ilgili bilgiler edinmek istiyorum. Ve evlatlık edindikleri ama senin inkar ettiğin üç ço-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

cuk. Ve geçenlerde arkadaşım Lazarus'un yaptığı ziyaretin ardından yaptığın telefon görüşmeleri ile ilgili bilgiler. Kimi aradın?"

Adam başını salladı. "Sana şu kadarını söyleyeyim: O aramayı yapmak için para aldım. Ve o adamı burada tutmayı başarsaydım iyi olurdu ama ayrılması kötü oldu. İkramiye alırdım."

"Kimden?"

Adam başını salladı. "Seni ilgilendirmez sert adam. Daha önce de söylediğim gibi, siktir git."

Ricky silahı adamın kafasına hizaladı. Adam sırıttı. "O silahı kullanacak insanlar gördüm ve iddiasına varım ki sen onlardan biri değilsin." Ses tonunda gergin bir kumarbazcı havası vardı. Ricky adamın bundan tam olarak emin olmadığını biliyordu.

Ricky silahı adamın gözlerinin arasına tutuyordu. O halde kaldığı sürece adam daha da huzursuzlaşıyordu, ki bu da Ricky'ye mantıksız geliyordu. Adamın alnında ter oluştuğunu görebiliyordu. Ama ertelediği her saniyede adamın onu okumaya başladığını düşünüyordu. Bir katil olması gerekebileceğini biliyordu ama asıl hedefinin dışında kimseyi öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyordu. Konuyla doğrudan bağlantısı olmayan, kenarda duran birini öldürebilir miydi? Ricky bunu kısa bir süre düşündü ve ardından soğukkanlılıkla adama sırıttı. Hayatını mahveden adamı vurmakla, o düzende ikincil birini vurmak arasında bir fark olduğunu düşündü.

"Biliyor musun," dedi Ricky yavaşça, "sen yüzde yüz haklısın. Bu durumda pek sık kalmadım. Bu alanda çok deneyimli olmadığımı anlayabiliyorsun değil mi?"

"Evet," dedi adam. "Bariz ortada." Rahatlamış gibi pozisyon değiştirdi.

"Belki de," dedi Ricky duygusuz bir ses tonuyla, "biraz deneyim kazanmalıyım."

"Ne?"

"Deneyim kazanmalıyım dedim. Yani bunu sende kullanıp kullanamayacağımı senden daha az değerli bir şeyde denemeden nasıl bilebilirim ki?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Hâlâ anlayamıyorum," dedi adam.

"Elbette anlıyorsun," diye karşılık verdi Ricky. "Sadece odaklanmıyorsun. Sana anlatmak istediğim şey hayvan dostu olmadığım."

Bunu söylerken, atış poligonunda öğrendiklerini aklında tutup derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi ve tetiği çekti.

Silah elinde hızla geri fırladı. Havada tek bir patlama sesi oldu ve karanlıkta kayboldu.

Ricky kurşunun kafese isabet edip parçalandığını düşündü. Rottweiler'in vurulup vurulmadığını bilemiyordu. Adam tokat yemişçesine şaşkın şaşkın bakıyordu ve bir eliyle kulağmı tutarak kurşunun onu delip, geçip geçmediğini kontrol ediyordu.

Köpekler yine havlayıp etrafta telaş içinde koşuşturmaya başladılar. Hapsolan tek köpek Brutus karşı karşıya kalmış olduğu tehlikeyi anladı ve yine koşarak parmaklıklara zıplamaya başladı.

"Iskalamış olmalıyım," dedi Ricky umursamaz bir tavırla. "Kahretsin. O kadar da iyi atış yaptığımı düşünüyordum."

Silahı öfkeli köpeğe doğrulttu.

"Yüce Tanrım!" diye haykırdı adam.

Ricky yine gülümsedi. "Burada değil. Şimdi değil. Sanıyorum ki bunun dinle bir ilgisi yok. Daha önemli olan konu: Şurada duran köpeğini seviyor musun?"

"Tanrım! Dur biraz!" Adam neredeyse etrafındaki köpekler kadar çıldırmıştı. Ricky'nin durmasını sağlamak ister gibi elini kaldırdı.

Ricky, adama bir sineğe eliyle yapıştırmadan önce son kez bakar gibi bakıyordu. İlgi duyuyordu ama önemsizdi.

"Bir saniye bekle!" diye ısrar etti adam.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sordu Ricky.

"Evet lanet olası! Bekle."

"Bekliyorum."

"O köpek binlerce dolar değerinde," dedi adam. "O bir safkan ve hayatım büyük bir kısmını onu eğiterek geçirdim lanet olası. O bir şampiyon ve sen onu vuracak mısın?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bana pek seçenek bırakmıyorsun. Seni vurabilirim ama o zaman öğrenmek istediklerimi öğrenemem ve eğer polisler olur da bir gün beni bulurlarsa uzun bir ceza alırım ama sen gebermiş olacağın için bundan mutluluk duyamazsın. Ama öte yandan, daha önce de söylediğim gibi ben pek hayvan dostu değilim. Yani Brutus senin için para, zaman anlamına gelebilir, hatta ona karşı duyguların da olabilir, ama benim için salya saçan, gırtlağımı kemirmek için sabırsızlanan öfkeli bir itin teki ve yokluğu benim için daha iyi olur. Seçenek bu olduğundan bence Brutus'un gökyüzündeki köpek mezarlığına gitme vakti geldi."

Ricky'nin sesinde alay ve eğlence vardı. Adamın onun acımasız olduğunu düşünmesini istiyordu ve ses tonuyla bunu sağlamak zor değildi.

"Bekle bir saniye," dedi adam.

"Gördün mü," diye karşılık verdi Ricky, "şimdi umursayabileceğin bir şeyin var. Bilgileri saklamak köpeğinin hayatına değer mi? Sıra sende, ibnenin evladı. Ama karannı çabuk ver çünkü sabırsızlanıyorum. Yani kendine bir soru sor: Kime sadık kalmalıyım? Bana yıllarca arkadaşlık eden ve ekmek paramı çıkardığım köpeğe mi... yoksa sessiz kalmam için bana para veren yabancılara mı? Seçimini yap."

"Onların kim olduklarını bilmiyorum..." diye başladı adam ve Ricky'nin köpeğe nişan almasına sebep oldu. Bu defa iki elini de havaya kaldırdı. "Tamam... sana bildiklerimi anlatacağım."

"Bu akıllıca olur. Ve Brutus da sana minnettarlığını aynı derecede aptal olan köpekleri parçalamakla gösterecek."

"Çok fazla şey bilmiyorum..." dedi adam.

"Kötü bir giriş yaptın," dedi Ricky. "Bir şey söylemeden önce bahane üretiyorsun."

Öfkeli hayvana doğru bir kez daha ateş etti. Bu defa kurşun kafesin yanındaki ahşaba isabet etti. Brutus intikam almak için uluyordu.

"Kahretsin! Dur! Sana anlatacağım."

"Buyurun o zaman. Bu fazla uzadı."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Adam durdu ve düşündü. "Öncesine dönmemiz lazım," diye başladı.

"Farkındayım."

"Çiftliğin sahipleri olan yaşlı çift konusunda haklısın. Ne dümen çevirdiler bilmiyorum ama o üç çocuğu sadece kağıt üzerinde evlat edindiler. Çocuklar buraya hiç gelmedi. Kime paravanlık ettiklerini bilmiyorum çünkü ben onlar öldükten sonra buraya geldim. İkisi de araba kazasında öldüler. Ölümlerinden bir yıl önce burayı satın almak istedim ve onlar kazada öldükten sonra beni bir adam aradı ve vasiyetlerinden sorumlu olduğunu söyleyip evi ve işyerlerini almak isteyip istemediğimi sordu. Fiyat da inanılmazdı.."

"Düşük müydü, yoksa yüksek miydi?"

"Sözümü kesmezsen söyleyeceğim. Düşüktü tabii. Pazarlık yaptık, her şey fiyatın içindeydi. Çok kârlı bir pazarlık oldu. Kağıtları hemen imzaladık."

"Kiminle anlaşma yaptın? Avukatla mı?"

"Tabii evet. Kabul eder etmez işi avukat devraldı. Sadece gayrimenkul sözleşmeleri ve trafik suçlarına bakıyor. Biraz kızgındı çünkü bana fazla ucuz aldığımı söyledi. Ama çenesini kapadı sanırım çok para alıyordu."

"Bu araziyi kimin sattığını biliyor musun?"

"İsmi sadece bir kez gördüm. Avukatın en yakın akrabaları olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bir kuzen. Uzak bir kuzen. .İsmi tam hatırlayamıyorum, ama doktorlu bir şeydi."

"Bir doktor mu?"

"Evet doğru. Ve bana bir şey daha söylendi."

"Nedir o?"

"Eğer günler, aylar hatta yıllar sonra biri gelip yaşlı çift ve çocuklar hakkında soru sorarsa bir numarayı aramamı söylediler."

"Sana bir isim verdiler mi?"

"Hayır, sadece Manhattan'da bir numara verdiler. Ve altı-yedi yıl sonra kim olduğunu bilmediğim bir adam bir adam çıkıp bana numaranın değiştiğini söyledi ve başka bir New York numarası verdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Birkaç yıl sonra da başka biri New York'un kuzeyine ait bir numara verdi, bana birilerinin gelip gelmediğini sordu. Ben de ona kimsenin gelmediğini söyledim. Kimse de gelmedi, ta ki Lazarus ortaya çıkana kadar. Sorular sordu, ben de onu kovaladım. Ardından o numarayı aradım. Telefonu bir adam açtı. Yaşlı bir adam, sesinden anlaşılıyordu. Gerçekten yaşlı. Bana bilgi verdiğim için teşekkür etti. İki dakika sonra bir telefon geldi. Bu defa genç bir bayan. Bana para gönderdiğini söyledi, bir binlik ve eğer Lazarus'u bulup orada tutabilirsem bir binlik daha göndereceklerini söyledi. Kadına Lazarus'un muhtemelen üç motelden birinde kaldığını söyledim. İşte bu kadar. Sonra sen geldin. Ve ben hâlâ senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Lazarus benim kardeşim," dedi Ricky sessizce.

Tereddüt etti, düşünüyordu; onu içine alan denklemi yıllarca hesaplamışlardı. Adama son bir soru sordu: "Aradığın numarayı hatırlıyor musun?"

Adam numarayı söyledi.

"Teşekkür ederim," dedi Ricky soğukkanlılıkla. Bu bildiği bir numaraydı.

Adama silahla yuvarlanmasını işaret etti.

"Ellerini sırtına koy," diye talimat verdi Ricky.

"E hadi be adam. Sana bildiğim her şeyi anlattım. Konu her neyse benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Buna şüphe yok."

"Gitmeme izin ver."

"Sadece birkaç dakika hareket etmeyeceğinden emin olmam gerekir. Kısa bir süreliğine, kalkıp bir cıvata kesici bulup Brutus'u üzerime salmayacak kadar. Sanırım karanlıkta kendi başıma biraz zaman geçirmek istiyorum."

Bu söylediği adamı gülümsetti. "İçinde kin güttüğünü bildiğim tek köpek bu. Anladın mı? Yapman gerekeni yap."

Ricky adamın ellerini bantla yapıştırdı. Sonra ayağa kalktı.

"Onları arayacaksın, değil mi?"

Adam başını salladı. "Sana aramayacağımı söylesem yalan söylediğimi düşünüp sinirlenirsin."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky gülümsedi. "Biraz önsezi, öyle mi? Gayet doğru düşünmüşsün."

Ricky durdu ve adamın tam olarak söylemesini istediği şeyleri düşündü. Kafiyeler aklına üşüştü. "Tamam, onlara söylemen gereken işte şu:

Lazarus küllerinden doğuyor, bu kez daha yakında.

Artık işi yokuşa sürmeyi bıraksın, o burada.

O orada, o her yerde.

Oyun olup bitmekte.

Lazarus kazanacağından emin.

Bu artık senin seçimin olmayabilir.

ama bu haftaki Voice *gazetesine göz gezdir."*

"Kulağa şiir gibi geliyor," dedi adam, çakıl zeminde Ricky'nin yüzünü görebilmek için başını çevirmeye çalışıyordu.

"Şiir zaten. Şimdi dersimize geçelim. Benim için tekrar et."

Adamın şiiri az çok ezberleyebilmesi birkaç deneme gerektirdi.

"Anlamıyorum," dedi adam şiiri ezberledikten sonra. "Ne oluyor?"

"Satranç oynar mısın?" diye sordu Ricky.

Adam başını salladı. "Fazla iyi değilim ama."

"Sadece bir piyon olduğun için şükret," dedi Ricky. "Ve bir piyonun bilmesi gerektiğinden fazlasını bilmen gerekmiyor. Çünkü satrancın özü nedir?"

"Veziri esir al ve şahın işini bitir."

Ricky gülümsedi. "Yaklaştın. Seninle ve Brutus'le konuşmak güzeldi. Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

"Nedir o?"

"Aramayı yap. Şiiri aktar. Dışarı çık ve kaçan tüm köpeklerini bulmaya çalış. Bu biraz vaktini alacaktır. Yarın sabah uyandığında tüm bu olup bitenleri unutacaksın. Normal hayatına geri dön ve bunları bir daha asla düşünme."

Adam yerde rahatsız bir şekilde kıvranıyordu. "Bu zor olabilir."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Belki de," dedi Ricky. "Ama bunu yapmayı denemen akıllıca olur."

Ricky ayağa kalktı ve adamı orada bıraktı. Köpeklerden bazıları yere uzanmışlardı ve Ricky hareket ettiğinde kımıldamak zorunda kaldılar. Silahını sırt çantasına koydu, el fenerini yaktı ve karanlıkta giriş yolundan aşağı doğru koşmaya başladı. Tüm ışıklardan uzaklaşıp karanlığa geldiğinde koştuğu yoldan çıkıp arabasını park etmiş olduğu mezarlık alana doğru hızla yürüdü. Ayaklan simsiyah asfalta vururken el fenerini kapattı ve zifiri karanlıkta adımlarını hızlandır.

Fırtınalı denizde yüzmeye benziyordu biraz, her yönden gelen dalgalarla boğuşuyordu. Karanlık gecenin etrafını sarmış olmasına rağmen tek bir bilgiyle aydınlandığım hissediyordu: Telefon numarası. Ricky o saniyede, ofisine gelen mektuptan başlayıp mevcut duruma kadar hepsinin aynı akımın içinde yer aldıklan duygusuna kapıldı. Ve o an daha da ileri gitmiş olabileceğini fark etti. Yıllar öncesinde geçmişinde olan bir şey ona yetişmiş ama o bunu fark etmemişti. Bu düşünce onu bitkin düşürmeliydi, ama bitkin düşmek yerine enerji dolmuştu ve garip bir kurtuluş hissediyordu. Etrafının yalanlarla çevrili olduğunu bildiği halde bir gerçeği görebilmesi onu ileriye gitmesini sağlayan bir yakıt gibi gelmişti.

O gece aşması gereken çok fazla mesafe olduğunu düşündü. Hem yol anlamında hem de kalben. Her ikisi de geçmişine giden ama geleceği işaret eden yolculuklar olacaktı. Acele ediyordu, bitiş çizgisine yaklaşan bir maraton koşucusu gibi göremediği hedefine doğru koşuyordu, ayaklarına ve bacaklanna acılar saplanıyordu, yorgunluk her aldığı nefesle kalbine sinsice sızıyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Ricky, Hudson nehrinin batı tarafında ve New York Kingston'in kuzeyinde kalan gişeleri ulaştığında gece yarısını biraz geçi-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yordu. Arabayı hızlı kullanmıştı, zorlayabildiği yerlerde hız sınırını fazlasıyla aşmıştı ama bir New York polisinin çeviremeyeceği biçimde hızını dengelemişti. Geçmiş hayatının küçük bir evren olduğunu düşündü. Hız yapmak istiyordu ama uçmak için şansını tam olarak kullanmak istemiyordu. Yaratmış olduğu Frederick Lazarus karakterinin gaz pedalını sonuna kadar körükleyeceğini düşünüyordu, ama kendisi bunu yapamıyordu. Sanki saklanan Richard Lively ve kavga etmek için öne çıkan Frederick Lazarus bu yolculuğa beraber katılmış gibiydiler. Kendi ölümünü kurguladığından beri saklanmanın güvenliği ve risk alma kararsızlığı arasında bir denge oluşturmuş olduğunu fark etti. Ama artık bir zamanlar olduğu kadar görünmez olmadığını biliyordu. Onu arayan adamın çok yakınında takipte olduğunu, New Hampshire'dan New Jersey'e ve New York'ta bırakmış olduğu tüm izlerin ve ipuçlarının bulunmuş olduğunu tahmin ediyordu.

Ama kendisinin de yakın olduğunu biliyordu. En ölümcül yarışlardan biriydi. Bir hayalet, ölü bir adamı kovalıyordu. Ölü adam bir hayaleti kovalıyordu.

Gişede ödemesini yaptı, geç saatte köprüden geçen tek araba oydu. Gişe memuru *Playboy* dergisinin tam ortasına gelmişti, okumuyordu sadece gözlerini resimlere dikmişti ve Ricky'ye neredeyse hiç bakmadı bile. Köprü garip bir mimari eserdi, Hudson nehrinin simsiyah sularından yüzlerce metre yükseliyor, yeşilsarı ışıklandırmalarla aydınlatılıyor ve ışıklandırmalar Rhinebeck kıyısında alçalıyordu, böylece bu görüntü uzaktan bakıldığında esmer bir gerdana takılmış parlayan bir gerdanlık gibi görünüyordu. Bir çukurda yok oluyor gibi görünen bu yolda yaptığı yolculuğun çok huzursuz edici olduğunu düşündü. Arabanın farları geceyi saran zifiri karanlığı aydınlatmakta zorlanıyordu.

Bulduğu en uygun yerde arabayı kenara çekti ve kalan iki cep telefonlarından bir tanesini çıkardı. Ardından Frederick Lazarus adına rezervasyon yaptırdığı son otelin resepsiyonunu aradı. İğrenç, eskimiş ve ucuz bir yerdi; fahişelerle saatlik hizmetlerden yaralanılacak otellerdendi. O gece kimsenin vurulmadığını ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dövülmediğini farz ederek, resepsiyonistin fazla meşgul olmadığını düşündü.

"Excelsior Otel, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Frederick Lazarus," dedi Ricky. "Bu gece için bir rezervasyon yaptırmıştım. Ancak oraya yarından önce gelemeyeceğim."

"Sorun değil," dedi adam, birisinin rezervasyon yaptırmış olduğunu duyunca biraz güldü. "Yarın da en azından bugünkü kadar fazla boş oda olacaktır. Bu sezon fazlasıyla rezervasyon almadık."

"Bana mesaj bırakılmış olup olmadığına bir bakar mısınız?"

"Bekleyin..." dedi adam. Ricky, telefonun masanın üzerine konulduğunu duydu. Adam kısa bir süre sonra döndü. "Evet ya," dedi adam. "Çok popüler biri olmalısın. "En azından üç dört mesaj var…"

"Onları okuyun," dedi Ricky. "Oraya geldiğimde helalleşiriz."

Adam mesajları okudu. Mesajlar Ricky'nin kendine bırakmış olduğu mesajlardı, başka mesaj eklenmemişti. Bu onu tereddüde düşürdü.

"Oraya gelip beni arayan oldu mu hiç? Toplantıya katılmam gerekiyordu..."

Resepsiyonist durdu ve Ricky adamın durmasından, öğrenmesi gereken şeyi öğrendi. Adam Ricky'ye hayır diyerek yalan söyleyemeden önce Ricky konuşmaya başladı, "O harika, değil mi? Tuttuğunu koparan tiplerden, soru bile sormaz, değil mi? Sizin otelinize gelenlerden çok daha kaliteli, değil mi?"

Adam öksürdü.

"O orada mı şu anda?" diye sordu Ricky.

Bir iki saniye sonra adam fısıldadı, "Hayır. Gitti. Yaklaşık bir saat önce, cep telefonundan birisi arayınca gitti. Aceleyle gitti. Ve yanındaki adam da öyle. Bütün akşam buraya gelip, sizi sorup durdular."

"Yanındaki adam?" diye sordu Ricky. "Biraz şişko, hamur gibi, lisede dayak yiyen çocuklara benzeyen bir tip mi?"

"Bildiniz," dedi adam. Güldü. "İşte adam o. Kusursuz bir tarif."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Merhaba Merlin, diye düşündü Ricky.

"Bir adres veya bir telefon numarası bıraktılar mı?"

"Hayır. Sadece geri geleceklerini söylediler. Ve buraya geldiklerini söylememi istediler. Bu neyle ilgili böyle?"

"Sadece bir iş anlaşması. Eğer gelirlerse onlara bu numarayı verin..." Ricky kalan son telefonun numarasını verdi. "Ama karşılığında biraz para kopartmaya bakın. Yağlı kapı onlar."

"Tamam. Onlara yarın burada olacağınızı söyleyeyim mi?"

"Evet. Onu da söyleyebilirsiniz. Ve onlara mesajlarım için aradığımı söyleyin. Bu kadar. Onlar mesajlara: baktılar mı?"

Adam yine durdu. "Hayır," diye yalan söyledi. "Onlar özeldir. İzniniz olmadan onları yabancılarla paylaşmam."

Eminim öyledir, diye düşündü Ricky. Elliliğin bir kuruş altında olursa paylaşmazsın. Oteldeki adamın tam istediğini yapmış olduğundan ötürü memnundu. Telefonu kapattı ve koltuğuna yaslandı. Emin olamayacaklar, diye düşündü. Başka kimin Frederick Lazarus'u aradığından, neden aradığından, bu olayda kimlerin bağlantısının olduğundan emin değillerdi. Bu onları endişelendirecek ve bir sonraki adımı atarken tereddütte kalacaklar. Ricky de bunu istiyordu. Saatine baktı. Köpeğin sahibinin şimdiye kadar ellerini çözmüş, Brutus'u sakinleştirmiş, kaçan köpeklerin bir kısmını yakalamış ve telefon görüşmesini yapmış olduğunu düşündü. Dolayısıyla gitmekte olduğu evde en az bir ışığın yanmasını bekliyordu.

Bu gece daha önce de yapmış olduğu gibi, kiralık arabasını yan yolda kimsenin göremeyeceği bir yere park etti.

Varması gereken yere bir kilometre kadar uzaktaydı, ama planını şekillendirmek için yürüyerek zaman geçirmenin iyi olacağını düşündü. İçinde biraz heyecan hissediyordu, sanki bazı soruların cevabını bulacak gibiydi. Ama eğer duygularını bastırmasaydı bu duygu öfke ve intikam dolu olabilirdi. İhanet, sevgiden çok daha güçlü bir hal alabilir, diye düşündü. Midesi biraz bulandı ve bunun tam olarak bastıramadığı öfkenin serbestçe karışmasından kaynaklandığını fark etti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bir zamanlar iç-gözlemin adamı olan Ricky, taşıdığı silahın dolu olduğundan emin oldu ve yüzleşme dışında gerçek bir planının olmadığını düşündü, düşüncelerin ve eylemlerin birleştiği o ana hızla yaklaşıyordu.

Karanlığın içinde ileri doğru koşuyordu, asfalta çarpan spor ayakkabılarının sesi arazinin sıradan seslerine karışıyordu: Çalılıkların altında eşeleme sesleri ve ağustos böceklerinin vızıldamaları. Havanın bir parçası olmak istiyordu.

Koşarken kendisine sordu: Bu gece birini öldürecek misin?

Cevabı bilmiyordu.

Sonra kendine bir soru daha sordu: Bu gece birini öldürmek istiyor musun?

Bu sorunun cevabı çok daha kolaydı. İçinde büyük bir parçanın buna hazır olduğunu fark etti. İçindeki bu parça, hayatı mahvolduktan sonra yavaş yavaş oluşturduğu parçaydı. İçindeki o parça, kütüphanede tüm cinayet yöntemlerini incelemiş ve atış konusunda kendini uzmanlaştırmıştı. Kendi yarattığı bir parçaydı.

Evin girişine vardığında aniden durdu. İçeride tanıdığı telefon numarası vardı. Bir an buraya yaklaşık bir yıl önce beklenti içinde ve panikle, herhangi bir cevap bulabilmek için umutsuz bir halde geldiğini hatırladı. Onlar buradaydı ve beni bekliyorlardı, etrafım yalanlarla çevriliydi. Onları göremiyordum sadece. Hayatında en büyük yardımcısı olduğuna inandığı adamın, onu öldürmek isteyen adam olduğu aklına hiç gelmemişti.

Evin girişinde, tam da beklemiş olduğu gibi çalışma odasının ışığının yandığını gördü.

Geleceğimi biliyor, diye düşündü Ricky. Ve ona yardım eden Virgil ve Merlin halen New York'talar. Ricky aradıktan hemen sonra yola çıkıp hızla sürmeye başlamış olsalar bile en az bir saat geride olmaları gerekiyordu. İleri doğru bir adım attı ve çakıl taşlarının sesini duydu. Belki de şu anda tam burada olduğumu biliyordur. Ricky etrafına bakındı ve içeri sızmanın yollarını aradı. Şaşırtmanın pek uygun olup olmayacağından emin değildi.

Dolayısıyla silahı eline aldı ve emniyetini açtı. İyi bir komşu-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nun yaz ortasında yapacağı gibi soğukkanlı bir şekilde ön kapıya yaklaştı. Kapıyı çalmadı, sadece kapı kolunu çevirdi. Tahmin ettiği gibi kapı açıktı.

İçeri girdi. Sağındaki çalışma odasından bir ses yükseldi.

"Buradayım Ricky."

Bir adım daha atıp, ateş etmeye hazırlanmak için silahını kaldırdı. Ardından girişteki ışığın altına geçti.

"Merhaba Ricky. Hayatta olduğun için şanslısın."

"Merhaba Doktor Lewis," diye cevap verdi Ricky. Yaşlı adam masanın arkasına oturmuş ellerini uzatmış öne doğru eğiliyordu. "Seni şimdi mi öldürmeliyim, yoksa biraz zaman mı vermeliyim?" diye sordu Ricky öfkesini bastırdığı soğuk bir ses tonuyla.

Yaşlı psikanalist gülümsedi. "Sanırım bazı mahkemelerce beni vurmaktan ötürü suçsuz bulunursun. Ama cevaplanmasını istediğin bazı sorular var ve bu saate kadar onları cevaplamak için bekledim. Sonuç olarak yaptığımız bu, değil mi Ricky? Soruları cevaplamak."

"Belki bir zamanlar bunu yapıyordum," diye cevapladı Ricky. "Ama artık bunu yapmıyorum."

Bir zamanlar eğitmeni olan adama silahını doğrulttu. Onu eğiten adama. Doktor Lewis biraz şaşırmış gibiydi. "Bu kadar yolu sırf beni öldürmek için mi geldin gerçekten?" diye sordu. "Evet," dedi Ricky yalan olmasına rağmen.

"O halde devam et." Yaşlı Doktor Ricky'yi dikkatle inceliyordu.

"Rumplestiltskin," dedi Ricky. "Hep sendin."

Doktor Lewis başını salladı. "Hayır, yanlışın var. Ama onu yaratan adam benim. En azından kısmen."

Ricky sırtını duvara yaslayarak, ofisin içine yan yan devam ederek biraz daha ilerledi. Duvarda aynı kitaplıklar vardı. Aynı sanat eserleri. Bir an ziyaretinin üstünden bir yıl geçmemiş olduğunu hayal etti. Çok soğuk ve saydam bir odaydı; ne duvardaki resimler ne de masanın üzerindeki hiçbir şey orada oturan yaşlı

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

adam hakkında bir şey ifade ediyordu. Ama adamın kendisi her şey için yeterliydi zaten. Duvarda, kötü olduğunu ispatlayan bir diplomaya ihtiyacın yok.

Bunu daha önce nasıl fark etmemiş olduğunu düşünüyordu. Silahıyla adamın dönen deri koltuğa oturmasını işaret etti.

Doktor kendini koltuğa attı ve iç çekti.

"Yaşlanıyorum ve bir zamanlar sahip olduğum enerji artık yok," dedi.

"Lütfen ellerinizi görebildiğim yerde tutun," dedi Ricky.

Yaşlı adam ellerini kaldırdı. Ardından işaret parmağınla alnına dokundu. "Gerçekten tehlikeli olan şey asla ellerinde tuttuğun şey değildir, Ricky. Bunu biliyor olmalısın. Kafamızda olanlar gerçekten tehlikelidir."

"Bir zamanlar size katılırdım, doktor, ama artık şüphelerim var. Ve artık elimde tuttuğum Ruger yarı otomatik silahıma daha çok güveniyorum. Çok hızlı ateş eder, ucu delik mermilerden kullanmaz, üç yüz seksenlik şaıjör alır. On beş atış yapılır ve kurşunun her biri kafatasından iyi bir parça uçurur, özellikle işaret ettiğin kısımdan ve hemen ölürsün. Ve bu silahın en ilgi çekici yönü nedir biliyor musun, doktor?"

"Nedir o?"

"Bu silah daha önce ölen bir adamın elinde. Var olduğumuz dünyada artık olmayan birinin elinde. Neden bunu bir iki saniye düşünmüyorsunuz?"

Doktor Lewis durdu ve silaha baktı. Sonra gülümsedi.

"Ricky, söylediğin şey ilginç. Ama ben seni tanıyorum. İçini biliyorum. Neredeyse dört yıl boyunca her hafta dört gün koltuğumda yattın. Her korkunu. Her şüpheni. Her umudunu. Her hayalini. Her istediğini. Her endişeni biliyorum. Muhtemelen seni kendinden daha iyi tanıyorum, duruşuna rağmen senin bir katil olmadığını biliyorum. Sen sadece çok büyük sorunları olan ve hayatında hep yanlış tercihler yapmış olan bir adamsın. Cinayet işleyebileceğinden şüpheliyim."

Ricky başını salladı. "Doktor Frederick Starks olarak tanıdı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ğın adam koltuğunda yattı. Ama o öldü gitti ve sen beni tanımıyorsun. Yeni beni tanımıyorsun. Hem de hiç tanımıyorsun."

Ardından ateş etti.

Tek ateş küçük odada yankılandı ve kısa bir süreliğine sağır etti. Kurşun havada Doktor Lewis'in kafasının üstünden geçip arkasındaki kitaplığa saplandı. Ricky büyük bir tıp kitabının kurşuna hedef olduğunu gördü. Kitap anormal psikolojiyle ilgiliydi, bu da Ricky'yi güldürdü.

Doktor Lewis'in beti benzi attı, hayrete düştü ve bir süre sağa sola sallanarak nefes almaya çalıştı.

Kendini sakinleştirdi. "Tanrım," dedi. Ricky adamın gözlerinde korku değil de, beklenmedik bir şeyin aniden gerçekleştiğindeki şaşkınlığı gördü. "Hiç aklıma gelmemişti..." diye başladı.

Ricky silahını sallayarak adamı susturdu. "Bunu yapmayı bana bir köpek öğretti."

Doktor Lewis koltuğunda hafifçe döndü ve kurşunun saplandığı yere baktı. Güldü ve derin bir nefes aldı. "îyi atış, Ricky," dedi. "Dikkat çekici bir atış. Kafamdansa gerçeğe daha yakın bir atış. Söylediklerimi bir süre aklında tutmanı isterim."

Ricky yaşlı doktorun gözlerine baktı. "Bu kadar aptal olmayı kes artık," dedi hızla. "Cevaplar hakkında konuşacaktık. Böyle bir silahın insanın odaklanmasına yardım etmesi çok dikkat çekici. Ben dahil olmak üzere hastalarınızla geçirdiğiniz onca saatleri düşünün doktor. Bütün o yalanları, oyalanmaları ve yanılgıları düşünün. Gerçeği bulmanın peşinde geçirilen onca zahmetli saatler. Böyle bir aletle bu işlerin bu kadar çabuk basitleştirilebileceği kimin aklına gelirdi! Biraz Büyük İskender'in kestiği kör düğüme benziyor, değil mi doktor?"

Doktor Lewis sakinliğini tekrar ele geçirmiş gibi görünüyordu. Siması hemen değişmişti. Artık gözlerini kısmış Ricky'ye öfkeli bir bakış atıyordu, sanki durumu kontrol edebileceğini göstermek istiyordu. Ricky doktorun bakışıyla ima etmeye çalıştıklarını görmezden gelip, bir yıl öncesinde yapmış olduğu gibi yaşlı doktorun karşısına bir sandalye çekti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Eğer sen değilsen," diye sordu Ricky soğuk bir tavırla, "O halde Rumplestiltskin kim?"

"Biliyorsun, öyle değil mi?"

"Aydınlat beni."

"Bir zamanlar hastam olan bir kişinin en büyük çocuğu. Yardım etmediğin kadının."

"Bunu ben de öğrenmiştim. Devam et."

Doktor Lewis omuz silkti. "Evlatlığım."

"Bunu da bu gece öğrenmiştim. Diğer ikisi?"

"Erkek kardeşi ve kız kardeşi. Sen onları Merlin ve Virgil olarak tanıyorsun. Ama tabii ki başka isimleri var."

"Onlar da mı evlatlığın?"

"Evet. Üçünü de aldık. İlk önce New York belediyesinden bakımını üstlendik. Ardından New Jersey'deki kuzenimden evlatlık için bize paravan olmalarını istedim. Bürokrasi işlemlerinin üstesinden gelmek çok kolay oldu, ne de olsa çocukları umursayan yoktu."

"Yani onlar senin ismini mi taşıyorlar? Tyson ismini egale edip kendi ismini mi verdin?"

"Hayır." Yaşlı adam başını salladı. "O kadar da değil, Ricky. Onları telefon rehberinde Lewis adı altında bulmazsın. Tamamıyla sıfırdan yaratıldılar. Her birinin farklı isimleri var. Farklı tarzları. Farklı okulları. Farklı eğitimleri ve davranış biçimleri var. Ama hepsi kardeşler ve birbirlerini tutarlar. Bunu bil."

"Neden? Neden geçmişlerini örtbas etmek için bu kadar uğraştın? Neden sadece..."

"Eşim hastaydı ve yaş sınırını aşmıştık. Kuzenlerim daha uygundu. Ve para karşılığında yardım etmeye hazırlardı. Yardım edip unutmaya hazırlardı."

"Elbette," dedi Ricky alay ederek. "Ya küçük kazaları? Aile içi bir tartışma mı?"

Doktor Lewis başını salladı. "Bir tesadüf," dedi.

Ricky buna tam olarak inanmamıştı. Bir soru daha sormadan edemedi: "Freud'a göre kaza diye bir şey yoktur."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Doktor Lewis başını salladı. "Doğru. Ama dilemekle eyleme geçirmek arasında bir fark var."

"Gerçekten mi? Bence burada yanlışın var. Ama önemli değil. Neden onlar? Neden o çocuklar?"

Yaşlı psikanalist yine omuz silkti. "Kibir. Küstahlık. Egoistlik."

"Onlar sadece kelime, doktor."

"Evet, ama çok şey ifade ediyorlar. Söyle bana, Ricky: Bir katil... gerçekten acımasız bir katil... bir psikopat... çevreden oluşturulan bir kişi midir? Yoksa öyle doğarlar mı, genlerinde küçük bir pislik mi oluyor? Hangisi, Ricky?"

"Çevre. Bize öğretilen bu. Her psikanalist aynı şeyi söyler. Ama genetiği inceleyenler buna karşı çıkabilir. Yine de psikolojik olarak nereden geliyorsak oranın ürünüyüz."

"Buna ben de katılırım. Bir çocuğu ve iki kardeşini aldım, bunlar kötülüğü araştıracağım laboratuar fareleriydi. Gerçek babaları tarafından terk edilmişlerdi. Diğer akrabaları tarafından geri çevrilmişlerdi. Hiçbir dayanak verilmedi onlara. Her tür cinsel sapıklıklara maruz kaldılar. Annelerinin sosyopat sevgilileri tarafından sonsuz dayak yemişlerdi, muhtemelen annelerini yani dünyada güvendikleri tek varlıklarının umutsuzluk ve sefaletten intihar edişini izlediler ve hiçbir şey yapamadılar. Bu kötülük için bir formül, buna katılmıyor musun?"

"Evet."

"Ve ben o çocuğu alıp tüm yanlışları tersine çevirebileceğimi düşündüm. Dehşet verici geçmişlerinden kopacakları bir sistem oluşturdum. Böylece onlan topluma yararlı kişiler olarak kazandırabileceğimi düşündüm. Benim küstahlığım burada oldu, Ricky."

"Ve yapamadınız?"

"Hayır. Ama sadakati ilginç bir şekilde oluşturabildim. Ve belki de garip bir duygu da oluşturdum. Bu çok korkunç ama aynı zamanda büyüleyici bir şey, Ricky, ölüme adanmış bir adam tarafından sevilmek ve saygı duyulmak. Ve Rumplestiltskin de bu

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

işte. O bir profesyonel. Dört dörtlük bir katil. Ve sağlayabildiğim kadarıyla çok çok iyi bir eğitimle kuşanmış. Exeter. Harvard. Columbia Hukuk. Ayrıca kısa bir süreliğine ekstra bir eğitim daha aldı. Bunun en ilginç yanı ne biliyor musun, Ricky?"

"Söyle."

"Mesleği bizimkinden çok da farklı değil. İnsanlar ona problemleriyle geliyorlar. Çözüm sağlaması için ona çok para ödüyorlar. Ona gelen hastalar yüklerinden kurtulmak istiyorlar. Müşterileri de öyle. Niyeti iyi ve bizimkinden daha acil. Ama biraz daha az samimi."

Ricky derin derin nefes alıyordu. Doktor Lewis başını salladı.

"Ve sana bir şey daha söyleyeyim mi, Ricky, çok zengin olmasının yanı sıra başka ne özelliği daha var biliyor musun?"

"Ne?"

"O çok acımasız."

Yaşlı psikanalist iç çekti ve ekledi, "Ama belki de bunu fark etmişsindir? Bunca yıl sabredip her şeyi planlaması, annesinin hayatını mahveden herkesin hayatını mahvetmesi. Sanırım bunu ilginç bir şekilde dokunaklı buluyorsun. Bir evladın sevgisi. Bir annenin mirası. Bunu yapmakla hata mı etti sence, Ricky? Ben tam olarak böyle düşünmüyorum, Ricky. Hem de hiç. En sinir bozucu politikacıların bile toplumun sorumluklarını yerine getirmedikleri hakkında uzun uzun fikir beyan etmelerini anlamıyorum. İntikam sadece borçları kabul edip ve onları bir perdeyle örtüp farklı çözümlere ulaştırmak değil midir? Ortadan kaldırdığı insanlar cezayı hak etmişlerdi. Onlar da senin gibi, yardım isteyen bir insanı görmezden gelmişlerdi. Mesleğimizde hatalı olan da bu işte, Ricky. Bazen gerçek cevaplar önümüzde dururken çok fazla açıklama yapmaya çalışıyoruz..." Doktor Ricky'nin elindeki silaha işaret etti.

"Ama neden ben?" diye çıktı Ricky'nin ağzından. "Ben.

"Tabii ki sen de yaptın. O sana umutsuzluk içinde yardım istemek için geldi, ama sen kendi kariyerine vereceğin yön ile o kadar meşguldün ki dikkatini verip ona gereken yardımı sağlama-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dın. Birkaç seans olsa da, senin gözetimin altındaki bir hastanın intihar etmesi sende biraz olsun vicdan azabı yaratmadı mı? Bir bedel ödemen gerektiğini düşünmüyor musun? İntikam almayı diğer insani davranışlardan neden daha az bir sorumlulukmuş gibi algılıyorsun?"

Ricky cevap vermedi. Bir süre sonra sordu. "Sen ne zaman öğrendin..."

"Evlatlık edindiğim deneyimle olan bağlantını mı? Kendi psikanalizinin sonuna doğru. Yıllar içinde nasıl devam edeceğini görmek istedim."

Ricky öfkesinin terle karıştığını hissediyordu. Ağzı kurumuştu.

"Ve peşime düştüğünde? Beni uyarabilirdin."

"Bir zamanlar hastam olan biri için evlatlığıma mı ihanet edecektim? En sevdiğim hastam bile bu noktada..."

Bu kelimeler Ricky'nin canını yaktı. Yaşlı adamın da en az evlatlığı kadar acımasız olduğunu görebiliyordu. Belki de daha kötüydü.

"... buna adalet olarak bakılabileceğini düşünmüştüm." Yaşlı psikanalist kahkaha attı. "Ama sen yarısını bile bilmiyorsun, Ricky."

"Bilmediğim yarısı ne?"

"Bence bunu kendin keşfetmelisin."

"Ve diğer ikisi?"

"Merlin olarak tanıdığın adam gerçekte de bir avukat. Ve işinde oldukça başanlı. Virgil olarak tanıştığın kadın ise bir oyuncu ve önünde güzel bir kariyer var. Özellikle de hayatlanndaki gereken sayfaları yok ettikten sonra. Sen ve ben baş ve son sayfalarıyız, Ricky. Bilmen gereken başka bir nokta daha var, iki kardeş de hayatlannı ağabeylerinin, yani senin Rumplestiltskin olarak tanıştığın kişinin kurtarmış olduğuna inanıyorlar. Onların kurtuluşu olsam da hayatlarını ben kurtarmadım. Onlan bir arada tutan, ayrılmalannı önleyen oydu; okula asılmalarını ve yüksek not alıp hayatlannda bir şey başarmalarını sağlayan da oydu. Yani Ricky, şunu anlamalısın: Onlar birbirlerine bağlılar. Seni öldüre-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

cek olan adama sonuna kadar sadıklar. Seni bir kez öldürmüş olan adam seni bir daha öldürecek. Psikiyatrik açıdan baktığında bu merak uyandırıcı değil mi, Ricky? Hiç vicdanı olmayan bir adam körü körüne ve sonsuz bir sadakat oluşturuyor. Seni yoluna çıkan bir böcek gibi ezecek olan psikopat bir katil. Ama seviliyor ve karşılığında seviyor. Sadece o ikisini seviyor. Başka hiç kimseyi sevmiyor. Belki de beni, onu kurtarıp yardım ettiğim için az biraz seviyordur. Dolayısıyla ben de sadakat sevgisi kazanmış olabilirim. Bunu aklında tutsan iyi olur, Ricky, çünkü Rumplestiltskin'e olan bağlantıdan sağ çıkma olasılığın çok çok düşük."

"Kim o?" diye diretti Ricky. Yaşlı psikanalistin söylediği her kelime dünyasını karartıyor gibiydi.

"Adını mı istiyorsun? Adresini mi? İş yerinin adresini mi?"

"Evet." Ricky silahı yaşlı adama doğrulttu.

Doktor Lewis başını salladı. "Masal gibi, değil mi? Prensesin habercisi ateşin etrafında dans eden cücelerin söyledikleri ismi duyuyor. Akıllı, bilgili ya da karmaşık bir şey yapmıyor. Sadece şanslı. Üçüncü soruyu sormaya geldiğinde, prenses bunu aptal şansıyla tesadüfen cevaplıyor ve sonsuza dek mutlu mesut yaşıyor. Senin durumunun da böyle olacağını mı düşünüyorsun? Buraya gelip yaşlı suratıma doğrulttuğun silah, oyunu kazanmanda yardımcı olacak şans mı senin için?"

"Bana onun ismini ver," dedi Ricky sessizce, sesini mümkün olduğunca kötü bir soğukkanlılıkla dolduruyordu. "Hepsinin isimlerini istiyorum."

"İsimlerini bilmediğini düşündüren şey nedir?"

"Oyunlardan bıktım usandım," dedi Ricky.

Yaşlı psikanalist başını salladı. "Hayat bir oyun. Oyun üstüne oyun. Ve ölüm, oyunların en büyüğü."

İki adam da birbirlerine baktılar.

"Merak ediyorum," dedi Doktor Lewis temkinli şekilde, gözlerini duvardaki saate dikti durdu ve sordu. "Ne kadar vaktin kaldı?"

"Yeterince," diye cevapladı Ricky.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Gerçekten mi?" diye karşılık verdi yaşlı psikanalist. "Zaman esnek, değil mi? Anlar sonsuz gelebilir ya da hemen geçer. Zaman gerçekten kendi dünyandaki bakış açısına göre şekillenir. Psikanalizde de öğrendiğimiz bu değil mi?"

"Evet," dedi Ricky. "Bu doğru."

"Ve bu geceki soruların tümü zamanla ilgili, öyle değil mi Ricky? İşte şimdi burada ikimiz yapayalnızız. Ama daha ne kadar süre yalnız kalacağız? Sence buraya geleceğini öğrendiğimde yardım istemedim mi? Varmalarına ne kadar kaldı?"

"Yeterince uzun bir zaman kaldı."

"Ah, burada biraz 'ben tam emin değilim' tonu seziyorum." Yaşlı psikanalist yine güldü. "Ama belki de bunu biraz daha karmaşık bir hale getirmeliyiz."

"Nasıl?"

"Farz edelim ki, aradığın bilginin bu odada bir yerde olduğunu sana söyleyeceğim. Onu zaman dolmadan bulabilir misin? Beni kurtaracak yardım gelmeden önce?"

"Sana söylemiştim, oyunlardan bıktım usandım."

"Görüş açında. Ve ona benim tahmin etmiş olduğumdan da fazla yaklaştın. Al işte. Yeterince ipucu verdim."

"Oynamayacağım."

"Bence hatalısın. Bence oyunu biraz daha oynamalısın, çünkü oyun hâlâ bitmedi." Doktor Lewis birden iki elini de havaya kaldırdı. "Ricky, bu masanın üst çekmecesinden bir şey almalıyım. Çıkaracağım şey bu oyunun karakterini ciddi boyutta değiştirecek bir şey. Görmek isteyeceğin bir şey. Çıkarabilir miyim?"

Ricky tabancayı Doktor Lewis'in alnına dayadı ve başını salladı. "Devam et."

Doktor yine gülümsedi, soğuk ve kötü bir gülüştü, esprili bir gülüş değildi. Bir celladın gülüşüydü. Çekmeceden bir zarf çıkardı ve önündeki masanın üzerine koydu.

"Nedir o?"

"Belki de buraya bulmak için geldiğin bilgidir. İsimler. Adresler. Kimlikler."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Bana uzat."

Doktor Lewis omuz silkti. "Tamam..." dedi. Zarfı alıp Ricky'nin tarafına fırlattı ve Ricky de kaptı. Zarf kapalıydı, onu incelemek için gözlerini bir anlığına yaşlı adamdan ayırdı. Bu bir hataydı, bunu kısa sürede fark etti.

Gözlerini tekrar yaşlı adama çevirdiğinde, adamın sağ elinde bir 38'lik olduğunu ve sırıttığını gördü.

"Seninki kadar büyük değil, Ricky?" Doktor kahkahalar attı. "Ama sanırım onun kadar etkili. Gördün mü, uğraştığın üç insanın düşmeyeceği bir hataya düştün. Ve Rumplestiltskin kesinlikle bu hataya düşmezdi. Gözlerini hedeften hiç ayırmazdı. Bir saniyeliğine bile ayırmazdı. Silahını doğrulttuğu insanı ne kadar tanısa da, bir anlığına bile gözlerini ondan ayırmazdı. Ne kadar az şansının olduğunu belki de bundan anlamalısın." İki adam da silahlarını birbirlerine doğrultmuş yüz yüze bakıyorlardı.

Ricky bakışını daralttı ve koltuk altları terlemeye başladı.

"Bu..." Doktor Lewis fısıldıyordu, "bir psikanalitik hayal, öğle değil mi? Duygu aktarımı sisteminde, psikanalisti hayattaki yanlışlarımızı sembolize eden annemizi, babamızı ya da herhangi birini öldürmek istermişçesine öldürmek istemiyor muyuz? Ama psikanalistin o an da faydalanabileceği bir cinayet tutkusu yok mu?"

Ricky ilk başta yanıt vermedi. Sonra homurdandı. "Çocuk senin de dediğin gibi bir laboratuar faresi olmuş olabilir ama değiştirilebilirdi. Bunu yapabilirdin. Öyle değil mi? Ama onu duygusal boşlukta sürüklenerek ne yapacağını izlemek daha merak uyandırıcıydı, değil mi? Kendi kötülüğünüzü görmezden gelip tüm dünyayı suçlamak daha kolaydı, değil mi?"

Doktor Lewis'in rengi attı.

"Biliyordun, öyle değil mi?" diye devam etti Ricky, "senin de en az onun kadar psikopat olduğunu biliyordun? Bir katil istiyordun ve onu buldun, çünkü hep olmak istediğin şey buydu: Bir katil."

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Sen her zaman zekiydin, Ricky.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Biraz daha hırslı olsaydın hayatında neler yapabilirdin. Biraz daha kurnaz olsaydın."

"Silahını indir, doktor. Beni vurmayacaksın," dedi Ricky.

Doktor Lewis silahı Ricky'nin suratına doğrultmuş tutuyordu, ama başını salladı. "Seni gerçekten vurmak zorunda değilim, değil mi?" dedi adam. "Seni daha önce öldüren adam seni bir kere daha öldürecek. Ve bu defa gazetede çıkan bir ölüm ilanıyla yetinmeyecek. Senin ölünü görmek isteyecek. Sence de öyle değil mi?"

"Elime bir şey geçerse öyle olacağını sanmıyorum. Eğer burada olduğunu iddia ettiğin ve onun kimliğini ortaya çıkaracak olan ipuçlarını bulursam, belki de yine anında yok olurum. Bunu daha önce de başardım, bir kez daha buharlaşıp yok olabilirim. Belki Rumplestiltskin ilk oyunun sonucunda başarmış olduğunu kabullenmek zorunda kalır. Doktor Starks öldü gitti. O oyunu o kazanmıştı. Ama ben devam edeceğim ve istediğim kişi olacağım. Kaçarak kazanabilirim. Saklanarak kazanabilirim. Hayatta ve anonim kalarak kazanabilirim. Bu garip, değil mi doktor? Hastalarımızı ve bizleri takip ve işkence eden şeytanlarla yüzleşmemiz için bu kadar çabalarken, kendimizi kaçarak koruyabilmemiz garip değil mi? Hastalarımıza birisi olmaları konusunda yardım ettik, ama ben hiç kimse olarak kazanabilirim. Sence de gizli bir alaycılık yok mu burada?"

Doktor Lewis başını salladı.

"Bu cevabı bekliyordum," dedi yavaşça. "Bana vermiş olduğunun cevabı anlayacağını düşünmüştüm."

"Pekala," dedi Ricky, "tekrar söylüyorum: Silahını indir, ben de gideyim. Aradığım cevabın bu zarfta olduğunu sanıyorum."

"Bir nevi öyle," dedi yaşlı adam. Fesat bir gülümsemeyle fısıldıyordu. "Ama sana son bir iki sorum var, Ricky... tabii bir mahsuru yoksa."

Ricky başını salladı.

"Sana adamın geçmişini anlattım. Sana şu anda anlayabileceğinden çok daha fazlasını anlattım. Peki, benimle olan ilişkisine dair ne anladın?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Garip bir sadakat ve sevgiden bahsettin. Bir psikopatın sevgisinden bahsettin."

"Bir katilin bir diğerine duyduğu sevgi. Çok ilginç, sence de öyle değil mi?"

"Çok etkileyici," dedi Ricky hızla. "Ve eğer hâlâ bir psikanalist olsaydım bu söylediklerin merakımı uyandırırdı ve araştırmak için sabırsızlanırdım. Ama öyle değilim. Artık değilim."

"Ah, ama bence yanılıyorsun." Doktor Lewis omuz silkti. "Bence kalpten bağlı olduğun psikanalistlikten sandığın kadar kolay bir şekilde vazgeçemezsin." Yaşlı adam başını olumsuz anlamda salladı. Adam hâlâ silahı sıkıca kavramış, Ricky'nin suratına doğru tutuyordu.

"Sanırım bu akşamki vaktimiz doldu, Ricky. Son bir seans. Elli dakikalık bir seans. Belki de şimdi, kendimize ait psikanalizimiz neredeyse tamamlanmıştır. Ama buradan çıkaracağın önemli bir soru var, Ricky: Kendi annesine yardım etmediğin için senin intihar etmeni isteyen bir adam, beni öldürdüğünü düşündüğünde sana ne olmasını isteyecektir?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ricky.

Ama yaşlı psikanalist cevap vermedi. Bunun yerine silahını şakağına dayadı ve ardından manyak gibi gülerek bir kez ateş etti.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ricky şaşkınlık ve şokla çığlık atar gibi oldu. Sesi silahın patlama sesiyle birleşti.

Ricky oturduğu yerde hızla sallanıyordu, sanki yaşlı psikanalistin başında patlayan kurşun dönüp Ricky'nin göğsüne saplanmış gibiydi. Silah sesinin yankısı gecenin karanlığında kaybolduğunda, Ricky ayağa kalkmış ve masanın kenarına dikilmiş, bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

zamanlar tamamıyla güvendiği yaşlı adama bakıyordu. Doktor Lewis geriye doğru düşmüştü, kafasına isabet eden kurşunun şiddetiyle hafifçe yan dönmüştü. Gözleri açıktı ve artık ölüm donukluğuyla bakıyorlardı. Kırmızı kan ve beyin sıvısı kitaplığa sıçramıştı, yaşlı adamın misket şeklindeki yarasından akan koyu kahve kanlar çenesinden gömleğine damlıyordu. Ölümcül kurşunun ateşlendiği silah, parmaklarının arasından kayıp İran halısının üzerine tüm ağırlıyla küt diye düşmüştü. Adamın yaşlı bedeni son kasılmalarla hareket ettiğinde Ricky'nin neredeyse nefesi kesiliyordu.

Zar zor nefes alıyordu. Birisinin öldüğünü ilk kez görmüyordu. Stajyerken, acil bölümünde dahiliyeci olarak çalıştığı dönemde bir sürü insan ölmüştü. Ama orada insanların hayatlarını kurtarmak için çabalayan tecrübeli ve tam donanımlı bir ekip vardı.

Hatta eşi kansere yenik düştüğünde bile, bu tanıdığı uzun bir sürecin berbat bir parçası olmuştu.

Bu farklıydı. Acımasızcaydı. Özel bir cinayetti. Ellerinin yaşlı bir adamınkiler gibi titrediğini hissediyordu. Paniğe kapılıp koşmamak için kendini zor tutuyordu.

Ricky sağlıklı düşünmeye çalışıyordu. Odada çıt yoktu, yüksek bir dağın tepesine tırmanmış bir adamın yetersiz bir şekilde derin derin nefes almasına benzeyen kendi yorgun nefesini duyabiliyordu. İçindeki her bir siniri kasılıp düğümlenmiş ve sanki sadece oradan kaçarak sinirlerini gevşetebilecekmiş gibi hissediyordu. Masanın kenarına tutunup kendini toparlamaya çalıştı.

"Bana ne yaptın yaşlı adam?" dedi yüksek sesle. Sesi çok yersizdi, sessiz bir kilise ayinin ortasında gürültülü bir öksürük gibiydi.

Sonra kendi sorusunun cevabını fark etti: Beni öldürmeye çalıştı. İki insanı öldürebilecek bir kurşundu bu, çünkü yaşlı psikanalistin ölümü üç kardeşe çok ağır gelecekti ve verecekleri tepkilerin bir sınırı olmayacaktı. Gözlerinin önünde bir sürü intihar kanıtı olsa bile Ricky'yi suçlayacaklardı.

Ama bundan daha da karmaşıktı. Doktor Lewis sadece ken-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

disini öldürmekten daha fazlasını istemişti. Yaşlı adam ölmeden önce silahını Ricky'nin suratına doğrultmuştu, Ricky'ye ateş ettiğinde ölmeden önce Ricky'nin karşı ateş açabileceğini biliyordu. Yaşlı adam, ölümcül oyuna dahil olan herkese kendisininkine benzer bir bozuk ahlak bırakmak istiyordu.

Bu Ricky'yi ve kendisini basitçe öldürmekten çok daha önemliydi. Ricky aklından geçen düşüncelerden sıyrılmak için derin derin nefes alıyordu. Bunun kesinlikle ölümle alakalı olmadığını, tamamıyla gidişatla ilgili olduğunu düşündü. Ölüme nasıl ulaşıldığıyla ilgiliydi.

Bir psikanalistin icat edeceği bir oyuna uygundu.

Yine çalışma odasındaki ince havayı solumaya çalışıyordu. Rumplestiltskin intikamcı elebaşı olabilirdi, ama oyun önündeki ölü adam tarafından tasarlanmıştı. Bundan emindi.

Bu da bilgiden bahsettiğinde, muhtemelen gerçeği söylediği anlamına geliyordu. Ya da en azından gerçeğin kötü ve çarpıtılmış bir versiyonundan bahsediyordu.

Bir zamanlar öğretmeni olan yaşlı adamın verdiği zarfı hâlâ elinde tutuyor olduğunu fark etmek Ricky'nin birkaç saniyesini aldı. Gözlerini yaşlı adamın bedeninden almak zor geliyordu. Ama sonunda gözlerini adamdan aldı ve elindeki zarfı yırtıp içinden bir kağıt çıkarttı ve hızla okudu:

Ricky: Kötülüğün bedeli ölümdür. Bu son anımı, yaptığım yanlışlar için ödediğim bir vergi gibi düşün. Aradığın bilgi önünde, ama bulabilecek misin? Bariz ortada olan gizemin derinliğine inebilecek misin? Karşımızda duran ve yüzümüze haykıran ipuçlarını bulabilecek misin?

Görmen gereken şeyleri görmen için yeterince zamanının kalıp kalmadığını ve yeterince zeki olup olmadığını merak ediyorum. Bundan şüpheliyim. Bu gece, aşağı yukarı benim öldüğüm biçime benzer bir biçimde ölme olasılığının daha yüksek olduğunu düşünüyorum. Sadece senin ölümün çok daha acı olacak, çünkü senin suçun benimkinden çok daha az.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Mektup imzalanmamıştı.

Ricky derin derin nefes almaya çalışıyordu, her nefesinde eşsiz panik duygusu artıyordu.

Başını kaldırıp gözleriyle ofisi incelemeye başladı. Duvar saatinin her geçen saniyede sessizce tıklaması, Ricky'nin zihnine işledi. Hesap yapmaya başladı: Yaşlı adam, Ricky'nin yola çıktığını söylemek için Merlin'i ve Virgil'i, hatta belki de Rumplestiltskin'i ne zaman aramıştı? Adamın evi şehirden iki saatlik mesafedeydi. Belki iki saatten de az. Saniyeleri mi kalmıştı? Dakikaları? Çeyrek saatlik bir zaman dilimi? Oradan gitmesi, önünde oturan ölüden uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Aklını toplayıp hangi hamleyi yapacağını belirlemeye çalışıyordu, tabii yapacak hamlesi kaldıysa.

Üç dört hamleyi öncesinden sezen bir satranç üstadının karşısında oturup, rastgele hamleler yapmaya benzediğini düşündü.

Boğazı kurudu ve ateş bastı.

Tam önümde, diye düşündü.

Yaşlı psikanalistin ölü bedenine sürtmemek için yavaşça masanın etrafından dolandı ve masanın üst çekmecesine uzanırken aniden durdu. Arkamda ne bırakıyorum, diye düşündü. Saç teli? Parmak izleri? DNA? Bir suç işledim mi?

Ardından düşündü: İki tür suç var. İlki polisleri, savcıları ve adalet talep eden devleti devreye sokar. İkincisi ise insanların kalbine iner. Bazen bu ikisi birbirine karışır.

Ama olanların çoğu ikincisine daha ağır basıyordu, ona doğru gelen hakim, jüri ve cellat onu endişelendiriyordu.

Bu sorulardan kaçamazdı. Odada parmak izlerini bırakan diğer adamın da ölü olduğunu ve bunun gecenin ilerleyen saatlerinde gelecek polislerden kendisini bir nevi koruyacağını söyleyerek bu gerçeğe güvenmesini söylüyordu kendine. Elini çekmecenin üzerine koydu ve çekmeceyi açtı.

Çekmece boştu.

Süratle diğer çekmecelere geçti. Onlarda da bir şey yoktu. Doktor Lewis, orada biriktirdiği her şeyi çıkartmak için zaman

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ayırmıştı. Ricky gizli bir şey bulacağını umarak ellerini masanın altında gezdirdi. Eğildi ve aradı ama hiçbir şey bulamadı. Ardından dikkatini ölü adama verdi. Nefesini tutarak adamın ceplerini yokladı. Adamın ceplerinde de bir şey yoktu. Adamda bir şey yoktu. Masada bir şey yoktu. Yaşlı adam sanki dünyasını temizlemek için fazlasıyla zahmete katlanmıştı. Ricky bu düşüncesini onaylamak için başını salladı. Bir psikanalist, kimin ne olduğunu belirtecek olacak nesneleri en iyi anlayan kişidir. Ve bir psikanalist kişiliğine dair tüm belirtileri siler.

Ricky gözlerini bir kez daha çalışma odasında gezdirdi. Odada bir kasa olup olmadığını düşündü. Gözü saate takıldı ve bu da aklına bir fikir getirdi. Doktor Lewis zamandan bahsetmişti. Belki de bu bir ipucudur, diye düşündü Ricky.

Saate doğru zıpladı ve saatin arkasındaki duvarı yokladı.

Hiçbir şey yoktu.

Öfkeden feryat etmek istiyordu. Burada, diye ısrar ediyordu.

Ricky derin bir nefes aldı. Belki de burada değildir ve yaşlı adamın amacı evlatlıkları gelene kadar beni burada tutmaktı. Oyun bu muydu? Belki bu gecenin sonunda oyunun bitmesini istiyordu. Ricky kendi silahını kavradı ve kapıya doğru döndü.

Sonra başını salladı. Hayır, bu çok basit bir yalan olurdu ve Doktor Lewis'in yalanları çok daha karmaşık olurdu. Burada bir şey var.

Ricky kitaplığa döndü. Tıp, psikiyatri, Freud ve Jung hakkında kitaplaştırılmış yazıların olduğu bir sürü kitap vardı. Depresyon konulu kitaplar. Endişe konulu kitaplar. Hayal konulu kitaplar. Kitaplıkta onlarca kitap vardı. Bu kitapların çok azı insan duygularını barındırıyordu. Ricky'nin ateş ettiği kitap da oradaydı. Kitabın sırtında yazılı olan başlığı okudu: *Anormal Psikoloji Ansiklopedisi,* sadece Psikoloji kelimesinin "oji" kısmı kurşunu tarafından parçalanmıştı.

Durdu ve öne doğru baktı.

Bir psikanalistin anormal psikoloji kitabına neden ihtiyacı olsun ki? Onların mesleği neredeyse sadece duygu değişimleri ile

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ilgiliydi. Gerçekten karanlıkta kalan ve çarptılan duygularla ilgilenmezlerdi. Kitaplıktaki tüm kitaplar arasında yersiz olan tek kitap buydu, ancak bunu da sadece bir psikanalist fark edebilirdi.

Adam gülmüştü. Adam dönüp kurşunun nereye isabet ettiğini görünce gülmüştü ve isabetli olduğunu söylemişti.

Ricky kitaplığa koştu ve kitabı oradan kaptı. Kitap kalın ve ağırdı. Kitabın cildi siyahtı ve yazılar altın rengindeydi. Kitabı açtı ve baş sayfasını okudu.

Başlığın üzerine kırmızı bir kalemle ve kalın harflerle kelimeler yazılmıştı: *İyi bir tercih, Ricky. Şimdi doğru maddeleri bulabilecek misin?*

Ricky başını kaldırdı ve saatin tik tak sesini duydu. O anda soruyu cevaplamak için yeterince zamanının olduğunu düşünmüyordu.

Kitaplıktan bir adım geriye gitti, koşmaya başlamadan hemen önce durdu. Geri döndü ve kitaplıktaki başka bir kitabı alıp diğer kitabın yokluğunu belli eden boşluğuna yerleştirerek boşluğu dikkatlice kapattı.

Ricky etrafına hızlıca bakındı ama dikkatini çeken başka bir şey yoktu. Koltukta duran yaşlı adamın ölü bedenine son bir kez daha baktı, geçen birkaç saniyede adamın bedeni grileşmiş gibiydi. Ricky biraz daha kalıp bir şeyler hissedip söylemesi gerektiğini düşündü ama bundan daha fazla emin olmadığı için koşmaya başladı.

Doktor Lewis'in evinden çıkarken gecenin alaca renkleri onu sarmıştı. Birkaç adım sonra ön kapıdan uzaklaşmıştı, çalışma odasından sızan ışığı yaz gecesi yutuyordu. Ricky karanlıkta kalınca dönüp arkaya baktı. Kırlar gecenin geleneksel müziğini çalmaya devam ediyordu, vahşi ölümün bu toprakların bir parçası olduğunu belirten akortsuz sesler yoktu. Bir saniyeliğine durdu ve kendisine ait her bir parçanın geçen yıl boyunca nasıl silinmiş olduğunu düşündü.

Kimlik, tecrübelerin birikimidir, ama yaşadıklarının kendisin olduğunu zannettiği şey için çok az olduğunu düşündü. Ona

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

kalan şey çocukluğuydu. Yetişkinlik hayatı parçalanmıştı. Ama varilliğinin iki yarısı da ondan ulaşılamayacak uzaklıktaydı. Bu düşünce, bunu anlamak başını döndürüyor ve midesini bulandırıyordu.

Kaçmaya devam etti.

Yavaşça koşmaya başladı, ayak sesleri gecenin seslerini kanşıyordu ve Ricky arabasına doğru yol alıyordu. Bir elinde anormal psikoloji ansiklopedisini, diğer elinde ise silahına tutuyordu. Yolu yanladığında, arabaların yoldan hızla onun olduğu yöne doğru geldiklerini duydu. Başını kaldınp baktığından uzak köşede boğuk motor seslerine kanşan araba farlarını gördü.

Ricky tereddüt etmedi. Aceleyle o yöne gidenlerin kimler olduğunu biliyordu. Ricky kendini yere attı ve ağaçların arkasına kadar süründü. Aşağıda kalarak sadece kafasını kaldırdı ve büyük siyah bir Mercedes'in yoldan gürültüyle geçtiğini gördü. Lastikleri bir sonraki köşede daha da yüksek sesle öttü.

Ricky kalkar kalmaz hızla koşmaya başladı. Neredeyse uçacaktı, kaslarına kramplar giriyordu, ciğerleri kırmızı siyah bir yorgunlukla dolmuştu ve gecenin karanlığında olabildiğince hızlı ilerliyordu. Önemli olan ve umursadığı tek şey oradan kurtulmaktı. Arkasındaki büyük araba seslerini dinleyip ileri doğru koşuyordu. Kendisine uzaklaşması gerektiğini söylüyordu. O evde fazla kalmayacaklar diyerek hızlanıyordu. Odadaki ölüyü incelemek ve Ricky'nin halen orada olup olmadığını öğrenmek için sadece birkaç saniye harcayacaklardı.

İntiharla onların gelişi arasında çok kısa bir süre geçtiğini bileceklerdi ve arayı kapatmaya çalışacaklardı.

Birkaç dakika içinde kiralık arabasına ulaştı. Anahtarları aramaya başladı, gerginlikten anahtarlan yere düşürdü ve tekrar yerden aldı. Direksiyonun arkasına geçti ve motoru çalıştırdı. İçgüdüleri ona hızlanmasını emrediyordu. Kaçmasını, uzaklaşmasını emrediyorlardı. Bu emirlere karşı çıkıp aklını toplamaya çalışıyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky kendisini düşünmeye zorladı. Bu arabayla onlan geride bırakamam. New York'a giden iki yol var, bu yollardan biri Hudson nehrinin batı tarafında, diğeri ise Taconic yolunun doğusunda. Doğru tahminde bulunup beni arabamla yakalama ihtimalleri yüzde elli. Kiralık arabasına ait şehir dışındaki New Hampshire plakası uzaktan direksiyonda kimin olduğunu belli ediyordu. Durham'daki araç kiralama ofisinden arabanın modelini ve plakasını almış olabilirlerdi. Aslında bunun büyük bir olasılık olduğunu düşündü.

O anda ondan hiç beklenmeyen bir şey yapması gerektiğini anladı.

Arabadaki üç kişinin tahmin ettiğine karşı çıkacak olan bir şey.

Ne yapacağına karar verirken elleri titriyordu. Bir kez öldüğü için hayatıyla kumar oynamanın daha kolay olup olmadığını düşünüyordu.

Vites değiştirdi ve arabayı yaşlı adamın evine doğru yavaşça sürmeye başladı. Koltukta olabildiğince aşağıya doğru kaydı, dikkat çekmek istemiyordu. Şehrin kısmi güvenliği kuzeyde kalırken, kendisini hız sınırını aşmadan kuzeye doğru gitmeye zorluyordu.

Az önce bulunduğu yere yaklaşıyordu ki Mercedes'in farlarının yoldan aşağı uzadığını gördü. Mercedes'in tekerleklerinin altında, çakıl taşların gıcırdadığını duyabiliyordu. Biraz yavaşladı - büyük arabanın ışıklarından doğruca geçmek istemiyordu - onların anayola çıkıp ona doğru gelirken hızlanmaları için zaman tanıdı.

Uzun farları yanıyordu, Mercedes aradaki mesafeyi kapatmak üzereyken gerektiği gibi uzun farlarını kapatıp normal farlarım yaktı ve Mercedes tam yanından geçerken tekrar uzunlarını yaktı. İki araba da uzun farlarını yakmış bir şekilde birbirlerin yanından geçtiler. Yanından geçerken gaz pedalına basıp köşeden döndü. Diğer arabanın plakasını okumayacak kadar hızlı olduğunu umuyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Görebildiği ilk yan yola girdi, sağa döndü ve arabanın farlarını kapattı. Sadece ay ışığının vurduğu karanlıkta bir U dönüşü yaptı. Ayağını fren pedalına basmamak için kendini uyardı, uzaktan kırmızı fren ışıklarını görmelerini istemiyordu. Ardından takip edilip edilmediğini öğrenmek için bekledi.

Yol bomboştu. Beş on dakika bekledi. Bu süre, Mercedes'in içindekilerin hangi yolu tercih edeceklerine karar vermeleri ve Ricky'yle aralarındaki mesafeyi kapatmak için saatte iki yüz kilometre hızla gazlamaları için yeterli bir süreydi.

Ricky tekrar vites değiştirip neredeyse amaçsızca yan yollardan kuzeye doğru gitmeye başladı. Belirli bir yere gitmiyordu. Bir saat sonra arabayı çevirdi ve şehir tarafına doğru sürmeye başladı.

Gece yansıydı ve yollarda sadece birkaç araba vardı. Ricky arabayı sabit bir hızda sürmeye devam ederken dünyasının ne kadar karardığını ve onu tekrar aydınlatmanın yollannı düşünüyordu.

Şehre ulaştığında sabah olmak üzereydi. O saatte New York, güzel mi yoksa tükenmiş mi olduğu belli olmayan ve macera peşine düşen gece yarısı kalabalığının iş gününe başlayacak olan kalabalığa devrettiği elektrik gibi şekil değiştiriyordu adeta. Islak ve neon ışıklı yollardaki bu geçiş süreci huzursuz ediciydi. Geceyi sabaha bağlayan tehlikeli bir zaman diye düşündü Ricky. Sınırların ve baskılann azaldığı ve dünyanın riske girmeye istekli olduğu bir zaman.

Kiralık odasına döndü, kendini yatağa atıp bir şeyler yiyip uyuma isteğine karşı çıkıyordu. Cevaplar, diyordu kendine. Anormal psikoloji kitabında cevapların peşine düşebilirdi, tek yapması gereken onları okumaktı. Ama asıl soru nereyi okuması gerektiğiydi.

Ansiklopedide 779 sayfa vardı. Alfabetik olarak düzenlenmişti. Sayfalan hızla çevirdi ama dikkatini çeken bir şey bulamadı. Eski manastırlardaki keşişler gibi kitabı hevesle inceliyor, gereken şeylerin sayfalann arasında bir yerde olduğunu biliyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky oturduğu yerde ileri geri sallanıyordu, eline bir kalem almış dişlerine yavaşça vuruyordu.

Doğru yerdeyim, diye düşündü. Ama her sayfayı tek tek inceleyemeyeceğinden tam olarak ne yapacağından emin değildi. Bu gecenin erken saatlerinde ölen adam gibi düşünmesi gerektiğini söylüyordu kendine. Bir oyun. Bir Parola. Bir Bulmaca.

Onlar burada, diye düşündü Ricky. Anormal psikoloji kitabının içindeler.

Bana ne söylemişti? Virgil bir oyuncu. Merlin bir avukat. Rumplestiltskin profesyonel bir katil. Üç profesyonel beraber çalışıyorlar.

Sayfalan rastgele çevirirken ve önündeki probleme çözüm üretmeye çalışırken, V harfine ayrılmış birkaç sayfayı geçti. Şans eseri bu bölümün 559'da başlayan ilk sayfasındaki işaret dikkatini çekti. Doktor Lewis ilk sayfadaki hitap yazısında kullanmış olduğu kalemle bu sayfanın üst kısmına üçte bir işaretini koymuştu.

Hepsi bu kadardı.

Ricky M harfindeki bilgilere döndü. Bu sayfanın da aynı köşesinde başka sayılar not düşülmüştü ama farklı türde yazılmışlardı. 1A ve bir bölü dört yazılmıştı. R harfine aynlmış ilk sayfayı açtığında üçüncü bir işaret buldu. Beşte iki. İki bölü beş.

Ricky'nin aklında bunların anahtar olduğuna dair hiç şüphe yoktu. Ama artık kilitleri açmalıydı.

Ricky oturduğu yerde hafifçe öne eğilip yavaşça ileri geri sallanmaya başladı, problemin üzerinde yoğunlaşırken ortaya çıkan mide ağrılarını rahatlatmak için yaptığı istemsiz hareketlerdi bunlar. Bir psikanalist olarak geçirdiği onca yıl içinde bile hiç karşılaşmadığı kadar çözülmesi zor ve karmaşık bir kişilikti. Kendi kişiliğini başlatmak için onu tedavi eden, mesleğe giriş rehberi olan ve Ricky'nin intihan için zemin hazırlayan adam son bir mesaj bırakmıştı.

Ricky kendini, abaküs üzerinde çalışan, siyah taşlan bir taraftan öbür tarafa hızla geçiren, hesaplar yapıp denklem büyüdükçe bunlardan vazgeçen eski Çinli matematikçiler gibi hissediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Kendine sordu: Gerçekten ne biliyorum?

Hayalinde bir portre oluşmaya başladı, Virgil'la başladı. Doktor Lewis, Virgil'in bir oyuncu olduğunu söylemişti, bu mantıklıydı, çünkü Virgil sürekli oynuyordu. Yoksulluğun çocuğu, üç kardeşin en küçüğü, küçücükken neler yaşadı. Bu onu nasıl etkilemiş olabilirdi? Ricky kendisine bu soruyu sordu. Bilinçaltında gerçekte kim olduğunda dair birtakım sorunlar gizleniyor olmalıydı. Bundan dolayı, kendini sürekli olarak yeniden icat etmeyi gerektiren bir meslek seçmişti. Rollerin, gerçeğin üstünde yer aldığı bir bukalemundu. Ricky bunu başını sallayarak onayladı. Hızla öfkeleniyordu ve ayrıca sivri sözler sarf etmesi de burukluğunu ifade ediyordu. Virgil'i oluşturan ve Ricky'yi ölüme götüren dramda başrol oyuncusu olmasındaki istekliliğini düşündü.

Ricky oturduğu yerde yan döndü. Bir tahminde bulun, dedi kendine. Akıllı bir tahminde bulun.

Narsist kişilik bozukluğu.

Ansiklopedide N harfine açtı ve o tanıyı buldu.

Kalbi hızla atmaya başladı. Doktor Lewis'in kelimelerdeki bazı harfleri sarı bir kalemle işaretlemiş olduğunu gördü. Ricky hemen bir sayfa aldı ve harfleri not etti. Sonra hızla arkasına yaslandı ve yazdığı anlamsız kelimeye baktı. Mantıksızdı.

Ansiklopedideki tanıma tekrar baktı ve üçte bir işaretini hatırladı. Bu defa harfleri işaretlendikleri yerden üç boşluk ileriye yazdı. Yine faydasızdı.

Çıkmazı tekrar düşündü. Bu defa üç kelime ötedeki harflere baktı. Ama harfleri not etmeden önce üçe bir, diye düşündü, bu nedenle üç satır altta olan harflere gitti.

Bunu yaparak ilk noktalar bir kelime üretti: BU

Ricky hızla devam etti ve ikinci kelimeyi oluşturdu: JONES

Diğer noktalan da birleştirince bir kelime daha ortaya çıktı: AJANSI

Ricky durdu ve yatağının yanındaki komodine gitti, telefonun altında New York telefon rehberi vardı. Oyuncu yetenekleri bölümüne baktı ve numara listelerinin ortalarında "Bu Jones Ajansı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bugünün ve yarının yeteneklerini yetiştirir..." adına ait küçük bir ilan ve telefon numarası buldu.

Birini indirmişti. Şimdi sıra Merlin'deydi.

Adamı gözünün önüne getirdi: Saçları özenle taranmıştı; takım elbisesinde tek bir kırışık yoktu ve vücut hatlarına kusursuz bir uyuma göre dikilmişti. Spor kıyafetleri bile resmiydi. Ricky adamın ellerini düşündü. Elleri manikürlüydü. Ortanca çocuktu, her şeyin düzgün olmasını istiyordu, geldiği dağınık hayata tahammül edemiyordu. Geçmişinden nefret ediyor olmalıydı, üvey babası onu kötüye teşvik etmiş olsa da onun sağladığı güvene hayranlık duyuyordu. O düzenleyiciydi, olanak veren kişiydi, adam tehditler ve paralarla Ricky'nin hayatını kolayca bitirmişti.

Bu teşhisi daha kolay koydu: obsesif-kompulsif bozukluk.

Hemen ansiklopedinin o bölümüne döndü ve işaretlenmiş harfleri gördü. Verilen anahtarı kullanarak onu şaşırtan bir kelime ortaya çıktı: ARNESON. Bu bir harf cümbüşü değildi, hatırladığı bir şey de değildi.

Durdu, çünkü bu mantıklı gelmiyordu. Ama Ricky devam etti ve bir sonraki harfin V olduğunu buldu.

Ricky geriye döndü ve anahtarı tekrar inceledi, kaşlarını çattı ve ona verilmiş olan şeyi anladı. Kalan harfler bir kelime oluşturuyordu: FORTIER.

Bir dava.

Arneson v. Frontier'ı hangi mahkemede bulabileceğini bilmiyordu, ama bilgisayarı ve bekleyen davalar listesine erişimi olan bir mahkeme katibine gittiğinde bunu öğrenebilirdi.

Ansiklopediye dönüp, her şeyin merkezinde yer alan adamı düşündü: Rumplestiltskin. PSİKOPATLAR ile ilgili olan P bölümünü açtı. KATİL RUHLULAR için bir alt bölümü vardı.

Ve beklediği bir dizi noktalarla karşılaştı.

Verilmiş olan anahtarı kullanarak, Ricky harfleri hızla çözdü ve kağıdın üzerine yazdı. Bitirdiğinde dik oturdu ve derin bir iç çekti. Ardından kağıdı alıp eliyle buruşturup top haline getirdi ve çöp kutusuna fırlattı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ardından birkaç küfür saydı.

Harflerden ortaya çıkardığı mesaj farklıydı: BUNU DEĞİL.

Ricky pek uyumamıştı ama adrenalin ona enerji veriyordu. Duş aldı, tıraş oldu ve takım elbisesini giyip bir kravat taktı. Öğle yemeği saatinde mahkemedeki katibe gitti ve masanın arkasında oturan sabırsız yardımcısından biraz tatlı söz karşılığında Arneson v. Fortier hakkında bilgi aldı. Ertesi gün temyiz mahkemesinde medeni hukuk davası için bir ön duruşması vardı. Anladığı kadanyla iki taraf, kötü sonuçlanan mal varlığı konusunda tartışıyorlardı. Manhattan'lı iki müteahhit arasında kaybolan paralarla ilgili davalar ve mukabil davalar açılmıştı. Uzlaşmaya ve anlaşmaya yanaşmayan kişilerin kesinlikle kaybettiği ve iki tarafı temsil eden avukatların büyük para çekleriyle bitirdikleri ve galip ayrıldıkları davalardan, diye düşündü Ricky. O kadar sıradandı ki, Ricky neredeyse küçümseyecekti. Ama içinde gezinen iğrençliği ile, Merlin'i onca davacı avukatın arasından bulabileceğini biliyordu.

Mahkeme katibi Ricky'ye tüm tarafların isimlerini vermişti. İsimlerden hiçbiri göze çarpmıyordu. Ama içlerinden biri aradığı adamdı.

Ön duruşma ertesi sabahtı, ama Ricky öğleden sonra mahkemeye gitti. Büyük taş binanın önünde biraz durup girişe doğru sıralanan basamaklara ve sütunlara baktı.

Bu binanın mimarlarının, onlarca yıl önce adaleti büyüklük ve önemle bütünleştirerek sunmak istediklerini, ama başına gelen bunca şeyden sonra adaletin bir kibrit kutusuna sığacak kadar küçük olduğunu düşündü.

Binanın içine girdi, mahkeme salonlarının arasında, artan ve azalan insanların aralarında koridorlardan yürüdü ve asansörlerle acil çıkış merdivenlerini gördü. Arneson v. Fortier'e atanan hakimi, hakimin sekreterine Merlin'i tarif ederek bulabileceği aklına geldi. Ama bu davranışının anında şüphe uyandıracağını anladı. İstediğini başardıktan sonra onu biri sonradan hatırlayabilirdi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky - Frederick Lazarus gibi düşününce - aklındakinin kesinlikle gizli kalmasını istiyordu.

Ona yardımcı olabileceğini düşündüğü bir şey gördü: Mahkeme binasında çok farklı tipler dolaşıyordu. Üç parça takım elbise giyenler kesinlikle bina içinde işleri olan avukatlardı. Öte yandan daha az paralı ama yine de düzgün tipler vardı. Ricky bunları, polis, jüri üyelerinin, davacıların, sanıkların ve mahkeme çalışanlarının olduğu kategoriye koymuştu. Buradaki tüm insanların burada olmaları için az çok geçerli bir nedenleri vardı ve oynayacakları rolleri anlamışlardı. Ama üçüncü ve sınırda olan bir kategori daha vardı, bu kategoridekiler Ricky'nin merakımı uyandırmışlardı: Akbabalar. Eşine kanser teşhisi konmadan ve hayatı ilaç, doktor randevuları ve acılardan ibaret olmadan önce bu kategoridekileri Ricky'ye anlatmıştı.

Onlar mahkemeleri ve avukatları eğlenceli buldukları için izleyen emekliler ve asalaklardı.

Onlar bir bakıma ormandaki kuş bilimciler gibi işlev görüyorlardı, davadan davaya gidip dramatik kanıtlan, ilginç anlaşmazlıkları seçip, hatta belki de ünlülerin olduğu magazinsel davaları bulmak için geliyorlardı. Dış görünüşlerine bakıldığında sadelerdi, hatta sokakta yaşayanlardan bir gömlek üstünlerdi. VA hastanesine ya da huzur evine gitmelerine az kalmış tiplerdi ve hava sıcak olsa da olmasa da sürekli olarak polyester giyerlerdi. Aralarına kısa süreliğine sızmak için kolay bir grup, diye düşündü Ricky.

Mahkeme binasından çıkarken kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı bile.

Taksiye binip Times meydanına gitti, burada küçük bir baskı dükkanına girdi, bu dükkan adınızı sahte bir *New York Times* gazetesinin baş sayfasına bile basabiliyordu. Dükkandaki adama birkaç tane sahte kartvizit bastırdı. Ardından bir taksi daha çevirip doğu yakasında cam ve çelikten oluşan bir binanın önünde indi. Binanın girişinde bir güvenlik görevlisi vardı ve yukarı çıkmadan önce Ricky'nin imza atmasını istedi, Ricky, Frederick La-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

zarus adıyla süslü bir imza attı ve form üzerinde meslek olarak da yapımcı olduğunu yazdı. Görevli Ricky'ye klipsli bir kart verdi, kartın üzerinde çıkacağı katı belirten altı rakamı yazılıydı. Adam Ricky'nin doldurduğu giriş formuna bakmadı bile. Güvenlik duyulanyla hareket ediyor olmalı, diye düşündü Ricky. Ricky, kapıdaki güvenlik tarafından sorgulanırken göstermiş olduğu performansından memnun kalarak özgüvenle dolmuştu. Küçük bir performanstı, ama Virgil'in takdir edeceğini düşündüğü bir performanstı.

Jones Ajansı'nın ofisine girerken Ricky'yi çekici bir resepsiyonist karşıladı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu resepsiyonist.

"Daha önce bir beyefendiyle görüşmüştük," diye yalan söyledi Ricky. "Çekeceğimiz bir reklam filmiyle ilgiliydi. Taze yüzler ve yeni yetenekler arıyoruz. Portföyünüze bir göz atacaktım..."

Resepsiyonist hafif şüpheli bir şekilde bakıyordu. "Kiminle görüştüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

"Maalesef. Aramayı yapan asistanımdı," dedi Ricky. Resepsiyonist başını salladı. "Ama belki resimlere bir göz gezdirdikten sonra siz beni yönlendirebilirsiniz?"

Genç kadın gülümsedi. "Sorun değil," dedi. Masanın altına uzandı ve büyük ve deri bir klasör çıkarttı. "Mevcut müşterilerimiz bunlar," dedi kadın. "Eğer tanıdık birini görürseniz bende sizi onlarla ilgilenen temsilcilerimize aktarırım." Kafasıyla odanın köşesindeki deri koltuğu işaret etti. Ricky portföyü alıp oraya gitti ve sayfalara bakmaya başladı.

Virgil klasördeki yedinci resimdi.

"Merhaba," dedi Ricky içinden, sayfayı çevirip gerçek ismini, adresini, telefon numarasını ve temsilcisinin ismini gördüğünde. Aynı sayfada Broadway dışındaki tiyatro performansları yazılmıştı. Ricky yazılı bilgilerin hepsini başka bir kağıda not etti. Aynı şeyi başka iki bayan oyuncu için daha yaptı. Portföyü tekrar resepsiyoniste götürdü ve kadına verirken kol saatine baktı.

"Özür dilerim," dedi, "ama başka bir randevum daha var ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

biraz geciktim. Aradığımız görünüşe sahip olan birkaç kişi var, ama kesin bir şey söylemeden önce yüz yüze bir görüşme yapmamız gerekecek."

"Elbette," dedi genç kadın.

Ricky acelesi varmış gibi davranmaya devam etti. "Bakın, şu anda ciddi anlamda bir vakit sıkıntısı yaşıyorum. Siz benim adıma bu üçüyle görüşmeler ayarlayabilir misiniz? Bir bakalım... Şunu alarak yarın 82. Cadde'deki Vincent'ın restoranında bir öğle yemeği ve diğer ikisiyle de akşamüstü aynı yerde görüşme ayarlayabilirsiniz. Bunun için minnettar olurum. Sizin de anlayışla karşılayacağınız gibi acayip bir koşuşturma içindeyiz..."

Resepsiyonist rahatsız olmuş gibiydi. "Genelde görüşmeleri temsilcilerimiz ayarlar," dedi isteksizce, "bayım..."

"Anlıyorum," dedi Ricky. "Ama sadece yarına kadar buradayım, sonra Los Angeles'a döneceğim. Bu kadar aceleci davrandığım için özür dilerim..."

"Elimden geleni yaparım... isminiz nedir?"

"Adım Ulysses," dedi Ricky. "Bay Richard Ulysses. Ve bana bu numaradan ulaşabilirsiniz..."

Sahte kartvizitini çıkarttı. Kartvizitin üstünde göze batacak kadar büyük puntolarla, PENELOPE'NİN GİZLİ PRODÜKSİYONLARI yazıyordu. Çok doğalmış gibi masadan bir kalem aldı ve sahte Kaliforniya numarasını karalayıp üzerine kalan son cep telefonu numarasını yazdı. Sahte numaranın üzerini iyice karaladı. Temsilcilerden herhangi birinin klasik eğitim almış olduğundan da şüpheliydi.

"Elinizden geleni yaparsanız sevinirim," dedi Ricky. "Eğer bir sorun olursa, beni bu numaradan arayın. Hadi ama ne ünlüler çok daha küçük şeylerle keşfedildiler. Eczanede keşfedilen Lana Turner'ı bir düşünün. Neyse, şimdi gitmem gerek. Daha bakmam gereken bir sürü resim var, anlarsınız ya. Dışarıda dolaşan bir sürü oyuncu var. Bir yemek davetini es geçtikleri için şanslarını tepmelerini istemem."

Bunu dedikten sonra Ricky arkasını döndü ve çıktı. Lakayt ve

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

umursamaz yaklaşımının işe yarayıp yaramadığını bilmiyordu.

Ama işe yaramış olduğunu düşünüyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah, Ricky mahkemeye gitmeden önce Virgil'in menajeriyle öğle saatindeki yemek randevusunu ve gitmeyi planlamadığı iki oyuncu mankenle olan akşam randevusunu kesinleştirdi. Adam Ricky'ye prodüktörün çekeceği reklam hakkında sorular sordu, Ricky ürünün Uzak Doğu ve Doğu Avrupa'da yayımlanacağını ve orada bir pazar oluştuğunu anlattı ve bu nedenle yeni yüzler peşinde olduğunu söyledi. Ricky önemli olmayan yalanlar söyleme konusunda uzmanlaşmıştı ve bunun en etkili yalan söyleme biçimi olduğunu düşünüyordu. Menajerin tüm kuşkuları Ricky'nin palavralarıyla uçup gitmişti. Ne de olsa görüşme başarılı olursa yüzde on alacaktı, başarısız geçse de şu anki durumundan farksız olacaktı. Ricky, eğer Virgil daha başarılı bir yıldız olsaydı problem yaşayacağını biliyordu. Ama Virgil henüz başarılı bir yıldız olmamıştı ve Ricky onun amacıyla suçluluk hissi duymadan oynuyordu.

Hiç istemese de silahını kiralık odasında bıraktı. Mahkeme binasına girerken metal detektöründe riske giremezdi, yavaş yavaş yaklaşmakta olan gerçek amacında silahı kullanıp kullanamayacağını bilmese de silahın ona sağladığı güvene alışmıştı.

Odasından çıkmadan önce kendine banyonun aynasında uzun uzun baktı. Güzel giyinmişti; üzerinde ceket, gömlek, pantolon vardı ve kravat takmıştı. Mahkeme koridorlarında yürüyen kalabalıkların arasına karışacak kadar iyi giyinmişti, bu da garip bir şekilde ona silahın sağladığı korumaya benziyordu. Yapacaklarını biliyordu ve her şeyin eylemlerini dengelemekten ibaret olduğunu anlamıştı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ölmek, öldürmek ve özgür kalmak arasındaki çizgilerin çok ince olduğunu biliyordu.

Aynada kendine bakarken üniversitede psikiyatri konusunda dinlediği ilk konuşmayı hatırladı. Konuşmayı yapan tıp fakültesindeki doktor, bir insanın duygu ve davranış hakkında ne kadar derin bilgilere sahip olsa da, ne kadar emin bir şekilde teşhis koyup nevroz ve psikoz tedavilerini uygulasa da, asla ve asla bir bireyin nasıl tepki vereceğini yüzde yüz bilemeyeceğini söylemişti. Belirleyici faktörler olduğunu ve genelde beklenen tepkiler verildiğini söylemişti. Ama bazen beklenenlerin aksine tepkiler olurdu ve bu da mesleği bir tahmin işine dönüştürüyordu.

Ricky bu olayda doğru tahminde bulunup bulunmadığını düşünüyordu.

Eğer doğru tahminlerde bulunduysa özgür kalacaktı. Doğru tahminlerde bulunmadıysa ölecekti.

Ricky aynadaki yansımayı inceledi. Sen şu anda kimsin? Birisi mi yoksa hiç kimse mi?

Bu düşünceler onu gülümsetti. İlginç ve gülünç bir kurtuluş hissetti. Ölü ya da özgür. Tıpkı New Hampshire'ın plaka sloganı gibi. Özgür yaşa ya da öl. Sonunda ona bir anlam ifade etmişti.

Düşünceleri onu takip eden üç kişiye döndü. Onlar onun başarısızlığının çocuklarıydılar. Yardım edemeyen herkesten nefret etmeleri için yetiştirilmişlerdi.

"Seni tanıyorum," dedi yüksek sesle kafasında Virgil'i resmederken. "Ve seni tanımak üzereyim," diye devam etti Merlin'i düşünerek.

Ama Rumplestiltskin hayalinde ulaşılmazdı.

Kalan tek korkusu buydu. Ama bu sağlam bir korkuydu.

Ricky aynadaki görüntüsüne bakarak başını salladı. Harekete geçme zamanı dedi kendine.

Köşedeki mağazalar zincirinde kocaman bir eczane vardı, tezgahın üzerinde içinde pil, şampuan ve soğuk algınlığı ilaçlarının dizili olduğu bir sürü raf vardı. O sabah Merlin için düşündüklerini Güney Philadelphia'daki *Gangsterler* kitabında okumuştu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Aradığı şeyi ucuz çocuk oyuncakları bölümünde bulmuştu. İkinci nesneyi ise ofis araç gereçleri satan dükkanın diğer yansında buldu. Ödemeyi nakit yaptı ve aldıklarını ceketinin cebine koyduktan sonra bir taksi çevirdi.

Mahkeme binasına önceki gün olduğu gibi kolaylıkla girdi, aklındaki amaçtan çok daha farklı bir amacı varmışçasına görünmeye devam etti.

İkinci kattaki tuvalete girip satın almış olduğu şeyleri çıkarttı ve onları birkaç saniye içinde hazır etti. Merlin olarak tanıdığı adamın, hakime tekliflerde bulanacağı mahkeme salonuna gitmeden önce biraz zaman öldürdü.

Mahkeme salonu beklediği gibi yan doluydu. Bazı avukatlar davalarının başlamasını bekliyorlardı. Yaklaşık on tane mahkeme akbabası arenanın ortasındaki koltuklan kapmıştı, kimileri uyukluyordu kimileri ise dikkatle dinliyorlardı. Ricky kapıdan sessizce girdi ve kapıda duran mübaşirin yanından geçti ve yaşlı insanlann arasına oturdu. Dikkat çekmemek için oturduğu yerde iyice aşağı doğru kaydı.

Mahkemede sanık kürsüsünde altı avukat ve sanık vardı, hakim kürsüsünün karşısındaki meşe masalarda kararlı bir şekilde oturuyorlardı. İki tarafın önleri de dava evrakları ve kutularıyla doluydu. Hepsi erkekti ve söyledikleri karşısında hakimin vereceği tepkiye dikkat ediyorlardı. Bu ön duruşmada jüri yoktu, bu da hepsinin ön tarafa odaklarıdıkları anlamına geliyordu. Mahkeme salonundaki izleyicilere dönüp rol yapmaları gerekmiyordu, çünkü hiçbir etkileri yoktu. Bu nedenle adamların hiçbiri arka taraflarında mahkeme salonunda rastgele oturan kişilere dönüp bakmıyordu. Hepsi not düşmek, resmi yazılardan alıntı yapmak ve müvekkilleri ya da daha doğrusu kendileri için para kazanmaktan ibaret olan görevleriyle meşgullerdi. Ricky bunu kimsenin siyah cüppe giyenlerin dışındaki izleyicileri umursamadığı üslubu değişik olan bir tiyatro oyununa benzetiyordu. Ricky oturduğu yerde biraz kıpırdandı ve gizli kalmaya devam etti, ki beklediği şey de buydu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Merlin ayağa kalkınca içinde bir heyecan yükseldi.

"Bir itirazınız mı var, Bay Thomas?" diye sordu hakim sertçe.

"Aslında var," diye cevap verdi Merlin ukalaca.

Ricky, davaya katılan tüm avukatlarının isimlerini yazdığı listeye baktı. Mark Thomas, şehir merkezinde bürosu vardı ve grubun ortasındaydı.

"İtirazınız nedir?" diye sordu hakim.

Ricky bir süre dinledi. Avukatın sesindeki kendinden emin ve memnun halleri kendi görüşmelerindeki gibiydi. Söyledikleri gerçeğe ya da yasaya dayansa da dayanmasa da aynı özgüvenle konuşuyordu. Ricky'nin hayatına felaket gibi giren adam Merlin'di.

Şimdi sadece bir adı vardı. Ve bir adresi.

Bu da Merlin'in kim olduğunu gösterecek olan kapıyı açıyordu.

Avukatın ellerini düşündü. Özellikle de manikürlü tırnaklarını. Sonra gülümsedi. Çünkü aynı görüntüde nikah yüzüğü de olduğunu fark etti. Bu bir ev anlamına gelirdi. Bir eş anlamına gelirdi. Belki de çocukları olduğu anlamına gelirdi. Başarı için hırsla yükselen şehirli ve genç bir profesyonelin her tür tuzakları anlamına gelirdi.

Sadece avukat Merlin'in geçmişte birkaç hayaleti vardı. Ve bir hayaletin birinci dereceden kardeşiydi. Ricky adamın konuşmasını dinledi ve psikolojinin karmaşık sisteminin önünde olduğunu düşündü.

Bir zamanlar olduğu psikanalistin hepsini düşünüp değerlendirmesi zor olurdu. Ama olmak zorunda olduğu adamın hepsini düşünüp değerlendirmesi daha kolaydı. Elini cebine soktu ve oraya koyduğu çocuk oyuncağını elledi.

Kürsüdeki hakim başını sallıyordu ve oturuma öğleden sonra devam edilmesini önermeye başlıyordu. Bu Ricky'nin sessizce dışarı çıkmasını sağladı.

Yangın merdivenlerinin yanındaki asansörlerin karşısına dikildi. Mahkeme salonundan çıkan avukatları görür görmez yangın merdivenine doğru gizlendi. Merlin'in içleri tıka basa mahkeme

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

evrakları ve belgeleriyle dolu olan iki evrak çantası taşıdığını görebilecek kadar uzun bir süre oyalandı. Ricky, çantaların en yakın asansörden öteye taşımayacağı kadar ağır olduğunu biliyordu.

İkinci kata inmek için basamakları çifter çifter atlıyordu. Aşağı inmek için asansörün önünde bekleyen bir sürü insan vardı. Ricky elini cebindeki oyuncağı kavrar biçimde tutarak bekleyen insanların arasına karıştı. Asansörün hangi katta olduğunu belirten elektronik alete baktı ve asansörün üst katta durduğunu gösteriyordu. Ardından alçalmaya devam etti. Ricky bir şeyden emindi: Merlin geriye çekilip başkasına yer açacak biri değildi.

Asansör durdu ve kapılar tıslayarak açıldı.

Ricky asansöre binen insanların arkasından yaklaştı. Merlin tam ortadaydı.

Avukat gözlerini kaldırdı ve Ricky onun gözlerinin içine baktı.

Avukat, Ricky'yi aniden hatırladı ve Ricky avukatın yüzünde aniden beliren paniği gördü.

"Merhaba Merlin," dedi Ricky sessizce. "Artık kim olduğunu biliyorum."

Aynı anda cebindeki çocuk oyuncağını çıkarttı ve avukatın göğsüne dayadı. İkinci Dünya Savaşı'nda Almanların kullandığı Lugner'lara benzeyen bir su tabancasıydı. Tetiği sıktı ve içindeki mürekkep Merlin'in göğsüne sıçradı.

Kapılar kimse hareket edemeden kapandı.

Ricky tekrar merdivenlere doğru zıpladı. Aşağı koşmadı, çünkü asansörden daha hızlı olamayacağını biliyordu. İnmek yerine beşinci kata çıktı ve erkekler tuvaletine girdi. Su tabancasını, tıpkı gerçek bir silahta yapacağı gibi üzerindeki parmak izlerini yıkadıktan sonra çöpe attı ve ellerini yıkadı. Bir süre bekledikten sonra çıktı ve koridordan mahkemenin diğer ucuna yürüdü. Önceki gün keşfetmiş olduğu gibi başka merdivenler, asansörler ve başka bir çıkış daha vardı. Duruşmalardan çıkan başka avukatların arasına gizlice sızarak aşağı doğru indi. Beklediği gibi lobide Merlin'den eser yoktu. Merlin, gömleğindeki ve ceketindeki lekelerinin açıklamasını yapacağı bir pozisyonda değildi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Merlin'in kısa sürede mürekkebin çıkmayan bir leke bırakmış olduğunu anlayacağını düşündü. O sabah bir gömlek, bir kravat ve bir ceketten çok daha fazlasını mahvetmiş olduğunu umuyordu.

* * *

Ricky'nin öğle yemeği için seçtiği restoran rahmetli eşinin en sevdiği restoranlardan biriydi, ama Virgil'in bu bağlantıyı yapmış olmasından şüpheliydi. Önemli bir özelliği olduğu için burayı seçmişti: Restoranı kaldırımdan büyük camlar ayırıyordu. Ricky restorandaki ışıklandırmanın dışarıyı görmeyi zorlaştırdığını, ama içerisinin ise çok kolay görüldüğünü hatırladı. Ve masa düzeni ise görmekten çok görülmek üzere tasarlanmıştı. İşte tam da böyle olmasını istiyordu.

Yaklaşık bir düzine Almanca konuşan, parlak gömlekler giyen ve boyunlarında fotoğraf makineleri taşıyan insanlardan oluşan turist kafilesinin restoranın önünden geçmelerini bekledi. Tıpkı mahkemede yapmış olduğu gibi onların peşine takıldı. Beklenmeyen bir turist kafilesinin içerisinden tanıdık bir yüzü seçmek zordur, diye düşündü. Turist kafilesi geçerken Ricky hızla döndü ve Virgil'in sabırsız ve yalnız olarak restoranın köşesinde oturduğunu gördü.

Pencerenin yanından geçti ve derin bir nefes aldı.'

Birazdan telefonu çalar, diye düşündü Ricky. Merlin beklediği gibi gecikmişti. Üstünü başını temizleyip şoktaki diğer avukatlardan özür dilemiş olmalıydı. Ne tür bir bahane bulmuştu? İyi giyimli huysuz bir rakip. Diğerleri buna inanırdı. Herkesi polisi aramanın gereksiz olduğuna inandırmış olmalıydı, belki de mürekkep tabancalı çılgın adama uzaklaştırma kararı çıkarttıracağını söylemişti. Ama hepsiyle başa çıkacaktı. Diğer adamlar muhtemelen başlarını sallayarak onaylamışlardı ve gerektiğinde istediği zaman polise ifade verip şahitlik yapabileceklerini söylemişlerdi.

Ne olursa olsun öğleden sonra tekrar mahkemede olmak zorundaydı ve üstünü başını temizlemek zaman almış olmalıydı. Merlin

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ilk olarak ağabeyini arayacaktı. Bu önemli bir konuşma olacaktı, Merlin ne olduğunu tam olarak anlatacaktı ve olup bitenler değerlendirilecekti. Durumlarını inceleyip seçenekleri düşünmeye başlayacaklardı. Tam olarak ne yapacaklarına karar vermeden telefonları kapatacaklardı. İkinci telefon görüşmesini ise Virgil'la yapacaktı, ama Ricky bu arama için zaman kazanmıştı.

Ricky gülümseyerek döndü ve restoranın ön kapısından hızla girdi. Ön tarafta bir görevli hostes vardı ve her zamanki soruyu sormaya başlıyordu ki Ricky eliyle sorusunun gereksiz olduğunu belirtip, "Randevum var, burada..," dedi ve hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti.

Virgil'in arkası dönüktü, ancak hareket olduğunu algılayınca döndü.

"Merhaba," dedi Ricky. "Beni hatırladın mı?"

Virgil'in suratı şaşkınlıkla dondu kaldı.

"Çünkü," dedi Ricky sandalyesine otururken, "ben seni hatırlıyorum."

Virgil şaşkınlıkla geriye doğru kaykılmış olsa da, hiçbir şey söylemedi. Yapımcıyla yapmayı beklediği görüşme için resimlerinin ve özgeçmişinin olduğu portföyü masanın üstüne koymuştu. Ardından portföyünü alıp inadına yavaşça yere koydu. "Sanırım buna ihtiyacın olmayacak," dedi Virgil. Ricky, Virgil'in cevabında iki şey duydu: Kararsızlık ve duruşunu yeniden elde etme ihtiyacı. Bunu oyunculuk derslerinde öğretiyorlar ve şu anda öğrendiklerini uygulamaya çalışıyor, diye düşündü Ricky.

Ricky cevap veremeden Virgil'in cep çantasından titreşimli bir ses yükseldi. Cep telefonu. Ricky başını salladı. "Arayan muhtemelen küçük ağabeyindir ve sana bu sabah başına gelenleri anlatıp uyarmak için arıyordur. Ve ardından cinayet işleyerek hayatını idame ettiren büyük ağabeyin arayacaktır. Çünkü o da seni korumak isteyecek. Cevap verme."

Virgil'in eli olduğu yerde kaldı.

"Yoksa ne yaparsın?"

"Yani kendine şu soruyu sormalısın, 'Ricky ne kadar umut-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

suz durumda?' ve ardından bir soru daha sormalısın: 'Ne yapabilir?'"

Virgil telefona cevap vermedi ve telefonda sustu.

"Ricky ne yapabilir?" diye sordu Virgil.

Ricky ona doğru gülümsedi. "Ricky bir kez öldü. Ve belki de artık yaşamaya değer bir şeyi kalmamıştır. Hatta bu nedenle ikinci kez ölmek daha az acı verir ve belki de daha iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Ricky bakışlarını Virgil'in üzerinde baştan aşağı gezdiriyordu.

"Her şey yapabilirim."

Virgil oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Ricky'nin kullandığı her ses tonu sertti. Katıydı. O gün sergileyeceği performansın, bir yıl önce bu kadar kolay maniple edilen ve intihara sürüklenecek kadar korkan adamdan çok daha güçlü ve çok farklı olacağını hatırlatıyordu kendine. Bunun gerçekten uzak olmadığını fark etti.

"Tahmin edemezsin. Dengesizim. Biraz da manyağım. Tehlikeli bir karışım, değil mi? Değişken bir karışım."

Virgil başını salladı. "Evet. Doğru." Virgil konuştukça Ricky'nin beklediği o kaypak duruşuna biraz dönüyordu.

Virgil'in, söyleyeceklerini dolaylamadan söyleyen genç bir kadın olduğunu biliyordu. "Ama beni bu restoranda bunca insanın önünde vurmayacaksın, değil mi? Bunu yapacağını sanmıyorum."

Ricky omuz silkti "Al Pacino *Baba* filminde vuruyor. Eminim izlemişsindir. Hayatını oyunculukla kazanmak isteyen herkes izlemiştir. Erkekler tuvaletinden cebindeki tabancayla çıkıyor ve diğer gangsterle ahlaksız polis memurunun alnının ortasından vurduktan sonra silahını fırlatıyor ve restorandan çıkıyor. Hatırladın mı?"

"Evet," dedi zorla. "Hatırlıyorum."

"Ama ben bu restoranı seviyorum. Bir zamanlar Ricky'yken, buraya sevdiğim ama varlığının kıymetini gerçekten bilemediğim bir insanla gelirdim. Ve buradaki diğer insanların öğle yemeklerini

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

neden berbat edeyim ki? Ama aslında seni burada vurmama gerek yok, Virgil. Seni başka yerde vurabilirim. Çünkü artık kim olduğunu biliyorum. İsmini. Ajansım. Adresini. Ama daha da önemlisi, kim olmak istediğini biliyorum. Hedefini biliyorum. Ve bu sayede arzularını tahmin edebiliyorum. İhtiyaçlarını. Kim olduğunu, kim olmak istediğini, nerede olduğunu bildiğime göre, sence gelecekte bana lazım olan bilgileri ortaya çıkaramaz mıyım? Adresini değiştirebilirsin. Hatta ismini bile değiştirebilirsin. Ama olduğun kişiyi ve olmak istediğin kişiyi değiştiremezsin. Ve asıl alay da burada, değil mi? Sen de Ricky gibi köşeye sıkıştın. Ağabeyin Merlin de bu detayı sabah nahoş bir şekilde öğrendi. Bir zamanlar bu oyunu benimle, atacağım her adımı ve nedenini bilerek oynadınız. Şimdi de ben sizlerle yeni bir oyun oynayacağım."

"Nedir o?"

"Hayatta Nasıl Kalırım adlı bir oyun. İntikamla ilgili bir oyun. Sanırım kuralların bir kısmını biliyorsun zaten."

Virgil'in beti benzi attı. Buzlu su bardağına uzandı, büyük bir yudum aldı ve Ricky'ye baktı.

"O seni bulacak, Ricky," diye fısıldadı Virgil. "O seni bulup öldürecek ve beni koruyacak -çünkü bugüne kadar hep öyle yaptı."

Ricky, günah çıkartma hücresinde sır paylaşan bir papaz gibi öne eğildi. "Her ağabey gibi. Deneyebilir. Ama sen de biliyorsun ki, artık kim olduğuma dair hiçbir bilgisi yok. Üçünüz de Bay Lazarus'u aradınız ve onu, dur tahmin edeyim bir, iki, üç kez mi köşeye sıkıştırmış olduğunuzu zannettiniz? Dün gece, yollarımızın kesişmesini sağlayan yaşlı adamın evinde, beni saniyelerle elinizden kaçırdığınızı mı düşündünüz? Ama bil bakalım. Kanıt! O yok olmak üzere. Her saniye yok olabilir, çünkü bu hayattaki tüm yararlılığını bitirdi. Ama belki de gitmeden önce senin, Merlin ve Bay R. hakkında bilmek istediğim her şeyi öğrenmem için yapacaklarımın ne olduğunu söyler. Bütün bunları bir araya topladığında beni çok tehlikeli bir düşman haline getiriyor bence."

Durdu ve ardından ekledi: "Bugün kimsem kimim. Yarın da kim olursam olurum."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky arkasına yaslandı, söylediği kelimelerin Virgil'in yüzünde oluşturduğu ifadeyi izliyordu. "Bana bir zamanlar ne demiştin, Virgil? Seçtiğin isimle ilgili? Herkesin cehenneme giden yolda bir rehbere ihtiyacı var."

Virgil bir yudum su daha içti ve ardından başını salladı. "Evet, doğru, bunu söylemiştim," diye cevap verdi yumuşakça.

Ricky kötü kötü gülümsedi. "Bence kelimelerini özenle seçmişsin," diye cevap verdi.

Ardından hızla kalktı ve sandalyesini geriye doğru itti.

"Elveda Virgil," dedi Ricky Virgil'a doğru eğilerek. "Sanırım yüzümü bir daha görmek istemezsin, çünkü gördüğün son şey yüzüm olabilir."

Ricky cevap beklemeden hızla restorandan çıktı. Ellerinin veya çenesinin titrediğini görmeye ihtiyacı yoktu, ama bu tepkileri büyük bir olasılıkla verdiğini biliyordu. Korku çok garip bir şey, diye düşündü. İnsan korkusunu farklı yollarla belli eder, ama hiçbiri midenizi ve kalbinizi kesen bıçak ya da hayal gücünüze kattıkları kadar güçlü değildir. Farklı nedenlerden ötürü hayatının büyük bir bölümünü korkarak geçirdiğini düşündü, hiç bitmeyen bir korku ve şüphe silsilesi. Ama artık o korku saçıyordu ve bu duygunun ona haz vermediğinden emin değildi. Ricky öğle vaktinde sokakta gezinen kalabalığın arasına kaynayarak Virgil'dan uzaklaşmaya çabaladı, Virgil'i de tıpkı ağabeyi gibi tam olarak ne tür bir tehlikede olduklarını düşündürerek geride bıraktı. Ricky kalabalığın arasından bir kaykaycı gibi hızla sıyrılıyordu, ama aklı başka bir yerdeydi. Onu bir zamanlar ölüme götüren adamı hayal etmeye çalışıyordu. Bu dünyada kalan son iki kişinin ödünü patlattığını öğrendiğinde psikopatın ne tür bir tepki vereceğini merak ediyordu.

Ricky kaldırımda hızla ilerlerken bir yandan da düşünüyordu: Hızlı hareket etmek isteyecek. Konuyu hemen bir çözüme ulaştırmak isteyecek. Bir zamanlar yapmış olduğu gibi bir plan hazırlamayacak. Buz gibi intikam duygusunun tüm içgüdülerini ve eğitimini alt edecek.

Ama en önemlisi: Şimdi bir hata yapacak.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ricky'ye artık çok uzakta görünen ve yıllar öncesinde, eşi henüz sağlığını kaybetmediği zamanlarda çıktıkları tatillerde Cape sularında büyük balık ve lüfer avlayan yaşlı ve başanlı balıkçı rehberleriyle her yaz bir ya da iki kez sözleşirdi. Ricky balıkçılık konusunda uzman ve açık havada yapılan etkinliklerde başarılı bir insan değildi. Ama sabahın erken saatlerinde, üstü açık küçük bir tekneyle açılmak, gri-siyah okyanusun üzerinde asılı kalan sisi izlemek, gökyüzünden sızan ilk güneş ışıklarının serinliğini hissetmek, kaptanların dar kanallardan ve sığ bölümleri geçerek balık tutulacak alanlara gelmelerini izlemek hoşuna gidiyordu. Kaptanların, dalgalann değişkenliğine ve karanlık suların altında kalmalarına rağmen nerede balık olduğunu bilmelerine hayranlık duyuyordu. Yemleri soğuk havada hazır hale getirmek, akıntılara karşı koymak, aynı zamanda ısıyı ve ışığı hesaba katarak hedefi bulmak psikanalist olan Ricky'yi büyülüyordu ve çok büyük saygı duyuyordu.

Ucuz New York odasında aklını topladığında, kendisinin de aynı sürece başvurduğunu düşündü.

Yem sudaydı. Şimdi kancasını sivrileştirmesi gerekiyordu. Rumplestiltskin'de en fazla bir fırsat yakalayacağını düşünüyordu.

Erkek ve kız kardeşleriyle yüzleştikten sonra kaçabileceğini düşündü, ama bunun faydasız olacağım hemen anladı. Öyle yapsa hayatının geri kalan kısmını her garip ses duyduğunda, karanlıkta bir gölge gördüğünde, karşıdan bir yabancı geldiğinde korkarak geçirmek zorunda kalacaktı. Bu yaşanması imkansız bir hayat olurdu, tanıyamadığı bir hayaletten sürekli olarak kaçması gerekirdi.

Ricky, Rumplestiltskin'i son aşamada mağlup etmesi gerekti-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

ğini çok iyi biliyordu. Sadece bu şekilde umduğu ve yaşanabilir bir hayata tutunabilirdi.

Bunu nasıl başaracağını bildiğini düşünüyordu. İlk hamleleri yapmıştı. Ucuz odasında otururken kardeşlerin arasında geçen konuşmaları kolaylıkla hayal edebiliyordu. Telefonda görüşmezlerdi. Muhtemelen buluşmuşlardı, çünkü iyi olduklarından emin olmak için birbirlerini görmek isteyeceklerdi. Konuşurken sesler yükselecekti. Hatta gözyaşları akabilirdi ve odada kırıcı sözler söylenip hakaretler edilebilirdi. Geçmişlerindeki belli kişileri öldürerek intikam alırken üçü için de her şey yolunda gitmişti. İçlerinden sadece bir tanesi yeniden türemişti ve artık onlar için büyük bir endişe kaynağı oluşturuyordu. Odanın içinde henüz resmedemediği ve onlar için yıllar boyunca fazlasıyla değerli olan kişiye doğru haykırılan "Bu işe bizi sen bulaştırdın!" cümlesini duyar gibiydi.

Ricky suçlamalarda bir panik olacağını düşünüyordu, çünkü üçlüyü bir arada tutan bağlantıların arasına girmişti. İntikam dürtüsü ne kadar ikna edici olsa da, Ricky'ye ve diğerlerine kurulan komplolar ne kadar kurnazca kurulmuş olsalar da, Rumplestiltskin'in gözünden kaçan ve öngöremediği bir nokta vardı: Onunla zorla geçinmek durumunda kalmış olsalar bile, kardeşleri hayata bağlıydılar. Kendilerine göre normallerdi: Sahnelerde ve mahkemelerde sürdürülen, kesin sınırlan olan ve belli kurallarla oynanan iki hayat. Üçünden sadece Rumplestiltskin kendi isteğiyle belirli sınırların dışında yaşamak istiyordu. Diğer ikisi bunu istemiyordu, işte onları tehlikeye sokan da buydu.

Ricky bu farklılığı bulmuştu. Ve bu farklılığın onların en büyük zayıflığı olduğunu biliyordu.

Aralarında sert tartışmalar geçecekti. Oyun acımasızdı, öldürücüydü ama öldürme işini içlerinden sadece biri üstlenmişti. Bir insanın meslek hayatını mahvetmek ve hesaplarını boşaltmak kötüydü. Ama bu işler kan döktürmeyi gerektirmemişti. Kötülükler üçe ayrılmıştı, ama kötülüklerin en büyüğü birinin elinden gelmişti.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

En kötü işler hep Bay R.'ye kalmıştı. Büyürken maruz kaldıkları dayakların ve acımasızlıkların getirdiği yükün altında en çok o ezilmişti, dolayısıyla asıl vahşet ona aitti. Diğerleri ona sadece yardım etmişlerdi ve bu şekilde intikamın tatminini yaşamışlardı. Azmettirici ve tetikçi arasındaki fark, diye düşündü Ricky. Suç ortaklıklarının geri döndüğünü ve onlara zarar vereceğini ancak şimdi anladılar.

Özgür olduklarını düşünüyorlardı. Ama değiller, dedi kendi kendine.

Ricky için için güldü. Avcı olmaya alışkınken birden avlananın kendisi olduğunu fark ettiğinde hissedilen perişanlığa benzeyen başka bir duygu yoktur, diye düşündü Ricky. Kurduğu tuzağın işe yaramasını umuyordu, çünkü bir psikopat tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi üstünlük yakalayabileceği fırsata atlayacaktı. Virgil ve Merlin'e yapılmış olan tehditler onu o yöne itecekti. Bay R.'nin normal olmasını sağlayan, onu psikopat dünyasının derinliklerinde insanlığa bağlayan son iki bağlantı kardeşleriyle olan ilişkisiydi. Onlarla olan ilişkisini korumak için her şeyi yapardı. Gerçekten de çok basit, diye ısrar etti Ricky. Avcının avlandığını düşünmesini sağla, ama gerçekte onu bir tuzağa düşüreceksin.

Sevgi tarafından belirlenen bir tuzağa düşürmek, diye düşündü Ricky alay ederek.

Ricky üzerine karalamalar yapabileceği bir kağıt buldu ve kafiyeli bir şeyler yazmak için uğraştı. Sonunda istediği gibi olduğunda *Village Voice* gazetesinin ilan bölümünü aradı. Daha öncekilerdeki gibi görevliye bağlanınca biraz sohbet etti. Ama bu defa önemli bilgilere ulaşabilmek için görevliye sorularını özenle seçip sordu:

"Şehir dışında olursam aradığımda cevaplara yine de ulaşabilir miyim?"

"Elbette," dedi görevli. "Erişim kodunu çevirin yeter. İstediğiniz her yerden arayabilirsiniz."

"Harika," diye cevap verdi Ricky. "Bu hafta sonu Cape'te halletmem gereken bazı işlerim var, bu nedenle birkaç günlüğüne oraya gideceğim ve cevaplara yine de ulaşmak istiyorum."

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Herhangi bir sorun olmaz," dedi görevli.

"Umarım hava iyi olur. Hava durumunda yağmurlu olacağı söyleniyordu. Siz hiç Cape Cod'a gittiniz mi?"

"Provincetown'a gitmiştim," dedi görevli. "Temmuzun dördünden sonraki hafta sonu oralar pek çılgın oluyor."

"Sahi mi?" dedi Ricky. "Benim yazlığım Wellfleet'te. Ya da en azından oradaydı. Satmak zorunda kaldım. Yandığı için sattım. Kalan işlerimi halledip tekrar şehre ve eziyete döneceğim."

"Sizi çok iyi anlıyorum. Keşke benim de Cape'te bir yazlığım olsaydı."

"Cape özel bir yer," dedi Ricky dikkatlice, her kelimenin üzerinde duruyordu. "Sadece yazları veya bahar aylarında gidip kısa süreliğine kalıyorsunuz, ama her mevsim kendi tarzıyla içinizde yer ediyor. Oralar eviniz oluveriyor. Aslında evden de fazlası. Başlangıçları ve bitişleri simgeleyen bir yer. Öldüğümde beni oraya gömmelerini istiyorum."

"Ben sadece hayalini kurabiliyorum," dedi görevli gıptayla.

"Belki bir gün olur," diye ekledi Ricky. İlanlarda yayımlayacağı yazıyı okumak için boğazını temizledi. Sade bir başlık seçmişti: BAY R. ARANIYOR.

"Bay Right mi demek istediniz?" diye sordu görevli.

"Hayır," dedi Ricky. Bay R. yeterli." Ardından son şiiri olmasını umduğu mısraları söyledi:

Ricky burada. Ricky orada.
Ricky her yerde olabilir.
Ricky gezinmeyi sever,
Belki Ricky eve gider.
Belki Ricky gizleniyor,
Ama Ricky bulunamıyor.
Eski yerde, yeni yerde,
Ricky senden her zaman kurtulacak.
Bay R. yeri göğü arayabilir,
Ama yine de Ricky 'nin ne zaman döneceğini bilemez.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bir düşman olarak, bir dost olarak değil,
Her zaman kötüyü ve ölümü beraberinde taşıyarak,
Birisinin son nefesini çalmak için hazır olacak.

"Ağır," dedi görevli dedi kısa bir ıslık çalarak. "Bunun bir oyun olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Evet," diye cevapladı Ricky. "Ama pek fazla insanın oynamak istemeyeceği türden bir oyun."

İlan cuma günü yayınlanacaktı, bu da Ricky'ye biraz zaman tanıyordu. Ne olacağını biliyordu: Gazete, bayilere bir akşam öncesinden ulaşacaktı ve üç kardeş de ilanı o zaman okuyacaklardı.

Ama bu defa gazeteyle cevap vermeyeceklerdi. Ricky, Merlin'in sert ve katı avukat ses tonunu takınarak tehditler saçacağını düşünüyordu. Gazeteyi arayıp ilan bölümünün sorumlusuyla görüşüp ilanı alan kişiye ulaşana kadar o bölümü didik didik edecekti. İlanı alan görevliye, ilanı veren adamla ilgili sorular soracaktı. Görevli anında Cape'le ilgili yaptıkları konuşmayı hatırlayacaktı. Belki genç adam Ricky'nin Cape'te gömülmek istediğini söylediğini bile hatırlayacaktı, aslında küçük bir arzusu olarak belirttiği şey Merlin'i tetikleyecekti.

Öğrendiği bilgileri hemen ağabeyine iletecekti. Emin olmak için mütevazı bir yanıltmaydı. Üç kardeş bir kez daha tartışacaklardı. İki küçük kardeş korkmuş olmalıydılar, muhtemelen intihar eden annelerinin onları çocukken terk ettiğindekinden daha çok korkmuşlardı. Bay R.'ye avlanırken katılmak isteyeceklerini ve Bay R.'nin onları bir kez daha korumak için uğraşmasından ötürü kendilerini suçlu ve tehlikede hissettiklerini söyleyeceklerdi. Bunlar gerçek duyguları ve düşünceleri olmayacaktı. Büyük ağabeyleri söylediklerini umursamayacak ve cinayeti tek başına işlemek isteyecekti.

Ricky, Bay R.'nin yoluna yalnız devam edeceğini düşünüyordu.

Yapması için yönlendirilmiş olduğu şeyi bir başına tamamlamak isteyecekti. Başka bir ölüme daha koşacaktı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ucuz odasını kontrol etti ve varlığına işaret eden tüm kanıtları yok etti. $ehirden ayrılmadan önce de diğer görevlerini tamamladı. Ardından New York şubelerindeki hesaplarını kapattı, Karayipler'deki bir bankanın şehirdeki ofisine gitti. Orada Richard Lively adına basit bir hesap açtı. Kalan az miktardaki parasını, diğer hesaba aktarma işlemlerini tamamladıktan sonra başka bir New York'luyken önünden birçok kez geçmiş olduğu Madison Caddesi'ndeki Credit Suisse ofisine girdi.

Alt kademedeki bir banka memuru Richard Lively'ye bir hesap açmak için fazlasıyla istekliydi. Aslında bu da sıradan bir para hesabıydı, ama ilginç bir özelliği vardı.

Bu banka her yılın belirli bir gününde hesapta birikmiş olan paranın yüzde doksanını Karayipler'deki hesaba elektronik olarak aktaracaktı. Kalan miktardan ise ücretlerini keseceklerdi. Bu para aktarımının gerçekleşeceği günü rastgele bir özenle seçti: İlk önce kendi doğum tarihini düşündü, ardından eşinin doğum tarihini düşündü. Sonra intiharını düzenlediği tarihi düşündü. Aynı zamanda Richard Lively'nin doğum gününü de düşündü. Banka hesabını açan ve İsviçre bankalarının güvenliğinden bahseden genç memur kadına doğum tarihini sordu. Genç kadının doğum tarihi, umduğu gibi daha önce düşünmüş olduğu tarihlerden alakasızdı. Martın sonunda doğmuştu. Bu tarih hoşuna gitmişti. Mart ayı, kış mevsiminin bitişini ve baharın başlangıcını belirten, ama aldatıcı rüzgarlarla kandıran bir aydı. Rahatsız edici bir aydı. Genç kadına teşekkür edip para transferi için o günü seçtiğini söyledi.

Ricky işlerini hallettikten sonra kiralık arabasına döndü. Şehrin sokaklarında Henry Hudson Parkı'na ilerlerken bir kez bile arkasına dönüp bakmadı. Yapacak çok şeyinin ve az zamanının kaldığını düşünüyordu.

Günün geri kalan kısmını Frederick Lazarus'u öldürmekle geçirdi. Frederick Lazarus'la alakalı olan banka hesabı, telefon hattı gibi her şey iptal edilip kapatıldı. Hatta silahını satın aldığı mağa-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

zaya gidip mermiler satın alıp poligonda saatlerce hayalinde olan ve hızla yaklaştığını bildiği karanlık adamı vurdu.

Ardından dükkan sahibiyle biraz sohbet etti ve bu bölgeden birkaç aylığına taşınmayı düşündüğünü söyledi. Tezgahın arkasındaki adam omuz silkti, ama Ricky yine de gideceğini belirtti.

Böylece Frederick Lazarus buharlaşmıştı. En azından evraklarda artık yoktu. Ricky de Frederick Lazarus karakteriyle olan ilişkisinden koptu. Frederick Lazarus karakterini yok ettikten sonra, onunlayken edindiği katil ruhunun kendisinde kalmış olduğunu düşünüyordu. Ya da en azından içinde kalan yegane şeyin bunun olmasını umuyordu.

Richard Lively biraz daha zordu, çünkü Richard Lively biraz daha insancıldı. Ve yaşaması gereken kişi de Richard Lively'ydi. Ama aynı zamanda Durham, New Hampshire'dan da sessizce ve dikkat çekmeden yok olması gerekiyordu. Birisi gelip onu sorduğunda, o hafta sonunda ortadan kayboluşuyla bir bağlantı kurmaması için belli etmeden her şeyi arkasında bırakması gerekiyordu.

Ricky bu çıkmazın üzerinde durdu ve ortadan kaybolmanın en iyi yolunun aksini söylemek olduğunu düşündü. İnsanların senin geçici bir süreliğine gittiğini düşünmelerini sağla. Richard Lively'nin hesabı az parayla muhafaza edilmişti. Hiçbir kredi kartını veya kütüphane üyeliğini iptal etmemişti.

Üniversitedeki temizlik departmanı sorumlusuna, Batı yakasındaki ailevi sorunlarının onun birkaç haftalığına oraya gitmesini gerektirdiğini söyledi. Patronu bunu anlayışla karşıladı, Ricky'ye geri dönene kadar işini garantileyemeyeceğini ama açık kapı bırakmak için elinden geleni yapacağını zorlanarak söyledi. Aynı konuşmayı ev sahibesiyle de yaptı ve ne kadar süre yok olacağını bilemediğini söyledi. Bir aylık kirasını peşin verdi. Ricky'nin gelip gitmelerine alışkın oldukları için pek fazla yorum yapmadılar, ama Ricky yaşlı kadının ona bakışından onun temelli gideceğini anladığından şüphelenmişti. Ricky, yaşlı kadının bu özelliğini takdir ediyordu. Bir insanın yüzüne bakıp, söy-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

lediklerini kabul ederek içindeki asıl gerçekleri anlamanın New Hampshire'a has bir davranış olduğunu düşünüyordu. Tam anlamıyla inandırıcı olmasa da, geri döneceği yalanının altını çizmek için bırakabildiği kadar çok eşyasını orada bıraktı. Saatini, kitaplarını, küçük radyosunu, bazı kıyafetlerini ve hayatını yeniden oluştururken edindiği bir sürü eşyasını bıraktı. Yanında sadece birkaç parça kıyafet ve silahını aldı. Ardında bırakması gereken şeyler onun orada bulunmuş olduğunu ve geri dönebileceğini göstermeliydi - ama kim olduğunu ve ne yaşadığını kesinlikle göstermeyeceklerdi.

Sokaktan aşağı doğru yürürken anlık bir pişmanlık hissetti. Eğer hafta sonunda hayatını kaybetmezse, ki bunun yüzde elli olasılığı vardı, bir daha asla geri dönmeyeceğini biliyordu. Yarattığı küçük dünyasında huzur bulmuş ve yeni alışkanlıklar edinmişti; bu dünyadan uzaklaşmak onu üzüyordu.

Ama bu duyguyu içinde tekrar yapılandırdı ve yapacağı şey için ona güç katmasını sağladı.

Öğlen Boston'a giden otobüse yetişti, tanıdığı yollarda iz sürüyordu. Boston terminalinde pek fazla kalmadı, ama gerçek Richard Lively'nin hayatta olup olmadığını merak edecek ve Charlestown'a gidip onu takip etmiş olduğu yerlere gidip onu görüp göremeyeceğini düşünecek kadar zaman geçirdi.

Ricky, adama belirsiz geleceği için bir imkan sağladığından teşekkür etmek dışında bir şey söyleyemeyeceğini elbette biliyordu. Ama buna zamanı yoktu. Cuma akşamları Cape'e giden Bonanza otobüsü kalkıyordu ve Ricky içinde artan heyecanıyla arka koltuklardan birine oturdu. Şiirimi okumuş olmalılar, diye düşündü. Merlin de ilanı alan görevliyi sorguya çekmiş olmalıydı.

Tam şu anda konuşuyor olmalıydılar. Ricky konuşulanları tahmin edebiliyordu. Ama konuştuklarını duymasının gerekmediğini, çünkü ne yapacaklarını bildiğini düşünüyordu. Kol saatine baktı.

Kısa süre sonra yola çıkması gerekiyor, diye düşündü Ricky.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Umduğundan daha farklı yazılmış olan hikayeye bir bitiş bulmak için arabasını süratle kullanacaktı.

Ricky gülümsedi. Sahip olduğu büyük avantajı fark etti. Rumplestiltskin'in dünyası hazır bitişlere alışkındı. Ricky'nin hayatı ise tam tersiydi. Günlük terapiler ve seanslar bitse de, bunların asla sonu olmazdı. Terapiler neticede insanlara kim olduklarına başka bir bakış açısıyla yaklaşmalarını öğretirdi ve hayatlarındaki yeni tanımın, gelecekti kararlar ve tercihlerde etkili olmasına izin verirdi.

Bu anlar geçmişteki yaşanmışlıklar tarafından baltalanmıyordu ve bu sayede yetiştirilirken oluşan boşluklardan sıyrılmak mümkün oluyordu.

Burada da bir tür sonsuzluğa ulaştığını hissediyordu.

Ya ölme zamanıydı, ya da devam etme zamanı. Hangisi olacağı ileriki saatlerde belli olacaktı.

Ricky içinde bulunduğu durumun soğukluğunu kabul etmişti ve pencereden manzaraya bakmaya başladı. Otobüs Cape'e yaklaşırken ağaçların gittikçe küçüldüğünü fark etti. Okyanusa yakın topraklarda hayat daha zordu, kışın ortaya çıkan rüzgarlardan ötürü büyümek zordu.

Ricky, Provincetown'un dışında yol üzerinde bir motel gördü, henüz dolu olduğunu belirten ışıklar yanmamıştı. Bunun sebebi muhtemelen kötü hava raporlarıydı. Ricky hafta sonu için nakit ödedi, parayı alan resepsiyonist ilgisiz ve sıkılmış davranıyordu ve muhtemelen Ricky'nin Boston'dan biraz seks ve parti için gelen orta sınıf bir iş adamı olduğunu düşünüyordu. Resepsiyon görevlisinin bu düşüncesini hiç bozmadı ve en iyi gece kulüplerinin nerede olduğunu sordu. Bekar insanların birilerini bulmak için gittikleri tarzdaki kulüpleri sordu. Adam ona birkaç isim verdi.

Ricky kamp malzemeleri satan bir dükkan buldu ve böcek ilacı, güçlü bir el feneri ve haki renginde bol bir panço satın aldı.

Ayrıca taktığında gülünç göründüğünü bildiği ama önemli bir özelliği olan geniş kenarlı bir kamuflaj şapkası aldı: Şapkanın kenarlarına tutturulmuş olan tül açılıp omuzlara kadar uzuyor-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

du ve sineklerden koruyordu. Hafta sonu için yapılan yağmurlu, şimşekli, kapalı ve sıcak hava tahminleri bir kez daha işine yaramıştı. Kötü bir hafta sonuydu. Ricky, tezgahın arkasındaki adama hafta sonu bahçesiyle uğraşacağını ve satın aldıklarının bunda faydalı olacağını söyledi.

Ricky dükkandan dışarı çıktı ve batıya doğru ilerleyen fırtına bulutlarını gördü. Şimşeklerin uzaktan gelen seslerini dinledi ve akşamın geldiğini haber verirmiş gibi görünen karanlık gökyüzüne baktı. Yaklaşan yağmurun tadını dilinde alabiliyordu ve hazırlıklarını tamamlamak için acele etti.

Gün son ışıklarıyla uzamıştı, sanki yaklaşan havayla savaşıyordu. Eski evine giden yola ulaştığında gökyüzü kahverengi bir renk almıştı. Otobüs onu birkaç kilometre geride indirmişti ve Ricky satın aldıklarını tıktığı sırt çantasıyla ve silahıyla kalan mesafeyi koşarak kolayca kapamaya başladı. Ricky aynı yolu bir yıl öncesinde panik ve şokla, neredeyse nefessiz kalarak koştuğunu hatırladı. Ama bu defa farklıydı.

Bu defa güçlü hissediyordu, yalnızlığı ona huzur veriyordu, sanki anılarını sakladığı bir yere değil de, değişikliği ifade eden bir yere koşuyordu. Yolda attığı her adım tanıdıktı ama aynı zamanda da gerçek dışıydı, sanki başka bir varlıktaydı. Hızlandı, geçen yıldan daha güçlü olmasından dolayı memnundu, yoldan eski bir komşunun çıkıp yanmış evine koşan ölü adamı görmeyecek olmasından dolayı daha da istekliydi.

Ricky akşam yemeği vaktine denk geldiğinden yol bomboş olduğu için şanslıydı. Evin girişine geldiğinde yürüyüş temposuna geçti, sıcak Cape aylarında çiçek açan ağaçlar ve fundalar Ricky'yi gizliyordu. Tam olarak ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Ricky'nin mülküne el koyan bir akrabasının araziyi temizlemiş olduğunu ve hatta yeni bir ev inşaatına başlamış olabileceğini düşünüyordu. İntihar mektubunda evinin bağışlanmasını istediğini belirtmişti, ama bunu duyan akrabalarının Cape'te artmış olan emlak fiyatlarını haber alıp dava açmış olabilecekle-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

rini düşündü. Bu düşünce onu güldürdü, Ricky'nin tanımadığı akrabalarını korumak için intihar etmiş olması ve akrabalarının Ricky'nin ölümünün ardından ilk iş olarak malına üşüşmelerinde bir ironi olduğunu düşünüyordu.

Ağaçların arasından öne çıktığında umduğu şeyi gördü: Evinin kömürleşmiş kalıntılarını gördü. Her yer çiçek açmış olsa da evin iskeletinin etrafına kadar her yer simsiyahtı.

Ricky, bir zamanlar bahçesinin olduğu yabani otların arasından geçip kapının olduğu yere doğru gitti. İçeri doğru devam etti ve evinden arta kalan kömürlerin arasında gezindi. Bir yıl geçmiş olmasına rağmen benzin ve yanık ahşap kokusunu hâlâ alabiliyordu, ama ardından aklının ona oyun oynadığını fark etti. Fırtına yaklaşıyordu, ama Ricky gelecek fırtınaya aldırmadan odalarda gezinerek hayalinde duvarları, mobilyalan, tabloları, halıları canlandırmasına izin veriyordu. Hayalinde evi tekrar oluşturduktan sonra eşi hastalanmadan, gücü alınmadan ve hastalık tarafından yaşam enerjisi emilmeden önce onunla geçirdiği anları hatırladı. Enkazın içinden yürürken bulan hayal etmek Ricky için hem zevkliydi hem de korkutucuydu. Garip bir şekilde hem vanştı hem de gidişti, sanki onu başka bir yere götürecek olan o geceye başlıyordu ve sonunda Frederick Starks'a ait olan her şeyle vedalaşıyor ve o geceden sonra ortaya çıkacak olan insan için hazırlanıyor gibiydi.

Bulmayı istediği oda onu bekliyordu, salondaki şöminenin hemen yanındaydı. Tavan ve kalın ahşap kirişler yerlere saçılmış ve mağara şeklini almışlardı. Ricky pançosunu giydi, şapkasını taktı ve sırt çantasından el feneriyle silahını çıkarttı.

Ardından harabenin karanlığına girip gizlendi, yaklaşan fırtına ve geceyle beraber katilin gelmesini beklemeye başladı.

Bunda bir mizah görüyordu: Ne yapmıştı? Bir psikanalist gibi davranmıştı. Görmek istediği insanda enerji ve kaçma duygusu uyandırmıştı. O psikopatın bile kendi ihtiraslarının yanında hassas noktalan vardı. Ve şimdi, tıpkı yıllar boyunca psikanalist olarak yaptığı gibi, son hastasının psikanalist Ricky'ye duyduğu tüm

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nefret, öfke ve kızgınlıkla kapıdan içeri girmesini bekliyordu.

Silahın emniyetini açtı. Bu seans pek o kadar sevecen başlamayacaktı.

Arkasına yaslandı ve etrafındaki seslere ve uzayan gölgelere odaklandı. Görüş o gece bir problem yaratacaktı. Ay kara bulutlar tarafından örtülecekti. Uzaktaki Provincetown'daki evlerden gelen ışıklar yağmur tarafından bastırılacaklardı. Ricky hem belirliliğe hem de belirsizliğe güveniyordu: Beklemeyi seçtiği yer hayatında en iyi tanıdığı yerdi. Bu onun için bir avantaj sağlayacaktı. Ve daha da önemlisi, Rumplestiltskin'in kararsızlığına güveniyordu. Ricky'nin tam olarak nerede olduğunu bilmeyecekti. İçinde bulunduğu çevreyi kontrol etmeyi seven bir insandı, ama burası sonuç olarak bilmediği, tanımadığı bir yer olacaktı. Katilin tanımadığı bir dünya. O gece onu beklemek için iyi bir yerdi.

Ricky, katilin yakında onu aramak için geleceğinden emindi.

Adam New York'tan doğuya doğru giderken Ricky'yi bulabileceği iki yer olduğunu anlayacaktı. Boğulduğunu iddia ettiği plaj ve yakmış olduğu ev. Bu iki yere gelecekti, çünkü *Village Voice* gazetesindeki görevlinin söylediklerini duymuş olsa da Cape'te planlanan ölüm dışında başka bir işinin olacağına inanmayacaktı. Diğer her şeyin bir yalan olduğunu ve gerçek oyunun karşı karşıya gelmekten ibaret olduğunu anlayacaktı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yağmur rahatsız edici bir çiselemeye dönüşmeden önce, beklediği ilk saatlerde aniden boşalarak ve okyanusun üzerinde şimşek çakmalarıyla beraber başladı. Fırtına üzerinden geçerken ısı birkaç derece düşerek havaya bir serinlik kattı. Fırtınayla beraber artan rüzgar pançosunun kenarlarını kuvvetlice uçuruyordu ve arasında bulunduğu molozlar ve yıkıntılar sanki o gece ken-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

dilerine ait bir huzursuzluk hissediyorlarmış gibi gacırdıyorlardı. Ricky, avının ortaya çıkmasını bekleyen bir avcı gibi gizlenmeye devam etti. Koltukta yatan hastalarının arkasında, saatlerce tepki vermeden ve sabırla bekleyerek geçirdiği zamanların onu bu geceye hazırladığını düşündü.

Sadece arada sırada kaslarını esnetmek için hareket ediyordu, lazım olduklarında uyuşup işe yaramaz hale gelmelerini istemiyordu. Sinek tülü olan şapkası ve pançosuyla genelde arkasına yaslanan bir insan parçası gibiydi. Gizlendiği yerden açık araziyi ve özellikle de şimşekler çaktığında gelecek olan ziyaretçiyi görebilecekti.

Bulunduğu yerden, ana yoldan geçen arabalara ait olan ve ağaçlar tarafından ara ara kesilen farları görebiliyordu ve karanlığın ardında araba motorlarını duyabiliyordu.

Sadece tek bir korkusu vardı: Rumplestiltskin'in daha sabırlı olmasından korkuyordu.

Ricky bundan şüpheliydi, ama emin de değildi. Ne de olsa bu çocuk yıllar boyunca içindeki nefreti büyütmüştü ve tuzaklarını kurmadan önce çok uzun bir süre beklemişti, son perdede Ricky'nin de yapmakta olduğu gibi sabırla ağaçların arasında gizleniyor ve şüpheli bir hareketin olmasını bekliyor olabilirdi.

Ricky'nin o gece oynadığı kumar buydu. Ama iddiasında tedbirli davranmış olduğunu düşünüyordu. Yaptığı her şey Bay R'yi kışkırtmak içindi. Sinir, öfke ve tehditler karşılık vermeyi gerektirirdi. Profesyonel bir katil eylemlerin adamı olmalıydı. Ricky, kendi güçlerinin düşmanınkilerle eşitlendiği bir durum yaratmış olduğuna inanıyordu. Kendi eğitimi katilin eğitimine karşıydı. O ilk önce hamlede bulunacak diye ısrar ediyordu Ricky. Davranış hakkında bildiğin her şey sana bunun doğru olduğunu söylüyor. Akıl oyununda Ricky'de düşmanı görebilme üstünlüğü vardı. Bildiği bir arazide savaşıyordu.

Bunun yapabileceği en iyi şey olduğunu düşünüyordu.

Saat onda, etrafındaki dünya basık ve ıslak bir karanlığa gömülmüştü. Duyuları sivrilmişti ve aklı uyarılmış bir halde geceyi takip ediyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Bir saattir ne bir araba sesi duymuştu ne de uzaktan gelecek far ışıkları görmüştü, hatta yağmur yem arayan tüm hayvanları kaçırmış olmalıydı çünkü onlardan da hiçbir ses gelmiyordu.

Hayal gücü, içinde onun gelmeyecek birini boşu boşuna beklediği hissini oluşturacağı, şüpheyle dolduracağı ve onu buna ikna etmeye başlayacağı bir andı. O duyguyu hemen bastırdı ve kendisine Rumplestiltskin'in yaklaştığını ve beklediği sürece daha da yaklaşacağını söyledi. Bir termos kahve veya su getirmeyi akıl etmiş olmasını diledi, ama akıl edememişti. Bir cinayeti planlarken sıradan ihtiyaçları hatırlamanın zor olduğunu düşündü.

Arada sırada parmaklarını hareket ettiriyordu ve işaret parmağını hafifçe silahın yanına vuruyordu. Bir ara kafasının üzerinden uçan yarasa onu ürkütmüştü; ardından ormandan bir iki saniyeliğine çıkan iki geyik olmuştu. Geyikleri uzaktan net olarak algılayamadığı şekiller olarak görmüştü, ancak beyaz kuyruklarını sallayıp hoplayarak uzaklaşınca ne olduklarını tam olarak anlayabilmişti.

Ricky beklemeye devam etti. Katil muhtemelen geceye alışkın ve rahattı. Gün ışığı bir katil için fazla riskliydi. îyi bir görüş sağlasa da yüzü tanınabilirdi. Ricky düşünmeye devam etti: Seni tanıyorum Bay R. Bütün bunları karanlıkta bitirmek istiyorsun. Yakında burada olacaksın.

Geçen son arabadan yarım saat sonra Ricky yolda başka bir arabanın farlarını gördü. Bu araba biraz daha yavaş ilerliyordu, neredeyse duracak gibiydi. Gidiş hızında biraz kararsızlık vardı.

Arazisine giden kirli yol girişinde ışıklar söndü ve araba hızlanıp biraz ilerideki köşelerin arkasında kayboldu.

Ricky geriye doğru sindi ve saklandığı deliğe iyice girdi.

Birileri aradığını buldu, ama bulduğunu belli etmek istemedi, diye düşündü Ricky.

Beklemeye devam etti. Karanlıkta yirmi dakika daha geçti, ama Ricky bir yılan gibi kıvranmış bekliyordu. Kol saatinin ışığı dar görüş açısının ardında ne olup bittiğini görmesini sağlıyordu. Beş dakika onun arabasını gizleyeceği bir yer bulması için

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yeterliydi. On dakika da Ricky'nin arazisine geri yürümek için yeterliydi. Ağaçların dallan arasından sessizce geçmek için beş dakika daha geçerdi. Şimdi son ağaçlann önünde bir yerde olmalı, diye düşündü Ricky. Uzakta evden arta kalan harabeleri inceliyor olmalı. Bannağında iyice geriye doğru kaydı ve ayaklannı pançosunun altına soktu.

Ricky kalbinde filizlenen sabn içine çekiyordu. Adrenalinin tüm vücudunda pompalandığını ve nabzının bir sporcununki kadar hızlı attığını duyabiliyordu ama kendisini içinden edebi alıntılar okuyarak sakinleştirmeye çalışıyordu. Dickens: "En iyi zamanlardı, en kötü zamanlardı." Camus'nün cümlesi: "Anne bugün öldü, belki dün öldü." Bunları hatırlamak içindeki dehşetten gülümseyerek sıyrılmasını sağladı. Uygun bir parça, diye düşündü. Gözleri karanlıkta etrafı kolaçan ediyordu. Bu duygu suyun altında gözlerini açmaya benziyordu. Gölgeler hareket ediyordu ama hâlâ belirsizlerdi. Beklemeye devam etti, çünkü tek şansının o görmeden önce Ricky'nin onu görmesi olduğunu biliyordu.

Yağmur sonunda durmuş, her yeri kaygan ve parlak yapmıştı. Fırtınayla beraber gelen serinliğin gittiğini ve yavaş yavaş ortaya çıkan sıcak havayı hissedebiliyordu. Yavaş yavaş nefes alıyordu, çünkü nefesindeki astımlı sesin uzaktan duyulabileceğinden korkuyordu. Gökyüzüne baktı ve bir kürekçi tarafından uzaklaştınlıyormuş gibi hızla sürüklenen bir kara bulut gördü. Bulut geçtikten sonra gökyüzünde karanlığa doğru giden boşluğa benzeyen bir delik açıldı. Ricky gözlerini sağdan sola çevirdi ve ağaçların arasında yürüyen bir gölge gördü.

Ricky, gözlerini uzaktan gelen soluk ışığın altında duran gölgeye sabitledi, gölge geceden daha karanlıktı. Adamın cebinden bir şey çıkanp gözlerine dayadığını ve bir gemiden önündeki sularda buz dağı arar gibi etrafı izlediğini gördü.

Ricky iyice geriye yaslandı. Dudaklannı ısırdı çünkü neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu: Gece görüşüne sahip dürbünleri olan bir adamdı bu.

Olduğu yerde hareketsizce kaldı, garip pançosuyla şapkası-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

nın onun en büyük koruyucuları olduğunu düşündü. Molozların, yıkıntıların ve yanıp kömürleşmiş ahşapların arasında enkaza ait başka bir parça gibi görünecekti. Üzerinde bulunduğu yaprağa göre renk değiştiren bir bukalemun gibiydi, Ricky pozisyonunu hiç bozmadı ve dışarıya karşı hiçbir insancıl tepki ve hareket sergilemediğini düşünmeye çalıştı.

Gölge yavaşça hareket ediyordu.

Ricky nefesini tuttu. Adamın onu görüp görmediğini bilmiyordu.

Olduğu gibi kalması için çok fazla eneıji harcıyordu. Hayal gücünün kenarlarını saran panik duygusu, çığlık atıp şansı henüz varken koşup kaçmasını söylüyordu. Ama içinden kendini tek şansının yaptığı şeyde olduğuna ikna ediyordu. Başına gelen bunca şeyden sonra, karanlıkta hareket eden adamı ona kol mesafesine kadar yaklaşmasını sağlamalıydı. Karanlık gölge yandan Ricky'nin görüş açısına giriyordu. Dikkatlice ve yavaşça hareket ediyordu, ama korku dolu hareket etmiyordu. Hedef oluşturmamak için hafifçe eğilmişti, tecrübeli bir avcıydı.

Ricky nefesini verdi. Beni görmedi.

Gölge, bir zamanlar bahçenin olduğu yere geldi ve Ricky adamın tereddüt ettiğini gördü. Adam koyu kıyafetlerine uyan bir maske takmıştı. Gölge bir insandan çok, karanlığın bir parçası gibi duruyordu. Adam yine gece dürbünlerini gözüne doğru kaldırdı, adam onun bir zamanlar mutlu olduğu harabeyi gözleriyle tararken Ricky fazlasıyla gerilmişti. Ama pançosu onu bir kez daha yıkıntıların bir parçası gibi gösterip sakladı, adam öfkelenmiş gibiydi. Adamın dürbünleri etrafı incelemekten vazgeçmiş gibi gözünden indirdiğini gördü.

Gölge daha da saldırgan biçimde bir zamanlar giriş olan yere doğru yürüdü, harabeye bakıyordu.

Hafif tökezleyerek öne doğru bir adım attı ve Ricky adamın sessizce küfrettiğini duydu.

Burada olduğumu bilmesi gerekiyor, diye düşündü Ricky. Ama artık bundan şüphe duyuyor.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky dişlerini sıktı. İçinde soğukkanlı bir katilin oluşmaya başladığını hissedebiliyordu. Düşünmeye başladı: Artık emin değilsin. Beklediğin gibi değil. Ve şimdi kendinden şüphe ediyorsun. Senin için çok kolay bir hedefken bile beni öldürememiş olmanın verdiği öfke ve hırs içinde birikiyor. Bu tehlikeli bir karışım, çünkü seni normalde yapmayacağın şeyleri yapmaya zorluyor. Her attığın adımla kararsızlığın artıyor ve artık oyunu benim alanımda oynuyoruz. Çünkü Doktor Starks seni artık tanıyor, aklından geçen her şeyi biliyor, bütün o kararsızlıklarını ve kafa karışıklıklarını. Bütün bunlar onun hayatının parçasıydı, senin hayatının değil. Sen hedefi belli olmayan bir katilsin ve bütün bunları ben sahneye koydum.

Ricky gölgeyi inceliyordu. Hadi yakınlaş, dedi içinden.

Adam öne doğru adım atarken eskiden çatıya ait olan bir parçaya takılarak tökezledi, bilmediği bir odada yürümeye çalışıyordu.

Adam durdu ve molozları tekmeledi.

"Doktor Starks," diye fısıldadı adam, sahnede gizli sözler fısıldayan bir oyuncu gibiydi. "Burada olduğunu biliyorum."

Ses, geceyi kesen kör bir bıçak gibiydi.

"Ortaya çık, doktor. Bitirme zamanı."

Ricky kıpırdamadı. Cevap vermedi. Her kasının kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Ama Ricky, adamın davetine karşılık vermek için yıllar boyunca koltuğun arkasında oturup her kışkırtıcı soruyu sessizlikle cevap vererek geçirmemişti.

"Neredesin doktor?" diye devam etti adam, olduğu yerde dönüp duruyordu. "Sahilde değildin. O yüzden burada olmalısın, çünkü sen sözünü tutan bir adamsın. Ve sen burada olacağını söylemiştin."

Adam gölgeden gölgeye geçerek öne doğru geldi. Tekrar tökezledi ve dizini bir zamanlar merdiven bölümünün bir parçasına çarptı. Adam küfredip doğruldu.

Ricky, adamın omuz silkmesinden öfkesiyle karışan karışıklığını ve huzursuzluğunu görebiliyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Adam bir kez daha sağa sola döndü ve iç çekti.

Adam konuştuğunda, yüksek sesle ve boyun eğer bir tonda konuşuyordu. "Eğer burada değilsen, neredesin doktor?"

Adam son kez omuz silkerek Ricky'ye sırtını döndü. Adam arkasını döner dönmez, Ricky pançosunun altından yan otomatik silahını, poligonda öğrendiği gibi yukarı doğru kaldırdı ve Rumplestiltskin'in sırtına doğrultarak hedef aldı.

"Arkandayım," dedi Ricky sessizce.

Artık zaman algısı gitmiş gibiydi. Dakikalara uzayan saniyeler bir anda rüzgarda uçuşan yapraklar gibi uçuşmaya başlamışlardı. Silahını katilin sırtına doğrultmuş bir şekilde öylece kaldı, kendi yorgun nefesini duyabiliyordu.

Damarlannda hızla gezinen enerjiyi hissedebiliyordu ve kendisini sakinleştirmek için çok fazla güç harcıyordu.

Önündeki adam hareketsiz bir şekilde duruyordu.

"Silahım var," dedi Ricky gerginlikten çatallaşmış bir ses tonuyla. "Silahımı sırtına doğrulttum. 380 kalibrelik yarı otomatik bir silah ve içi dolu, eğer en ufak bir harekette bulunursan ateş edeceğim. Dönüp kendi silahınla ateş edemeden önce iki üç kez ateş etmiş olurum. Bu kurşunlardan en az biri hedefine ulaşıp seni öldürür. Ama bunlan sen biliyorsundur, ne de olsa silahlar konusunda bilgilisin, kafanda gereken hesaplan zaten yapmışsındır, yanlış mıyım?"

"Sesini duyar duymaz hem de," diye cevap verdi Rumplestiltskin. Ses tonu sakindi. Şaşırmış olsa da bunu belli etmezdi ve belli etmiyordu. Ardından yüksek sesle güldü ve ekledi, "Direk kollarına koşmuş olduğumu düşünmek. Ah sanırım bu kaçınılmazdı. Umduğumdan daha iyi oynadın, çok daha iyi oynadın, ama var olduğunu bile bilmediğim taraflarını gösterdin. Ama oyunumuzun son bölümüne geldik öyle değil mi?" Biraz durdu ve ardından devam etti, "Doktor Starks, sanırım beni şu anda vurursan akıllıca davranmış olursun. Tam sırtımdan. Şu anda avantajlısın. Ama her geçen saniye güç kaybediyorsun. Bu durumlarla

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

önceden başa çıkmış olan bir profesyonel olarak fırsatını elinden kaçırmamanı tavsiye ederim. Beni hemen şimdi vur, doktor. Hâlâ şansın varkenbeni vur."

Ricky cevap vermedi.

Adam güldü. "Hadi doktor. Öfkene odaklan. İntikamına odaklan. Bunları kafanda bir araya getirmelisin, onlara yoğunlaş ve suçluluk hissetmeden tetiği çek. Hadi şimdi vur doktor, çünkü beni yaşattığın her saniyeyle kendi hayatını daha da tehlikeye atıyorsun."

Ricky nişan almaya devam etti ama ateş etmedi. "Ellerini görebileceğim şekilde kaldır," dedi Ricky.

Rumplestiltskin bir kez daha kahkaha attı. "Ne? Bunu televizyondaki canlandırmalarda mı gördün? Yoksa filmlerde mi? Gerçek hayatta böyle olmuyor."

"Silahını bırak," dedi Ricky. Adam başını yavaşça öne arkaya salladı. "Hayır. Bunu da yapmayacağım. Bunlar zaten çok sıradan. Bak, eğer silahımı yere bırakırsam tüm seçeneklerimden vazgeçmiş olurum. Durumu bir düşün, doktor: Benim profesyonel görüşüme göre zaten şansını kaybettin. Aklından geçen şeyi biliyorum. Eğer ateş edebilecek olsaydın çoktan ateş etmiş olurdun. Ama birini öldürmek, bu birisi sana öldürmen için fazlasıyla neden sunsa bile, düşündüğünden çok daha zordur. Doktor, senin dünyan hayali bir ölümden ibaret. Bunca yıl boyunca dinlemiş olduğun ölüm arzularını bastırma çabaların. Çünkü bunlar senin dünyanda hayal ürünü. Ama bu gece etrafımızı hayaller değil, sadece gerçekler sarıyor. Ve tam şu anda öldürmek için içinde güç arıyorsun. Ve bence bunu pek yakında bulamayacaksın. Ama öte yandan benim böyle şeylere ihtiyacım yok. Birisini arkadan vurmanın adilce olmayacağını düşünmezdim bile. Arkadan veya önden, fark etmez. Önemli olan sonuç. Hedef öldükten sonra gerisini kim takar? Dolayısıyla ben silahımı yere koymuyorum, ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Silahımı sağ elimde hazır tutacağım. Şimdi dönecek miyim? Şu an şansımı kullanmalı mıyım? Yoksa biraz bekleyeyim mi?"

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky sessizliğini korumaya devam etti, aklından bin tane düşünce geçiyordu.

"Bilmen gereken bir şey var, doktor: Eğer bir katil olmak istiyorsan kendi sefil hayatın için endişelenmeyeceksin."

Ricky karanlıkta uçuşan kelimeleri dinliyordu. Kalbini bir huzursuzluk kapladı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Sesini tanıyorum."

"Evet, tanıyorsun," dedi Rumplestiltskin alaycı bir sesle. "Yeterince sık duydun."

Ricky bir anda kendini kaygan bir buz parçasının üzerinde duruyormuş gibi hissetti. Sesinde bir kararsızlık oluştu. "Dön," dedi.

Rumplestiltskin durdu, başını olumsuz anlamda salladı. "Bunu yapmamı istemezsin. Çünkü dönersem şansını kaybetmiş olacaksın. Döner dönmez yerini belirleyip hedef alacağım ve fazla zaman geçmeden seni öldüreceğim."

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı Ricky tekrar.

"Bu kadar zor mu? Ses aynı ses. Duruş aynı. Tüm vurgular, tutumlar, ses tonum. Bunların hepsini hatırlamalısın," dedi Rumplestiltskin. "Ne de olsa neredeyse bir yıl boyunca haftada beş gün aşağı yukarı aynı hasta-doktor ilişkisi içerisindeydik. O zamanlar da dönmedim. Ve psikanalitik süreç bununla hemen hemen aynı, değil mi?

Doktorun bilgisi, gücü ve silahı zavallı hastanın arkasında değil mi, zavallı hasta kendi kıymetsiz hastalığı ile uğraşırken ne olup bittiğini göremiyor. Bizim için işler pek değişmedi, değil mi doktor?"

Ricky'nin boğazı kurumuştu ama yine de ismi zorlanarak söyledi.

"Zimmerman?"

Rumplestiltskin yine gülümsedi. "Zimmerman öldü."

"Ama sen..."

"Ben, Roger Zimmerman olarak tanıdığın adamım. Sakat bir annesi, umursamaz bir kardeşi, amaçsız bir işi ve ofisinde sürekli

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

olarak yaptığımız ve hiçbir başarı sağlamayan konuşmaların sahibi olan adamım. Senin tanıdığın Zimmerman işte oydu, Doktor Starks. Ve ölen Zimmerman da o adamdı."

Ricky'nin yalanlardan başı döndü, nefes almakta zorlanıyordu.

"Ama metro..."

"Orası gerçekten intihar meyilli olan Zimmerman'ın öldüğü yer. Ölüme itildi. Zamanlı bir ölüm oldu."

"Ben..."

Rumplestiltskin omuz silkti. "Doktor, adamın biri muayenehanene geliyor, kendisini Roger Zimmerman olarak tanıtıyor, sana şundan bundan dolayı acı çektiğini söylüyor ve psikanalizin için uygun bir hasta ve faturalarını ödemek için uygun bir para kaynağı oluyor. Kapına gelen adamın gerçekten de kendini tanıttığı adam olup olmadığını hiç kontrol ettin mi?"

Ricky bir şey söylemedi.

"Ben de yapmadığını düşünmüştüm zaten. Çünkü kontrol etmiş olsaydın, gerçek Zimmerman'ın aşağı yukarı benim onu sana sunmuş olduğunu gibi biri olduğunu anlardın. Tek fark ise sana tedavi için gelenin o değil de benim olmamdı. Ve onun ölme vakti geldiğinde, zaten bana istediklerimi sağlamıştı. Sadece yaşamını ve ölümünü ödünç aldım. Çünkü seni tanımam gerekiyordu, doktor. Seni görüp incelemem gerekiyordu. Ve bunu mümkün olan en iyi şekilde yapmam gerekiyordu. Biraz zaman aldı. Ama bana gereken şeyleri öğrendim. Yavaş yavaş öğrendim, ama senin de görmüş olduğun gibi ben sabırlı bir adamım."

"Kimsin sen?" diye sordu Ricky.

"Bunu asla öğrenemeyeceksin," diye cevap verdi adam. Ama öte yandan bunu zaten biliyorsun. Geçmişimi biliyorsun. Nasıl yetiştirildiğimi biliyorsun. Kardeşlerimi tanıyorsun. Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun, doktor. Ama benim gerçekten kim olduğumu hiçbir zaman öğrenmeyeceksin."

"Bana bunu neden yaptın?" diye sordu Ricky.

Rumplestiltskin, sanki sorunun cüreti karşısında şaşırmış gibi

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

başını salladı. "Cevapları zaten biliyorsun. Sevdiği kişinin, kurtulmak için onu intihara sürükleyecek kadar çok dayak yemesi, kötülük görmesi ve umutsuzluğa itilmesini çaresizce izleyerek yetişen bir çocuğun büyüdüğünde bu kişilerden ve ona yardım etmeyenlerden intikam alacak bir pozisyona geldiğinde bu şansı tepeceğini mi düşündün?"

"İntikam hiçbir şeyi çözmez," dedi Ricky.

"Hoşgörüsü olmayan bir adam gibi konuştun," diye homurdandı Rumplestiltskin. "Tabii ki yanılıyorsun, doktor. Birçok kez olduğu gibi bu defa da yanılıyorsun. İntikam ruhu ve kalbi temizler. İlk mağara adamının ortaya çıkıp bir gurur meselesinden ötürü kardeşinin kafasına ağır bir darbe indirdiğinden beri bu böyledir. Annemin ve bizim başımıza gelenleri bilen biri olarak, bizleri ihmal eden insanlardan intikam almamamız gerektiğini düşündüren nedir? Hatalardan sorumlu olmayan masum çocuklara sırtını dönen ve onları ölüme terk eden bu insanların içlerinde bir damla sevgi olsaydı, ya da insanlıktan bir parçacık nasiplerini almış olsalardı böyle yapmazlardı. Bunca zulüm gördükten sonra sence intikam almakta haksız mıyız? Gerç ekten?"

Sustu ve Ricky'nin sessizlik cevabını dinledi ve ardından soğukkanlılıkla konuşmaya devam etti: "Anlıyor musun doktor? Bu gece kendimize sormamız gereken gerçek sorunun, seni neden öldüreceğim ya da öldürmeyeceğim olduğunu anlıyor musun?"

Ricky'nin yine verecek bir cevabı yoktu.

"Bir katil olmam seni şaşırttı mı?"

Şaşırtmamıştı, ama Ricky bunu sesli olarak söylemedi.

İki adamın etrafını bir anda muayenehanedeki koltukta olduğu gibi sessizlik sardı ve adamlardan biri bir soru sorarak bu sessizliği bozdu.

"Sana şunu sormama izin ver. Sence sen ölmeyi neden hak etmiyorsun?"

Ricky adamın gülümsediğini tahmin edebiliyordu. Ruhsuz ve soğuk bir gülümseme olmalıydı.

"Herkes bir şey için ölmeyi hak eder. Aslında kimse masum

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

değil, doktor. Ne sen. Ne ben. Ne de bir başkası."

Rumplestiltskin o anda hafifçe titrer gibi oldu. Ricky, adamın parmağının silahın tetiğine dolandığını görür gibi oldu.

"Doktor Starks, bence," dedi katil aklından geçenleri belli eden soğukkanlı bir kararlılıkla, "bu son seans her ne kadar ilginç olmuş olursa olsun ve hâlâ söylenecek çok şeyin olduğuna inansan da, konuşma süresi bitti. Artık birisinin ölme vakti geldi. Görünüşe göre bu kişi de sen olacaksın."

Ricky parmağını tetikten çekti ve derin bir nefes aldı. Sırtını molozlara dayamıştı, ne sağa ne sola ne de arkaya doğru hareket edebiliyordu, yapmaması gereken bir anlık ihmal hayatına mal olmuştu. Seçeneklerle dolu bir dünyada başka bir seçeneği kalmamıştı. Parmağını tekrar tetiğe dayadı ve gücünü topladı.

"Bir şeyi unuttun," dedi yavaşça. Soğukkanlılığını koruyordu. "Doktor Starks zaten öldü."

Ardından ateş etti.

Adam Ricky'nin ses tonundaki değişikliğe tepki vermiş gibiydi, ilk kelimenin sertliğiyle ve tecrübesi ve durumu anlamasıyla üstünlüğü ele geçirdi. Böylece hiç tereddüt etmeden kesin ve çabuk davrandı. Ricky tetiği çekerken Rumplestiltskin kendini öne doğru bıraktı ve bırakırken de döndü, böylece Ricky'nin ilk kurşunu sırtına hedef alınmasına rağmen katilin omuz küreğini delip geçti, Ricky'nin ikinci kurşunu da katilin sağ kolundaki kasları parçaladı ve kemiğini tuzla buz ederken çatır çatır sesler çıkarttı.

Ricky üçüncü kez ateş etti, ama bu defa daha vahşice ateş etti ve kurşun bir siren sesi gibi karanlıkta kayboldu.

Rumplestiltskin döndü, acıyla kıvranıyordu ve ona isabet eden kurşunların vücudunda yaratmış olduğu adrenalinle parçalanmış koluyla silahını kaldırmaya çalıştı. Geriye doğru sendelerken sağ elinde tuttuğu silahı sol eliyle sabitlemeye çalıştı, kendini dikkatlice dengeliyordu. Ricky öylece dondu kaldı, silahın bir kobra yılanının başı gibi yükselmesini izliyordu, Rumplestiltskin bir

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

uçurumun kenarında gevşek bir taşın üzerinde duruyormuş gibi silahla beraber ileri geri sallanıyordu.

Silahın çıkardığı ses bir hayal gibiydi, sanki kendi başına değil de başkasının başına geliyor gibiydi. Ama Ricky'nin kafasının üzerinden acı bir sesle havayı delip, geçen kurşun, Ricky'yi bu hayalden uyandırıp tekrar harekete geçirdi. İkinci bir kurşunun sesi havada patladı, Ricky bu defa kurşunun omuzlarından inen şekilsiz pançosunu deldiğinde yarattığı sıcak rüzgarı hissedebiliyordu. Ricky derin bir nefes aldığında havadaki barut ve duman kokusunu almıştı, mücadelenin yarattığı şokun ellerini felç etmesine direndi ve silahını önünde çökmüş olan Rumplestiltskin'in yüzüne doğrulttu.

Katil geriye doğru sendeledi, son öldürücü kurşunu beklercesine dik durmaya çalışıyordu. Rumplestiltskin'in silahı ikinci denemesinden sonra yere doğru kaymıştı, kanayan ve parçalanan kaslarının artık hareket ettirmediği titrek parmaklarının arasında duruyordu. Gelecek olan kurşunun yönünü değiştirmek istercesine sağlam elini yüzüne kaldırdı.

Adrenalin, öfke, korku, nefret, bunların hepsi o anda içinde toplanmıştı, tam o anda Ricky'nin beyni emirler yağdırıyordu ve Ricky tam o anda kazanmak üzere olduğunu düşündü.

Sonra durdu, çünkü tam o anda kazanmayacağını fark etti.

* * *

Rumplestiltskin'in yüzüne vuran ay ışığı yüzünün ne kadar solmuş olduğunu gösteriyordu. Siyah mürekkebe benzeyen kanlar omzundan ve kolundan akmaya devam ediyordu. Bir kez daha silahını kavrayıp kaldırmaya çalıştı, ama başaramadı. Şoka girmeye başlamıştı, hareketleri yavaşlamıştı. Silahların patlamasının ardından adamları saran sessizlik hissedilebiliyordu, sessizlik sanki her hareketlerini bastırıyordu.

Ricky hastası olarak tanıdığı ve aynı zamanda aslında tanı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

madiği adama uzun uzun baktı ve Rumplestiltskin'in kısa süre sonra kan kaybından öleceğini anladı. Ya da girdiği şoka yenik düşecekti. Ricky, yakından kurşun yiyip de zıplayacak kadar güçlü kalan adamların sadece filmlerde olabileceğini düşünüyordu. Rumplestiltskin'in birkaç dakikasının kaldığını tahmin ediyordu.

İçinde daha önce hiç kulak vermemiş olduğu bir parçası, oturup adamın ölmesini izlemesini söylüyordu.

Bu sesi dinlemedi. Zar zor ayağa kalktı ve öne zıpladı. Tabancayı katilin elinden öteye doğru tekmeledi, ardından kendi silahını alıp sırt çantasına koydu.

Rumplestiltskin ona ölümün habercisi olan bilinç kaybıyla savaşırken bir şeyler mırıldandı, Ricky eğildi ve düşmanının göğsünü kavradı. Ağırlığına rağmen adamı bir itfaiyeci gibi kaldırıp omzuna attı. Ricky ağırlığın altında yavaşça dikleşti, etrafını saran nemli havanın yoğunluğunu arttıran ironiyle onu öldürmek isteyen adamı harabenin dışına taşımaya başladı.

Ter gözlerini yakıyordu ve her adımda daha da zorlanıyordu. Ricky daha önce bu kadar büyük ve ağır bir şey taşımış olduğunu hatırlamıyordu. Ricky, adamın zor nefes aldığını ve nefes alırken gitgide daha garip sesler çıkarmaya başladığını duyabiliyordu, ölüm çok yakındaydı. Ricky nemli havayı içine uzun uzun çekip, azimle attığı ve her atışıyla yükünün ağırlaştığını hissettiği adımda gücünü toparlamaya çalışıyordu. Bunun özgürlüğe çıkacak olan tek yol olduğunu söylüyordu kendine.

Yolun kenarında durdu. Gece her iki adamı sararak gizliyordu. Rumplestiltskin'i yere indirdi ve ceplerini kontrol etti. Aradığı şeyi bulunca rahatladı: Bir cep telefonu.

Rumplestiltskin kısa kısa nefes alıyordu ve kan ağzından kan fışkırıyordu. Ricky ilk kurşunun omuz küreğini delip geçerken akciğerine zarar vermiş olduğunu ve çıkan seslerinde zedelenen akciğerden kaynaklandığını düşünüyordu. Ricky adamın kanamasını durdurmaya çalıştı ve Wellfleet'teki ilkyardım numarasını tuşladı.

"Dokuz bir bir, Cape Acil Servis," dedi etkili bir ses.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

"Beni dikkate dinleyin," dedi Ricky yavaşça ve kelimelerin arasında özenle durarak, kelimeleri net bir şekilde telaffuz ediyordu. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, söylediklerimi bir kerede anlayın. Bir silah kazası oldu. Kurban Eski Plaj yolunda, rahmetli Doktor Starks'ın evine giden yolun kenarında yatıyor, geçen sene yanan evden bahsediyorum. Giriş yolunda. Kurban sırtından, kürek kemiğinden ve kolundan vuruldu ve şokta. Buraya birkaç dakika içerisinde gelmezseniz ölecek. Dediklerimi anladınız mı?"

"Kimsiniz?"

"Anladınız mı?"

"Evet. Şimdi destek yolluyorum. Eski Plaj yolu. Siz kimsiniz?"

"Size tarif ettiğim yeri biliyor musunuz?"

"Evet. Ama bilmem gerekiyor: Kimsiniz?"

Ricky kısa bir süre düşündü ve cevap verdi: "Artık hiç kimse değilim."

Telefonu kapattı. Silahını aldı ve içinden kalan kurşunlan çıkarttı. Kurşunları ormana fırlattı. Ardından silahı yaralı adamın yanına yere koydu. Ayrıca sırt çantasından el fenerini çıkartıp yaktı ve bilincini kaybetmiş olan katilin göğsüne koydu. Ricky başını kaldırdı. Uzaktan siren sesinin yükselmeye başladığını duyabiliyordu. İtfaiye yardım ekibi otoyolda birkaç kilometre ötedeydi. Oraya varmaları uzun sürmeyecekti. Hastaneye ulaşmaları on beş ya da yirmi dakika sürecekti.

Ambulanstaki sağlıkçıların yaralı adamın durumunu stabilize edip edemeyeceklerini ya da acil servistekilerin ciddi kurşun yaralarım tedavi edip edemeyeceklerini bilmiyordu. Gerekli sağlık ekibinin haberdar edilip edilmediğini de bilmiyordu. Son bir kez katile baktı, adamın gelecek saatler içerisinde yaşam savaşını kazanıp kazanmayacağım bilmiyordu. Kazanabilirdi. Kaybedebilirdi de. Ricky, belki de hayatında ilk kez bir belirsizlikten zevk alıyordu.

Ambulans sesi iyice yaklaşmıştı, Ricky kalktı ve yavaşça koşmaya başladı, her adımla hızını arttırdı ve ayakları yerde ritmik

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

bir ses oluşturmaya başladı, gecenin karanlığı onu iyice yutana ve görülmeyecek bir yere varıncaya kadar koşmaya devam etti.

Ricky heyecanlı bir hayalet gibi yok oldu.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

PORT-AU-PRINCE'IN DIŞINDA

Şafak vaktini biraz geçmişti ve Ricky duvarda gezinerek her adımıyla yer çekimine karşı koyan, misket limonu yeşili kertenkeleyi izliyordu. Küçük hayvan ani adımlar atıyordu ve arada sırada durup gırtlağındaki turuncu kesesini havayla dolduruyordu ve başını sağa sola çevirip herhangi bir tehlike olup olmadığını kontrol ediyordu. Ricky küçük kertenkelenin basit günlük hayatına hayranlık duydu ve imrendi: Yiyecek bir şey bul, kendin yem olma.

Odanın tavanından sarkan eski ve kahverengi pervane her döndüğünde çatırdayarak odadaki sıcak ve boğucu havayı döndürüyordu.

Ricky yataktan kalkmak için bacaklarını kaldırdığında yatağın yaylan pervaneye eşlik eden sesler çıkardı. Esneyerek gerildi, elini seyrelen saçlarının arasında gezdirdi, yatağın kenarında asılı duran haki rengindeki şortuna uzanıp aldı ve gözlüğünü aradı. Kalktı ve sallanan tahta masanın üzerinde duran sürahiden kendisine bir kap su doldurdu. Suyu yüzüne çarptı, su damlaları boğazından aşağı doğru süzülüyordu, ardından masada tuttuğu sabunu ve bez parçasını alıp iyice ıslatıp köpürttü ve kendini mümkün olduğunca iyi temizledi. Ricky'nin kaldığı oda dört köşeydi, neredeyse hiçbir dekor yoktu, bir zamanlar canlı bir beyaza boyanmış olan duvarlar yıllar içinde grileşmişti ve sokaktaki toz rengini almasına az kalmıştı.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Sadece birkaç parça eşyası vardı: Silahlı kuvvetlerinin frekansında maçları çeken bir radyo ve birkaç parça giysi. Çıplak bir kadının davetkar bakışlar attığı ve o günü siyah bir kalemle işaretlemiş olduğu bir takvim. Önceki oda sahibine ait olduğunu düşündüğü el yapımı hacın yanına çiviyle asılmıştı. Ricky hacı çıkarmamıştı, çünkü din konusunun birçok insan arasında çatışmaya sebep olduğu ve dinin bir o kadar da önemli olduğu bir ülkede dini bir simgeyi indirmek ona uğursuzluk getirecekmiş gibi geliyordu, ama şansının yaver gitmiş olduğunu düşünüyordu. Duvara iki raf yapmıştı. Rafa bazı eski tıp kitapları ve yeni kitaplar dizmişti. Yeni kitaplar sıradan 'Tropik Hastalıklar ve Tedavileri'nden daha gizemli 'Gelişmekte Olan Uluslarda Ruh Hastalıklarına kadar farklılık gösteriyorlardı. Ayrıca yazı masasının üzerinde dizüstü bilgisayarı ve yazıcısının yanında tuttuğu ve içerisine gözlemlerini, tedavi yöntemlerini yazdığı kalın ve deri kaplı bir defteri ve kalemleri de vardı. Yazıcısının üzerinde, Florida'da toptan ilaç satan dükkanların isimlerinin yazılı olduğu bir liste vardı. Ayrıca iki üç günlük seyahatler için yeterince eşya taşıyabileceği bir spor çantası da vardı. Ricky odaya bakındı ve çok fazla bir şey sunmasa da ruh haline uyduğunu ve hafta boyunca ufak tefek işler yaptıktan sonra daha iyi bir yere taşınabileceğini bilse de bunu yapmayacağını düşünüyordu.

Pencereye gitti ve caddeye baktı. Hastaneye yarım blok vardı ve oradan insanların kalabalıklaşmış olduğunu görebiliyordu. Yolun karşısında küçük bir market vardı, uyumsuz boyları olan orta yaşlı mal sahibi ve eşi dükkanın önündeki meyve sebze tezgahlanın kuruyorlardı. Ayrıca kahve de yapıyorlardı ve kahvenin kokusu Ricky'ye kadar geliyordu, Ricky kahvenin kokusunu aldığı anda mal sahibinin eşi pencereye baktı ve Ricky'nin onlara baktığını gördü. Kadm Ricky'ye gülümseyerek neşeyle el salladı ve kaynayan kahveyi işaret ederek Ricky'yi kahve içmeye davet etti. Ricky elini kaldırıp birazdan ineceğim işaret etti ve kadın tekrar işine döndü. Sokaklar kalabalıklaşmaya başlamıştı ve Ricky hastanede yoğun bir gün olacağını tahmin edebiliyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Mart ayına göre hava fazlasıyla sıcaktı ve begonville marketteki meyvelerin kokusu birleşip her yeri sarıyordu.

Sıcak bir yeşil ve çorak kahverengi tonlara hakim olan tepelere baktı. Tepeler şehirde yükseliyordu. Ricky, Haiti'nin gerçekten de dünyadaki en merak uyandırıcı ülkelerden biri olduğunu düşündü. Gördüğü en fakir ama bazı açılardan da gördüğü en onurlu yer olduğunu düşündü. İnip hastaneye yürürken etraftaki tek beyaz yüz olacağını biliyordu. Bundan daha önce rahatsız olmuştu, ama artık umursamıyordu. Farklı olmaktan zevk alıyordu ve attığı her adımda beraberinde bir gizem taşıdığını biliyordu.

Özellikle hoşuna giden şey ise, farklı olmasına rağmen sokaktaki insanların onun garip görüntüsünü kabul etmek istemeleriydi. En azından yüzüne bakıp soru sormuyorlardı, bu da beraber yaşamak isteyen iki tarafın sağladığı bir tür anlaşmaydı.

Odasından çıktı ve markete gidip market sahibi ve eşiyle şekerle tatlandırılmış olan sert ve acı bir fincan kahve içti. O sabah yapılmış taze ekmekten bir dilim yedi ve ev sahibinin sırtında çıkmış olan üç gün önce kesip içini boşaltmış olduğu apseyi kontrol etti. Adamın yarası hızla iyileşiyordu ve adama yan İngilizce ve yan Fransızcayla yarasını temiz tutmasını ve sargısını değiştirmesini söyledi.

Adam başını salladı, gülümsedi ve yerel futbol takımının istikrarsız gidişatından bahsedip Ricky'nin haftaya maça gitmesini istedi. Takımın adı Yükselen Kartallar'dı, ancak mahallelinin tutkuyla izlediği maçlarda genelde pek yüksek sonuçlar almıyorlardı. Ricky kahvaltı için para vermek istedi ama adam bunu geri çevirdi. Bu iki adam arasında neredeyse bir rutin oluşturmuştu. Ricky elini cebine sokardı ve adam cebinden çıkanları eliyle geri çevirirdi. Ricky her zamanki gibi teşekkür edip, haftaya kırmızı yeşil renklerle maça geleceğini söz verip hastanenin yolunu tuttu, ağzında hâlâ sert kahvenin tadı vardı.

İnsanlar girişte toplanmış el yazısıyla yazılmış olan notu çözmeye çalışıyorlardı: DOKTOR DUMONDAİS EXCELENT KLİNİĞİ. ÇALIŞMA SAATLERİ: 07:00-19.00. RANDEVU İÇİN: 067-8975.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky kalabalığın arasırıdan geçti ve insanlar açılarak Ricky'nin geçmesine isin verdiler. Adamlar şapkalarını eğerek onu selamladılar. Yüzlerin çoğunu önceki hasta ziyaretlerinden tanıyordu ve onları gülümseyerek selamladı. İnsanlar cevap vermeye başladılar. "Günaydın Doktor, merhaba Doktor Bey..." Ricky, Dupont adındaki yaşlı terzinin elini sıktı, Ricky adamın parmaklarındaki kireçlenme için Vioxx verdikten sonra adam Ricky çok şık ve ten renginde bir takım elbise dikmişti. Umduğu gibi ilaç mucizeler yaratmıştı.

Hastane kapısından girerken Doktor Dumondais'in hemşiresini gördü, kadm enine boyuna heybetliydi ama koca bedenine rağmen son derece enerji doluydu ve halk söylentileriyle tropik hastalıklara uygulanabilecek büyücülük hakkında çok şey biliyordu.

"Günaydın Helene," dedi Ricky. "Pazartesi gününe ait hasta listesi geldi mi?"

"Ah evet Doktor Bey, bütün gün yoğun olacağız..."

Ricky başını salladı. Ricky adada kullanılan Fransızcasını kadınla ilerletmek istiyordu, kadın ise İngilizce karşılık vererek İngilizcesini Ricky'yle ilerletmek istiyordu. Ricky, kadının arka bahçesinde gömerek sakladığı birikimleri yeterli olduğunda, tüm biriktirdiklerini balıkçı kuzenine verip kendisini Florida boğazından geçireceğini ve taşı toprağı altın olduğuna inandırıldığı Miami'de yapacağı yeni bir başlangıç için hazırlık olarak bunu yaptığını biliyordu.

'"No, no, Helene, pas docteur. C'est monsieur lively. Je ne suisplus un medecin... "

"Evet, evet Bay Lively. Bana bunu hep söylediğinizi biliyorum. Üzgünüm, yine unuttum..."

Kadın gülümsedi. Sanki ne dediğini tam anlamamış, ama Ricky'nin bu kadar tıbbi bilgiye sahip olup da hastanede doktor olarak hitap edilmek istememesini espriyle karşılamak ister gibiydi. Ricky, Helen'in bunu garip beyazların garip ve gizemli davranışlarından olduğunu düşünüyordu ve dışarıda bekleyen in-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

sanlar gibi Ricky'nin nasıl bir hitap şekli istediğini aslında pek umursamıyordu. Bildiğinden şaşmıyordu.

"Le Docteur Dumondais, il est arrive ce matin?"

"Ah, evet Bay Lively. O, şey..."

"Aradığın kelime büro..."

"Evet evet, *j'oublie.* Unutuyorum. Büro. Evet. O orada. *II vous...".*

Ricky ahşap kapıyı tıkladı ve içeri girdi. Ufak tefek, kafasına sıfıra vurdurmuş ve bifokal gözlük takan bir adam olan Auguste Dumondais muayene yatağının hemen karşısındaki ahşap masasının arkasındaydı. Ricky içeri girerken beyaz önlüğünü giyiyordu ve Ricky'ye bakıp gülümsedi. "Ah, bugün yoğun bir gün olacak Ricky ha?"

"OM/, " diye cevap verdi Ricky. *"Bien stir."*

"Ama bugün bizi bırakacağın gün değil, öyle değil mi?"

"Sadece memleketime kısa bir ziyaret olacak. Bir haftadan az sürecek."

Cüceyi andıran doktor başını salladı. Ricky, adamın gözlerinde şüphe olduğunu görebiliyordu. Ricky altı ay önce Doktor Dumondais'in kapısını düşük maaşla çalışmak için çaldığında, Doktor Dumondais ona pek fazla soru sormamıştı. Hastane, Ricky'nin gelip bir ofis kurmasından, ilaç ve araç gereç yardımı sağlamış olmasından ötürü çok memnun olmuştu.

Ricky ve Doktor Dumondais, kısa süre önce Ricky'nin keşfetmiş olduğu Amerika'daki bir takas evinden ikinci el bir röntgen cihazı alma fikrini konuşmuşlardı. Doktor, Ricky'nin yararlı şeyleri araştırıp bulma yeteneğinin kendisini ikinci plana atacağından korkuyordu.

"En fazla bir hafta kalacağım. Söz veriyorum."

Auguste Dumondais başını salladı. "Bana söz verme, Ricky. Gereken şeyi yapmak zorundasın. Döndüğünde işimize devam ederiz." Adam gülümsedi, sanki nereden soru sormaya başlayacağını bilemediği kadar çok sorusu olduğunu göstermek ister gibiydi.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky başını salladı. Şortunun cebinden not defterini çıkarttı.

"Bir hasta var..." dedi yavaşça. "Geçen hafta muayene ettiğim küçük oğlan."

"Ah, evet," dedi doktor gülümseyerek. "Hatırlıyorum. Bunun ilgini çekeceğini biliyordum. Kaç yaşındaydı, beş mi?"

"Biraz daha büyük," dedi Ricky. "Altı. Ve haklısın, Auguste. Fazlasıyla ilgimi çekti. Annesinin dediğine göre çocuk daha bir kelime bile konuşmamış."

"Ben de öyle anlamıştım. İlginç, sence de öyle değil mi?"

"Sıra dışı. Evet, çok doğru."

"Teşhisin nedir?"

Ricky, adadaki yerlilerin çoğu gibi zayıf ve besinsiz kalmış bir çocuk görüyordu, ama asıl sorun bu değildi. Çocuğun bakışlarında garip bir şey vardı, annesinin kucağında oturmasına rağmen çok korkuyordu. Çocuğun annesi, Ricky'nin sorularına cevap verirken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu, çünkü kadın oğlunun yedi çocuğunun arasında en zeki, en çabuk öğrenen, en hızlı okuyan ve en iyi matematik zekaya sahip olanın o olduğunu düşünüyordu, ama çocuk tek kelime konuşmuyordu.

Her açıdan özel bir çocuk olduğunu düşünüyordu. Ricky, kadının kötülüğe karşı ve aşk için iksirler hazırlayıp satarak para kazandığını ve bu yönüyle tanındığını biliyordu, dolayısıyla sevdiği oğlunu modern tıp araçlarını kullanan garip bir beyaz adama getirmek onun için zor ve sinir bozucu olmuş olmalıydı.

"Çocuğun bedensel bir rahatsızlığının olduğunu düşünmüyorum," dedi Ricky sessizce.

Auguste Dumondais yüzünü buruşturdu. "Konuşamaması?" Son kelimesi bir soru halini almıştı.

"Garip bir tepki."

Küçük zenci doktor çenesini ovuşturdu ve parlayan kelini eliyle kaşıdı. "Bunu okul zamanımdan hatırlıyorum. Belki de. Sence bunun nedeni ne?"

"Annesi üzücü bir olaya sadece kısaca değindi. Çocuk o zaman daha küçükmüş. Ailede yedi çocuk varmış, ama artık sadece

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

beş çocuk kalmış. Sen ailenin geçmişini biliyor musun?"

"İki çocuk öldü. Evet. Babaları da öldü. Büyük fırtınada bir kaza olmuştu. Evet, o çocuk da ordaydı, hatırlıyorum. Bundan kaynaklanıyor olabilir. Ama nasıl bir tedavi uygulayabiliriz?"

"Biraz araştırma yaptıktan sonra bir yolunu bulacağım. Tabii ki önce annesini ikna etmek zorunda kalacağım. Bunun ne kadar kolay olacağını bilmiyorum."

"Bu kadın için pahalı olacak mı?"

"Hayır," dedi Ricky. Auguste Dumondais'in Ricky'nin seyahatteyken çocukla ilgili araştırma yapmasını istemesini ima etmesinin altında bir plan olduğunu fark etmişti. Bariz plandı ama iyi bir plandı. Ricky kendisinin de muhtemelen aynı şeyi yapacağını düşünüyordu. "Ben döndükten sonra bana gelmeleri için bir şey ödemeyecekler. Ama öncesinde bir şeyler öğrenmeliyim."

Doktor Dumondais gülümsedi ve başını salladı. "Harika," dedi stetoskobu boynuna geçirirken ve ardından Ricky'ye beyaz önlüğünü uzattı.

Gün o kadar yoğun ve hızlı geçti ki, Ricky neredeyse Miami'ye giden Caribe Havayolları'na ait uçağını kaçıracaktı. Richard Lively adında, orta yaşlı bir iş adamı, Karayipler'e ait birkaç mührü olan yeni çıkartılmış bir Amerikan pasaportuyla Amerikan gümrüğünden kolaylıkla geçmişti. Uyuşturucu satıcılarını yakalamak için oluşturulan suçlu profillerine uymadığını fark etti. Ricky, kendisinin eşsiz bir suçlu olduğunu ve onun için ayn bir kategori yaratılması gerektiğini düşündü. La Guardia'ya giden sabah sekiz uçağına bilet almıştı, bu nedenle geceyi havaalanındaki Holiday Inn'de geçirdi. Bol köpüklü uzun bir duş aldı, temizlenmek için aldığı duş onu aynı zamanda rahatlatmıştı, alışmış olduğu ilkel temizlenme metotlarından sonra bu ona fazlasıyla lüks gelmişti. Odasındaki klima sıcak havayı yok edip hoş bir serinlik yaratmıştı.

İlk başta kesik kesik uyuyabildi, bir saat içinde iki kez uyandı, ilk önce yanan evinin ortasında kaldığını görüp uyandı, ardından da konuşmayan çocuğu görüp uyandı. Karanlıkta yatağında yatı-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yordu, çarşafların bu kadar yumuşak ve yatağın da bu kadar yaylı olmasına şaşırmıştı, holün sonundaki buz makinesinden gelen sesleri ve holde yürüyenlerin halı sayesinde dinen ayak seslerini dinliyordu. Sessiz odasında dokuz ay önce Virgil'la yapmış olduğu son telefon konuşmasını düşünüyordu.

Provincetown 'un dışında kalan ucuz moteldeki odasına ulaştığında saat gece yarısını geçmişti. Uzun koşunun ardından garip bir canlılık hissetmişti. Ölmesi beklenirken canlı kalmasının getirmiş olduğu bir güçtü bu. Yatağına atlayıp onun Manhattan 'daki dairesinin numarasını çevirmişti.

Virgil telefonu ilk çalışında açtığında sadece, "Evet," demişti.

"Beklediğin ses bu değil, öyle değil mi?" diye cevap vermişti Ricky.

Virgil susmuş kalmıştı.

"Avukat ağabeyin orada, değil mi? Tam karşında oturuyor ve aynı telefonu bekliyor."

"Evet."

"O halde diğer telefonu açıp dinlemesini söyle."

Birkaç saniye içinde Merlin de telefonu kulağına dayamıştı. "Bana bak," diye konuşmaya başlamıştı avukat sahte bir sertlikle, "Senin bir şey bildiğin yok…"

Ricky lafını bölmüştü. "Benim her şeyden haberim var. Şimdi kapa çeneni de beni dinle, çünkü herkesin hayatı söyleyeceklerime bağlı."

Merlin bir şey söylemeye başladığında, Virgil'in onu bakışıyla susturduğunu hissedebilmişti.

"Ağabeyiniz. Şu anda Cape Tıp Hastanesi'nde. Duruma göre ya orada kalacak, ya da helikopterle Boston'a ameliyat için götürülecek. Hayatta kalmayı başarırsa polis ona sorular soracak, ama o gece olup bitenleri anlamakta zorluk çekecekler. Sizlere de sorular soracaklar, hayatta kalırsa sizlerin desteğine ihtiyacı olacak. Sanırım ilk işiniz bu durumla başa çıkmak olacak."

İkisi de susmuştu.

"Tabii ki karar vermek size kalmış. Belki de işleri kendi ba-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

şınıza halletmek için onu saf dışı bırakacaksınız. Belki de öyle yapmayacaksınız. Karar sizin, bu kararla siz yaşayacaksınız. Ama halledilmesi gereken başka işler de var."

"Ne tür işler?" diye sormuştu Virgil hiçbir duygusunu belli etmemeye çalışarak.

"İlk işiniz: Hesaplarımdan çalmış olduğunuz tüm paraları Credit Suisse bankasındaki 01-00976-2 numaralı hesaba yatıracaksınız. Bu hesap numarasını not edin. Dediğimi derhal yapacaksınız..."

"Yoksa ne?" diye sormuştu Merlin.

Ricky gülümsemişti. "Avukatların cevabını zaten bildikleri sorulan sormadıklarını düşünüyordum. Sanırım cevabı zaten biliyorsun."

Bu söylediği avukatı susturmuştu.

"Başka ne yapmamızı istiyorsun?" diye sormuştu Virgil.

"Şimdi başka bir oyunumuz var," demişti Ricky. "Adı da hayatta kalma oyunu. Bu oyunu hepimiz aynı anda oynayacağız."

Kardeşlerden yine bir cevap gelmemişti.

"Kurallar basit."

"Kurallar nedir?" diye sormuştu Virgil.

"Son tatilime ayrılmadan önce hastalarımdan saat başoıa $75 ile 125 arası ücret alıyordum. Hastalarım genelde haftanın beş günü ve yılda genelde 48 hafta gelirlerdi. Hesaplamaları kendiniz yaparsınız."

"Evet. İş hayatınla ilgili detayları biliyoruz," demişti Virgil.

"Harika," demişti Ricky. "İşte hayatta kalma oyunu bu şekilde oynanıyor: Nefes almaya devam etmek isteyen herkes seanslara başlar. Benimle. Ödersen hayatta kalırsın. Hayatına giren insan sayısına göre ücret de artar, çünkü bu onların güvenliğini de kapsıyor olacak."

"Daha fazla insan derken neyi kastediyorsun?.."

"Bunu kendin öğrenirsin," demişti Ricky soğuk bir ses tonuyla.

"Söylediklerini yapmazsak?" diye sormuştu Merlin.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Ricky sert bir üslupla cevap vermişti. "Ödemeleri kestiğiniz anda ağabeyinizin hayatta kaldığını ve yine benim peşime düştüğünü farz edip ben de sizin peşinize düşeceğim."

Ricky biraz durup ardından eklemişti, "Ya da size yakın birilerinin peşine düşerim. Bir eş. Bir çocuk. Bir sevgili. Hayatınızı sıradan olmasına yardımcı olan herhangi birinin peşine düşerim."

Kardeşler yine susmuştu.

"Normal bir yaşantınızın olmasını ne kadar istiyorsunuz?" diye sormuştu Ricky.

Ricky söyleyeceklerini biliyor olsa da, onlar bu soruyu cevaplamamışlardı.

"Bu aşağı yukarı bana vermiş olduğunuz seçenekle aynı. Ancak bu defa her şey daha dengeli. Benimle aranızdaki dengeyi koruyabilirsiniz. Ve bu dengeyi en kolay yolla gösterebilirsiniz: Yaptığınız ödemelerle Dolayısıyla kendinize şu soruyu sorun: Hayatımın değeri nedir? "

Ricky onlara biraz zaman tanımak için öksürmüş ve ardından devam etmişti, "Aslında bir bakıma, terapime gelenlere de bu soruyu soruyorum."

Ardından telefonu kapatmıştı.

New York'ta gökyüzü açıktı ve uçak Central Park ve Dvuya Ticaret Merkezi'nin üzerinden La Guardia Havaalanı'na yaklaşmak üzere geçerken, pencereden özgürlük heykelini görebiliyordu. Evine dönüyormuş gibi hissetmiyordu kendini, daha çok unutmuş olduğu ve annesi babası tarafından zorla planlanan tatile giden bir çocuk gibi hissediyordu.

Ricky işlerini hızlı bir şekilde halletmek istiyordu. Aynı akşam Mianii'ye dönüş uçağında rezervasyon yaptırmıştı, dolayısıyla pek fazla vakti yoktu. Kiralık araba masasında sıra vardı, bu nedenle Bay Lively için ayrılmış olan arabayı almak zor olmuştu. New Hampshire ehliyetini kullanmıştı, bu ehliyetin süresi altı ay sonra doluyordu ve adalara dönmeden önce hayali olarak Miami'ye taşınmanın mantıklı olacağını düşünüyordu.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

Greenwhich, Connecticut'a ulaşmak trafikte doksan dakika sürmüştü, ama internetten almış olduğu yol tariflerinin son kilometreye kadar doğru çıktıklarını öğrendi. Bunu düşünerek eğlendi, çünkü hayatın bu kadar net olmadığını düşünüyordu.

Şehir merkezinde durdu ve pahalı bir şişe şarap satın aldı. Ardından en zengin toplulukların oturduğu sokağa devam etti. Evler çok gösterişliydi, ama insanı hayrete düşürmeyecek biçimdeydiler. Birkaç blok öteye devam etti.

Arabayı Tudor Kraliyet Sarayı'nın kopyasına benzeyen bir evin giriş yoluna bıraktı. Arka bahçede büyük bir yüzme havuzu ve evin önünde henüz daha yaprakları yeşillenmemiş olan bir meşe ağacı vardı. Mart güneşi yeterince sıcak değildi, güneş dalların arasından süzülse de yeşil yaprakların açması için yeterli değildi. Yılın belirsiz kalan garip bir zamanı olduğuna karar verdi.

Elinde bir şişe şarapla kapı zilini çaldı. Otuzlarını henüz tamamlamamış olan genç bir bayan kapıyı kısa süre sonra açtı. Kot pantolon ve boğazlı bir kazak giymişti. Kahverengi saçlarını geriye atmıştı, gözlerinin ve ağzının kenarlarında yorgunluktan çizgiler oluşmuştu. Ses tonu yumuşak ve davetkardı, kapıyı neredeyse fısıldayarak açmıştı. Konuşmaya başlamadan önce "Şşş, sessiz olun lütfen. İkizleri daha yeni uyuttum..." dedi.

Ricky kadına gülümsedi. "Sizi çok yormuş olmalılar," dedi hoş bir ses tonuyla.

"Hem de ne yormak," diye cevap verdi genç kadın. Sessizce konuşmaya devam ediyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ricky şarap şişesini uzattı. "Daha önce tanışmıştık, ama sanırım çıkaramadınız?" diye sordu. Bu elbette bir yalandı. Daha önce hiç tanışmamışlardı. "Altı ay kadar önce eşinizin, ortaklarıyla verdiği kokteyl partisinde tanışmıştık?"

Genç kadın Ricky'ye dikkatlice baktı. Aslında hayır diye cevap vermesi gerekiyordu, ama kadın kibarlık ederek cevap verdi, "Ah elbette, Bay..."

"Aslında doktor olacak," dedi Ricky. "Ama bana Ricky di-

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti

yebilirsiniz." Elini sıktı ve şarabı verdi. "Eşinize şarap borcum vardı," dedi Ricky. "Bir yıl kadar önce onunla bir iş yapmıştık, sadece ona teşekkür edip o işin ne kadar başarılı olduğunu hatırlatmak istedim."

Kadın şarap şişesini biraz şaşırarak aldı. "Teşekkür ederim doktor..."

"Ricky," dedi kadına. "O beni hatırlar."

Ardından el sallayarak döndü ve giriş yolundaki kiralık arabasına doğru yürüdü. Görmesi gereken her şeyi görmüştü ve bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Merlin, ailesi için güzel bir hayat oluşturmuştu, gelecekte günlerin daha da güzel olacağını vaat ediyordu. Ama Merlin şarabı açtıktan sonra uykusuz bir gece geçirecekti. Ricky şarabın acı bir tat vereceğini biliyordu. Korku acı bir tat bırakırdı.

Virgil'i da ziyaret etmeyi düşündü, ama onu ziyaret etmek yerine Hollywood yapımı bir filmde aldığı ufak rolün çekildiği sete bir demet lale gönderdi. Bu filmde başarılı olduğu takdirde büyük bütçeli filmlerde kolaylıkla rol kapabileceğini biliyordu, ama Virgil'dan daha ilginç bir karakter oynayacağından şüpheliydi. Beyaz laleler harikaydı. Genelde cenaze törenlerine, baş sağlığı dilekleriyle beraber gönderilirdi. Virgil'in bunu bildiğini tahmin ediyordu. Beyaz laleleri siyah satene sardırarak içine bir kart koymuştu:

Hâlâ seni düşünüyorum/Dr. S.

Artık kısa cümleler kuran bir adam olduğunu düşündü.

tarama:ginny ,düzenleme: sereniti